

מדינת ישראל
משרד הממשלה

27

משרד פא/9

תיק מס' _____

ע'טלנות + ישע + פולטי

1/93 - 10/89

זאא-16

מחלקה לטיפול בפרט פולטי ופאול.

שם תיק: עתונות + יש"ע + פולטי

מזוזה פניי: גל-27/51354

מזוזה פולטי: 000sgqy

מזוזה פולטי: 2-105-7-10-7

תאריך הדפסה: 5/11/2018

תיק מס' _____

27

1992 דצמבר • תשנ"ג • כמלך חשן"ג • דצמבר 1992

גליון 164

מס' 10

עיתון

ביתר, שומרון והכל עולה

עיתון היישובים

מס' 10 - אגסט

להשכרה! פלא-פון נייד

בשאקו-לנד השכרת רכב
ניתן להשכיר גם פלא-פון:

- ★ על בסיס יומי-שבועי-חדשי
- ★ המחירים אטרקטיביים
- ★ שרות מהיר ואמין
- ★ מתאים: לאיש עסקים
- ★ ליוצאים למילואים
- ★ ליולדות מאושפזים

ובכלל
להיות כל הזמן
בקשר

טל. להזמנות:

02-252585, 231779

פקס. 02-231129

כתובת:

המלך דוד 18 ירושלים

גוש אמונים לא טעה?

במדור זה בירחון לחודש חשוון הבעת את פליאתך, אורלי אטיאס, לגבי הקמת התנועה החדשה - תנועת "אמונים", על שיברי גוש אמונים - ואת תמהה - הרי גוש אמונים פרץ את הדרך להתיישבויות וכו'.

ותמהני, האם את הגרה בליבו של הגוש הגדול בארצנו - גוש דן, אינך חווה עין בעין ביחסם של אחינו עמך ישראל אל המתיישבים ברחבי שטחי ארצנו? האם לא מתפלות את על כך שהפגנות ההמונים בכיכר מלכיים ישראל מאוכלסות עפ"י רוב בחובשי כיפות ושביסים? מדוע אחרי כל הפגנה כגון זו, אומר לעצמו הישראלי הממוצע לאחר הצפייה ב"מבט": "נ, שוב המתנחלים יצאו להפגין" - האם זו הפגנתנו בלבד, האין זו מלחמתו של כל עם ישראל על ארץ ישראל?

אף לא אחד חולק על כך שגוש אמונים פעל גדולות ונצורות לחידוש והרחבת היישוב היהודי בחלקי ארצנו המזרחיים, אך כל זאת לא שווה לנו בכל עת אשר רבים מעם הארץ אינם מאחורינו. יתכן והחבטה הראשונה אשר נועדה להוכיח זאת היתה מערכת הבהירות האחרונה, עם כל התוצאות הרוחניות האסון הנלוות אליה. ולואי והרוח החדשה המנשבת בשורותינו תכלום את כדור השלג - והחבטה הראשונה תהיה גם האחרונה.

תל אביב שרונה צורישדי

ההר כבר נכבש

במאמרו של הרב דן בארי, "לכבוש את ההר" (נקודה 163) יוצא המחבר חוצץ נגד כל שיטות הלימוד הקיימות במחנה הציוני-הדתי. מכאן אנו לומדים ששיטתו שלו עדיפה. האין בכך קצת גאוותיות? שלא בדיוק לפי "החפץ חיים".

אם לא צמח מתוך החינוך החסר פילוסוף ברמה של פרופ' ישעיהו ליבוביץ וסופרים כ-א.ב. יהושע ויהור, לא כדאי להתאבל על זה, שכן צמחו לנו אנשים ישרים, שומרי מצוות ואוהבי ארץ-ישראל בלב ונפש. דרך אגב, על האפשרות

שהאמונה הישראלית היתה מתאימה להיות דת עולמות, כבר כתב הרב שלמה בן אמוג ע"ה לפני כמה דורות.

חיבת-ציון שמואל שניבלג

יש לו מצפון?

עכשיו כשהלנה, אבי, אילן, ניסים וכל הרבים האחרים מתים, העתונים מספרים לנו כיצד טיפחה מערכת הבטחון, על פי הנחיית שר הבטחון (בממשלות קודמות וגם עכשיו) את הנהגת החמאס. אז איך הוא חי עם המצפון?!

חילון אפרים שידקובסקי

להבין ורק אח"כ להגיב

בנקודה 163, כותבת חנה איונמן מירושלים (בתגובה על דברים שעורך נקודה וכותבת דברים אלה אמרו בשידור רדיו "שש אחר החדשות") כי "ח"כ אברום בורג בכלל התמוגג", ונוצר הרושם המוטעה כאילו סגרתי פער רעיוני עם ח"כ בורג ב-10 דקות. הנכון הוא שח"כ בורג הודה בטעות וגם התנצל - לזכותו יאמר, אחרי שהערת על ההכללה הגסה הבלתי הוגנת וגם הלא נכונה - כאילו בצד שמאל של הקשת הפוליטית הישראלית, נמצאים שומרי חוק הגונים ושקולים ואילו בצד ימין עומדים פורעים קנאים ואגרסיביים.

איני סבורה שה"דמוקרטיה ערך נעלה על חי עם ישראל" כמו שהיא כותבת. בוודאי שהמפעל הציוני המטרה, וצורת המשטר הדמוקרטי נחשבת, ובצדק, לאמצעי הטוב ביותר המוכר לנו לצורך ארגון חברה מתוקנת, ובעיקר כאשר הדעות בה קוטביות כ"כ, ובנושאים מהותיים כמו החברה הישראלית.

אכן אין אנו חסרים דילמות, אבל לא מצאתי, נכון להיום, כל סתירה בין ערכי המשטר הדמוקרטי והתמודדות עם בעיות הביטחון בעבר ובהווה. אני מסכימה שהיה צריך, והיה אפשר, לעשות קצת אחרת ואולי טוב יותר, למשל: ע"י הענשה מרתיעה מחד ומאידך טוב לדון בכלל הסדר עתידי על רקע מעשי טרור ורצח. אבל האם המסגרת המדינית הדמוקרטית

עיתונות

שטוחן וויזשניס
בירודדן, שטרוך ומלך עיר

NEKUDA

נקודה

OFRA

עפרה

m.p.

ד"ר

Mizrach Binyamin

מזרח בנימין

ISRAEL 90906

ישראל

02-971004

02-971217

עפרה
OFRA
P.P. - 05
1204

עיתונות

עיתונות

02-971217 ☎ 02-971004 ☎ ישראל 90906 ☎ מרכז מנוי בפרטים אשראי ☎

אוניברסיטת בר-אילן הפקולטה למשפטים

המרכז למשפט מסחרי מציע
בסמסטר ב' (26.2.93-18.6.93) קורס
בנושא

המשפט ביהודה ושומרון
גב' פליאה אלבק, עו"ד

הקורס ינתן בימי שישי בשעה 11:00
בדבר פרטים נוספים והרשמה נא לפנות
לטל': 03-5318837 פקס: 03-5351856
בין השעות: 09:00 - 13:00

אתם חוששים מהאוטונומיה שממשלת רבין
רוצה להעניק לפלשתינים?
אתם רוצים לדעת מה צפוי לנו
מהאוטונומיה?
אתם שואלים את עצמכם מה ניתן לעשות
כדי למנוע את הדהירה לקראת מדינה
פלשתינית?
את כל השאלות והתשובות תמצאו בקלטת
וידאו חדשה שיצאה זה עתה לאור ומחירה
10 ש"ח בלבד.

להזמנות נא לפנות: לטל: 02-973092

הוצאת מטה מאבק לביטול תכנית האוטונומיה
ת"ד 3194, ירושלים 91031, טל' 02-961878

שיהיה מאחוריו שיקול דעת רציני
וענייני.
קרומים נחמה מגל

הרב עמיטל לא המליץ

אני מתייחס למכתבו של ראובן
טל, איש תקוע (על הרב עמיטל
להודות בטעותו" נקודה 163).
אכן פניתי אל כל בוגרי הישיבה,
וביקשתי מהם, לקראת מחצית היובל
לקיומה של הישיבה, לאזור כוח
ולסייע לקיומה וקידומה של
ישיבתנו. אנו גאים בעובדה
המשמחת שראשוני בני-הבוגרים
באים לישיבתנו ללמוד, וחושבים
לכן כי מוסרית מותרת לנו הפנייה
אל הבוגרים לקיים את המעיין ממנו
שתו הם, למען ימשיכו וישתו גם
בניהם וכל הדור החדש הנקלט היום.
ישיבתנו מחנכת היום למעלה
מ-560 תניכים, ורואה חשיבות רבה
בקליטת עולים מבריה"מ ומאתיופיה,
ובתוספת לימוד התורה שהיא
מאפשרת למסגרות השונות
הסמוכות על שולחנה. אכן לזאת
התכוונתי כאשר כתבתי שאנו
עומדים בפני קשיים כלכליים
גדולים, וזאת לא במעט עקב
התנאים החדשים הידועים יפה
לבוגרים.

ישיבתנו דוגלת בפעולה בדרך
החיוב, לעולם לא השמענו תלונה
על קיפוח, אפליה וכד'. המסר של
הישיבה הינו חיובי ומנסה לראות
את האור, ובכך לגרש את החושך.
אני אכן מעו לבוא בקריאה כזאת
לתלמידי הישיבה בהיותנו גאים
בראש ישיבתנו, הרב יהודה עמיטל
שליט"א, ואין צורך שאיש יגן עליו.
טועה ראובן טל כשהוא כותב שהרב
יהודה עמיטל "קרא בפומבי לבחור
באותו אחד". הרב עמיטל, עד כמה
שידוע לי, לא פנה לאיש בעניין
ההצבעה לכנסת האחרונה, לא הביע
דעתו בעניין זה ועל כן כל דבריו של
טל אינם נכונים ואינם לעניין.
מצאתי חובה להגיב על כך על
מנת להעמידו על האמת ולמנוע
ממנו את העבירה של חושך בכשרים
בעת שאין בהם.
שמחתי לשמוע שהכותב למד
בישיבתנו, אך כנראה שלא למד די.

ישיבת הר"עציון משה מושקוביץ
י"ר התנהלה
(המשך בעמוד 6)

שוללת טקטיקה אפקטיבית יותר
בטיפול בטרור? כמובן שלא. ומה
שחשוב לא פחות: דווקא מי שאהב
כ"כ את הארץ הזאת ונאבק על
שלמותה אינו יכול לזנוח בצד
צביונה היהודי והלאומי ואת דמותה
התברתית-מוסרית המעוגנת גם
בתורת ישראל ובדברי חז"ל. איני
סבורה שלשמאל, או למי שמכונה
כ"יפה נפש", יש מונופול על דגל
זכויות האדם ככלל וכפרט על חופש
הביטוי והמחאה וזכות הציבור לקבל
מידע - שהם מאושות הדמוקרטיה.
ואם בדימוי הציבורי שלנו מתקבל
הרושם המוטעה כאילו אנו מוכנים
לרמוס ברגל גסה ערכים אלו, יש
להעיר ולהתריע על כך.

את החלק האחרון של דברי לא
נה הכותבת. את התואר
"מתנחלים" הזכרתי כשם קבוצי
ומקטלג בשל הקונוטציה השלילית
שנוצרה אמנם ע"י חלק
מהתקשורת, ובצורה מגמתית כך
שניתן באמצעותו להטיל אתריות
על ציבור שלם בגין כל המוס"מוח
מתוכנו שפורע חוק. מספיק שיאמר
"מתנחלים תקפו והשתוללו" וכבר
כולנו אשמים. אבל הכללה שעושה
אי צדק עם ציבור שלם חמורה גם
בכיוון הנגדי, ומסקנה גורפת כאילו
התקשורת כולה "ממלאה פונקציה
של גייס חמישי בישראל" אינה
הוגנת ולא נכונה בדיוק באותה
מידה.

ההערה הבאה שלי נוגעת למשהו
שבעצם לא ראוי לתגובה. הלוואי
שלא הבנתי נכון ויש כאן טעות
בגלל ניסוח לא מוצלח. האם בכינוי
"אי ישראל" נקראים אחינו
לשבטי יהודה ובנימין - רק משום
שאנו חלוקים איתם בויכוח מר
ונוקב?!

לסיכום - מכיוון שיש לנו כאן
עניין עם תגובה ביקורתית למה
שנאמר על כמה אחרת, ובהנחה
שרוב הקוראים לא האזינו למושא
הביקורת - צריך לדייק ולפרט כדי
לא ליצור רושם שגוי. רצוי מאוד
גם להבין את הנאמר לאשורו לפני
שממחרים להגיב, והייתי מציעה
להמנע מנימה אישית מעליבה
וציונים כמו "יפת נפש" ו"לא
ראייה". נדגיש שאין בינינו ויכוח
ברמה האסטרטגית אלא ברמה
הטקטית בלבד. טוב שיש דיון
בדרכי המאבק, אבל מן הראוי

ירוק בחוץ נעים בפנים

בכל העונות
כולם מוזמנים להנות.
אם נושב לו רוח סתיו
או גשם זלעפות
יורד עכשיו,
באים להשתעשע ולהנות,
בכל האולמות.
אצלנו נעים וחמים
בכל אקלים.

המבצע מוגבל למספר סוגי רכבים

בית ה'לומותי

מרכז שעשוע ויצירה
להורים ולילדים מגיל שנה.
קריר וממוזג בקיץ,
חמים ונעים גם בחורף.
פתוח בחופשות בית הספר

מתקבלות הזמנות
לקבוצות מאורגנות
מי הולדת ומסיבות

להתראות

קיבוץ גבעת ברנר 9/08-443338 07-08-443517

אלדן

השכרת רכב

רק החברה מס' 1
יכולה להציע את המבחר הגדול ביותר של
מכוניות להשכרה ולמכירה

דגמי 91/92

במצב מכני מצויין
עם הקילומטרז' הכי נמוך!

פרטיות, מסחריות, אוטומטיות
ממוזגות ומפוארות

מכוניות למכירה במבצע*

50% אשדאי
ללא ריבית ללא הצמדה
* המבצע מוגבל למספר סוגי רכבים

הצעות מיוחדות למוסדות

- מרכזי מכירות רכב לשרותכם:
- בת"א: טל. 03-5371780
- 03-5371789
- חיפה: טל. 04-410910
- אשקלון: טל. 07-722724
- ירושלים: טל. 02-252151-3
- רחובות: טל. 08-468376

ELDAN

RENT-A-CAR

למתיישבי יהודה ושומרון,

לקהל לקוחותינו

ולכל בית ישראל

חג אורים

שמח

בנק ירושלים

לפתוח ומשכנתאות בע"מ

בדרך ל משלי
עצרתתי בבנק שהוא

ירושלים רח' הרברט סמואל 2, טל: 02-706211 • תל-אביב • פתח-תקוה • בני ברק • ראשון-לציון
אור-יהודה • חיפה • כרמיאל • רכסים • נצרת • תרשיחא • עכו • דלית אל כרמל

טמטום יהודי

כנגד השכל היהודי המהולל קיים גם - טמטום יהודי. אפשר להגיע לזה בין השאר הן על ידי תיחכום יתר, הן על ידי הרצון העז לרצות את הגוי.

תסמונת זו מתבטאת בצורות שונות - אבל זאת תמיד אותה גברת בשינוי אדרת. קיימת התבוללות בורגנית והתבוללות אדומה, מתוך רצון לצמצם או לבטל את הזהות היהודית, הן מבחינה דתית, הן מבחינה לאומית. סיסמא ידועה בנידון: היה יהודי בביתך ואדם בצאתך - כאילו קיימת כאן סתירה. ההתבוללות על כל גווניה וצורותיה לא מנעה את השואה; מלבד זאת קיימת מחמת התבוללות גם היום תופעה, שניתן לכנותה - שואה שקטה וזוחלת - גם "בדרכי נועם" אלה אנו מאבדים מדי יום ביטחון מאחינו ומאחיותינו.

מגמתם של כל המבקשים לרצות את הגויים בכל מחיר וללא מחיר - תחת דגל של "שלום עכשו" ו"שות", ברורה לכל מי שרוצה לראות ולהבין. פחות ארץ-ישראל ופחות ציונות ובעקבות מגמה זו גם פחות עלייה - כי מאז ומעולם היה קשר בין עלייה ובין התיישבות וההגנה הדרושה, אם יש בה צורך.

שיבת ציון על כל היבטיה - היא עניין דינמי. "אין פנאי לעמוד אף רגע" - כדברי שיר (ציוני ופועלי) ישן. לשיבת ציון דינמיקה משלה - ומוטב שלא בעל כרחנו, אלא מרצוננו.

רחובות פרץ טורא

אנחנו היחידים הבוועטים במולדתם

מאחר ויש בינינו הסכמה שנושאים "פוליטיים" אינם לדיון טלפוני, ומאחר ובתקופתנו המונח "פוליטי" מייצג גם את בניין הארץ, גם את הישרדות עם-ישראל בארצו, וגם את מורשת ישראל - הרינו כותבת בזה. הגג דולף מעל, הבלאגן מתחת ורעש הילדים במה שביניהם - ואני מתפנה לכתוב בגלל הכאב שבלב.

כששמעתי את הניתוח "הפוליטי" אודות עתיד הגולן בליל ההפגנה למען הגולן - נחמץ לבי בקרבי.

מאז רובצת עלי מועקה מדכדכת - אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אוזבי הקיר?

אני מקווה שלא הבנתי, לא קלטתי, שלא שמעתי נכונה. חזרתי הביתה עם האמירות (שנשמעו כציטוט התקשורת הממלכתית העוינת "שלנו" המבטאת את רוח השלטון התבוסטיני), כדלהלן: "בעניין הגולן אין ברירה, יש לוותר. הרי לא נעמוד בלחצים הבינלאומיים; ארצות ערב מאוחדות נגדנו בזה; אם נוותר על הגולן נוכל לעמוד איתנים יותר בעניין יהודה ושומרון (קל-והומר לגבי מסירת חבל עזה לאויבים, מה שאינו ראוי אפילו לאיזכור) וכמובן - השלום שווה כל מחירו!" אמירות אלה הן ציטטות מדוייקות מדברי השכנוע של הפוליטיקאים שלנו ערב פינוי סיני וחבל ימת.

אם אין לומדים את לקחי ההסטוריה גם מטווח של עשר שנים - מוטב לבטל מקצוע זה מתיכונת הלימודים החינוכית של ילדינו.

האם משהו מהגויים שמר לנו אמונים וקיים הבטחות בתמורה למסירת חבלי ארצנו? בראש טולם הבוגדים אין להציב את הגויים - איזו מחוייבות מוסרית והיסטורית יש להם כלפינו? אנו הבוגדים, ואולי הבוגדים היחידים בחברה האנושית הבוועטים במולדתם, בעמם ובמסורתם. אנו מוכרים מולדת בעבור נודי-ניירות, חופן דולרים וחנופה לגויים. לעם הסוחר במולדתו אין זכות למולדת!

לא נותר אלא להתפלל לאבינו שבשמים, שיפקח את עינינו ויאיר את דרכנו למען לא ניכשל ולא נאבד בה.

נעמי ברוכי אפרת

לשקול

לפני הטלת רפש

בגליון נקודה מס' 163 (חשוון) הובא מכתבו של ידידי אבישי רביב ובו טוען הוא כי אין כל הבדל בין המצב המדיני והבטחוני בתקופתנו זו, תחת שלטון השמאל, לבין המצב תחת שלטון הליכוד ובנות לויתו. טענתו העיקרית של אבישי הינה, כי ראשי המתיישבים נוהגים בצביעות

מה בכך שכעת הם קוראים להפגין - דבר שלא נעשה תחת שלטון הליכוד - ולא היא:

א. המצב הביטחוני השורר כיום במרחבי ארצנו הינו חמור פי כמה וכמה מן המצב כפי שהיה תחת שלטון הליכוד. לא זכורה לנו, לדוגמא, מכונית תופת בתוככי גוש דן - אשר באם ח"ו, האסון לא היה נמנע בנס - היתה קמה מהומה לא קטנה סביב "האסון האיום אשר לא ידעה ישראל כמותו"... ולא כאן המקום לערוך סקירה תקופתית של כל מעשי הנבלה של בני דודינו הישמעלים.

ב. המצב המדיני אליו נקלעה ישראל אודות למעשי האיזולת של ראש ממשלתנו בפועל, הינם חסרי תקדים בהסטוריה הקצרה של עם ישראל במדינתו. האם שמענו אי פעם כי ראש מדינה והכפופים לו מנהלים שיחות "הפסקת אש" עם רוצחים השובתים רעב בכלאם? מחוות ה"שלום" החד צדדיות של ראש ממשלתנו הינם הרות-אסון הן בטווח הקצר (שיחרור עוד מרצחים אל שדה הקטל) והן בטווח הארוך מבחינה מדינית.

בשיחות השלום, בניהולו של רה"מ, לא זכורות לנו הצהרות כלשהן בדבר נסיגה מינימלית משטחי רמת-הגולן, ויעידו על כך כאלף עדים התבטאויותיו של שליטה ה"נאור" של שכנתנו סוריה, אשר בחודשים ספורים שינו גוונם והפכו מנבואות חורבן ל"חזון העצמות היבשות" (להבדיל), ומן הסתם, כך הם פני הדברים בנוגע לשאר המשלחות בוועידת השלום.

ג. גם אם נכון כי המצב דומה דמיון גמור למה שהיה בתקופת שלטון הליכוד - אין זה נכון לומר שחוסר הפעילות האקטיבית מעל פני השטח של מחנה ההתיישבות נבע מצביעות. אין זאת אלא שהקירבה השלטונית, האפשרות לשנות דברים מבפנים ע"י לחץ שקט של חברי ממשלה, קואליציה וכד', גדולה בערכה לאין ערוך מהקמת מהומה ורעש. מסתבר, כי לעיתים חזק כוחה של דממה דקה מרבבות מפגינים בכיכר מלכיים-ישראל (מה שעם כל זאת כן נעשה בכ" חשוון תשנ"א - להזכירך) נחוץ שיקול דעת, שכן על כף המאזניים מונחים עניינים חשובים יותר מכבוד זה או אחר. ובכדי לסבר את האוזן חוזר נא לאחור מס' חודשים ונסה להיזכר

במהומה שהקים השמאל בעקבות גילוי מעשיו הברוכים של משרד השיכון (ומי שעמד בראשו) בכל רחבי א"י אשר מעבר לק" הקדוש. ד. העולה מן האמור לעיל הוא כי יש לשקול היטב לפני הטלת רפש בפנים הבית, ובמקום לעשות זאת מן הראוי לגייס את מירב האנרגיה לאיחוד ולבניית מחנה הימין, ע"מ לצאת לקרב ולחזור ממנו ובידינו ארץ ישראל שלמה לעם שלם.

ירושלים יעקב צורישידי שבין החומות

יש לי אחות

חשבתי... אבל מי אתה שתחשוב, אמרתי לעצמי, הרי אינך הוגה ה' ואפילו אין לך טור קבוע ב"נקודה". רציתי לכתוב... ונמנעתי, כי חשבתי שאינכם אשמים בכך. מדוע אטיל עליכם לקרוא, לערוך להדפיס וכד'.

כשהתגבר עלי יצרי, העזתי לחשוב שאולי יעניין את-מי-שהוא מה אני חושב... התגברתי על היצר בקריאה חריפה לעבר עצמי: "בעל גאוה!"

בכל זאת, הפעם אבקש להשתמש במילים כדי למצוא בעזרתן חברים שחושבים כמוני, כדי לצאת יחד לדרך...

מגמת הביקורת - שיתייחסו אליה ויתקנו את הנצרך לתיקון. החלש - לא יוכל לעמוד בה ויתקפל. החזק יותר - ירצה להוכיח שאינו חלש, ועל אפס וחמתם של מבקרים לא יתקפל וישיב מלש. שיערה, ישפיל את המבקר או את הביקורת, ובמקרה הטוב יתעלם, או במקרה הגרוע יתבצר בעמדתו. החזק עוד יותר - פשוט יתעלם, וימשיך בדרכו באמונה שכל האמת איתו. רק הגיבור באמת - יתייחס למבקר, לביקורת, ויעשה מאמץ להשתכלל. לצערי, קשה לי להחליט שממשלתי היא ממשלת גיבורים. מרכיביה אינם יודעים לקבל מתאה או ביקורת.

לשמחתי, היא איננה חלשה, ולכן לא אוכל לקפלה במחאה וביקורת. ואנא אני בא?

במצב דומה בעבר, הטיח רשב"י ביקורת בשילטון הרומי - ונרדף. הוא נטמן במערה וקבע תשתית

השער

יש"ע המכבי מכריע את הפיל
המאיים עלינו לכלותנו.
איור: ג'קי ריאחי

נקודה

גליון מס' 164
כסלו תשנ"ג
דצמבר 1992

מאמרים

16	הלל וייס :	קללת האינתיפאדה
18	אליקים העצני :	חטא המתנחלים
32	עליזה וייסמן :	בהצגה הזאת כבר היינו

רפורט'זה

12	אילנה באום :	שיירי רחלה (דרוק)
----	--------------	-------------------

טורים

10	משה שמיר :	נקודת השקפה
14	דניאל שליט :	שיחת-פנים
34	ורד נועם :	הדים
36	עמיאל אונגר :	נקודה לעניין
39	צבי סלונים :	לחשוב בקול רם
44	עדי גרסיאל :	ברצינות

תגובות

38	יעל אליצור מגיבה על מאמרו של הרב דן בארי
----	--

מדורים

גוונים - 2, במקום מאמר ראשי - 8, נקודה משפחתית - 43

ENGLISH SECTION

Editorials :	20
Forum :	21
Ilana Baum : Yossi Ben-Aharon, A Profile	22
Michael Widlanski : Resolution 242	26
Martin Sherman : The Re-Making of Israel's Image	28

מו"ל: האגודה לקידום האיכלוס והקליטה ביהודה, שומרון, תבל-עזה ובקעת-הירדן.
עפרה, ד"ר מזרח בנימין 90906. טל': 02-810488 פקס': 02-810388

ישראל הראל: יוצר מועצת יש"ע ועורך "נקודה"; אליעזר בן-יעקב: פירסום ומינהל; מרים גולצ'ין: מרכז המערכת; רפאל אטיה: חשב ומנויים; שמעון זיסלס: עימוד ממוחשב.

דמי מנוי: לשנה 96 ₪; לשנתיים 170 ₪. לנמלאים, סטודנטים, חיילים, תלמידים ובני ישיבה: לשנה 82 ₪; לשנתיים 150 ₪. מנוי לחו"ל: לשנה 575 ₪; לשנתיים 1135 ₪. הוצאות קבע: כל שלושה חודשים 25 ₪; כל שישה חודשים 49 ₪. בעלי כרטיס אשראי וזה/ישראלכרטיס/ דינרס יכולים לרכוש מנוי באמצעות הטלפון והפקס.

חומר למערכת: מכתבים, מאמרים ותגובות יש לכתוב על צד אחד של הדף וברוחים כפולים בין שורה לשורה. רצוי ביותר שהדברים יודפסו במעבד תמלילים או במכונת כתיבה.

המערכת אינה מחזירה כתבי-יד ואינה אחראית לתוכן המודעות.
ISSN 0792-3295

לתורת החרות שליוותה אותנו לאורך הדורות. רבי יהודה, באותה שעה, שיבה את השילטון, לא בגלל שחשב שרומי הרשעה ראויה לשבת. הוא רצה להועיל לעם. הממשלה שאותה שיבה, אכן העלתה אותו לגדולה והוא עזר לאחיו לצבור כח כדי ללחום ולהגשים את תורתו של רשב"י.

בית-אל אברהם דמר

הזעקה הציונית

הזעקה הוויצמנית - עם ישראל אייכה: "ו" - לא נשמעה בהתכנסות הפורום שהיה מוקדש לזכרו של חיים וייצמן. הקריאה, כמו אז, לעלות לארץ-ישראל, כבר לא באופנה. באים יהודים עשירים ומשכילים מכל העולם להעלות את זכרו של הנשיא הראשון, ואיש אינו משמיע באזנם את זעקתו הרעיונית העיקרית.

גברנו כאן על מתנכרים ומהרסים שמאיתנו יצאו. ברל וחבורתו, והיישוב היהודי, היו החומה להתיישבות העובדת, ששררה את גל האלימות הרצחנית נגדה שאורגן והונהג על ידי המופתי הירושלמי אמין אל חסייני. הם לא הצליחו למנוע מאתנו לחרוש תלמים ארוכים באדמת ארץ-ישראל. בנינו נדבכים לעצמאותנו המדינית, חיים וייצמן לחדד וברל לחדד, ושניהם ביחד סללו את הדרך - חזון ומעש.

יחד עם הזעקה הוויצמנית יש לזעוק גם את הזעקה הנוספת: "ברל אייכה: " - באין ברל חזון ה"הקולטונים" לבימותינו עם אנולוגיות ואופציות מסוכנות כגון הצד השווה בין יהודה ושומרון, לב ליבה של ארץ-ישראל, עם אלג'יריה (הפרופסור להסטוריה מיכאל הרסגור, במאמרו "זהו דור טראומטי" - "סופשבוע", "מעריב" 6.11.92).

כמיהתם של היהודים לחברון ולבית-אל, לבית-לחם ולשילה, אינה דומה בשום צורה שהיא לאנטרסים הקולוניאליסטים של הצרפתים באלג'יריה. עצם ההשוואה היא מופרכת ומראה עד כמה תלושים פרופסורים מסויימים מן המציאות.

כפרי-חזקאל אריה יצחקי

גם אז לא יכלה להופיע "נכון לעכשיו" תורת אמת מלאה. גיבורי ישראל חילקו ביניהם את השליחות, רשב"י שיכלל את "הנכון" ורבי יהודה את ה"עכשיו". רק ר' יוסי ששתק, גלה ונעקר מהאפשרות להשפיע.

הרוצה לשבח כדי להתקבל כשותף, "לתקן מבפנים", ולשם כך הוא מוכן לבלוע כאב, חרפה ועלבון של תורתו ושל ארצו ועמו, נכדי ליצור אמון ולחלוף מעל סף המגננה-מביקורת של מנהיגנו החוקים - גיבור הוא, ואולי גם יוכל להועיל לתורה, לעם ולארץ. ומי שאינו יכול - יושיט יד, ונצא לחפש את פתח המערה שמעיין וחרוב בתוכה...

אני מתנצל על האנלוגיה בין מלכות הרשע הרומית לממשלתי, שכל אישה הם בני ברית, אם אפשר היה, נכון יותר לעשות אנלוגיה לימי החשמונאים והמתיוונים, ובמיוחד כש"הוגי הדעות" - ס. יוהר, ש. אלוני, א. בורג וחבריהם, מתנשאים בתחרותם להשפיל את יהושע בן-נון וספרו, ובכפיות-טובה המתטיפים בציטוטים מוסרית, מציגים את ספרו - כערש האידאה ה"מסבדוגוענית", מתוך התעלמות לעת מאמות המידה המוסריות שתבע בנו, גם לפני המלחמה - כברית המילה; גם במהלכה - ההתנזרות מהשלל; וגם אחריה - הקמת מוצב מאבנים שלא הונף עליהן ברזל; משפילים את כבודו של מי שבוכותו יש לנו עבר ועתיד של אומה בארצה.

איני מעלה את האנלוגיה לימיהם של מטהרי המקדש ומנהילי אורו לכל בית אב, מחשש שמא איזה מונופוליסט לקביעת נורמות המוסר, שמירתו ושפיסת העובר עליהן, איזה אמנון אברגפן או יוהנתן גפמוביץ, או איזה נביא של "המוזכרים הגלותי הצרוף" כאברום ליבוביץ או א.ב. קניון, יצהלו לנוכה "ראיה מוחצת",

דרושה פעולה משלימה

החלטתה של ממשלת ישראל על גירושם של למעלה מ-400 מחבלים ראויה לשבח. לא פחות מכך ראוי לשבח האור הירוק שנתן בית המשפט העליון להשלמת המעשה, למרות שהחלטת הממשלה, כפי שהתקבלה, העמידה אותו, מבחינת יוקרתו, במבחן כמעט בלתי אפשרי. ניתן לומר בסימן הימים הללו, כי שיקולים לאומיים גברו אצל שתי הרשויות, המבצעת והשופטת, על פני גישה מתיוונת-לגליסטית, שעל-פיה זכויות הפרט, התקדימים והחוק הבינלאומי הם חוות הכל והאינטרס הלאומי, אפילו ביטחונם האישי של אזרחי ישראל, משניים לו.

אנו מקווים שהפעולה המקיפה הזאת תשפיע את השפעתה המרתיעה, ובאם לא, שהממשלה לא תרתע מהמשך המלחמה ללא תנאי וללא חת בטרור, עד רדתו.

ישנה חשיבות רבה שהחלטה מרחיקת-לכת זו התקבלה בקולותיהם של שרי מר"צ (למרות סימני החרטה שגילו מיד לאחר הביצוע) ובגיבוי מלא של סיעתה בכנסת. הנה גם אלה, ששנאת אחדים מהם למפעל ההתיישבות בישיע אינה יודעת גבול, נאלצו בלחץ ובתוקף הנסיבות לתמוך במדיניות שעליה ממליצה מועצת ישיע שנים רבות ושאר בימי שלוט הליכוד בוצעה במשורה, אם בכלל. הרבה קורבנות יכולנו לחסוך, ומעמדנו המדיני היה שפיר בהרבה, לו שמיר וארנס היו מעיזים לבצע את המעשה שצבן ואלוני ראו הכרח לבצעו.

למרות המספר הלא מבוטל של המחבלים שגורשו הפעם אנו מעיזים לטעון: מעט מידי ומאוחר מידי. ראוי היה שכל המסיתים והמדיחים, לאלפיהם, בהם אנשי אשיף, שהממשלה מנסה עתה לרומם ולגדל, יהיו בין המגורשים. אז, ללא ספק, ניתן היה להביא, גם אם לא באחת, לצמצום מעשי הטרור, עד להפסקתם הסופית בפעולות משלימות של צה"ל ושרותי-הבטחון.

אם ממשלת ישראל לא תשנה את היעדים האסטרטגיים שלה, ולא תביא לצעדים נוספים המתחייבים לאחר גרוש אנשי החמאס, הרי שגם מכה מכאיבה זו סופה שתאבד, עם הזמן, את אפקט ההרתעה שלה.

זה שנים שרק לצד אחד, לצד הערבי, יש מטרה אסטרטגית ברורה במלחמה. להביא להקמתה של מדינה פלשתינית על חורבותיה של ישראל. הצד הישראלי, לעומת זאת, פועל על-פי הנחיה טקטית צנועה והיא "להוריד את רמת האלימות". במצב דברים זה, כשממשלת ישראל כלל לא הציבה לעצמה ולצה"ל את הנצחון האסטרטגי כמטרה, אין להתפלא שזו המלחמה הארוכה ביותר שבה נלחם צה"ל מעודו, ולא יכול לה. יתרה מזו: זו המלחמה הראשונה שבה השיג האויב חלק לא קטן ממטרת המלחמה שלו, עוד בטרם שזו הסתיימה: הוא גרר את ממשלת שמיר בעל כורחה אל שולחן המו"מ, ומאז הוא יושב מולה כשווה בין שווים. המשא - הוא שלו (ושל תומכיו), המתן - הוא כולו ישראלי.

במצב דברים זה, כשהאויב מעודד מההשגים שהביאה לו האינתיפאדה, סביר להניח שאם לא תהינה פעולות משלימות לגרוש המסיתים (אחת מהן): הפסקת השיחות עד להפסקת מעשי האיבה, המצב עלול לחזור לקדמותו כעבור זמן לא רב וקורבנות יהודים נוספים יפלו בדרך להגשמת מדיניות הוויתורים, המכונה "מסלול השלום", נוסח רבין-דראושה-מר"צ.

אנו מצפים מהממשלה שתתפכח בהקדם מהתאוריה, המתנפצת יום-יום אל סלעי המציאות, שלפיה ויתורים מביאים להפסקת הטרור ולדו-קיום. לא רק שמעשי חמאס ואשיף זהים מוכיחים את ההפך, למעלה ממאה שנים של נסיונות כושלים ומכאיבים בכיוון זה דיים כדי להביא לנציחת הקו הזה ולהכרה כי לא טריטוריה נוספת הערבים מבקשים לעצמם - מזה יש להם די והותר. שאיפתם העיקרית והאמיתית היא לסלק את היישות היהודית-ציונית מחלק זה של העולם ואין בעיניהם אמצעי שהוא פסול כדי להשיג מטרה זו. רצח נסים טולדאנו הי"ד איננו מעשה יוצא-דופן על-פי הנורמות של חב"ב "בצלם" באותו שבוע שבו נחטף ונרצח טולדנו, ביתרו רעולי-פנים ברצועת עזה אם לשבעה ילדים, ולעיני ילדיה. אלה הם הפרטנרים שמר"צ ויוני העבודה מבקשים להכשיר להכרה ולמו"מ ישיר.

פרקליטי החמס

תושבי ישיע שהגנו על חייהם בשנות האינתיפאדה והשיבו מלחמה שעה כלפי מתנכליהם נרדפו ע"י פרקליטים שונים בפרקליטות המדינה ונתבעו לדין תחת סעיפים מחמירים. עובדה: רובם ככולם זוכו והאחרים נפטרו בעונש קל או סמלי. למרות זאת, קולות המחאה והתלונה שהשמענו במשך השנים, שלאנשי הפרקליטות יש מניעים פוליטיים בהביאם את אנשינו לדין, נדחו בתוקף ע"י היועץ המשפטי לממשלה, השופט יוסף חריש (וכמובן ע"י קודמו, הפרופ' יצחק זמיר).

והנה באה פרשת המגורשים ופרקליטות המדינה, בראשות הגב' דורית בייניש, שוב מייצגת את דעותיה במרצ, במקום את אלה של הצדק הטבעי והאינטרס הלאומי.

סרובה של הגב' בייניש לייצג את הממשלה בפרשת המגורשים גרמה לפגיעה במדינה, ביוקרת המיסוד המשפטי-ציבורי, נפגע מיסוד היועץ המשפטי בכלל, והיועץ חריש בפרט. שר-המשפטים, דוד ליבאי, לא התבייש לומר בישיבת ממשלה כי "פרקליטת המדינה ביקשה לשחררה

מלייצג את הממשלה (בעתירה מטעם המגורשים) בנימוק שיש לה מחלוקת עקרונית (עם הממשלה) בענין הגרוש".

הוא הדבר אשר אותו אנו טוענים במשך השנים: הגולם קם על יוצרו, והוא מתנהג כאילו המדינה נועדה לשרת את השקפותיו ודרכיו ולא ההיפך, כפי שההגיון, ואף התקשיר, מחייבים.

זאת אף זאת: גם לאחר שבית-המשפט העליון החליט ברוב גדול לא להפריע לממשלה (עם מר"צ) לממש את החלטת הגרוש, לא הואילה הפרקליטה המלומדת לייצג את המדינה בעררים והיועץ חריש, שהוא האינסטנציה הממונה על גבי בייניש ואינו מופיע בדיכ בכנצ"ים, נאלץ להמשיך ולייצג את המדינה. פרקליטות המדינה, ובראשה הפרקליטה, הקדיחו את תבשילם. אלא שהפעם לא אנשי ישיע הם המופלים והנפגעים, כי-אם הממשלה עצמה ובהם הצבא לדעה ולאורח-חיים.

אם מצפונו של פרקליטת-המדינה אינו מאפשר לה להשלים עם החלטות של ממשלת השמאל, המוצא המכובד העומד לפניה הוא אחד: לקום ולהתפטר.

השומרון ח"י

מזג האוויר בחנוכה תשליה היה קשה. אך גשמי הזעף, הקור והרוחות לא עצרו את אנשי גרעין אלון-מורה ותומכיהם הרבים לעשות נסיון התיישבותי נוסף, אחרי שפגנו קודם לכן אין-ספור פעמים מאדמת השומרון.

הנחישות להצליח בנסיון זה, כפי שהתרשמו מפקדי צה"ל שהיו במקום, היתה גדולה והם דיווחו לממונים עליהם: הפעם הפיננסי יהיה בלתי-אפשרי, אלא אם ישפך דם. באותו זמן התקיימה בירושלים ועידה שבה השתתפו מרבית המנהיגים היהודיים החשובים מכל רחבי תבל. ראש-הממשלה (דאז), יצחק רבין, כינס את הממשלה לישיבה מיוחדת. עקב ההערכה שחיילי צה"ל יאלצו הפעם להשתמש בנשק, הרמטכ"ל לא היה מוכן לבצע פינוי בניסיונות הקיימות. שרים אחדים בממשלה, בראשם שמעון פרס (אז שר הבטחון) וישראל גלילי ז"ל לחצו למצוא מוצא זמני שלא יחייב עימות דמים. ראש-הממשלה נאלץ להסכים לפשרה: לגרעין אלון-מורה יותר לשבת שלושה שבועות במחנה (הצבאי) קודם, עד שעניין מיקום ישובם ידון שוב בממשלה. רבין לא הסתיר את דעתו כי מדובר בהפגנה בעלת מניעים פוליטיים וברגע שהוא יאפשר למפגינים לשבת במקום כלשהו ללא צורך במאבק, יגמר הפיקניק. הקור והגשמים בוודאי יעזרו. התוצאות, לאחר 17 שנה, ידועות.

כמה נופים, ביניהם ועדה יוזמת, המועצה המקומית קדומים,

המועצה האזורית שומרון ומועצת ישיע חברו יחד על-מנת לציין בארוע חגיגי את כניסת תנועת ההתיישבות היהודית בשומרון לשנת החיי שלה.

17 שנים לאחר אותו נצחון היסטורי, מתגוררים בשומרון למעלה מ-50 אלף יהודים ומספרם יכול היה להיות גדול פי כמה לו לממשלות-ישראל בראשות הליכוד היה חזון, אומץ לב מדיני וציבורי, וכמובן – כושר ביצוע. ב-13 השנים הראשונות לשלטונו בנה משרד-השיכון, שבראשו עמד דוד לוי, רק את המינימום ההכרחי. התנופה הגדולה שהכניס אריק שרון בשנתיים האחרונות מעניקה אמנם אופציה להכפלת מספר התושבים בשומרון, אך התנאים המדיניים והפסיכולוגיים שנוצרו עם חזרת מפלגת העבודה לשלטון, בוודאי שימתנו את קצב בואם של יהודים נוספים, במיוחד ליישובים העירוניים, שם מתרכזים מרבית המתיישבים בשנים האחרונות.

פרנסי השומרון החליטו על שרשרת של ארועים וחגיגות לציין שנת החיי, והם ראויים לשבח על היוזמה. אכן, ימים לא קלים עוברים עלינו עתה, אולם, אם רבין וממריציו ממריצ חושבים, כמו אז, שהקפאה וייבוש יגרמו ל"הפסקת הפיקניק", הרי שהמציאות שוב תטפח על פניהם, ובפרופורציות מתאימות. בהתיישבות היהודית בישיע טמון כוח חיות בלתי-רגיל ובלתי נדלה שרק מעט ממנו בא לידי ביטוי במשך השנים.

אריק לשלטון (בירושלים)

בעוד זמן קצר יערכו בחירות לראשות עיריית ירושלים. מפלגת העבודה, כך אנו קוראים בעתונים, מתלבטת בין מועמדותו של עמוס מר-חיים, ממלא מקומו של טדי קולק, לבין שחקני חיוזוק מחוץ לעיר, בעיקר אלופים בשרות קבע ששמום נורק לחלל הפוליטי.

גם במחנה הלאומי הוזכרו שמות שונים. בשלב זה נראה שהמועמד בעל הסיכויים הוא ח"כ אהוד אולמרט, לשעבר שר הבריאות.

לדעתנו אולמרט יכול להיות ראש עיר מצויין בכפר-סבא, פתח-תקווה ואפילו תל-אביב. בירושלים, לעומת זאת, דרושה אישיות שונה לחלוטין. אולמרט הוא אדמניסטרטור מוכשר, אך ירושלים זקוקה, ראשית לכל, לראש-עיר שהוא מדינאי, ולא סתם מדינאי, כי-אם מדינאי-לאומי בכל רמיח אבריו.

ראש עיריית ירושלים נושא את המטען והמעמד המיוחדים

במינם שהעיר המיוחדת הזו מקנה למי שמנהיג אותה ברמה שהיא ראויה.

אדם אחד במחנה הלאומי, עונה על הקריטריונים הללו ומתאים מאין כמוהו לתפקיד: אריק שרון.

לאיש ברוך כשרונות זה היו, מן הסתם, מאויים בתחום מנהיגות הליכוד. אולם עתה, כאשר מתברר שהנסיבות לא יאפשרו לו לכבוש את פסגת המפלגה ולהיות מועמדה לראשות הממשלה, המשימה של ראש עיריית ירושלים היא תחליף חשוב ומכובד דיו, בהיותו אחד התפקידים הרגילים והמרכזיים במדינה. אם המפלגות שצוינו לעיל רוצות לקטוע באיבן את הרעיונות לחלק מחדש, הדיקטטור, של ירושלים, עליהן לשכנע את שרון לקבל עליו את המשימה. נצחוננו מובטח (רוב בוחריה היהודיים של העיר הצביעו לפני חצי שנה למפלגות הלאומיות והדתיות), והוא האיש שיתן לעיר תנופת בניה ופיתוח אדירים, לצד הנהגה לאומית אמיצה ונאמנה.

סבלנות

שוב, כמו ברפלקס מותנה, כל אימת שמתרחש אסון בטחוני, מעלים באוב את ההצעה להקים ממשלת אחדות-לאומית, או ממשלת חרום. הכל לפי המציע ולפי האינטרסים שההצעה באה לשרת.

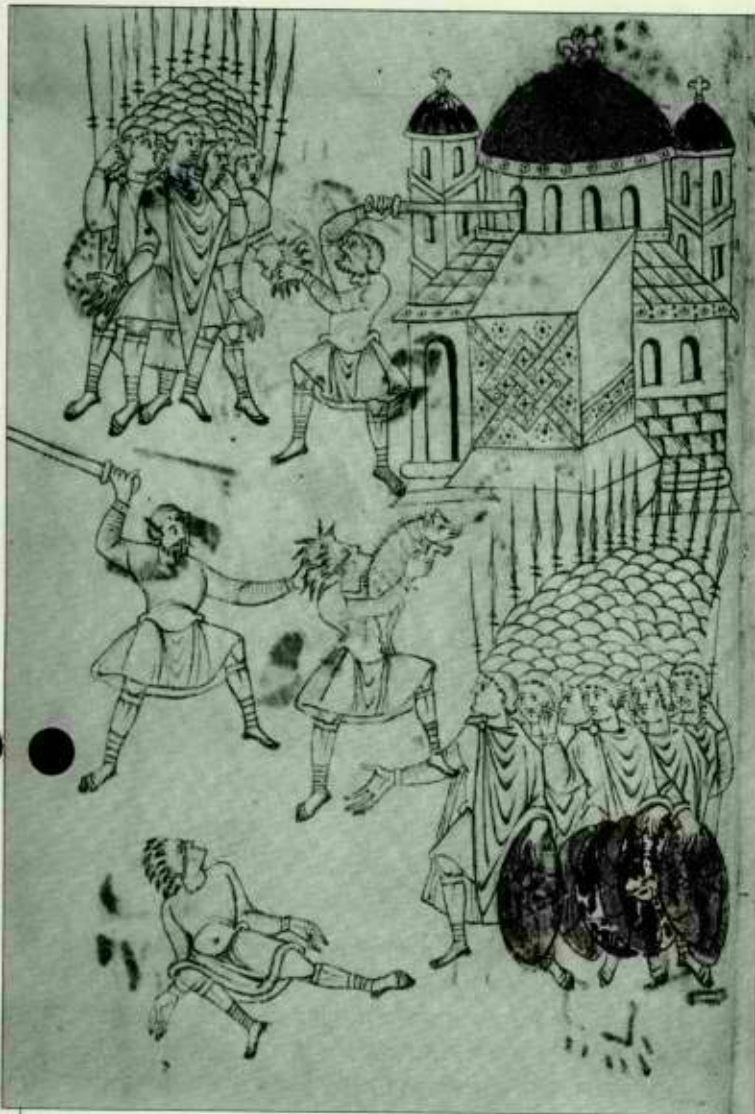
אם תקום ממשלה כזו, בתחומים החשובים באמת – בטחון למשל – ספק אם היא תהיה חופשית לעשות יותר מהממשלה הנוכחית, אולי אפילו ההפך. רק ממשלה עם מריצ יכולה, למשל, לצוות על גרוש למעלה מ-400 מחבלים ולקבל אישור למעשיה מבג"ץ. שום ממשלה קודמת, ממשלת ליכוד נטו, או ממשלת אחדות לאומית, לא העיזה לעשות צעד מרחיק לכת שכזה, וספק אם תעשה, כאשר מריצ, התקשורת והמערכת המשפטית יציבו אופוזיציה אידיאולוגית, במסווה משפטי, לצעד שכזה.

גם בתחום ההתיישבות אין לצפות לפריצת-דרך. עוד זכורה לנו ממשלת האחדות בראשות הליכוד שלא איפשרה להקים יישובים, גם כאלה שהיו להם כל האישורים. גם ממשלת הליכוד האחרונה לא התלהבה במיוחד לבנות את ישיע. אלמלא אריק שרון, מעט מאוד, אם בכלל, היה נבנה. ועתה, מה מבקשת, למשל, צומת: שימשיכו

לבנות בגולן ובבקעה. לכך אין אנו זקוקים דווקא לרפול ולהמר. רבין מוכן לבנות באזורים אלה גם בלעדיהם. רק שיהיה בשביל מי לבנות שם.

למה אפוא דרושה לרבין ממשלה עם צומת (והמפד"ל)? נראה שכדי לתת הכשר וגושפנקא של מפלגות ציוניות אקטיוויסטיות לווייתורים שהוא מתכוון לעשות בתחום האוטונומיה לערבים הקרויים פלשתינים, וכן בגולן לטובת סוריה ובערבה ובבקעת הירדן כדי לרצות את ירדן. רבין חש עד כמה קשה לעשות ויתורים טריטוריאליים, כאשר רוב העם מתנגד להם. עם צומת והמפד"ל הוא יסיר מדרכו חלק מההתנגדות.

צומת והמפד"ל נמצאות באופוזיציה כי שם מקומן בעת כזאת. אם ממשלת רבין תתפקד בעתיד כפי שהיא מתפקדת היום, וסביר להניח שכך יהיה, היא ממילא תאלץ לפנות את מקומה לממשלה טובה ממנה, וזאת עוד בטרם ימלאו ימיה. ומפלגות הלוחין שלו, הוא הפיל את ממשלת הנסיגה, ההקפאה והייבוש ולא להוציא בשבילה את הערמונים מן האש.

החשמונאים - לראותם ולהשתמש בהם!

יש לי, כידוע, רומן רבי-שנים עם החשמונאים, כמוהו כרומן רבי-הדורות של עמנו עם מתתיהו ובגיו - רומן של משיכה ודחייה, הערצה וביקורת, רומן שעיקרו ניסיון בלתי-פוסק לבחון את עצמנו מתוך התמודדות עימם - עם כוחם ועם חולשותיהם, עם עלייתם ועם ירידתם. מאז ימי-הילדות הרחוקים - כאשר תהלוכות-הלפידים של ימי-החנוכה היו כהפגנות של עם מתעורר אל מציאות ניסית - היינו מרותקים אל מראה הסמל שבאורי-הנרות. אבל באותה מידה נשאנו עינינו אל הסמל המראה את הדרך אל מאבק השחרור של דורנו - ובעשותנו כך עשינו בו שימוש, הוא היה לנו למופת, שעיקרו אחד: אל תצפה לגס. קום ועשה. הנס ממרום יבוא כאשר אתה את הלקך תיתן. דברי ההזדהות, הבחינה המחודשת, ההתרפקות וההערצה אל האחים הלוחמים נרשמו במשך השנים, מהם שנשתקעו במסרם של מבנים גדולי-מידות, מהם שנותרו כשרטוטי-מחשבה גלויים או גנוזים. מאלה, עם ברכת תג ואור, פרקים פרקים ממסכת חנוכה שלי.

החשמונאים - כממשיכים

"מהו נס חנוכה" שאלו חז"ל ושאלו רבנים וגאונים, וילדים ופשוטי-עם במשך כל הדורות, ולפי הדור ולפי השואל - התשובה. גם על השאלה מה היא גבורת חנוכה היו שאלות - והיו תשובות שונות, במסורת ובפירושה. בדורנו ביקשו רבים לשתף את העם, את לוחמיו, את חסידיו, בעשיית הנס, לא די היה להם בפלא פך השמן הקטן. נטייה אופיינית לדורות אחרונים בישראל ייחסה יותר ויותר משקל לגבורתם של חמשת האחים ואביהם. מלחמת החשמונאים היתה בתודעת הדור למלחמת-שחרור לאומית בעיקר, וגבורתם - גבורת לוחמים בשדה-הקרב.

כנגד זה הופיעו אצלנו דברי מחקר חשובים, אשר הדגישו את צד המאבק החברתי במלחמתם של החשמונאים הראשונים. היה זה, לשיטתם, מאבק של הכפר העני נגד עיר הבירה העשירה וההוללת, מאבק הכהנים הפשוטים נגד משפחות הכהנים הגדולים, מאבקם של נאמני מסורת ישראל נגד מתבוללים, וביקצור: יהודים נגד יהודים. בני אור - יהודים. בני חושך - גם הם יהודים.

האמת היא, כמובן, שהיה בה במלחמת החשמונאים גם מזה וגם מזה. והנס הגדול היה עוד בדבר חשוב אחד: בחיובתם של החשמונאים. האופן שבו הצליחו להביא לידי חילוף-משמרות בעם בלא לקעקע את בניינו, הוא מופת של תבונה הסטורית ואחריות לאומית כוללת. שינוי חברתי עצום חל בחיי העם בעקבות נצחון החשמונאים, בנוסף על השינוי הלאומי-מדיני משיעבוד לעצמאות - ואף-על-פי-כן אנו רואים את החשמונאים בעיקר כממשיכים וכטוענים להמשך וכמבצרים את ההמשך.

יש להצטער על כך שחקר ההסטוריה המקובל אצלנו עושה בדרך כלל חלוקה מכנית בין התקופה שלפני המרד לבין התקופה החשמונאית כולה, בלא להקדיש תשומת-לב מיוחדת לשישים (או לחמישים) השנים הראשונות שלאחר המרד. יש כאן תקופת-יבניים הראויה להיתחם בפני עצמה מבחינה מדינית - חיצונית ופנימית גם יחד - ובעיקר מבחינה דתית ורוחנית. חקר תולדותיהן של מפלגות הבית השני חייב להתחיל בתקופה זו, כשם שראשיתה של מנהיגות ההלכה הרצופה (הזוגות) יש לחפשה באותה תקופה, אשר בה היה למוסד זה כוח של ממש. הספרות החיצונית, ובעיקר זו העוסקת בפרשיות הסכסוך היהודי-יווני, אף היא נוצרה באותה תקופה פוריה - ודבר אחד, מכל מקום, אינו מוטל בספק: מעמד תלמידי-החכמים, שעתידי ליטול את ההנהגה על עמנו עד לגבולם של הזמנים המודרניים, למשך אלפיים שנים תמימות, אותו מעמד שהפקיע עצמו לחלוטין מכל תלות

מה יעמוד לנו היום - בני עם, אנשי מעשה, לוחמים - אם לא מקור טהור של אמונה? בחג החנוכה הארבעים וארבעה במדינת-ישראל אנו מוקפים חשכת-שנאה ואימת בדידות, בארצנו ובתפוצות גלותנו - כמו בשעות הקשות ביותר בתולדותינו. בו בזמן נתון הגה השלטון וההנהגה במדינתנו בהילוך של אחורא-פנה, של נסיגה והתקפלות. כוח המצור מבחוץ גובר והולך - בעוד שכוח העמידה מבפנים נרתע והולך. מניין, אפוא, מקור טהור של אמונה? התשובה היא בדריכות למעשה הישועה בכוחנו, בנחישותנו, ברצוננו המזוקק, עד למסירות-נפש. כך נהיה דרוכים גם לקראת - הפגישה בין הלא-ינסי לבין הנס, שהוא הופעת סדר עליון, ביטוי של צדק עליון

ארצית, בשלטון או בנכסים, בכוח הזרוע או בכוח הכוזב, והעמיד עצמו כליל למרותה של אידיאה מוסרית-דתית עליונה, המעמד שקבע את דפוסו של המושג "יהודי" לדורות, עד עצם היום הזה - מעמד זה נולד מיסוריה ומגאונה, מצערה ומשמחתה של החנוכה.

החשמונאים הם חכמים-ממשיכים ואין חכם בלא המשכיות ואין ממשיך בלא חוכמה גם במדיניות "החוזן והביטחון" שלהם. דוגמה מופלאה לכך מצויה בפרק האחרון של ספר חשמונאים א', אנטיוכוס השביעי מפר את בריתו עם שמעון, אחרון האחים, נשיא עמו, ותובע ממנו "החזרת השטחים", בלשון זו:

"אתם מושלים ביפו ובגור ובמצודה אשר בירושלים, ערי ממלכתו את גבולותיהם השימותם והרעותם הרבה בארץ, ותשתרו במקומות רבים בממלכתו. ועתה השיבו את הערים אשר לקחתם ואת מסי המקומות אשר השתררתם עליהם מחוץ לגבולות יהודה".

תשובתו של שמעון היא מופת של חכמה מדינית, לא רק כלפי חוץ, אלא גם כלפי פנים (שהרי גם אז היו בעמנו כל מיני "נכנע-אג"ם, חסידו ויתור על שטחים). שמעון נשיא ישראל אינו מתנצל, לאמור כי (למשל) לא הרע ולא השם מקומות אלה או אחרים, אף אינו טוען, כי (למשל) מקומות אלה דרושים לו לצורך זה או אחר ("גבולות ביטחון"), אלא מכחיש את עצם זכותו של אנטיוכוס (מלך סוריה, כמובן, ואיך ההסטוריה חוותה) על אותם שטחים, ומציב כנגד זה את זכות "נחלת אבות" של עם יהודה עליהם. באומרו כך הפליא שמעון לנסח את מעמדו החדש של בית החשמונאי. לא על נצחונות והישגים שלו ושל אחיו הוא מבסס את טיעונו, לא על בעיות וצרכים של זמנם ושלטונם - אלא על זכות נחלת אבות. בעת ובעונה אחת הוא מוותר על זכות ביתו, אך גם מגדיל אותה, בהסמיכו את כוחה על ההמשכיות והרציפות של דברי ימי עמו. והנה דבריו כלשונום:

"לא ארץ נכריה לקחנו, ולא ברכוש נכרים משלנו, כי אם נחלת אבותינו, אשר על-ידי אויבינו נכבשה בלא משפט בעת מן העתים. ואנחנו כאשר היתה לנו עת רצון - השיבנו את נחלתנו ונחלת אבותינו".

מי יתנו חכם ממשיך כמוהו - בימינו!

הייחוד - והחידה

יש לו ייחוד לתג החנוכה - שהוא התג היחיד מתגי עמנו המסורתיים שעניינו ניצחון וישועה של עם ישראל בארצו. ישועות פסח ופורים התחוללו מחוץ לארץ-ישראל. המועדים הקשורים בהסטוריה שלנו בארצנו - הם מועדי חורבן ואבל (כגון ל"ג בעומר וט' באב). אחד ומיוחד מועדי-החורף הזה, שהוא נדלק באורי-ישועות על פני אדמתנו. אבל לצד הייחוד יש חידה אחת, שלא פוענחה עד תום, חידת פשר כינוייהם של חמשת האחים. לכל אחד מבניו של מתתיהו היה כינוי נוסף על שמו המקורי, ואין אחד מהם שפשוט נהיה ומקובל על הכל. לא אכנס כאן לבדיקת מקורות והשוואתם. עשיתי זאת בפירוט-מה במקום אחר ובעת אחרת - ואתבסס הפעם על מסקנתי, לאמור, כי נוסח תרגומו של כהנא יצא מקבים א' (בפתיחת הפרק השני) הוא התופס. וכך נאמר שם:

"בימים ההם קם מתתיהו בן-יוחנן בן-שמעון, כהן מבני יהויריב מירושלים, וישב במודיעים. ולו חמשה בנים: יוחנן הנקרא גדי, שמעון הנקרא תרסי, יהודה הנקרא מקבי, אלעזר הנקרא חורן, ויוחנן הנקרא חפשי".

רצוני להציע, כי כל חמשת השמות נגזרו לפי משמעות צבאית, לפי המקצוע הלחימתי שכל אחד מן האחים הצטיין בו והופקד עליו. ואנסה לפרשם בזה אחר זה: פירוש ג' ד' - אינו קשה. ג' ד' ד' היה שורש עברי מצוי במקורות, שעיקרו לחתוך, לקצץ, לשפץ. בלי לפתוח מילון זוכר כל אדם את אליהו הזכור לטוב ואת נביאי הבעל: "ויתגודדו כמשפטם חברות וברמחים..." וכי' (מלכים א', י"ח, כ"ח) - ובלו לעורר עלינו ועם מוצדק, נוכיר אפילו את המושג גדה ("גדה מערבית" בלשון עכו"ם), שהוא קו החיתוך בין מקוה-מים ליבשה.

מעניין לציין כאן, כי אצל יוסף בן מתתיהו מוספר על האחים בקרב הראשון שלהם, בעת שחיסלו את היהודי הבוגד, המקריב לעבודה זרה, ואת יחידת הצבא הסורית, כי "היו להם סכינים רחבות" ("קדמוניות י"ב, ו', ב') לשם מה ציין זה וההדגש על רחבות? ללמדך, שזוהו נשק של שיסוף וחיתוך,

נשק של קרב-מגע, של מלחמת גוף-בגוף. ובכן - גדי: בעל הסכינים הרחבות, איש "הורדת קפיס", איש קומנדו ולוחמת-לילה.

שמעון, לעומתו, הוא תרסי, ואף כאן מילה נפוצה מאוד, אבל לא בעברית תנ"כית, אלא בוז של בית-שני ואילך - ומקורה יווני. תריס בעברית של ימינו הוא מגן לחלון, אבל בעברית של חז"ל הוא מגן סתם, מגן של אנשי צבא (תיריאוס ביוונית). בימי החשמונאים אין ספק, שזוהו כינוי בעל אופי צבאי, המסמן את תפקידו ואת הצטיינותו של שמעון המיושב והחכם באחים, אשר ממנו נמשכה שושלת בית-החשמונאי.

על מ' ק' ב' י' אין צורך להרחיב את הדיבור. איך הרגה יעל את סיסרא? - "ותשם את המקבת בידה..." (שופטים, ד', כ"א) ונוכר, אפוא, את מרכזיותו של הכוח ההולם, המוחץ, המשלים את תבוסת האוייב. ראש וראשון בין השווים היה יהודה, הפטיש החזק - המפקד העליון.

מה הוא ח' ו' ר' ? פשוטו כמשמעו: עושה החורים, זה שמבקיע, פורץ קדימה בחוד-נזעים. הוא פוגע בעורף האוייב וממוטט את התנגדותו מאחור. וזכור כאן סיפורו הגדול של אלעזר, שהבקיע אל בין הפילים ומת בהכריעו את מה שהיה אז שריון האוייב.

לא שונה ממנו הרבה בתפקידו הוא יונתן הנקרא ח פ' ו' ש: פעמיים מופיע במקרא הביטוי "התחפש ובוא במלחמה" - אחת אצל אתאב ויהושפט במלחמה נגד ארם (מלכים א', כ"ב, ל'), ואחת אצל יאשיהו במלחמתו נגד פרעה נכו מלך מצרים (דברים ב', ל"ה, כ"ב). מי שכיניו חפוש - הוא איש התחבולות וההתחמקות, איש הערמה וההסוואה, איש תכסיסי הטעיית האוייב.

וכל החמישה יהדיו - כאגרוף מהודק. אכן, הנס ההסטורי אשר העניק לנו את חג החנוכה הוא במערכת היחסים בין האחים, שאין דומה לה בדברי ימי ישראל והעמים. מה שלא היה בביתם של אברהם או יצחק או יעקב, ואף לא בבית דוד - ומה שלא היה בדור מאוחר יותר בבית חשמונאי עצמו - היה בין בניו של מתתיהו: ברית אחים מהודקת ונאמנה ללא שיוור ורבב.

לא מקרה הוא, שבמקביל למעשה האב ובניו קיים הסיפור על האם ובניה. משפחת מתתיהו היתה פך אחד של שמן טהור שנשאר לפליטה. במקום שיש טהור כלפי שמים - יש טהור איש כלפי אחיו. וכן להיפך: במקום שיש טהור איש כלפי אחיו - יש טהור כלפי שמיים.

הדלקת הנר

מתתיהו החשמונאי ובניו - היו גרעין לא-נשבר של בני עם שהתמאה לא חיללה אותם, לוחמים אנשי-מעשה שהקורבן לא הרתיע אותם, מאמינים שפורענויות המציאות לא דכאו את רוחם. מה עמד לו למתתיהו, באותה שעה של קדרות ושפל, שאין תהומית ממנה, אם לא ניצוץ אחד טהור של אמונה?

מה יעמוד לנו היום - בני עם, אנשי מעשה, לוחמים - אם לא מקור טהור של אמונה? בתג התנוכה הארבעים וארבעה במדינת-ישראל אנו מוקפים חשכת-שנאה ואימת בדידות, בארצנו ובתפוצות גלותנו - כמו בשעות הקשות ביותר בתולדותינו. בו בזמן נתון הגנה השלטון וההנהגה במדינתנו בהילוך של אחורה-פנה, של נסיגה והתקפלות. כוח המצור מבחוץ גובר והולך - בעוד שכוח העמידה מבפנים נרתע והולך. מניין, אפוא, מקור טהור של אמונה?

התשובה היא בדריכות למעשה הישועה בכוחנו, בנחישותנו ברצוננו המזוקק עד למסירות-נפש. כך נהיה דרוכים גם לקראת הפגישה בין הלא-ניסי לבין הנס, שהוא הופעת סדר עליון, ביטוי של צדק עליון. הנס הצפוי איננו בתחום המקרים הטבעיים, אין הוא "מן ההכרח" ולא תוקי התווה וההווים מולידים אותו מעצמם. אבל הוא צפוי ומצפה. אם נאמין בו - יבוא. אם נסייע לו - יתחולל.

במעשה, ברצון, באמונה - יתחדש עלינו נס האור המגרש את החשיכה. אנו קוראים ומוזמנים להדלקת הנר.

שיירי

רחלה

אילנה באום

ל היכנס לשגרה. להמשיך לקום כל בוקר בדיוק כמו בימים שלפני. לשמור על מסגרת. לא לאבד את השפיות. לחיות עם הכאב, עם החסך ולהמשיך. להתעקש. ללמוד לקבל עזרה ולנהל משק בית כאילו שרחלה כאן. כי צריך, כי זו חובה, כי יש טעם לחיים. כי יש חיים גם אחרי המוות. דודו דרוק, אלמן, אב לשבעה ילדים. הצעירה בת שלוש והמבוגרת בת שש־עשרה. למעלה משנה שרחלה איננה ורק הם והוא יודעים כמה היא חסרה. "בתגים ובשבתות, כשכל המשפחה מתכנסת יחד, אתה אימרו לעצמך, עכשיו רחלה היתה צריכה לראות את זה. למשל כשילד מתחיל את כיתה א', או שהילדים מעלים הצגה יפה בגן או בבית־הספר."

הפיגוע והרצחה של רחלה לא מכניסים הרהורי חרטה על הישיבה בשילה?

דרוק: לגבי מי שבא לשילה ממניעים אידאליסטיים. האינתיפדה לא צריכה לגרום לעזוב אלא להתחזק. אם נעשה מה שהערבים רוצים כל פעם ניסוג קצת עד שנגיע לים, וזו, בדיוק, מטרתם. מלחמת העם הערבי ביהודי לא התחילה באינתיפאדה. מימיו הראשונים רודף אותנו האיסלם. אם נתנהג לפי הרצונות והדת שלהם כל אדמות ארץ ישראל צריכות להיות שייכות לאיסלם. היהודים יכולים להיות רק אנשי חסות.

*

השנה, בכ' בחשוון, בדיוק ביום השנה להפגנה נגד ועידת מדריד, התקיימה הפגנת המונים בכיכר מלכי ישראל נגד נסיגה מרמת הגולן. רועי דרוק, עוד חצי שנה בר־מצווה, החליט להשתתף בהפגנה. מהישיבה שבה הוא לומד, בכפר סבא, חזר לביתו שבשילה, ומשם, בהסעה מאורגנת, כמו אז, נסע לתל־אביב. "שלחתי מישהו לכפר־סבא שיקח את רועי להפגנה, בבחינת קיצור דרך, אבל הוא התעקש לצאת להפגנה דווקא מכאן, משילה. לפני שנה אני התחלתי בדרך ולא סיימתי. אני יוצא מפה וחוזר לכאן. אמר לי. זו היתה החלטה שלו". מספר דודו.

אחת לשבועיים בממוצע, נורק בקבוק תבערה מכיוון עין־סינינה לעבר אוטובוס 178 של אגד הנוסע משילה לירושלים. בפולקלור המקומי מכנים את המקום 'גבעת הבקת־בים'. בדרך כלל הבקבוק מתלקח על הכביש והארוע מסתיים ללא נפגעים. לראשונה העזו מתבלים לירות בנשק חם על רכב לפני למעלה משנה, בזמן ועידת מדריד. ב־29 בנובמבר (תאריך בעל קונטציות היסטוריות) 1991, יצאו אוטובוסים משילה לתל־אביב, להשתתף בהפגנת ענק נגד הוועידה ונגד 'כניעתה של הממשלה לתכתיבי ארה"ב'. קילומטרים אחדים לפני צומת תפוח, נורתה אש על אחד האוטובוסים, מחורשת זיתים הסמוכה לכביש. הנהג, יצחק רופא, נהרג במקום. רבים נפגעו. היה בלגן ובלבול. כוחות משטרה והצלה החלו להגיע למקום. צה"ל סגר את האזור והשתדל להשליט סדר. במהלך השעה שלאחר היריות, הסתבר כי גם רחלה דרוק נהרגה. איתה באוטובוס היה גם בנה רועי, אז בן אחת־עשרה וחצי.

כעשרים דקות לאחר הירי הגיע מישהו לביתו של דרוק בשילה והודיע כי 'היו יריות'. דודו לא חשב פעמיים, לקח אקדה, עלה על הרכב ומיהר למקום הפיגוע לראות אם ניתן להושיט עזרה. ולרגע לא חשב כי הוא יהיה זה שצריך לעזור לו. "הדבר הכי קשה עכשיו זו האחריות. אם לי יקרה משהו או הלך לילדים 100 אחוז. הלך להם הכל. בכל החלטה שלי נמצאת המחשבה הזו". כשהתברר לו כי רחלה נהרגה נכנס לרכבו וחשב מה לעשות: "החזקתי את ההגה חזק. אמרתי לעצמי יש לך שבעה ילדים. אסוף אותם מהר לפני שיוודע להם ממקורות אחרים. ממש במקביל אמרתי לעצמי: החיים צריכים להמשיך הלאה". וכך, לבדו, התניע את הרכב ונסע. "איש לא הציע לנסוע

איתי. נתנו לי לנסוע לבד. כולם היו המומים". כשהבחינו אנשי שילה כי דודו נעלם ממקום הפיגוע, החלו לחפש אחריו בכפרים הערבים הסמוכים. היו שחששו כי הוא הולך לבצע פעולת נקם פרטית. אבל דודו, שקול כאילו תוכנת כל חייו לרגע קשה כזה, נסע למעלה לבונה. לשם, כך נאמר לו, נלקח בנו רועי. מאחד הבתים במעלה-לבונה התקשר לאחיו בירושלים והודיעו על האסון. הוא ביקש ממנו לזמן רופא לבית אביו, חולה הלב, כשישמיעו לו את הבשורה המרה. דודו היה האיש שמסר לכל בני משפחתו ומשפחת אשתו (ארבעה אחים ואחיות והורים) כי רחלה איננה. "אם הנפגע הוא חייל - מטפלים בזה דרך קצין העיר. אבל כשהנפגע אזרח - אין שום נוהל.

משפחת דרוק, שילה, דודו ושבעת הילדים, שנה אחרי. החיים היו חייבים להימשך, והם נמשכו, וכולם מתפקדים.

את הפסיכולוג שבא לטפל שלחו הביתה מיד לאחר השבעה.

לרחלים לא נמצא גרעין שיקים ישוב, אבל בשבות-רחל, לא בדיוק חלק משילה, כבר מכרו 12 בתים.

איך הגיע רועי דרוק להפגנה בכיכר מלכי ישראל בדיוק שנה לאחר שאימו נרצחה בדרך להפגנה קודמת

אני הייתי חייב להודיע בעצמי לכולם. למרות שהשתדלתי לדווח לכולם. לחני הבכורה, היום בת 16.5, נודע מהרדיו שאימה נהרגה, כשהייתה בהפגנה בתל-אביב. שמה של רחלה ושל יצחק רופא פורסם ברדיו בלא שטרנו לוודא אם בני המשפחה יודעים".

ממעלה-לבונה נסע לביתו. בבית היו התאומות יעל ומיכל בנות העשר ואביטל בת 14.5. דודו הכניס אותן לרכב כדי שיחפשו יחד את עידית בת ה-5.5 ואילת בת 2.5. "אמרתי להן: 'אין לנו אמא'. התאומות לא בדיוק הבינו. אביטל שאלה 'למה דווקא לנו?' אמרתי להן: ככה זה משמים-ואין מה לעשות. צריך לחשוב כולנו יחד מה עושים".

אחרי שכל בני המשפחה נאספו, החלו להגיע לבית חברים וידידים. מערכת הטלפונים של היישוב קרסה. מועצת יש"ע התכנסה לישיבה מיוחדת. "ביקשתי מהם שני דברים: שלא יעשו שום דבר

פרובוקטיבי, שלא ינצלו את הכאב הפרטי לשום דבר שיגרום לנזקים. דבר שני שביקשתי הוא שיעלו מיד על הקרקע את שבות רחל". פורמלית, שבות רחל היא שכונה בשילה. לכן הפרוצדורה ליישוב את המקום היתה קלה יחסית: היתה כבר החלטת ממשלה להקים בשילה המורחבת שכונה ובה שבעים בתים. למעשה, שבות רחל הוא ישוב נפרד ועצמאי, ולמרות התקופה המדינית והבטחונית הקשה נרכשו בו 12 בתים. דודו טוען שאין עוד תקדים לכך שבמהירות כזו הצליחו להקים ישוב ביש"ע. רחלים, לעומת זאת, שהוקמה במקום הפיגוע, היתה דגל שנגדו נלחמו כל מתנגדי ההתיישבות ביש"ע. בגלל שהיתה דגל, קשה היה להפכה ליישוב קבע.

אחרי שהובטח ששבות רחל תקום, היתה דילמה איפה יקברו את רחלה. דודו ורחלה, שניהם ממשפחות ירושלמיות ורחלה ממשפחת ארמוזה, והיה הגיון לקברה בירושלים, מה עוד שלמשפחת דרוק, יש חלקת קבר בהר-היהודים. אך העניין לא נראה לדודו. "התחלתי לחפש במפות של היישוב איפה צריך להיות בית הקברות. לא הסכמתי שתיקבר בחלקה מרוחקת משילה ושתהיה סכנה, בגלל האינתיפדה, לחילול הקבר. בארבע לפנות בוקר, לאחר שהצליחו לאתר חלקה מתאימה בתוך היישוב, החליט דודו שרחלה תיקבר בשילה. לאחר שהצליחו לקדש את הקרקע והיה ברור כי אפשר לקברה - הודיעו על מועד ההלוויה. "היות והיא היתה בדרך להפגנה שנועדה לשמור על שלמות הארץ, וההרגשה היתה שרוצים להוציא אותנו מפה, החלטתי שלא יוציאו אותנו מפה לא בקומה וקופה ולא בצורה אופקית. קבר מייצג יותר קביעות מבית. קבר זה דבר שנשאר. מוכיח שאנחנו פה" (המשך בעמוד 47)

מלחמת מוסר נגד מוסר

שלוש רמות של התקפה מוסרית

בין יתר סוגי הארטיילריה המופנים אלינו, תופסת מקום מיוחד – הארטיילריה המוסרית. הטילים והקליעים במערכה הזאת הם האשמות בגזל, בדיכוי, ברצח ובכלכליור מוסרי אפשרי. האשמות מופנות מבחוץ כלפי מדינת ישראל, ובתוך החברה הישראלית – כלפי "הימין" בכלל וכלפי "המתנחלים" בפרט.

הייתי מציע כהנחת יסוד לכל "הסברה" ישראלית-יהודית, שאנו מותקפים, ולכן צריכים להתמודד, בשלוש רמות: הרמה הבטחונית, הרמה המוסרית, והרמה האמונית.

ברמה הבטחונית עוסקים הכל, היות

וזהו הרמה הבסיסית, הגלויה, רמת "העובדות הקשות": הדיונים הצבאיים, המדיניים, הגיאופיסיים אינם יורדים מסדר-היום.

אבל הרמה הזאת אינה מספיקה, והיא בעצם שולחת ומפנה אותנו לרמה אחרת,

גבוהה ממנה. שכן, כל התביעה לביטחון נשענת על האכסיומה, שישאל זכאית לקיום ולביטחון. אבל הרי זאת היא

עצם ההנחה שהערבים מנסים לערער, והם מוצאים אוזן קשבת דווקא

אצל כאלה הרואים את עצמם אנשי-מצפון

בכל העולם ובישראל. ערעור הוא, שמדינת

ישראל היא מדינה גולנית, שעצם הקמתה

היה פשע בינלאומי, שאין להשלים עם עצם

קיומה בשום אופן, ושכל האמצעים כשרים כדי

לחסל את קיומה. מכאן שלא מגיע לה קיום ולא

ביטחון אלא חיסול, ודווקא זה יהיה הצדק וזה יהיה המוסר.

ועידות הסירוב למיניהן, האמנה הפלסטינית, הפרצופים החתומים

במדריד, כולם מביעים עמדה מוסרית: אין להשלים עם גזל בשום

אופן.

ברור, שהטענה המוסרית הרצינית ביותר היא הטענה ההפוכה: הארץ

הזאת היא ארץ-ישראל. היתה, הווה ותהיה. כל גורם אחר שהתיישב בה

במרוצת הדורות הוא במעמד זמני, אורח אם לא פולש, ובודאי שאינו זכאי

לריבונות. אם הוא רוצה לשבת בה בשלום כיחיד, בבקשה, אבל אם הוא

מתקומם כלפי עצם ריבונות ישראל, אין לו צידוק מוסרי, ואז – ורק אז

– הוא טירוריסט, וכאשר הוא הורג – הוא רוצח ולא לוחם-שחרור.

באופן כזה כל הביטחון כולו נשען על הטענה המוסרית. מה

גם שהיהודים הם עם רגיש למוסר, ולכן, כאשר הם מרגישים ספק

בצדקתם המוסרית – כל עמידתם נחלשת, החל מן הנציג באו"ם וכלה

בחייל בעמדתו. ולכן, הביטחון הצבאי-מדיני מגיב כמו סיסמוגרף רגיש

למצב הביטחון המוסרי.

מה קרה לטיעון הציוני

אכן, השאלה המוסרית לא הונחה. הנימוקים ל"זכותנו"⁽⁴⁾ על הארץ היו

רבים וכבדי-משקל. הרצל הדגיש את האינטרס הבינלאומי שיש לעולם כולו

בפתרון בעיית היהודים. אחרי כן העולו נימוקים שהיום היו קוראים להם

"ימניים" – הקשר ההסטורי והקשר הרגשי. ה"שמאל" הוסיף לזה את

הזכות על-ידי העבודה, ההתיישבות והפיתוח. בובר, במכתבו לגנדי (המנהיג

ההודי...), דיבר על הזכות על ידי האהבה. וכולם דיברו על תיקון עוול

ההסטורי בן אלפי שנים, שהגיע לשיאו בשואה. כללו של דבר, מעולם לא

הועלו כלי-כך הרבה נימוקים טובים ונכוחים לזכותו של עם על אדמה –

והרי כרגיל אין עמים מודקקים לדיבורים רבים כלי-כך, לוקחים וחסל, וכעבור שנים מספר זוהי זכותם הטבעית והלגיטימית.

והנה אנו רואים, שבנוגע אלינו לא נרגע העולם, והנימוקים האלה נתרופפו ונחלשו. מייד נדבר על הסיבות, אבל לעת עתה נדגיש, שבעובדה,

באופן יוצא-מן הכלל בעולם כולו, גם הרמה המוסרית הזאת אינה מספיקה, והיא שולחת אותנו אל הרמה הנוספת שמעליה, היא הרמה האמונית.

ההנמקות המוסריות הציוניות נחלשו משתי סיבות. האחת היא מה שמתואר על ידי אליקים העזני כ"תופעת הצל"⁽²⁾. הערבים למדו והעתיקו

צעד אחרי צעד, את המהלך ואת הטיעון הציוני. החל מ"האינטרס הבינלאומי בפתרון הבעייה הפלשטינית" דרך תיקון העוול ההסטורי,

דרך הקשר ההסטורי והרגשי, דרך העבודה והפיתוח, ועד לגלות ("הפזורה") ול"שיבה". ואז לפנינו (כביכול) –

שתי ישויות סימטריות לגמרי, שני תאומי-סיאם, מי יוכל להבדיל ביניהם! נראה שאפילו יצחק

רבין מתקשה בכך (השוואתו האחרונה את אש"ף-טוניס לסוכנות היהודית).

שמה תאמר – מה השוואה בכלל! איך אפשר להשוות מקור – לחיך

איך אפשר, למשל, להשוות קשר בן ארבעת אלפים שנים לקשר הערבי

החדש-יחסי (שלגבי רוב היפלטתינים הוא בן כמה עשרות שנים בלבד)? איך אפשר שתי מלכויות

יהודיות שהתקיימו כאן במשך למעלה מאלף שנים לחוסר כל זהות מדינית

ערבית כאן? איך אפשר להשוות עם, שזה מרכז היחיד, לאומה הערבית

שיש לה שני מרכיבים דתיים אחרים (מכה ומדינה) ושלקחה את

ירושלים כמרכז שלישי דווקא בזכות היותו מקודש ליהדות? איך אפשר להשוות את נכסי-הרוח שיצר כאן העם הזה

למה שיצר(?) כאן הי"עם המקבילי? איך אפשר להשוות את תנופת הפיתוח המקורית היהודית לתגובה המאוחרת הערבית? ועוד כהנה וכהנה

אי-סימטריות שאפשר להעלות עד לאינסוף. ואיך אפשר שכל העולם כולו – ויהודינו שלנו – מקבלים את

הסימטריה הזאת בקלות רבה כלי-כך? כאן הגענו לסיבה השניה להיחלשות המוסרית של הציונות: משבר

הערכים המערבי.

היה צריך להעלות מגוון ההיסטוריה כוחות נפש שמלמני הגלות של יהודה המכבי ושל בר-כוכבא, כדי להעניק לנפש היהודית את צד הכוח

ההתמוטטות המוסרית המערבית

אם השופט בין שתי הישויות, בין שתי הטענות "המקבילות" צריך להיות המערב, או אפילו השכל המערבי שסיגל לעצמו היהודי – כי אז

אנחנו בצרות. המערב נמצא כיום במשבר-ערכים מוחלט וכולל. בית המשפט המערבי

צריך לתלות על פתחו שלט: "סגור לרגל משבר-ערכים". הרקע הכללי הוא התמוטטות הביטחון בידיעה האנושית בכלל. "אין

אמת מוחלטת", יש רק זווית-ראיה ונקודות-תצפית. אפילו המדע אינו בטוח מה הקשר בין ממצאיו לבין "המציאות כשהיא לעצמה", אם יש כזאת.

ואם המדע "האובייקטיבי" כך, עולם הערכים בודאי: זה הגולה למעמד "סובייקטיבי". כבר המלה "ערכים" במקום "טוב ורע", היא נסיגה: היא מציינת קביעה אנושית יחסית, או כפי שניטשה, יוצר המושג ראה זאת:

יצירה אנושית. כיום יש לנו כבר נסיגה נוספת: מדברים על "נורמות", מושג בעל צבע סטאטיסטי: מה שנהוג, מה שנדרש בחברה מסוימת – מילה בלי שום צבע ערכי. יחד עם הנסיגה הזאת באו גם "ערכים" חדשים: הפתיחות והסובלנות. ברוכים הבאים! בתוך המסורת המערבית הכללית של רדיפות ועינויים, זו התקדמות גדולה. אבל כיוון שלפתיחות ולסובלנות אין שום תוכן עצמאי אלא להחליש את הקשיחות והקנאות – הרי סוף התהליך הוא פתיחות **מוחלטת**. גם ה"ערכים", גם ה"נורמות", מוצגים כ"העדפות" אנושיות גרידא, פירושו של דבר הוא – ניהילים, כלומר טענת "אין אמת מוסרית", "אין ערכים מוחלטים". הקפריזה שלי לא עדיפה על השיגעון שלך, לכן, לטובת שנינו, לא נפריע אחד לשני.

ואכן, הטון הכללי באמריקה הוא מינורי: טון של "לא יודעים", "לא כופים". והא ראייה, שכבר אין רואים אפילו את התרבות האמריקנית עצמה, תרבות הפתיחות, כעדיפה על כל תרבות אחרת. האמריקני מתעניין בכל התרבויות, לומד על כולן. אפילו ה"פתיחות" עצמה כבר אינה נתפסת לו כהישג אנושי עליון, אלא בעקביות ראויה לציון, כ"תרבות" האמריקנית ולא יותר מזה, כ"העדפה האמריקנית" ולא כאמת המוחלטת.⁽³⁾

לא כן בארץ הקודש, ארץ הנבואה. משמגינה תרבות הפתיחות לכאן, אף הפכת לדגל-הקדימה אל מול כוחות-הרשע. כנראה שהיהודים אינם יכולים לחיות ללא אמת וללא מצוות. כיוון שכך, הרי האמת המוחלטת החדשה היא – ש"אין אמת מוחלטת", והערך המוחלט הוא – שאין ערכים מוחלטים, ש"איש באמונתו" וכו', והמצווה היא לבער את הכופרים, הטוענים שיש אמת, ואת החוטאים, הטוענים שיש מצוות.

אבל צריך לדעת ולזכור, שעיקר-האמונה הזו הוא במקורו המערבי – עיקר-יאוש, היאוש מן הידיעה מה אמת ומה טוב. הלהט המוסרי של השמאל בנוי למעשה על חולות נודדים ואין הוא אלא מחזה-שרב ים תיכוני. למעשה, הפלוראליזם הטוטאלי נותן מקום לא רק לחירות ולצניעות ולשאיר דברים טובים, שאין ספק שהם מצויים באדם, אלא גם לכל רוע ושפלות שגם הם (עדיין) מצויים בו. אמת: יש לפלוראליזם המערבי אמצעי אחד להתגונן מפני הרע שבאדם, והוא למצוא שהוא פוגע ב"זכות אדם" כלשהי, שכן החירות הטוטאלית מוגבלת עקרונית בכל מקרה שהדבר פוגע בזכויותיהם של אחרים. אבל זוהי חרב-פיפיות, מפני שכל שפלות יודעת אף היא להתלבש במחלצות של זכות אדם כלשהי, ואדרבה, רוב מה שהיה ידוע באנושות כתועבה, הוא היום זכות אדם יסודית (לביטוי עצמי, להנאה, וכו'). וכך מנוצלות ה"חירויות" וה"הגנות" וה"זכויות" דווקא על-ידי השפל והערמומי והמכוער שבאדם, שהוא-הוא הזקוק מאד להלבנה ולהגנה וללגיטימציה הניתנות לו על ידי ה"זכויות" ה"מוחלטות", "מלידה", "שאינן ניתנות להפקעה" – **שאינן מותנות בשום חובה**.

ולכן, מי שמרויח מן הניהילים הזה, מי שזוכה בכל ההתדיינות והסכסוכים הפרטיים והבינלאומיים – הוא דווקא הצד הפחות פתוח, והפחות סובלני, והיותר אכזרי או ערמומי או רע-לב או עקשן או כולם ביחד: "חוצפא יסגא".

וזהו דווקא מצבו של החלק הנאור, המשכיל, המלומד, האחראי-יחסית של האנושות, האחראי לסדר עולמי החדש, כאמור, זהו **השופט** שלפניו באות שתי הטענות ההסטוריות שהן אולי המשמעותיות והרות-התוצאות ביותר בהסטוריה האנושית – ומה יש לו לומר! אין לדעת, כל אחד והאמת שלו, איש באמונתו יחיה.

קעת קורה דבר מזעזע יותר: גם לפני השופט הזה בכלל לא באים שני צדדים. רק אחד הצדדים, הצד הערבי, הוא צד אמיתי לסכסוך, והוא מציג את שלו תוך התעלמות מוחלטת מטענות זולתו, ו"זו זכותו". ואילו הצד השני מופיע כאילו הוא לא צד כלל, אלא שופט מערבי חסר-פניות. ואלה דברי נציגו המלומד, אמנם לשולחי היו פעם טענות כאלה וכאלה, אבל, אין לדעת, כל אחד והאמת שלו, הגם הצד השני משוכנע מאד, קשה לדעת מי צודק. ובכן, שואל השופט, מה אתה דורש? פשרה, אומר המלומד, פשרה בין מה למה, שואל השופט המעונה, מה **עמדתך**? מה שאתה תגיד, אומר המלומד, ושניהם מזויעים.

רש"י עכשיו

ובכן, פשיטת-דגל. למרות שהאדם, שניחן בהכרה ובחירות, הוא בטיבעו ובמהותו "חיה מוסרית" – הרי, אחרי אלפי שנות "קידמה", אחרי התקדמויות מופלאות ביותר במדע ובטכנולוגיה, הגיע – לפשיטת-דגל גמורה של השיפוט הערכי. אמנם כל זה מתכסה במחלצות של "סובלנות" ו"זכויות" – אבל התוכן – חלל ריק.

יש בזה ציון-דרך חשוב: דרך עקבית של עצמאות אנושית **הגיעה לסופה**, ובסופה הוברר – שאין האדם כשלעצמו יכול ליצור לו **מוסר**. ועל-כן, ובהכרח, הרמה המוסרית של הויכוח שולחת אותנו אל הרמה האמונית.

אולי לכך התכוון רש"י כאשר כתב את פירושו הידוע להתחלת ספר בראשית:

"... מה טעם פתח [הקדוש ברוך-הוא את התורה] ב"בראשית"? שאם יאמרו אומות העולם לישראל: ליסטים אתם!... נוסח אחר: אומה של בזווית (גזלנים!) אתם – הם [ישראל] אומרים להם: כל הארץ של הקדוש ברוך-הוא היא, הוא בראה, ונתנה..."

ובכן, פירוש מודרני למה שאומר לנו רש"י: לשם מה נכתב ספר בראשית שכולו סיפורים (שהרי התורה אינה ידע תיאורטי אלא הדרכה מעשית? כדי שכאשר יום אחד יבואו אומות העולם לערער על קיומכם בארץ (ברמה "הבטחנית") ויטענו נגדכם ("ברמה ה"מוסרית"): "**אומה של גזלנים אתם**" – לא תהיה לכם ברירה, אחרי כל נסיונות ההתחמקות שלכם, ותצטרכו על-כרחכם לחזור לספר בראשית, ל"רמה האמונית". שם: בספר בראשית (ממשך רש"י) תמצאו, ראשית כל, את הטיעון המוסרי "שלכם" על הארץ. אבל תמצאו שם יותר מזה. תמצאו את המקור לכל מוסר ולכל קניין על-אדמות. ועוד תמצאו שם: את הזהות השלמה שלכם, שמורכבת משלש רמות: הרמה הלאומית-ארצית ("לורעך אתן את הארץ הזאת"), הרמה האנושית-מוסרית ("השופט כל הארץ לא יעשה משפט!"), והרמה האמונית-דתית (והאמין [אברהם] בדי' ויחשבה לו צדקה...") יען אשר שמר אברהם את משפטי חוקי ותורותיו...".

בלי כל שלש הרמות, אין האדם שלם, ואין עם שלם.

בהמי, שכלי, אמוני

לא לחינם מנסות אותנו הטענות הערביות בשלש רמות שונות. כל אדם חי, אם כי לא תמיד במודעות מלאה, בשלש רמות: כיצור טבעי, כיצור שכלי, וכיצור אמוני. כיצור טבעי יש לו דחפים טבעיים: רעב, רבייה, שליטה, אלא שהיצורים הטבעיים מוסתים היטב על-ידי הטבע, ואילו באדם משתוללים הדחפים האלה ומקבלים מימדים אינסופיים, תאוה אינסופית לאכילה, למין, לשליטה. זוהי ה"נפש הבהמית", כפי שהיא נקראת במקורותינו. אבל האדם מרגיש את חסרונותיה של הנפש הבהמית, וברמתו הבאה, כיצור שכלי, הוא מבקש ומווסת את הדחפים הטבעיים, ולשם כך מחליש אותם. היצור השכלי הוא מאופק, אבל חלש. רק ברמתו העליונה, כיצור אמוני, חוזרות וניתנות לו מגמות וכיוונים חדשים לגמרי, שאינם כלולים לא בדחפים הטבעיים ולא בהסדרתם השכלית.

וכך גם בעולם העמים: הדחף הלאומי הטבעי הוא שרידה והתפשטות. את הדחפים האלה מחלישה הביקורת השכלית, הכרוכה גם בתחושה בין-לאומית. אם ישאר העם רק עם "שכלי", הוא יהיה עם חלש. את החולשה שברציונאליות הרגישו הנאצים, ולכן שנאו את הרציונאליות ה"יהודית" ואת המוסר ה"יהודי", והתנגעו אל הבריאות והאון של עולמם המקורי, האירציונאלי, ה"טבעי". ("בהמיי", כזכור). אבל יש דרך הפוכה, דרכו של עם ישראל, והיא – לעלות לרמה נוספת, אל עולם המגמות האמוניות, המייסדות מחדש גם את המוסר וגם את השכל, באופן שלא יהיו בגדר החלשה בלבד, אלא אדרבה, יתנו טעם-חיים וכוח-חיים.

המוסר האירופי הרציונאלי עיקרו – החלשה, החלשת השתוללות הדחפים הטבעיים ה"בהמיים". כל מוסר זכויות האדם לא בא אלא להגן על מינימום הקיום ההוגן מפני עולם גולן, שנשאר קשה וברוטאלי, כפי (המשך בעמוד 46)

הלל וייס

ממגולחי הראש למגולחי השכל

אינתיפאדה חשפה את האימוץ מרצון של עולם מושגים ערבי ואת הבסיס הרוחני הרדוד של ישראלים הכמהים לנצחון הפלשתיני ורואים בו עשיית צדק כלפי הערבים. אינם יודעים, כביכול, שמלחמת הכנופיות בכל תקופת הציונות, ולפניה, לא היתה אלא מימד נוסף בהיסטוריה של "גלוחי הראש", מלחמה בכל יהודי הנמצא בארץ ישראל, מלחמה שאינה קשורה כלל במילון האורוליאני שהפך את היהודי לכובש זר בארצו.

היעדר הנחישות להרביר את האינתיפאדה המתמשכת ויותר מכך, עודדה הנמרץ, חשפו את מחלות הרוח הלאומיות הבלולות במסכת התרבות המתקדמת ולשונה.

לאחרונה היינו עדים להעשרת המילון, להתרחבות התחום המטאפורי: מאבק צבוע ב"גלוחי הראש", ומאידך, עידוד הזימה על ידי תעמולת יתר: "לחיי המין האנושי", שהוא כיוסי השכל והרגש בגומי. "התקדמות" הצועדת עם "מיסוד הזנות" וכמובן הכל כלול במצעד האיוולת, שביטוי בסיסמה הגורפת (גם אחרי הרצחות, גם לאחר החטיפה) "אסור להפסיק את תהליך השלום", הוא תהליך ההתחסלות מרצון. שהרי גם השיח יאסין אמר, בראיון הדראון בו זכה ממשלת ישראל את החייל טולדנו על קידוש האיוולת,

האינתיפאדה

מחקה מהמילון הלאומי

את המילה "בגידה" על כל

תחומיה. בגידה באשה או בבעל, בגידה

בהורים ובבנים, בחבר, או בגידה במולדת. כל

אלה הם ביטויים מיושנים. כמו "קדושת הזיווג" במילון

היהודי המקובל - "קידושין". מין הוא שעשוע, נאמנות היא ערך

אנאכרוניסטי. הלשנה ואנטישמיות - עצמית היא ערך מתקדם.

האינתיפאדה חשפה שכיסופי היהודים לארצם בכל הדורות, עוד לפני היות

הציונות, היו כנראה כיסופים ל"שטחים". גם ירושלים לא תהיה מכשול לשלום. שום אירוע,

שום מעשה וזועה, שום טבח המוני, לא יהיה מכשול שלום, שום מלחמה. כי רק השלום יציל אותנו

מארץ-ישראל ומכל התנ"ך הזה, ירושלים והמתנחלים

שהוא וחמסו בעד שלום כפי מושגיהם, הם מושגיו של בורגיבה, סאדת ועראפת, הם הם מושגיהם של גלוחי השכל בישראל, הרואים בתהליך השלום הזדמנות פו להיפטר מהיהדות התובעת את מדינת היהודים כמסגרת להתגשמות יעודם של דברי ימיו של עם-ישראל.

הכל קשור ב"אינתיפאדה". בבדיקות איידס שערכו גלוחי השכל במוסד המבוה ביותר בישראל, הכנסת, נתגלה כי כתשעים חברי כנסת קיימו מגעים רצופים עם ערביי "השטחים" והמהדרין עם ערבים תוצרת חוץ. מה חשפו חמשת השנים הללו? את קלוננו!

האינתיפאדה מחקה מהמילון הלאומי את המילה "בגידה" על כל תחומיה. בגידה באשה או בבעל, בגידה בהורים ובבנים, בחבר, או בגידה במולדת. כל אלה הם ביטויים מיושנים. כמו "קדושת הזיווג" במילון היהודי המקובל - "קידושין". מין הוא שעשוע, נאמנות היא ערך אנאכרוניסטי. הלשנה ואנטישמיות-עצמית הם ערכים מתקדמים מי שהדליף במשרד הבטחון או בצה"ל את מטרות הפעולה שאותה תרגלו בצאלים, הוא מי שגינה את חטיפתו של השייך עובייד, הוא מי שהיה בעד שחרורו של השייך יאסין,

הוא מי שלא הסכים למלחמת "שלום הגליל" והוא שהפקיר את חייליו במבואות בירות, והוא שהתנגד להפצצת הכור האטומי בבגדד. הוא גם מי שמתקדם בצבא ובכל מקום אחר באמצעות יחסי ציבור וחושב שמקצוענות היא תחליף לערך.

האינתיפאדה חשפה שכיסופי היהודים לארצם בכל הדורות, עוד לפני היות הציונות, היו כנראה כיסופים ל"שטחים". גם ירושלים לא תהיה מכשול לשלום. שום אירוע, שום מעשה וזועה, שום טבח המוני, לא יהיה מכשול לשלום, שום מלחמה. כי רק השלום יציל אותנו מארץ-ישראל ומכל התנ"ך הזה, ירושלים והמתנחלים.

מקובל בהיסטוריה למנות שנים לאחר אירוע קטסטרופלי. שנתיים אחר הרעש, וחמישים שנה לשואה. בפרשת האינתיפאדה נתהפכו היוצרות, מנינים בחרוה את התקרמות השנים לקראת התרבן. שיחות השלום יסתיימו בפאסק, עליו יחתמו הנציגים של שרידי הקרבנות, אותו ישגרו באמצעות ה"צלב האדום" ובהסכמת החיובאללה לווישינגטון. סיסמת האמוק "אסור להפסיק את שיחות השלום" היא עדות לעיוורון המוחלט והעיקש שבו פועל

מנגנון האשליה העצמית כשההכחשה של קרבנות השואה על הצפוי להם מתגמדת לידו. להם לא היתה מדינה ולא צבא ולא נשק. ואילו כאן בארץ, עם כל זאת ואולי בגלל כל זאת, מודגם תהליך שפל שלא היה מעולם, בשום עם, בשום מקום, תופעה מפלצתית ומתועבת של התמכרות ריבונית לאסון. אימוץ ימי ההולדת של האינתיפאדה, המנין הערבי, לוח האירועים הערבי והלשון הערבית "אינתיפאדה" מעוררים רגישה פיוטית בציבור צמאי-אסון. לעומת זאת יש למחוק מן הלשון וההיסטוריה את התקווה היהודית, את התרבות והחינוך. כשהשרה אומרת כי אין להשמיע את השמות "יהודה" ו"שומרון" היא עוסקת במחיקת שם ישראל. מה שאומרת שרת החינוך הדוגלת ב"ישראליות" הוא ימח שמו של ישראל. "ולא יזכר שם ישראל עוד". תרבותה היא תרבות האנציקלופדיה הסובייטית, חינוכה - חינוך הייבסקציה.

חמש שנים מוחצים הערבים את היהודים וחמש שנים היהודים כובלים את ידי עצמם ונותנים לערבים לטעות בהם כאילו יוותרו בסופו של דבר ויסתלקו מכאן יחד עם מתיהם, כדברי גדול המשוררים הפלשתינים, מחמוד דארוויש. שהרי כל גוי קטן מגיל שנתיים נהפך לגיבור לאומי העומד נגד הטנק הציוני הדורסני. מי הקים עלינו את חילול השם הזה. חמשת השנים האחרונות חשפו את עליבותה של המנהיגות האנטי-לאומית שפרחה עמוק-עמוק ביישוב העברי בכל שנות קיומו. היא שרויה עמוק בלב הליכוד וממילא אין לו מה להלין על עיוורון העבודה, המנהיגות המר"צית מבטאת את הכמיהה לכך שהערבים יורידו אותנו מהעץ הציוני שעליו אנו צלובים מאה שנה ועומדת בהתאמה מלאה עם המשאלה הכבושה: רק שלא תגמר לנו האינתיפאדה. אינתיפאדה שהחלה עמוק בתוך שלטון הליכוד וקיבלה את מובהקותה החדה עם עליית מרץ לשלטון.

כבר ב-1988, בשנה א' למנין האינתיפאדה, קבע וייצמן, מי שמתיימר להיות היום נשיא, (בתעמולת בחירות שהתפרסמה בעתונות הערבית): "השנה תהיה שנת האינתיפאדה" ובכך הוא סימן את אחד השיאים של ליקוי המאורות, הלאומי. לא רק הוא מעודד את הערבים. מחנה אדיר גלוחי תחת-ראש, אנשים חטרי שכל וחטרי תרבות, צבועים המקוננים על הנעשה בגרמניה, כאילו משם צפוי היום אסון לעם היהודי, ובכך הם מחפים ומטשטשים על עידודם הנמרץ לגירוש היהודים מארצם. הוועה והאסון הם כאן, לא בגרמניה. האינתיפאדה הוא תהליך משולב ונחשק הנרקם בין ערבים לבין יהודים, המתבטא בעידוד שניתן על-ידי יהודים להחרבת הקיום היהודי בארץ-ישראל. לא רק ביהודה ובשומרון, בגולן ובחבל עזה, אלא בכל מקום בו יהודי עדיין זקוק לבטחון מאימת פיגוע תופת. גלוחי השכל שהקימו את הגולם הפלשתיני, עודדו אותו לרצוח יהודים ומצד שני לרצוח את עצמו. הצביעות והטיפשות היהודית כלפי הערבים היא שוברו השני של המטבע. ערביי יהודה ושומרון הנקראים היום פלשתינים שיוועו מיד לאחר מלחמת השחרור להיות חלק ממדינת-ישראל. היום רוב ערביי ישראל רואים עצמם כפלשתינים. ואילו רבים מהיהודים עצמם הפכו מיהודים ל"ישראלים". אוי מה היה לנו?

השלטון הישראלי לא השכיל מעולם לבנות את המסר המורכב, אך יחד עם זאת החד משמעי, לדרוש מהערבים לקיים את כל החובות הקיימות במדינת-ישראל ומאידך להעניק להם את מלוא הזכויות, להיות אזרחים מלאים היכולים לבחור ולהבחר במדינת-ישראל. לכל התפקידים והמשרות שאינן מצריכות פונקציות יהודיות מובהקות. זו הנחת היסוד: ישראל היא מדינת היהודים ולא מדינת ה"ישראלים". על כך אין בחירות ואין דמוקרטיה. מי שאינו חפץ בכך אינו יכול לבחור ואינו יכול להבחר. ומי שיתנכל לעצם היותה של מדינת-ישראל מדינת-יהודים, בין אם הוא יהודי ובין אם הוא ערבי, או אחר, יענש לפי חומרת התנכלותו.

נתבע מאינטלקטואלים ומהומניסטים רציניים להבין שהלאומיות היהודית, לא רק הערבית, היא עניין אנתרופולוגי מהותי ולא סיסמאות קודמה בתר-סובייטיות. כך גם עניין הדת. ההתעלמות או ההכחשה של יסודות הקיום האנושי, לאומיות ודת, היא סיוע לקניבליזם הפושה ברחוב הערבי ולשנאת יהודים הפושה בינינו. הומאניסט אמיתי חייב להבין מה תרומתו לכך. עניין דיאלקטי זה הוא מעל יכולת חשיבתם של גלוחי השכל.

חמש שנים מוחצים הערבים את היהודים וחמש שנים היהודים כובלים את ידי עצמם ונותנים לערבים לטעות בהם כאילו יוותרו בסופו של דבר ויסתלקו מכאן יחד עם מתיהם, כדברי גדול המשוררים הפלשתינים, מחמוד דארוויש. שהרי כל גוי קטן מגיל שנתיים נהפך לגיבור לאומי העומד נגד הטנק הציוני הדורסני. מי הקים עלינו את חילול השם הזה

אליקים העצני

לאחר 5 שנים הבשילו הפירות המדיניים של האנתיפאדה. היא השיגה את יעדיה. מבחינה מדינית, כל זריקות האבנים, ואף הפיגועים בנשק - מיותרים היום. הם ממשיכים מתוך הרגל, וגם בגלל ה"כיף". קנתי סכין כדי להרוג יהודי, מסביר הרוצח את מניעיו. ה"נימוק" הזה אינו מעורר תמיהה ואינו טעון הסבר, כי הכל יודעים, גם הקרבנות, שלהרוג יהודי זה תענוג ברשימת התענוגות בעולם הזה, תענוג מן המובחרים והמשובחים, אצל עשוי וישמעאל כאחד, תענוג בעל ותק של אלפי שנים. ההישג האמיתי, "התכלעס" של האנתיפאדה, הוגדר במקום אחר, והקורא ימחל לי אם אצטט דווקא משם:

"...מאורעות 1936-1939 - 'המרד הערבי הגדול'.

גם 'המאורעות' באו עלינו מתוך הפתעה גמורה, גם הם נפתחו בשביתה כללית שארכה שישה חודשים תמימים... בשלוש שנות הטרור של כנופיותיו הצליח המופתי הירושלמי לרצוח 600 יהודים. אך כדי להשיג זאת, הוא נאלץ לשפוך דמם של 5000 ערבים בטרוור פנימי עקוב מדם. רק במחיר נורא זה הצליח ללכד את הציבור מסביבו ללא עוררין. ל'מרד' היה מחיר נוסף: חט השידרה של החברה הערבית, המעמד הבינוני והגבוה - נשבר... " ... הבריטים לא שלטו ברחוב הערבי, לא נכנסו בדרך-כלל לתוך השטחים הפנימיים בהרי אפרים וחברון שנשלטו ע"י הכנופיות, לא סיפקו הגנה לאותם חוגים ולאותן משפחות אשר ביקשו להתנגד להשתלטות הכנופיות.

"...אך אין זה כל הסיפור: למורדים הערבים היה 'הישג' אחד, איום ונורא, והוא הספר הלבן של 1939, אשר בעטיו ננעלו בפני היהודים שערי 'הבית הלאומי' שלהם, בשעתם האפילה ביותר.

למעלה משתי שנים גורליות - עד ועידת ואנוה, שבה החליטו מנהיגי הנאצים על 'הפיתרון הסופי' לעם היהודי - היו שערי גרמניה ואירופה פתוחים לרווחה ליציאת יהודים, ואילו שערי העולם כולו נסגרו על מנעול, ובתוכם שערי 'ביתם הלאומי' שלהם. מסמכי משרד החוץ הבריטי מן השנים הן מעידים ברורות: ערב מלחמת העולם השני לקח מאורעות תרצ"ו-תרצ"ט על הבריטים לפייס את הערבים כדי להבטיח שקט... היהודים, שבאותן שנים גורליות בחרו ב"הבלגה", לא ידעו, שבפייס את הבריטים הם תורמים תרומה חשובה לגזירת דין-מוות על מליונים מאחיהם. לו הוכיחו היהודים לבריטים שאף הם עשויים להיות 'מטרד', כי גם בהם צריך להתחשב כדי להשיג 'שקט', לא היו השערים ננעלים ולפחות לא היו נסגרים באורח הרמטי כל כך.

יש חוליה מחברת בין המאורעות הרחוקים ההם ל'אירועים' של היום, והוא - 'אזור א' (A ZONE) של הספר הלבן הבריטי מ'1939, אזור שבתוכו אסרו רכישת קרקעות והקמת יישובים יהודיים. והנה, 'אזור א' משתרע (בין היתר) על כל י"ש"ע, ובנינו נמצאו באזור הזה, לב-ליבה של ארצנו, כל כך מעט יישובים יהודיים. אם חלילה יתרגש עלינו אסון האוטונומיה-נוסח-קמפ"דיוויד... ישוב גם 'הספר הלבן' לשרור ב'ש"ע.

"...אכן, אם תימשכנה השביתות חודשים רבים, יישבר מטה-הלהם של רוב האוכלוסיה, והישגים רבים של ה'צומוד' ירדו לטמיון. גם הציבור הערבי שלאחר 'המרד הגדול השני' יהיה מוחלש...

"...ברם, עלינו לשאול את עצמנו: באיזה מחיר? האם המחיר יהיה 'ספר לבן' במהדורה ישראלית, קרי: 'פתרון מדיני' שפירושו אובדן י"ש"ע, ירושלים והגולן?..."

הדברים הללו נתפרסמו בגליון 118 של "נקודה" בתאריך 26.2.88, כלומר - כחודשיים לאחר פרץ האנתיפאדה, במאמר "על פרשת דרכים" של כתב שורות אלה.

לו יכולתי לכתוב את המאמר הזה מחדש, הייתי מוסיף לפרשת ה"הבלגה" והספר הלבן את מלחמת יום הכיפורים, ולאחריה את "הפרדת הכוחות", אובדן סיני וההכרה ב"וכויות הלגטימיות" של ה"פלשתינים" (קמפ"דיוויד).

המתנחלים לקו בכל הפגמים היהודיים, הגלותיים, שמימים ימימה: "החזיקו מעמד", השלימו עם רגימות, מחסומים, ביזוי וקלון, היו מחושבים יותר מדי, גילו "עליונות" רוחנית מדי, הפנימו את מאמצייהם במקום

הגלותיות

הייתי כותב שמלחמת האנתיפאדה היא "יום הכיפורים" של י"ש"ע, ירושלים והגולן: מחול מדיני-צבאי רצוני שהביא להפסד "כל הקופה" ליד שולחן המו"מ, בשדה הוויתורים, במערכת "המחוזות", תחת מכשם הלחצים, ביצירת התעוועים של תרבות פונדמנטליסטית שמאלנית מוכת-ירח, בקרב על ה"שלום".

העזתי להביא את המובאה הנ"ל, כדי לעקור מן השורש כל טענה עלובה וכזובה, כי לא היה ניתן לחזות מראש את העתיד לצמוח לנו מתוך האנתיפאדה. שר הביטחון דאז, רבין, לא חזה. ראש ממשלתו דאז, שמיר, לא חזה. מי שחזה - תנועת התחיה - הועף מן הכנסת ע"י בוחרים, אשר האור החוק של ראיית האמת במערומה יותר מדי דקר את עיניהם. הם העדיפו לעצום אתון.

רופאים, מהנדסים, עורכי דין, רואי חשבון, הנתפסים עושים את מלאכתם המקצועית בעיניים עיוורות, ברשלנות ובחוסר אחריות, משלמים על כך מחיר מקצועי ואנושי כבד. לא כן המדינאים. שר הכישלון של האנתיפאדה, יצחק רבין, הוא עתה גם ראש הממשלה וגם שר הביטחון. מוכר רק מקצוע אחד נוסף שאנשיו אינם משלמים אף פעם והכל מותר להם: התקשורת. ואכן, יש קשר הדוק בין תקשורת עיוורת ומסנוורת, מטעה ומתעה, לבין מדינאות חסרת אחריות. וכבר היו דברים מעולם, ששני אלה ביחד, הריסו עמים ומדינות.

* * *

כמה סוגיות התעוררו באנתיפאדה, התובעות עיון מעמיק יותר, וביניהן: דמותו של צה"ל כפי שנתגלתה באחת השעות הפחות יפות שלו; ציבור המתנחלים, אשר הכויב קשות; "הפיתרון המדיני", שהגינו הפנימי מוליך בהכרח מן הקו הירוק עד הקו הכחול, ועד בכלל; עזה כמשל; תופעת הפונדמנטליזם של השלום, תסמונת הגלות, תנועת הפוסט-ציונות ועמה ההתחברות של הלא-ציונים החרדים לדת עם הלא-ציונים החרדים לשמד דתי, לאומי ותרבותי, והתחרויות של שני אלה עם מנהיגי ערביי ישראל, גרורי אשף.

להעתיק את המלחמה אל שערי אויביהם, "הבינו" יותר מדי את משתפי הפעולה היהודים עם אויביהם הערבים, התחשבו בהם ואף התבטלו בפניהם וניסו להיות "יפים" לפני עדשות התקשורת המשרתת את האויב

ל' המתנחלים

המכה שהכתה האנתיפאדה בקירות ביתנו לא היתה מפץ עז של אגרוף פלדה. הקיר נסדק, וחורים עצומים נפערו בו, מפגיעתה של אבן אשר ידוה ידי ילד. סימן, שהקיר היה חלול, קיר גבס.

המתנחלים

הם מתגאים, בצדק, בכוח ההישרדות שגילו בחמש שנות אבנים, סכינים, בקבוקי תבערה ואף נשק חם. אלא - וזה היה תמיד כוחו וזו גם היתה חולשתו - של העם היהודי: אנחנו גדולים בסבל פאסיבי, ב"החזקת מעמד", נבלה אותם. מבריקים ב"עליונות רוחנית" על רודפינו ומגדפינו, אך חלשים מאוד בהשבת מלחמה שעה, בתגובות פשוטות וטבעיות של כל בעל חיים אשר "דרכו על זנבו", לא כל שכן בני אדם ואומות. אנו מחושבים, מקום שצריך לפעול על פי רפלקסים; אנחנו מופנמים, היכן שצריך להתפרץ הוצעה; אנחנו אלטרואיסטים כאשר האנוכיות היא צו החיים; אנחנו מתחכמים, היכן שצריך לפעול "בלי חוכמות". הכישלון הגנטי הזה ניכר במיוחד אצל "תלמידיו של ז'בוטינסקי", זה החוזה, אשר חש היטב בחסר הגלותי הזה וצוואתו היתה "תגר", אגירת ברזל, להיות "נדיבים ואכזריים" ו... לצחוק - כל אלה תכונות של "גויים". הכישלון המחפיר של תלמידיו ליישם את תורתו, כאשר הגיעו סוף סוף לשלטון, חשף היטב את המום היהודי המולד, אשר גרם לערבים לכנותנו בכינוי הפוגע "איזולאד אל מיתא". משכשלו "תלמידיו של ז'בוטינסקי", יש שתלו תקוות במתנחלים, שהם יצילו את כבוד ישראל, וממילא גם את חייו ובית חייו. אך גם הללו הכויבו. לאחר כמה מסעות לתוך כפרים ערבים "משוחררים" ועל כבישים שהפכו "פלשתיין", הסתגרו ביישוביהם ופיתחו תרבות של "כבישים עוקפים". כמו היישוב היהודי בתרצו-תרצ"ט התנחמו במעשי ההתיישבות, בחינת הם הירשו, יציתו, ידקרו ויפוצצו - ואנו נבנה. לא רק השלטונות בירושלים נתפסו להבלגה מול האנתיפאדה, אף המתנחלים כך. אלא, פה טרגדיה בתוך

טרגדיה: הלא בין המתנחל לפורע הערבי עמד חייל צה"ל, ממש כפי שעמד החייל הבריטי, להבדיל, בין היישוב היהודי המתגונן פאסיבית מאחורי "חומה ומגדל" לבין הפורע הערבי, הפורץ ותוקף. והנה, כפי ששתיקת היישוב היהודי היתה כ"הודאה" וחולשת תגובתו הומינה עליו את "הספר הלבן" - כך חולשת תגובתם של המתנחלים על יס"התפרעויות הגועש סביבם ועל מחללו של צה"ל, אשר עשה נגד המתפרעים פזות ממה שעשה בזמנו הצבא הבריטי - עלולה להביא עליהם אסון מדיני אשר יסכן את עצם מפעלם המפואר, החד-פעמי.

המתנחלים לקו בכל הפגמים היהודיים, הגלותיים, שמימים ימימה: "החזיקו מעמד", השלימו עם רגילות, מחסומים, ביווי וקלון, היו מחושבים יותר מדי, גילו "עליונות" רוחנית מדי, הפנימו את מאמציהם במקום להעתיק את המלחמה אל שערי אויביהם, "הבינו" יותר מדי את משתפי הפעולה היהודים עם אויביהם הערבים, התחשבו בהם ואף התבטלו בפניהם, וניסו להיות "יפים" לפני עדשות התקשורת המשרתת את האויב.

היום נושאים ונותנים בווינגטון שוטמיהם ומבקשי רעתם הישראלים, מטעמה של ממשלת ישראל סוטה, עם נציגי המחבלים הערביים, על גורלם של המתנחלים היהודים ועל נחלותיהם. כשני צדדים שווים במעלה הם חורצים את גורלו של מיעוט פאסיבי, אשר הוא בעצמו אין לו זכות דיבור ולא זכות עמידה בדיון על גורלו ועתידו. הוא אינו גורם. זאת ועוד: במשא ומתן בין ממשלת רבין-אלוני-דראושה לבין "ממשלת פלשתיין" התונוסאית באמצעות שליחיה הירושלמים, שני הצדדים יודעים, שאין לחשוש הרבה מן המתנחלים, יהי אשר יהי הגורל שיועידו להם. חמש שנות אנתיפאדה, פיצול הרסני בבחירות, ומיני או ועד היום, תבוסנים מביתי, גם מבין כמה ממנהיגיהם - הוכיחו, שאין הם כוח שיש להתחשב בו ואין להם כוח עמידה טוב יותר כלפי מימשל ישראלי עויין ממה שיש למימשל הישראלי התבוטני מל אויביו הערבים.

העובדות הללו אינן נעימות לכתיבה, ובוודאי לקריאה, אך לא נותר עוד זמן לטאטא אותן אל מתחת לשטיח. אם המתנחלים - לרבות מתנחלי הגולן - לא יקומו עכשיו ויפעלו כפי שעם בריא וגורמלי היה פועל כאשר זוממים לעוקרו משורש, כל יבואו בטענות אל איש.

צה"ל

הרמטכ"ל הקודם, דן שומרון, חילק בין חברי המטכ"ל את ספרו של אליסטר הורן על מפלת הצרפתים באלג'יר והנסיגה ממנה - "מלחמה פראית לשלום". המסר: כפי ששם שום פתרון צבאי לא הועיל, כך גם פה. אי אפשר לרכא מאוויי-שחרור ושאיפות לחרות של עם. למעצמה קולוניאלית יש רק דרך אחת: "פיתרון מדיני", והפיתרון הוא - הוצעה! והנמשל: ישראל בלב א"י - מעצמה קולוניאלית. עמה של ארץ התנ"ך הם הפלשתינים, וממילא הרי אפרים והרי יהודה הם פלשתיין, ארץ זרה שישארל חייבת לסגת ממנה. עמרם מיצנע יישם את התורה הזאת ביהודה ושומרון בשנים הראשונות הקובעות והגורליות של האנתיפאדה. מראש הפירמידה היא החללה למטה, עד לטוראי האחרון. לפני ימים מספר נקלע במקרה חייל מילואים בקסבה של חברון סימטה שאין בה תנועת צבא שגרתית. ומה ראו עיניו? כנופייה במדים מתאמנת לאור היום. מה עשה? סב לאחוריו והלך... לדווח. איש לא התפלא, ולאף אחד גם לא היה אכפת, אכפת שכאשר הגיע הכח "המדווח", לא מצא בסמטא כלום. החייל פעל כפי שציפו ממנו: הוא "מנע חיכוך" וממילא - גם כותרת שלילית בניו יורק טיימס. הוא לא נקט יוזמה, לא גילה תושיה ולא דבקות במטרה, הוא היה חף מאומץ, תעוזה ונטילת סיכון בדרך למשימה. החייל הזה לא היה פחדן, פשוט לימדו אותו שביש"ע אין לו מטרה ואין לו משימה. כל תפקידו - לשחק ב"כאילו", עד שימלאו ימי מילואיו ועד שהמדינאים ימצאו את "הפיתרון המדיני".

מה זה עשה לחיילים? בתחילת האנתיפאדה תמרו רבים, כיצד תשפיע זו על המוני ישראל המגיעים במדים אל המחוזות היקרים והאנטימיים ביותר של עברנו, ונתקלים באבנים, בבזו וביריקות, ומאבדים את כבודם, את צלם האדם ואת צלם החייל שלהם באווירה של חוסר תכלית. היום אנחנו יודעים:

Regarding National Characteristics

Over the course of almost four decades, one could speak of a "different" Germany, in particular, following the agreement by the government of Germany after World War Two to pay reparation sums to the State of Israel and its citizens who were Holocaust survivors. Evidently those who used this term believed that its use would lead to a reality which would actually create a different Germany.

Even though a westernized form of democracy has been in existence now in Germany for almost one and a half generations, one nonetheless gets the impression that nothing at all has changed there since the war, starting with the showcase trials that were arranged against Nazi war criminals, and culminating with the events of today in which a person suspected of being a Jew was severely beaten and then set afire with "schnapps".

A "different" Germany exists neither in Germany, nor anywhere on the face of the earth. Such a country exists only in the imagination of those wishing to justify the righteousness of the German nation becoming a legitimate partner in the family of nations, and to justify the purchase of

German products without any attack on one's conscience. This applies also to those who continue to enjoy the music of Wagner, viewing themselves as being broad-minded and blessed with possessing wide horizons.

It seems to me that it's possible to establish certain characteristics which differentiate between nations. These characteristics are dependent on the range of factors which affect the mentality of its individuals: language, customs, religion and culture. These collective attributes are rather permanent and are subject to change only over a long course of historical processes. Thus, it appears that democracy, not only as a type of authority, but also as a philosophy and a way of life, can become a part of only certain nations, while it simply just doesn't become a proper part of the "blood and soul" of other nations.

This supposition of course has repercussions with our relations with neighboring Arab countries, and with our expectations of what they should be: examples of cases in which retarded or handicapped people in Arab society were abused (I personally was witness to such during army reserve duty), and the decapitation of human beings, including one's own relatives. These events are not uncommon and give support to the fact that Israel is dealing with a society, when dealing with its Arab neighbors, whose

cruelty is a norm of life and a part of their collective experience.

Thus, when Israel's prime minister declares that "following democratic elections in the territories, the P.L.O.-Tunis will lose its strength and its influence," he must actually be saying to himself (in the depth of his heart): anyone who expects democratic elections would just as likely expect that Attila, king of the Huns, will turn into a sister of mercy. In Arab elections the struggle for power will center on P.L.O.-Tunis and the Hamas. All other Arabs unaffiliated with one of these two camps will be either destroyed by the ax, or will descend underground.

The case of Algeria proves this. This country lived under the influence of French rule and culture for many decades; however, when democratic elections were attempted, Algeria almost turned into a second Lebanon. What saved Algeria from almost total anarchy at the last moment was the putting of the "elections" into reverse gear at the last second. It's too bad that Israel's public relations-information functionaries have completely ignored this precedent.

There are those amongst us who choose to talk about the "imminent birth" of a nation for the Arabs of Eretz Israel, and who compare it with Israel's period when its State was about to be born.

Yossi Sarid, M.K., added to this with his beautiful use of language by paraphrasing the words of Herzl: "In Madrid we have begun the establishment of an Arab Nation". What a sick comparison: during the time that the people of Israel were in the process of nation-building, they established the kibbutz and moshav, the Weizmann Institute of Science in Rehovot, the Technion in Haifa, the Jewish National Fund, the Philharmonic Orchestra, and countless other institutions. What have our Arab neighbors, who argue and plead to become a nation-in-making, established and created? Workshops to sharpen knives and axes, and advanced techniques to start forest fires?

It is crucial that we inform and explain to the world the recurring message: if peace between us and our Arab neighbors is intended to be the same type of peaceful relations that exist, for example, between the United States and Canada, or between Denmark and Sweden, then there is nothing for us to aspire to in our lifetimes, in this generation. Such a peace might become possible, perhaps, when the Arabs' national characteristics will have gone through a severe change. And that in and of itself is a long-term anthropological process.

Daniel Cassuto

Ofra

chief of staff, defends Ben-Aharon. Ahimeier explains that Ben-Aharon is a true civil servant. He dealt with high politics and did not deal with internal matters. "He was a classic director general. He knew what his priorities were. The office was managed in a centralized, authoritative and definitely efficient manner".

Nonetheless, in the opinion of many commentators, Ben-Aharon was a very strong director general, acquiring the title of Shamir's most senior advisor. "In this area he was quite active. He was in daily contact with the Embassy of Israel in Washington, and with the Jewish organizations. He had a strong American orientation".

In a sense, each previous occupant of Ben-Aharon's office shaped the post in accordance with his outlook and personality.

A director general with strong party backing tends to expand his responsibilities and free the prime minister from various tasks. The director general, even if he doesn't enjoy the same as the prime minister, can influence and be involved in important processes no less than his boss. The most influential director general of the prime minister's office was Simha Dinitz. It is said that the late Pinhas Sapir (Secretary of the Treasury of Israel, and a political power-house in his own right) had humbly asked Dinitz to arrange a meeting with Golda Meir. On foreign policy matters, Ben-Aharon had no less clout than Dinitz; maybe he had even more. Regarding internal policies (especially those relevant to Jewish communities), Ben-Aharon belied the expectation that he would be actively involved, while in fact he exerted very little influence on these matters.

Yossi Ben-Aharon: A capsule biography

Ben-Aharon was born in Jerusalem in 1932. When the family could not make a livelihood in Israel, his parents traveled to Port Said in Egypt where they were the only Jewish family. He studied at a British school; his mother taught her children Hebrew and the Jewish prayers. She steadfastly refused to settle down, never even buying any new furniture.

At age 16 he graduated from the Port Said High School, with honors. After the U.N. Partition Resolution of 1947 was announced, he and his family returned to Israel. During Israel's War of Independence in 1948, he served as a wireless operator in the army and relayed messages from besieged Jerusalem to other parts of the country. His career in Israel's Foreign Ministry began in 1958 after he won a competition for an administrative post and became the administrative officer at Embassy of Israel in Rangoon (Burma).

Typical of himself, Ben-Aharon learned to become a "shohet" (ritual slaughterer for kosher meat) before leaving for Burma. "I decided to prepare myself for that post in the event that we wouldn't find any 'shohet' in Burma". Ben-Aharon was in Burma during the height of Israel's romance with that country. Israel's second president, Yitzhak Ben-Zvi, paid a state visit to Burma during the Sukkoth holidays. Ben-Aharon assumed the job of cantor during Ben-Zvi's visit.

Following his return from Burma, Ben-Aharon served in the Foreign Service for many years in Africa. Ben-Aharon, as an observant Jew, suffered discrimination from those in his department who did not particularly like religious Jews. They tried to post him to locations where religious observance would be difficult, but Ben-Aharon fought them and won.

In 1967 he was offered a job in Israel's Embassy in Washington, D.C. as the resident Arab Affairs expert. This was an exciting job. Ben-Aharon worked directly and individually with the Arabists in the U.S. State Department. "At the time, no Jews occupied these positions. I worked with the heads of the Jordanian, Egyptian, Lebanese, Syrian, Iraqi

and North African Desks. All of them had served in Arab countries and some were speakers of Arabic. These were the people who shaped American policy in the Middle East". Ben-Aharon quickly won their respect: he was of Middle Eastern origin, and he knew his material. The exchange was mutual. Ben-Aharon received up-to-date information on developments in the Arab States. "To this date," Ben-Aharon notes proudly, "there are people in military intelligence who remember my reports from way back then".

A few weeks before the outbreak of the Yom Kippur War, Ben-Aharon returned to the Foreign Ministry in Jerusalem and was appointed Deputy Director General of the Middle East Department. He volunteered during the Yom Kippur War and served in Intelligence, winning respect for his reports. Mordechai Gazit (who served then as director general of the prime minister's office) decided to transfer Ben-Aharon from the Foreign Ministry to the prime minister's office. Under Gazit, Ben-Aharon worked on the diplomatic negotiations surrounding the interim Disengagement Agreements of 1975.

When the diplomatic process had concluded, Ben-Aharon returned to the Foreign Ministry during Yigal Allon's term as Foreign Minister. Allon sent him to New York as Deputy Consul. This was the take-off point for his career. When the Likud came to power in 1977, the people who were referred to as "all the king's men" [Yehiel Kadishai, Eliyahu Ben-Elissar and Moshe Arens] visited New York. Yossi, as they called him, assisted them graciously. They felt at ease in his presence since they sensed that Ben-Aharon was one of their own. Ben-Aharon was a warm Jew, whose opinions closely resembled their own. They also knew that Ben-Aharon had never concealed his beliefs, even during the days of the Labor Government.

When Moshe Dayan quit his post as Foreign Minister in 1980, Shamir succeeded him. Shamir needed a director general, and everyone recommended Ben-Aharon. As usual, Shamir did not hurry. A director general is someone who has to work closely with his minister, and Shamir wanted to be certain of his man. In January 1981, Ben-Aharon received the appointment. Neither of the two men regrets it.

Yes, Israel has been frequently "mugged" by the media. However, instead of using media bias as a perennial excuse for inaction and defeatism, Israel should take steps to remedy the situation. A three point face-lift for an Israeli information policy can put us back in the game

not hold a single inch of what is today considered disputed territory. In spite of that, we did not enjoy peace.... The reason for the Israel-Arab conflict was not a struggle over territorial demands. It was, and still is, the existence of a Jewish state on any territory whatsoever".

Since Land for Peace is a dead end which can only invite aggression, Israel can propose an alternative paradigm for promoting a lasting settlement with her Arab neighbors.

(b) An alternative paradigm – the democratization of Arab politics.

The ability to induce stability presupposes first identifying and then removing the sources of instability. These have little if anything at all to do with Israeli occupation of this or that portion of territory.

The nature of the Middle Eastern regimes which apart from Israel are all in one form or another military dictatorships, constitutes the true source of regional instability. The internal logic that sustains such regimes is the antithesis of peace, for the ruling dictator does not owe his continued control of power to the quality of life that he provides his citizens, but rather -- to the power of his armed forces. Thus, to bolster his rule he must bolster the armed forces. To do so, he must allocate them ever-increasing resources. However, even a dictator needs to justify such allocations, because otherwise he should be building roads, schools and hospitals. Therefore he needs to identify an external threat, a role which he can conveniently assign to the "Zionist entity". Now, when one has a resource-empowered military establishment, constantly readied to deal with an external threat (i.e., prepared to make war), then as soon as the threshold of deterrence is lowered, war will erupt!

Left-wingers reject withdrawal

Again we do not need to cite a right-winger in support of this view. Foreign Minister Shimon Peres, when he was Defense Minister, was once interviewed on the issue of Israeli withdrawal from Judea and Samaria. Peres replied that withdrawal would "place the country in a situation of total lack of deterrent ability, which would itself constitute an almost compulsive temptation to attack Israel from all sides".

In fact, pressuring Israel to withdraw to frontiers which have been described by Abba Eban (an outspoken dove) as "Auschwitz" borders, creating a "compulsive temptation to attack," would leave the country with only one operational option for her defense – massive preemption on minimum provocation – which is hardly a recipe for lasting stability.

Thus, pressure on Israel to make territorial concessions risks escalation rather than a reduction of regional instability and violence.

An alternative paradigm, which addresses the root causes of regional belligerency and zero in on the dictatorial nature of the surrounding regimes, is timely and essential.

The vital point that must be hammered home time and again is that true peace will be possible only when democratic processes gather momentum in the Arab world. History records no cases of war between two democracies. True democracies respect minority rights and human freedoms. Socialist democracies or Islamic democracies or guided democracies are grotesque distortions of democracy sustained by popular frenzy or Moslem extremism.

When human rights and individual freedom have become important enough to Arab regimes and dominant considerations in the formulation of their foreign policy, then and only then will true peace – as opposed to a paper peace – be possible.

Hence, democratic reform in the Arab World should be the focus of a new alternative paradigm for ending the state of belligerency between Israel and her Arab neighbors. This paradigm will supplant the fallacious formula of "land for peace" which centers on Israeli territorial concession. Democratic reform has proven to be a dependable formula for pacific behavior by states, while "land for peace" has always proven to be a recipe for instability.

(c) Spelling out Israel's continued strategic value to the West in the post-Communist era – a new basis for an old relationship.

During the Cold War, Israel was a natural ally of the West in the ideological and strategic conflict between Western Democracy and Communist Despotism. This accounted for Israel's strategic value. Conventional wisdom maintains that the downfall of Communism has reduced Israel's strategic value to the West. This view is short sighted. Israel's affinity to the West -- an affinity based on democratic, social, cultural and political values – is an asset which will be called upon again. Communism was neither the first nor will it be the last dangerous challenge to such values.

A contest of ideologies

During the course of this century two doctrines menaced the very core of liberal Western civilization: one doctrine was Nazism, the other Communism. Now a third doctrine -- Moslem Fundamentalism – is emerging and it poses no less a threat to the West than its totalitarian predecessors.

Moslem Fundamentalism is no less antithetical to Western liberal values, no less implacable in its hostility to adversaries, and no less missionary in its expansionist zeal. Consequently, a titanic ideological contest between two such antagonistic systems is inevitable. For all intensive purposes the struggle is already in progress. In this conflict, Israel is to play an equal if not greater role than the role which she fulfilled in the East-West struggle. It will be a primary task of a refurbished Israeli media campaign to drive this point home to both domestic and international opinion.

Israel needs to overhaul thoroughly the manner in which she presents herself and her interests to the media. The battle for the hearts and minds of the public is by no means lost and if Israel fights the battle intelligently, she can win. The consequences of defeat are the transformation of Israel into a pariah state (however unwarranted that may be), isolated and spurned by the international community. "Ein brera" – Israel has no choice but to win this battle. ●

The Imperative of Re-Designing Israel's Media Strategy

Martin Sherman

After almost half a century of statehood, Israel – surrounded by numerous dictatorial regimes, including some of the most diabolical and brutal despotisms in modern history – is still desperately fighting for her life. Despite this reality, Israel's implacable foes paradoxically enjoy massive media support for their positions. The individuals, groups and institutions which comprise the media display either naivete or malice while, at the same time, they all claim to be acting in the name of enlightened democratic values. Nonetheless, they perversely persist in assisting those who totally seek to subvert these same values, while dumping on a country which struggles to uphold those values under very trying circumstances.

The end product is a gigantic media hoax, a monumental feat of journalistic alchemy which transforms the threatened into a threat, distorts historical justice into injustice, and deforms historical truths into falsehoods. Israel, a valiant democracy, beleaguered by cruel tyrannies which seek her destruction, and worthy of unmitigated free-world support, is constantly portrayed as a cruel plunderer, trampling upon the legitimate rights of others.

The campaign to undermine Israel's international image attempts not only to alter perceptions, but to achieve tangible results as well. If Israel's traditional bases of support and sympathy are eroded, she will find it increasingly difficult to stay afloat amidst the maelstrom of perils which she confronts.

Israel shares part of the blame

It may be comforting to harp on the marked bias of the media. One can easily expose the double standard which emphasizes any real or imaginary Israeli infringement of human rights, while blithely glossing over far more glaring violations in the Arab world. Israel's predicament, however, cannot be attributed solely to an inherently hostile international press. Israel's information policy and, more specifically, those entrusted with representing Israel and her policies in the international media, are also to blame.

Israel's defenders have marshalled all the wrong issues to support an eminently just position. They have been painfully inarticulate in presenting their case. Most significantly, they have totally failed to provide a fresh and saleable set of symbols to the media to justify sustained (and indeed renewed)

Martin Sherman, a resident of Kibbutz Ma'agan Michael, was the Secretary General of Tzomet

international support for Israel. We live in an era of shifting values and changing fashions. Old causes must be refurbished with new foci of identification, if they are to prosper in a world engulfed by momentous change.

In this regard, Israel's bumbling media campaign has consistently allowed her opponents to gain the upper hand. Israel has been remiss in exposing the glaring and dangerous flaws inherent to the widely touted "land for peace" formula. Israel has failed to inject an alternative paradigm for securing regional stability and averting the threat of war. Israel has been particularly tardy in advancing a new rationale for Israel's strategic value to the West in the post-Communist era.

A new approach

With these three issues in mind, it is time to come up with a revamped Israeli media drive.

(a) Puncturing the "Land-for-Peace" illusion.

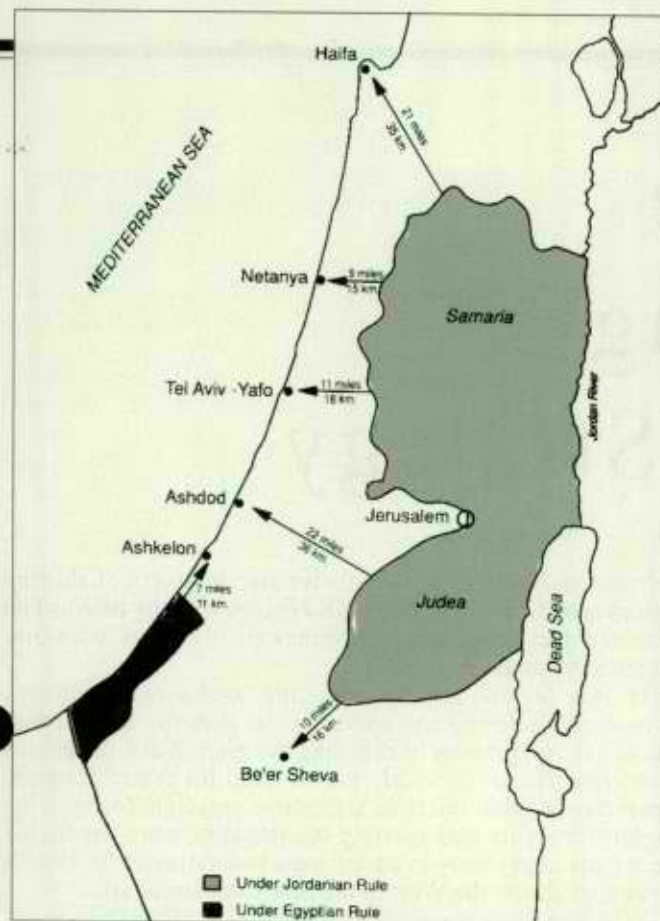
One can appropriately cite the disastrous historical precedent of the Sudetenland in 1938, where the principle of trading strategically important territory for empty promises of peace resulted in the destruction of Czechoslovakia and the most terrible war in human history. However, even if the reader is not prepared to accept the very close historical parallel between the Nazi demand of "Land for Peace" and the current Arab demand of "Land for Peace," he can still be persuaded that the formula is logically inconsistent.

If the Arabs demand Land for Peace, and only Land for Peace, one must conclude that they reject the formula of Peace for Peace. It is land which the Arabs covet and they are prepared to offer peace in recompense. They are attempting to obtain land (something which they value more) by supplying peace (a commodity which they value less).

Moreover, if the Arabs declare that unless they are given Land, they will withhold Peace, i.e., continue the state of war, then we must conclude that their compromise offer of Peace for Land actually masks a most uncompromising threat of War for Land.

Let's look at these two undeniable conclusions together. For the Arabs, land is more important than peace, and they are prepared to make war for land even prior to territorial concessions when strategic geography works to their disadvantage. Once Israel makes concessions, and geographic conditions work to the Arabs' advantage, there will be no reason for them not to violate the peace (i.e., make war) for additional land -- which they value more than peace.

It was not some fanatical Israeli war-monger, but Prime Minister Rabin, who pointed out this logic in an address before a joint session of the U.S. Congress: "Up until 1967 Israel did

The 1967 borders, monstrous in shape and their snake-like length, are clearly a violation of 242's call for secure boundaries

as land - for something as basic and fundamental as the right to live in peace.

4. States have no right or claim to territory which they have used - and may use again - as a springboard to wage aggressive war.

5. Palestinian Arabs are not mentioned in 242 and they can raise no territorial arguments, because they have never constituted a "state," and because they were not direct belligerents in the 1967 war. They had no legal or moral standing in the eyes of the 1967 U.N. resolution. They were either subsumed under other categories or referred to as "refugees" (a term which embraces not only the 500,000 original Arab refugees from the trust territory of Palestine, but also approximately 600,000 Jewish refugees from Arab countries who were deliberately dispossessed and disenfranchised between 1947-1953).

Both Jewish and Arab refugees have the right to seek material compensation, but resolution 242 never intended that either group be handed a piece of territory to establish an additional sovereign state as a form of political compensation.

6. Syria and the Palestinians cannot seek succor in the general territorial provisions of 242 when they consistently rejected 242 for years following its approval in 1967. Up to this very moment, Syria and the Palestinians continue to both condone and actively support military assaults and terrorist strikes against Israeli citizens and Israeli territory. Acting in contravention of 242, they simultaneously attempt to coerce Israel into submitting to an unbalanced and infantile interpretation of 242.

7. The general and undefined principle of territorial withdrawal can only be interpreted through the prism of the more specific and demanding principles of secure and recognized boundaries as well as the fundamental principle of a

"just and lasting peace". In other words, resolution 242 not only does not mandate, but specifically opposes, withdrawals that lead to insecure boundaries. Indeed, boundaries that are inherently unstable are a fundamental violation of 242's call for just and lasting peace. Therefore, the final boundaries must not pose a permanent physical threat or constitute an enticement to war. Arab control of the Golan, Judea, Samaria or Gaza would therefore be incompatible with the resolution.

8. Twenty-five years have passed between the approval of 242 and the current peace talks of 1992. The call for an indivisible peace remains constant, but the strategic view of what constitutes "secure and recognized boundaries" has changed. In 1967 the U.S. Joint Chiefs of Staff concluded in a top secret memo - JCSM-373-67 - that Israel's minimal defense needs required Israeli retention of the entire Golan Heights, all of Gaza, all of Judea and most of Samaria.

Since that time, the Arab threat to Israel has increased. Of the three major attributes of war - force, maneuver and terrain - the Arabs have increased their quantitative advantage while narrowing Israel's qualitative edge in all categories save for one: terrain.

The Arab forces have more men, materiel and armaments. Now, more than ever, Israel needs to retain any terrain advantages, for the following reasons:

- a. to discourage surprise Arab land attacks;
- b. to disperse population and industrial targets in the face of Arab threats to employ unconventional weapons.

9. The Lessons of the Gulf War:

Land in the Missile Age has more, not less, strategic value, especially for defensive purposes. Despite massive Western air superiority, Iraq's Saddam Hussein exploited the vast expanses of land at his disposal to hide weapons and installations. From Israel's point of view, territory had important ramifications. Had Saddam's Scuds been launched from an area such as the Golan Heights, for example, the warheads would have been more accurate and considerably larger because there would have been no need to redesign missile configuration and to exchange fuel for explosives. Had there been Arab sovereignty in Judea, Samaria or Gaza, Israel would not have been able to adopt a "flexible response" to incipient Iraqi threats but would have had to adopt a "massive retaliation" approach both to perceived missile threats, actual missile attacks and perceived troop movements.

The Gulf War has demonstrated that land can provide an important buffer for a democratic society and its decision makers. Facing increasing conventional threats as well as unconventional threats, Israel does not contend that retention of the Golan, Judea, Samaria or Gaza makes it impervious or invulnerable to any attack. Missiles flew over the land barriers, and they may, G-d forbid, do so again. Such weapons, however, are not an immediate threat to Israel's existence, unless they carry nuclear warheads. Conventional conquest, on the other hand, remains the basic threat to Israel and terrain continues to be important. Territorial depth remains a deterrent to Arab temptations to cut Israel's midsection or bludgeon its northern territories. If Israel were to abandon defensible terrain her only resort would be the "Doctor Strangelove Option" - an automatic trip-wire defense doctrine predicated on preemption and mass destruction. This is hardly a recipe for stability.

A more sensible approach, which maintains the spirit of the original resolution, would reject the recipe of "land for peace" and embrace the formula of "land ensures peace".

The U.S. State Department and Arab interpretations of the key U.N. Security Council Resolution 242, have put the cart before the horse. Resolution 242 accorded priority to peace and to secure boundaries. The distorters of 242 seek to cajole and coerce Israel into dangerous withdrawals which will make both peace and secure boundaries impossible

sovereignty, territorial integrity and political independence of every state in the area and their right to live in peace within secure and recognized boundaries free from threats or acts of force".

The U.N. resolution calls for the end of all belligerency, because peace is not divisible. It is not like a loaf of bread which may be sliced. The territorial component of peace has been left vague save for two guiding principles: secure and recognized boundaries and some withdrawal of Israeli forces. The document specifies "territories" - not "all territories" or "the territories". Possibilities for new border arrangements different from the 1949 Armistice lines were deliberately left open, as were options for Israeli home building in what the world calls "settlements". Likewise, neither "Palestinians," nor a "Palestinian state" are mentioned in 242. None of this happened as a result of oversight. Key participants in the creation of 242 - U.N. Ambassador Arthur Goldberg and Undersecretary of State Eugene V. Rostow - reported fierce debate over every comma of 242. The final version - offered by Britain's Lord Caradon - was no accident.

Some components of the resolution serve the purpose of constructive ambiguity.

Resolution 242: A Common Sense Approach

Michael Widlanski

United Nations Security Council Resolution 242 adopted by the Council on November 22, 1967 is the most widely accepted basis for an Arab-Israeli peace. It served as the foundation for the Camp David Accords signed between Egypt, Israel and the United States, and plays a similar role in the current talks between Israel and the various Arab delegations.

There are varying interpretations of 242 and the means of its implementation, but all concur that the goal of 242 is to produce a stable and secure peace for all nations in the region. There is no substitute for peace, but how can peace be secured?

Resolution 242 calls for the withdrawal of Israeli armed forces from "territories occupied in the recent conflict" to "secure and recognized boundaries free from threats or acts of force". The nature and scope of the withdrawal is left for the parties to negotiate, but the nature of the peace to be achieved is clear and unambiguous: "Termination of all claims or states of belligerency and respect for acknowledgment of the

The questions of what constitutes secure boundaries, on which fronts will withdrawals occur and when they will occur, have been left for the parties to the conflict to negotiate and resolve on their own.

If the U.N. Security Council acting through Resolution 242 was deliberately vague about withdrawal, it was insistent on two matters: peace and secure boundaries. Peace is negotiable. Peace is an end in itself, not a means to an end that is subject to debate or bargaining.

Secure and recognized boundaries are similarly part of the U.N.'s mandated view of peace. They too stand by themselves, although the sides may disagree, debate and bargain concerning the nature of those boundaries.

The traditional U.S. State Department view of 242 (and the "moderate" Arab view) can be summed up with the words "land for peace". Israel is correct to reject this view for the following reasons:

1. The terms "land for peace" or "territory for peace" do not appear anywhere in the text of Resolution 242.

2. Peace is the ultimate and indivisible goal of 242. As such it cannot be reduced to a bargaining chip for securing unilateral territorial concessions. The Arabs are particularly disqualified from using peace as a bargaining counter since they were the aggressor party in 1967.

3. Peace is the inalienable right of all states in the Middle East. One does not have to exchange any commodity - such

Michael Widlanski, former Middle East Correspondent of the Cox Newspapers, was the editor of: "Can Israel Survive a Palestinian State?" published by the Institute for Advanced Strategic and Political Studies.

name you want - the P.L.O., Habash, Hawatmeh, expellees or exiles - with them, no basis of common interest exists, and we have nothing to offer them. We cannot satisfy their first priority, as well, namely: the Arabs' 'right of return'. For us, that is a question of 'do or die'. I have said quite frequently that if these people are going to enslave themselves to the P.L.O. and accept orders from them, then they are digging their own grave. They are becoming a tool for the terrorists, whose goals are totally different from theirs. In my opinion, this will be the true test. I have told this to Eli Rubinstein a number of times. Let's say that we will reach an agreement regarding the administrative framework, taxes, and those issues which will be jointly administered. Then the moment of truth will arrive".

"We will have to establish a framework and if somebody from the outside, let's say Yasser Arafat, wants in - not only over the telephone, but to be physically present here - then the blow-up will occur, and everything will collapse. This is Rabin's test. When the time will come that they will agree on elections, will Hannan Ashrawi and A-Shafi tell Arafat: 'We are going to have elections and you'll stay out of it, because there will be no right of return,' or will they allow Arafat or other leaders to return? This will put the Israeli Left's opposition to the right of return to the test. If a single 'Palestinian' Arab returns, then a breach will have been created [in the peace agreement] which we will be unable to seal".

Q: Well, we are talking about autonomy as a transitional step. Do you actually think that the Jews in Judea and Samaria will live under an Arab government?

Ben-Aharon: "There is nothing of the sort in the autonomy proposal. It was never discussed in the negotiations. We told the Jordanians that the Jewish communities and citizens in Judea and Samaria would not be placed under the authority of the autonomy. But I have no answer to the question of which law will apply to a Jewish vehicle traveling in the autonomy area [i.e. Judea, Samaria and Gaza]".

In his years alongside Shamir, Ben-Aharon amassed both power and enemies. One should understand that Ben-Aharon amassed enemies because it didn't bother him.

U.S. Secretary of State James Baker also disliked Shamir's director general. Ben-Aharon: "Baker hated me because Rubinstein and I formed the professional backbone of the civil servants Shamir relied upon. Shamir allowed us to argue with Baker in his presence, during the diplomatic haggling, until

the moment that Shamir made up his mind and we accepted his decision. If Shamir kept silent, this was a signal that he was not ready to accept Baker's demands. Baker also had Dennis Ross at his side, who fulfilled the same function. Ross would take the more extreme position and this was our job as well Baker perhaps suspected that we torpedoed a number of his plans, and he was not used to people who did not accept his opinions and plans".

When the wave of immigration from the Soviet Union began, the responsible agencies and particularly the Foreign Ministry's liaison office were caught woefully unprepared. Jewish leaders in Judea and Samaria relate: "When we feared that a coup was brewing which could jeopardize continued Jewish immigration from the Soviet Union, we approached Ben-Aharon and suggested the appointment of well known apolitical

A Rock of Gibraltar

Shamir aroused Ben-Aharon's admiration for his tremendous will power and generous capacity to absorb punishment. Even today, when both are no longer on the job, the two men stay in touch. They tell each other about their children and grandchildren, but basically they talk politics. One thing Shamir is very sorry about - that he did not build more in Judea and Samaria. Ben-Aharon: "Shamir supported what Ariel Sharon did in Judea and Samaria, and is sorry that he did not do more. He is sorry that due

to the unreasonable extremism of the right-wing parties, the government fell half a year before the official date set for the elections. This effectively sabotaged Sharon's monumental building project".

Yossi Ben-Aharon adds his own postscript:

"I am convinced that a day will arrive when the Jewish people will thank those who are sometimes derisively referred to as 'settlers,' because they [the settlers] maintained their post atop the walls guarding the Land of Israel, and allowed Israel to attain her political and security objectives".

figures (including former I.D.F. commanders-in-chief, and heads of the Israeli Air Force) who would be able to get things moving in immigration and absorption. We were disappointed with his bureaucratic response to the problem". Shamir responded in the same vein and the outcome is all too familiar. "We soon stopped approaching Ben-Aharon. He and Shamir simply could not appreciate the importance of the moment".

The post of director general of the prime minister's office is undefined. The job is what one makes of it. The new director general, Shimon Shevis, has become one of the centers of power in the Rabin government. Yossi Ahimeier, Shamir's

(cont. p. 30)

"Our legal system is not equipped to handle Arab murder. It is a system suitable perhaps to Denmark"

"It was a mistake to agree to Resolution 242 regarding the Golan Heights"

Israel it is destructive because it means that peace has been made the equivalent of territory. These two factors cannot be placed on the same plane. In addition, the message which territories for peace insinuates is that the Syrians are giving us peace and we are giving them territories, which means that we are the only ones who require peace and the Syrians don't, as if a linkage existed between the two. Peace is not the true goal. The true goal is (the reacquisition) of territories, which the Syrians want to obtain, through peace" (i.e. through the peace process).

I asked a diplomatic correspondent if Ben-Aharon would have managed to carry off a formula of "peace for peace," in pursuit of peace with the Syrians. "I have no doubt. Without deprecating Rabinovich (Itamar Rabinovich, Ben-Aharon's successor and the Ambassador-designate to Washington), Ben-Aharon knows how to negotiate much better than he does. Ben-Aharon is a professional and an expert in the field. Look at what has happened. The Syrians had softened their positions vis-a-vis Israel. Now Israeli policy has changed and everything has changed. If Rabinovich announces that he cannot ask the Syrians to stop terror, then why is he representing us in Washington at all?" The person quoted did not wish to be identified, but let it suffice that he was never a partisan of the Likud or its policies.

"The Odd Couple"

Question: Shamir is such a Polish Jew and you are Sephardi; how did you two get along?

Ben-Aharon: "I would always tell Shamir that we apparently lived in different worlds. His logic, by the way, isn't Polish. He is very much the Litvak. He is very cold. He doesn't like abstract matters, while I have an oriental philosophical bent. Shamir did not want to hear philosophy; he wanted the facts. He was not ready to accept anything which you could not demonstrate to him in black and white, and with mathematical precision. I believe that politics has many aspects that cannot be embraced in mathematical terms".

Q: Could you give an example?

Ben-Aharon: "I remember that I once wrote a speech for Shamir to be delivered at the National Security College. I detected a sense of weakness in the way we treated the Arabs in Judea and Samaria, because in our democratic framework which rests upon foundations borrowed from Western society, there is an unwritten contract between the ruler and the ruled. Deep in

their hearts, the Arabs do not believe in this contract. They ridicule its foundations and we in our idiocy try to impose this system upon them, even though it is alien to them. Shamir crossed out this entire section of the speech. He dismissed it as an abstraction, as philosophy".

Ben-Aharon explains that the Arabs, consistently and irrespective of the facts, present us as usurpers. "They are always the persecuted, and we are always the persecutors. We, in an asymmetrical fashion, fetter ourselves with unilateral limitations. Our legal system is not equipped to handle Arab murder. Israel's legal system is suitable perhaps to Denmark".

Ben-Aharon is now touring the C.I.S. The liaison office of the Israel Foreign Ministry which dealt with Soviet Jewry during the Communist regime offered Ben-Aharon a "treat". They arranged a trip for him to Russia, just a little something to cushion the fall, even though it won't erase the "black and blue marks" (of his ouster from the Foreign Service).

Q: Perhaps the differences between the Likud government and the Rabin government are cosmetic. Israel basically acceded to anything the U.S. government asked for.

Ben-Aharon: "We fought the Americans tooth and nail. They wanted an international conference as the framework of the negotiations, but we did not agree. We prevented the U.N. from securing a toe-hold, and now Peres is letting them in".

Q: But you went to Madrid. Wasn't that an international conference?

Ben-Aharon: "That was a compromise. It was clear that we had to proceed with negotiations. Nevertheless, following the opening session we went on to direct negotiations between the parties".

Q: You were the ones who agreed that autonomy would be merely a transitional stage towards the final agreement. What is your comment on this?

Ben-Aharon: "This is the legacy we inherited from Menahem Begin. You have to lay the blame on Begin's party. The disaster inherent in the concept 'transitional stage' is that people borrow ideas appropriated from a European context and attempt to superimpose them on a different reality. When the founders of the modern State of Israel took the ideas of Socialism and Communism from Russia and Poland and applied them here, trouble resulted. The same holds true for autonomy. But there are various versions of autonomy. Shamir maintained that we are obligated to the Camp David Agreement; however, we have to tailor any and all agreements to the autonomy plan to existing realities. In Judea, Samaria and Gaza - we do not have to adopt Camp David word for word".

Q: Nonetheless, one gets the feeling that you are playing coy. You disqualified the P.L.O. from the negotiations but you basically conducted negotiations with P.L.O. members in Judea and Samaria, who never concealed their affiliation and the identity of who was giving them orders.

Ben-Aharon: "The P.L.O. is one of the subjects I argued about with Baker. An agreement was reached with the Americans that if the Palestinian delegation would identify itself as receiving orders from Tunis, we would leave the negotiations. I was not happy with everything that was done. But we established a clear line of demarcation. We can talk with the Arabs of Judea and Samaria, because they have interests upon which we can build an agreement. They live together with us and share with us a common reality. As for those Arabs living outside Israel, you can give them whatever

After 30 years of devoted and professional service to his country, Yossi Ben-Aharon has been given his walking papers

The choice was in character for Ben-Aharon. It is hard to speak of him as a nice guy or as "Mr. Sociability". "I saw him treat common people seriously and courteously. On the other hand, he would not think twice about telling a senior official or functionary to stop bothering him and to 'get lost'...., relates an intimate of Yitzhak Shamir. If Ben-Aharon had something to say, he would say it directly. During his tenure, the leaks and speculations which had flowed like a sieve from the office of Prime Minister Peres to the journalists ceased. True, the press still enjoyed background briefings, talks and meetings with the prime minister, but this could not match the sense of camaraderie which characterized the heyday of Shimon Peres.

Ben-Aharon was responsible for the diplomatic sphere. He stayed clear of internal politics. Nonetheless, people viewed him as a trusted intermediary who would carry a message back to the boss. Thus, Ben-Aharon found himself mediating between Shamir and Rabbi Eliezer Shach's followers. Ben-

Aharon always had a warm spot in his heart for the residents of Judea, Samaria and Gaza (four of his five children live in Judea, Samaria and Gaza), and for the settlers in Jerusalem's Moslem Quarter. He served as a conduit to Shamir for many of their messages or complaints.

These days, filled as they are with news reports concerning Israel's negotiations with the Arabs, are difficult for a person who was so used to being fully involved in the diplomatic process. Uncertainty about the future does not improve Ben-Aharon's sense of well-being, either. He adds pensively: "It is not easy, nor is it a simple matter, to be removed from the corridors of power. Maybe in retrospect I will thank G-d for what has happened, and for the fact that I am not a partner to what is transpiring". However, to put it frankly, Ben-Aharon did want to be a partner to what is happening.

"I served under Golda Meir, and then under Yitzhak Rabin in 1974-75, and there is no reason why I could not have continued, as long as Rabin pursued a policy I could live with. I never detected anything in Rabin's position that blatantly contradicted my beliefs, but many tactical mistakes have been made. There have been a lot of unfortunate and damaging slips of the tongue".

"It was a mistake to agree to Resolution 242 regarding the Golan Heights. They simply did not do their homework and failed to see that, legally, Israel could contend that she had already performed the territorial aspect of U.N. Resolution 242. Israel had already withdrawn from territories in the Sinai as well as from Kuneitra on the Golan Heights. The withdrawal clause does not obligate total withdrawal from all the areas and not in each and every area. This is a difficult argument which we are having with the Americans and the Arabs. In the 1970s, the Americans tried to persuade us that 242

obligates us to withdraw in each and every one of the theaters. This is a unilateral interpretation. As for Syria, we have to determine a secure and recognized boundary. The withdrawal clause of 242 does not obligate us to make a further withdrawal on the Syrian border".

Although Ben-Aharon finds his ouster most galling, he himself is not prepared to admit it. His friend Eli Rubinstein still serves as both cabinet secretary and as Israel's representative in the talks with the Palestinians. The new government learned to live with Rubinstein despite his intimacy with Shamir. Avi Pazner, who was Shamir's spokesman, has a respected government position as Israel's Ambassador to Italy now.

As head of Israel's negotiating team with the Syrians, Ben-Aharon presented tough positions. "I reject the formula of territories for peace with Syria. This is an asymmetrically castrated formula. It is both unbalanced and misleading. For

→

Ilana Baum

Yossi Ben-Aharon, the man the media loves to hate, has been sent packing. The media leveled every possible accusation in the book at him: Ben-Aharon torpedoed the peace talks; Ben-Aharon was responsible for Shamir's "hard line;" Ben-Aharon was simultaneously a dull and extremist bureaucrat. Any piece of character assassination was fair game if it could damage Shamir's strong man and the most hawkish person ever to occupy the post of director general of the prime minister's office. Ben-Aharon's claim that he had no party loyalty other than an abiding loyalty to the Land of Israel, irked the media.

Ben-Aharon prided himself as a model civil servant, loyal to the system rather than to a particular leader. He was a man who respected and gave his all to his office, rather than being a mere office seeker. But loyalty of this sort does not interest members of the Rabin government: Ben-Aharon epitomized to them the Shamir government. After being forced to wait around for two months, Ben-Aharon was finally received for a brief interview with Yitzhak Rabin. Rabin made it clear that Shamir's director general had to make his exit, intimating that he (Rabin) would have to take a lot of flak within the Labor Party if Ben-Aharon were to remain.

There are those who maintain that Rabin even tried to find Ben-Aharon some harmless post. In the last conversation between Shamir and Rabin during the transfer of the reins of power, Shamir asked Rabin to look after Ben-Aharon; Rabin had promised to try.

Top level bureaucrats in the Foreign Ministry made sure that this promise would never be honored. The director general, Eitan Ben-Tsur, did his utmost to block Ben-Aharon's return to the Foreign Ministry. "While Ben-Aharon served as director general of the prime minister's office," a diplomatic correspondent explains, "Ben-Aharon de-legitimized the senior officials. He established his own private foreign ministry in the prime minister's office. Now these bureaucrats have taken their revenge. It has nothing to do with ideology. It would not have troubled anybody to have Ben-Aharon sent off to be Israel's Ambassador to Kazakstan or the Ukraine. It was merely a personal vendetta".

One diplomatic source adds: "During Shamir's era, they fawned on him like lambs. But once Shamir was gone they bared their teeth and tore him to pieces without an afterthought. In September, Ben-Aharon was told to pack up and leave. A special task force in the Foreign Ministry had pored over every comma and codicil in his employment contract. They found a

loophole that provided them with a legal out so as to block his return to the Foreign Ministry, from which he had been on loan to the prime minister's office. This marked a sad close to Ben-Aharon's 30 years of civil service to the State of Israel.

There are those who had called Ben-Aharon a clone of Shamir. He had authored many of Shamir's speeches and had shared the most intimate diplomatic secrets. Although Ben-Aharon was consulted before every major step, he tried to steer clear of political dirt. A good rapport existed among those surrounding Shamir. A proper balance was also struck between the professionals and the politicians in Shamir's immediate

Use and Discard

circle: Eli Rubenstein and Yossi Ahimeir and Shmuel Slavin were the political advisors.

One can sense the personal empathy that Ben-Aharon felt towards Shamir, his direct supervisor since 1981. Even now, there are those who would say that Eli Rubenstein and Ben-Aharon formed a composite alter-ego to Shamir. Ben-Aharon reflects Shamir's gut feelings regarding truth and justice. Rubenstein reflects Shamir's sense of realism and the realization that he would have to conduct negotiations and make compromises. One of the senior officials in Shamir's office described the relationship between the trio. "Rubenstein and Ben-Aharon, the two opposites, complemented each other. Shamir would consult them before every political step he took. It is common practice for politicians who retain two advisers -- one serves as the good cop, and the other as the bad cop. Ben-Aharon was chosen to be the bad cop".

soon as possible from the easily deflatable theory that concessions will lead to an end to terror, and the theory of co-existence. Not only do the present actions of Hamas and the P.L.O. prove this (i.e., disprove these theories), but for more than one century now there have been plenty of terrorist attempts in this same direction. This should be enough proof for us to abandon the idea and line of co-existence, and for us to recognize that it is not additional territory which the Arabs desire for themselves. They are not lacking in land, and indeed they even have extensive land reserves. Their actual and main aspiration is to rid this part of the world of

any and all Jewish presence, and completely. There are no means which we cannot use in order to obtain such a goal. The murder by terrorists of Nissim Toledano [may he rest in peace] is not even considered exceptional or extra-ordinary, according to the "beautiful" norms established by "Be'Zelem". In the same week that Toledano was kidnapped and brutally murdered, in Gaza Arab terrorists with masked faces also brutally murdered an Arab woman, a mother of seven children, right in front of her offspring. These are the "partners" that Meretz and Labor's doves want to prepare for recognition and with whom they want to negotiate directly. ●

FORUM ●

Our Damaged Image

Congratulations on Nekuda's English supplement.

At a time when schools and institutions for handicapped children cannot afford heating and other facilities, the Ministry of Education is transferring millions of shekels from education to "Culture". We tremble to think in what sort of films and plays this will be invested. It will surely go to encourage films such as "Life According to Agfa" by Asi Dayan, who claims to be "left of Arafat" and describes Israeli soldiers as brutal conquerors. It was chosen best Israeli film of the year, and will represent Israel in the contest for the Oscar for the best foreign film. It will be screened in Rotterdam and in Berlin, where the effect can only be imagined. The producer, Yoram Kislev, also produced a film written by Amos Keinan, "The Road to Ein-Harod" which portrayed Israeli soldiers in the same negative light.

We are told that we must make political concessions to improve

our world image, and at the same time we export films which show us at our worst. The shameful surrender to the demands of the Intifada leaders in prison was mainly for this image-improving purpose. Any form of censorship is considered the worst sin. Reporters must have access to all riots, even when they are staged for the press' benefit; it will be recalled that during the Falkland War, reporters were banned from the battle lines.

During the last few weeks, while I was in London, Israel was hardly mentioned on British T.V., and our prisons not at all. Rabin's visit to England was given minimal coverage in the media. Britain and America have their own problems, and are not as concerned with Israel as our leaders believe and would try to make us believe.

We thought we would win world approval by giving up Sinai. The result was for the world to demand that we make more concessions.

Mina Bensjamin
Tel-Aviv

Mr. Rabin's Betrayal

I participated in a fact-finding trip to Israel recently with a media monitoring group, "FLAME" (Facts & Logic About the Middle East), which is based in San Francisco, California, U.S.A.

Our purpose was to pursue the objective truth as reported in the Israeli media, as we do in the United States with U.S. media, to enable us to better ascertain the problems the people of Israel face in the grip of the ongoing Arab-Israel conflict.

To that end we met with a broad spectrum of Israelis whose work involves and influences Israeli policy.

Thus we met with Mr. Uri Dromi, the director of the Government Press Office, and his assistant.

I was dismayed to hear a carefully spelled-out and determined outline of the plan to hand over land to the Syrians from the Golan and to displace the settlers who have now been established there for 25 years.

This was obviously the Rabin Plan being firmly explained to us, but in my opinion the facts and logic were skewed!

First of all, he totally ignored the fact that Rabin did not have a mandate to enact this policy. During his campaign, Mr. Rabin made repeated promises and assurances to the Israeli people, and specifically to the settlers, who trusted and believed him, and gave him and the Labor Party the majority vote. In fact, a tape was made by the settlers, when Mr. Rabin was making such a promise, in order to obtain their confidence and their vote.

As we now know the sad and sorry truth, he never intended to keep his word.

In America, Mr. Bush learned painfully, when his promise to "read my lips" was revoked, that it came to haunt him. He is now ex-President Bush.

Israel is a democracy, like the United States, and hopefully Mr. Rabin will heed the mandate the Israeli people gave him - to deliver security and jobs, neither of which they now have, with Mr. Rabin's betrayal.

(Mrs.) **Bunny Horowitz**
Coconut Grove, FL
(cont. p. 31)

NEKUDA ●

A MONTHLY JOURNAL DEVOTED TO JEWISH, ZIONIST AND POLITICAL THOUGHT

EDITORIALS ●

Needed: Supplementary Action

The decision made by the government of Israel to deport more than 400 terrorists is praiseworthy. No less worthy of praise is the backing given by Israel's High Court of Justice in support of this action, without going into the legalities, in spite of the government's decision - as it was made - which almost placed the court into an impossible test. One could even say that as a sign of these very days (the time of the Chanukah celebration), nationalistic considerations were chosen now by Israel's executive and judicial branches, taking precedence over a Hellenistic legal approach. According to the second approach, international law is more important than national interest; even the personal safety of Israel's Jewish citizens comes second.

We hope that this wide encompassing move will be influential as a deterrent, and if not, that the government of Israel will not give up the continuing and unconditional war against terrorism, until its end.

There is much importance that this long-range decision was given approval by Meretz' government ministers (albeit with signs of regret), and with the approval its Knesset faction. Here we see a group, Meretz, whose singular hatred of the people active in settling Yesha, has no bounds. Meretz was forced now by circumstances to support a policy which the Yesha Council [of Judea, Samara and Gaza] has advanced for many years; a policy which even in the days of the Likud government was barely implemented, if at all.

Despite the not-so-small number of deportees expelled, this time we dare to argue: too few and too late. It would have been right and better to deport all the inciters, all the thousands of them, including members of the P.L.O. whom the government of Israel is trying now to raise up and elevate. Thus, without any doubt, it might be possible to decrease the acts of terror up to the point that the I.D.F. and other security forces would be able to bring about an end to terrorism by means of supplementary actions. If the government of Israel won't change its

strategic goals and won't take additional steps leading to the deportation of other Hamas activists, then the present action taken will in the end lose its deterrent effect over the course of time.

For five years now the only step taken on the Arabs' part has been a clear, strategic goal in war: to bring about the establishment of a Palestinian state to be built over the ruins of the State of Israel. And the first stage of that Palestinian state will be built on the lands of Yesha - Judea, Samaria and Gaza. Despite this clear goal on the Arabs' part, the Israeli side has been acting only according to a modest tactical directive, namely keeping the level of violence at a lesser extreme.

Given such a situation, whereby the Israeli side hasn't even established for itself the goal of a strategic victory in this struggle, then it should come as no surprise that this war [against the intifada] is the longest war that the I.D.F. has ever had to fight, and an end is not in sight. Even moreso, this is the first war [fought against the State of Israel] in which the enemy has obtained no small measure of success in its aims of war. The enemy has managed now to drag Israel to the negotiating table and sits opposite her as an equal among other nations. The "taking" belongs to the enemy (and all their supporters), while the "giving" belongs to Israel alone.

This situation being what it is, wherein the enemy has become encouraged by its gains in the intifada, it is therefore easy to suppose that if there won't be any supplementary actions to the recent expulsion of 400 Hamas inciters -- one such action being the end of all "peace talks" until acts of terror will cease - then the situation will most likely return to its previous stance within a short amount of time. Additional Jewish victims will be cut down, while the actualization of a policy of giving in [to the enemy and their demands] takes place. The current direction of Israel's war against terror will make it possible for the "path of peace" - according to the Rabin-Daroushe-Meretz interpretation - to take its form.

We hope that the government will rid itself as

Published monthly by the Nekuda Society in Israel

Ofra, M. P. Mizrach Binyamin, 90906 Israel Tel. (972) 2-810488

Chairman of the Yesha Council and Editor-in-chief: Israel Harel; Managing Editor: Miriam Goultschin;
Business Manager: Eli Ben-Yaakov; Controller and Subscriptions Manager: Raphael Atia; Layout: Shimon Zissels

Subscription price: one year - \$75; two years - \$135

ISSN 0792-3295

עליזה וייסמן

למת הגולן זה לא כמו סיני. כך אומרים כולם, מראש-הממשלה ועד אחרון תושבי הרמה והמדינה. מנקודת מוצא זו נובעים הפלפולים-התמרונים המתנהלים בין גרגירי-החול של סיני לבין אבני הבולת של הרמה.

"השארו את כל סיני בידי המצרים, אך לעזמת זאת הסורים יקבלו פחות מזה, הרבה פחות, אולי חצי... רק את החלק הפוליטי..." - יצחק רבין הרגיענו באומרו שירידה מרמת-הגולן כמוה כפגיעה חמורה בבטחון-המדינה. הכל יודעים שראש ממשלתנו הוא "בטחוניסט" מן השורה הראשונה.

או אנחנו שקטים... כמו שם.

בלי רגשות ורגשנות, בבקשה. כאן העניין שונה מסיני. כאן מדובר על ביטחון ואיש לא יפחית מחשיבותו. אל דאגה.

הכל יהיה בסדר... כמו שם.

הייתי בכיכר מלכיא-ישראל, באותו יום שני של ההפגנה הגדולה. הייתי, ובו זמנית חזרתי בדמיוני עשר שנים לאחור. גופי נכה באותה הכיכר בקרב אלפי בני ובנות ישראל, אך נפשי, בצעירותה הנצחית, קיפצה עם נפתולי הזמן לאחור והעמידתני בהצטלבות שדות ימית, מקום הפגנותינו... אז... שם.

אותן המלים הצטלצלו באוזניי, אותם הנאומים השתחלו בזה אחר זה, והנוסחים המוכרים וההחלטיים, הדהדו באוויר השרבי... כמו שם.

"פינוי רמת-הגולן! על תושביו הוותיקים, על אוצרות הטבע ומקורות המיים, על המשקים המשגשגים, על הבתים והמלונות הענקיים! מעשה כזה לא יכול להיות... לא ניתן... לא נרשה..." אמרו הדוברים. "לא נרד מהרמה".

נורקו לחלל מספר מילות ליטוף ואהבה, על הציונות ועל ארץ-ישראל. כמו שם. "אנחנו צריכים להתלכד, לרכז את כוחותינו" הוסיפו הנואמים, ובה בשעה דקלמו לקט מדברי דוד-בן-גוריון וז'בוטינסקי, וגם דברי מנחם בגין ויצחק רבין שנאמרו בצעירותם, בתקופה שהאמירות - "אהבת ארץ-ישראל" - או - "אנו מופקדים לשמור עליה, כולה" - לא היו מעלים גיחוכים בחלק מהציבור, מפני שהדוברים התכוונו לכל מלה, ועבורם אמירה זו הייתה מבחינת "ייהרג ובל יעבור".

עליזה וייסמן, ממפגנות סיני, היא תושבת מושב נתיב העשרה. ספרה - "הפינוי" יצא-לאור במלואת 10 שנים לעקידה

נפסיק להשלוח את עצמנו ולהתפאר עד כמה אנחנו חכמים... כי אנחנו לא. עד כמה אנחנו צנועים, מבינים, חזקים, סובלנים, ומאמינים... כי אנחנו לא. די עם ויכוח הסרק על הטריטוריות, סיני, הרמה, מערת-המכפלה, והכותל, את מי זה מעניין? כמה אנשים הצלחנו להוציא מבתיים באותו יום שני ולסחבם אל הכיכר? גם לגבי מספר המשתתפים בהפגנה ניפחנו קצת

לבטא את הכאב האמיתי

פעולה איתם, רק כך משהו חיובי יצא, אולי, מכל הבלגן הזה. אתם כולכם פליטי-שלים בפוטנציאל. לימדו לקח ממפוני ימית".

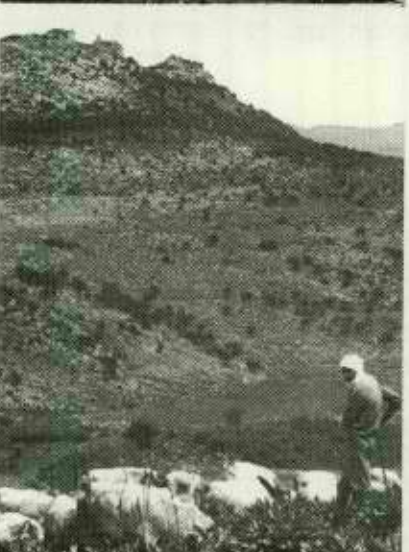
- "עזוב שטויות" ענה החבר ממבוא-חמה. "אנחנו לא זקוקים לאנשי גוש-אמונים". שכני פנה אלי בארשת פנים מיואשת. "כמו שם", אמר, ואנו שחשבנו שהזמן מן הסתם מרכז, משכיה, מוחל... שהזמן ונסיון-החיים מחכימים... ותדוברים המשיכו להקריא מן הכתב. סיפרו על חטא שחטאו אחרים בשקר לעם, בעיוות ההיסטוריה, בסילוף העובדות, בהרס ההתיישבות, בהונאה הגדולה. "לא יסולח להם" אמרו... כמו שם.

בעומדי בכיכר לא נתקלתי באנשים שמחים, לא שמעתי צעקות גיל למרות מאות הצעירים שהצטופפו במקום. נתקלתי באנשים מבוגרים נבוכים, מפוחדים, המומים מהפגישה החזיתית עם המציאות הקיומית העגומה של המדינה.

ושוב יצחק רבין הופיע על המסך באומרו אותו משפט, אלא, שכבר לא צחקו. אי-נוחות מלחיצה חלחלה מאחד לשני ואחזה בכל. מועקת הדממה התפשטה בתוכנו מול הגילוי המדכא: אנחנו מסרבים לפגוש את האמת, ולומר לעצמנו שמנהיגינו, כולם, משקרים לנו, מתעללים בנו נפשית, משחקים שחמט עם שכנינו הערבים באמצעותנו, ומשתמשים בנו כפיונים. ואנו מתבטלים בפניהם. כעבדים לאדוננו. הם מחליטים - ואנחנו מבצעים, בתירוץ הקל כי אלה הלכי הדמוקרטיה.

די לדיבורים השכלתנים והנאומים המצוחצחים, ולמאמרים המושחזים והמלטפים שמובילים לדרכים עקרות הקרויות "פילוסופית חדר", הווה אומר - פיטופטי-פילוסופיה. נדבר מלים פשוטות המבטאות את הכאב האמיתי, את תחושות הבטן, את הפחד מאבדן הדרך. נפסיק להשלול את עצמנו ולהתפאר עד כמה אנחנו חכמים... כי אנחנו לא. עד כמה אנחנו צנועים, מבינים, חזקים, סובלנים, ומאמינים... כי אנחנו לא. די עם ויכוח הסרק על הטריטוריות, סיני, הרמה, מערת המכפלה, והכותל, את מי זה מעניין? כמה אנשים הצלחנו להוציא מבתיים באותו יום שני ולסחבם אל הכיכר? גם לגבי מספר המשתתפים בהפגנה ניפחנו קצת.

אם וכאשר יפרוץ מרי אורחי, כי זה הדבר היחיד שיעצור, לפי הבנתי, את המפולת המדינית, נוכל, אולי, להחזיר לעצמנו את החוסן שנפגם אנושות, את הזהות המטשטשת, את הדרך האבודה, האמון שכבה, האמינות שנעלמה, את העצמאות, את התקווה.

הנאומים מכיכר מלכי-ישראל הזכירו גם את זכות האבות, וכי "לא באנו לארץ לגזול את אדמתם של הערבים, אדמת-אדמתנו היא זו" - הדגישו בתוקף. "רמת הגולן נכללת בגבולות ההבטחה של ארץ ישראל עפ"י התורה... לעקירת יישוב יהודי אין דין ואין דיין. שליטתנו על הרמה היא מסד לחיוב... להמשכויות... לביטחון... לקיום העם ובטחונו... למען הדורות שהיו ולמען אלה שיבואו", אמרו... כמו שם.

כן הוסיפו ואמרו, שהעיתונאים והתקשורת בכללותה עוינים ומגמתיים... כמו שם. ראינו בסרט וידאו, על מסך ענק, את יצחק רבין, ראש ממשלתנו, כפי שצולם יום לפני הבחירות, באומרו: "מי שחושב שניתן לרדת מרמת-הגולן מפקיר את בטחון-מדינת-ישראל" - שחזר להכרוזותיו הלא פחות מפורסמות של מנחם בגין, ראש ממשלת פינוי חבל ימית.

וצחקנו צחוק עצוב ומאולץ... כמו שם.

נכחתי באותו יום בכיכר מלכי ישראל וראיתי את אותם האנשים... את אותם אלה שפגשתי שם... לתדהמתי הפרצופים החדשים שבהם הבחנתי בקהל כה מעטים היו! הייתכן שעדיין לא החליפו את גלגל הסרט שבו צפינו שם? או שמא האומה, מאז, פוסעת מחוץ לנתיבים ההסטוריים?

חברה יקרה ממושב נוב שברמת הגולן תפסתני בכתפיים (הייתה זו אחת מבין אלה שהצטרפו לתנועה לעצירת הנסיגה מרמת-הגולן. סליחה. מי-שע. סליחה. מירושלים. סליחה מיפו ונצרת. באמת, סלחי לי, כי בזמן האחרון התבלבלו אצלי היוצרות). היתה זו חברה שבאה בזמנו לחזק את תושבי חבל ימית. התחבקנו במרכז הכיכר, דמעות עמדו בעינינו והגרזן נתק... כמו שם.

"אני חושבת עליכם כל הזמן" - אמרתי לה. "אני יודעת" - השיבה. "תהיו חזקים, כי בואו ימים קשים" - הוספת. "בעזרת השם, יהיה בסדר" - אמרה... כמו שם. שכני העומד לידי, אף הוא מפונה חבלי-ימית, ניסה להטביע את מבוכתו בתקיעת עיניו באבני האספלט.

עברו שני קיבוצניקים ממבוא-חמה, שני בתורים בשנות הארבעים המאוחרות שלהם, נושאי מבטים חבויים, מתחמקים מפאת מעמד הארוע המביש.

"שלום" - אמרו. לחצנו ידיים. הם הכירו את שכני.

- "מה נשמע", שאלם, והציגם לפניי: "הם ממקמי היישוב היהודי ברמת הגולן".

- "לא שואלים שאלות כאלו היום", התלוצצו, ואחד מהם הוסיף: "הדוסיים, שכנינו ברמה, ואלה מי-שע, התנפלו עלינו ולא מרפים מאחיזתם".

- "תפעלו בצוותא", אמר שכני, "שתפו

א. להיות וגם לא להיות

אירועי עזה האחרונים מעוררים את התחושה הקשה שהולך ונפער סדק חדש תחת רגלינו. סדק באמון המדינה בצבא, באמון הצבא במדינה, ובעיקר סדק באמון שנתן הצבא בעצמו. במשך שנות האינתיפאדה עד עכשיו, ידעו לובשי המדים בשכם, בחברון ובעזה, שהמדינה שלחה אותם לבצע משימות קשות ובלתי נעימות, הנתונות במחלוקת פוליטית. אבל עכשיו, כמדומה, מתפשטת הכרה חדשה: שהמדינה שלחה את חייליה אל אין-משימה. וחיילים בלא משימה אינם חיילים. הכוח נשאר בלא יעד. מן השליחים נגנבה השליחות.

הוויכוח אם לשבת בעזה או לצאת ממנה, ואם לצאת - כיצד, הוא יוכוח לגיטימי, אבל המרירות העמוקה של החיילים הוצה את המחלוקת הפוליטית. כי היומיום של שיח' רדואן ושל ג'בליה מחייב הכרעה ברורה, ואילו ממשלת רבין נתנה לשאלתו של האמלט תשובה מקורית משלה: היא מחליטה להיות וגם לא להיות בעת ובעונה אחת. להציב כוחות צבא ניכרים ברצועת עזה, אבל גם להוריד את פעילותם ואת מרחב התגובה שלהם אל מתחת לאפס. המסר החד-משמעי הניתן לחיילים הוא "הקטנת חיכוך". הרי אין לנו עניין במה שנעשה בכפרים ובשכונות, מחוץ לדרכים הראשיות, הרי לא אכפת לנו מה יצעקו גרונות ניהרים מן המסגדים בבתי-ספר, ואלו הוראות יינתנו בהפגנות המוניות.

הלא אין טעם בחיפוש תחמושת ובלכידת מחזיקיה, ואין לנו חפץ בשום רעש ומהומה. התגובה המומלצת למטחים של אבני ענק היא סגירת חלונות, לירי - תוספת כלי רכב לסוור, להסתערויות רגליות על מאחו צה"ל - דיווח בקשר, למניחי מטענים על הכביש - "נוהל עצירת חשוד".

אינני מתכחשת להיגיון שבמגמה למנוע מהומות שיגררו מהומות נוספות. אבל צריך להבין שהאפשרות היחידה "להקטין חיכוך" היא הקטנה עד חיסול של עצם נוכחותנו בעזה.

הניסיון להחזיק שם כוחות גדולים אבל "לצמצם את נוכחותם" פירושו גם גימוד קומתם של אנשי הכוחות האלה, כחיילים וכבני אדם; פירושו קריעת מיתרי האמון שביניהם ובין שולחיהם. חייל שתפקידו האקטיבי היחיד כלפי הזירה שהוא מוצב בה הוא "ניתוק מגע", חייל המורשה להגיב כך בעת סכנה ישירה לחייו שלו, יסיק את המסקנה הפשוטה המתבקשת: שנוכחותו שם היא הימור חסר תכלית על חייו, גחמה נואלת של מדינה ששלחה אותו, ושהמשימה היחידה המוטלת עליו היא שמירה על עכוזו הפרטי (ואמנם כך התבטאו חיילים צעירים שראיינו בכתבת הטלוויזיה הישראלית בג'בליה, אף כי בניסוח מעודן פחות).

ואת זה הרי אפשר לעשות טוב יותר בתל אביב. מדינה השולחת חיילים אל סכנה איננה יכולה לעקר את יכולתם כחיילים, ואיננה רשאית למחוק את כבודם כבני אדם. השאלה איננה אם לצאת או לא לצאת מרצועת עזה. צה"ל יצא מרצועת עזה כבר מזמן. הבעייה היא, שהוא שכה שם אוגדה.

ב. מפגשים מן הסוג השלישי

הוויכוח הסוקר שני חוקי מפגשים שנדונו בכנסת, המפגשים המדיניים והמפגשים האינטימיים, נושא אופי מבדה, פארוזי כמעט, בדומה להרבה התרחשויות פנים-פוליטיות במקומותינו. עם זה, השפה הסערה-בכוס מים הזאת גם כמה היבטים מעניינים של החברה הישראלית. הוויית של ש"ס, למשל. עמדתה של ש"ס בפרשת אש"פ

והזנות מאירה יפה את ההבדל בין סדרי העדיפויות החרדיים לאלה החילוניים. ש"ס התנתה את תמיכתה בביטול האיסור להיפגש עם אש"פ בהורדת חוק הזנות מסדר היום. משהועלה החוק השני - הסירה תמיכתה מן החוק הראשון. אצל ש"ס חוק הזנות הוא הסחורה, וחוק המפגשים הוא המחיר.

ממבט ראשון, מבהיל קצת להיווכח בטיב השיקולים המנחים שותפה חשובה בקואליציה, במיוחד כשהשיקולים האלה מקבלים מימד של הקצנה אירונית: הפוליטיקה החרדית מכפיפה נושאים מדיניים מרכזיים, כמו עמדת החוק הישראלי כלפי אש"פ, לעניינים שוליים כמו תנאי העבודה של יצאניות.

בנושאים הגורליים לעתידה של מדינת ישראל היא חסרת עמדה וחסרת שדרה, וזוטות הנושאות אופי דתי-מוסרי, או מוסרי לכאורה, הן הקובעות את עמדתה בשאלות יסוד של קיומנו. מסתבר, שדווקא התכונה המקומית הזאת, אותו שוויון הנפש כלפי ההווה המדינית, היא ששמה, מאז ומתמיד, נקודת חיבור בין ההשקפה החרדית לבין מפלגות חילוניות וחילוניות במוצהר.

סדר העדיפויות ההפוך של שני הצדדים הוא שאיפשר תמיד את הבריתות והקואליציות למיניהן. בעלי בריתם של החרדים, במקרה - העבודה ומר"צ, שלמו תמיד במטבע חברתי-דתי-פנימי עבור סחורה מדינית חיצונית. אנחנו ניתן מנהל חינוך חרדי ואתם תתנו תהליך שלום, אנחנו ניתן בשר כשר ואתם תתנו נסיגה בגולן, אנחנו ניתן זונות, אתם תתנו מפגשים.

במשך כל שנות המדינה, היה יחסן של המפלגות החילוניות אל החרדים תערובת משונה של תיעוב וזלזול ברמה העקרונית, ומסחר ידיוותי וממולת ברמה המעשית. הדירוג החרדי "ההפוך": חברה ופנים במקום ראשון, חץ וביטחון במקום אחרון, הוא שהוליד תמיהה וזלזול - מזה, ואיפשר סחר חליפין מזה.

התיעוב התבטא תמיד בכינויים שהצמיד הצד החילוני למשא ומתן שהיה שותף לו. הפוליטיקאי החילוני משוכנע, משום מה, שהתשלום שהוא גובה - תמיכה בקו הפוליטי שלו - הוא הכרח קיומי, ואילו התשלום שדורש הצד השני הוא "סחטנות". מה שמשיג הוא עצמו בעסקה (תהליך שלום, למשל) הוא סחורה חשובה ומכובדת, ואילו מה שמשיג הצד השני הוא "אתנן". המונח "אתנן" הוא מגונה, מפני שהוא מבטא ויתור על מה שאין לו מחיר תמורת תהליף נקלה. לפוליטיקאי החילוני ברור, שבשר כשר, אוטובסים בשבת וחינוך חרדי הם עניינים "זולים", ואילו שטחים, התנחלויות, ביטחון ושלום הם עניינים יקרים ועקרוניים.

יוזמת סחר החליפין שנכשלה בפרשת חוקי המפגשים היא עוד ביטוי של מצב העניינים המוכר והוותיק הזה.

ג. מן החוץ פנימה

אבל בשנים האחרונות, תחת אפנו ממש, מתחולל מפנה. הדגל של רבין ויסוד ההצלחה שלו בבחירות האחרונות היה הסיסמה בדבר "שינוי סדרי עדיפויות". תעמולת הבחירות הסיטה את הדגש מן החוץ אל הפנים, אל חי היחיד ואל פני החברה: דמותו של החינוך, אסון האבטלה, הצמיחה במשק, הקטל בכבישים. אפילו המגמה הפוליטית החיצונית - נגזרת מן הדגשים הפנימיים: החתירה לשלום מוצגת ע"י רבין ואנשיו כנסיון לשחרר את מדינת ישראל מן ההתעסקות הבטחונית האינסופית. אלה הצליחו, מפני שביטאו בתמצית שטחית תהליכים המתרחשים זה זמן בחברה הישראלית ומתגלים בכל תחומי היצירה שלה (הספרות הצעירה, למשל, עוסקת פחות ופחות בתהייה על דרכו וזהותו של הכלל ויותר ויותר בחייהם הנידחים של החרדיים בממלכות השוליים). הליכוד לא זיהה ולא הבין את המגמות האלה עד

הפרט ושאלות חינוך וחברה עומדות במרכז עולמו. נכון, שנקודת המוצא של השמאל החילוני היא ליברלית-מערבית, ואילו התפיסה החרדית יונקת מקיום יהודי-בדורות בלא טריטוריה, אבל הדגש על חיי היחיד (בכיוונים הפוכים) משותף לשניהם. (ובאמת, במחשבה שניה, האם מופרכת כל-כך עמדתה של ש"ס בעניין חוקי המפגשים? האם נכון שיחסו של החוק לענייני מין ומשפחה משקף את דמותה של החברה, ומשפיע עליה לאורך זמן, פחות מן החוק המתיר מפגשי יחידים עם חברי אש"ף?)

התהליכים הללו כבר התחילו ליצור שינוי הדרגתי ביחסו של הציבור אל החברה החרדית. הדגשים המשותפים עשויים להוביל ליחס רציני יותר, וליותר הערכה כלפי השקפותיה. אבל, במקביל, מצטמצמות גם אפשרויות הסחר. למפלגות החילוניות יהיה יותר ויותר קשה לשלם במטבע דתי-חברתי, שערכו בבורסה שלנו גדל בהתמדה.

ד. בין חוק אש"ף לחוק הזנות

אשר לביטול האיסור על מפגשים עם אש"ף - אין כל סיבה להצטער עליו. אולי אפילו להיפך. יש משהו מן המשותף בין החוק הזה לחוק הזנות, בנוסף לעסקת החבילה המגוחכת של ש"ס. כאן וגם שם המגמה היא להפסיק להתעלם ממה שמתרחש ממילא.

חוק איסור המפגשים משווה למפגשי ישראלים עם נציגי אש"ף ערך מוסף ונפח תקשורתי הרבה מעבר למשקלם האמיתי, בדומה לחוק הצנזורה על מחזות, שהאדיר את שמן של יצירות חסרות ערך אמנותי הרבה מעבר לערכם הממשי. האיסור הזה עטר ל"נפגש" הישראלי הילה של מחאה פוליטית אמיצה, עתירת סיכון אישי.

נוצר אצלנו ריטואל קבוע, לטעמי - גם משעמם, הכולל שלושה שלבים קבועים: פגישה ישראלית פלשתינית סודית עד מאוד, שהצד הישראלי ממהר להתוודות עליה בקול תרועה בכל כלי התקשורת. אחר כך בא תורה של המערכת המשפטית, המגיבה בהתלבטות ובמבוכה, מפני שאין היא חפצה, בצדק, להיגרר אחרי ההתרסה הפוליטית הזאת ולהעצים אותה. השלב השלישי הקבוע, הוא קולות המחאה הנועזים והדרישות להעמדה לדין משורות הימין. באלה יש, לפחות, תועלת: הן מפצות את "הישראלי הנפגש" על שלא הועמד לדין בפועל, ומאפשרות לו לחוות בכל זאת את החוויה המרוממת של אדם הנדרף עד צוואר בשל עקרונותיו.

היבט אחר הוא ההנמקה של איסור המפגשים: "פגיעה בבטחון המדינה". שיחה של ישראלי יחיד, נטול סמכות ייצוג כלשהי, עם אנשי אש"ף, היא משוללת כל השפעה, כשם שאינה גורמת שום סכנה. החוק האמור ניסה לטשטש, במודע, את ההבדל העצום בין אם מדובר במפגשים תמימים או מעשה פוליטי הפגנתי. המפגשים האלה מסכנים את בטחון המדינה בדיוק כמו הפגנה בכיכר מלכי ישראל או ראיון עיתונאי. גם למי שמתנגד למפגשים הללו לא כדאי לתמוך את יתדותיו בשקר. זה לא מועיל, זה מוזיק.

מה שעומד, כמובן, מאחורי כל הוויכוח, הוא שאלת יחסה של ממשלת ישראל כולה לאש"ף. גם בעניין זה נראה לי שכדאי להשקיע יותר אנרגיה בשאלות ה"מה" (נושאי הדיון, טיב עמדת הפתיחה שלנו, הקו האדום שאנחנו מוכנים להגיע אליו) שהן בשליטתנו, מאשר בשאלות ה"מי" (דקדוקי העניות המבחינים בין פלשתינאים "כשרים" ו"טרפים", תומכי אש"ף גלויים ומוסווים, עם כל האבסורד שבהונאה העצמית הכרוכה בכך), שמבחר האפשרויות שהיא פורשת בפנינו הוא מצומצם למדי ולא מלבב ביותר ממילא. יתכן מאוד שיתברר, לאסון כולנו, שהמשא ומתן המתנהל היום היה חסר סיכוי מלכתחילה. מה שברור הוא, שזהו משא ומתן גורלי מכדי לסבך אותו בשקרים ובהעמדות פנים.

רעולי הפנים צועדים חופשי, משום שבמקומות כמו עזה תפקידם של החיילים הניצבים מולם הוא "ניתוק מגע". המסקנה של החיילים: המדינה שלחה אותם אל אין-משימה, וחיילים ללא משימה אינם חיילים. הכוח נשאר ללא יעד והמרירות העמוקה האוכלת את החיילים חוצה מחלוקות פוליטיות

היום. הוא דבק בקיבוצי ובהיצוני, מתנכר לאנדיבידואלי וליומיומי. (הפאתוס המאפיין את נאומי שמיר מול הקול השטוח של רבין יכולים לשמש אילוסטרציה להבדל הזה).

הימין (ובמיוחד "נציגי המתנחלים" מטעם עצמם למיניהם) מזהים את המגמות האלה עם התנערות מסוכנת מן הציונות, עם אנוכיות ונהנתנות. ואילו ההתרכזות בענייני הביטחון ובקצוות של הקיום מתפרשת, לדידם, גם כדבק באידיאל הגבוה, אידיאל הכלל. אמת, יש בורמה הזאת מן החוץ אל הפנים, מן הרבים אל האחד, גם יסודות מסוכנים של דה-ציוניזציה. אבל בהרבה מובנים הם מבטאים גם יסודות חיוביים של התבגרות והבשלה, וגם הבנה, שכל אידיאל קיבוצי נמדד בחיי יחידים.

המעמד החדש שזכו לו שאלות דמותה של החברה יוצר קרבה מפתיעה, בלתי צפויה, אל השקפת העולם החרדית, שאורח חייו של

עשה לך רב

ישעיהו ליבוביץ, שעתה מלאו לו 90, הוריד במשהו את עוצמת שידוריו ואינו מספק, כבעבר, אימות מקומיות. אבל לא אלמן ישראל, והרב הראשי לשעבר, שלמה גורן, התגרב למלא את החלל. לאחר שטיפס על רמת הגולן ותושביה, הפגיו את המועמדים לרבנות הראשית והוריד אותם לליגה השנייה והשלישית. עם זאת, חייבים אנחנו תודה לרב גורן על שהסיט את הוויכוח לשאלה הנכונה: מה הן ציפיותינו מרב ראשי, גם אם ניתן לחלוק על תשובתו שלו.

לאשתו יש תואר שלישי ובתו - שהיתה קצינה בצה"ל - עוסקת בענייני ציבור, ויש לו יחצן

קיים חשש שבשל התחזקותה של ש"ס, תנהג המפד"ל לפי עקרונ שקבע פעם מאמן אמריקני נודע: "הנצחון איננו הדבר החשוב ביותר בעולם, הנצחון הוא הדבר היחיד בעולם". המפד"ל עדיין לא התייצבה לימין מועמד מסוים. חשוב לה לבדוק למי נוטים הסיכויים. לאחר מכן תתייצב מאחורי הוויגר, ובכך תוכיח שכוחה עדיין במותניה, לפחות בכל הקשור לבחירת הרב הראשי.

בניגוד לעמדתו של הרב גורן, הסגולות הנחוצות למועמד, אינן

דווקא אלה המכשירות אותו להיות פוסק הדור. גם ביהדות החרדית (שמדברי הרב גורן מבצבץ שמץ של קנאה כלפיה), כתר המנהיגות הרוחנית וכתר הפוסק אינם נמצאים תמיד על ראשו של אותו תלמיד חכם. הרב גורן מודד את הדרה של הרבנות בכבוד שמעניקים להכשריה. הרב קיק צ"ל וגם גורן עצמו יכל"א, לא זכו לתהילתם בגלל הידור ההכשרים. הרב גורן יזכר בעיקר בזכות השופר הקורא בהר"הבית, וגם כלולין שריתוף על חבל דק מעל מערות הקבורה של לוחמי ברי"כוכבא. הראשון לציון הנוכחי, הרב מרדכי אליהו, משלב גדולה בתורה עם כישורים חינוכיים. במסעו לארה"ב טח לבקר את אסיר ציון יונתן פולארד בכלאו, למרות שהדבר היה כרוך בבדיקות גופניות ושאר מיני השפלות (פולארד אינו זוכה, כמובן, לתנאים ההומניים שמעניק משה שחל למרצחים הערביים). צעד כזה עשוי להיות לפעמים חשוב יותר מידעת מספר ספרי הלכה.

בין המועמדים, נדמה שרבה הראשי של חיפה, הרב שאר"ישוב כהן, זוכה לעדיפות. את עברו הצבאי ושירותו כרב חיל האוויר, הזכירו רבים. אולם, כדאי לשים לב לנתונים נוספים, שלא תמיד נלקחים בחשבון. הרב כהן, אם ייבחר, יגיע לתפקיד הרב הראשי היישר מחיפה האדומה. חיפה מהווה בית-ספר ומסלול מכשולים בכל הקשור למשימת התפקוד בקרב ציבור שרובו אינו דתי. על חיפה, בניגוד לתל אביב וירושלים, לא מרחף צילם המאיים של בני ברק והשכונות החרדיות. האווירה הפתוחה בעיר זו מהווה בית גידול מתאים יותר להנהגה הרבנית, שבה צידד הרב דן בארי במאמרו החשוב בגליון נקודה האחרון.

אין ספק שאחת המטרות שסימנו לעצמם "כוחות הקידמה" שביננו היא הפקעת סמכות הרבנות להיות הפוסקים הבלעדיים בנושא אישות. העור כנגדו של הרב כהן היא אשה משכילה (בעלת תואר שלישי) המעורבת בחיים הציבוריים. דרך אשתו ובתו, הפעילה אף היא בחיים הציבוריים נחשף הרב שאר"ישוב לתביעה הגוברת מצד נשים דתיות משכילות לזכות במקום ההולם את כישוריהן האינטלקטואליים. אי אפשר לבנות אולפנות המתנכות לחשיבה עמוקה ופתוחה מצד אחד, ומנגד להציב מגבלות על השתתפותן של נשים בחיים הציבוריים. מי שייבחר לרב ראשי חייב לטפל בשאלות כאלה, גם אם הדבר יפגע בשביעות הרצון העצמית של חלקים בציבור הדתי, וגם אם דרך זו תזמין קטרוגים על למדנותו ועצם אמונתו, כפי שאירע לא פעם לרב שלמה גורן.

עוצרים את ביבי

הופעתה (הצפויה) של התנועה לעצירת ביבי נתניהו מעידה שבאמת נכנסנו לאווירת פריימריס נוסח אמריקה. שם כשמסתמן מועמד מוביל חוברים נגדו המזנבים אחריו כדי לפגוע בדימויו על-מנת לקצר טווח בינו לבינם.

המתקפה שפתח בגין על נתניהו, אם לשפוט מתוך ראיון לעל-המשמר, מרתכות בשתי האשמות: תאוות שררה וקירבה לאריאל שרון ולדעותיו. בגין מאשים את יריבו בזמרה להפוך למנהיג סמכותי ובלעדי בליכוד. מידה רבה של אירוניה טמונה בטענה זו, כשהיא נשמעת מפי בנו של "המפקד". מתנגדיו של מנחם בגין השתמשו באותה טענה כלפיו, ובמידה רבה של צדק. בגין האב לא סבל את החולקים עליו ואף הרחיקם מהתנועה. כשהעז משה ארנס להתנגד להסכמי קמפ-דייוויד, נחסמה דרכו לצמרת הפוליטית. רק הצורך למצוא מסביר מעולה בווינגטון והחלל שנפער במשרד הבטחון בעקבות ארועי מלחמת של"ג, החזירו את ארנס למרכז העניינים.

שיטת הבחירות הפסאודו-נשיאותית שתתקבל בקרוב בכנסת כופה על המפלגות להציב מנהיג כבוד. גם במערכת הבחירות האחרונה, שהתנהלה בשיטה הקיימת, הצליחה העבודה למכור את אשליית כושר המנהיגות רבין, מול תדמיתו האפרורית של יצחק שמיר.

בגין מבקר את נתניהו על שאימץ את תורת אריאל שרון לגבי סיפוח חלקים נרחבים ביש"ע, בניגוד לתנאי ההסכמים שאביו חתם עליהם. לגבי חלקים במחנה הלאומי, משולה טענה זו לאימרה שהכלה יפה מדי. ברור שהסכמי קמפ-דייוויד ממשיכים לגרום פילוג בציבור הלאומי, וטובים סיכויו של מועמד שאינו מזוהה עם ההסכמים הללו לאחות את הקרע. הנסיגה המתמדת של האמריקנים והערבים מהסכמים אלה, בכל הקשור לאוטונומיה, מחוקת את ההרגשה שעדיף סיפוח, ככל שניתן לספח. נתניהו אימץ את גישתו של שרון גם בכל הקשור לממלכת ירדן. תביעת שרון ונתניהו

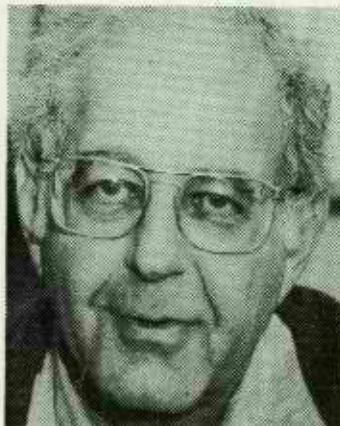
אם מנחה בגין יצליח לעצור את נתניהו, הזוכה עלול להיות דוד לוי. האם בזה רוצה בני?

לראות בירדן את המדינה הפלשתינית, היא צודקת, ועקב מחלתו של המלך חוסיין, גם מצ'אודית.

יש לקוות שאם בני בגין קושר בין שרון לנתניהו, אין בכוונתו לחזור על הטקטיקה שהפעיל נגד שרון, כשסימן אותו כנשע וז בליכוד. טקטיקה כזו תבליט שוב את העובדה שבגין עדיין לא קלט את התמורה העומדת להתחולל בפוליטיקה הישראלית, עם שינוי שיטת הבחירות. שתי המפלגות הגדולות יצטרכו לגלות פתיחות מרבית. הליכוד כבר לא יכול להתבסס על המשפחה הלוחמת, או על חמולה מורחבת של נסיכים, כשם שהעבודה כבר מתנתקת משורשיה בהסתדרות ובתנועה הקיבוצית.

אם כבר נשיא מהעבודה

בניגוד לליכוד, אין בכוננת מפלגת העבודה לשמוט את תפקיד נשיא המדינה מידיה. שלושת השמות שהוזכרו בבורסת רחוב הירקון אינם מלהיבים במיוחד. גם שלמה הלל, הקרוב יותר בדעותיו למרכז ואף הצביע נגד הסכמי קמפ־דייוויד, הוא אפרורי יחסית, ולכן אולי אינו מסוגל להוביל את עמדותיו של הוורם המרכזי והניצי יחסית במפלגת העבודה, מול ההשתלטות הוחלת של השמאל.

שלמה אבינרי עדיף על השלישייה המוצעת

הליכוד מנסה להציע דמות ממלכתית וא־פוליטית, במקום להעניק פרס ניהומים לפוליטיקאי בכיר שפרש. נשיא בית המשפט העליון מאיר שמגר ומבקרת המדינה, הגברת מרים בן פורת, הוזכרו כמועמדים אפשריים. אולם, כל עוד מחזיקה העבודה ברוב קואליציוני ודבקה בעמדתה לבחור את הנשיא הבא, ספק אם שמגר ובן פורת יציגו את מועמדותם. לא בטוח שבית המשפט העליון מהווה הכשרה לנשיאות המדינה. נשיא חייב לדעת לערב עממיות עם שמירת מרחק. שופטי העליון יודעים היטב איך לשמור מרחק, אך ספק אם הם יוכלו לספק גם את העממיות.

נראה שכדאי לתזור למסורת הקודמת בבחירת הנשיא: להעניק את התפקיד לאדם המשלב נסיון פוליטי עם כישורים רוחניים. כאשר זכה הנשיא הרצוג בהתמודדות מול השופט אלון, טענו שנשיא חייב להיות בעל נסיון פוליטי כדי להצליח. שלושת המועמדים המוצעים מטעם העבודה, מעידים שהלכנו רחוק מדי לעבר הפוליטיקה והמימד הרוחני עלול להיטמע. התרגלנו באחרונה להצנחת אנשי אקדמיה לתפקידים דיפלומטיים בכירים, וישנם הממלאים את תפקידם בהצלחה. מועמד מטעם העבודה הבא בחשבון מבחינת יכולתו לצקת תוכן לתפקיד הנשיא, הוא הפרופסור שלמה אבינרי מהאוניברסיטה העברית. בעל שם עולמי ברעיון המדיני, שימש כמשקף במערכות הבחירות החופשיות הראשונות במדינת מורח אירופה אחרי תקופת ההקפאה הקומוניסטית. בתקופת יגאל אלון ו"ל שימש אבינרי כמנכ"ל משרד החוץ. למרות נטיותיו היוניות, ניתן אבינרי במידה גדולה יותר של יושר אינטלקטואלי מכמה מעמיתיו. אם כבר איש העבודה, עדיף אבינרי על השלישייה המוצעת.

ממשלת צללים בתקשורת

במאבק על דעת הקהל משפיעים הארועים, אבל גם הפרשנות עליהם. במבוכה ההתרחשויות, פרשן שיעשה סדר ויארזו את ההתפתחויות לחבילה הנוחה לטלטול ולעיכול הוא מצרף מבוקש. לאחר כל ארוע דמים, אנו מתרגלים לראות ולשמוע את מר יוסי גינוסר, איש השב"כ לשעבר. גינוסר מוצג, משום מה, כפרשן נייטרלי, למרות שהתמודד על מקום ברשימת העבודה לכנסת, עבד במרץ במערכת הבחירות של המפלגה ואף נהנה ממינוי פוליטי מטעמה במשרד השיכון. גם ח"כ אפרים סנה מרבה להופיע כשהטרור תופס כותרות, ואינו מוצג כאיש העבודה (ובוודאי לא כבנו של), אלא כראש המינהל האזרחי לשעבר. משניהם אנו שומעים את הסיסמאות הידועות על החלוקה בין אש"ף המתון והקיצוניים האיסלמיים, שצריכים להילחם בטרור אבל אי אפשר לנצח אותו, ושרק פתרון מדיני יוכל להושיענו מהטרור. על מועצת יש"ע לפנות בדרישה תקיפה לרשות השידור ולגל"צ שיפסיקו מיד את המנהג הנפסד, אלא אם יוצבו מולם דוברים בעלי השקפה מנוגדת.

מלחמה בין בגין לנתניהו מסיכנת, משום שהיא פותחת אפשרות בפני דוד לוי לגנוב את הבכורה. ברור שתומכי לוי יישארו נאמנים אך ורק לדוד מלך ישראל ולא יעבירו את תמיכתם לביני או לבני. קשה לראות את דוד לוי מועמד בעל סיכויים מטעם הליכוד. בני בגין תמיד שמר על קשרים עם מחנה לוי וניסה לתפור את שנפרם בשביעיות. אולם, קיים הבדל בין הענקת מקום מכובד וראוי לתומכי לוי, לבין הכתרת לוי עצמו לראש המפלגה. בגין חייב לקחת בחשבון את האפשרות שהתחברותו למסע נגד נתניהו לא תוכה אותו בתפקיד מנהיג התנועה אלא בתפקיד ה"SPOILER", מי שרק קילקל.

הקרב על ירושלים

עשיית סדר בשורותיו של הליכוד מהווה תנאי הכרחי, אך בלתי מספיק, לשיקום האופוזיציה. כדי לבנות אפוזיציה יעילה, יצטרך הליכוד להסדיר את קשריו עם שותפיו הפוטנציאליים, שהחריקות ביחסים איתם היו סיבה נוספת לנפילתו.

הליכוד חייב לדאוג לשותפיו הדתיים, כפי שהעבודה דואגת ל"ש.ס. ימים המשותף בין הליכוד לדתיים היה קיים תמיד, אבל ההסתייגות השוטפת ממספר צעדים שנוקטת הממשלה הנוכחית, רק תרחיב בסיס זה. הבחירות הקרובות לעיריית ירושלים מהוות הודמנות נוחה לתרגל שותפות זו.

אם המחנה הלאומי והדתי יתחברו, נצחונם בבירה מובטח, וגם בבחירות המקומיות האחרונות זכו המפלגות הדתיות והלאומיות ליותר משני שלישים מהקולות. בניגוד לערים אחרות, בהן תתנהל מערכת הבחירות המקומית סביב בויב, כבישים וחינוך (בלי לזלזל בנושאים אלה), יעמדו הבחירות בירושלים בסימן נושאים לאומיים שעל הפרק: הביטחון האישי של התושבים, סיכול הצתות רכב "על רקע לאומני", בנייה יהודית במזרח ירושלים ומניעת חלוקה מחודשת של העיר.

הוא לא יכול להיות המועמד של המחנה הלאומי, הדתי והחרדי

חשוב להפוך את הבחירות בירושלים למעין משאל עם, שיוכיח לממשלה את רדידות התמיכה במדיניותה הנוכחית. מי שמתכוון להתמודד מטעם הליכוד הוא שר הבריאות לשעבר, ח"כ אהוד אולמרט. אולמרט בונה את עצמו כתואס־טדי, ואפילו יצקה את שיטת ירושלים. חרף קישוריו כמסביר רהוט בתקשורת בחו"ל, ספק אם יצליח אולמרט להיות המאחד בין הדתיים ללאומיים. חשוב לזכור שכוחן של המפלגות הדתיות בעיר, עולה על כוחו של הליכוד. אולמרט אינו מסוגל לשכנע בוחר דתי להצביע למענו, ובוודאי אם ינהל קמפיין נוסח קולק. מסע בחירות שיתעלם מההיבטים הלאומיים, לא יעורר הודעות ויחטיא את המטרה של התייחסות לבחירות מעבר למאבק המקומי.

ברור שהדרך למועמד משותף לא תהיה קלה. הציבור הדתי לבדו לא השכיל בשנים האחרונות להציב מועמד אחד, ולכן המטרה לאחד דתיים ולאומיים עלולה להיראות בלתי אפשרית. אם ישכילו מפלגות האופוזיציה להתאחד, יהיה הדבר הצהרת כוונות רצינית לקראת שיבה לשלטון. אם יתוגו הפירוד כבעבר והעבודה תחזיק בירושלים גם אחרי עיזן קולק, פירוש הדבר יהיה נדידה ממושכת במדבר האופוזיציוני.

איך אפשר לעשות את המעשים הגדולים באמצעות האנשים הקטנים?

יעל אליצור

במשפטים עוים ובדברים כדרבנות מוכיח לנו, הרב דן בארי (נקודה 163) בדברי הבריחה הידועה, כי מוטב להיות עשיר בריא וחכם, מאשר להיות עני חולה וטיפש. אך מה לעשות, הרב הזה ידוע היטב גם לטפשים וגם לעניים, והידיעה כשלעצמה איננה משנה את מצבם.

הרב בארי כותב לנו שצריך לחנך היטב את הילדים בבית ובביה"ס, שיש לבחור מורים מעולים, שעלינו לחשוב כל הזמן מחשבות גדולות, שאל לנו לדבר בסיסמאות שטוחות, שאסור שיהיו במחננו אנשים "חלשים בהבנת הנקרא, שלא למדו להקשיב, לבחון, לברר פרשנות נכונה", שנותני השיעורים צריכים להיות "בעלי השכלה רחבה, כללית ותורנית". מי לא יחתום על כל הדברים היפים והטובים האלה?

הקושי היחיד הוא בזה שאנחנו עוסקים בבני אדם. וכל בני האדם - גם דתיים וגם חילוניים, גם מתנחלים וגם שמאלנים, גם בורים וגם משכילים - ברובם הגדול חיים פשוט מפני שנולדו. הם אינם מרבים לחשוב מחשבות גדולות ונוטים, בדרך כלל, לדבר בסיסמאות. לכן המאמר הזה, בניגוד גמור לחששות כותבו, לא יעורר התנגדות, אלא בעיקר הסכמה נלהבת... ועקרה. ייהנו ממנו טפשים כחכמים, רדודי המחשבה כרחבי האופקים, אבל משמעות מעשית אין לו, שכן אין הוא עונה על שאלת השאלות: איך אפשר לעשות את המעשים הגדולים באמצעות האנשים הקטנים.

הטרוניה העיקרית העולה מן המאמר היא שאף על פי שבידינו "אמת נפלאה שבחזון", בכל זאת אנחנו קבוצה אנושית נורמלית. ויש בנו, כדרך הטבע, גם צרות מוחין, גם רדידות מחשבה, גם מורים בינוניים, גם שאינם יודעים להקשיב, ובני עליה מועטים ורק יחידים בעלי מחשבות גדולות "יוצאים מן הכלל המאירים במקומם". ביסודו של דבר, זוהי טרוניה נגד המין האנושי, ומן הראוי להפנות אותה אל היצרן ולא אל המוצר.

אבל בהערת אנג, כעין קרויוו שבסוגריים, הכותבת, תרשכת עפרה, עוסקת בהנחיית קבוצות הורים.

אומר הרב בארי את המשפט שהוא, לדעתי, החשוב ביותר בכל המאמר: "רוב ההשפעה הרוחנית שלנו החוצה באה מההקרנה המוקרנת משוב ליבם של האנשים, מטוהר המשפחות ומן ההשכלה התורנית של הנשים..." אפשר להוסיף עוד כמה שבחים צנועים מהסוג ה"מוקרן", שמתר לציין בהם את החברה שלנו בלי לחטוא

בשעה שהכותב שואל אותנו את השאלה הגדולה - איך נעשה את המעשים הגדולים בעוד שהאנשים הם קטנים, הרי הוא מעלה שאלה עתיקה מאוד, שעומדת מאז ומעולם בפני כל מנהיגות. אבל את התשובה לנו ולימינו, הוא עצמו נותן בהערת אגב שולית, שהקורא וגם הכותב כמעט מחמיץ אותה: טוב ליבם של האנשים, טוהר המשפחות, אמונה תמימה, אופטימיות ומסירות נפש. זה מה יש, וזה הרבה

בנאוה יתירה: למשל - תמימות, אמונה, אופטימיות, מסירות-נפש וואני בטוחה שהרב דן בארי התכוון גם להם, אלא שלא מצא כאן מקום להאריך. השאלה היא מפני מה הציבור הזה מתייחד בטוב לב, בטוהר ובמסירות, והרי כבר הגענו בעזרת הרב בארי למסקנה שאנחנו קבוצה אנושית בינונית, ככל קבוצה אנושית נורמלית, על טפשיה וחכמיה, על גדוליה המועטים וקטניה הרבים.

אבי ז"ל היה מאושפו בשבועות האחרונים לחייו בבית החולים "שערי צדק". האחיות במחלקה, כמעט כולן באות ממה שהרב בארי קרא "הציבור שלנו", ובחלקן הגדול "מתנחלות" בפועל. היחס שלהן אל החולים (כולל, כמובן, החולה הערבי ששכב באותו חדר עם אבי) היה יחס אנושי רווי חסד ומסירות

יוצאים מן הכלל, נקי לגמרי מעורלת הלב המקצועית שאתה מוצא הרבה אצל אנשים שהסבל הוא שגרת עבודתם. ובקיצור: יחס בהחלט שונה לטובה שעורר כל יום מחדש את התפעלותנו, מן המקובל בבתי החולים בארץ. הרבה חשבתי על הדבר. הרי בארץ שלנו, עם תנאי העבודה הקשים של האחיות ועם משכורותיהן הירודות, כל נערה שהולכת ללמוד בבית ספר לאחיות, איננה מחפשת קריירה ולא כסף קל, אלא לעזור לאנשים ולסעוד או בחוליים. ובכל זאת, מדוע בית החולים של "כוחותינו" בולט כל כך דווקא בתחום הזה? ולא מדובר רק במחלקה מקרית או בסיפור האישי שלי, זה דבר מפורסם ומדובר מאוד. לדעתי, הסיבה היא אותו עניין עצמו, שגורם לאנשים שעליהם כותב הרב בארי, להיות טובי לב ובעלי משפחות טהורות. אין כאן הרבה מקום לגאווה, אלא להיפך, לענווה. בסך הכל אנחנו משתדלים לקיים את "הוראות היצרן".

התורה ניתנה לנו מן השמים. ברור שכל אדם צריך לשאוף לא רק לשמור ולעשות ולקיים, אלא גם להבין ולהשכיל, וכהגדרת הרמב"ם - להגיע לידיעת ה'. אבל מי שכפה עלינו הר כגיגית ידע עם מי יש לו עסק, וגם הכיר מראש את תלונתו של הרב דן בארי. רוב האנשים העומדים בתחתית ההר, חיים את חייהם מצוות אנשים מלומדה, מדברים בסיסמאות, ונותנים על פי מה שהרגילו אותם בבית, ועל פי מה שנהוג בקבוצת ההשתייכות שלהם. והנה ראה זה פלא: אנשי שחיים בלי הרבה חשיבה וללא מודעות מעמיקה, מקרינים בכל זאת טוב לב וטוהר, ומשפיעים בכך משהו על סביבתם.

לכן, אני בהחלט לא מזדהה עם ההלקאה העצמית של הרב בארי. תמיד יש מה לתקן ולשפר, אבל לא תמיד טוב לקטרג, וגם קטרוג מאהבה הוא קטרוג. בשעה שהכותב שואל אותנו את השאלה הגדולה - איך נעשה את המעשים הגדולים בעוד שהאנשים הם קטנים, הרי הוא מעלה שאלה עתיקה מאוד, שעומדת מאז ומעולם בפני כל מנהיגות. אבל את התשובה לנו ולימינו, הוא עצמו נותן בהערת אגב שולית, שהקורא וגם הכותב כמעט מחמיץ אותה: טוב ליבם של האנשים, טוהר המשפחות, אמונה תמימה, אופטימיות ומסירות נפש. זה מה יש, וזה הרבה, ואיך פירושה הוא.

"המחדש בטוב"

מידי חודש אני משתדל ואף מצליח, לחשוב בקול רם, כלומר להתחלק עם הזולת במחשבות העולות בי כל הזמן, ובמקרה זה - קוראי "נקודה". הדבר אינו פשוט כל-כך מטעמים רבים, והעיקרי שבהם: עניין ההתיישנות. אתה חושב על משהו רציני, על ארוע, סיטואציה, חוויות, ריגושים, על מעשים שבכל רגע, והם כל כך רבים וכל כך תכופים, עד אשר המח, וכל אשר הוא מביא עמו, מדיח ומשכיח את האתמול.

ומכיוון שבחתי לכתוב על עניינים פשוטים, יומיומיים, ארציים, ולא על אידיאולוגיה גבוהה שהעיתון ממש קורע תחת כובדה - הרי שלפתי הנה: שהנושא אליו התייחסתי בשעת הכתיבה יהיה לא רלוונטי, אולי אף מגוחך, בשעת הפרסום. וזו בעיה אמיתית. צבי מוזס הוכיר ב"נקודה"

האחרון, את הצורך להתרענן ולהתחדש - ופרש לחופשה, המפורגנת לו בזה. ואני הבאתי כאן דוגמא לבעייה נוספת. ומי אמר שכתובת טור ב"נקודה" היא פסיק?

"יש גבול"

א. לכאורה - אנחנו יודעים מה זה גבול! לכאורה - פשוט להבין שכמעט לכל דבר - יש גבול. אבל האמת - זה רק לכאורה. האמינו לי. רק לכאורה. כי מי חשב או אמר שיש גבול? הרי לפנינו עדות נפלאה, מתמשכת ונחרצת, ממקור ראשון, לכך שהעניין - מסובך. עובדה: אלה הטוענים ותוהרים ומכריזים ש"יש גבול" - הם העדות הטובה ביותר לחוסר הגבול. כזכור, בחודש שחלף, התעוררנו אל בוקר בהיר וכמעט סתווי, ואל החלטת חסרי הגבול שבארגון "יש-גבול", לחלק חומר אנטי-ציוני, אנטי-יהודי, אנטי-מוסרי, ודה-מורליזציוני, "מחויץ" לחצרות בתי הספר, היינו מחויץ לגבול. יענו, איזו אסטניסטיזם.

באותו בוקר עצמו שבו התפרצה פרשה מבוזה ובלתי נסבלת זו, לחלל יתנו, מצאנו עצמנו גם מקשיבים, אבוי, לגיבור ישראל, "עוז 77", קהלני, נצל בפומבי מעל גלי האתר, על כך שתלמידי המערכת שבראשה הוא עומד (רשת "עמל") יסירו בגולן, הוא אמר בקול מהסס ומתנצל משהו כמו: "תמיד מתקיימים טיולים וסידורים של תלמידי המערכת, בכל מקום בארץ, וגם בגולן, ולעובדה זו, אין כל קשר לכך שאני ח"כ מטעם המערך, פעיל נמרץ בלובי למען אינסיגה מהגולן. הוא "שכח", אולי, לבקש רשות מאנשי "יש גבול" ומאנשי התקשורת. כי הרי, שזמו שמים, מתחילה להתפתח בארץ תופעה גוראה: מי שביקר באושוויץ, "חוזר, רחמנא לצלן, ימני בדעותיו", ומי שמבקר בגולן הופך, חלילה, למופקר וחסר גבולות, ועלול, לא עלינו, לרדת משם "קיצוני ימני". יש אפוא גבול למרחב הפעילות והתנועה שלך, חבר צעיר. הגבול הוא, למשל, לפי התקן החינוכי החדש של משרד החינוך הפורה שלנו, מקסימום בטווח המרחק שבין שתי מסקות על שפת הים של טיילת תל-אביב (וענו "נערי-קירבושה"). או אם תרצה, הקטע שנודע בעבר כ"בין רוול לכסית", שהוא כשר למהדרין. גלאט. אבל, יה'קוקו שכמוך, בין השפלה וההרהר? בין תל-אביב לגולן? זה מקום לטיולים, זה? מיאמי או פינלנד או אלסקה, כבר לא טוב בשבילך? הבנתם עכשיו היכן עובר הגבול? הגבול עובר, יקירים, בחלק התחתון, של חוסר ההיגיון, מטובב את ההפקרות, ואינו נעצר אפילו על סף הטמטום.

ב. בחודש שבו נטבחו קבוצת חיילים בצפון הרחוק בשובם מתופשה, ועיטם

חבורה של פצועים ונפגעים, (עוד זוכרים?), כאשר בכל פינות הארץ נשפך דם, לא "דם רטורי", לא "דם - שפתיים", אלא דם אדום, סמוק, חם ורטוב, כתוצאה מאבן, סכין, בקבוק, או טיל - בחודש בו ירדו בקרית-שמונה ובנהריה למקלטים - באותו חודש עצמו אפשר ואפשר לחלק חומר מסית ומדיח, בוגדני ומטורף, נגד התגייסות ליחידות מיוחדות בצה"ל, "מחויץ" לחצרות בתי-הספר, גם על דעת האלוגית, ובהסכמתה. באותה שעה עצמה עומד מי שהיה לפיד מאיר של עוז וגבורה, ומתנצל, מתנצל עלי-כך שהוא ציוני... או למה אמרתם - "יש גבול"?

ג. האמת היא שזה שקרו: אין גבול. אין גבול למה שהם מאכילים אותנו. אין גבול למה שהציבור מסוגל לספוג, וגם סופג מהם. אין גבול למעגלי התוצפה, הצביעות וההתחסדות, ועל כולנה - השחיתות הרוחנית. לכל הכינויים האלה תמצאו הצדקה בכל דף מדפי החוברת שהוציאו "חכמי הגבול" כבר בהתשמ"ו (1985). כבר אז הם שפעו אמרות של "חכמת" מסכנים - בוזיה. ("גבול הציות" - "יש גבול", הוצאת סימן הקריאה) מבין מליון "הפנינים" אביא לכם אחת או שתיים: "הנחה נוספת שהוינה את מחשבתם ופעולתם הפוליטית של אנשי "יש גבול" היתה הכרתם כי העובדה שממשלה מסיימת נבחרה באורח דמוקרטי, אינה מתירה לה להחליט על יציאה למלחמות, תוך התעלמות מן הערכים הבסיסיים העומדים ביסודה של המערכת הדמוקרטית".

פרופיל: אם מילים אלה נבעו מעטו של עורך "גבול הציות", במבוא, הם ממש "נופת צופים", דמוקרטיה בהתגלמותה. כל חוקר ווסר מאדמורי ואן ליר, יאשר לכם זאת ללא תמורה או טיפ. אך אם יאמר כך בני קצובר או ישראל הראל, יהא זה גבול אוטומטית בפאשיזם. אתם רוצים עוד? ובכן: "יש סיטואציות בהן ניתן ואף הכרחי לאתר את הנקודה שמימנה ואילך זכאי ואף חייב הפרט, להפך את צויה וחוקיה של המדינה". ועכשיו, מי שעדיין חושב שיש גבול - שיקום!

"שפה אחת ודברים אחרים"

הפוליטיקה העכשווית, או שמה - "המדיניות", מביאה אותנו לקטעים בהם אנו נזקקים להשתלמות בהבנת הנאמר (במקביל לבעיות בבתי-הספר, בתחום הבנת הנקרא). מידי ערב, כולנו חוטפים, מי פחות מי יותר, מבט ב"מבט". מידי ערב, התיבה הקטנה מכניסה אל תוך סלוננו תמונות מן העבר השני של האוקיינוס, בהן מככבים, בין השאר, ידידינו ובאי ביתנו הקבועים, המשלחת ל"שיחות השלום", על ראשה.

יש ראשים בצד היהודי, ויש ראשים בצד הערבי. וראה זה פלא, לא הרי ראש יהודי, כראש ערבי, ולהיפך. ריווח מאותן פגישות עצמן, על אותם דיונים עצמם, עם אותם משתתפים עצמם, נמסר לנו (ומובן לנו) בצורה שונה לחלוטין, מפי המדווחים השונים. התמונה המיוחדת המתקבלת באירועים אלה היא כדלקמן: ראש המשלחת הפלשתינית ו/או הירדנית ו/או הסורית, מתקרב למקורפון, ובארשת רצינית, מרידה, קודרת ומסכנה משהו, מדווח לעולם בפעם המאה כי: "למרות השיחות הארוכות היום שוב חזרו הישראלים על עקשנותם הידועה, על סירובם להבין כי התחפרות כזו בעמדותיהם אינה מובילה לשום מקום, ובודאי לא מקדמת לכיוון מביטי של שלום, ולהבטחת הזכויות של העם..."

וראה זה פלא באותו ערב עצמו, אחרי דקות ספורות מתקרב למקורפון ראש המשלחת שלנו לשיחות עם הירדנים ו/או הסורים ו/או הלבנונים, וניסוחו - עולץ משהו, כמעט מרקד, כמו: "טוב, אני לא רוצה לטעון שכבר אנחנו דוהרים לסיכום הסיכומים, אבל היום התנהלו שיחות ברוח יוצאת מן הכלל. הם לא "טסו", כמו שאומרים, לקראתנו, אבל אין מה לדבר, שעצם הישיבה בצוותא שעות כה ארוכות, בחדר כה חמים ונעים, מקדמת את ההרגשה הבלתי-נמנעת שלי, שאנחנו נמשיך לדבר עימם, ולקדם את השיחות הבלתי-מתקפות האלה, לקראת קיום סבב נוסף של שיחות במעגל סגור... הרדמתי אתכם? סובבו את הכפתור ועיברו לכבלים.

מלפועל, ואינו רואה ואינו מבין, שמי שראה את צה"ל בקלוננו מול אבנים ובקבוקים, איבד את המורא ונעשה בשל להרוג בו בנשק אוטומטי, כי מי שמתנהג כצבא מוכה - מכים אותו! גם דבריו של הרמטכ"ל נשמעים יותר ויותר כ"פקא-פקא" של פוליטיקאי מצוי.

היום זה הזמן להכין את צה"ל למלחמה הגדולה אשר מולך השלום-הכוב עתיד להביא עלינו בוודאות מלאה. המקום לעשות זאת הוא ביש"ע, ושדה הקרב הוא האנתיפאדה. היום הוא הזמן להרתיע את האויב מפני המלחמה הזאת, וגם ההרתעה חייבת להיות בשדה הקרב של אנתיפאדה. Hic Rhodus Hic Salta! "כאן רודוס, כאן קפיץ", אמרו לאותו ספורטאי שהתפאר בעירו, כי ברודוס קפץ לגובה שיא. ה"רודוס" של צה"ל הוא ביש"ע.

"הפיתרון המדיני"

האתניפאדה היא עדנתה הגדולה של נוסחת הפלאים הזו. סופה של הנוסחה - מי ישורנו? ל"כיבוש" אין פיתרון וזלת פיתרון מדיני, אך היכן מסתיים הכיבוש? הלא כבר עתה המתחבלים, שותפיו ורעיו של השלטון בישראל למשא ומתן ומעבר לו, דורשים את ירושלים לאלתר, וגם "זכות השיבה"! וגם הדרישה לנסיגה אל גבולות 1947 באופק, ומוחמו מיצאית כבר תובע אוטונומיה לערבים... בגליל! אם נוסחת "הפיתרון המדיני" תקפה בגבולות האלה, ברי ההגנה, מה יאמרו הקצינים ה"לא יכולים" כאשר נשב בגבולות שאינם ברי הגנה לפי עדותה המקצועית של צמרת קציני ארה"ב אשר ביקרה בארץ ונתנה חוות דעת?

ועוד קושיה: איך זה, שאותם קצינים הדוחפים להתקפות ביש"ע כפיתרון מדיני נוכח "התקוממות עממית", לגמרי במקרה הם גם אלה הדוחקים לנסיגה בגולן, שם אין התקוממות עממית, ו"העם" הוא עמנו שלנו, והוא דווקא מתנגד לנסיגה? במה הם תולים את ה"לא יכולים" כאן? בסכנה האטומית מעיראק ואירן? אך עיראק ואירן יסיפו להתחמש אטומית גם כשהגולן כבר יהיה בידי הסורים! משהו רקוב בממלכה, ועלה התאנה (תרת: משמע) המכסה על הבושה שמו "פתרון מדיני".

עזה כמשל

"שתטבע בים", נשרה מרגלית מפיו של ראש ממשלתנו. "לקום ולברוח",

ההשפעה מבחינת המוראל הלאומי והחינוך הלאומי היתה הרסנית. תסמונת לבנון חזרה על עצמה. החייל המתוסכל, אשר לא נתנו לו לעשות את מלאכתו הצבאית; מולו הטור הערבי, בנבו הטורר המשפטי של הפרקליטות והטורר התקשורת של תקשורת עוינת, מצא לו צידוק לחוסר-אוגו בתירוצים שסיפקו לו מפקדיו והדרג המדיני שמעליהם: הארץ אדורה, תושביה אדורים, לצאת משם!

מה תהיה השפעת הרעל הזה על החייל כשייקרא לסכן את עצמו בחזיתות אחרות, מסוכנות הרבה יותר? זה נושא, החייב להדאיג את הפיקוד העליון, הצבאי והמדיני. צבא שהוכה באבנים מידי ילדים, צבא שאילפוהו לשרת ללא מוטיבציה, צבא בדמורליזציה כפי שהוא משתקף לעיני כל העולם מעל לכל המרקעים, צבא שעיקרו אותו מן האינטסינקטים האנושיים והבסיסיים של כבוד וגאווה - ברמה אישית, ברמה יחידתית וברמה צבאית - כיצד יילחם במלחמה אמיתית? צה"ל בעזה הוא צבא, כפי שבדרנים יהודים בגולה התלוצצו שייראה צבא יהודי: "נעבעכדיקא יידישע פיראטען", שאינם יורים אפילו "בעבלאך". במקום ה"ררמוגעס" הגלותי באה התייפופות נוסח "בעלם".

5 שנות אתניפאדה חשפו גם בפני אורה הדיוט הגר בשטח ועיניו פקוחות - חוסר אונים ברמה הטקטית, בנוסף על השיתוק האידאולוגי-מדיני היורד מן הדרגים המדיניים. כלומר, גם במגבלות הקיימות, גם תחת איומי הדין והתקשורת, הצבא תיפקד בצורה מאוכזת. ביצועים מזוהרים, נקדתיים, של יחידות עליות, גנון המסתערבים, הם היוצא מן הכלל. הכלל הגדול והרתב הוא אפורי, שגרתי, מאובן ולא חכם. היוזמה היא תמידית-מיד בידו רעולי הפנים. התגובה - איטית ובלתי מקורית, עיתים - לצאת ידי חובה בלבד: עוצר, סגר, סוויי-סרק. נוכח זאת אתה תמה לפעמים, אם סיסמת "הפתרון המדיני" בפי הרמטכ"ל וצמרת הצבא אינה רצפתו העקומה של מי שאינו יודע לרקוד.

בעבר, קציני הצבא, כאותם "סוסים אבירים" של משה דיין, דחקו במדינאים לאפשר להם להפעיל את כוחו של הצבא ולמלא את יעדו. היום, אצל קצינים מסויימים, המצב הפוך: הם הם המרפים את ידיהם של המדינאים, הם המקרינים אליהם מסר של "לא יכולים" במקום לומר "אני אינני יכול". ומדוע "לא יכולים"? כי הפיתרון - מדיני! אומרים שראש אמ"ן הוא גדול הלוחצים על רבין לוותר על הגולן, גדול המצייירים לפניו דמות של "אסד חדש", בעליה של קונספציה סורית חדשה, אחות לקונספציה האסונית ההיא. אומרים, שאלוף פיקוד הדרום עדיין מתגאה בפקודותיו שסרסו את הצבא

בניה לדורי דורות

הבה ונראה, איך הכל קם והיה ב-5 השנים הללו, כפי שניתן היה לחזותו בקלות. תמורת למעלה מ-90 אזרחים יהודים רצחו הערבים באנתיפאדה, בינם לבין עצמם, למעלה מ-800, פי-10. ב"מאורעות 36-39" היחס היה דומה - 5000:600. גם באנתיפאדה הנוק החומרי לסקטור הערבי הוא עצום. יש אומרים, שרמת חייהם ירדה כדי 30%-40% (לו ניאותו היהודים לרדת ברמת חייהם באחו דומה היו קונים לעצמם מזמן עצמאות כלכלית ועימה שחרור מלחצים כלכליים ומדיניים זרים). גם הרבה מפירות ה"צומוד", "העמידה האיתנה", אשר אגרו אצלנו משך 25 שנה - אבדו. האנתיפאדה לא הקימה להם בסיס כלכלי עצמאי, למרות הנסיונות הפאטטיים לגדל כרוב ושפנים ליד הבית. האנתיפאדה גם לא שחררה אותם מן התלות בשוק העבודה הישראלי. הראיה - כמה ימי סגר בעזה וכבר עולה לשמים צווחת הגייס החמישי היהודי למחר להחזירם לעבודה (ועימה את תועבת "סוס ורוכבו"). גם הנסיון להקים להם רשת של ועדות עירוניות וכפריות, מעין מנהל

אזרחי-מתנדב משלהם, כשלו. אכן, קם להם שלטון פנימי, אך להוותם זה שלטון של כנופיות רחוב, רוצחים גרוזינאים ורעולי פנים. השלטון הזה מופקר יותר, קרוב יותר לדגם של סומליה, מאשר שלטון הכנופיות של '36-'39, "סטייל" אבו ג'ילדה. אם יצמח להם תיעוש כלשהוא משלהם - הרי שאותו השינוי, והיה ראוי שישנו, גם ללא אנתיפאדה. סוף סוף, עם ישראל לא שחרר את יש"ע כדי לנצל את תושביו הערביים ניצול קולוניאלי, קרי: לאלץ את הפועל הערבי לקנות בכסף שהשתכר אצלנו סחורות שאנחנו בלבד מייצרים. המשק העברי בשנים '36-'39 לא ניווק, כי אם התעצם, למד לעמוד על רגליו. גם המשק הישראלי לא ניווק מן האנתיפאדה. להיפך: היישוב היהודי שבתוך "ארץ האנתיפאדה" צמח פלאים דווקא בתקופה זו. ההקבלה בין הצבא הבריטי של '36-'39 לצה"ל - מצמררת. היישוב היהודי בשנים ההן תקף קשות את האדמיניסטרציה של המנדט ואת הצבא הבריטי על "ידו הרכה" כלפי

המורדים. חשדו בהם בנטייה לצד הערבי באנטי-ציונות ואולי אף באנטישמיות. והמשטרה ההוא וצבאו, הוציאו להורג עשרות ערבים, הפציצו כפרים בתותחים ומן האוויר, הגלו מן הארץ את "הוועד הערבי העליון" ואלצו את המופתי לנוס ממנה. בבואנו להשוות - כיצד נוהגים אנחנו בחוסיינו "שלנו", ב"הנהגה הלאומית המאוחדת" של האנתיפאדה, בכפרים טרוריסטיים, במידי אבנים בחיילינו, ראוי שנרד על ברכינו מלפני בריטניה הגדולה ונקש ממנה סליחה ומחילה. והלא הדברים הם קל וחומר: ב"מאורעות" ההם הבריטים היו "צד ג'" בלבד, ואילו כאן באויבנו שלנו מדובר, בארץ שלנו, בכבוד שלנו, בחיי בני עמנו. ובכל זאת, יש קווי דמיון: הבריטים הפקירו לכנופיות חבלי ארץ נרחבים, ואף צה"ל כך. על פי תורת וילנאי הבן (למנוע "חיכוך", להגביל את התגובה החיילית כמעט עד אפס, "הבלגה היא גבורה"). רצועת עזה נשלטת ע"י הגננסטרים ואחיותה של ישראל היא בשוליים בלבד. גם בייש הכניסה לכפרים היא לוחמנית כניחה למדינה זרה.

צורת התקשורת העוינת. עדי המלך שלה הם החיילים, שהפכו פוחלצים ומטרות חיות, ותגובתם הטבעית, האינסטינקטיבית, היא לצאת מן החרפה, להמלט מפני הסכנה. ואין מספרים לציבור, שכבר ברחנו מן הרצועה, שאנחנו מזמן כבר איננו שם; שדרך קבע צה"ל נמצא בכמה מאותם בלבד ועל מספר צירים מצומצם ביותר. משם הוא שומר על המסה הנפיצה של פורעי עזה, שלא תגלוש אל דרום הארץ ותביא על האזור הרס וחורבן; שההתנחלויות אינן שייכות לענין, הואיל והן מרוכזות בשולי הצפון והדרום, הרחק מן הקלחת. עוד אין מספרים לציבור שתפקיד צה"ל - לשמש סדרן עבודה לפועלי עזה בישראל. שאם לא יעבדו בישראל, אכן תפוצץ המסה הנפיצה הזאת, והיא תפוצץ בפנינו.

לו ברטנו מן המאוזנים המעטים ומן הכבישים העוקפים לתוך הקו הירוק היו כוחות רבים פי כמה חיבים לשמור על גדר-מערכת, אשר הגדר בצפון תיראה לידה כגון ילדים. תוך זמן קצר היה כורח המציאות מאלץ אותנו להקים בתוך הרצועה "אזור בטחון" כפי שנאלצנו לעשות על גבול הלבנון. ומה היה רוחבה? 10 ק"מ? ואנחנו כבר ביס! לברוח מעזה כמו שברחנו מן הלבנון, תובעים מוכי הירח של השלום. אך בלבנון לא השארנו וקום: הסורים נכנסו במקומנו. מי יכנס לעזה? לוב? עיראק? אירן? ואזי ייטב לנו?

אנחנו אחראים למתווה ברצועה, כי היא מעשה ידינו. את חומר הנפץ, את הפליטים, הלא אנחנו שלחנו לשם. יפו יהודית ואשדוד יהודית, מגידל (אשקלון) יהודית וכל הדרום והנגב הם יהודיים, מפני שעה דחוסה באוכלוסיית פליטים ערבית. עזה שננטשה על ידינו, שהפנינו לה עורף, הציתה שתי מלחמות: את מלחמת סיני ואת מלחמת יש"ע. ועזה אינה צפופה: 600,000-700,000 נפש על 360 קמ"ר זהו אזור עירוני מאד מפורז ונוח. בת ים, תל אביב או מנהטן צפופות הרבה יותר. לעזה יש לספק שרותים עירוניים הוגנים - כבישים, מים, ביוב; לתושביה - עבודה, ומקום העבודה היחיד בתבל הוקק לפועליה היא ישראל. בלעדיה יגועו ברעב. ובל ישלה את עצמו מישהו שיעודם הסופי של משכילי העליה הרוסית הוא שטיפת כלים וטאטא רחובות. גם את זאת הוכיחו 5 שנות האנתיפאדה: "חתול רעב - נמר", כדברי הפתגם הערבי, ו"מחנה השלום" מבקש להרדיד מרביצו גם את הנמר הזה. לא את עזה חיבים לעקור, את הטרור והטרוריסטים יש לעקור. להרוג בהם כמו במלחמה, לגרש אוכלוסייה תומכת. תוך מספר חודשים הרצועה תחזור להיות כפי שהיתה 15 שנה לאחר "טיפול שורש" שנתן לה אריק שרון. לצורך כך צריך למצוא לרצועה אלוף פיקוד אחר, כזה המחפש "חיכוך", שהיי היהודים בראש מעייניו ולא "צלם האנוש" שלהם, דימוי

שמאלני פלקטי, סמרטוט תעמולתי. ולאוף כזה יש לתת הוראות אחרות.

משיחות השלום

האנתיפאדה הביאה את הווי הפייסנות והשלום אל שיא הישגיהם. לא מעט בעזרתה הם כבשו את השלטון.

האנתיפאדה הולידה מחוות מחליאים של התמסרות נפשית וגם מעשית - למחנה המרצחים. עיתונאים נוסעים לתוך "האנתיפאדה-לנד", סטייל-אש"ף: במכונית ערבית עם ערבים הקשורים לכנופיות, בתיאום גמור עימהן. עיתונאי כזה ישקול כל מילה שיפרסם על המרצחים. הוא גיוון מהם והוא יהיה זקוק להם בעתיד. תסמונת זו ידועה לנו מביירות, ואכן "לבנון" כבר עימנו ברצועה, ועוד מעט תהיה גם ביש"ע.

עיתונאי אחר מבקר אצל "הראים" של "דאולת פלשתיין", בשבתו על כסא מלכותו בתוניס, וזוכה מיד בפרס של ראיון יוקרתי בטלוויזיה הישראלית. והטלוויזיה, היא גופה שולחת עורכת מכובדת אל משפחת מחבלים ברמאללה ומשם, מביטם, באווירה של "געמטליקייט" פלשתינית, הם מקוננים "הד על הכיבוש, על הדיכוי, על המחסומים של הצבא "ההוא", על הטרדותיו של המינהל "ההוא", יחד מקווים ומתפללים לישועה, כאשר תחוינה עיני שניהם, הערבייה האויבת והיהודיה האוהבת - בתקומת פלשתיין. רק - של מי הוא הצבא ההוא, ושל מי המינהל ההוא, ומי הוא הכובש?

היו גם יהודים שתמכו כספית במפלגה הנאצית ערב עלייתה לשלטון. כן, היה דבר כזה: לאחר שעלה הצורך לשלטון, הציעו ליצני הדור לאותם היהודים להפגין ברחובות תחת הסיסמה - "Nieder mit uns!" "לאבדון אתנו" או "לאבדון אנתנו".

אין כיעור, אין עיקום ואין עיוות שהיו נחלתנו בגולה הארורה, ולא פרטו כספחת בעורה של החברה הישראלית, החופשית והריבונית. והגוראה בקללות היא התכונה השפלה של הציית הקווים והמתרסים אל תוך מחנה האויב. יש היום יהודים רבים במדינת ישראל, חלקם בעמדות שלטוניות, שלפי תחושתם הפנימית אויביהם האמיתיים הם המתנחלים היהודים ותומכיהם, ואילו "הפלשתינים המתונים" - קרי הטרוריסטים של הפת"ח, הם אוהביהם, בני שיחם ובאי ביתם.

מכל קללות האנתיפאדה - זו הממארת ביותר. האנתיפאדה גם זיהמה את השפה. שמתם לב, שאין עוד ערבים בארץ ישראל, רק "פלשתינים"? ערבים יש רק בסוריה, בלבנון, בירדן. בארץ ישראל יש פלשתינים. וכל כך למה? ←

מוהם כמונו לא סיפקנו הגנה לכוחות השלום בין הערבים. הבריטים העלו לשלטון את החוסייני שלהם, ואנו - את שלנו. הם פייסו את הקיצונים, את הרוצחים, ראו בהם את הנציגים "האונתטיים" של בני עמם, ואף אנו כך. אלא, הפקרתם את הנשאישיבים לא סיכנה את הבריטים, בעוד אשר הפקרתנו את הערבים המסייעים לנו שומטת את הקרקע מתחת לרגלינו. מי יתחבר אלינו, אי פעם בעתיד, כאשר שוב ושוב (עזה ב'1956, לבנון ב'1982, יש"ע ב'1988-1992) ידידי היהודים סופים הפקרה גורלם מוות אכזרי? את הערבים אשר שיתרו לפתחנו זנחנו, ועם הארגון לשחרור פלשתיין (מאיתנו) אנו מנהלים רומן אומלל אשר בהכרח יסתיים בטרגדיה לאומית.

החטא ועונשו: יש כבר "ספר לבן" ישראל. הוא גובש בהחלטת-ממשלה מס' 360, מה-22.11.92.

א. לא תורשה עוד בנייה פרטית יהודית אלא בתחום היישובים הישראלים הקיימים (תחום מושב).
ב. כל הליכי תכנון ובנייה ביישובים

הישראלים שאינם כבר בתוקף - מופסקים. ג. לא תהיה עוד הקצאה של אדמות מדינה. תכנון ובנייה נוספים והקצאת אדמות מדינה - רק עפ"י המלצת "ועדת חריגים", כלומר כחריג, כיוצא מן הכלל, ואילו הכלל הוא מעתה: קץ ההתיישבות היהודית ביש"ע.

את ההחלטה הזו עומדים לחוקק ביש"ע בחזקת בטחון. ההשוואה לבריטים מחזירה אותנו אל הפאטולוגיה היהודית: לבריטים היה חשבון, נכון מבחינתם, לזכות באהדת הערבים ערב המלחמה בגרמניה, ואלו אנו - נועצים את חרב הסמוראי בבטנו שלנו, חארקירי ע"י ישראל לישראל בארץ ישראל.

ולבסוף - מחירי המפלה הצבאית שהנחלנו לעצמנו באנתיפאדה, הלא הוא "הפתרון המדיני". אם המחיר המדיני של הבלגת 36-39 היה אובדן חלק עיקרי של העם. כעת אנו הולכים ומאבדים ביש"ע, בגולן, וכנראה גם בירושלים, את לב הארץ ואת שרינו, רמת הגולן, הרי אפרים ויהודה.

נסכם בהבדל המהותי בינינו לבין הבריטים, אשר חייב להדאיג את מדינאינו יותר מכל:

הבריטים לא הצליחו ליצור יש מאין עם פלשתיני ונכשלו בניסונם להקים להם מדינה בארץ ישראל. הם היו זרים כאן, והארץ ניתנה להם כפקדון בלבד בנאמנות ("מנדט") פירושו יפוי כח; יפוי כח מאת חבר הלאומים להקים בפלשתיין בית לאומי יהודי. רק בעל הבית נתינתו נתינה, ובעל הבית הוא עם ישראל. הציונות היא-היא שהולידה את הטיעון הפלשתיני כהד, כתכסיס, כטיעון נגדי. 25 שנות שלטון ישראל ביש"ע הפכו תרגיל למהות, סיסמה לתוכן. בחמש שנים של אנתיפאדה מנצחת הענקנו להם "מלחמת שחרור", בקמפ דייוויד ובמדריד נתנו להם את הכרתנו וכדו-שיח עם אשיף העומד ממש אחר כתלנו - תחילה מו"מ עם ערפאת ע"י מתווכים ואח"כ ישירות - אנו ניתן אישור היסטורי לכך, שיש עם פלשתיני, וכי הוא ראוי לשחרור, והשחרור הזה יהיה בפלשתיין ושל פלשתיין, וכי פלשתיין היא ירושלים, חברון, בית לחם, יריחו, בית אל, שילה ושכם. אמור מעתה, הבכייה שאנחנו הולכים לעשות לעצמנו תהא לדורי דורות.

לוח נקודה • לוח נקודה •

פרסום מודעות מילים בלוח נקודה!

מלא את הטופס המצ"ב נכתב ברור ושלח לפי הכתובת:

מערכת "נקודה"

עפרה, ד"נ מזרח בנימין 90906

מודעות מילים יפורסמו תמורת 3.50 ש"ח למלה

נא לצרף המחאה עם תוכן המודעה (מינימום 10 מילים)

שם _____

כתובת _____

טלפון _____

אני מבקש/ת לפרסם במדור "לוח נקודה", בגליון הבא, את המודעה:

ולוו סטיישן 85 1800 סמ"ק יד
שניה מזגן ממוגן 175,000 ק"מ
☎ 02-973210 בערב

רווק דתי (27) מעונין להכיר
אידיאליסטית בעלת יראת
שמים ומידות טובות ת.ד. 45483
חיפה

למכירה סובארו סטיישן 1600 1978
מכני מעולה ממוגנת
☎ 02-942005 אבנר

בהזדמנות בעץ אפרים ליד אלקנה
יילה יפה על מגרש של 760 מ"ר
☎ 03 - 9363440

למחלקת המנויים של

נקודה

דרושים:

מחתימי מנויים בכל רחבי הארץ.

העבודה מתאימה במיוחד לפנסיונרים, עקרות-בית ותלמידים.

כרטיס נוספים:

בשעות העבודה: טל' 02-810488, בשעות הערב: 02-973406

האנתיפאדה הולידה מחזות מחליאים של התמסרות נפשית וגם מעשית - למחנה המרצחים. עתונאים נוסעים לתוך "האנתיפאדה-לנד", סטייל-אש"ף: במכונית ערבית עם ערבים הקשורים לכנופיות, בתיאום גמור עימהן. עתונאי כזה ישקול כל מילה שיפרסם על המרצחים. הוא ניוון מהם והוא יהיה זקוק להם בעתיד. תסמונת זו ידועה לנו מביירות, ואכן "לבנון" כבר עימנו ברצועה, ועוד מעט תהיה גם ביש"ע

הואיל ואם הם פלשתינים - הארץ היא פלשתינ. דגל אש"ף הפך "דגל פלשתינ", שהרי "אש"ף הוא הנציג הלגיטימי היחיד של העם הפלסטיני" - אליבא דתוניס ואליבא דתקשורת ישראלית עויינת. המחבלים מקבלים, לאט ובהדרגה, תואר חדש: "פעילים", "פעילי הפת"ח", "פעילי החמאס". לעומת זאת, הצירוף הלשוני "פעילי המחתרת היהודית" היה נשמע אבסורד ובלתי לגיטימי. מה ההבדל? פת"ח הוא שקיבל לגיטימציה. "הארץ" היא רק תחום הקו הירוק: פועלי עזה חזרו "מן הארץ" לעזה, פצוע הועבר מרמאללה - לבית חולים "בארץ".

המילה "כיבוש" רווחת יותר ויותר, כמו הביטוי "כוחני". קיסם בין שיני חייל ישראלי - "כוחניות"; קורה בין עיני "פלשתיני" - לויית הן, מוצדקת, לגיטימית, תגובה על ה"כיבוש".

הלכסיקון של "מצפן" לחלל לתוך השפה דרך הסדקים והנקבוביות שפתחו האנתיפאדה וכניעת ישראל מפניה. ההתמסרות הנפשית מעוותת את המחשבה. יש טרור ערבי ואין שיתות שלום? היעדר השיתות גרם לכך. יש טרור ערבי בזמן השיתות? מצב טבעי וחזוי מראש, הלא מחנה הסירוב ותמיד מוסיפים "ערבי ויהודי", כאלו גם היהודים מגרונים, אונסים, שורפים-חיים) מנסה לטרפד. מתברר שרוב מעשי הטרור באים מידי החברים והפרטנרים מן הפת"ח? גם זה בסדר. זה חלק מן המשא ומתן. סימן שלא ויתרנו מספיק. ההתמסרות היא עיוורת, שלא לראות שהמדינה הפלשתינית המיוחלת בהכרח תהיה דקטטורה נוטפת דם, עוד גיהנום של פשע, רודנות ושחיתות כסוריה. וגם אין מרימים גבה כאשר הגרזינאים והאנסים מטיפים לנו את תורת הדמוקרטיה ו"צלם האדם", וכאשר עשראווי, זו הז'אן דיארק הפלשתינית החודשה, או שמא הפסיונארה, מסבירה רצח 800 ערבים בידי אחיהם כ"יישוב של חלוקי דעות בדרך דמוקרטית".

איך מסיימים מאמר כזה? בפנייה אל השלטונות לעצור ברגע האחרון בטרם יהיה מאוחר? אך "השלטונות" הללו הם שרשרת שמהותה הסגולית כחוליות הגרועות ביותר שבה - אלוני, דראושה, תאופיק יואד. וכמאמרו של שריד: ההובלה - של רבין, אך הדרך היא של מרץ, המפלגה הדמוקרטית הערבית והמפלגה הקומוניסטית הערבית, גרורות אש"ף. אם כן, אין אל מי לדבר.

לדבר אל "העם"? "העם", אותם בעלי קולות מכריעים שנתנו את השלטון בידי המערך, כבר מבין עכשיו שעשו מקח טעות. אך מה יעשו? עד הבחירות הבאות "העם" הזה כבר עלול לעמוד מול מדינה טרוריסטית פלשתינית וגבו אל הים, ומדינה שקמה במאה ה-20 אין מוחקים.

ניתן לדבר רק אל מי שבהכרח יחוש מיד, על בשרו, את מקל החובלים של השלום - מתנחלי הגולן, יש"ע, הרובעים המוסלמים בירושלים והמוני תומכיהם המזדהים אתם בכל רחבי ארץ ישראל וגם בתפוצות. להם ייאמר: למען השם, ציירו קו אדום ואימרו - עד כאן! מכאן ואילך נקום ונלחם, לא נציית לחוקים וידוניים ואנטי-לאומיים, ואם תבגוד הממשלה, לא נציית גם לה!

חזית גדולה, מגובשת של סרבני-חורבן, אכן לא תחדור אזניים אטומות ולבבות ערלים, אך אולי, אולי, לפחות - תרתיע. ואם לא תרתיע-תיאבק בממשלה סיטה, עד רידתה.

מבני עקיבא

אנו רואים חשיבות רבה בפעילות התנדבותית, והשתדלנו שתקויים בסניף - בשבטים ובצוות ההדרכה עצמו. לכן, יצאו שני שבטים לפני ראש השנה לירושלים, לבית החולים "ביקור-חולים" וחילקו כרטיסי ברכה ופרחים (שניתנו לנו באדיבות המשתלה ברמות-אשכול) לכל חולה. המבצע נגע ללב החולים, וגרם לקידוש ה' ברבים. כמזכר בנות הצוות החלו בהתנדבות פעם בשבוע בירושלים אצל שתי נכות, ההתנדבות כשאת בעזרה קטנה פיסית, ובעיקר בהפגת הבדידות ויצירת קשר עם הנכות. ישר כח גדול!

בית-אל יעל הקומנרית ידעון

להדק את הקשרים

לאחרונה חשבנו שהגיע הזמן לפתח את ההיכרות וקשרי הידידות עם שכנינו - עמיתינו - היישובים הסמוכים. הרי, בסופו של דבר, אנו די מבודדים מן העיר הגדולה, גאוגרפית ואידאולוגית, ולכן, נוח יותר להדק את הקשרים השותפים לנו לדרך החיים, וקרובים אלינו פיזית ורעיונית. ראינו כבר שבשעת צרה ומצוקה מתהדקים הקשרים (ראו דוגמת הסיכון בגנים), לכן אנו רוצים להדק את הקשרים בעזרת מפגשים משמחים, קשר הבנוי על שמחה ולא על תמיכה בעיתות מצוקה. מלבד זאת, למרות כל הטוב והנהדר שביישוב קטן - אנו כל העת מתבטלים במיץ של עצמנו, ויש בכך מינוס קטן. אז נצא קצת, נכיר חברים נוספים, ונתרום זה לזה ככל האפשר. עמודי ש"ש שבי שומרון

מפעל הפיס בעדנו

מפעל הפיס הוא המוסד הממלכתי היחיד שממשיך - גם אחרי הבחירות - לא להפלות לרעה את המתישבים היהודיים ביש"ע. אי לזאת מסתמנת במוסדות יש"ע מגמה לפנות לתושבים ולעודד אותם להצטרף למפעל המנויים של מפעל הפיס, ולו רק כאות הוקרה. בין היתר, מפעל הפיס מימן כבר ביישובי בנימין הקמת מרכז קהילתי, בניית מעונות, גני ילדים ומרפאות לבריאות השן, הסבת מקלטים למועדונים, וסיוע בהצטיידות בתי הספר בצידוד.

מועצה אזורית מטה בנימין עתון בנימין

עוד מילה טובה

במוצאי שמחת-תורה הלכתי בשליחות לאסוף תרומות להכנסת כלה. אני מוכרחה לציין שלא קל לקחת תפקיד כזה ושיתפתי בו גם את ילדי. קשה לעבוד מבית לבית ולגלגל בכל מקום את הסיפור אפילו כשאינך אוסף בשבילך או בשביל קרובי משפחה. אולם, כאן נכונה לי הפתעה נעימה: בכל הבתים בהם הייתי נתקבלתי במאור פנים, דבר שהשכיח מליבי את הקושי של הכניסה, ובנדיבות רבה, למרות שמראש אמרתי-לאנשים שאין צורך בתרומות גדולות וכל סכום יתקבל בשמחה - אנשים נתנו אף יותר משיצפיתי. פעמים רבות אנו מתריעים על תופעות שליליות. מצאתי לנחון להאיר ולספר על משהו שיש בו גם היבט חיובי ודוגמא אישית לילדינו. נעים לצאת מבית שבו מלווים אותך בברכה "תודה שזיכית אותנו במצווה", אשרינו - והלוואי שנזכה

תמיד להיות בין הנותנים ולא מהמקבלים. עפרה

נעה אלון עט-עפרה

כבר לא צעיר

ברוך ה' אנו עדים לעשייה ותפעול מערכות היישוב בעזרת המזכירות שנבחרה לא מכבר. אולם, אם שמנו לב, ועדה חשובה היכולה להקל מעומס המזכירות ולהביא לפיתוח ויפוי פני היישוב, עדיין אינה קיימת, וכוונתי - לוודת משק. בתחילת דרכנו, לפני כ-8 שנים, היתה ועדה זו כחלק מובן מאליו במערכות היישוב, וגם כיום תוכל סאם תהיה) להביא לתפנית גדולה במראה ישובנו: כניסה נקייה ומטופחת שדרות עצים וכיוב. לא מעטים המקרים בהם נשאלנו מדוע עדיין נראה היישוב כיישוב צעיר?

יצהר הלל ריינוס בני היצהרי

ערב הצדעה לעולים

מחלקת הרווחה קיימה לאחרונה ערב הצדעה לעולים חדשים ולמתנדבים שמסייעים להם בקליטה. בארוץ, שהתקיים בתיאטרון החאן, נטלו חלק כמאתיים עולים, המשפחות שמאמצות אותן, חברי-ועדות קליטה ובנות השרות הלאומי. כולם כאחד האוינו לקטעי נגינה שנוגנו בידי אחת העולות, תושבת נילי, וצפו במחזה "אתה קולט אותי" בביצוע תיאטרון החאן.

מועצה אזורית מטה בנימין עתון בנימין

לפעול לפני המכה

בימים אלו מתקדמים לקראת גמר סלילת הכביש החדש אלינו, שבהרבה מובנים יקל עלינו, אבל מצד שני יכביד עלינו מאוד. נערי אש"ף מתורמוס-עיא כבר מתחילים לחגוג, ובקרוב הם "יהגגו" באמת. בכביש הנוכחי הם זורקים עלינו אבנים ובקבוקים כמעט כרצונם. בכביש מעל למצוק הם ישתוללו משמחה, ואם הרבה יהודים לא ייפצעו קשות ח"ו, "מאת ה' היתה זאת". עלינו לפעול לפני המכה ואם לא, יש סיכויים שח"ו ניפגש בבית-החולים ו/או בבית הקברות.

שילה עירא דפי שילה

מדוע לא מדווחים

המזכירות נפגשה השבוע עם המושל והמח"ט. שמענו סקירה ממצה בנושאים הבטחוניים וכן על הלכי הרוח בצד הערבי (השכנים שלנו). במשך כל השיחה הודגש מצד המח"ט נושא היעדר הדיווח על ארועים בטחוניים ומפגעים. לדברי המח"ט, כל מקרה של ידוי אבנים או בקבוקי תבערה מטופל מיידית ע"י הכוחות שבשטח. הטיפול הוא מקומי, ובמקרה הצורך - נרחב יותר. ע"מ שיוכלו לטפל בכל אירוע, על הצבא לקבל מידע על חברים. יש להודיע על כל אירוע בטחוני למוקד ולכוחות שבשטח.

מזכירות שבי-שמרון עמודי ש"ש

אני מנוי. נקודה.

בעלי כרטיסי אשראי יכולים לרכוש מנוי בטלפון 02-810488

עיתון איכות

נס חנוכה בירושלים:
פח שמן שאמור היה
לשרוף מכונית אחת
הספיק להבעיר שמונה
מכוניות

הסייען שנרצח
אמש בג'בליה,
הועלה לאחר מותו
לדרגת משתף פעולה

סגני השרים דורשים
להשוות את תנאיהם
לאסירים הביטחוניים או,
לפחות, לשופטי בית
המשפט העליון

שרת החינוך:
למרות שחזרתי בי מכל כך
הרבה יוזמות לא אחזור
מעמדתי להחזיר שטחים

שר המשפטים:
החוק המתיר מפגשים עם
אש"ף יסייע לצה"ל לתפוס
מבוקשים בישיע

עלייה חדה במניות
הכשרה יישוב בשל
הפידסומים במערב
שהבד"ץ עומד לרכוש
אותה

משרד רה"מ - מנהל הפרוייקטים המיוחדים
הודעה לתושבי הרצליה, רעננה והאיזור

עקב עבודות הסלילה של כביש חוצה ישראל, חפירת התעלה מהים התיכון לים המלח, סלילת מסילת הברזל לשנחאי, בניית החומה סביב עזה וכריית המנהרה מחדרה לאשדוד הפקקים בצומת כפר שמריהו ישתרכו כרגיל.

זוכה מפעיל קזינו בתל-אביב
בית משפט השלום קיבל את טענתו של איש שלום עכשיו, שלמה סאלם, שמועדון ההימורים נועד לשמש כיסוי בלבד לצורך פגישות עם אנשי אש"ף והחליט לזכות את הנאשם

שלוש המנגינות

אני לא יודע איך זה אצלכם בבית הכנסת, קוראים יקרים, אולם אצלנו, לזמנור "לכה דודי" יש לא יותר משתיים, מקסימום שלוש, מנגינות מוכרות ואהובות.

מידי כמה שבתות, אולי זה בגלל שהירח מלא, לא בדקתי, ניגש לדוכן חזן, המשוכנע שהוא התשובה הצעירה לדודו פ"ש, ומנסה את כוחו במנגינה חדשה. משהו ידוע ופופולרי, אם אתה במקרה אספן של תקליטי ג'או משנות הארבעים. את הבית הראשון - "שמור וזכור" הוא שר לבד, כי כנראה שלא כולם חובבי ג'או מושבעים וקצת קשה לקלוט במהירות את הלחן השמימי. ב"לקראת שבת" מצטרפים אליו מספר נשמות טובות שרוצות לחסוך ממנו את הביזיון, וכמה משתפי פעולה שבטח קיבלו מראש תמורה כספית בעד המאמץ. את

"מקדש מלך" הם עוד סוחבים איכשהו אבל ב"התנערי", אחרי מאה מילים של חסד, גם הם נשברים והחזן מושך בשארית כוחותיו את "התעוררי התעוררי".

ואו מגיע משפט מחץ: "לא תבושי", וכולם חוזרים למנגינה הישנה והטובה. משהו צריך פעם לעשות עבודת דוקטורט כדי להבין אחת ולתמיד מה יש ב"לא" שמצליח לשבור אפילו את החונים הצמאים ביותר לחידוש.

בינתיים, בכל אופן, הגיע הזמן שהמועמדים לתפקיד הרב הראשי לישראל, שמפרסמים כל מהדורת חדשות פסק הלכה טרי, יתנו את הדעת גם לנושא כאוב זה, ויפסקו שאת "לכה דודי" מותר לשיר רק בשלוש המנגינות המוכרות לציבור.

בא לכם לצאת ולא השגתם בייביסיטר?
יש פיתרון: השמרטוף הצבאי שמירה מסביב לשעון על הזאטוט שלכם בידי מפקדים וקצינים מנוסים

- מנות קרב + לו
- ף כל שלוש שעות
- תרגילי סדר לתינוקות שובבים
- מסדר בוקר לחיתולים

תדע כל אם עבריה שמסרה גורל תינוקה בידי השמרטופים הראויים לכך

שכיר, הגעת לגיל 65?
מזל טוב!
אם אתה חבר בקרן פנסיה של ההסתדרות כדאי שתמשיך לעבוד

רגע של ערבית
טעות רווחת היא לנקד את בצלם. האירגון המתעד את הפגניות בערבים בשווא. סגול וסגול, מהשורש צ ל מ. לשון דמות. יש לקרוא זאת בצלם (שווא). פתח וקמץ. מהשורש צ ל מ. לשון פוטוגרף. שכן מונח זה מתאר בדיוק רב יותר את דרכי פעילות האירגון

יוסי שריד תארך את לשון לאגד

יוסי יוסי, איך העזת להשוות את אי מינויך לשר לסיפור מכירת יוסף? האחים אומנם מכרו את יוסף לישמעאלים אבל אתה הרי הולך עם הישמעאלים מרצונך החופשי, יוסף פתר חלומות ואתה בסך הכל שונה בהם, יוסף התמנה למשנה למלך ואתה מתאים להיות לכל היותר שר האופים או המשקים

להכניס את העז לעז
שר החוץ חשף תוכנית סודית של מפלגת העבודה לפתרון בעית עזה. היות שהצפיפות הבלתי נסבלת בעיר היא אחד הגורמים המתסיסים ביותר, אנו מתכננים מבצע להכנסת מאות עדרי עיזים למחנות הפליטים, הסביר השר. המקוממים יוכלו לשחוט אותן ולעשות חמפלות, דבר שירגיע את המהומות. ולאחר שייעלמו כל העדרים יבינו התושבים כמה מרווחת העיר שלהם ויפסיקו להתפרע.

כתבה מחרידה

(מתוך נאומו של עורך אחד המוספים בעיתונות העברית בפני תא הכתבים לענייני חרדים).

תראו חבריה, אני יודע שכולכם עסוקים ויש לכם עוד אלף משימות אחרות, אבל עברו כבר שלושה שבועות מאז הכתבה האחרונה על החרדים במוסף, ובמחלקת המכירות שלנו מדווחים לי על ירידה של 20% בתפוצה. ואני לא צריך לספר לכם שרק ביום שישי זה המתחרים שלנו עשו כתבה עם פירוטומאית חרדית וראיון עם הוא מנטורי קרתא שמערץ את ניטשה. אין מה לעשות, הציבור פשוט אוהב לקרוא עליהם. אני יודע שעשיתם כבר הכל: התחפשתם לחרדים למשך חצי שנה, התגנבתם למקוואות כדי לדווח על החוויה וראיינתם חוזרות בתשובה וכאלה שחזרו בשאלה. אני זוכר גם את המוסף המיוחד שהוצאנו על האופנה החרדית והבישול בבני ברק ובמאה שערים. כן איציק, גם הכתבות שלך על הרגלי החיזור והרבייה שלהם לא פרחו מזכרוננו. ולא שכחתי את כתבות הדיוקן של האדמור"רים בחצרות השונות ועל נושאי כליהם.

בכל זאת, הקוראים דורשים עוד, והעורך הראשי מאיים לחזור בתשובה אם עד מחר אין לנו לפחות שלושה עמודים פלוס תמונות על חרדיה שעוסקת בדוגמנות. בואו נחשוב יחד מה עוד לא היה לנו. תזרקו רעיונות, חופשי. צבא! עשינו בזמנו על החרדים שמשרתים בסתר. הלאה, איזה עוד נושאים יש כלכלה? נו באמת, כמה כתבות כבר אפשר להכניס על מפעלי השטיחים של שפירא. היי אתה שם בסוף, מה אמרת. דת! אתה יודע מה. זה רעיון לא רע. איציק, תקח איתך צלם ובדרך תראיינו גם איזה מומחה ותבדוק איך בדיוק מועלת הדת שלהם.

לוותר גם על חיפה

הידועים והידועות שגם נוהג לגבות מהם סכומים לא מבוטלים. ועכשיו תארו לכם אם כל זוג שגר יחד או שהתחתן בקפריסין יחשב הלכתית כנשוי מבחינת ההלכה, הרב הפופולרי עוד עלול לקבל טלפונים לא נחמדים ממנהל הבנק שלו. עכשיו ממתניינים המשקיפים לראות כיצד יגיב רבה הראשי של תל-אביב. לו אני במקומו הייתי יוצא במסק הלכה משלים לרב גורן שמוכן לוותר על הגולן. רק הייתי מרחיב קצת את שטח הוויתור עד חיפה. כולל.

היו לנו כבר הרבה מלחמות: מלחמת הקפה, הקרב על מילקי, ועכשיו הגיעה תורה של מלחמת התורה - המאבק האיתנים בין המועמדים לכהונת הרב הראשי לישראל. את מכת הפתיחה סיפקו דווקא החיפנים ובראשם הרב שאר-ישוב כהן, בשני מיסקי דין: הראשון קובע שזוגות החיים יחד נחשבים כנשואים והשני פוסק שנישואין אזרחיים תקפים בעיני ההלכה. ולמי שעוד לא הבין. שני הטילים ההלכתיים כווננו לעבר אזור א', מקום מושבו של הרב לאו, הידוע כעורך חופות לכל היפים והיפות,

שר לענייני עוני

מקורות בלשכתו של שמעון שבס מסרו כי הוחלט להקים את משרד העוני וכי המשרד ימוקם, ככל הנראה, בקרוון בבאר-שבע באתר שאינו מחובר לחשמל ולמים. שר העוני ינהג בסוסיתא שנת 73 וינהל את ישיבות המשרד בן הוורדים מול הכנסת. משכורתו, כולל אש"ל ושעות נוספות, תגיע לדמי אבטלה.

לדברי שבס המינוי נעשה משתי סיבות. הראשונה, כדי שלעניים תהיה כתובת שאליה יוכלו לפנות. והשנייה, שיהיה מה לפנות להם. השר יוכל להשיב לעניים: מה אתם בוכים, המצב שלי יותר גרוע משלכם.

בשביל מה אנו מפגינים?

עכשיו, בתקופת הייבוש כשאפילו מזכירתו של ראש-מועצת גבעת-האמונים נאלצת לוותר על הפלאפון שלה, אנחנו מצויים לחסוך בכל דרך. אז יש לי הצעת ייעול. אנחנו הרי מארגנים הפגנות, מחאות וגימיקים כמעט מידי יום. פעם במחאה על המצב הביטחוני, פעם בעד הגולן ופעם נגד הייבוש. מדוע, אני שואל, שלא נחסוך בהסעות, במודעות בעיתונים, בטלפונים ובהפצת כרזות ונכריז על הפגנה קבועה? אפשר לשכור רבע מכיכר מלכי ישראל ולקיים שם הפגנה מתמדת, 24 שעות ביממה. נושאים להפגנה יש לנו די והותר. המארגנים ידאגו שכל שעה יהיה גואם אחר (פחות מזה אף אחד לא מוכן לגאום) וברוך השם, לא חסרים לנו מכורים למקרופון. גם למפגינים עצמם יהיה יותר גוז להגיע. מדוע, למשל, שפועל בתעשייה שעובד במשמרות לא יוכל בתום העבודה, ב-2.00 בלילה לקפוץ לכיכר, להזדהות עם המאבק ולהמשיך עם אור ראשון לדרכו?

אז נכון שאחרי כמה ימים להפגנה הקבועה שלנו לא יהיה הד תקשורתית או ציבורי, אבל בינינו, לפעמים יש הרגשה שכמו שיהודי מתפלל - לא כלי-כך בגלל שהקב"ה צריך את התפילה אלא בשביל עצמו, כך אנחנו מפגינים - יותר בשביל עצמנו, פחות למען דעת הקהל. ותקנו אותי אם אני טועה.

שערוריה במשרד החינוך: סקר

שעריך חייב בורג העלה כי 85%

מהתלמידים שונאים את המורים

שלהם (אפילו שהם לא ערבים)

ירידות שערים

באופציה הירדנית

לא לעולם חוסיין

ישראל תגיב על

ההתפרעויות בגרמניה

באותה הזדמנות שבה תגיב

על הסקאדים

פרוייקטים יזומים:

בעקבות דברי החזון של ראש-הממשלה ושר הביטחון על עתיד הרצועה החלו העבודות לחפירת תעלת ההצפה מהים התיכון לעזה

כששמעתי שהולכים

להכניס את יוסי שריד

לממשלה תפסתי סוף-סוף

מה פירוש סיסמת הבחירות

ממשלה עם מרצ. והרבה

השרה לאילנות הסביבה

את נציגת להטבעת 50

בגלל החשב לזיהוק אי

החלופי

כדי להתגבר על

הסחבת בדיונים בוחן

שר המשפטים הצעה

להפרטת בתי

המשפט

להסביר את ההחלשה הנוראה הזאת של עם עדין-נפש המתגבר להיאבק על קיומו, בעזרת "ערכי סובלנות" שנועדו להחליש עמים לוחמניים מטבעם? מה ההיגיון?

יש היגיון

מי שעובד את הזהות היהודית המלאה – טבע, שכל, אמונה – ומסתפק באחד משלשתם – מייד נתקף בחולשה וביסורים – וגם בחולשת-דעת וערפול המבט.

כך מי שרצה לחיות רק ברמה הבטחונית-לאומית ("ימין"), רק עם גבורתם של

לטיעון הדתי-הרגשי-לאומי, הוסיף השמאל כי הזכות למולדת נקנית גם ע"י (דת) העבודה. בתמונה: חלוצי גדוד-העבודה סוללים את כביש טבריה-צמח

דוד ויהודה ולא עם עולמם הרוחני האמוני המלא; כך מי שרצה לחיות ברמה האנושית-מוסרית ("שמאל"); וכס גם – מי שרצה לחיות רק ברמה הדתית, כפי שעוצבה בגלות (ש"ס, דגל, אגודה)⁽⁴⁾! אם נראה בקרוב את "צומת" נכנסת לקואליציה, נראה לנגד עינינו תלת-קיום מופלא, שבו "לאומיים" שהם רק "לאומיים", "דתיים" שהם רק "דתיים", ו"אנושיים" שהם רק "אנושיים", יושבים יחד רק בזכות זה שלשום פלג לא אכפת מהטעויות שהשני עושה ב"שטחו" של השלישי; וכך הם מחזקים את מגבלותיהם, הורסים את עצמם וגורמים יסורים לכל האחרים. אין לנו מוצא אלא זהות שלמה. הייסורים דוחפים אותנו אליה. הזהויות החלקיות מתמוטטות.

ברגיל אין אדם ותנועה משנים את דרכם אלא כאשר הן נתקלות בקיר. בקיר כבר נתקלנו. כעת צריך להסיק את המסקנות.

1. יש כאן הצגת-דברים מוטעה, החל מעצם הכותרת "זכותנו", שכן, לפי היהדות שם ראש-הפרק הוא חובתנו או יעודנו בארץ. על-ידי עצם מושג הזכות אנו כבר כופפים את עצמנו לפני משפט העמים, שמושג זה הוא חלק ממנו (ובמשפט זה הרי שורר כיום משבר, כל הצועק זוכה, וסופנו לצאת מלפניו בעיוות-דרך). ואילו יעוד וחובה הם לפני הבורא, שהוא עדיין ותמיד המשענת היחידה למשפט בעולם.

2. העצני, "שכרון סיני", "האומה", 1989/90 עמ' 247.

3. ר' אלאן בלוס, זילדולה של הרוח באמריקה, עם-עובד, 1989. סקירת הספר והרחבת הנושא הנדון כאן – דניאל שליט, "ניהיליזם נוסח ניו-יורק", "דימוי", גיליון 4 תשנ"ב, עמ' 70.

3א. "לא יצא האיש (בשבת) לא בסוף ולא בקשת ולא בתריס ולא באלה ולא ברומח, ואם יצא, חייב חטאת. ר' אליעזר אומר: תכשיטין הן לו (שנאמר חגור חרבך על ירך גבור, הודך והדרך)". וחכמים אומרים: אינן אלא לגנאי, – שבת, פרק ו' משנה ד'. יש לומר שר' אליעזר מדבר על נטייתו הטבעית של הגבר, וחכמים ותנא קמא על דעת התורה.

4. לכל זה, כמובן, ראה "אורות התחייה" י"ח לראי"ה קוק ("אורות, ע"). "שלשה מחנות מתאבקים כעת במחננו... שלש סיעות: האורתודוקסית... הלאומית החדשה... הליברלית... הקודש, האומה, האנושיות... הפירוד במקום שצריך לאחד מביא לזה שמעט מעט מתרוקן הרוח... המצב נורא, עמדת האמת מתמוטטת... הננו נקראים לבוא להצלה... וכן, באיכות גדולה יותר, ב"למהלך האידיאות בישראל", שם, ע' קב.

שנוכח דורנו, למרות ההחלשה היחסית ומתחת למעטה התרבות הדק. אבל לעם היהודי אין צורך בריסון כזה של הבהמיות. אלפי שנים של חינוך אמוני כבר מלאו גם את תפקיד ההחלשה של הנפש "הבהמית", וגם תפקיד של נטיעה וקביעה לתמיד של מניעים נאצלים מן הרמה העליונה: עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוהיך" – כולל, כמובן, אהבת השלום. "גדול השלום". לזה אין אגחון צריכים מורים טירונים מן החוץ.

השלב של שיבת-ציון היה צריך להיות נתינת-כח לכל המבנה העדין הזה לעמוד על נפשו בעולם העמים הגס. כאן צריך היה להגן על עצמו מפני עמים "טבעיים", שלא עברו חינוך כמו שלו. אמנם, נכון: באלפיים שנות גלות-ישראל סיגלו העמים האלה לעצמם קטעים מן היהדות. הנצרות, שסיגלה לעצמה את מידת החסד, ריכזה מעט את העמים הנוצריים – אפילו בגלגולם בן-זמננו, החילוני, ומכאן הליברליות וכויות האדם.

ואילו הערבים, שסיגלו להם מתוך היהדות את מידת הדין, שהערך המרכזי שלהם הוא הגבורה (דין אלה בסייף) – לא רק שלא החלישו את עצמם, אלא שאדרבא, לקחו מהתוקף הנבואי היהודי חיזוק וצידוק לכיבוש העולם כולו.

אל תוך העולם הזה נכנסה כעת היהדות כדי לשרוד בו – ולמלא בו תפקיד.

בקושי רב עלה לעם ישראל לאמץ את עצמו וללמוד לירות ("הדיבור האחד-עשר: יידען, לערנט שיסען – יהודים, לימדו לירות!" – זיבוטינסקי). כל ה"גנים" היהודיים התקוממו על זה. היה צורך להעלות מחדש מגזי ההיסטוריה כוחות נפש שמלפני הגלות, את דמויותיהם של שמעון ולוי, דוד, יהודה המכבי, ו – כן, של בריכוכבא! – כדי להעניק לנפש היהודית את צד-הכוח שלה שנחלש בגלות.

הרבה מאמץ היה דרוש לזה. היהודי הסכים להחזיק ברובה – רק כהתגברות על מידת השלום הטבעי בו, רק כאשר הוא מושכנע בצדק שמאחורי הכוח. ולעומתו, אויבו אינו צריך להתגבר על שום מעצור-שלום. הערך הגבוה שלו הוא כאמור הגבורה, הכבוד, הניצחון; והשלום: נדיבותו של המנצח.

(למי זכות מוסרית להחזיק בנשק? רק למי שבשבילו זוהי התגברות מוסרית. מי שבשבילו הנשק הוא "תכשיט"^(3א), תאוה, סמל-גבריות – זה פסול מוסרית מלהחזיק אותו!)

צה"ל הוא צבא יחיד במינו. גם היום, וללא כל חינוך יהודי רשמי, טנקיסט שעוצר לפני ילדים (ונכנס על-ידי כך למארב) הוא רק טנקיסט יהודי. יחידת מסתערבים שעוצרת לפני בית חשוד ולא מפוצצת אותו על יושביו – היא רק יחידה יהודית.

כמה נואלת וכמה נוראה היא מלחמת-הקודש של השמאל נגד מעט הגבורה היהודית שנתגישה מחדש, בהתגברות-עצמית כזאת! איך אפשר

אפאחד פה לא צריך פסיכולוג. יעל, עידית, מיכל, ואיילת דרוק

תחזור כשהמשיח יבוא". אחרי שהבינו מה זה משיח ומתי הוא יבוא, התעוררה השאלה 'האם אמה תהיה צעירה יותר מאתנו, ואיך היא תצליח להרים את האבן שעל קברה'.

דודו גא לציין כי לבנות הבכורות, חני ואביטל, לא נוספו יותר מטלות בתחום משק הבית, משהיו להן לפני-כן: "הנה עכשיו יום שישי. הן צריכות לנקות את השיש במטבח ולשים את הכביסה המגוהצת בארון. שתיהן מדריכות בבני-עקיבא ואחת גם קומוגרית. הן עסוקות בעינינים שלהן". מי שכן שינה את אורח חייו בשנה הזו הוא דווקא דודו: הוא משתדל להיות יותר בבית. לימודיו (שנה שלישית באוניברסיטה העברית במגמת מורחנות), מאפשרים לו לתמרן עם לוחות הזמנים ולהיות יותר בבית. אפילו עם האוכל אין בעיות: "התחביב שלי הוא בישול. הם רגילים לאוכל שלי. אפילו בזה אין שינוי".

למחרת השבעה הגיע לביתם פסיכולוג. הבכורה שאלה אותו: 'יש לך שבעה אחים?' הוא ענה בשלילה. 'איבדת אמא?' שוב ענה בשלילה. 'או לך מפה' היא אמרה בברכת אביה והפסיכולוג הלך. 'אפאחד פה לא צריך פסיכולוג. אני פה'.

ביום השנה למותה של רחלה ארגן דודו ערב לזכרה. לכבוד הערב הוציא חוברת שירים ובה לקט שירי ארץ-ישראל הישנה והטובה. רובם כתובים בכתב ידה של רחלה. אחדים מודפסים, משירי המשוררת רחל שאהבה. רחלה היתה הרוח החיה בערבי השירה של היישוב. היא אהבה לשיר וניגנה חליל צד ואקורדיון ולימדה בבית-הספר שירה וריקוד. 'ביום הזיכרון שלה, כשראיתי את כל החברים שרים ומחזיקים את החוברת בידיהם, חשבתי לעצמי שדווקא עכשיו היא כל-כך חסרה'.

העבודות לתקיעת היתד הראשונה לשבות רחל מיד החלו עם סיום ההלוויה. "עם אותם טרקטורים שהקמנו את בית הקברות-התחלנו את הכשרת השטח לשבות רחל". צה"ל ביקש להפסיק. דודו התקשר לשר הבטחון דאז, משה ארנס: "אמרת לי: בית קברות נתת לי להקים-ובית אינך נותן לי לבנות?" מהפלאפון שברכבו נתן ארנס הוראה שלא להפסיק את העבודה.

למחרת השבעה, אומר דודו, חזר הבית לשגרה. "צריך להתעקש מספר דברים: שכל אחד יישאר במקום שבו היה, ולהמשיך לתפקד באותה צורה. ברגע שתהיה נסיגה קטנה-כל ערימת החיים תתמוטט". היה עליו לנהל מלחמה עם המורים שלא יתחילו לרחם. "ברגע שמתחילים לרחם על ילד צעיר או לא מקפידים, למשל, על שיעורי הבית, וזה 'לא נורא'. וזו בריחה. זה לא אומר שלא בוכים. לכל אחד יש את הפינות שלו. אבל החיים חוזרו לשגרה". או, למשל, שכנה שהחליטה ל'אמץ' את אחת הילדות והיה צריך להצילה מידיה: "שמעתי אותה אומרת לילדה שלי 'אני אהיה אמא שלך עד שאמא שלך

סמינריון במקום ישוב

הוא באותו פיגוע. הסמינריון מיועד לתלמידות מהאולפנות השונות. כן מתקיימים במקום סמינרים של בני עקיבא. הוא מיועד ל-15-20 בנות ומכוון להקנות להן כלים רעיוניים לחיזוק תודעת ההתיישבות. בשלב שני מתכננת רפופורט לערוך במקום גם סמינריון לבחורי ישיבות.

תמיד עמדו במשימה. לעיתים קרובות, כמו ביום בואנו למקום, היו האוהלים ריקים. בשבועות האחרונים החלו להפעיל ברחלים דגם נסיוני של סמינריון בן שבוע ימים העוסק בנושא ההתיישבות ביש"ע. הסמינריון בא להנציח גם את שמו של יצחק רופא, נהג האוטובוס מירושלים, שנהרג אף

"באתם - החזקתם את רחלים. באתם ליום - החזקתם יום. באתם לשבוע - החזקתם שבוע. בשבוע הזה רחלים שלכם". זהו משפט הפתיחה בו מקבלת אורית רפופורט, מזכירת רחלים, את הבאים בשערי המקום. זו מלחמה יומיומית. מחזיקים בשיניים למרות הקשיים.

שני אוהלים בסך הכל, אך הרבה אמונה. במונחים של שילה, רחלים היא דגל שהונף ונלחמים שלא להורידו. אחזקה שוטפת של מקום, למרות הקושי הפיסי, היא סמל עקשנות, לדבקות במטרה, להתיישבות למרות המחיר וכלי קשר אליו.

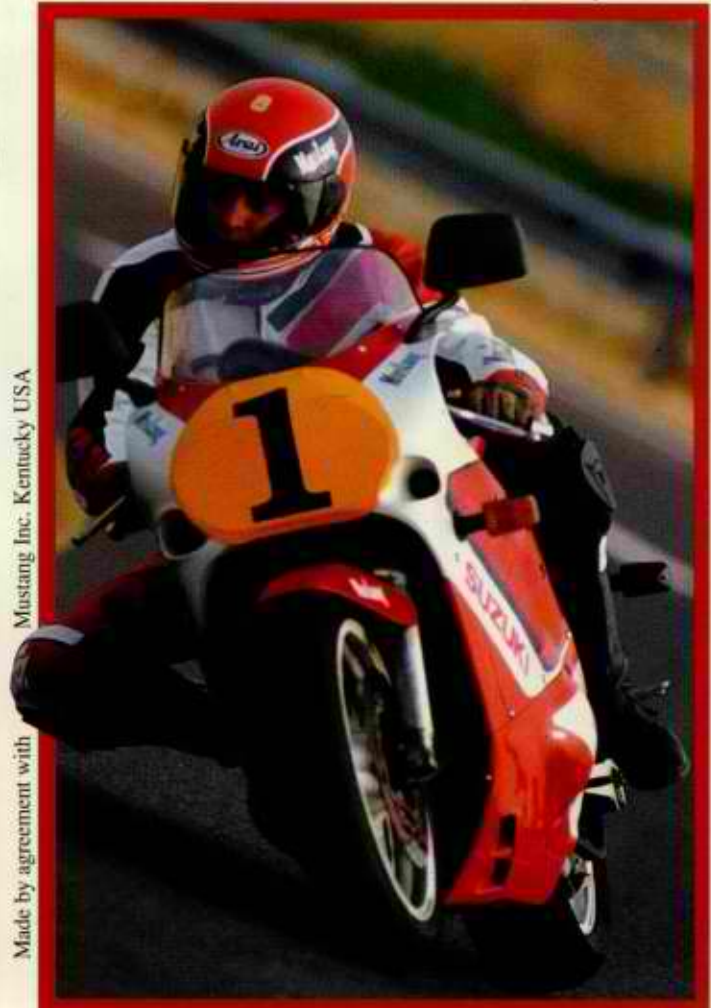
שנה קשה עברה על רחלים: למחרת הרצח הגיעו למקום הפיגוע נשות שילה והחלו לקיים שם משמרת מחאה באוהלים. כעבור מספר ימים הובאו קרוואנים וקיוו שבמקום יקום ישוב קבע, רחלים, לזכרון של רחלה דרוק ורחל וייס הי"ד. בעקבות עימות עם צה"ל, הממשלה ציוותה לפנות. לבסוף הושגה פשרה: נשות רחלים הורשו להשאיר במקום את האוהלים ולהמשיך לקיים משמרת מחאה. לצד האוהלים הוקמה היאחזות נח"ל רחלים. יושב שם גרעין של תנועת בית"ר. בחורף, בגשמים, בבזף, השתדלו הנשים להמשיך ולקיים את המשמרת עד שיקום גרעין קבע שישאף להתיישב במקום. כאשר התברר שגרעין כזה לא מתארגן, לא נותר אלא להקנות למקום תוכן סמלי: תלמידים מאולפנות וישיבות הגיעו לעיתים לקבל הרצאות בנושא אי"י. אך לא

מוסטנג. מנצחת חופשי

MUSTANG

American Tobacco - International Quality

Mustang Inc. Kentucky USA

Made by agreement with

אדמון

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

בית

חג
אלהים
אחרי!

גליון מס' 7 • נר ראשון של חנוכה תשנ"ג • ארץ ישראל • 20.12.1992

בית"ריות, בית"רים יקרים,

באמצעות שורות אלו בעלון "בדרכו", אני מבקש לנצל הזדמנות זו כדי לאחל לכם חג חנוכה שמח.

אם ישנו חג שאותו אנו יכולים להגדיר כ"החג שלנו", הרי שזהו ללא ספק חג החנוכה. המכבים נאבקו בראש ובראשונה על מנת לאפשר לבני עמנו לפעול לפי המסורת, להיות אומה שעתידיה נתון בידיה ולחיות בארץ חופשית. נראה כי אפילו היום חובה עלינו להמשיך ברוח זו של המכבים, ולהבטיח את חירותה של כל מדינת ישראל.

עבורנו הבית"רים, חג החנוכה מקבל משנה משמעות, ביחוד לאור העובדה שלפני 69 שנים, בחג החנוכה, ביקר ראש בית"ר בריגה וייסד שם את תנועת בית"ר.

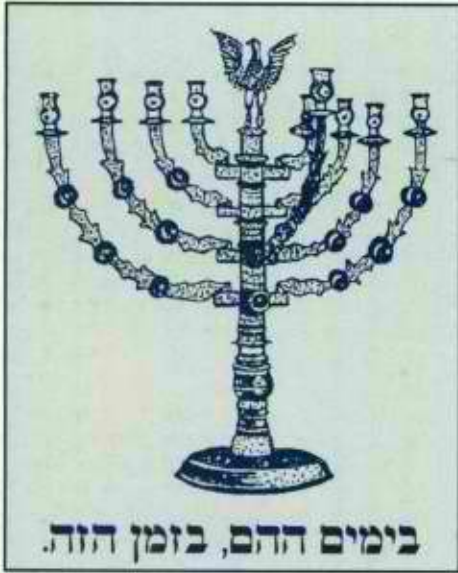
ריבוי מכתבי העידוד שהגיעו אלינו אחרי צאת

העלון האחרון, מפחים בנו את התקווה שישנם עדיין ותיקי בית"ר רבים שרוחם איתנה להמשיך ולפעול כקבוצה דינמית רבת כוח, שמטרתה החדרת רוחו של ראש בית"ר בנוער, מתוך תקווה להשיב את בית"ר של היום לערכיה האמיתיים.

בית"ר מעולם לא היתה תנועה שנוצלה על ידי העומדים בראשה. לבית"ר תמיד היתה מטרה אחת - חינוך הדור הצעיר ברוח דרכו של ראש בית"ר. אכן, אנו ותיקי בית"ר, עדיין נוהגים כך וממשיכים בדרכו.

אני מבקש לחזור ולברך אתכם בברכת חג שמח. ברכות חמות שלוחות לכם ולבני משפחותיכם.

יוסף א. שטיינר
היו"ר הנבחר ותיקי בית"ר

בימים ההם, בזמן הזה.

כסאותיהם את עקרונות משנתו של ז'בוטינסקי, לא היו משתפים במחזות האלה וייתכן שגם תוצאות הבחירות היו אז אחרות.

מובן שלא לנימוסים בלבד וליחסים בין איש לרעהו אני מתכוון. לדעתי נקבעה כל האידאולוגיה של המחנה הלאומי, בכל התחומים, לדורות רבים, על ידי משנתו של ראש בית"ר. ואם כי תיתכנה ודאי סטיות מסוימות שהזמן גרמן, או פירושים שונים למסכת זו או אחרת, העקרונות היסודיים קיימים לעד. אך הרי בראש וראשונה צריך את המשנה הזאת להסביר, ואין צורך להרבות בבדיקות כדי לקבוע, כי רבים רבים מאוד אינם יודעים מאומה מתוך משנה זו. הגיע הזמן שוותיקי בית"ר יתנו את הדעת לכך.

הראשון, אחריהם נטלו לידם את המנהיגות בתנועה הלאומית בני דורות חדשים, שדמותו של המנהיג ואולי גם משנתו לא היו כה מכריעות בעיניהם. אך גרוע מזה, קמו גם מנהיגים שספק אם הם מכירים בכלל את תורתו ומשנתו של ז'בוטינסקי, ואמנם הם נושאים את שמו, אך מתעוררת לפעמים השאלה, האם אלה אינם נושאים את שמו לשוא. מעשיהם, הנוגדים לא פעם את עקרונות ההדר האלמנטריים, מעוררים לא פעם חששות אלה. ולא רק צורת התנהגותם אלא גם תכניה מעוררים ספקות, האם ידועה להם משנתו של המנהיג. לשיאם הגיעו המעשים האלה וההתנהגות הזאת במחזות שהתרחשו ערב הבחירות האחרונות לכנסת. נדמה שמותר לומר, כי אילו הכירו רבים מהמנהיגים המתחרים על

משנתו של ראש בית"ר

מאת יוסף כרוסט

פחות משנתיים עברו מן הוועידה הזאת והמורה הסתלק בנבו וההרגשה הראשונה שפקדה את מחנה חניכיו בכל אתר ואתר היתה הרגשה של יתמות. עם זאת לא היה כל ספק, כי המעיין שממנו שתו חניכים אלה בימי חייו של המורה, יוסיף לרוות את צמאונם גם אחרי מותו וכי היסודות הרעיוניים שהניח המורה יוסיפו לשמש מסד לכל מעשיהם בכל תחום גם בשנים הבאות.

אט אט החלו ללכת לעולמם חניכיו הישירים בני הדור

העליונה. הוא עזר לנו לפתור בעיות יסוד, כגון בעיות סוציאליות, הוא הכניס לעולמנו את המושג הדר, החורג בהרבה מנימוסי שולחן וסלון גרידא, הוא עיצב את השקפת עולמנו לגבי זכותנו על ארץ-ישראל, וכמובן לגבי השאלה הערבית ולא היתה בעיה שלא יוכלנו למצוא לה פתרון בכתבי ובמשנתו בעל פה של המורה.

שלא לדבר על בעיות השעה. הוא קבע את יחסם של תלמידיו לעליית הסרטיפיקטים והמריץ אותם לשבירת הגזרות של ממשלת המנדט, הוא עמד בפרץ על ידי מאמרו המפורסם "קאלט און פעסט" בשעה שנדמה היה כי הגלים הזדוניים של עליית-הדם עומדים להטביע את התנועה כולה אחרי רצח ארלוזורוב, הוא אשר עיצב את יחסי הפנים בתנועה בין בני העדות השונות.

לא שתמיד היה ז'בוטינסקי הפוסק האחרון. הגיעו ימים כאשר רבים מתלמידיו חלקו על דעתו של מורם ודי להכיר את הוועידה העולמית השלישית של בית"ר בווארשה, בשנת 1938 שבה התנהל ויכוח אידאולוגי מעמיק בינו ובין מנחם בגין והיה בכך סימן משמח להתבגרותה של בית"ר שאף המורה עצמו, מחולל התנועה, רווה נחת ממנה, אך לא הפסיק להטביע את חותמו על תנועה זו.

שבע-עשרה שנים בלבד התהלך המורה זאב ז'בוטינסקי בקרב תלמידיו, חברי בית"ר. ראשית צמיחתה של תנועה זאת היתה בשנת 1923 וכבר בשנת 1940 הסתלק האיש, אך חותמו היה עז על כל מעשיהם שבותיהם בכל יום ובכל יום במשך ימי חייו וגם אחרי מותו. ולא רק עליהם, אלא על כל אנשי התנועה הריוויזניסטית בכל אתר ואתר, שלא השתייכו לבית"ר ומזונם היחידי היה מאמרו השבועי שנהג לפרסם ב"ראזווייט" או באחד משני העתונים היהודיים הגדולים בפולין, ואשר הופץ משם בעל פה ובכתב בכל מיני שפות.

מאמרים אלה קבעו את השקפת עולמם ואת הלך מחשבותיהם של חברי בית"ר והתנועה הריוויזניסטית עד כדי סכנה ממש שיפטרו אותם מחשיבה עצמית. הרי מורם חשב בשבילים והם היו פטורים מכך. למעשה היתה כאן מערכת גומלין. בעת ובעונה אחת היתה קיימת עתונות מסועפת ובה עסקו הכותבים, חניכיו של ראש בית"ר, בדיון על כל בעיות האידאולוגיה, וכמובן גם בעיות השעה, וז'בוטינסקי היה עז לרחשי לבם. מאמרו המפורסם "ציון וקומוניזם" היה תוצאה ישירה של פניה מצד אדם צעיר אליו בשאלות "אפיקורסיות" שבעקבותיהן כתב ז'בוטינסקי את המאמר הזה.

מובן שבמערכת גומלין זאת היתה ידו של המורה על

1930. זאב ז'בוטינסקי ראש בית"ר במחיצת קציני בית"ר. לידו יושב הבית"רי הראשון - אהרון צבי פרופס. ראשון העומדים מימין יוסף כרוסט, מחבר המאמר. (הצילום באדיבות מכון ז'בוטינסקי)

בוקר טוב ביבי ובני

מאת יוסף פרנקל

זילול, אולי מתוך חוסר הבנה. סטאלין שאל פעם בולז'ק, כמה דוויויות יש לאפיפיוור? התברר שסטאלין הלך והאפיפיוור נשאר. לא כל דבר ניתן למדידה במונחים של עכשיו ומייד. חינוך מחייב השקעה וסבלנות אך קודם כל הבנה, שאסור להפקיר אותו לגורמים אנטי-ציוניים או לאליטת המזל.

ואי אפשר לסיים מבלי להזכיר איזה שהוא מוסד הסטורי עם הרבה זכויות שנקרא בית"ר. מה הוא עושה כיום? הישובים ביהודה ובשומרון קמים על ידי תלמידי הרב קוק ולא על ידי תלמידי ז'בוטינסקי, המדריכים שמחנכים את ילדי היהודים בבריה"מ הם בעיקר שליחי הגוינט האנטי-ציוני או בני עקיבא. ושוב כרגיל, אנו קוראים ושומעים על "מלחמות יהודים" בבית"ר. מי יגל עפר מעיניך ראש בית"ר? נכון להיום אין שום תנועת נוער ציונית למעט בני עקיבא, שתתמודד עם תחלואי העכשווים ותעתיעי החינוך בנוסחתה של שר החינוך והתרבות. חומר למחשבה ולפעולה.

אנחנו נולדים לתוך החיים אבל התרבות הפוליטית תלויה ברצוננו. כאשר אותה תרבות מנוקות לתוך המפעל הלאומי, אין איש שיכול לעצור בעדה. היא יכולה להגביה עוף, לגרוף המונים ולקצור תהילה. היא יכולה לחזור ולנסוך בבני הארץ הזו את דם המכבים במקום המרק של שולה ממר"צ.

כי זאת לזכור. הקרב על ארץ ישראל, על עץ השדה ועל העריסה בבית, על בארות המים ועל צחוק של ילד ברמת הגולן, טרם הוכרע. בבחירות הבאות יפול הפור.

התעלות נפשית ואמונה עד אין קץ הן מפתח לניצחון. תרבות פוליטית פותחת את הדלת. בוקר טוב ביבי ובני בוקר חדש.

שמתפקדות כקבוצות לחץ. מאוביו של מורה אינם פחותים ממאוביו של קבלן. יסוריו של אמן עולה מבריה"מ, שפוטט יד ברחובות, אינם קטנים משל מי שאינו נבחר בשביעיות, מלה טובה ויד תומכת עולות פחות מסוף שבוע בבית מלון, אך תמורתן היא רבה יותר.

תרבות פוליטית היא מעורבות בתקשורת ולא התנכרות ושינאה. מי הפריע לליכוד במשך 17 שנות שלטונו להבטיח את הרב-גונויות בעתונות ובערוצי התקשורת האלקטרונית? מי מנע ממנו ליצור תנאים מבטיחים להוצאות לאור וכתבי עת? לסייע בקליטת מאות עתונאים-עולים, שעלו ארצה ואיבדו את עולמם בגלל אבטלה ותיסכול? ערב הבחירות האחרונות לכנסת יצאו לאור כעשרה עתונים יומיים בשפה הרוסית, וכמעט כולם תקפו את ממשלת הליכוד בחריפות. אף אחד לא זכר שממשלה זו העלתה אותם ארצה.

וכבר אמרתי שכל המנהלים הבכירים ברשות השידור נבחרו על ידי הליכוד? כך פעלה שיטת היימקורבים. כך גם אכל אותה הליכוד בגדול. אני מאמין שמעורבות גדולה יותר בעיות התקשורת, שישנה צורה ומהות, והבנה טובה יותר בצריכת תקשורת, במקום עיסוק קדחתי בעצמות אישיות, היו יכולות לשנות את מפת ערוצי התקשורת בישראל ולהבטיח חופש תחרות אמיתי ותנאים טובים יותר לביטוי ממלכתי וציוני. עדיין לא מאוחר.

שיקום שכונות, לא ניתן להתעלם מן השינוי החזותי בעירות הפיתוח, במה שהיה בעבר שכונות עוני ומחוזקרותם של מאות אלפי נגות עם רעפים אדומים בנוסף הרי האלפים, אבל החינוך הופקר לעמותות של ש"ס ולאופנות מתחלפות, שבעיקרן מיובאות מבחוץ. מי שהיה ראש עיריית יבנה והיום ח"כ מאיר שיטרית הוכיח, כיצד ניתן להפוך עירייה נכשלת ובעייתית למוקד של איכות חיים ועשייה, לא רק במובן הטכנולוגי אלא גם בתשתית החינוכית והתרבותית.

החיידון בחינוך בולט בעיקר בתחום הממלכתי, אולי מתוך

תרבות פוליטית מתחילה בהנהגה. יצחק שמיר נכשל. לעמדות המפתח חדרו "כדאייניקים", שהמאיוס את שלטון הליכוד. שיטת ה"מקורבים" הפכה לחלון ראוה. הליכוד גילה התנכרות וחוסר הבנה לבעיות תקשורת וזילול בחינוך. בית"ר הפכה לחלק מ"מלחמות היהודים" במקום תנועת נוער חלוצית. בחירתם של ביבי ובני אולי מבטק בוקר חדש.

ברק חרשי אוננים אינם יכולים להקשיב לרעידות הסיסים בליכוד. האות ניתן בשיבת המרכז האחרונה. ביבי נתניהו ניצח בגדול, אבל בני בנין לא הפסיד. חברי הליכוד ראו פנים חדשות בצמרת. השיטה של ה"דילים" והשביעיות נשלכה לבכי השופכין.

ביבי ובני ומוי שיבחר על ידם מתחילים כמעט מאפס. מי שמבקש לחזור לשלטון, להבטיח ריבונות בגדה המערבית, לקדם את השלום מבלי להפקיר את הביטחון, להעלות את ישראל על המפתן של שנות האלפיים, צריך למחוק את הגורמות של האתמל. ביבי ובני בודאי יודעים זאת. בוחרים ימיתו בקוצר רוח לתרבות פוליטית חדשה.

תרבות פוליטית מתחילה בהנהגה. כאשר רב החובל שיכור - הספינה טובעת. כאשר ראש ממשלה מגסה להחזיק בקרנות המזבח בכל מחיר, הוא עולה קרבן בעצמו. זה מה שקרה ליצחק שמיר יבליא למרות כוונותיו הטובות. מרוב דאגה לארץ ישראל, עשה הסכמים עם אנשים, שלא היות מכניס הביתה. הוא גם הפך הסכמים. כך מאבדים שלטון. כך יוצרים תת-תרבות.

רק דוגמה קטנה. לא מכבר פוטר יו"ר רשות ציבורית גדולה, "מקורב" של אחד השרים לשעבר, בגלל הוצאות אישיות מנופחות ושכר מנקר עיניים. אותה רשות היתה יכולה ליוזם אלפי מקורות תעסוקה אם היה לה קצת זימה וחזון. לא היה לה. כאשר תפקיד בכיר ניתן כגמול על שרותים עובר הדגש למטרות אישיות, אלף "כדאייניקים" המאיוס את הליכוד על העם. תרבות פוליטית היא רגישות לשפה, לשיר ולמכחול ולא לארוחות בשרניות בגן אורנים בת"א או להקמת עמותות,

לביט"רי יצחק שמיר,
ראש הממשלה לשעבר
משומריה הנאמנים ביותר של ארץ ישראל!
איחולי החלמה מהירה ואריכות ימים.
מאחלים: ותיקי בית"ר ומערכת בידרכ"ו.

כינוס חרום עולמי - עכשיו!

מאת עודד פוצ'טר

אידיאולוגיות וארגוניות מתאימות, אנו תובעים כינוס חרום של בית"ר. כינוס עולמי שיערך בצורה דמוקרטית הדרית ואשר יציע את התנועה קדימה.

ובראשונה - כל אלה מחייבים בדיקה רעיונית מקיפה, שידור מערכות והערכות מתאימה ברמה התנועתית חינוכית של בית"ר, דומה כי רעיון בית"ר הינו אקטואלי בימים אלה יותר מתמיד.

לתנועה הלאומית. שלטון מפלגת העבודה והשמאל, הפקדת תיק החינוך בידי שולמית אלונגי, התחזקות המפלגות החרדיות האנטי ציוניות. כל אלה כמו גם הארועים ברמה האזורית והעולמית: תהליך "השלום" הנורר עימו ייבוש של ההתיישבות היהודית ביו"ש והחרפת המצב הביטחוני בארץ כולה. התחזקות האנטישמיות בעולם ובגרמניה בראש

המהפך הפוליטי בא - לאחר 15 שנה איבד הליכוד את השלטון - הביא למחפך דמוקרטי חשוב ורציני ביותר בליכוד. בחירות אישיות, שינוי חוקה קפואה וישנה, ביטול המרכז ועריכת מפקד ובסופו אולי ועידה נבחרת. אין ספק שתקופה זו הינה קשה ביותר

* הכותב היה ראש הנהגה ארצית של בית"ר בארץ ישראל בתקופת 1990-1988

עיריית חולון

לותיקי בית"ר
לתושבי חולון
ולכל בית ישראל,

תע אורח אה!

בתקוה להמשך הדלקת נר בית"ר
כל ימות השנה, נר שיפיץ
אורות רבים ומבורכים לצד פעילות ענפה.

משה רום
ראש העיר
וחברי מועצת העיר

כביש חוצה שומרון - כביש דמים

מאת - ח"כ רון נחמן

קתירה אייזיק בת 40 ובנה יוסי אייזיק בן ה-12 מאריאל נפצעו בשבוע שעבר ביום רביעי 4.11.92 באורח אנוש בתאונת דרכים על כביש חוצה שומרון.

עבדכם הנאמן, ח"כ רון נחמן, ראש מועצת אריאל קיבל את הידיעה בעת דיון בכנסת בנושא תקציב המדינה. בעצבות התאונה הקשה, ולאחר סידרת תאונות קטלניות על כביש חוצה שומרון, העלה שוב ח"כ רון נחמן את בקשתו לתקצב את שיפוץ כביש חוצה שומרון ובמיוחד את בעיית השוליים הנמוכים וכן במקביל לאשר את השלמת הכביש החדש.

שר האוצר וחברי הכנסת ממפלגת העבודה ותנועות

אם ארצי דלכה וקטונה
היא שלי מראשה עד קיצה
(זאב זיבוטינסקי)

ותיקי בית"ר
BETAR VETERANS

ת"ד 56060 • תל-אביב • 61560 • TEL AVIV • P.O.BOX 56060

נר ראשון של חנוכה, תשנ"ג

20.12.1992

נכבדי, נכבדתי,

אני שמח לשלוח לך את גליון מס' 7 של "בדרכו" - ביטאונם של ותיקי בית"ר.

באותה הזדמנות אני מבקש לאחל לך ולבני ביתך חג אורים שמח.

האמן לי, הוצאת עלון כזה אינה משימה קלה - היא כרוכה לא רק בהוצאות כספיות נכבדות, אלא גם במאמץ מתמיד לספק "מוצר" איכותי, מגוון ומעניין, תוך רצון לספק בימה חופשית לביטוי עמדותיהם ודיעותיהם של כל אלו שמבקשים להביען.

בעזרתך, אנו מבקשים להשתפר ולשפר את "בדרכו". לכן, אנא:

1. אשר קבלת העלון.

2. הבע את חוות דעתך המלומדת אודותיו.

3. פנה אלינו בכל נושא שבו תבקש להתבטא.

בתקווה לשמוע ממך בהקדם. שוב בברכת חג שמח,

בכבוד רב,

יוסף א. שטיינר

היו"ר הנבחר

ישראל "הגדולה"!

מאת ד"ר ראובן הכט

לשרת את המולדת,
מהאופוזיציה

תוצאות הבחירות לא יכולות לדכא אידאולוגיה איתנה שרבות בשנים הוכיחה את צידקת דרכה ועמידתה בפני שינויים בין לאומיים אדירים. זוהי המסר החשוב ביותר שאני מבקש לנסות להעביר לקוראי דרך המגוון הבית"רי The Promised Land המופץ ברחבי אנגליה.

עם הודע תוצאות הבחירות הוצגו גליון בכותרת הגדולה: "We shall serve our nation from the opposition with love".

כתורת זאת זכתה לתגובות שונות מכלל האוכלוסייה היהודית בכלל, ומהתנועות הפוליטיות הפועלות כאן בפרט.

אולם תגובה אחת הפתיעה אותי במידה רבה, ועל כך החלטתי להקדיש את דבר המערכת של גליון ראש השנה של The Promised Land.

את תרגום המאמר, אני שולח בכבוד ובהערכה למר שטיינר הנכבד, ולעורך, מר וייס ("יבדרכי").

רכים מחברי התנועה ואחרים פנו אלי מאז ה-23/6/92 בשאלה: הכיצד ניתן לשרת את המדינה מהאופוזיציה? יתרה מכך, בהביאם דוגמאות מהעבר הלא רחוק, הם מוכיחים שאופוזיציה במהותה עלולה להזיק לתדמית ישראל ולקרוע את האחדות הפנימית החיונית כל כך לקידום המדינה ומטרותיה.

אנשי "שלום עכשיו" ביקרו את ישראל מעל כל כמה אפשרית בעולם, חברו עם הנרועים שבאו"ם ישראל ושיטפו עמם פעולה.

חלקם ערכו תעמולה בארה"ב כנגד מתן הערבויות לממשלת ישראל הקודמת בטענה שאלה יופנו ל"התנחלויות". אחרים הציגו את ישראל כ"גולית" ואת העולם הערבי כ"דוד", וכולם יחד פיתחו שינאה עזה כלפי כל סממן יהודי וציוני מחשש "למדינת לאום פשיסטית" או "מדינת הלכה".

או איך, הם שואלים, איך ניתן לעזור למולדת מהאופוזיציה?

תשובתי להם, פשוטה יותר מפשוטה. כפי שלימדנו את השמאל הישראלי במשך 15 שנים שאפשרי הדבר לזכות ברית שלום עם מדינה ערבית (עד 77 היתה הקונספציה שלהם - הסכמי ביניים בלבד), וכפי שהוכחנו להם שניתן וצריך לתקוף כשהנכרי (הכור העיראקי), וכפי שהבהרנו להם שיש להשיג שוויון חברתי אמיתי ללא אפליה במקביל ליצירת תחרות בריאה במשק, וכפי שלימדנו אותם שפטריוטיות זה לא פשיוס, ואהבת העם היהודי אינה נזענות, וכפי שהפכנו את חלום העליה מברה"מ למציאות חיה, וכפי שהבהרנו שניתן לומר "לא" באופן שקט, אדיב ומנומס ליהודים בעולם, כך נלמד אותם - מהאופוזיציה - שההתייבות היהודית בארץ ישראל תימשך למרות "גזרות הספר הלבן" של רבין, וכמו כן נלמד אותם שאפשר לעודד את ההשקעות בבריאות, בינוי, תיירות, תעשייה, חקלאות וחינוך באזורי רמת הגולן, ירושלים, יהודה, עזה והשומרון,

וכמו כן נוכיח שכללי הדמוקרטיה ישמרו בקנאות וחוקי המדינה לא יופרו (כפי שעשו אייבי נתן וחרביו) ויתרה מכך, נוכיח להם שכאשר לממשלה הואת יהיו הישגים, נהייה הראשונים לברך ולהודות להם, ובהגים יהודים, הראשונים לשכוח מההייבות ולברך איש את רעהו ב"חג שמח" יהיו אנתנו - אנשי המחנה הלאומי שבאופוזיציה.

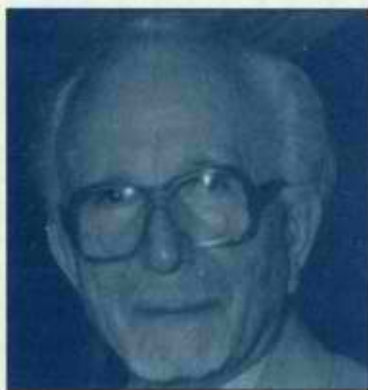
אילן חכמי, סטודנט תואר שני יחסים בין לאומיים בית"ר/אנגליה

עתה, כעבור שנה, מחפש אני בהצהרה האמריקאית שלאחר המשבר במפרץ על הסכסוך הערבי-ישראלי שלוש מלים: "שלום עבור שלום" - אך לשווא. אני מאמין ששלוש מלים אלה מהוות תשתית-יסוד לעקרונ ה"יסוד החדש".

כאשר יוצרים "סדר חדש במזרח התיכון" ומאשרים "שטח עבור שלום" - לא חייבים לעצור בנבולות הקיימים לפני 1967. מדוע לא לחזור לכוונה המקורית של המנדט הבינלאומי שניתן לבריטניה ב-1922 להקמת הבית הלאומי לעם היהודי השטח שהוקצה לבית הלאומי כלל או את כל פלשתינה המערבית (מהים לנהר הירדן) ואת כל פלשתינה המזרחית (כיום ירדן, המדינה שב-1991 התיצבה לצידו של סדאם חוסיין נגד הקואליציה בראשותה של ארצות הברית). המדינה העצמאית עבר-הירדן, יצירת בריטניה הגדולה, נוסדה ב-1946 והיתה לממלכה ההאשמית של ירדן ב-1950.

מאמרו המרתק של ד"ר ראובן הכט לקוח מתוך המוסף לדו"ח י"ו מועצת המנהלים של "דגון" - הערות כלליות, פוליטיקה.

צילום - מלכה שני

רבעים). שיטחה של ישראל הוא 0.03% משיטחה של ארצות הברית. "הגדה המערבית" (יהודה, שומרון) ורצועת עזה, (ביחד מהווים שטח של 6,309 קמ"ר 2,436 מילין רבועים) 0.0443% של השטח הערבי ו-33% משיטחה של ניו גרסי!

שיטחה של ישראל הוא חמישית בלבד מזה של מדינת ניו יורק ורבע מזה של קובה. השמורה בקניה גדולה פי 2.6 משיטחה של ישראל "הגדולה" עד לנהר הירדן (72,500 קמ"ר)!

בסקירת הפוליטיקאים אשתדק מחיתי על כך שמוכיר המדינה, מר גיימס בייקר, קיבל רק תמונה משובשת על ישראל ומצב במזרח התיכון, שבהתבססו עליה הוא הוכיח את ממשלת ישראל בהצהרתו מ-22 במאי 1989, כי עליה לנוח אחת ולתמיד את החזון הבלתי ריאלי של ישראל הגדולה... להכריז על הסיפוח כמבוטל, לעצור פעילות התנחלותית, לאפשר שוב פתיחת בתי-ספר, להתייחס לפלשתינאים כאל שכנים הראויים לזכויות פוליטיות... ("גדולה" - כדוגמת בריטניה "הגדולה", או הרייך הגרמני השלישי "הגדול" הידוע לשימחה, או המושג שאבד עליו הכלח, סוריה "הגדולה" (הסתר הפורה) - מעלה באוב חזיונות של כח אימפריאליסטי המטיל את חיותו על שטחים רחבי ידיים ואוכלוסיות גדולות!).

חזר אני על שאלתי דאשתדק - איפה ומה היא ישראל "הגדולה"? שיטתן של 21 מדינות הליגה הערבית הוא 14,240,650 קמ"ר 5,556,850 מילין רבועים) יותר מפי חמש מאות משיטחה של ישראל, עד נהר הירדן (28,000 קמ"ר 10,950 מילין רבועים), ליש יותר (134.69%) מכל אירופה (10,532,000 קמ"ר 4,066,409 מילין רבועים) וב-50% גדול יותר (152%) מאשר ארצות הברית (9,363,389 קמ"ר שהם 3,625,208 מילין

מורשת המכבים

מאת ח"כ יעקב שמאי - ראש הליכוד בהסתדרות

את המוני העם למהפך מחודש? לליכוד שרשים עמוקים בעם, ולכן אני משוכנע שהדבר אפשרי. אך הוא מותנה בנו, בהתנהגותנו ובאמונתנו. הליכוד חייב להיות קשוב לרחשי לב העם, לצרכים החברתיים ולרווחת הפרט, כדי לזכות באמון מחודש. לפנינו דרך ארוכה וקשה, לעתים מייגע ורדופה קשיים ומכשלות. אך אם נציב בפנינו את המטרה, ונחזור להשגתה בכוח רצון ובדבקות, נוכל להגיע אל היעד. מי כמו ותיקי בית"ר, יודעים כיצד צלחה הדרך למהפך הפוליטי ב-1977 תחת הנהגתו של המנהיג הדגול מנחם בגין ז"ל.

מה שנראה באותם ימים כמעט בלתי אפשרי, הושג בעזרת הנהגה ופעילים חזרי רוח קרב כוח רצון ואמונה. ימי החנוכה מזמנים לנו אפשרות ללמוד ממורשת המכבים שעמדו מול היוונים כמעט חסאי אוניס ויכלו להם. גם אנו נוכל בסופו של דבר ליריבנו הפוליטיים, אם נשכיל לכלכל בתבונה את מעשינו.

חג החנוכה הוא מבחינות מסוימות הקרוב ביותר לליבנו, בהיותו חג עצמאות כבר לפני יותר מאלפיים שנה. חג זה מבטא את נצחון המכבים על היוונים בעת מלחמות החשמונאים, ויש בו כדי להעביר לכל דור את המסר הברור, כי אסור לומר נואש גם במצב הגרוע ביותר שבו האפשרות להתגבר עליו נראית לכאורה שחיוני. בכוח האמונה ברעיון ובצדקת הדרך, ניתן לעתים להפוך את הקערה על פיה, ולהגיע ליעדים הנראים בלתי אפשריים. יש בו בחג זה, כדי להעביר מסר גם לנו, לאחר שכשלנו מול יריבנו הפוליטיים, ושמטנו מידנו את רסן השלטון במדינה. אין ספק. התבוסה בבחירות מכאיבה וצורבת, בעיקר נוכח החשש מפני תוצאות הרוח אסון של מדיניות ממשלת השמאל. ין בקרבנו הנוטים להתפס בימים אלו לרוח נכאים, חושה שלפנינו שנים ארוכות של שהייה במדבר האופוזיציוני. האמנם אין ביכולתו של הליכוד להרים ראש, ולסחוף אחרי

הסתדרות עובדים לאומית על מוסדותיה וחבריה

חג אלהים חנה!
ברכות מאת
לוותיקי בית"ר

הועד הפועל

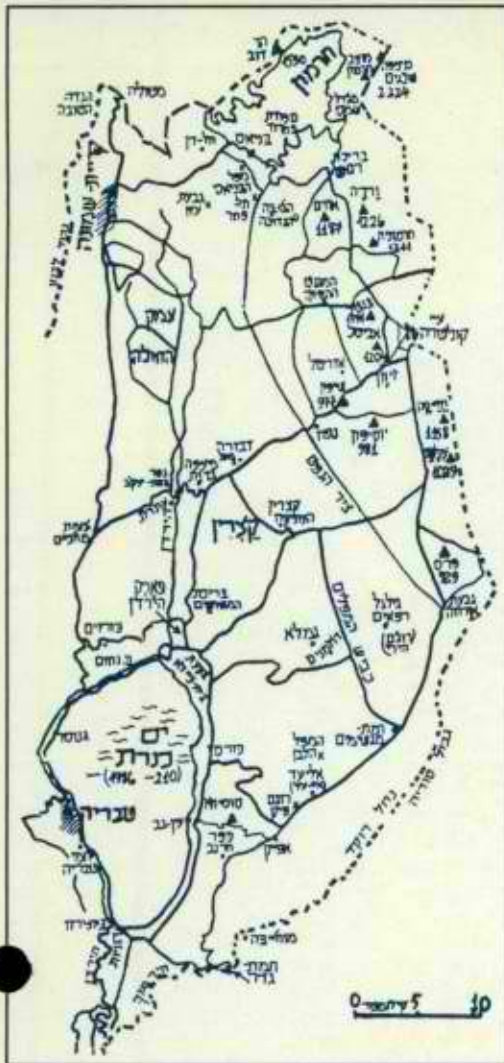
עיריית רמת-גן
מברכת את כל תושבי רמת גן
את ותיקי בית"ר,
ואת כל בית ישראל

בהברכת חג אלהים חנה!

צבי בר ראש העיר
סגניו וחברי מועצת העיר

הגולן שלנו

מאת בר לב שמואל
ראש המועצה המקומית קצרין

חתיכת מולדת

הגולן שוחרר במלחמת ששת הימים לאחר שמשך 19 שנים שימש בסיס לתוקפנות נגד ישובי עמק החולה והגליל העליון.

ראשוני המתיישבים שעלו לגולן מצאו ארץ חרבה, שדות מוקשים, מחנות צבא והרבה אבני בזלת. במסירות, בעבודה קשה ובהמון אהבה נעשה הגולן לארץ חמדה.

32 יישובים הוקמו כאן במשך 25 שנים, בכללם קצרין, בירת הגולן. שדות ירוקים כיסו את אדמת הבזלת, כאן קמו מפעלים משגשגים של תעשייה ותיירות, מכאן, באגם, המים הכי טובים, היין הכי טוב, והתפוחים הנהדרים.

זוהי ארץ של חלוצים, שבנו במשך שנות דור מולדת והנשימו כאן את חלום "ארץ ישראל היפה".

הגולן זה קודם כל חתיכת מולדת - לא קלף מיקוח, ולא קורבן לשלום.

חוק בינלאומי

הגולן סופח למדינת ישראל ב-14/12/81 עפ"י חוק הגולן. נוסח החוק אינו מותיר מקום לספק שמדובר בהחלת החוק והריבונות. כך נקבע גם בבג"ץ (205/82) "ככל מקום בו מופיע בחקיקה ישראלית "ישראל" או ביטוי אחר המציין את המדינה גם רמת הגולן במשמעו". נוסח חוק הגולן הוא בדיוק אותו נוסח על פיו נכללו בתחומי המדינה, הגליל המערבי, רמלה, לוד.

מה דינם של אלו עפ"י החוק הבינלאומי, ומה דינה של ירושלים?

מים חיים

בראשית, שנות ה-60, ניסו הסורים להטות את מקורות הירדן כדי לשלול מישראל את מימיה. צה"ל סיכל את ניסיון הסורים ליבש את ישראל. צריך להבין ששליטה בגולן פירושה שליטה במקורות המים. גם כאשר מדובר במדינות ידידות לא נהוג לאפשר למדינה אחת לשבת על הברז של שכנתה, קל וחומר שמדובר במדינה עוינת.

רוצים שלום

תושבי הגולן חפצים בשלום ככל אזרחי מדינת ישראל. אבל הם מאמינים בשלום אמיתי יתכן רק אם יתקיים מצב של איזון טקטי ואיסטרטגי המונע תוקפנות ומאפשר דו קיום בקוי הגנה מאוזנים. המשך שליטתנו בגולן תורמת לבטחון המדינה יותר מחוזה שלום שיש בו הימור על העתיד.

שטח הגולן הינו רצועה צרה (כ-20 ק"מ) ותוואי הגבול נסמך על תנאים טופוגרפיים חיוניים. כל שינוי בקו הנוכחי הינו נטילת הימור ששום מדינה שפויה לא תקח על עצמה. אם הסורים לא בשלים לקבל את הנוסחה ויתור על שאיפות טריטוראליות תמורת שלום, ניתן לדעתי להסתפק בהסכם אי-לוחמה במסגרתו ידוללו הכוחות משני צידי

קצת היסטוריה

במשך תקופות ארוכות שימש הגולן חלק בלתי נפרד מהגליל. בימי בית ראשון ישב בגולן חצי שבת המנשה, בימי בית שני התקיימו כאן יישובים רבים בנייהם בירת המחוז, העיר גמלא, שנלחמה בכנורה עילאית ברומאים. בתקופת התלמוד התקיימו עשרות יישובים יהודיים במשך מאות שנים.

כנלל שורשי עבר אלו ראו ראשי התנועה הציונית את השתייכות הגולן למפעל ההתישבות בארץ ישראל כדבר מובן מאליה שיש להאחוז בו. היישובים שהוקמו ב-1886-7 כמו בני יהודה החזיקו מעמד כ-30 שנה, עד שהערבים רצחו את המתיישבים וגירשו אותם. עד היום יש כ-100,000 דונם במזרח הגולן שנרכשו ע"י הברון רוטשילד, והוחרמו ע"י הסורים ב-1947.

הגבול, יתחיל תהליך של נורמליזציה, כל זאת מבלי שהסורים יוותרו על מאיוויהם ואנחנו על האינטרסים הקיומים שלנו. הגולן והיישובים שבו נבנו לעת שלום והתנאי לשלום אמיתי הוא המשך קיומם ובטחונם של כל יישובי הגולן.

"ארץ ישראל", לא "שטחים"!

כל האומר "שטחים תמורת שלום" כאילו מסכים שארץ ישראל אינה קיימת, אלא יש שטחים. אחרת היה אומר "ארץ ישראל תמורה שלום" או "המולדת תמורת שלום".

בימים אלה, כאשר כל אמירה והגדרה מתפרשת ומועברת על ידי התקשורת למיליונים, והמיליונים רוצים להאמין מתקבל הרושם שאי-שם במזרח התיכון ישנם שטחים שהיהודים מחזיקים, ולכן אין שלום.

אינני מצפה שאומות העולם או אלה מבינינו המטיפים לזכויות העם הערבי על שטחי המולדת של העם היהודי, יאמרו "ארץ ישראל תמורת שלום" או "המולדת תמורת שלום", אבל - חברי הכנסת, שגרירים וקונסולים בחוץ לארץ, הדוברים במשרדי הממשלה והמפלגות, משרדי ההסברה והתקשורת הממלכתיים - צריכים בכל דיון פומבי ופנימי, באספות-עם ובראיונות לעתונות ולתקשורת לתקן את הביטוי "שטחים" ולהדגיש כי יש לאמר "ארץ ישראל" או "מולדת".

העם "הפלשטינאי" נוצר בהבל פי התעמולה, האמירה וההגדרות של התקשורת. יש להזהר שהסמנטיקה לא תהפוך את ארץ-ישראל ל"שטחים".

בברכה,
"ארץ ישראל שלי"
דב מילמן, יו"ר
מנדל מלצקי, מזכיר

תודה
לעורך-דן משה מרון
למר מרדכי שפיגל - חולון
למר מאיר בן גיגי - מצפה רמון
ולדליה מדפוס הפיל הורוד - רמת-גן
עבור עזרתם הרבה
וותיקי בית"ר

לחברי וותיקי בית"ר!
חג ארוך מאח
האש"כ בברכה.

ח"כ נעמי בלומנטל

מועצה מקומית תל-מונד

מתל-מונד המתפתחת והמשגשגת
שלוחה ברכת המועצה
לכל התושבים,
ולכל וותיקי בית"ר

חג ארוך מאח!

רצבי שלמה
ראש המועצה

ראש העין

בסימן חג האכ"כ

נמשיך לחזק את שרשי וערכי
עם-ישראל בארץ מולדתנו
ברכות חמות;
לוותיקי בית"ר
לתושבי ראש-העין
ולכל עם ישראל

יגאל יוסף
ראש-המועצה

הפלשתינים רוצים מדינה ביש"ע ואוטונומיה במדינת ישראל

מאת משה בן שחר

הם חונגים את ימי העצמאות, אין הם מניפים דגלי המדינה, ואין הם שרים את המנונה. לעומת זאת, מתחשבת המדינה ברגשותיהם הלאומיים ומטרת את צעיריהם מן השרות הצבאי. זוהי, אגב, אחת הטעויות הגדולות של הליכוד, אשר לא חיב אותם לשרות לאומי - ולו גם בשרות בבתי חולים, שבהם הם מקבלים את מיטב הטיפול והשירותים הרפואיים כאזרחי המדינה.

לערביי ישראל יש ייצוג בכנסת. מצבם הכלכלי טוב כפי שלא היה מעולם בארץ. הם נהנים מכל חריות האזרח. ובכל זאת הם אינם מוכנים להשלים עם מעמד של מיעוט תחת שלטון ישראלי. הללו כבר מדברים ברוב חוצפה על אוטונומיה משלהם באזורי הנליל הישראלי.

בעקבות תבוסתו בבחירות, חייב הליכוד לשנות את נישתו האידיאולוגית. אין יותר עניין לליכוד בטיפוח אוטופי של החברה הערבית. החוון של "שם ירוזה לו בשפע ובאושר בן ערב בן נצרת ובניי" - חוון זה רצוף בגידות מצד הערבים. החוון של חברה יהודית-ערבית זו לאומית הוא בנגוד גמור לכמיהה של המוני ישראל יוצאי המתנה הלאומי.

משה בן שחר הצטרף לבית"ר לפני קום המדינה במפתח תקוה, שם גם היה פעיל בשורות האצ"ל. במשך כל השנים היה פעיל בתנועה הלאומית, והיום משמש כעורכו של שבועון "הירדן".

הרבים, איפשרה לו מעורבות קזאת. הוא טען וטוען, כי ערביי ישראל רוצים "לעלות כחה". במקביל למאבק שהם מנהלים בדרישה לשוויון זכויותיהם, הם מאתגרים, אפילו אומרים מפורשות, שיש להם מה להגיד בנושא המדיני. ממשלת הליכוד כשלה בנושא הזה של פיקוח על ערביי ישראל, ועכשיו מפלגת העבודה חוזרת על אותם המישגים. על רקע המתרחש בשנים האחרונות בקרב ערביי ישראל בכל הנוגע לקיומה של מדינת ישראל, יש לאמר בנליו באזוני ראשי הליכוד כי המשטר הישראלי כלפי הערבים ב"ק-הירוק" וב"גדה המערבית" הוא משטר של ליברליזם נאור, ועל כן כל התרופות וההתחכמויות שגורמים ישראלים מכל גוני הקשת מנסים להפעיל, כולל הנסיונות לראות באוכלוסיות הערביות ב"ק הירוק" וב"גדה המערבית" חטיבות בעלות גורל היסטורי שונה, כל התרופות והתחבולות הללו לא יועילו. הערבים הללו רוצים בחיסולה של מדינת ישראל בשלבים.

ערביי ישראל עוינים את המדינה אפשר להסתייע בשורה ארוכה של דוגמאות כדי להמחיש עד כמה הערבים הללו שונאים את מדינת ישראל, שהרי אין

ועדות מומחים ובהקמתן ההדרגתית של מועצות-על, כתשתית למיניסטריונים.

ארבעים צוותי מומחים
כיום פועלים כבר 40 צוותי מומחים, המקבלים הוראות והנחיות מאשי"ף בטוניס, שבין חבריהם אנשי אקדמיה רבים. צוותים אלה פרוסים במיבנה, המקביל במדה רבה לזה של המינהל האזרחי בשטחים, ומורכבים מוועדות היגוי עליונה, המכוונת את עבודת הוועדות בקווים כלליים. זהו, כמובן, רק פן אחד של המתרחש, ומתברר כי גם ערביי ישראל עומדים להתערב, וביתר שאת במה עתיד להתרחש כאן, בעתיד הנראה לעין. להזכיר לציבור הקוראים שלנו, רק לפני שבועות מעטים חזרו ראשי מועצות ערביות בישראל, מפגישות עם ראשי אשי"ף בטוניס. ממשלת רבין אשר על פי כל הגיון וחוק - היתה חייבת לעצור אותם, העלימה עין - ועוד שיפרה את תנאי מאסרם של הרוצחים הערבים למיניהם היושבים בבתי הכלא הישראליים.

בראש אלה הדוחקים ליתר מעורבות של ערביי ישראל, מצוי אחד בשם ד"ר אחמד טיבי, אזרח ישראלי המשרת בקביעות את האינטרסים האפלים ביותר של אשי"ף, ואפילו ממשלת הליכוד, בעוונותיה

הציבור הלאומי עומד בפני ימים קשים מאוד, על רקע התוכניות למימוש מה שקרוי "אוטונומיה" ערבית בשטחי ארץ ישראל - והעזרה שציבור ערבי זה מקבל מחוגים בישראל היהודית. היה זה הנרי קסינג'ר, מזכיר המדינה האמריקני לשעבר, שאמר לפני שנים לא רבות, כי "לישראל חייב להיות ברור: לא חשוב מה יהיה השטח שתבחר לאוטונומיה הפלשתינית. היא חייבת להבין, שזה השטח שבסופו של דבר יעבור לשליטה ערבית". ואילו גיימס בייקר, מזכיר המדינה עד לפני שלושה חודשים, הודיע במכתב הבטחות למשלחת הפלשתינאית כי מטרת המשא ומתן על הסדרי המעבר הינה להביא למעבר מסודר, ובדרכי שלום של הסמכות מישראל אל הפלשתינאים. הפלשתינאים צריכים להשיג במהירות שליטה על ההכרעות המדיניות והכלכליות המשפיעות על חייהם ולהסתגל אל מצב חדש, שבו הפלשתינאים מנהלים את הגדה המערבית ואת עזה...".

בן, הסכנה הגדולה היא בעצם העובדה, כי מאז ועידת מדריד, החלו הפלשתינאים בהכנות מעשיות, ובגיבוש מסגרות ארגוניות לקבלת סמכויות השלטון העצמי. הכנות אלה באות לידי ביטוי בהקמת

באש יוקדת

מאת ד"ר יצחק אלפסי

מאת שבתי נדיב (עורך: יוסף קיסטר), הוצאת המרכז למורשת ירושלים ע"ש זאב ז'בוטינסקי. ירושלים.

שבתי נדיב מחבר הספר

כל ספר הבא לספר על מורשת בית"ר חשוב הוא, שכן ההיסטוריה "הרשמית" המוכרת בישראל ניסתה ומנסה להסתיר את מורשת בית"ר ומייסדה זאב ז'בוטינסקי וחשיבות כפולה יש לספר שמספרו הוא אחד מעושי ההיסטוריה.

שבתי נדיב, בית"רי ותיק, איש המחותר, שזכה להכיר אישית את זאב ז'בוטינסקי מספר על המנהיג

הדגול, על פעילותו שלו להעלאת המעפילים לארץ ועל הצלת אלפי נפשות (!).

שבתי היה מאז ומתמיד איש רוח ואיש מעש.

בדרך של "אהבה מקלקלת את השורה", אבל טובה אהבה משנאה, וספרו של שבתי הוא ספר של אהבה לזאב ז'בוטינסקי ולמורשתו, לבית"ר ולארנון הצבאי הלאומי, ידעו הדורות הבאים מי הם מחוללי המרד ומי הם שנתנו לנוער העברי רנשי אדנות וכבוד!

עוד נדבך חשוב לתולדות ישראל בימי אימה וסער.

ותיקי בית"ר מודים למר יצחק אלפבאום עבור עזרתו תמיכתו ומסירותו

ברכות ליוסי אהיאלי

עם מינויו למנכ"ל קרן רמת-גן לחינוך ולתרבות. עלה והצלח!

ותיקי בית"ר

עיריית אשדוד

לכל תושבי אשדוד, לוותיקי בית"ר ולכל עם ישראל-

חג אהיאלי!

צילקר צבי

ראש העיר

עיריית קרית-גת

ברכת חג אהיאלי

שלוחה לכל תושבי קרית-גת ולכל וותיקי בית"ר

בוים זאב

ראש העיר

הליכוד בהסתדרות

ברכות חמות לכל וותיקי בית"ר

חג אהיאלי!

ח"כ יעקב שמאי יו"ר הליכוד בהסתדרות

לו יכולתי

מאת שמעון שפירא

לו יכולתי לשאוג כארי הפצוע הנמלט מחיצי הרודף הפרוע הייתי בורח אל המדבר הפתוח, כאל עיר-מקלט, משכן-מלכת-הרוח...

לו יכולתי להתרומם מעל ומעבר, לחצות גבולות על כנפי-הרוח וגדר, הייתי נתלה על כנפי-הרוח ועף לנג-עדן, אל עץ-התפוח...

לו יכולתי להרדם, כחוני-המעגל, לישון בתרדמה עד שנות-יובל ואז להתעורר, כמו בחלום-על ולמצוא את עצמי בארץ ישראל...

לו יכולתי לעזוב את בית-הולדתי, יחד עם אבי ואמי וכל בני-ביתי, שנים ספורות לפני פרוץ השואה, כל חלומותי היו מתגשמים, רק פה-במכורה...

לו יכולתי לעבור את הגשר הצר, הנמתח בחוטי-דמיוני מעל שתי נדי הנהר, לא הייתי נלכד בחוטי-העכביש ומובא בל-כורחי לסיביר, חבל-הביש...

לו עמד בי הכוח, הרוח והמוח, להשתחרר מהמתח ולעזוב את השטח, לחצות את הגבול, מעל סוללות-החול, הייתי מגיע, בלי-ספק ליעד המיוחל...

ויכולתי, גם יכולתי עם קיום הנדר, אחרי ט"ז שנים של סבל-נטול-גדר, לנפץ את שרשרות-האסיר ביוזעין ולצאת לדרור ולהיות בן-חורין...

- לביל קלינטון**
בהיבחר לנשיא ארה"ב תקוותנו כי אחת מפעולותיה ההומניות הראשונות תהיה שחרורו המידי של **יונתן פולארד**
- משה לנדא
 - רפי מור
 - רונינסקי ישראל
 - בטי ומשה גולדברג
 - פולריץ יחזקאל
 - הנדל שמחה
 - הנדל גרשן
 - רינק יהודה
 - סטנקביץ שלמה
 - חייט נחמן
 - לואש יעקב
 - צביבל

כיצד הצבעתם בשעת מבחן, אדוני ראש הממשלה?

מאת ידידיה בארי

בממשלה אלא כדי להתנגד לה בודאי חשבו. בענין עקרוני-קרדינאלי שבו הן חלוקות. אם תביא ממשלת "העבודה" לאשור הכנסת תכנית שלום מסכמת עליה ועל סוריה והמבוססת על פנוי הגולן היעלה על הדעת שיתמכו בה "הלכוד" "צומת" המפד"ל ומולדת!

הסיבה האמיתית שונה. "המערך" לא רצה להצטייר בעיני הצבור בישראל כמי שמכשיל תכנית שלום אשר ממשלת "הליכוד" והצד הערבי הסכימו לה. זו האמת המרה לאמיתה כפי שאמר בזמנו הנרי קסינג'ר: לישראל אין מדיניות חוץ יש רק מדיניות פנים. מכל מקום אדוני ר"מ אי אפשר ליהנות מכל העולמות להצביע בעד נסיגה מוחלטת להתנאות בכך ולהאשים את היריב ביצירת "תקדים חמור".

"הליכוד" יתר על כן, אלו ידע מנחם בגין כי סיעת "המערך" תצביע נגד קרוב לודאי שהיה נמנע מלבקש את אשר הכנסת אך סיעת "המערך" ברובה המכריע נמנעה מלהאבק על עקרון המדיני שבמצעה ותמכה בהסכמי קמפ-דייוויד. זאת ועוד עד היום סונטים רבין ופרס בשמיר ובארנס על שהתיצבו נגד "יצירת התקדים החמור" בצורה קולעת התריס אז ח"כ שלמה הלל כנגד חבריו לסייעת "המערך" "התכנית תכנית הלכוד אך הידיים: ידי המערך"

מדוע נהגה מפלגת "העבודה" כפי שנהגה! האמנם לא היה מובן כבר או פשר "התקדים החמור"? כל אימת שהשאלה מוצגת למנהיגי העבודה הם משיבים אם ממשלת "הליכוד" הסכימה לוותוריים מפליגים: יכולנו להתנגד! תשובה תמוהה ביותר. אופוזיציה אינה קיימת כדי לתמוך

"היותו על סיני יצר תקדים חמור מאין כמוהו בחוזה השלום עם מצרים נסוגה ישראל לא רק משטחים אלא מ"השטחים" עד לסמ"ר האחרון. הלוואי שהתקדים המצרי לא היה" אמר רה"ם באוניהם של נציגי-הישובים ברמת-הגולן שהתכנסו בקבוץ אורטל.

כותב שורות אלו שהתנגד להסכמי קמפ-דייוויד מסכים בכל לבו לדבריו האמורים כי יצחק רבין. ברם שומה להקשות. הסכמי קמפ-דייוויד הובאו לאשור הכנסת בספטמבר 1978 וחוזה השלום עם מצרים במרץ 1979 מדוע לא אורז או רבין פרס רוב חבריהם לסייעת "המערך" אומץ להצביע נגד? הרי כמי שדגלו במוצהר "בפשרה טריטוריאלית בכל הגזרות" יכלו למנוע את "התקדים החמור" (בהצטרף קולותיהם לקולות המתנגדים מסייעת

מאת ברוך ורקשטל

בשנה הבאה חמישים שנה למרד גיטו ורשא

למה ומדוע אני חוזר לאותם תאריכים: למה אני מזכיר כל זאת כעת? הואיל והקול הלאומי - הביתרי נשתק, נשכח, נעלם.

אנו שוב עומדים לפני הלוח, לפני התאריך ההיסטורי - יובל שנים-בחודש אפריל 1993. אנו עומדים לפני התאריך שבו לוחמים בית"ר והתנועה הלאומית, הניפו ראשונים את דגל המרד בגיטו ורשא, דגל כחול לבן, - הארגון הצבאי Z.Z.W. שהונף ע"י היהודי.

מפניה והתזכורת שלי בנושא הנ"ל, באה על מנת שתיקחו את היוזם והמנהיגות לארגון להקמת ועד (מועצה פעילה) לאירוע היסטורי חשוב זה במדינת ישראל, ואשמח לעמוד לרשותכם בכל תפקיד ובכל עבודה ארגונית למטרה נעלה זו.

לכל המעוניינים לסייע בארגון הארוע ההיסטורי הנ"ל, ניתן לכתוב אל ברוך ורקשטל דרך מערכת "בדרכי" ת.ד. 56060 ת"א 61560 על גבי המעטפה: "לזכר מרד גיטו ורשא"

לפני שלושים שנה הוקמה הועדה לציון-המרד גיטו ורשא ע"י תנועת החרות. מייסדי ומארגני הועדה, פרץ לסקר ז"ל, ד"ר יוסף שופמן ז"ל ואנוכי (מרכז הוועדה), הפעלנו במשך תשעה חודשים כינוסים בכל חלקי הארץ של ותיקי בית"ר, שארית הפליטה, לוחמי הגיטאות, פרטיזנים ויוצאי צבאות הבריט.

בשיא הפעילויות ארגנו עצרת זכון הראשונה הגדולה (18 באפריל 1963) - יום - בהיכל Z.Z.W. הנפת דגל המרד ע"י התרבות בת"א בהשתתפות שרידי הלוחמים הבית"רים בגיטו ורשא, יו"ר התנועה ומפקד ארגון הצבאי הלאומי, מנחם בגין, ז"ל.

בתום העצרת הוקמה המועצה להנצחת בית"ר והתנועה הלאומית בשואה. (שמשתית או בתור מזכיר המועצה) ובהמשך הוצא רבעון "פרסומי הלוחמים" בעריכת חיים לזר, ולאחר מכן מוזיאון הלוחמים והפרטיזנים בבית ז'בוטינסקי, שמייסדו, חיים לזר וברוך ורקשטל.

מועצה מקומית מטולה

חג אורח שמח לכל בית ישראל!

יוסי גולדברג
ראש המועצה

מועצה מקומית אופקים

לרגל חג האורים שלוחה ברכת המועצה לכל תושבי אופקים, ותיקי בית"ר וכל עם ישראל.

חזן יאיר
ראש המועצה

מועצה מקומית גני-תקוה

בשם המועצה אני שמח לאחל לתושבים ולותיקי בית"ר

חג אורח שמח!

שלום חלק
ראש המועצה

מועצה מקומית בנימינה

ברכות מאות לכל תושבי בנימינה. לותיקי בית"ר - חג אורח שמח!

קירמאייר מוטי
ראש המועצה

הליכוד - לדרך חדשה

מאת יוסף אחימאיר

והחברתית של תנועת-ליכוד, לדעת לטפח את עקרונות היסוד ולפתח את מחשבת העתיד. הקפאון המחשבתי שאחו בנו - עקב העיסוק המופרז במאבקים פנימיים - אסור לו שיימשך. ולכן, ישיבת המרכז, שבה נקבעו הוראות השעה לבנייתו מחדש של הליכוד ומסדותיו, חייבת להיות גם ראשית הדרך להתנערות רוחנית, להתפתחות רעיונית, מחשבתית, של המחנה הלאומי. ופירוש הדבר - לתת יותר את הדעת לצד האידיאולוגי של פעילות תנועה גדולה כליכוד, לפתח כלי מבטא חדשים, עתונות ובימות רעיוניות, שבהן יוכלו חברי התנועה לשמוע ולהשמיע, לקרוא ולהתבטא. הכרח לחזור אל המקורות, אל השורשים, לקחת מהם את הטוב והאקטואלי, ולשלבם במחשבה חדשנית, יוצרת ודינמית.

חברי מרכז הליכוד, בתהכנסותם האחרונה, הצילו את כבודה של התנועה. הם איכזבו את התקשורת, הם שעממו אותה, הם העבירו את הישיבה בצורה עניינית וקיבלו את ההחלטה הנכונה. לדרך חדשה, של בניה חדשה, של בחירת הנהגה חדשה וצעירה ושל פתיחת דף חדש במאבק למען ארץ-ישראל עם כוחות רעניים ועם רוח נמרצת.

ואולם, לא עבר שבוע מתום ישיבת המרכז, וכבר ניתנה לנו תזכורת של אותה התנהגות תנועתית, שהיתה לו לרועץ לליכוד, ושהכשילה אותו בבחירות לכנסת ה-13. אחד ממחשבת המועמדים להנהיג את הליכוד כבר מצא לנכון לצאת לתקשורת, בראיונות נרחבים, ותקף בהם את המתמודדים האחרים ובמיוחד את מי ששמו הוזכר כ"מנצח" בישיבת המרכז וכמוביל במרוץ. כאילו לא למד דבר, כאילו לא שינה דבר, חזר אותו מועמד על האסמפות וטענות מן הסוג שחשבנו, כי פסו מן העולם לאור לקחי הכשלון הגדול. הוא תקף את חבריו, אך הזכיר לנו את סגנונו העבר ואת חלקו של השלטון.

כמובן, התקשורת עטה על דבריו כמוצאת שלל רב. התקשורת אורבת לליכוד, מחכה לתנועות נוספות שלו. כל מי שחש אחריות תנועתית אמיתית, אחריות רעיונית, ואינו חושב רק על עצמו, על האינטרסים האישיים שלו, יסלוד מאותו דפוס התנהגות כושלת, החוזר על עצמו. התקשורת, שלא מצאה "סחורה" של ממש בישיבת המרכז, באה על סיפוקה באותם ראיונות, שסיפק לה המועמד בעל האגו המפותח.

לאור מה שארע בישיבת המרכז, לאור שיחות עם חברים רבים, התחושה היא, כי שיטות אלה לא יעבדו יותר. שיטת ההשמעות, שיטת העמדת האגו-הפרטי לפני האגו-התנועתית, אין לה עוד מהלכים בקרב רוב חברי המרכז. ספק אם תשפיע בקרב הציבור הבוחר של מתפקדים, אלה שבבוא יום ה"פריימריס" יבחרו את יו"ר התנועה ואת חברי ועידת התנועה.

ישיבת המרכז עסקה בעניינים פרסונליים ואירגוניים. עם כל חשיבותם - לא הם במקודם נשמתה ודרכה של תנועה. לא הם יקבעו את עתידה וכיוונה. יותר מדי עסקה תנועה, והמרכז שלה, בעניינים פרסונליים-מחנותיים בשנים האחרונות. האידיאולוגיה, כמו נשתכחה. הגיע הזמן לא רק לפתוח דף חדש בתהליך ההתארגנות והבניה של התנועה המרכזית בעם, אלא גם בדרכי החשיבה ובדיונים על עקרונות ועמדות לעיתיד תבוא.

חברי התנועה צריכים לדעת, כי המרכז שייבחר בשנה הבאה, עיקר תפקידו יהיה לקיים דיונים רעיוניים בענייני השעה והתקופה, להתוות את דרכה המדינית

מזקקת אבי-עבי (פולגרי)

לזאב צבאי נסקר

לא קול בסנה פבואר פלמק אז צבאי סיר נביג
לאו ביר בירק מטל פאלבה לואפתיס.
לאו יבתי אלפיס עם אלוות פבירית מסני נסער
לאו לא יעקב פסער פאמה פשולטיס.

לא בירק נאישן יעבירית אמ פבאלג פמירית,
לאו מיט פל מחור פבתיאום פבולות.
לא שישן פמיק אק בודג, עם פתיקואווא פמירית,
לאו פשולטיס נסקר פנפה קדמון פמירית.

לביא מר פניחו יבויס לנא! תולתק את תיבם
לבאסק גס פביתא אז מיט פנצוריס?
לבק פלצרים לאו נשנפיס פבירית פבירק לאמיס
לצמר גור בולקיס פשמן לויבם פאשס מאיריס.

פי קולק פנבואי נצם עם ביר פבירק: קום ונע!
לפניק פלאו גמלי פביר פביריס.
לפי פבירם פבולות יבויס פאפר פלנצ פנצ'א ומוס.
ליסאן ים פביר פגלי קנה אביריס

למיבד פולק ומכוב פל מצבירי אוצ'כ לגאלב
לכ' פאד אוצ'ק פלי פיניש'ו פביר.
לכ'ן קביר-כאפא פבס גופיר'אע פירב פבולב
פמיריאכ פול-פא לאו יב' בק פמיר'ע פנח.

עיריית צפת

אני מאחל לכל תושבי צפת ולכל ותיקי בית"ר
חג אורים שמח!

פרל זאב

ראש עיריית צפת

לותיקי בית"ר

חג אורים שמח!

מאחל יצחק בן-יעקב

בשם משקי חרות בית"ר
אני מברך את כל הבית"רים

בהרכת חג אורים שמח!

חיים אבודרם

מנכ"ל משקי חרות בית"ר

תודה ללאה ירדני ולמשה לנדא

מערכת בדרכם עבור כל עזרתכם

מלון דפנה

טבריה, קריית שמואל טל: 06-792261-4

לחוף ים כנרת - פנינת הצפון, שוכן מלון דפנה טבריה. אם אתה מחפש שהייה מהנה בתוך אווירה נעימה ומשפחתית, חדרים מרווחים, מיוזג אויר מלא, שטיחים מקיר לקיר וטלפון בכל חדר, וכמובן התפריט המפורסם והמגוון של מטעמים המוגשים בטוב טעם באולם האוכל המפואר-מלון דפנה טבריה לשרותך. בנוסף על כל אלה מחכה לך באר אינטימי, אולמות צבירים מפוארים ושרות אדיב ונאמן של צוות פרופסיונלי מאומן, אשר כל דאגתו להנעים את שהייתך.

חג אורים שמח!

האמת שהיא התורה

מאת
יהושע הלוי

"...היהדות היא אומה ולא קהילה
דתית... נכנענו לקלירקליות הלוחמת
בשויון האשה, בעיקר".
ז.ז.

מ"צ, או ש"ס? מי שמכס לשומרי עתיקות ישראל ואפטרופסיהם של כל נפטרי האומה בארץ-ישראל? מי שידאג לאיסוף העצמות היבשות בבוא העת ליתחית המתים, אינו יכול לאסוף גם את אפר המתים? הלא כל מנהיגים ופעלכם הם של עובדי אילימ! המפגינים ההם שם כולם כופרים בעיקר! הם כופרים במדינה, בסמליה, בדגלה, בחנה - רק לא בתקציבה! מתי יהיה האומץ לשליטי המדינה לומר להם את האמת שהיא התורה של העם, במקום לפטמם בכספי האומה ללא נבול וללא בושה? אמרו להם מה שהרוב חושב ומרגיש:

הקנאים-המשמטמים - אין לכם מקום בירושלים הקדושה. חזרו לכם לניטאות שלכם! אם ברצונכם לחיות במדינה היהודית, עליכם לכבד את כל חוקיה, ללא סייג. סטטוס קוו פירושו לכבוד הדתי של השקפות הוותיק, אנו נכבד את ספק, את שאיפתכם לחיים דתיים משלכם, לנישואין, לתפילות, לפי ההלכה - אבל גם אתם תכבדו את שאיפותינו התרבותיות, השקפותינו והרגשותנו. תקיימו ללא הפרעה את מצוות השבת, הכשרות, המוסר - הכל כפי הבנתכם, אבל גם אנו נחגוג את השבת, את התרבות שלנו, את הקידמה לפי הבנתנו.

אל תמתחו את החבל עד אין-סוף, מקצועני אלוהים העוורים, כי "זה הריב לא נגמר הוא עדיין". מנופול לא מגיע לכם אפילו בענייני הדת, על אחת כמה וכמה על המדינה! אל תסרכו לקריאה ליצירת אורה יהודית בין שתי ההשקפות. תעמדו ותקבלו את זכויותיכם, אבל אין בין זכויות אלו אחת המכתבה את התנהגות הרוב. תוכחו שגם אנו יכולים לשאול שאלות רבות - כי אנו כבר חיים בשלהי המאה העשרים ומוכנים לעבור לתחום ההגיון וגם למציאות. לא נסתפק בדיונים קואליציוניים, נוכל להשיב בעצמנו על השאלות והזרה, כי גם "את נשמות צעיריך ניטול!"

יהושע הלוי, קצין השלטון לשעבר, מנציבי בית"ר צ'כוסלובקיה, התפרסם במיוחד בכושרו הארגוני בעליה ב' של בית"רים ארצה

בפשרות שונות ומבישות בנדון, כדי למנוע התמוטטות ממשה זו או אחרת.

האם אפשר לעצור לרגע ולחשוב! מאין השחצנות, התנשאות והבטחון העצמי המופרז כפול מאה של חוגים חטרי תועלת אלה? הלא אנו מכבדים ללא סייג את אמונתם של אחינו הדתיים וזכותם לנהל את חייהם כרצונם, בהתאם להלכה, למסורת, לתורה. עזרנו (מממנו) ליצור אורה נחה, לכל יפריע להם איש בקיום מצוותיהם. אבל הם אינם מסתפקים בכך. הם רוצים לקבוע גם עבורנו את דרך מחשבותינו, חיינו, עיסוקינו.

ומה יהיה, אם סבלנותם, התחשבותם של הליברלים הנאורים ביותר שבינינו תתפוצץ? בביליל הנושאים, הטרנדיות, השכול של היום-יום שלנו - רק שאלה זו חייבת לחזור לנצח. הדת והמדינה, או הדתיים הקנאים מול האזרחים! אפילו מי שחונך ברוח הליברליות, של הסבלנות כלפי מינים ("לא תהיה מלחמת אחים") - גם הם יכולים פעם לאבד סבלנותם, או להתפרץ ולזרוק לחלל חיינו מבול של שאלות-שהקנאים לא יוכלו להשיב עליהן! השערוריה האחרונה שלהם בק"ע החפירות הארכיאולוגיות בירושלים, נפוח דבר פטוט שמחוסרי העבודה המציאו לעצמם, גם היא יכולה לנרום לכך שמאות אלפי שפויים ישאלו:

ארגזי מתים עתיקים - מדוע זה ענין לדתיים? יש כאן ממלה, משרד דתות, רבנות ראשית - וגם כנסת! מי קבע שהעצמות היו של שומרי מצוות? אולי הן היו של אנשי

ראש בית"ר היה גדול הליברלים בצינורות. הוא רכש "אהדה" לדת, אבל התנגד לנישת הקנאים המנסים בכפיה להשליט את אמונתם על הזולת. מה שהרגיז ביותר את זאב זיבוטינסקי, היא השפלת האשה ושליטת זכויותיה מצד הקנאים בכל הדתות.

הקנאות יסודה בצביעות, וצביעות מולידה שחיתות. החיים המשותפים במדינה שלנו מחייבים לעתים פשרות בין שני "המחנות". אפשר לעשות פשרות עם דתיים המכירים עובדות העולם והחיים, אבל קשה להתפשר עם קנאים שהדת אצלם הפכה למקצוע, ולא תמיד מכובד.

לקנאי הדת מכל הגוונים (מלה אינטליגנטי חדשה עבורם: "פונדמנטליסטים") מכנה משותף: שלילת זכויות האדם החושב אחרת, שלילת הקידמה האנושית שאינה משרתת את פרימיטיביותם והסתיונותם לדרישות המדע. הם (החומייניסטים, נטורי קרתא, חיזבאללה, הישועים וכו') מסכימים לנצל הישגי הטכניקה, אם זה נוח להם, אבל מצדם - אינם מוכנים "לגמולי", לגיטה כלשהי כלפי החילונים. ואלפי דוגמאות לכך.

מדינתנו הקטנה העמוסה זה עשרות בשנים בדאגות, סכנות, בעיות - חייבת להקדיש מאמץ רב מדי וממון שיש לו עשרות מטרות חשובות יותר - להרעת הורחות, לכל יתחדדו היחסים המזורים בין הרוב המכריע של החילונים לבין המיעוד מיליטנטי-תקפני מצד השני ואין הבדל, איזו ממלה שלטת. גם אנו, תלמידי זיבוטינסקי, נאלצנו לנקוט

בדרכו - עד מתי?

מאת יוחנן פלטין
באר-שבע

האם אנו, ותיקי בית"ר, וכן חברי חטיבת ותיקי תנועת זיבוטינסקי בליכוד, וגם הרעים במסדר ע"ש זאב זיבוטינסקי של - המהיקנים האחרונים! האחרונים שהולכים בדרכו של המורה הדגולו האחרונים המנוטים את אורח חייהם לאור תורתו?

שאלה זאת צצה ועולה בחשבוני בכל פעם שאני משתתף בכנס של אחד המוסדות הנ"ל והיא נשאלת וחוזרת ונשאלת בכל מפגש בין ידידים ותיקים בעלי הרקע המשותף שלנו.

אני "צוציק" בין ותיקי התנועה - בשנת 1934, בגיל 10, הצטרפתי לבית"ר בגליל וינה שבאוסטריה ואחרי 58 שנות פעילות בכל שלוחות וגופי התנועה אני כיום "רק" בן 68. אני מסתכל מסביבי בכנסים ומתבונן בידידי, שאחידים מהם היו מפקדי ומורי בצעירותי, ואני יודע שאת התהליך הביולוגי האכזר לא ניתן לעצור.

אך אז עולה השאלה החשובה ביותר שאני שואל את עצמי ושכולנו חייבים לשאול את עצמנו יום-יום: מה עשינו ע"מ להכשיר דור המשך העשינו מספיק - כל אשר ניתן היה לעשות! האם הצלחנו לתוך, לפחות, את ילדינו-אנו, לחיים ברוח ההדר הבית"רי? ההקננו בהם את המושג "חד-נס", הנחלנו להם את האבת העם וארץ ישראל השלמה שלנו והכבוד דלגל! ובמעגל היותר רחוק ממשפחתנו הקרובה - ההקדשו להעברת רעינו את מירב זמננו ומרצנו!

אלה השאלות שחייבים להעסיק ולהטריד אותנו, ותיקי בית"ר ותנועת זיבוטינסקי, וטעם בהמשך קיום המסגרות השונות שלנו יש רק אם נמצא את הדרכים לפעול להדרכת והכשרת דור המשך, מושרש היטב ומוכן להמשיך "בדרכו". אינני רוצה להישמע פסימי, ח"ו, אני רק מבקש לעורר לפעילות החיונית הדרושה בחיפזות.

גם התוצאות של הבחירות המכונות "פריימריס", במפלגה המתימרת להיות המשכה של תנועתנו, תיתנה תשובה בעלת השפעה מכרעת אם "בדרכו" גם בעתיד.

עיריית עפולה
מעפולה
שלוחה לכל בית ישראל
ברכת חג ארוך שמח!
צדוק נאוי
ראש עיריית עפולה

המועצה המקומית
בית-שאן
ברכתי שלוחה
לכל עם ישראל,
לכל תושבי בית שאן
ולכל וותיקי בית"ר -
חג ארוך שמח!
שלמה בן לולו
ראש המועצה

מועצה מקומית אריאל
חג ארוך שמח
לכל בית ישראל
מי יתן וחג החנוכה
יביא עימו את האור לשלום
המיוחל וביטחון לעם ישראל
בארץ ישראל השלימה
ח"כ רון נחמן
ראש מועצת אריאל

מועצה מקומית
מצפה רמון
לתושבי מצפה רמון
לוותיקי בית"ר
ולכל בית ישראל
חג ארוך שמח
שמואל כהן
ראש המועצה המקומית
וחברי מליאת המועצה מצפה רמון

לעזאזל עם עזה?

מאת אפרים אבן

מה נוכל לעשות למדינה ריבונית זו, וכמה פעמים נוכל לשלוח את מטוסי חיל האוויר להפצצת שטחיה בלי שהעולם יגנה אותנו ואולי אף ינקוט נגדנו עיצומים! היוצא מן הדברים הוא כי בנסיגה מעזה ה"ביעיייתית" לא נפתור שום בעיה, ואדרבא ניצור הרבה בעיות אחרות, מהן קיומיות לגורלנו ולעתידינו.

הסיפור שמביאים רבותינו ז"ל על יוחנן כהן גדול, שבהיותו בן שמונים שנה נעשה לפתע צדיק, עורר בי מאז ומתמיד הרבה הרהורים. היה מזור בעיני כי ישיש מופלג, אשר כל ימיו היה פרושי, אף כהן במשרה הדתית הרמה ביותר בעד היהודי, הפך לפתע את עורו ונעשה צדיק.

גם במחנה בית"ר

ואולם ככל שמפליא הדבר, מעשה דומה התרחש לא מכבר וגם במחנה בית"ר. איש אחד יוצא בית"ר, אשר ותיקי בית"ר ויוצאי אצ"ל נשאוהו על כפיים והנביתוהו אל-על, ובעזרתם ובתמיכתם נבחר לתפקידים ממלכתיים ותנועתיים רמים, וכמעט עמד אף להיבחר לתפקיד הרם ביותר, השתלח בלשוננו - ערב פרישתו מן החיים הפוליטיים - כנגד אחד העיקריים המקודשים של בית"ר, ואולי המקודש ביותר. קבל עם ועדה הוא הצהיר כי כיוון שרצועת עזה היא "ביעיייתית", יש לו ספק אם היא תנאי הכרחי לעקרון שלמות הדרך, ומצידו ניתן גם ניתן לוותר עליה. ד"ר נא כי מדובר בחבל ארץ אשר לפחות מאז ייסוד תנועת ז'בוטינסקי כלול בתחומי ארץ ישראל השלמה והוא מופיע בסמל האצ"ל.

הכל "ביעיייתית"

אמת. "ביעיייתית" היא רצועת עזה אך "ביעיייתית" הוא גם אזור שומרון ו"ביעיייתית" הוא אזור יהודה. ו"ביעיייתית" הוא מזרח ירושלים. ו"ביעיייתית" הוא גם המשולש. ואף הגליל "ביעיייתית" ואם נהיה ישרים עם עצמנו, כל קיום מדינת ישראל באזור זה הוא "ביעיייתית". היכן ניעצר עם ה"ביעיייתיות" - בכל מידה שהיא תהא נר לרגלנו?

רק ניצור בעיות אחרות

זאת וגם זאת. אם נוותר על עזה - האם נפתור, ולו אחת מבעיות היסוד שלנו? הלא יקימו בה הערבים חיש מהר את מדינת "פלשתינה", וזו תזכר מיד עם רובן ככולן של אומות העולם ותתקבל, בכבוד רב, גם לארגון האו"ם! ומדינה זו, שתוקם בעוד "ביעיייתית", הלא תקים צבא וחיל רגלים האוירי ותפניו ותפציץ את שטחיו הנכה בחיילינו ואזרחינו כדי שתוכל ביום מן הימים להתפשט אל השטחים שהם חלק ממדינת ישראל ולבוא חלילה במקומהו!

ישבו שתייהן - אל תאמין!

ה"פלשתינאים", היינו הקמת מדינת זרים בארץ ישראל במקום מדינת היהודים, אינו חדש בתולדותינו. בימי המשנה והתלמוד סימלה את המושג הזה העיר קיסריה, ליד חדרה בימינו. קיסריה נוסדה ע"י הורדוס וכדי להבדילה מערים אחרות שאף שמן היה קיסריה, קראו לה הרומאים "קיסריה פלשתינה" (וגם "קיסריה מרטינה", קיסריה הימית). לעומת המושג "קיסריה" היה, כמובן, "ירושלים" ששימל את מלכות ישראל.

רבותינו ז"ל היו ערים לסכנת הקמת מדינה פלשתינאית בארץ ישראל והזהירו מפניה. במסכת "מגילה" דף ו' ע"א אנו מוצאים: "אמר רבי יצחק: קיסרי וירושלים. אם יאמר לך אדם: חרבו שתייהן - אל תאמין. ישבו שתייהן - אל תאמין. חרבה קיסרי וישבה ירושלים חרבה ירושלים וישבה קיסרי - תאמין". ע"פ היגיון ברזל זה לא תיתכן כלל בארץ ישראל מדינת "פלשתינה" בצד מדינת ישראל. אחת מהן חייבת להתחטל!

שלי - מראשה עד קיצה

את עקרון שלמות הארץ בדורנו למדו הבית"רים מזאב ז'בוטינסקי. הרבה ביטויים בכתב ובע"פ - נתן ראש בית"ר לעקרון זה, ובמקום אחר עמדתי על כך בהרחבה. דומני כי לגבי רצועת עזה ה"ביעיייתית", הצרה, חסרת אוצרות הטבע, מתאים מאין כמוהו הקטע מהשיר "שמאל הידרך" מאת ראש בית"ר: "אם ארצי דללה וקטונה / היא שלי מראשה עד קיצה / משתרעת מים ישימונה / וירדן, הידרך באמצע / שתי גדות לירדן / זו שלנו זו גם כן!". האיש נשאו רשימתנו מכיר בלי ספק את השיר הפופלארי הזה, אך אפשר אולי לומר עליו: הוא קרא את השיר אך לא שנה אותו. ואם שנה לא שילש ואם שילש לא פירשו לו...

תענוגות לילדים

מנחם אבן אהרן...

מנחם אבן אהרן,
 קמחי נביא, נביא,
 קמחי - קמחי,
 קמחי - קמחי.

מנחם אבן אהרן,
 קמחי נביא, נביא,
 קמחי - קמחי,
 קמחי - קמחי.

מנחם אבן אהרן,
 קמחי נביא, נביא,
 קמחי - קמחי,
 קמחי - קמחי.

מנחם אבן אהרן,
 קמחי נביא, נביא,
 קמחי - קמחי,
 קמחי - קמחי.

שירו זה של שמעון שפירא הגיע למערכת באיחור לאחר סגירתו של גליון מספר 5 אשר הוקדש כולו למנחם בגין, במלאת שלושים לפטירתו. מצאנו לנכון לפרסם את השיר, ואפילו באיחור, מכיוון שהוא נראה לנו חשוב, וברמה גבוהה. המערכת

הספר "הפילוג בציונות"

(מדוע הקים ז'בוטינסקי את ההסתדרות הציונית החדשה?)

מאת אפרים אבן, הצעה מיוחדת לקוראי "בדרכו"

הספר "הפילוג בציונות" מאת הבית"רי אפרים אבן שהיה יו"ר הוועד הפועל הציוני מתאר את המציאות המדינית הציונית והישושים בראשית שנות השלושים ואת חיי מפלגת הצה"ר על מנהיגיה חבריה ועידותיה עיתוניה ומאבקה סביב הויקה להסתדרות הציונית העולמית. מעניין לא פחות הוא החלק השני של הספר שבו משרטט המחבר את הדיוקן ההסטורי של תנועת ז'בוטינסקי מזה ושל תנועת הפועלים הציונית מזה קוראי "בדרכו" יוכלו לרכוש את הספר הנחה מיוחדת של 26 (עשרים ושישה) ש"ח ע"י פניה ישירה למחבר תד 1461 אפרתה מיקוד 90962 המחיר האמור כולל מע"מ והוצאות משלוח.

זכרונות מבית"ר ורשא

מאת י. ריבק. באר-שבע

בית"ר ורשא עם הקננים שלה היו מפורים בכל קצווי עיר הבירה של פולין. הנציבות שכנה ברחוב טורדה. רוב הבית"רים מקן צפון היו יוצאים למחנה קיץ באזור חקלאי ע"י ורשא שבו עצים ויערות בתקופת החופש. זוכר אני ממחנות הקיץ את קן בית"ר פרגה, בית"רים חסונים מסורים לעצם הבית"ריות אשר שמרו על יתר מחנות הקיץ של קנני בית"ר. זכורה לי התהלוכה של ל"ג בעומר, האחרונה לפני מלחמת העולם השנייה בורשא. בית"רים, ברית חשמונאים, מסדה, השחר, ברית החייל, יבנה ויודפת צעדו עם תלבושת בית"ר החומה, ברית חשמונאים עם תלבושת שחורה, מסדה עם תלבושת כחולה כהה השחר עם תלבושת חחילה, ברית החייל עם תלבושת חקי, ויבנה ויודפת עם כובעים של סטודנטים עם מגן דוד. התהלוכה נמשכה

מרחוב טברדה עד גמר ככר מורנובסקה ותענוג היה לראות את אלפי תלמידי ז'בוטינסקי, שעזדו בגאווה. עוד זוכר אני את תקופת המשפט של שלמה בן יוסף הייד וחבריו, בפולין היו מחאות כנגד פסק דין המוות שהוצא נגדו. ביום ובשעה שעלה לגרדום הסתובבו בית"רי ורשא בכל מיני גנים בליל שימורים ולפנות בוקר התכנסו במגרש מכבי ע"י רחוב זמנהוף למסדר. זוכר אני את אלפי הבית"רים על תלבושתם במיסדר ואפשר היה לחוש את הכאב והדרישה לקמה והרצון לעלות כמה שיותר מהר לארץ ישראל ולהצטרף ללוחמי החופש. אבל הגורל רצה אחרת, חלק מהבית"רים הגיעו ארצה בדרכים לא לגליות ורובם הושמדו עם 6 מיליון יהודי אירופה.

חג אורח שאח!

ברכות מאות

ותיקי בית"ר במושב נורדיה

מרים ודוד אזולאי
 טובה וחיים בן-יעקב
 צילה ושמואל בן-אברהם
 חוה ודוד גלעדי
 טובה וצבי גור-אריה
 רוחמה וראובן דגני
 שושנה ויעקב ציטקובסקי
 שרה ואיזיק זהר
 רחל וצבי זלוקוביץ
 בלה וצבי חרמוני

כרמלה ושמעון יאירי
 דבורה וחיים ירדני
 חוה ואברהם כספי
 צילה כרמלי
 עליזה וירחמיאל לביא
 משה לוב
 צפורה ואריה פינקלשטיין
 רוזנפלד יוסף
 רוזנטל אהרון
 עליה ועמוס ריפס

הליכוד - לאן?

מאת: א. גלעדי, ירושלים

התנהגה המצומצמת. ואף בין יוצאי תנועת החרות נמוך המכנה המשותף. על כן עומדים חברי התנועה בפני שוקת שבורה - הן אידיאולוגית והן ארגונית. ללא חשבון נפש הוקרבו על מזבח היריבויות ערכים בסיסיים. נופצו מוסכמות ללא כל עזרה מהיריבים הפוליטיים.

במעט הנכסים שנותרו, ובדחילו ורחימו, נתכנס המרכז להכריע סופית בדבר גורלה ועתידה של התנועה. פרק נאומים בכנס אמור היה לשכנע את המצביעים בדבר צידקת הדברים שנאמרו ע"י הדוברים. אולם, מן הרגע שבו הצטופפו חברי המרכז בקלפיות ביום א', ה-15 בנובמבר, לא האמינו למראה עיניהם. דפי ההצבעה על מכול הסעיפים שהוגשו להם, הוכיחו שוב עד כמה גדולים המבוכה והרדידות של ההנהגה, שהוציאה מתחת ידה "מלאכת מחשבת" המתאימה יותר ל"מנשר הפילוג" על אלה היו חברי המרכז אמורים להצביע. לזאת גם נוסף פרט טכני קטן בקשר לתאורה הקלושה בתאי הקלפי, שאף זאת

שעה שחברי מרכז הליכוד מנו להצביע **הצבעה חשאית** ל"פאנלי" ולשביעיות, הדדו באזניהם דברים שהשמיע אחד הדוברים של מחנה מסוים בפני התקשורת. ובין היתר אמר כך: "...היו ברקים ורעמים בליכוד אם לא ישמר מעמדו של ראש מחנה... דברים אלה הזכירו לרבים, ולו כמעט, את האמירה הגששית "נשרוף את המועדון". ואכן, בסערת רגשות בלא משים ובלא כוונה, חדרה תרבות כדור הרגל למגרשה של תנועת הליכוד. המועדון לא נשרף, אבל - ירדנו מן הלינה הלאומית.

רבים שואלים כיצד נקלעה התנועה במצבה הנוכחי, למשבר העמוק ההולך ומחריף. ורבים המה הסבורים שהגורם נעוץ בעיקר במכנה משותף נמוך של מרכיבי הליכוד, שנשמר למראית עין כל עוד היה השלטון בידי תנועת הליכוד. משוה ניטל מהליכוד, אין במה להחזיק את השותפות, כאילו פרח לה הנשמה.

יתירה מזו, אין אחדות דעים בקרב

ד. החרפה והקצנה ביריבויות הפנימיות.
ה. פילוג - רחמנא לעלן.

ניתן למנות עוד תופעות. אלא שדי באלו שצוינו לעיל, וכבר עתה, עדים אנו לבוזז משאבים וארגוניה בסרוץ להשגת קולות בכל מחיר.

שעה שיצביעו ב"פריימריס" לא תהא ההצבעה על הדרך או על עתידה של התנועה אלא על המועמד לראשות הממשלה שיואל בטובו גם להיות ראש התנועה.
איו תנועה!

לו חכמו מנהיגי הליכוד ו"יועציהם" היו לבטח מוצאים דרך לגבש החלטות אופרטיביות בנוסח של רצון טוב וראיית הנולד, שהיו מעלות את התנועה על דרך המלך ועוצרות את הסחף.

לו הסתפקנו בשלב זה בהתארגנות לקראת ועידה עפ"י עקרונות תנועת החרות, כי אז מצענו את המערכות אליה נקלענו.

הן תנועת הליכוד אינה תחליף לתנועת העבודה. הליכוד הינה תנועה בפני עצמה, המבקשת את אמון העם כדי שדברים ייעשו טוב יותר משאחרים עושים טוב פחות.
!לז!

הקשה לקרא את הכתוב בדפים. עוד ידובר רבות באותו היום - הטי"ו בנובמבר.

מצבה העגום של תנועת הליכוד מציג וכואב לרבים וטובים שנאמנותם לתנועה אינו מוטל בספק. והרי, אין זה פלא שבמבין הזה נתפסו רבים למילת הקסם - "פריימריס", ללא יכולת למצות עד תום את הסיכונים הטמונים בהם, לעומת הסכוי שאכן זו הדרך לשיקום התנועה, אלא אם כן מדובר בהקמת תנועה חדשה ואחרת. והיה מי שאמר "ליכוד חדש".

רבים הסבורים שההליכה ל"פריימריס" לא תביא מזור לתנועה, אלא תחריף את המשבר ותקצין את העמדות. היחס בין מספר החברים שהיו רשומים, עד לפני למעלה משנה, עשוי להשתנות לטובת אלו שהצטרפו לא מכבר מסבות אלו או אחרות. את צפונות לבם בקלפי הן לא נוכל לשער.

"פריימריס" מטבעם הם בעלי דינמיקה משלהם ועלולים להצמיח תופעות שאיש לא חשב עליהן, כגון:

- א. בורסת קולות במגוון רחב של השקפות וערכים (סופרמרקט)**
- ב. חמולות במקום מחנות**
- ג. השתלטות אלמנטים בלתי רצויים על מוקדי השפעה פוליטיים.**

עקב אלעזר מבקר בגנוץ המדינה בבריטניה.

Mr. Justice Lord Donaldson

באין סוף התיקים החשובים של משרד החוץ (F.O.);
בתיקים - מעוררי הכבוד של משרד המלחמה (W.O.)
גנויים סודותיה של האימפריה Magna Charta Libertatum מאז ה-1000 ועד היום - כולל כל המסמכים מתקופת המנדט (1918-1948) ובוודאי כולל התקופה ההרואית של המלחמה בבריטניה (1939-1948). חלק גדול מהתיקים והמסמכים נפתחים לעיונו של הקהל כעבור כמה עשרות שנים.
חלק נכבד חסויים ל-50 שנה, ל-75 שנה ואפילו ל-100 שנה (תיק ארלוזורוב, למשל...). בתיקים אלה אפשר להתקל בשמות שלכם, ידידי הבית"רים, אשר זכו למרד באנגליה בשורות האצ"ל והלח"י ועוד על ההצצה בתיקים סודיים משנה לנשיא בית המשפט העליון, "שומר החותם", אשר יצא לגמלאות לפני כחודש - בגליון הבא...

הנ"ל היה שופט בית המשפט העליון - עד לפני חודש. שופט בריטי טפוס, ולורד בריטי טפוס. כשישב בדין - כולו מלכות! עם פאה נוקרית, בגלימה שחורה, ארשת פנים האומרת כולה חשיבות ואחריות, ועם זאת - "פיני פוקר".
היה לו תפקיד נוסף -
Magnae spes altera Romae
כמשנה לנשיא בית המשפט העליון נשא את התואר של "שומר החותם" (Master of the Roll) בארצנו, גנוץ המדינה כפוף למשרד ראש הממשלה. אך באנגליה האחריות על גנוץ המדינה היא על ה- "שומר החותם".
בתפקידו זה הכרתיו...

מזה מספר שנים הריני נוסע פעמים בשנה ללונדון. ישר לגנוץ המדינה, הקרוי Public Record Office כמיהתי במשך כל שנות הוראתי בטכניון היתה להקדיש את עצמי - עם צאתי לגמלאות - לחקר תולדות המחנות אצ"ל ולח"י. ואין מקום טוב מלונדון למטרה זאת.
בתיקים רבי הכרס שמספרם רב מספור של משרד המושבות (C.O.)

ועד אז - תל חי!
*
יעקב אלעזר, אחד מהבולטים שבבית"רי בולגריה... הובטחו לנו ממנו מאמרים מעניינים בעתיד ועל כך נתונה לו תודתנו מראש.
העורך.

חשוב ביותר!

אם שינית את כתובתך, או אם ידוע לך על מישהו מותיקי בית"ר ששינה את כתובתו, או אם פגשת בית"רי שעדיין לא קיבל את העלון "בדרכו" אנא כתוב אלינו בהקדם לת.ד. 56060 תל אביב, 61560.

צו השעה

מאת יוסף פיק - חיפה

הלא ראינו מה הביאה התחנות הממשלה לערכים. רק בזיונות! האין התחדשות האינתיפאדה והתגברותה ביתר שאת חוק משמיים?! הערבים פרשו את המחנות למיניהם כחולשה (אגב, גם בחי"ל פרשו זאת כך!) וחולשה מזמינה פרעות. אלה הן התוצאות הישירות של "המדיניות השקולה" של רבין, בעל "המוח האנליטי".

אחרי 15 שנות שלטון הליכוד ישנם "מאוכזבי ליכוד". אך אחרי 15 **שבועות** שלטון "העבודה" ישנם יותר "מאוכזבי רבין". לו נערכו היום בחירות - רבין ודאי לא היה נבחר.
מה שנחוץ היום הוא - לעזור לו, לרדת מהסוס, מסוס השלטון! וזאת יכולה לעשות ארץ ורק התנועה הלאומית, אך רק בתנאי שתהיה מלוכדת ובעלת הנהגה אחראית ודינמית. לכן צו השעה

יוסף פיק הצטרף בגיל 15 לשורות בית"ר אוסטריה, בשנת 1933. היה מהפעילים והמפקדים בוינה, ובשנת 1938 עלה ארצה באנית "אך על פי" ושרת בפלוגות בית"ר בנתניה ובמגדיל. לחם במלחמת הקוממיות לחם בשורות גדוד 71 והשתתף בקרבות לשחרור הגליל. שימש כציר בקונגרס הציוני ה"ב", ומעיל מאוד מבחינה ציבורית עד עצם היום הזה.

ברית הנוער העברי
ע"ש יוסף תומסלור
בית"ר
ההנהגה העולמית

לחנחגה העולמית של בית"ר דרושים/ות מועמדים/ות רצוניים/ות לתפקידים חינוכיים בארץ ובגולה

חרישות:

- * כושר ביטוי ברמת גבוהה
- * גיל עד 35
- * אזרחות ישראלית, לאחר שרות צבאי
- * נסיון קודם בהדרכה, חינוך או מיקוד
- * למועמדים לשליחות בחי"ל שליטה באחת מהשפות הבאות: ספרדית (דרושים מועמדים בדחיפות), אנגלית, צרפתית
- * תיתן עדיפות למועמדים/ות בוגרות/ות כית"ר או רקע אידיאולוגי דומה. מועמדות רצוניים/ות נלבד מתבקשות לשלוח ככתב ה"נור" קורות חיים לכתובת:

**לחנחגה העולמית של בית"ר
בית מרידור, עמק המצלב, ירושלים**

תנועת הנוער בית"ר מקבלת סכומי-עתק לצורך חינוך והכשרת בני נוער.

לכל תנועה יש בוגרים שבאים לעזור לתנועה כשצריך. תנועות נוער אחרות היו מתביישות לפרסם מודעה כזו בעיתון. כיצד הגיעה בית"ר למצב שהיא נאלצת לפרסם מודעות בעיתונות כדי לאתר שליחים לסניפי בית"ר בחו"ל?

ומי ישלם את מחיר הכשל-האידיאולוגי?

חזרה לריגה אחרי 55 שנה על קברי אבות

מאת דב מילמן

נומי ריגה - בירת לטביה

אם גרים בו או לאו. כן היה קן ביתי
ברח' Noliktavas
גם פה הבית הגדול עומד על תילו.
קן ביתי היה במרתף כאשר הצטרפתי
לכית' בשנת 1932. גם פה המקום סגור.

ביום השלישי נמשתי עם האדריכלים
מועדת האגדרטה לזכר יהודי ריגה. נחתם
חווה להקמת האגדרטה וכן מצאתי
קרובים למשפחת מילמן שלא ידעתי כי הם
בין החיים. נקודת אור יחידה בביקור.
ביום הרביעי מפגש עם יהדות המקום כולם
קשישים ונדמה שרוב רובם באו מרוסיה
ואינם יהודים שמקורם בלטביה.
ביום החמישי נסענו לבית הקברות הישן
של שמרלי. לא מצאתי את קברה של אמי
ז"ל אשר נפטרה בשנת 1935. מלפני מלחמת
העולם השנייה נשארו במקומן מעט
מצבות. על יתר הקברים קברו יהודי ריגה
את מתיהם החל משנות ה-50 על הקברים
הקיימים.

הגרמנים שרפו שבעה בתי כנסת בריגה. בית
הכנסת פייטאו Pietau
נשרף לטביה מפני שהוא ממוקם בעיר
העתיקה. במקום זה היו הבתים כה
צפופים, שבת הכנסת ניצל משריפה מחשש
שבתי מגורים הצמודים לו יעלו אף הם
באש. במקום מצאנו שני שלוחים, אנשי
חביד דוברי עברית מן הארץ. חביד מתחזק
את בית הכנסת ושומר עליו.

אינפלציה קשה שוררת במדינה. הדולר
שווה 150-140 רובלים. "הציוני" לי דציה
ביורמלה Jurmala
חוף הים ב-8 אלפים דולר. בארץ אי"א לבנות
חצי חדר בסכום זה.
זה שנתיים שקיימת רפובליקה לטבית
עצמאית. מפקדת הצבא האדום יושבת בלב
ריגה. החיילים הלטבים יושבים מחוץ
לעיר. הממשלה והסיים (הפרלמנט) פועלים
"במתכונת" רוסית.

כל הכלכלה הלטבית בנויה על היצוא
והיבוא מרוסיה. כל עוד שהצבא האדום
יושב בריגה אין סיכוי לשינוי. אחרי כיבוש
הארצות הבלטיות ע"י הצבא האדום בשנת
1939, כתוצאה מהסכם מולוטוב - ריבנטרוף,
התחילה ברית המועצות ליישב רוסים
בלטביה. הקולוניזציה המסיבית החלה
בתום מלחמת העולם השנייה אחרי שנת
1945. כיום אוכלוסיית לטביה מורכבת
ממחצית לטבית ומחצית רוסית: אומרים
שבעיר ריגה יש לרוסים רוב! הנימוק
להמצאות הצבא האדום הרוסי בלטביה
הוא שמירה על האוכלוסייה הרוסית.
בהתחשב עם התנהגות הלטבים בזמן
הכיבוש הגרמני יש לרוסים סיבה טובה
להשאיר את צבאם בריגה על מנת לשמור
על בני עמם שם.

במפגשים בין הישראלים לבין הלטבים
מועלה תמיד הנושא של הלטבים אשר
שרתו את הנאצים במלאכת רצח היהודים,
עוד טרם כניסת הגרמנים ללטביה.
ביום השישי חזרנו ארצה. עצוב בלב.
במסע מספר משפחות עולים, תופעה
מרינה.

לניטו בדרך לניא הריגה בעיר Rumbuli
רומבולי - מרחק שמונה ק"מ מחוץ
לניטו.
בשנה 9 הגיעה הקבוצה הראשונה
לרומבולה שם היו כבר מוכנים בורות
קבר גדול. האיזור היה מוקף מאות אנשי
משטרה גרמנים ולאטבים חמושים.
היהודים נצטוו לעזוב חבילותיהם למסור
את הכסף וחפצי הערך שברשותם. לאחר
מכן פקדו עליהם להתפשט ולרדת לבורות
העמוקים ולשכב ושם נורו למות.

באותו יום נרצחו 10-15 אלף מיהודי ריגה,
ועוד אלף יהודים מגרמניה שהובאו
למקום. בימים 7, 8, 9 בדצמבר 1941 הוצאו
היהודים מן הגיטו המזרחי והוצאו להורג
ברומבולי באותה דרך. בשתי האקציות
האלו הוצאו להורג 25-28 אלף יהודי ריגה.
הגעת לריגה בחדש אוגוסט (1992) בטיסה
ישירה של אירופלוט.

למחרת היום התחלנו בביקור בעיר
ההשמדה ברומבולי. קבר אחים של רוב
יהודי ריגה. קרובים של הקרובנות תקעו
על קבר האחים שלטים עם שמות. בובי
צייטלין ז"ל מבית' ריגה לחם עשרות
שנים כדי לרשום על לוח הזכרון באדיש
כי יהודים נרצחו שם.
אחר-כך נסענו לסלספילס מחנה ההשמדה

מאז שנת 1937 לא ראיתי את עיר מולדתי
ריגה. השנה מלאו 50 שנה להשמדת יהדות
לטביה. איגוד יוצאי הארץ הקטנה הזאת
החליט להקים אנדרטה על המגרש של בית
הכנסת הגדול בעיר. בית התפילה האמור
נשרף ע"י הקלנסיים הגרמנים בעזרת
רוצחים לטביים מקומיים. באותו זמן שכנו
בבית הכנסת הגדול של ריגה יהודים אשר
ברחו מליטא מאימת הנאצים. הרוצחים
הכניסו לבנין ככוח מספר רב של יהודי
ריגה שגרו בסביבה, ושרפו את בית הכנסת
על יושביו. יהודי ליטה הפליטים ויהודי
ריגה כאחד. נאמר לי, בלי שאוכל לבדוק
את המידע, כי גם אבי פנתס בן-דב הלוי
מילמן הייד היה בין הקורבנות.

בלילה שבין ה-29 ל-30 בנובמבר 1941 (ט"ו-י"
כסלו תש"ב) פרצו שוטרים גרמנים
ולאטבים לניטו המערבי בריגה, נרשו את
יושביו לרחוב סדובניקוב וחלקו את
היהודים לקבוצות גדולות של אלף נפש כל
אחת. כל אלה אשר לא הצליחו למלא
במהירות אחרי פקודות המשטרה נורו
מקום. תוך שעות אחדות כוסו רחובות
הניטו במאות קורבנות.
בשעה 6 בבקר ב-30 בנובמבר החלו
השוטרים להוציא את הקבוצות אל מחוץ

לפני שבעים שנה - אצלנו נולדה בית'ר...

מאת ד"ר שרה אורן

גם בגולה וגם בארץ. הימים של פלוגות
הניוס, מחזרות האציל והלחי' וקורבנות
עולי הגרדום ומערכות ישראל ובגולה -
מחנות רכז גרמניים ומחנות כפייה בסיביר
הרחוקה.
לזכות בית'ר לטביה יש להדגיש שרוב
חבריה ששרדו, מי קודם ומי יותר מאוחר
ולאחרונה שארית הפליטה מבריה"מ
ומחבר-העמים (ובניהם הרבה
אסירי-ציון) - רובם עלו ארצה להגשים את
חלום הנעורים ומטרת התנועה - לבנות את
הארץ, להיבנות בה ולחיות על אדמתם
המשוחררת, במדינת ישראל כפי שחזה זאב
זיבוינסקי.

מטבע הדברים לא נשארו בתוכן הרבה
מאלה שעמדו על יד עריסת תנועת בית'ר.
להם נתונה ברכתנו הלבבית ואיחולים
לשנים ארוכות ובריאות. ונזכור את כל
אלה שכבר אינם אתנו, אלה שלהם אנו
חיבים את עצם קיומנו.

ד"ר שרה אורן (פינוס-סלומון) יושבת ראש
יוצאי בית'ר לטביה ואסטינויה בישראל.
חברת בית'ר משנת 1926 עלתה ארצה בשנת
1974 ועבדה כרופאת משפחה בקופ"ח לאומית.
פעילה בהתנדבות למען העלייה והקליטה של
יהודי בריה"מ (במיוחד רופאים ואמנים).

אליה קבוצה של נוער לאומי "קדימה"
ואחריה גם "קדימה הצעירה" ונסדה
תנועת בית'ר, שמטרתה היתה שחרור
הארץ על ידי העם ונאוולת העם על ידי
הארץ. זה היה הנרעין הראשוני של
"תנועת נוער זיבוינסקאית, תנועת בית'ר
העולמית.

בית'ר לטביה הצטיינה תמיד בנטילת עול
עצמי על חבריה; בהכשרה, חובת עליה
ארצה, בשרות חובה ובשרות במחתרת -
והיתה על ידי כך חלוצת הממלכתיות
המחודשת.
תנועת בית'ר עברה הרבה מאבקים קשים

בשנה הבאה, שנת 1993 אנו אמורים לחוג
את יום ההולדת ה-70 לתנועת בית'ר
העולמית. 70 שנים - זאת היא היסטוריה.
היסטוריה של תנועה שתרמה תרומה לא
מבוטלת להיסטוריה של עם ישראל וסייעה
רבות לתחייתו בארץ מולדתו, ארץ ישראל,
ולהקמת מדינה עצמאית. תנועה זו קמה
ונוסדה בריגה, בירת לטביה בשנת 1923.

בשנות ה-20 למאה מצא את עצמו הנוער
היהודי בלטביה על פרשת דרכים. מצב
ידיים בלטביה העצמאית היה יחסית
רע, גם מבחינה חומרית וגם מבחינה
חברתית-תרבותית. היהודים נהנו ממין
אוטונומיה מסוימת. היתה בהחלט,
אנטישמיות, אמנם לא רשמית. היהודי היה
אזרח המדינה, אבל אזרח מסוג ב'. הנוער
שחיה כלל נוער החלק הרגיש הפעיל
המחפש דרכים - לא השלים עם המצב
הקיים. חלקו השתדל להבולל, ועל ידי כך
לפתור את בעיותיו החומריות - חברתיות
ו-תרבותיות גם יחד, חלקו - נסחב אחרי
האידיאלים הכלל-אנושיים כביכול, כי
אחרי מלחמת העולם הראשונה והמהפכה
הרוסית - ורחות חדשות נשבו בעולם
ואפיקים חדשים נתגלו וקסמו גם לצעירים
היהודים. רק חלק מהנוער פנה לציונות -
ציונות, שגם היא היתה מושפעת
מהרעיונות של צדק, חופש ושיוון חברתי,
מושפעת מהסוציאליזם ההולך ומתגבר בכל
העולם.

הציונות הזאת נסתה לאחד את הרעיון
הלאומי-יהודי עם הרעיון הכלל אנושי,
הבין-לאומי.
לא על כולם היה מקובל השרות הזה לשנות
אידיאלים. קמה קבוצה קטנה בכמותה, אבל
מעולה באיכותה, קבוצה שחפשה דרך
אחרת, דרך ציונית, לאומית בלעדית.
בשנת 1923 כשהגיע לראשונה לריגה זאב
זיבוינסקי, התלהבה הקבוצה הזאת
מתוכניות לציונות חלוצית לאומית,
השואפת ליסד מדינה יהודית ריבונית עם
צבא משלה על אדמתו ההיסטורית של עם
ישראל. כך נוסדה ההסתדרות שבתרה
להקרא על שם יוסף טרומפלדור בראשותו
של אהרון פרופס ז"ל. בשנים 1925-26 נספחו

ריגה 1932. מסדר ותהלוכות בית'רים (הצילום באדיבות מנחם זיבוינסקי)

האמנם יש לבית"ר חוקה או חוכה ואיטלולה?

מאת: דודו וייס

כרצונה למשל, עפ"י סעיף 4 בתקנות יש למרסם לפחות 90 יום לפני הכנוס לוח זמנים לכל הפעילויות, דבר שלא עומדים בו בדי"כ. או למשל, הועדה לא מוודאת שיש בכל סניף בעולם חברי ועדת בחירות.

אבל הגרוע מכל הוא בשיטת הקצאת הצירים, וזהו בעצם לב-ליבה של מה שאמורה להיות חגיגת הדמוקרטיה של ציבור הבית"רים בארץ ובעולם, ולמעשה אינו אלא מעשה הונאה אחד גדול שיפורט להלן: עפ"י סעיף 7 בתקנון הבחירות מוסברת שיטת הקצאת הצירים. בסעיף 1א נקבע מספר החניכים הצעירים בסניפים עפ"י רישומים ודיווחים שוטפים ועפ"י המשתתפים במחנות, מסדרים וטקסי-השבועה. עומד לו ראש ההנהגה העולמית הממונה בפועל והמעוניין להבחר ע"י הכינוס, לקדנציה נוספת, לפני ועדה אינטרסנטית, ומוסר לה כמויות של חניכים בסניפים ללא כל אסמכתאות רציניות. ברור לכל אולם שבטיחה כזו הוא יכול ללא בעיות מיוחדות "להוריד" או "להוסיף" "מנדטים"

(בתנובה לחברי "העולמית", המשתמשים לאחרונה שימוש "סופרו" למדי בחוקה) לתנועת בית"ר יש חוקה רשמית שהתקבלה לפני מספר שנים. גם אם נניח שחוקה זו התקבלה ע"י פורום חוקי, הרי שבכתבה זו עתיד להתברר לך, הקורא הבית"רי, שקבוצה קטנה, ערמומית ואינטרסנטית שמה את החוקה ללעג ולקלס, תוך ניצול פרצות ותוך ניצול אדישותם של רב הבית"רים. ***

כל הבעיה מתחילה בזה, שהכנוס העולמי בוחר את ראש ההנהגה העולמית וכן את חברי המועצה העולמית ואת כל מוסדות התנועה, ואלה החולשים למעשה על כל משאביה. תשעים יום לפני הכינוס העולמי אמורה להבחר ועדת-בחירות. ומי בוחר בבית"ר באותם 5 חברי ועדה כמובן ניחשתם, ההנהגה העולמית הקודמת, זו שיש לה אינטרס מובהק להמשיך ולהבחר שנית, וכמובן, זו בראשה עומד אדם שמעמיד עצמו לבחירת הכינוס! ברור מאליו ששיקולי בחירת האנשים בוועדה שכוז לא יכולים להיות נקיים משיקולים טרנסנטיים. בעיקר משום שאין מגבלה על מסי הקדנציות שאליהם יכולים להיבחר חברי ההנהגה העולמית... והועדה הזאת, שיש בה כאמור רב אינטרסנטי לטובת ההנהגה העולמית "היוצאת", מתחילה לעקם ולעוות את סעיפי החוקה

הכינוס העולמי, בוחר בראש ההנהגה ובהנהגה העולמית הידועים מראש מאשר את הרישימה הפיקטיבית המוגשת של חברי המועצה העולמית, וכך יכול הגלגל לחזור על עצמו באופן תאורטי שוב ושוב 20-30 שנה, כנראה כל עוד ימשיכו להתגלגל סכומי ענק בקופת בית"ר וכל עוד יהיה מאוד כדאי להמשיך לשלוט בה...

מה שמקומם אותי וצריך לקומם גם אתכם, ותיקי בית"ר, היא העובדה שאדם אשר כן נבחר באופן חוקי ודמוקרטי כיו"ר ותיקי בית"ר, והיכול לשוב ולהבחר שנית גם היום באופן דמוקרטי, ע"י ציבור בוגר ומכובד כמוכם, מורחק בכח מן המערכת ע"י הקבוצה השלטת שתוארה לעיל, אותה קבוצה שיהיה זה "מוגוס" להניד שנחרה בעצמה באופן דמוקרטי ע"י כלל ציבור הבית"רים, והרחקתו מסתמכת על איזשהו סעיף ב...חוקה.

לסיכום דברי רק אומר, שקשה לי להתנער מהעובדה, שזה מספר שנים מנסים מספר אנשים בבית"ר לבלום בכח את אלו המנסים להגדיל ולהרחיב את השורות. לאותם אנשים יש אינטרס ברור ושקוף שבית"ר תשאר קטנה, קומפקטית, ו...גשלת.

בואו לא נאפשר זאת להם. בואו נמשיך לפעול ברוח בית"ר ההסטורית, ונמשיך ללכת ב"דרכו".

נשאות אל העתיד, אני מרשה לעצמי להביט אל השנה שחלפה בתחושת סיפוק. בשנת תשנ"ב ציינה העיר קרית אתא, שמונה כיום 46 אלף תושבים, שני ציוני דרך חשובים בהנצחתו של ראש בית"ר, זאב זיבטינסקי ז"ל.

חנכנו את כיכר זיבטינסקי, נבנעת הרקפות, והנחנו את אבן הפינה לבניית מעוזו בית"ר לראשונה בקרית אתא. קבלו נא איחולי הלבביים לשנה טובה ומבורכת.

בכבוד רב,
דוד ראם
ראש העיר קרית אתא

*
לכבוד מערכת "בדרכו"
בתודה
על הזכות להופיע בפני ותיקי ונאמני התנועה ועל הכיסוי היפה בעיתון ב"דרכו".

בהוקרה
על המפעל העיתונאי הנפלא ששמו "בדרכו". ללא ספק עבודה רבה מאוד הושקעה, והתוצאה יפיפיה מבחוח ומעמיקה מבנים.

בברכה
לשנה עם הכל טוב ועם כל הטוב!

גיל סמסונוב
דובר הליכוד

נשמח לקבל מכם כל חומר כתוב בעתיד, לא רק ברכות אלא אף ביקורת או הצעות לשיפור העיתון. אנו שואפים להפוך את העיתון לעיתון שלכם, של כולנו.

העורך.

הועדה מתחשבת בהם בהקצאת הצירים, וזהו פתח לשחיתות. גם סעיף 3א המגדיר את מספר הבוגרים שפדו תעודות בית"ר ברציפות 3 שנים לפני מועד הכנוס ומקיימים קשר שוטף עם הסניף הוא סעיף נכון אך רק בית"רים בודדים, אם בכלל, עומדים בקריטריון זה, והועדה שוב משחקת בו כרצונה. ובכן, אם כל שיטת בחירת הצירים מעוותת, אינה דמוקרטית, ואינה עפ"י החוקה, הרי שכל חוקיותו של הכנוס העולמי מוטלת בספק גדול הן מבחינה משפטית, וודאי שמבחינה מוסרית!

אפשר לעבור על עוד סעיפים ולהראות שאין עמידה בלוח זמנים לבחירת הצירים, אין פרוטוקולים של הבחירות בסניפים ולמעשה אין שום אפשרות להוכיח שאכן נעשו ככלל בחירות בסניפי העולם; אולי, למשל, "מסדרים" בעצמם ה"שליחים", שהם נציגי ההנהגה העולמית ונאמניה ושיש לרובם אינטרס "שלא להרגיז אותה", את רשימת הצירים!

אולי הם משכנעים מראש את הצירים (הצעירים) עבור מי ומה להצביע בכנוס? וכך מתכנס לו

תודה
לרבים מקוראינו אשר כתבו לנו וברכו אותנו לאחר הוצאת העלון הקודם לראש השנה.

לצערנו נבצר מאיתנו לצטט את כל הברכות והשמות. להלן חלק קטן מהמברכים:

*
בנימין נתניהו - ח"כ, סגן שר החוץ לשעבר

*
דן תיכון - ח"כ

*
אסעד אסעד - ח"כ

*
ד"ר אליהו בן אלישר - ח"כ, יו"ר ועדת החוץ והבטחון לשעבר

*
שמואל כהן - ראש מועצת מצפה רמון

*
יגאל יוסף - ראש מועצת ראש העין

*
ולהלן מספר ציטוטים:

*
לכ' מערכת "בדרכו"
תודה על גליון "בדרכו".

*
אני מברכת את ותיקי בית"ר על היוזמה ועל הדבקות במטרה.

מי יתן ובשנה הבאה נזכה כולנו לדבקות בתורת ראש בית"ר ולהצלחת הרעיון הלאומי.

בברכה,
ח"כ לימור לבנת

*
ותיקי בית"ר היקרים,
בפרוס שנת תשנ"ג כאשר עניינו

ערוצי התקשורת נדחפו למירוץ מטורף ומסוכן.

מאת יוסי קיסטר

לעתים קרובות דומה שהם נושכים בה בעצמם. והעדות הבולטת ביותר לכך משתקפת בקו הגיאומטרי של המסרים והשדרים, למעלה למטה, מבלי שלקורא או למאזין יש "זכות" להתערב בדברי אלה, שמדברים בשמו.

בחירתו מחדש של יוסף פרנקל לתפקיד יו"ר האיגוד הישראלי לעתונות תקופתית נותנת תקווה לשיפור מעמד התקשורת והעוסקים בענף ולקידום הנושא מעבר להיבט התדמיתי והיחצני שלה.

ותיקי בית"ר מברכים את יוסף פרנקל לרגל בחירתו מחדש.

בכתבי העת בישראל, ציין, כי מאז החלו האינשטיינים של יפאן לנקום במחריבי הירושמה ו"לגנוב" להם את פסגת השליטה הטכנולוגית, נדחקו ערוצי התקשורת במערב ומומחיה למירוץ תחרותי מטורף ולשימוש במטבעות לשון עצבניות. הידועה מכולן, לדעתו, היא "האמצעי הוא המסר".

כמי שחרד לעתיד העיתונות הכתובה והאלקטרונית, מזהיר יוסף פרנקל את העוסקים בתקשורת וקהל צרכניה מפני השקר החברתי החדש, ומפני נורמות תקשורתיות חדשות שאינן נורמטיביות - כך, של אף העובדה שאמצעי התקשורת ההמוניים מכריזים על עצמם כיכלב השמירה של הדמוקרטיה,"

המאמר מוקדש לרגל בחירתו מחדש של יוסף פרנקל כיו"ר האיגוד הישראלי לעיתונות תקופתית.

יוסף פרנקל, יו"ר האיגוד הישראלי לעתונות תקופתית, נר לאחרונה מחדש לתפקיד

יוסף פרנקל מכהן יו"ר האיגוד הישראלי לעתונות חמש שנים, חבר במליאת רשות השידור וכן חבר הוועד המנהל של הפדרציה הבין-לאומי לעתונות תקופתית (FIPP)

סגן נשיא היו"ר שלו. נסיונו רב השנים בתקשורת - המונים הקנה לו מוניטין בין-לאומי בתחום זה. במאמרו "על תקשורת המונים, טלוויזיה ותבונה מעשית, שראה אור בספר השנה של העורכים והעיתונאים

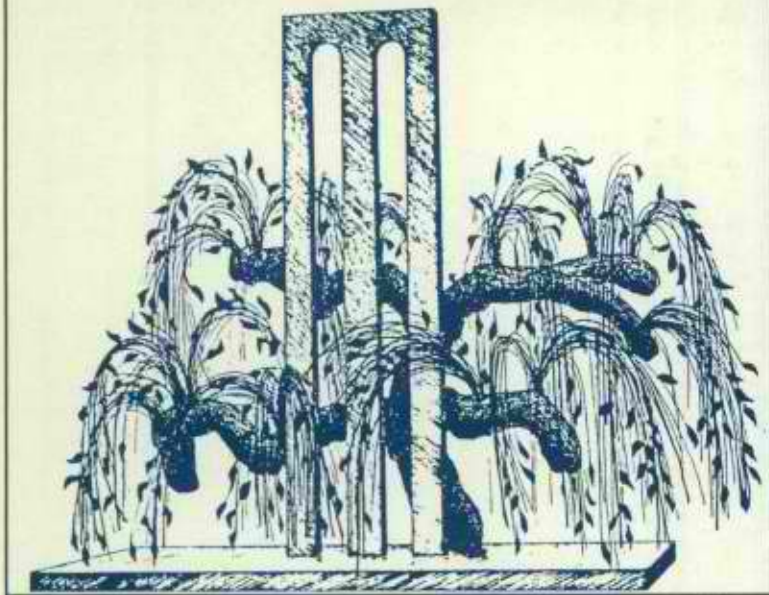
לותיקי בית"ר
חג אוריק שמח
חב' אומגה שרותים בע"מ
תל-אביב

לותיקי בית"ר
חג אוריק שמח
עזרא נווה
פתח-תקוה

לותיקי בית"ר
חג אוריק שמח
חב' טרקליני ההיכל בע"מ
הוברמן 1, תל-אביב

חג אורים שמח!
לכל ותיקי בית"ר
מאחלת
חב' מפעלים למרסום בע"מ
אחד-העם 81 תל-אביב

Don't Forget the Victims!

אנדרטת השואה יהדות הונגריה בבודפשט ע"י בית הכנסת הגדול דוהני.

תביעותינו שלנו, הם עונים: "אין לנו כסף. נגידו תודה על מה שקיבלתם."

"איש אינו ראשי לדבר בשם הקהילות"

יוצאי הונגריה מתכוננים לצאת למסע מחאות ברחבי תבל, וגם לאחר כל הטענות החמורות שהושמעו לעיל, האצבע המאשימה מופנית בעיקרה לראשי הקהילה היהודית בהונגריה של היום פ. מ. שורץ טוען שראשי הקהילה הנימיים על חוגי הצעירים של יהדות הונגריה, שהשתלטו על בנייני הקהילה ומשרדה, העדיפו לשאת חן בעיני השלטון החדש וייתרו מרצון על כל הרכוש, ובמקום 20,000 המגרשים קיבלו לידיהם כ-2 בתים, ועיר פה זעיר שם.

"לעולם לא נוכל לסלוח לממשלה ההונגרית הרואה בראשי הקהילה של היום כמייצגי הקהילות בהונגריה שלפני המלחמה. הרי גם שרי הממשלה ההונגרית יודעים היטב שאלה אינם ראשי לדבר בשם של הקדושים והטהורים שאפרס פרוז בכבשים ובתאי הנאזים" - אומר פ. מ. שורץ.

כדי לחסוך מהיהודים המועמדים לקבל את התשלומים את הטיחות הגדולות וביקרו כדי למנוע מהם תשלומים מיותרים, מתכננים בימים אלה הקמת עמותה שתסדר את הפרטים הטכניים הינם אין כסף ותסייע לכל פונה לקבל את כל המסמכים הדרושים. את קול המון והווקה על אובדן הרכוש הם מתכוונים להשמיע בקרוב ממש בכמה מרכזים בארץ ובעולם.

שבר ושז

הרכוש היהודי בהונגריה אינו מתבסס רק על בתי הכנסיות והמדרשות ובתי"הס. האירגונים היהודיים מתכוננים לדרוש פיצויים גם עבור מעשי השוד והביזה של הנאצים שבוצעו במשפחות רבות. כראיה לכך, מוצג בפנינו קטע מתוך מאמר שפורסם בעיתון "נפ שבדשג" המופיע בבודפשט, ובו מתאר כותב המאמר לפי תומו את שראו עיניו ב"צעדת המוות" של יהודי הונגריה מעריהם וכמריהם עד הגבול האוסטרי.

בצדה זו, כידוע, נרצחו רבות יהודים, גברים, נשים וטף, שכוחם לא עמד להם לעמוד עד לגבול, ובמאמר זה מתאר הכותב את מעשי השוד והביזה שבוצעו במהלך הצעדה. וכך הוא כותב, בתירגום חופשי: "בגמר מלחמת העולם השנייה, חזרה ברכבת הזהב, מאיזור הכיבוש הצרפתי שבאוסטריה להונגריה עם מטען של 11,000 ק"ג ב-88 שקים שהכילו זהב, פלטינה, יהלומים, תכשיטים ומתכות יקרות אחרות.

630 ק"ג התיכו מעיד וכל היתר נשא. כן היו שם עוד 63 ק"ג יהלומים, 12 ק"ג יהלומים מעל 3 קראט, וכמו כן 13 קילוגרם פנינים אמיתיות". "את כל הרכוש העתק הזה שדדו ההונגרים מהיהודים לפני גירושם לאשוויץ", מעיד כותב המאמר, ומוסיף: "בגמר המלחמה החזירו הצרפתים את הרכוש במלואו לשלטונות הונגריה ומאו נעלמו עקבותיו."

הגרמנים. ואם זה היה שוויו של הרכוש היהודי בפולין ובגרמניה, הרי ששיעורכם של הנכסים היהודיים בהונגריה, עולה עליהם פי כמה. מ. שורץ, יו"ר אירגון "ניצולי פלוגות עבודה בכפייה" בבודפשט, הונגריה מעריך את מספר המגרשים ונכסי הקרקעות היהודים בהונגריה בלא פחות מ-20,000; עשרים אלף חלקות-קרקע שכל אחת הגיעה כממוצע לקילומטר רבוע;

20,000 מגרשים ומה עם מאות ואלפי הבניינים המפוראים שעדיין עומדים על תילס! בכל קהילה, בכל כפר יהודי, התאמצו היהודים להקים, ראשית לכל, מויבנים מיוחדים לרב. ביאות לקהילה יהודית לשם ולתפארת. לא היתה קהילה אחת שלא החזיקה לפחות ב-4 או 5 מיבנים גדולים, מיבנים שהיו הרבה יותר מפוראים מהדירות הפרטיות ומיבני הציבור האחרים.

במישקולץ, ובערים רבות אחרות, נהרסו הבניינים הללו עד היסוד ובמקומם ניבנו שיכוני מגורים. אבל מדוע לא ישלמו השלטונות ההונגריים את ערך המגרשים והבניינים שהושמדו?

"נגידו תודה על מה שקיבלתם"

כשמישהו עורך חישוב מהיר באשר לערכם של בתי העלמין היהודיים שהיו פזורים ברחבי הונגריה ונעלמו כליל מעל פני האדמה, הוא מגיע למאות מיליוני דולרים. בתי העלמין היו ממוקמים בערים הגדולות, ושוריי המגרשים נאמד בהון עתק. הסכום שניאותה הממשלה ההונגרית לשלם ליהודים יגיע לכל היותר ל-40 מיליון דולרים, ואילו הפיצויים על כל אובדן הרכוש אמורים להגיע לכמה מיליארדים טובים להם זכאים, לפי החוק הבינלאומי, מדינת ישראל. ראשי האוצר אולי אינם מודעים ל"סוכריה" הגדולה המתמנה להם בבודפשט.

כך או כך, במיעים המעורבים דובר. "גם אם חלק ניכר מבתי הכנסת הפכו למזוואונים, אין זאת אומרת שהממשלה ההונגרית פטורה מלשלם את ערך המגרשים והבניינים."

תבוא הממשלה ההונגרית ותיטען: ההסכמים שנחתמו עם הגרמנים בזמנו אינם מחייבים אותנו. הם פיצו על אובדן רכוש, ואנחנו - בעקבות המצב הכלכלי - לא מוכנים לכך. כשלב זה מרש פ. מ. שורץ בפנינו את הסכמי פריז שנחתמו בסוף מלחמת העולם השנייה, ובאחד הסעיפים נאמר במפורש שממשלת הונגריה מתחייבת להעביר פיצוי על כל הרכוש היהודי שנטרף בשטחה.

יתירה מכך, וזה ה"טלאי" המחרד ביותר: ממשלת הונגריה אינה משלמת עתה פיצויים רק ליהודים גם יתר התושבים, אזרחים בעלי דתות אחרות פוצו בתשלומים נאותים, אבל - זועק פ. מ. שורץ - הדתות האחרות פוצו באופן מלא גם עבור אובדן הרכוש והנכסים, ורק הרכוש היהודי נותר בצד. "הרי זה כמו להוסיף חטא על פשע, בבחינת הרצחת וגם רישת" קובלים האירגונים היהודיים שורץ מצוין שדתות אחרות קיבלו את הבניינים שנטרו שלמים בחזרה לידיהם, ואילו שהושמדו פוצו באופן מלא, ואילו כשהצגנו בפני ההונגרים את

רצחת וגם ירשת!

שואה, רצח וגזילת רכושם של יהודי הונגריה

מאת: ליפא פרידמן - בני ברק.

זוהי אחת השערוריות הגדולות שאולת ידה של מדינת ישראל שותפה לה. הונגריה מגלה לפתע "נדיבות לב" ומציעה ליהודים שחיו בה לפני השואה ושיפנו אליה, פיצוי על אובדן משפחתם עד... 1300 דולר. ההצעה באה לאפשר את הצטרפותה של מדינה זו למשפחת העמים הבינלאומית, ושיסולח לה על פשעי השואה. למרות הבטחותיה מן העבר לא נדרש ממנה פיצוי כלשהו על הרכוש היהודי הרב שהולאם על ידה, בתי כנסת, בתי ספר על כ-20 אלף מגרשים ואוצרות יהודים, שגם אם לא ניתן להעריך את שוים ברור שיכלו להעשיר את קופת המדינה בסכום העולה על... הערבויות האמריקניות. לעמים אחרים, אגב, העניקה הונגריה גם פיצוי על הרכוש, ורק ליהודים לא...

המשתלשלים מדי חודש לחשבון האישי שלהם בבנקים בישראל. הטלאי הצהוב, תו-הזיהוי של יהודי הונגריה בתקופת השואה, המשיך לייחד אותם גם לאחר מכן מכל יוצאי השואה. במשך 40 השנים האחרונות לא היה סיכוי להביא לשניו המצב, אך בו-ברגע שמדינת מזרח אירופה נכנסה לסיחורו הדמוקרטי והשתחררו בבת אחת ממכבלי הקומוניזם, ידעה גם הונגריה שאם ברצונה להצטרף למשפחת העמים הבינלאומית, אין לה ברירה אלא להעביר את התשלומים לעדם. האבסורד המושגע הוא שסך כל התשלום שיקבל תושב הונגריה עבור אובדן-החופש שלו בשואה אמור להגיע לכדי 2,000 דולרים בלבד, וזאת במקרה הטוב. החישוב הוא פשוט מאוד. ע"י מימוש החוק ההונגרי אפשר לקבל פיצוי עבור אובדן חופש שנגרם ע"י ההונגרים בזמן המלחמה, והדבר כולל את התקופות של עבודות כפייה, שהיה בניטאות, בתי כוכבים, בתים מוגנים, מחנות השמדה ועבודות באותן מסגרות עד השיחרור, וכן עבור תקופת שבי בידי הרוסים לאותם אנשים שלקחו לשם עד השיחרור.

מרבית פלטיי השואה ההונגרית, כ-85%, מתגוררים כיום בישראל אירגון "ניצולי פלוגות עבודה בכפייה" של יוצאי הונגריה, שמקום מושבו בחיפה, מעריך שמתוך 200,000 היהודים ההונגרים ששרדו לאחר השואה, נשארו כיום בחיים כ-160,000 נפש העונים לקריטריונים של הממשל ההונגרי. מרבית הניצולים העברו בתקופת השואה לאשוויץ וה"היותקים" שבהם שחו הם לא יותר מ-12 עד 14 חודשים, פסק הזמן שהחל מרגע שבו החל הגירוש ועד לסיימה של המלחמה.

בהתאם לחוק ההונגרי ישולם סכום של 11,000 פרוין (שם המטבע ההונגרי) עבור כל חודש או חלק ממנו, על שילית חופש. מי ש"קפץ" למשפטו הסוכה הגבוה, יירגע מהר מאוד לשיתותגם את המטבע המקומי לדולרים, ויקבל את המשוואה של 150 דולרים בלבד לכל חודש. 150 כפול 14 חודש, מגיע ל-2,000 דולרים בלבד לכל יהודי.

בהתחשב בעובדה שרוב-אדריבא של יהודי הונגריה החיים כיום בישראל הם אנשים מבוגרים מאוד, הרי שלאחר ניכוח כל התשלומים שבדרך - 20% מערך העסקה למשך עורכי הדון !!! שכר הטיפול !!! כל היתר, יגיע המענק לערך של אולי - 1,300 דולרים. בסכום זה תוכל הונגריה לראות את עצמה זכאית להיכנס למשפחת העמים הבינלאומית, ובכך ייסלחו לה על פשעי-הזוועה נגד היהודים. זה המקום לציין שבניגוד להסכמי בן-גוריון-אדנאר על תשלומי גרמניה, לא מוכן הממשל ההונגרי לפצות עבור קרובי משפחה, הורים, אחים או ילדים, שנשפו או נחרו באותן שנים. מה שמעורר זעם רב בקרב הארגונים של יוצאי הונגריה.

התשלום הוא חד-פעמי ללא התחשבות במחלות או קשי-תיפקוד שנגרמו בעקבות הזוועה. סעיפים רבים שמולאו בדייקנות ע"י הקנצלר אדנאר, לא באו כלל לידי ביטוי בנכונותו של הממשל בהונגריה. זו הסיבה שרק חלק מצומצם מיהודי הונגריה נרשמו לקבלת התשלומים. "לקבל 1,300 דולרים על חשבון אובדן כל המשפחה, וכל זה בתבנות כה גדולה, לא יעלה על הדעת".

אבל ההתבנות היותר גדולה המבליטה ביתר-שאת את הניגוד בין ההסכמים שחתם בשעתו בן גוריון עם ממשלת גרמניה לבין ההסכם הנוכחי, הוא בעניין הרכוש היהודי היצוג שנותר בגולה ההונגרית. הדויה, ושערכו מגיע בהשערה והירה, לכמה מיליארדי דולרים. הסכם התשלומים עם הגרמנים כלל גם את הרכוש היהודי, וסכומי הענק שנכנסו בזמנו לתקופת המדינה שימשו לכישת חלק ניכר מצרכי המדינה כמו עיסקאות נשק גדולות ומיכשור חקלאי בהיקף נאסף אשר היה להעלותו על הדעת ללא התשלומים

אם לאחר ההודעה המפתיעה על הסכמתה של ממשלת הונגריה לשלם פיצויים על אובדן-החופש בתקופת השואה, פקדה את יוצאי הונגריה בישראל קורת רוח מסויימת, הרי שהיא נמוגה חיש-מהר עם הזכרונות המרים שעלו ובאו בתאי המוח. שואת יהודי הונגריה על 600,000 קדושים שנשרפו בכבשנים, העניקה את הביטוי היותר מחריד לתעלולי הנאצים בגזע היהודי בתוך חודשים ספורים, החל מ-19.3.44 ועד לסיימה של המלחמה גורשו משטח הונגריה למעלה מ-1,000,000 יהודים ורובם המכריע הועבר למשרפות ולתאי הגזים ולא נותר מהם כי אם אחד מעיר ושניים ממשפחה.

הזעזוע בהשמדת יהדות הונגריה נבע בעיקרו עקב בתוסכמה, שהיתה ידועה לכל, שסיכוייה של יהדות זו להינצל היו גדולים משל הקהילות היהודיות ברחבי אירופה, וכאילו רק "במקרה" הולצחה ידו של השטן הנאצי לכבוש את המדינה ולהשמיד את יהודה. גם מי שאינו מתמצא בכל אירועי המלחמה העקובה מדם בה נעקד שליש מהעם היהודי בעולם, יודע שהכיבוש בהונגריה התבצע בזמן שהמיקוד הנאצי הבין שקרב מתחיל להיות אבוד מבחינתו, והכניסה לחבל ארץ זה נבעה רק מהצורך לנגוס בהמוני היהודים שחיו בהונגריה וקיימו אורח חיים למופת.

התמונת המפורסמת שנטרפו משם - של אותו ילד יהודי מפורד הניצב ליד אימו וידו מורמת אל על מאימת האקדח המוגף לראשו, או זו של המשפחות מרובות הילדים ביער שליי בבדפשט, שמוכנו בכתוב לגירוש הסופי, ועל כולם נזיות הפיאות והזקנים ברחובה של עיר והתעללותם הסדיסית של הקצינים הנאצים בחיובי-השטנים שלהם.

תמונות אלו גורמות עד היום לצמרמורת עזה בקרב כל יהודי ולא רק אלו שהצליחו לצאת משם ולהישד. השמדתה הכמעט מוחלטת של יהדות הונגריה הוציאה מכור-זהוב של יהדות העולם את אחת הקהילות המפוראות והמהוללות ששמרה על ייחודיותה.

חתימה ללא כיסוי

מאות תלמודי תורה ובתי ספר, ישיבות ובתי-אולפנא, אלפי בתי כנסיות ובתי מדרשות - היו בגולת הונגריה בתקופה שקדמה לכיבוש הנאצי. כל אלה היו מלאים עד אפס מקום גם ביום חול, הקהילות הצטיינו באירגון מעולה, בתיכונן קפדני של ההירארכיה הברבתי-הלכתית.

600,000 יהודים הלכו לטבח, בראש מורם, מתוך הלל וזמרה, בנאוהו שכופפה גם את הקצונה הנאצית. אלא שאותה נאוה שילוחה ואת היהודים בכתת אל המזב, לא היתה כבר ב"הסכם פריז" שלאחר המלחמה, שבו סוכמו סעיפי התשלומים של המדינות שהיו שותפות במניעת החופש מאזרחיהן, בניגוד להסכמים הנודעים עם ממשלת גרמניה, שלפיה מאוצרותיה סכומי-עתק על מנת להשיב, ולו למראית עין, את דעת הקהל בעולמית. לא היה לחתימתה של הממשלה ההונגרית כל ערך, כיוון שלאחר המלחמה נשלטה המדינה ע"י האח הגדול במוסקבה שייצגה כידוע על ההסכמים ולא התיר את הפרשת התשלומים.

השיחרור הדמוקרטי

כך נותרו השרידים הנוצלים גם ללא משפחה, ללא שם ושארית, וגם ללא המעניקים הכספיים שהיטיבו במידה מסויימת עם יוצאי המחנות בפולין, ולא יכנס עתה לוויכוח ההיסטורי אם היתה בכך הניגון מוסרית לטול את המעניקים אם לאו. במציאות, שיקמו משפחות רבות את עצמן, בנו בתים והשארו ילדים וכדומים רק באמצעות השילומים הגרמניים

מאת בן-עמי זמיר

בית"ר חייבת לשוב לערכיה

בעיני, כאחד מוותיקי בית"ר שמאמין כי הדרגה הגבוהה ביותר בבית"ר אינה רק כבוד אלא בראש ובראשונה שליוחות, קשה לתפוס דברים אלו.

על בית"ר לשוב לערכי היסוד שלה. בית"ר לא יכולה להיות בסיס כוח או קרש קפיצה. בית"ר מוכרחה להמשיך ולשמר כ"שמורת הטבע" של תנועת ז'בוטינסקי כולה.

 כה נאים היינו בתקופת בחירות, כאשר ראינו כיצד תנועתנו זוכה בקלות נוספים מהחיללים - יתכן כי היינו תמימים בחושבנו כי לבית"ר היה חלק בחינוכו של דור חדש זה. הבחירות האחרונות הוכיחו כי לבית"ר לא היה כל חלק מכריע בהשפעה על התוצאות. החיללים העניקו מנדט נוסף ל"צומת" ול"מולדת".

 הקורא מוזמן להסיק מסקנות כאוות נפשו. הסטנדרטים החדשים שהונחו על ידי שלמה גרבץ והרצל מקוב מהווים אנטיתזה חמורה לרוח הפלאה שפייעמה בבית"ר. **אנו, ותיקי בית"ר, חולמים על היום שבו בית"ר שוב תהפוך למצפן שינחה את הדרך עבור הדור הצעיר בארצנו היפה.**

בית"ר תמשיך להיות "שמורת הטבע של האידיאולוגיה של ראש בית"ר".

עבור כל האישים הזכרים לעיל, התנועה עמדה מעל לכל. כולם חשו כי חובתה של בית"ר היא לחנך את הנוער לערכים לאומיים - ציוניים ולאהבת הארץ.

בית"ר מעולם לא נוצלה על ידיהם לרעה או לטובה. איש מהם לא השתמש בבית"ר למטרות של קידום עצמי ומעולם לא ניצלו את מעמדם.

 ב-1982 חל המהפך, כששלמה גרבץ נבחר לראש ההנהגה העולמית. לראשונה הפכה בית"ר לדבר שמעולם לא היתה - לבסיס כוח לקידום האדם או האנשים הפועלים במסגרתה.

ב-1984 שלמה גרבץ, בעמדו בראש ההנהגה העולמית של בית"ר, ביקש להיבחר לכנסת - וכל זאת תוך ניצול מעמדו.

ב-1992 הלך בעקבותיו הרצל מקוב והגיש אף הוא מועמדותו לכנסת. אמנם לא נבחר, אך גישה זו של ניצול בית"ר חיזקה את כוחה של מנט לקבל את משרת ראש לשכת ראש הממשלה לשעבר.

לחיללי צה"ל, מתערבת בסמכות לא לה. היא אומרת, שהאדם בא מן הקוף ושיש ללמוד על כך בבתי-הספר. היא אומרת, שהעולם לא נברא ב"בראשית", ככתוב בתורה, מכיוון שהיא אנטי דתית וכל "הפנינים" שבפיה הופכים את המשרד לאנטי-לאומי מובהק.

בשנים שאני הייתי תלמיד היו לומדים את שירי ח.נ. ביאליק בעל-פה ופרקים מהתנ"ך של גדולי נביאי ישראל, וזה העשיר את ידיעת השפה העברית ואת האהבה הרבה לארץ-ישראל. אני מקווה, שכל הכוחות הלאומיים-רוחניים יתלכדו וירחיבו את שדה המערכה של היצירה הלאומית, ובה יהיה חלקנו בהדרת ואדרת חיינו הלאומיים במדינת ישראל.

המחנה הלאומי צריך להתלכד סביב הבעיה הזאת בכל כובד משקלה ולהלחם בכל הדרכים להרחקת שרת החינוך ולא לאפשר לה להתבצר ולפעול בדרך אנטי לאומית.

ברצוני לסכם: הנגרת שולמית אלוני, כשרת החינוך היא פגע ונגע רע לחינוך הלאומי ויש להלחם בזה הפגע, המתפשט בלא רחמים. רק אם יקום עתון של המחנה הלאומי, שהסופר והמשורר הלאומי יכול יהיה להסביד לכל את גודל החשיבות של במה לאומית לכל דורש, נוכל לעמוד מול ההרס של שרת החינוך ולגרום להרחקתה ממשד החינוך והתרבות.

וכן, יהיה רצוני!!!!

להחליף את שרת-החינוך, ולא לתר...!!

מאת שמעון שפירא
 נוה-שרת, ת"א

שרת החינוך והתרבות, הנגרת שולמית אלוני, מנסה לעצור כל התקדמות של המשך המסורת והמינהגים המקובלים הקשורים בשבתות ובחגי ישראל יכולים להלחם המשורר והסופר הלאומי ולחלל את הקרע ששולמית אלוני נורמת בתוכניותיה החדשות, ההורסות את הבסיס הלאומי-מסורתי של אלפי שנות קיומנו עד קום המדינה ועד היום הזה.

יש להעמיד בראש את המאבק למען חינוך-ציוני-לאומי, בן-הילדים ובבית-הספר היסודי והעל-יסודי, ולא לתת בשום פנים ואופן לשרת החינוך למלא את מדיניותה, כפי שהיא רוצה ועושה לפי האידיאולוגיה של תנועת "ירץ" ועל-כן לא יתכן, שהיא תמשיך בתפקיד הרס הזה. שרת-החינוך רוצה בהדרגה למחוק ולהרוס את כל הטוב והיקר והמקובל עלינו מימים ימימה. למשל, בדברים שאמרה, שבני-הנוער שנוסעים לפולין ומבקרים במחנות-ההשמדה, חוזרים לארץ כשהם יותר לאומיים ויותר פטרוטיים וזה כואב לה מאוד, עד כדי כך שברצונה לבטל את הנסיעות לפולין.

היא אומרת גם שיש למחוק את שם אלוהים מתפילות

אנוכי, כותב השורות הללו, יוצא ליטא, בוגר הגימנסיה העברית "אורי" שבעיר וילקומיר, חניך בית"ר משנת 1928, פעיל בית"ר בעבר, מפקד פלוגת הכשרה של בית"ר ובין פעולותיו הציוניות נעצרת עיני הנ.ק.ב.ד. של השלטונות הסובייטיים כשליטא נכבשה ע"י הצבא האדום, והובאת לצפון סיביר, למחנות-עבודה ביערות-העד, בכריתת-עצים בחורף ובניית רפסודות בקיץ במשך 16 שנה. משנת 1941 ועד 1957.

עוד כשהייתי תלמיד הגימנסיה כבר כתבתי שירים בעיתון-קיר, וכשהובאתי לסיביר המשכתי בכתיבה. בשנת 1966 עליתי ארצה, אחרי מאבק עליה מתמיד במשך 9 שנים, ומאו אני ממשיך בכתיבה. לפני שנתיים יצא לאור ספרי: "משירי אסיר-ציון". מצבו של המשורר והסופר הלאומי במדינת ישראל קשה למדי, במובן השתתפותו והשפעתו על חיוך החינוך והתרבות הלאומית, בעיקר בקרב הנוער. בימים אלה, בזמן

כל הקודם זוכה! מדלית הזהב הונפקה בכמות מצומצמת של 1,250 יחידות בלבד! שי חינום על כל מדלית זהב - סידרת 10 מטבעות ז'בוטינסקי (100 שקל ישן)

המחירים:
 מדלית הזהב 22 קרט 35 מ"מ - 1,399 ש"ח
 מדלית כסף טהור 50 מ"מ - 165 ש"ח
 מדלית ארד 70 מ"מ - 33 ש"ח

חייג עכשיו על חשבוננו 022-6000-177 בין השעות 09.00-21.00

מדליות הזהב והכסף תסופקנה בקופסת עץ זית. ניתן להזמין את 3 המדליות בקופסת סט מהודרת. ללא תשלום נוסף!

מדליות הזהב

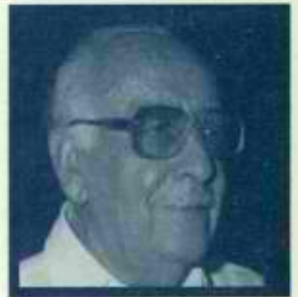
זינחס בגין

הלוחם, המנהיג, האדם, אדריכל השלום ההיסטורי, האיש שהעם אהב. מדלית מנחס בגין - האיש וההיסטוריה חקוקים במתכת, לזכרון עולם.

להשיג: בחנויות החברה הממשלתית למדליות או אצל הסוחרים המורשים. בחיפה: המצליח - יפו 24; פור - הרצל 8. באילת: אצל אזורית, מרכז קניות שלום.

החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות ירושלים - אחד העם 5, טל' 02-618105 תל אביב - רח' מנדלי 3, טל' 03-227428

מפה ומשם בקצרה

ד"ר מאור (מאוריצייו) מנדס איננו

הוא יחסר לכל אלו שזכו להכירו, הוא היה בית"רי במלוא מובן המלה. השנייה שימש כסגן נציג בבית"ר איטליה ויחד עם אביו סייע בהקמת בית הספר הימי של בית"ר אביו רופא ונגרל היה רופאו האישי של המלך ויקטור עמנואל השלישי ידיו אישי של ראש בית"ר וממשיך נאמן של דרכו בשנות המחזור דרכו של מאור נקשרה עם זו של האצ"ל ומשך כל חייו הגשים את תורתו של ז'בוטינסקי. רבים מעמיתיו למקצוע מגדירים

אותו כאחד מגדולי הלוחמים במחלת השחפת ומכירים בחלקו המכריע בהרחקת המחלה מישראל. מאור נמנה על האצולה של היהדות האיטלקית סגנון חייו והתנהגותו מסמלים משמעותו של ההדר הבית"רי. בראש מורכב ותיקי בית"ר מצדיעים לזכרו

ותיקי בית"ר מביעים את צערם העמוק על מותה ללא עת של אשתו של חברנו יצחק סגרטקי יצחק: אחד החברים הבולטים בבית"ר כשנים שלאחר מלחמת העולם השנייה. במחנות שארית הפליטה בגרמניה כמעט שלא היה בית"רי באחד ממאה וחמשה הקננים שלא הכירו בזכות הרצאותיו המבריקות ואישיותו הדינמית

אנו משתתפים בצערך של יצחק

ותיקי בית"ר משתתפים בצערך של **פרידה שיינר וסול גולדשטיין** שני בית"רים נודעים מאוסטרליה במות אמם

ברוך ולדמן הלך לעולמו
בית"רי בכל רמי"ח איבריו - אחד מפעילי בית"ר בסלובקיה. ותיקי בית"ר מביעים תנחומים ומשתתפים באבלו של בנו יוסי ומשפחתו.

טור זה פתוח בפני כל אלו שמבקשים לפרסם חומר אודות אירועים הנוגעים לוותיקי בית"ר. בנידון יש לפנות לעורך העלון. מפקד בית"ר נמשך אך עדיין ישנם בית"רים ששמותיהם וכתובותיהם לא מצויים ברשותנו. מי שברשותו רשימת שמיות מתבקש לשלחן לתד 56060 תל אביב 61560.

הרצל כך הגיע לגיל ששים
בית"ר בדרום אפריקה תמיד התנאתה בהיותה אחד הסניפים המאורגנים ביותר במפה הבית"רית. הרצל כך עו"ד במקצועו נטל את התנועה תחת אחריותו בשנות החמישים, ארגונה היה למופת ובתקופתו יצאו לאור אינספור פרסומים חינוכיים ששימשו למעשה את כל הסניפים דוברי האנגלית. בחגיגת יום הולדתו התכנסו בית"רים רבים מדרא"ם והוכיחו כי גם בתחום העליה ידו של הרצל היתה נטויה ותיקי בית"ר מאחלים לו הצלחה עד 120!

כל הבית"רים בארץ יזכרו את הרוח החיה מאחורי התנועה, **חיים אבנני**, אשר עד היום נדמה צעיר מ-60 השנים שזה עתה חגג. בשנות החמישים היה אחד

הבולטים שבבית"רים בישראל בהיותו בעל כישורים רבים החל פעיל בתחומים רבים החל מחינוך וכלה בארגון. חיים הינו רואה חשבון מוסמך אשר מצליח מאד גם בחייו האישיים. הבה ניטול הזדמנות זו לאלחל לו יום הולדת שמח הצלחה והמשך פעילות במסגרת ותיקי בית"ר

בפתח תקוה נחנך רחוב על שמו של **חיים גלעד**. חיים גלעד (גולובצקי) ז"ל בית"רי ידוע ולוחם אצ"ל היה אחת הדמויות האהובות בתנועה באוסטרליה שם שימש כשליח השני של בית"ר לסניף בהערכה מיוחדת תמיד זכה בזכות גישתו הישירה וכנותו. חיים היה מחברו של הספר "בצל הגרדום".

בתצלום: ראש הממשלה לשעבר יצחק שמיר גיורא לב ראש עיריית פתח תקוה מרים אשתו של חיים וברוך אחיו

תיעוד תולדות בית"ר באוסטרליה הוא פרויקט שנטל על עצמו אהרון ניינדק בעזרתה של קבוצת בית"רים במלבורן מי שיש ברשותו חומר רלוונטי מעניין מוזמן לכתוב לכתובת הבאה:

Aron Ninedek
13 Otira rd
North Caulfield 3161
Melbourne Vic
Australia

בקרב תחנך עיריית באר שבע רחובות על שמות האישים הבאים **אהרון צבי פרוס**: הבית"רי הראשון

אפרים לוזות: נציב בית"ר בתוניס הרב **מנחם גבאי**: נציב בית"ר במרוקו

פאבל אברהם פונקל: מפקד לוחמי בית"ר ואחרים בגטו ורשה **פרץ לסקר**: ממפקדי לוחמי גטו ורשה וממארגני בית"ר אחרי מלחמת העולם השנייה (מידע זה נמסר ע"י ריבק מבאר-שבע)

הגיעו אלינו פניות רבות לקבלת גליונות קודמים של העלון. עדיין ניתן להשיג מספר מצומצם של עותקים המעוניינים מוזמנים לפנות אלינו.

לאחרונה התכנס גרעין בית"ר-הליכוד בהונגריה כדי להניח את התשתית לייסוד תנועתנו במקום.

בכודפשט התקיימה פגישה בנוכחות יו"ר ותיקי בית"ר הנ"ל יוסף א שטיינר וצבי אדמו"ר השניים שימשו בתנועה בהונגריה בשנים שלאחר מלחמת העולם השנייה.

הפגישה התקיימה ביוזמת הגב' אווה רדאי, היא הרוח החיה מאחורי התנועה במקום. נחישותה הביאה לתנופה של דבר שעשו להפוך לתנועה רצינית מאד בהונגריה.

במפגש הבחירו שני הדוברים את המצב הפוליטי בישראל והשיבו על שאלות רבות באשר לעתיד גלי האנטישמיות החוזרים ותוקפים את הונגריה.

בתצלום מימין לשמאל 1 אווה רדאי יושבת ראש המפגש. 2 יוסף א שטיינר פונה לקהל הנוכחים. 3 אווה מודה לצבי אדמו"ר עבור נאומו הנאה

יהודה אפשטיין בן ה-70

מיוחד, ובהנהלות ארגוניים ציוניים וחברתיים, הרוב בהתנדבות, והכל בהיצטיינות. אפשר להרחיב שורות אלה בלא גבול, אבל המקום שעומד לרשותי מוגבל, ואני אנסה, בקצרה, להסביר את סוד הצלחותי. וההסבר פשוט: יהודה לא עובד, כנהוג אצלנו, שעות קבועות במשרדו הממוזג ומקבל טלפונים וחוזם על המחאות. ליהודה אין שעות קבועות מכיוון שהוא לא מצליח לגמור את הכול ולכן יש ימים שהוא חייב לותר על ארוחת צהריים ועל המנוחה שכל כך חשובה בגיל מסויים. יהודה "קופץ" לטבריה ולירושלים וגם שבקיני סניף רומניה. מחונן בכור אהרון כבש את הקהילה היהודית כנשפים מוצלחים ומפגשים אזוריים. בדרכו ארצה "התעכב" בקפריסין תקופה מסוימת וגם שם המשיך את פעילותו הנמרצת האופיינית לו. לארץ הגיע אפשטיין כמו כל אלו שהצליחו לכרוח מהמסטר הקומוניסטי - בידיים ריקות. חרוץ ואופטימי, יהודה הצליח בכל ההתנחלות שהיו תמיד רבות וקשות. מהקמת בניינים עבר לניהול בתי מלון, חברת בנייה, ניהול של יותר מתריסר סניפי קופת-חולים במרחב תל-אביב, חברות בהנהלת בית אבות

המאמרים החתומים אינם משקפים בהכרח את השקפות המערכת.

בדרכו
עלון ותיקי בית"ר
עורך: דודו וייס
תיבת דואר - 56060
תל-אביב 61560

הופעת הילדים בפסטיאל הייתה מרשימה, ברמה מקצועית גבוהה

טלזאטא סטודיו

לאריאל

שר המשפטים ערך סיור באריאל

• שר המשפטים פרופ' דוד ליבאי היה השר הראשון ממשלת רבין שביקר באריאל • לממשלה יש אחריות גם על בטחונם וצרכי קיומם של התושבים היהודים בשטחים • אריאל היא מקום יפה הנמצא בתנופת בנייה

שר המשפטים מקבל שי"מ"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל. לצידו יגאל רוזנטל סגן ראש המועצה. כתבה בע"מ 2

מבצע חילוץ שתי ילדות שנלכדו במרפסת ביתן בקומה שלישית ברובע ב' באריאל

"צוות לעניין" של אריאל נכנס לפעולה * המבצע הסתיים בשלום

סולם הכבאים הגיע לקומה השלישית. בתמונה אריה עברון קב"ט כבאות אריאל מסייע לבנות לרדת מן המרפסת אל הסולם וברוך אנג'ל באמצע הסולם קולט אותן.

2 ילדות נלכדו במרפסת ביתן בקומה 3 ברובע ב' באריאל לאחר שהדלת ננעלה עליהן. הילדות צעקו לעזרה והשכנים מיהרו והודיעו למוקד אריאל. ברוך אנג'ל ואלי נובוסלסקי, הבחורים מ"צוות לעניין" של אריאל הוזעקו למקום יחד עם אריה עברון קב"ט הכבאות. הם הציבו את סולם הכבאים שהגיע עד למרפסת טיפסו והרגיעו את

צילם: אלי נובוסלסקי

פגישות בלתי אמצעיות עם התושבים

אני מייחס חשיבות עצומה לפגישותי הבלתי אמצעיות עם התושבים, המתקיימות יחד עם צוות המועצה, הכוללות את מנכ"ל העיר, מנהלי מחלקות, חברי המועצה ובעלי תפקידים. הפגישות בין התושבים למועצה מתבצעות על פי תיאום מראש כדי להשיג מקסימום יעילות והתייחסות רצינית ומעמיקה לבקשות. עוד לפני הפגישות מתבקשים ועדי השכונות להגיש באופן מסודר רשימה של כל הבעיות והבקשות. בעלי התפקידים חייבים להתייחס לבעיות ולהגיע לפגישות עם תשובות הולמות, דרכי טיפול ופתרונות ומועדי ביצוע במידת האפשר. כמובן שישנם מקרים שהתשובות הן שליליות. יש דברים שהם לקראת ביצוע ויש דברים שהם כבר בביצוע, כל דבר לגופו.

המידע הזה חשוב לכל אחד מהתושבים וכל אדם נערך בהתאם למצב מבחינה נפשית ומבחינה מעשית. הדבר מקל על התושב מאד כאשר הוא יודע את דרכי פתרון הבעיות ואת לוח המזנים לביצוען. כמו כן קיים מעקב צמוד ובריקה שהדברים שנרשמו בפרוטוקול אכן יבוצעו.

המפגשים הישירים תורמים למורל האנשים, להכרת עובדי הציבור, כל אחד ע"פ תחום אחריותו וכך מתהדק הקשר בין התושב לנבחרי הציבור ובעלי התפקידים.

התושב אוהב לשמוע גם דברים מעבר לתחום היישוב מעבר לפוליטיקה הגבוהה, אך יותר מכל ובראש וראשונה מעניין אותו מה מתרחש באזור הקרוב אליו, סביב ביתו. הנושאים המועלים בפגישות הם בנושאי הפיתוח הסביבתי, הבטחון, החינוך והתרבות, התחבורה והתקשורת. הבריאות כביש חוצה שומרון ועוד אלף ואחד דברים הנוגעים לחיי היום יום.

אני רואה בגורם האנושי את המשאב היקר ביותר שצריך לטפח, במסגרת זאת אנחנו מבקשים להעניק את השרות הטוב ביותר לתושבים. חשוב שהתושב ירגיש עצמו שייך ולא מנוכר. שירגיש שיש לו לאן לפנות ושיש מי שמטפל בבעיותיו, שיהיה יותר מעורב מבחינה ציבורית בנעשה ואף יתרום את חלקו לקהילה.

עוד על התושב לדעת שקיימים תחומים שאנחנו כמועצה לא אחראים עליהם לדוגמה עניין הטלפונים הוא עניין בין חברת בוק למשרד הביטוי והשיכון אך בכל זאת המועצה נרתמת, מתערבת ודוחפת ומטילה את מלוא כובד משקלה לטובת התושב.

ככוונתי לקיים אחת לחודש פגישה עם התושבים כל פעם באזור אחר.

לטרור אין גבולות

הטרור אינו מכיר גבולות ולכן הבעיה הבטחונית איננה קיימת רק ביהודה ושומרון אלא בכל רחבי הארץ. הארועים האחרונים החמורים מצביעים על כך שלטרור אין גבולות כמו בארוע בו נחטף ונרצח איש משמר הגבול ניסים טולדנו ז"ל, תושב לוד, רציחת איש השב"כ חיים נחמני ז"ל תושב ירושלים, דקירתו של דני פרטוש תושב חולון באתר בניה בעיר ועוד. הדבר מחייב טיפול הולם בטרור בכל מקום וללא הבחנה והפרדה בין יש"ע לרחבי ארץ ישראל.

טענתי כל הזמן שככל שאנחנו מוותרים לערבים ועושים מחוות הטרור גובר, כי הם מתרגמים את המחוות בחולשה.

כמות האירועים הבטחוניים נמצאת בעלייה, לדעתי יש להתייחס לאבן ככלי רצח ולהגיב בהתאם. כמו כן צריך לשנות את הוראות הפתיחה באש ולאפשר ביצוע ירי לעבר זורקי אבנים. בנושא רמת הגולן קשה לי לעלות על הדעת שראש הממשלה יצחק רבין יפנה את כוחות צה"ל מרמת הגולן ויפקיר את התושבים היהודים.

רבין בהצהרותיו ובמעשיו מזכיר לי חשפנית הוא מבקש מהסורים לקחת אצבע אחת קטנה בתקוה שיקחו רק אותה, אך ברור שהסורים יאכלו לו את כל היד.

ברצוני לציין שנקודת המשמר האזרחי באריאל הנמצאת בהקמה תוסיף לבטחון התושבים שכן באריאל מתגוררים היום כ-100 שוטרים. עתה יוכלו שוטרים אלה להתנדב למשמר האזרחי ולתרום באופן משמעותי לבטחון הפנים של אריאל.

ח"כ רון נחמן ראש המועצה המקומית

נוצרים תומכים בהתישבות בשומרון

הפסוקים מדברים בעד עצמם ומתוכם ברור שהשומרון שייך ליהודים. מעבר לתמיכה הרוחנית הם גם תורמים כספים, הם רואים עצמם כמסייעים בהגשמת הנבואה ואף מעבר לזה. "זה התפקיד שלנו" הם מסבירים ומציינים: "אם הארגונים היהודיים מהעולם לא תומכים באריאל, בגלל סיפור ההתישבות מעבר לקו הירוק אז אנחנו נתמוך בכם".

ארגוני נוצרים מרחבי ארה"ב המאמינים בתנ"ך תומכים באופן נלהב בהתישבות היהודית ביהודה ושומרון. הם אומרים כי אינם מבנינים אחרת. הלא כתוב בפרוש בתנ"ך, בחזון גאולת עם ישראל כאשר ישובו לארצם. והם מצטטים ירמיהו ל"אד', ה': "עוד תטעו כרמים בהרי שומרון נטעו נטעים וחללו: כי יש יום קראו נוצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל ה' אלקינו".

ראה עמוד 3

נציגי הציבור הדתי נפגשו עם ראש המועצה

נציגי הציבור הדתי נפגשו עם ח"כ רון נחמן ראש המועצה הדתית בלשכתו והעלו בפניו את הצרכים הדחופים בנושא דת. פינטו לור - יו"ר עמותת "אוהל יוסף" סיפר כי ההשתתפות הייתה מרבית, קרוב ל-40 אנשים נכחו נציגים מ-9 העמותות של ועדי בתי הכנסת, חברי המועצה הדתית ובראשם יו"ר מר עמוס צוריאל. ח"כ רון נחמן ראש המועצה מסר סקירה מדינית על המצב בכלל ועל אריאל - ממשלת ישראל בפרט. כל מי שביקש להתייחס לענייני הדת דיבר והנושאים הבעייתיים עליהם שוחחו המשתתפים היו: מצוקת מבני דת ביישוב ובמיוחד מבני קבע בתי כנסת והקמת מקוה ברובע ב', הקמת מבנה בית ספר דתי, הרחבת תחום ערוב שבת, רב אשכנזי.

"התבשרנו במהלך השיחה על תחילת הבניה של בית הספר הדתי, שאיכולסו המשווער ספטמבר '93".

אמר פינטו והוסיף שראש המועצה ציין לשבח את ההישגים הטובים של ילדי בית הספר ממ"ד אריאל, דובר המוסיף כבוד לעיר אריאל. האוירה בשיחה הייתה נוחה והורגש הרצון הטוב לקדם פרויקטים בנושאי הדת ושיתוף הפעולה. אגב הפגישה ארכה כ-4 שעות. הרגשת המשתתפים הייתה כי ראש המועצה מעורה היטב בתחום בעיות הדת ועושה הכל לפתרון הבעיות באופן מידי. בשיחה העלו נציגי העמותות וחברי המועצה הדתית חשיבות שיתוף הפעולה עם הציבור הלא דתי בחיי היום יום ובחיי התרבות.

ח"כ רון נחמן שביזמונו התקיימה הפגישה העיר שהפגישה הייתה בהשתתפות מלאה של נציגי הציבור הדתי, והאוירה הייתה יוצאת מגדר הרגל והוכיחה אתריות ורצינות מצד המשתתפים. ראש המועצה הדתית עמוס צוריאל ציין כי הפגישה נקבעה לתחילת שנת

יחידת חילוץ והצלה איזורית

מאת עברון אריה
אנשי מילואים מהשומרון מיחידת חילוץ והצלה איזורית תירגלו בסוף החודש שעבר דרכי חילוץ של אנשים הלכודים ברכב, כך מסר מנחם גולדין ממחלקת בטחון אריאל.
אנשי היחידה תירגלו את הנושא על כלי רכב - גרוטאות וכן על כלי חילוץ של כיבוי אריאל ומועצה איזורית שומרון.
כמו כן הם למדו את נושא ריבוי שרפות רכב כתוצאה מתאונה. בסיום נערך תרגיל משותף בין הצוותים בהשתתפות מוקד אריאל, מוקד רפואי שסייע בטיפול וחילוץ נפגעים לכו"ח באופן תיאורטי. התרגיל תרם רבות לידע ולניסיון של אנשי היחידה, מי יתן ולא נצטרך להם.
צילום: שוקי לוי

מרוץ הלפיד - יותר מתמיד

סי אורני
ביום ראשון, כ"ה בכסלו, יצא מרוץ הלפיד ה-4 לדרך. תלמידי ביתה י"ב מבי"ס מקף אריאל הדליקו את הלפיד בקברות המכבים במודיעין ויצאו למרוץ הלפיד. המורים לספורט רפי ודליה אירגנו את מרוץ השליחים ורצו עם הרצים חלק מהדרך.
גם המחנכות נילי, אילנה, גידי ונעמי נטלו חלק באופן פעיל.
תלמידי החטיבה והתיכון התאספו במלון "אשל השומרון" ובטקס מרשים שנערך ע"י ביתה ט' 3 עם המחנכת תימנע גורן קיבלו את אש הלפיד לציון המשך ההתיישבות ביהודה ושומרון. הרצים והעושים במלאכה נהנו הנאה רבה.

היחידה לגיל הרך - פעילות גימבורי

שוית קשת
צהרון - לילדים בכתות א', ב', ג' מתקיימת פעילות בצהרון בין השעות 16.45 - 12.00 במבנה המתנ"ס. כמסגרת הצהרון הילדים מכינים שעורי בית, נהנים משני חוגים בשבוע

המשך מועמ' 1

"המועדון" - המקום הנותן את הטון

"המועדון" נפתח לפני כשבועיים וערכי ערבי נוער עד אור הבוקר, באיזור העתשייה והעיר והוא ערבי תרבות, "קבלת שבת", ריקודי מופעל ע"י המתנ"ס ובעזרתו שנות ה'60 ועוד.
המקצועית של "פדי - מוסיקה" פתוח גם לערבים ואירועים.
ב"מועדון" יש רחבת ריקודים הולדת ומקום בעיצוב מלהיב לקיום תקליטנים, ליצנים וקוסמים אירועים ומסיבות עד כ-150 ישרות ויפעילו את הנהלים משרותי משתתפים. בימי שישי באופן קבוע המועדון.

עצות - חימום הבתים בחורף אמצעי בטיחות - סכנת שריפות לעבור את החורף בשלום

החורף בא אל הרי שומרון ואיתו הקור העז. כל תושב נקרא לנקוט אמצעי בטיחות וזהירות מירכיים בבואו לחמם את ביתו. אמצעי החימום הם מגוונים והרי לפניכם מספר עצות כיצד להתנהג כדי למנוע אסונות.
סדין חשמלי - יש צורך למתוח את הסדין על פני המזון כדי שלא יוצרו קמטים בסדין ולכבות את הסדין לפני השינה - אסור לישון עם סדין פולט.
מפזר חום - אסור לכסות את גג מפזר החום מפני ששם קיים המאורר שתפקידו לאוורר את המכשיר כדי שגופי החימום לא יתחממו יותר על המידה וחלילה יגרמו להצתה. אין לשים את המכשיר בקרבת המיטה כדי שלא יארע אסון על-ידי נפילת השמיכה על המפזר דבר העלול לגרום להתלקחות השמיכה. כמו כן אין להניח את המפזר סמוך לחילון.
תנורי גז, נפט סולר - רצוי לנקות את התנור לפני הפעלתו כדי שיהיה מעבר רצוף של גז, נפט וסולר בתנורים כדי שלא תיווצר סתימה, דבר העלול לגרום לפריצת להבה בלתי מבוקרת שיכולה לגרום לשריפה.
תנור חשמלי - יש צורך לחלק במידה שווה את אמצעי החימום ולא לגרום לעומס על תקע אחד או מפלג אחד דבר הגורם להתחממות יותר של הפלסטיק ממנו בנוי המפלג והדבר עלול לגרום לשריפה.
*** אזהרה: לעולם אל תשתמש במים לכיבוי שריפות אשר בהן מעורב חשמל**
*** שמור על תקינות ציוד הכיבוי בביתך** - הכר אותו היטב ולמד להשתמש בו.
*** שתמיד בצורך רכוש אמצעי כיבוי לביתך.**
*** מאחל לכולנו שנעבור את החורף בשלום ושהיה לנו חם נעים ובטוח.**
בדבר שאלות, עצות וקבלת הנחיות נוספות ניתן לפנות לעברון אריה קצין כיבוי אש - אריאל טלפון - 9367111 ובמקרה חרום טלפון 9366111.

שר המשפטים דוד ליבאי היה השר הראשון שביקר באריאל מאז הוקמה ממשלת רבין

שר המשפטים פרופ' דוד ליבאי ביקר ביום שלישי 5.1.93 באריאל והיה לשר הראשון שביקר בשומרון מאז הוקמה הממשלה הנוכחית. השר נפגש בלשכת ראש המועצה עם המארח ח"כ רון נחמן, השופט רצ'בסקי אהרון - הוותיק בבית המשפט לעניינים מקומיים באריאל. היועץ המשפטי של המועצה ער"ד צחי ענבר וחברי המועצה. השר ביקש ללמוד מקרוב את הדיבטים המשפטיים והלכי הרוח הקיימים ביש"ע.
ח"כ רון נחמן וער"ד צחי ענבר העלו בפני השר מספר בעיות משפטיות שיש להם השלכות קשות על חיי היום יום של התושבים כגון בנושא השמירה - השמירה בשכר, תיכונן ובנייה, חוק זכויות האדם, הבחירות לראשות המקומית ועוד. הם ציינו שהחוקים מקפחים את התושבים היהודים ביש"ע והרגישו כי חייבים לתקנם ולהשוותם לחוקים הנהוגים בכל רחבי ישראל. הם השמיעו בפני השר כי המצב הנוכחי הוא מגוחך שכן איש צבא עם תפיסה לוחמתית, הוא המוחקק עו"ד סדרים ונהלים לאזרחים. ח"כ רון נחמן ביצע על לקיים בכללי פרסום החקיקה ונהלים עידכון החקיקה ביש"ע. הם ציינו כי לא תמיד החלטות הפרקליטות הצבאיות מוכיחות רגישות מתאימה לערכי התושבים היהודים.
ח"כ רון נחמן ביקש להחיל את החוק הישראלי ביישובים היהודיים וציין כי הממשלה חייבת לדעת שאין שני סוגי אזרחים במדינת

ישראל. הוא הביע את הערכתו לשר המשפטים על שהיה השר הראשון שפרץ את הדרך לביקורי שרים נוספים מממשלת רבין, לרווחת תושבי יש"ע.
מוטי לוי חבר מועצה ואיש מפלגת העבודה הפתיע את השר כאשר הציע לחוקק את החוק הישראלי על איזור אריאל-קרני שומרון בגלל שיש רוב יהודי באיזור זה. הוא ביקש מהשר להמציא פתרון לנושא חוצה שומרון לאחר שהממשלה החליטה להקפיא את סלידת הכביש החדש.
צבי סמוראי חבר מועצה פנה לשר וציין כי הממשלה שנבחרה גם על-ידי קולות של תושבי אריאל צריכה לראות את תושביה כחלק ממדינת ישראל. ואל לה לממשלה לפגוע ולהרוס תשתית שקיימת מבחינת תעסוקה על-ידי פגיעה במפעלים בשינוי סיווג האיזור. והדבר בכלל גורם לתושבים הרגשה רעה. לאחר מכן ביקר השר בבית המשפט ומשם פנה למועצת הפועלים ולמכללת יהודה ושומרון. במכללה קיבל סקירה על מצב המכללה. סקירה במעבדות ובספרייה. בתרבות הסיור ציין השר את התרשמותו מאריאל ואמר: "אריאל הוא מקום יפה הנמצא בתנופת בנייה". הוא הדגיש שבזכותו של ח"כ רון נחמן שהזמין אותו הוא זכה להיות השר הראשון שהגיע לאריאל.
השר הסביר: "כחבר בממשלת ישראל אני רואה את ביקורי

הכומר ואשתו הופיעו באריאל כצמד זמרים שרו בעברית שירים חסידיים ושירי ארץ ישראל

יבקר בקיבוץ משגב עם שם יש יהודים שאינם יודעים מהו, יש ילדים שלא ראו מימיהם ספר תורה. הכומר הצליח לייסד כספים והשיג ספר תורה למען הקיבוץ. הוא מקווה שיהיה שם בית כנסת שיקלוט אותו. אחד מתושבי אריאל העיר "לאן הגענו שגויים צריכים להסביר לנו את החובות שלנו כיהודים".

הכומר דוד ואשתו רחל בעת הופעתם בשירים חסידיים ובשירי ארץ ישראל בשפה העברית

דוד אוקס הכומר מכנסיית 'האור והחברות' אוקלהומה ארה"ב, ואשתו רחל הופיעו באריאל כצמד זמרים. השניים משתייכים לקבוצת נוצרים המאמינים בתנ"ך ומתוך זה בגאולת עם ישראל השב לארצו. הם רואים עצמם כנוצרים שנועדו לשמור ולעזור לעם ישראל בהגשמת חזון הנביאים. הווג הופיע בפני באי כנס ועידת צומת במלון אשל השומרון. בשירים חסידיים ובשירי ארץ ישראל הפה. בשפה

הערכות למצב חרום-חורף

סיוע למקרה חרום כולל פינוי או העברת מזון, מים דלק ועוד. המועצה מאורגנת לתת תשובות למצב של שלג בגובה של 30 ס"מ ציין מנחם גולדין קב"ט עוד צויין כי יעשה מאמץ להשלמת הכלים והציוד הנדרש כדי לאפשר את ביצוע המשימות הצפויות בצורה הטובה ביותר, ובכוחות עצמיים.

כמו כן הוחלט שמנהל מח' הבטחון מנחם גולדין יהיה אחראי על נושא חרום-חורף ויתאם עם המחלקות ושאר הגורמים. כמו כן הוחלט שעם הכרזה על מצב חרום-חורף יופעל מוקד חרום אליו יוזעקו כל בעלי התפקידים כדי להפעילו. התושבים יפנו לבניין המתג'ס כמוקד ראשוני לפינוי ולטיפול ובמקרה שימצא צורך יישלחו המפונים לבית המלון ללינה.

במועצה התקיים דיון בנושא "הערכות חרום לחורף" בהשתתפות מנכ"ל המועצה מיקי חקלאי מנהל המחלקות ובעלי תפקידים. מטרת הדיון לאתר ולהגדיר את הצרכים. לצפות בעיות ולהעריך לקראת מצב חרום-חורף כמו מקרים של הצפה או שלג כבד או מצב של ניתוק דיישוב.

הדיון עסק בפתיחת צירים והכנתם למעבר כלי רכב עם עדיפות ראשונה לכבישים הראשיים ביישוב כגון דרך עפרון ואורי בראון, רחוב הנחשונים ושדרות הציונות עד למכללה. פתיחת הצירים תתבצע על-ידי הפעלת כלים מתאימים לפריצת דרכים כדי לאפשר אורח חיים תקין של התושבים, וכדי לאפשר הגשת טיפול במפגעים אפשריים, הגשת

פגישות ראש המועצה – תושבים

במסגרת המפגשים שמקיים ראש המועצה ח"כ רון נחמן עם התושבים במתקנת החדשה יחד עם צוות המועצה, בעלי תפקידים, מנהלי מחלקות, מנכ"ל וחברי המועצה, התקיימו שני מפגשים.

במסגרת המפגשים שמקיים ראש המועצה ח"כ רון נחמן עם התושבים במתקנת החדשה יחד עם צוות המועצה, בעלי תפקידים, מנהלי מחלקות, מנכ"ל וחברי המועצה, התקיימו שני מפגשים.

בתאריך 27/12/93 נפגש ח"כ רון נחמן וצוות משרדו לחוג בית אצל משפחת דרוור. יש לציון שהמפגשים המבורכים מתקיימים לאחר תיאום מראש בין המועצה לועדי התושבים.

חוג בית ראשון נערך ב-6.12.92 ברובע ב' בבית משפ' גבריאילוב שדרות הציונות 36.

ראש המועצה השמיע סקירה על המצב הבטחוני מדיני, וכן על ההשלכות המשמעות של "גזרות"

פתרון בעיות הדואר באריאל

6 המרכזים ברובע ב' מאורגנים היטב ממת העצבתם. עוד ציין לרום כי עד כה הגיע הדואר בשעה מאוחרת לאריאל בסביבות השעה 11.00. עתה אושרה משרת עובד הכוללת רכב של שרות הדואר שתאפשר נסיעה בשעה מוקדמת לכפר-סבא לקבלת

תלונות רבות וקשות של תושבים הגיעו למשרדי המועצה על אי חלוקה סדירה של דברי דואר ולעיתים אף על דברי דואר שלא הגיעו ליעדן. בעקבות התלונות כינס ביום ראשון 10.1.93 ראש המועצה ח"כ רון נחמן ישיבה דחופה בנושא בהשתתפות יצחק לרום הממונה על

מימין יצחק לרום הממונה על הדואר ביו"ש וסגנו אורי עומר.

הדואר ביהודה ושומרון וסגנו אורי עומר בנוכחות מנכ"ל העיר אריאל מיקי חקלאי ומנחם גולדין קב"ט בטחון. בפגישה לובנו הבעיות והועלו הצעות לפתרונן.

הדואר ביהודה ושומרון וסגנו אורי עומר בנוכחות מנכ"ל העיר אריאל מיקי חקלאי ומנחם גולדין קב"ט בטחון. בפגישה לובנו הבעיות והועלו הצעות לפתרונן.

יצחק לרום ציין לאחר הפגישה כי אריאל סובלת מבעיית 'לדות' וחלק מבעיות החלוקה נובעות מן העובדה שעם הקמת היישוב הכתובות לא היו תיקניות כמקובל ביישובים גדולים. עתה מוענק טיפול שורש למרכזי החלוקה ברובע א'. מדובר ב-7 מרכזי חלוקה, כאשר 4 מהם שוקמו במהלך השנה, ובחודשים הקרובים ישוקמו 3 המרכזים הנותרים. השיקום מתבצע על-ידי חלוקה חדש של הכתובות ע"פ סדר שמות רחובות, מספרי בתים ומספרי דירות לכל נמען.

יצחק לרום ציין לאחר הפגישה כי אריאל סובלת מבעיית 'לדות' וחלק מבעיות החלוקה נובעות מן העובדה שעם הקמת היישוב הכתובות לא היו תיקניות כמקובל ביישובים גדולים.

"מבט לאריאל"
מערכת העתון:
מועצה מקומית אריאל
לשכת הדובר, ת.ד. 25 אריאל 44824 טלפון: 03-9366077
עורך: יעקב רחמים
צילום: "הצלמניה", אבנר אוסטר
* המערכת תשמח לקבל תגובות קוראים וכתבות בנושאים שונים

מכתב תמיכה באריאל

עוד ארגונים נוצריים נמצאים בקשר מתמיד עם אריאל וביניהם בילי ברים מנהיגה של כנסייה אחרת בארה"ב שהתאהבה באריאל והביעה את תמיכתה ואהדתה לאריאל הן במלים חמות והן בארגון תרומות. ביל נויאהוס נוצרי תומך נלהב באריאל, כתב במכתב לח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל: "אני נוצרי מארה"ב שמאמין שחובתנו לקב"ה זה לעזור לישראל ולעם היהודי. אני מתנצל על חוסר התמיכה שארה"ב נתנה לך. זו לא דרך שאמריקה הנוצרית מאמינה בה. אולי הנשיא החדש יתן יותר תמיכה לארץ ה' ישראל. אני מתפלל שכל הנוצרים באמריקה יתאחדו על-מנת לסייע לך".

חברי מרכז תנועת צומת התכנסו באריאל ובחרו בח"כ רפאל איתן כיו"ר ומזכ"ל התנועה

כנס ועידת צומת באריאל צילום: 'הצלמניה'

ההצטרפות לממשלה. הוא הכריז שלא תהיה כל תזווה מעקרונות מפלגתו. הוא הוסיף כי הוא ממתין לתשובה מיצחק רבין ראש הממשלה בדבר האפשרות להצטרף לממשלה, אחרי שרביץ יתגבר ויסיר את התנגדות מרצ מן ההצטרפות. בהמשך התקיימה בחירה חשאית למזכירות התנועה. דובר התנועה נפתלי ניב הסביר כי המזכירות כוללת 15 איש והמעניין שעל פי תקנון התנועה לא יכולים להבחר למזכירות התנועה יותר מ-6 חברי כנסת כך ששני חברי כנסת מצאו את עצמם מחוץ למזכירות התנועה.

להביע את הרוח הדמוקרטית הנושבת בתנועה, וקרא לחבריו להמנע מבחירתו. ההצבעה הייתה גלויה וח"כ רפאל איתן נבחר ברוב מוחלט לתפקיד כאשר עוד ארגמן קיבל בכל זאת 4 קולות וביניהם את קולו של ח"כ רפאל איתן. ח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל התכבד להשתתף בטקס הפתיחה והוא ברך את המתכנסים על החלטתם לקבוע את מקום ההתכנסות דוקא באריאל עיר השומרון. ח"כ רפאל איתן סקר באופן קצר סקירה מדינית והדגיש בדבריו כי ראש הממשלה הוא שהונחי אותו לפגישה בנושא

כ-250 חברי מרכז תנועת צומת התכנסו ביום חמישי 24/12/92 במלון אשל השומרון באריאל לבחירת יו"ר ומזכ"ל התנועה וחברי המזכירות. האוירה לפני ההתכנסות הייתה קצת מתוחה. בשיחה עם ח"כ רפאל איתן מנהיג צומת לפני ההצבעה אמר ח"כ איתן כי הוא שמח שיש התמודדות על התפקיד וחבל שזה רק אחד ואין יותר. עוד ארגמן חבר קיבוץ חניתה דוא שקרא תיגר על תפקיד יו"ר ומזכ"ל התנועה בכלל אופן לפני ההתכנסות. בדבריו בפני החברים דוא ציין כי הגיש את מועמדותו כדי

ריקודי שנות ה-60 – פתיחה מרשימה לשלוחה

לרקוד עוד פעם בטעם של פעם

שלוחת המתנסים יצאה לדרך ואכן במוצאי שבת 9.1.93 נערך ערב הרקדה בטעם של פעם, ריקודי שנות ה-60, ובו השתתפו כ-150 תושבים סביב שולחנות ערוכים בטוב טעם ובאווירה נעימה. הזמר יוסי גולן הנעים בקולו

הרקיד והקפיץ בקצב שנות ה-60. בשלב מסוים הפתיחו בהופעתם הזוג המרקיד "רומיאו ויוליה" בהדגמת שלושה ריקודים, וזו היתה רק ההתחלה. איציק ימה הפעיל את המשתתפים במשחקי חברה והצליח

משפחות חד הוריות בקהילה – שירותים חברתיים

בשני העשורים האחרונים ניתן לזהות בחברתנו שינויים במבנה המשפחה ובחוסנה. חברה המערבית בכלל ובחברה הישראלית בפרט התופעה החברתית של משפחות חד-הוריות הולכת וגדלה. בחברה הישראלית בארץ חיות היום כ-60,000 משפחות חד-הוריות. משפחות חד-הוריות זכו במשך שנים רבות להתייחסות חברתית שלילית, חוץ מקבוצת האלמנות שזכתה ליחס אהוד יותר, שכן קל יותר להזדהות עם אסון ואבל. במקרים שנעשו נמצא כי בראש מרבית המשפחות החד-הוריות עומדות נשים. עובדה זו נכונה לכל הקבוצות. חלק גדול מהאמהות מטופלות בילדים קטנים ובתינוקות, הדורשים טיפול וליווי. הצורך לצאת מהבית לעבודה וחיפוש אחר משאבים הוא גדול, העדר בן זוג השותף בגידול הילדים, בעול הפרנסה, בהתייעצות על כל נושא ובעיקר האחריות. כאשר לפעמים אין גם את הורשת המשפחתית המורחבת אשר ניתן להעזר בה באופן זה או אחר.

מאפיין משותף לרוב המשפחות החד-הוריות הינו המישר הנגרם מעצם המעבר למעמד של משפחה חד-הורית.

יש הגורל, אפשרות לאמץ גישה של תבוסתנות והשלמה עם הגורל, אך ניתן גם "לנצל" משבר חריף זה כנקודת מפנה ופתח להתחלה חדשה ואפילו צמיחה. נוכח כי ההרגשות, התחושות, הכאב או השמחה מעמידים את כל בני המשפחה במצב חדש הדורש דפוס חדש של התמודדות ודרכי פעולה.

בפני הורה יחיד יכולים לעמוד מספר קשיים אופייניים:

1. שינוי מעמד כלכלי.
2. דימוי זהות עצמית: "אני בלי בן זוג", נשים נמנעות מלקחת חלק באירועים חברתיים כאשר אינן מלוות בבן זוג. ההרגשה היא "אני שווה פחות בלי בן זוג", כאן נערוך חשבון נפש "מה חלקי בכך שאני לבד".
3. רגשות של כעס – "למה זה קרה דווקא לי" גם

4. אובדן ואבל – כאב הפרידה והעזיבה.
5. שינוי מעמד חברתי –

הורה יחיד המצליח לעבור תקופת משבר זו (של מעבר למשפחה חד-הורית), בלי לשקוע בייאוש ואין אונים, יוכל להתחיל לבנות את חייו מחדש תוך גיבוש זהות חדשה ועצמאית, המפתחת יכולת להינתק מתחושות הכעס, הכאב או הגעגועים למה שאבד. חשוב לזכור כי תהליך דומה עובר גם על הילדים. ילדים ממשפחות שהתגרשו נושאים עימם כאב ורגשות מהמריבות בין ההורים. האווירה העכורה בבית יכולה לגרום לילד לשאול את עצמו "האם ההורים אוהבים אותי?" ואם כן אז למה הם נפרדים. ההורה היחיד עומד בלחץ עצום של שאלות וציפיות מהילדים. הילדים חשים כי עולמם שונה ומשתנה והם מצפים כי ההורה יסדר עבורם את העולם. אם הורה אינו מצליח לענות על ציפיות ותקוות אלה, הדבר גורם לכעס ובילבול לילדים היכול לגרום לחוסר שקט, חוצפה, עצבנות, חוסר ריכוז, היעדר בטחון וחשש מכישלון אישי.

בעקבות הנתונים הללו וסקר צרכים שנעשה בקהילה בנושא זה ולאחר פניות רבות של משפחות חד הוריות בלט הצורך בהדרכה ובסיוע למשפחות החד הוריות. המחלקה לשירותים חברתיים (רווחה) ישיבה והחליטה על הקמת קבוצה של משפחות חד הוריות נשים וגברים בשיתוף סניף נעמ"ת אריאל שבראשה עומדת הגב' עופרה כנפי על סיוע למשפחות.

הקבוצה אמורה להפגש פעם בשבוע לשעה וחצי עד שעתיים, ותתמקד במספר נושאים כמו:
א. ייעוץ משפטי – מרצה ע"ד מנעמ"ת
ב. תכנון התקציב – מרצה ע"ד מנעמ"ת
ג. מתן יישוב למורה.
ד. פיתוח דרכי התמודדות עם מצבי משבר.
ה. פעילות משימתית ודינמית בקבוצה.
ועוד נושאים רבים ומגוונים נא לפנות למחלקה לשירותים חברתיים (רווחה).

משפחות חד הוריות

עקב פניות רבות מצד משפחות חד הוריות (נשים וגברים) הוחלט על הקמת קבוצה של משפחות חד הוריות בישובנו. הקבוצה תתמקד במספר נושאים:
1. ייעוץ משפטי – ע"ד מנעמ"ת
2. פיתוח דרכי התמודדות בשעות משבר.
3. מתן תמיכה לילדים ועוד...
המפגשים יתקיימו אחת לשבוע במשך כשעתיים. באם את/ה מעוניין/ת להשתתף פנו למחלקה לשירותים חברתיים (רווחה) טלפון 9366079
נשמח לראותכם

לסיגל ולאלי
נובוסלסקי
נרכה
לדגל נישואיכם
עובדי המועצה

תן טרמפ לחייל

אולם הספורט שקרס אשתקד מעומס השלג – יוקם מחדש

אולם הספורט שקרס לפני שנה בדיוק מעומס השלג יבנה בקרוב מחדש. מהנדס המועצה מר זאב שליימר הסביר כי נושא בנייתו מחדש העסיק את המועצה מרגע קריסתו, אך רק בימים אלה הגיע הטיפול בנושא לפתרון מעשי.

"לאחר שורת עימותים קשים עם חברת הביטוח 'סהר' לגבי אופן שיקום / בניה מחדש / פיצוי יצא פסק בוררות הנדסית שהורה על יציאה למכרז לשיקום / בניית אולם ספורט עירוני", ציין שליימר והוסיף שמכרז בנושא יוצע לקבלנים במהלך החודש הנוכחי – ינואר וכי מדובר בבנייה שתארך עד 8 חודשים. הוא ציין לדוגמא את בניית אולם מרכז הפיס הקהילתי החדש

מורות מתאמנות בירי במטווח

אלי נובוסלסקי מדריך את המורות לירי. צילם: רחמים יעקב

מורות מבית הספר הסודי החדש התאמנו במטווח הירי שבאשל השומרון. אלי נובוסלסקי קב"ט מוסדות חינוך, ומאמן ירי המורות. מטרת האימון להוסיף בטחון בכך שהמורות תדענה להפעיל נשק.

חושבי אריאל למען מוקד רפואי
במוצ"ש 6.1.93 בשעה 20.00
במלון "אשל השומרון"

ערב שכל ההכנסות קודש לרכישת ציוד החייאה למוקד הרפואי באריאל

בתוכנית:
• בועז שרעבי
• פבל דימיטרי
• הגרלות
• מכירה פומבית

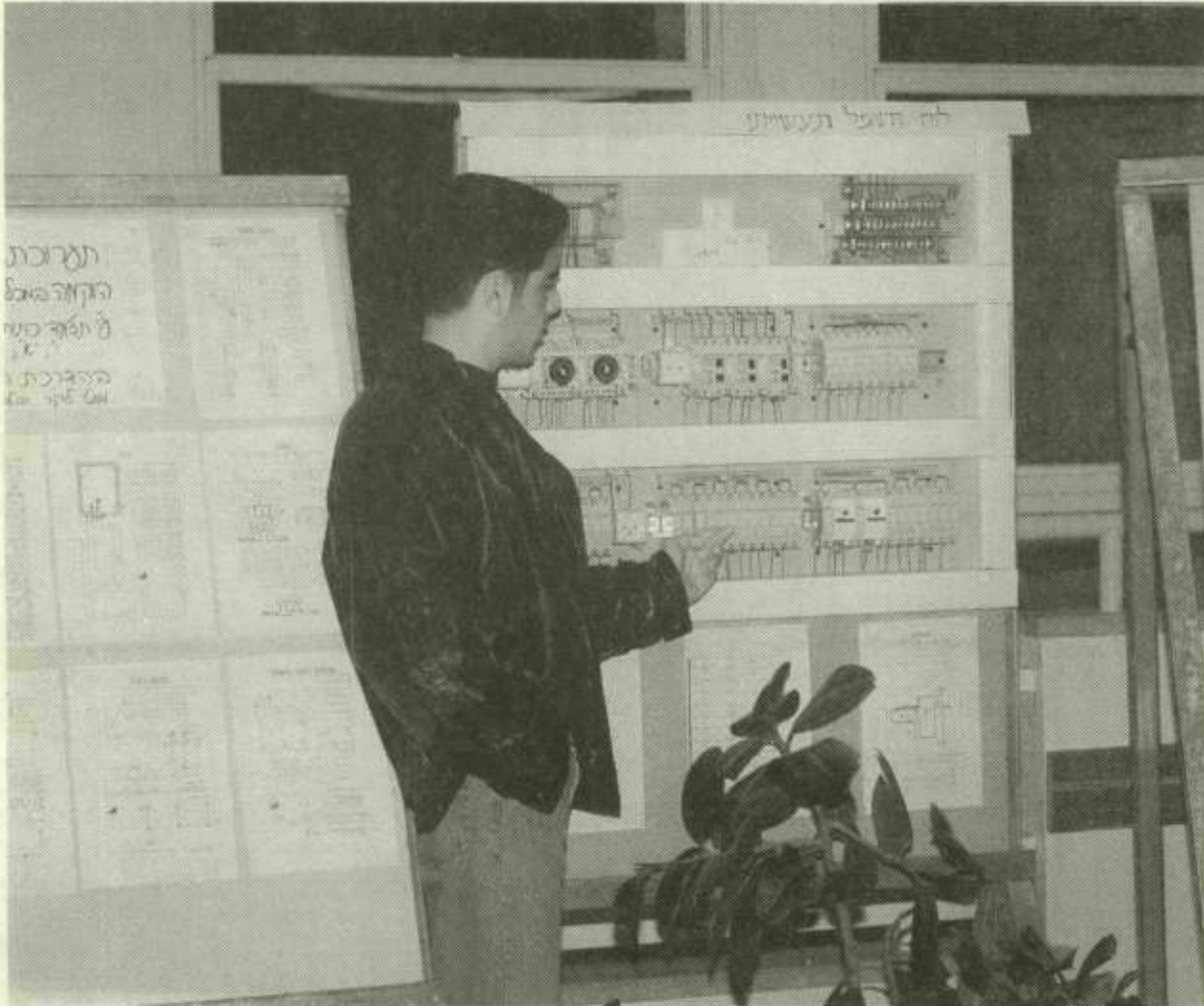
כרטיסים בסך - 25 ש"ח ניתן לרכוש אצל: פעילים, גלרינה ובמתנ"ס

טכנולוגיה 2000 בבית הספר המקיף אריאל

ספר מחוץ לשומרון. הדבר מאפשר לתלמידים ללמוד במסלולים בכל הרמות, במסלול עם תעודת בגרות ובמסלול עם תעודת גמר מקצועית. יש לציין שקיימת תוכנית לכתות ט' הנקראת חשיפה טכנולוגית בה מקבלים התלמידים סדרה בת 16

הדורים, המורים והתלמידים שבאו לחוות בתערוכה נהנו מהתנועה הערה של המעלית והאורות המרצדים בלוחות החשמל. מגמת חשמל אלקטרוניקה משלבת לימודים עיוניים כאשר

תערוכת עבודות של תלמידי המגמה לחשמל אלקטרוניקה בבית ספר המקיף אריאל מצביעה על רמה מקצועית גבוהה. בתערוכה שהיא ציון דרך בעבודת תלמידי התיכון כתות י, י"א, י"ב הוצגו עבודות מעשיות כמו

צילום: דינה שליט

תערוכת החשמל - התלמידים הציגו את עבודתם בתמונה לוח חשמל תעשייתי

פגישות כאשר כל 4 פגישות נלמד נושא טכנולוגי חדש. המטרה היא לחשוף את תלמידי כתות ט' לתחום הזה, לאפשר להם להסתגלות בסדנאות באופן מעשי בתחומים: ריתוך, חשמל, אלקטרוניקה, ביוטכנולוגיה ועוד. מתבצעת במימון המועצה המקומית, מחלקת החינוך.

הצד המעשי ניתן במכללת יהודה ושומרון במסגרת הסדנאות. שיתוף הפעולה המלא בין ביה"ס התיכון והמכללה מאפשר את ניצול המעבדות המקצועיות ואת הידע של המורים במכללה. יש להרגיש שעם שיתוף הפעולה עם המכללה לפני כ-4 שנים נאלצו תלמידי התיכון שהיו מעוניינים בלימודים מקצועיים טכנולוגיים לנסוע לבתי

דגם של מעלית שפעלה עם השדה, לוח חשמל תעשייתי, תוכנית ביצוע חדר מדרגות עם תאורה קבועה ואוטומט חדר מדרגות, הכוללת את התוכנית והמפסקים, וכן עבודות נוספות כגון: מכשיר למדידת זרם, מפסק כפול, מפסק מצליב ועוד... יש לציין שהחומרים שבהם השתמשו התלמידים הם בהתאם לתקן המקובל בשוק.

בני נוער בית"ר מדרום אפריקה נפגשו עם בני נוער אריאל

בני נוער בית"ר מדרום אפריקה נפגשו עם בני נוער אריאל

קבוצה של 80 בני נוער חברי תנועת בית"ר מדרום אפריקה שבאו ללמוד על ההתישבות ביש"ע נפגשו עם תלמידי תיכון מקיף כתות י"ב מטרת המפגש לחזק את הקשרים בין בני הנוער הציוניים.

פקחי רשות שמורות הטבע עקרו 17 שלטים מצידי כביש חוצה שומרון - איכות הסביבה

שילוט בצידי הדרכים, חוק שח"כ האלוף אברהם יפה ז"ל יום, פעלו פקחי רשות שמורות הטבע בשיתוף המנהל האזרחי והמח' לאיכות הסביבה. הוא ציון שעד כה לא הקפידו על אכיפת החוק למרות שקיים צו דומה ביהודה ושומרון. הביצוע בא לאחר התראות לבעלי השלטים. באמצעות מיכשור שדותקן על הרכב חותכים את השלטים ומחייבים את בעליהם במימון פעולת העקירה.

17 שלטים הוסרו בימים האחרונים מצידי כביש חוצה שומרון על-ידי פקחי רשות שמורות הטבע. יצחק מאיר מנכ"ל איגוד ערים לאיכות הסביבה העיר: "לצערי הרב צצו לאחרונה שלטים רבים כפטריות אחר הגשם והם מכערים את הנוף" הוא הסביר ששלטים אלה מסתירים את הנוף הבוהק את איזורנו וכמו כן הם גורמים לסיכון בטיחותי כתוצאה מהצבתם בסמוך לכביש ולצמתים. הוא הוסיף שע"פ חוק האוסר הצבת

קראטה - ילדי אריאל לומדים את רזי ההגנה העצמית

חוג לקראטה, המאמן אולג ולשנסקי יחד עם הילדים במהלך האימון, באחד מחדרי האימון במבנה המתנ"ס החדש.

בכל מאורו שכל ילד יהודי חייב ללמוד ולדעת את רזי ההגנה העצמית כדי שיוכל להרגיש חופשי ובטוח בארצו. גם ללא נשק, הוא חלם על דור גיבורים בעלי גוף בריא וחזק.

לאריאל בקראטה ובג'ודו מר לב וואלסון ז"ל, שהיה אלוף ישראל בג'ודו ובקראטה בשנת 1976, זכה במקום שני באליפות אירופה לקראטה 1976. חזונו של לב שנפטר בן 32 (32) שנים לחייו. הוא האמין

30 ילדים ונערים מתאמנים בחוג לקראטה המתקיים במבנה המתנ"ס החדש. אולג ולשנסקי עולה חרש מבריה"מ תושב אריאל הוא המאמן את בני אריאל קראטה בסגנון קיושינקאי. בהודמנות זאת נזכיר לטוב את המאמן הראשון שהיה

שלוחת המתנ"ס ברובע ב' יצאה לדרך מתקיימים

- חוגים לגיל הרך - ילדים ומבוגרים בתחומים: ספורט, מוסיקה ואומנות חוג להורים.
- ריקודי שנות השישים - פעילויות חברתיות וקהילתיות - חוגי בית וליווי ועדי בתים לטובת הקהילה.

פרטים והרשמה בימים ב', ד' בין השעות 16.00 - 19.00 בב"ס מילקן.

הצגת ילדים "חתונה בגינה" - לגילים 4 - 9 שנים תתקיים ביום ד', 13.1.93, בשעה 16.00 בב"ס מילקן. בהזדמנות זאת נודה לאולמי אריאל, לצלמניה, לחנות דיסקרט ולחנות 10 על תרומתם לפתיחת השלוחה ברובע ב'.

בברכת פעילות נעימה
סמדה אסתר - רכזת השלוחה

מרכז פיס קהילתי חדש

אולם ספורט מרכז פיס קהילתי ברובע ב' מכיל כ-300 מ"ר ובו כ-170 מושבים. יש לציין כי רצפת האולם היא מפרקט מהטובים בארץ ובו מכשירי התעמלות משוכללים וחדרי חוגים. יש להדגיש כי אולם ספורט זה אינו משמש כהיכל העירוני.

החלה הפעילות במרכז הפיס הקהילתי באולם הספורט החדש. המשחק הראשון נערך ביום חמישי 31.12.92 בין קבוצת הנוער הפועל אריאל בכדורסל לבין קבוצת הפועל טייבה. המשחק הסתיים בנצחון הפועל אריאל בהפרש של 50 נקודות. יש לציין שהשחקן אלון רובין התכבד בקליעת הסל הראשון באולם החדש.

*** קבוצת מכבי אריאל בכדורעף** בוגרים שחקה ביום ראשון ה'3.1.93 נגד קבוצת אבן יהודה. הקבוצה המקומית מאריאל נצחה בתוצאה משכנעת 0:3. בתחילת המשחק הוגשו גביעים לשחקנית ענת רייכמן ממכבי אריאל בכדורעף לרגל גיוסה לצה"ל גביע נוסף הוענק לנחום הספונסר של הקבוצה.

*** בחופשת חנוכה נערך פסטיבל קטעף וקטירגל מילדים ועד בוגרים** בו השתתפו כ-500 ילדים. יש לציין את קבוצת ילדי בית"ר אריאל שהציגו משחק כדורגל מלהיב ושובה עין. וכן את בנות חטיבת הבנים כה'ז' בקטעף.

הפסטיאל ה-4 של אריאל בהפקת המתנ"ס

צילום: 'הצלמניה'

הפסטיאל ה-4 של אריאל - ילדי הפסטיאל על הבמה.

מקום שני

במקום השני זכה הילד רועי כהן בשיר 'חולה על כדורסל'. צילום: 'הצלמניה'.

השיר שזכה במקום הראשון היה שיר מספר 7 "תקוה לפסטיאל" מילים: סיון ריגה, לחן: עמי אופיר, ביצוע: ערמי הדר, נילי שטיינפלד ושירה סמו.

במקום השני זכה שיר מספר 8 'חולה על כדורסל' מילים: נילי שטיינפלד, לחן: עמי אופיר מבצע: רועי כהן.

במקום שלישי זכה שיר מספר 3 'טנגו אהבה נכזבת' מילים ולחן: נטע רודושבסקי ביצוע: טביב שירן איתמר אהרונוביץ. שלוש המקומות הראשונים זכו גם במענקים כספיים.

הינחו את הפסטיאל אלו יצפאן ויעל עמית מתוכנית הטלוויזיה מוצ"ש.

כמו כן ראוי לציין את חברי להקן אריאל שסייעו והדריכו במסירות את הילדים ואת הבמאי אריק יעקובוביץ. ניהול מוסיקלי: עמי אופיר, קטעים אומנותיים: להקן אריאל, רוני ריגה והלן בירן תפאורה ואביזרים, נתי רפאל - יו"ר ועדת השיפוט ולצוות המתנ"ס על הפקת הפסטיאל.

הפסטיאל ה-4 של אריאל התקיים על פי המסורת בחג החנוכה בו השתתפו כ-30 מתמודדים ב-12 שירים מקוריים - מילים, לחן וביצוע. הפסטיאל פרי יוזמתו של מתנ"ס אריאל היה ברמה שאינה מביישת את שירי הילדים והפסטיבלים בישראל. יש לציין שמשותפי הפסטיאל נבחרו לאחר מיון ראשוני. מטרת הפסטיאל ללכד ולעודד את הכשרונות המקומיים בשירה כתיבה והלחנה ולהעניק להם ניסיון בדופעה על במה.

הארוע התקיים במלון אשל השומרון בהשתתפות קהל רב ובנוכחות ח"כ רון נחמן ראש המועצה ומ"מ יו"ר הנהלת המתנ"ס מר יעקב אקסט. הארוע היה חגיגה אמיתית ומלבבת לילדים ולכלל אוהבי הזמר ולהורים. הילדים הפגינו בטחון רב בדופעתם. יש לציין כי במהלך החודשים שקדמו לפסטיאל ערכו הילדים עבודה קשה ורצופה של הכנות עם הצוות המקצועי.

הצלחה למבצע השירותים באריאל ראוי לשבח את רוח ההתנדבות

מבצע השירותים באריאל נערך ב'29.12.92 כאשר למבצע נרתמו להתרמה תלמידי כיתות י"א - חיילות וחיילים מאוגדת יו"ש ונח"ל חורון, שי אורני שיכץ את המתרימים חיילים ותלמידים יחדיו וחילק אותם לאיזורים השונים בשוב. תלמה שמשון יו"ר הסניף לאגודת החייל באריאל אירגנה את החומר המשרדי והתעודות האישיים וניצחה על המלאכה. כמו כן יש לציין את המתנדבות היקרות: רחל טישלר - שולה זוהר - אדי צירקוס - אתי כהן - אפרת וסונג כהן אשר טיפלו בקבלת הפנקסים עם התרומות וכיבוד של קפה ועוגה. נשים מהישוב תרמו בהתנדבות את אפיית העוגות. יש לציין כי היענות הציבור באריאל היתה גבוהה ולא חסרו חוויות במסע ההתרמות.

אחד התלמידים המתרימים סיפר שכאשר התדפקו על אחת הדלתות, פתח להם ילד צעיר את הדלת וסיפר כי הוריו לא בבית. כאשר ראה את החיילים הוא שאל אותם לרצונם ומאוד רצה לתרום הוא פשפש ופשפש בכליו ומצא 3 שקלים ואותם תרם מכל הלב. התלמיד המתרים שראה את הרצון העז של הילד השלים ל-5 שקלים ונתן לילד קבלה. זהו סיפור נפלא המעביע על רמת החינוך והרצון לתרום לכלל עם ישראל. הן של הילד הצעיר-התורם והן של הילד הבוגר-המתרים.

היו עוד סיפורים יפים אך כדאי לציין כי נוצר קשר חם והדוק בין התלמידים מאריאל לחיילי צה"ל וזה ענין חשוב בפני עצמו הגורם לתחושה של הביחד - עם אחד. ראוי לשבח את רוח ההתנדבות שבקרב תושבי אריאל בכלל. יש להוסיף לתשומת לב תושבי אריאל אומנם מבצע שירותים הסתיים אך תרומות למען חיילי צה"ל ניתן לתרום במשך כל השנה לסניף האגודה למען החייל.

מקום ראשון

בשיר 'תקוה לפסטיאל' זכו במקום הראשון 3 הבנות: נילי שטיינפלד, שירה סמו, הדר ערמי. צילום: 'הצלמניה'.

אורחים מחו"ל באריאל

*** קבוצת אורחים מארגון "הבונים החופשיים" מצרפת** ביקרה באריאל. האורחים מאמינים ביוזמה פרטית בשוק החופשי והם בעלי מחשבה כלכלית פתוחה. חשוב היה להם להבין את הנעשה באריאל גם מבחינה כלכלית וגם מבחינה מדינית.

*** קבוצה של יהודים מבית כנסת קונסרבטיבי "בית דוד" מפלורידה** ארה"ב שהו יומיים באריאל במלון אשל השומרון. זה היה ביקור גומלין שלהם על ביקורו של ח"כ רון נחמן אצלם. ראש המועצה קיבל אותם בשמחה וערך להם סיור באזור. לאחר המפגש הם החליטו להקים עוד חוג של אגודת יידי אריאל.

*** קבוצה של אורחים מדרום אפריקה חברי ארגון תהילה ביקרו באריאל.** במהלך המפגש הודיע אחד מחברי הקבוצה על החלטתו להשתקע באריאל. מפני שהמקום מצא חן בעיניו. נברקים סדרי קליטתו בקהילה.

השלמת עבודות הבניה נמשכת

הפעילות בכנסת - ח"כ רון נחמן - סקירה קצרה

ח"כ רון נחמן על רקע הכנסת. צילם: רחמים יעקב

מאת: רחמים יעקב

הפעילות בכנסת היא רבה ומקיפה והיא לא נעשית רק עליידי הצעות לסדר או הבעות אי אמון. יש עבודה רבה בועדות ונושאים רבים מקודמים ונסגרים גם בפגישות במסדרונות הכנסת ולא רק במליאה. אי אפשר להקיף בסקירה קצרה את כל הנושאים אך נביא בפני התושב נושאים, דברים ורשמים מפעילותו של ח"כ רון נחמן ראש המועצה.

★ נתייחס להצעות לסדר מס' 631, 646, 622 מיום 16.12.92 בנושא תוכנית ההבראה של מפעל תע"ש שדוגשו ע"י חברי הכנסת: ר' נחמן, א' דיין, י' ביבי. רון נחמן: "התעשייה הצבאית, ואחד ממפעלי הפאר של התעשייה הישראלית נקלעה למצב קשה ביותר... עברתי 13 שנים בתע"ש. אני מכיר אותה מבפנים. את עובדיה המסורים, את מדעניה, את מנהליה..."

שמעתי את ראש הממשלה אומר שהתעשיות הבטחוניות גדולות על המדינה. האמנם? היכן החוץ, ארזני ראש הממשלה? בתקופה בה יש מעל 150 אלף מובטלים אתה מבקש להשליך לרחוב 2800 מובטלים נוספים, למעלה מ-30% מעובדי התע"ש.

לתשתית העצומה של התע"ש יש מה לעשות בשוק האזרחי. גברתי יושבת הראש, מפלגת העבודה קבעה סדר לאומי חדש: חותכים בבשר החי, כמו סגירת מפעלי תע"ש, ובאותה שעה מורמים מליוני שקלים לחבית הריקה של קופת חולים. הקבוצים ובעוד זמן קצר גם לקרנות הפנסיה. זו הקצאה של משאבי המדינה על בסיס פוליטי, על בסיס סקטוריאלי צר בלי אמות מידה" (קטע זה הוא חלק קצר מהדברים שאמר ח"כ רון נחמן בנושא).

★ לענין אחר הצעה להביע אי אמון בממשלה מיום 21.12.92. רון נחמן: "גברתי היושבת ראש, כנסת נכבדה, מדוע מתקיים כאן היום הדיון בהצעת אי האמון בממשלה. האם בגלל הגירוש? - לא ולא. הדיון מתקיים בהצעת אי אמון בממשלה בגלל שהממשלה פשטה את הרגל, בכל תחום היא כשלונית... הרי הבטחתכם לפני הבחירות שרק אם תעלו לשלטון, ימות המשיח יגיעו. האמנם הגיעו ימות המשיח?... כדי לקבל תמונת מצב אני ממליץ לראש הממשלה: צא לרחוב, תשמע מה אומרים הבוחרים שבחרו בך רק לפני מספר חודשים..."

★ עוד עניין סקירת שרת החינוך והתרבות על פעולות משרדה תוכנית החינוך החדשה של עורית ת"א מיום 22.12.92.

רון נחמן: "אדוני היושב ראש - כנסת נכבדה, שרת החינוך, למרות שאמרת כי הנושא לא עלה על סדר היום כי עדיין אין לכאורה תוכנית שושני, אני מודיע לך מעל הבמה הזו: אעשה הכל כדי שתצליחי לקיים, לבסוף וליישם את התוכנית הזו... אני חושב שהיא תוכנית אמיצה ונכונה אשר צריכה להיות מיושמת במדינת ישראל".

★ חוק מס הכנסה (הוראת שעה) מיום 28.12.92. רון נחמן: "אדוני השר, קודם כל אני חושב שנושא קיצבאות הילדים נוגע לכלולנו זה לא עניין של מפלגה זו או אחרת. בעקרון אני חושב שצריך לתמוך ולהחזיר את הדברים למצב כפי שהיה בזמנו..."

אני שואל אותך אדוני שר האוצר: מדוע, אתה חושב שהקיצבאות הללו צריכות להיות משולמות לאנשים

שהיא לא מגיעה להם עקב אימילוי חובות במדינה מסיבה זו או אחרת? חברי סילבן שלום דיבר על שני מגורים, על המגור הערבי וגם על המגור החרדי שאיננו משרת בצבא. מדוע הם צריכים לקבל את זה, בשם השוויון? אינני יודע... הרי אנחנו לא בנויים על משק שוויוני.

★ חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב).

רון נחמן: "אני בא לומר שמערכת היחסים שבין המימשל המרכזי לשלטון המקומי לוקה בחסר. יש מירכוז של כל הסמכויות, הכסף וההוראות, החל מבית המחוקקים הזה - הכנסת דרך הרשות המבצעת - השר והמשרד הנוגע בדבר, ואותו ראש רשות אשר נבחר בבחירות ישירות עליידי האוכלוסייה שלנו. צריך לתפקד כפיון-כחייל. כטוראי שמקבל הוראות מכל פקיד ופקיד... השלטון המקומי מייצג את כל תושבי מדינת ישראל, את כולם. ראש הרשות הוא ראש ממשלה קטן בתחום הרשות שלו. הוא ראש מועצה של כל התושבים כפי שראש ממשלה, גם אם הוא ממפלגה מסוימת, הופך להיות ראש ממשלה של כל מדינת ישראל. כפי ששר לא יכול להיות שר פוליטי של מפלגה, ומה אנחנו מקבלים במשוואה הכלתית שווה הזאת? מקבלים עוד יותר העמקה של השלטון המרכזי כנגד השלטון המקומי..."

★ חוק התקציב לשנת הכספים 1993 והצעת התקציב לשנת הכספים 1993.

רון נחמן: "היתי רוצה לגעת במספר דברים שנכנסים למדיניות התקציבית. הדבר הראשון - הפלייתו של המגור החקלאי לטובה, וכאשר אני מתייחס למגור החקלאי, אני מתייחס למגור הקיבוצי. לפני כמה דקות שמענו את חבר הכנסת שמואל אביטל מדבר על קיפוח המושבים ובעיותיהם של המושבים. לאור הקפאת הבניה ושחרור רובות כספיות גדולות - לפי הערכה שלי 2.5 מיליארד שקל מוחבאים בסעיפי התקציב, בגלוי כמיליארד וחצי שקל והשאר, עוד כמיליארד לפחות מוחבאים בסעיפים השונים - ציפיתי שאותם חברי מושבים יתחילו לראות את האור בקצה המנהרה. לצערי הרב הדבר איננו כך."

מצד שני אנחנו רואים עוד אפליה, מול הקיבוצים מפלים את התושבים הישראליים ביהודה ושומרון וקוראים לכך סדר לאומי חדש.

מה זה סדר עדיפות לאומי חדש? אני מבין. סדר עדיפות לאומי חדש זה לקחת כסף שנחסף במקום מסויים ולהעביר אותו למקום אחר. לאן עובר הכסף שנחסף?... יתנו את הכספים האלה לקיבוצים ולקופת-חולים. אני מקווה שלא לקרנות הפנסיה, מפני ששם החבית גדולה מדי, וכל מה שיוזמו לא יספיק למלא אותה.

... אולי יסביר לי שר האוצר מדוע בכל ספר התקציב, כשמדברים על מע"ן, אין אגורה אחת למע"ן ביהודה ושומרון. האם לדם יש צבע אחר? ומה יקרה אם שר יבוא לבקר שם ותהיה תאונת דרכים על הכביש וירצו להציל אותו? מה יקרה אז? נגיד שהכביש היה צר..."

שוב נדגיש כי אלה חלק קטן מהדברים והם באים כשרות לתושב.

THE RAOUL WALLENBERG SCHOLARSHIPS

P.O.B. 24353 Mount Scopus, Jerusalem Tel.: (02)88-2628 Fax: (02)827078

The Raoul Wallenberg Scholarship Committee

FRED SCHWARTZ
Chairman

PROF. HOWARD ADELSON
Department of History
CUNY Graduate Center

PROF. LISA ANDERSON
Department of Political Science
Director, Middle East Institute
Columbia University

MARTIN BARELL
Chancellor
New York State Board of Regents

PROF. IMMANUEL ETIKES
Provost
Zakobsky School for Overseas Students

DR. EDITH ROGOVIN FRANKEL
Director, Office of Academic Affairs
The Hebrew University of Jerusalem

PROF. ESTHER FUCHS
Department of Political Science
Bernard College, Columbia University

RACHEL OBSTREICHER HASPEL
President
Raoul Wallenberg Committee, U.S.

PROF. WILLIAM HELMREICH
Department of Sociology
The Hebrew University of Jerusalem

EFRAM BEN-MATTYAHU
Consul for Academic Affairs
Israel Consulate

DR. DONNA SHALALA
Chancellor
University of Wisconsin-Madison

מועצה מקומית אריאל
לשכת ראש המועצה

14-12-1992

מס' 701

לטיימול

יא בכסלו תשנ"ג

6 בדצמבר 1992

מר נחמן הנכבד

כשם קבוצת הסטודנטים ע"ש ראול וולנברג ברצוני

להודות לך על האירוח החם ועל השיחה הערה שערכת

עימנו. כנותך וישירותך בהציגך את דבריך עזרו

לנו להבין טוב יותר את סיעוני התושבים ביהודה

ובשומרון. חברי הקבוצה הרגישו כי עוד יש להם ללמוד

רבות בסרם יבינו את מלוא מורכבותה של הכעיה.

וכל שלי נותר הוא לאחל לכם כל טוב בתקווה שלא "תיובשו".

אני מודה לך שוב בחום.

אשר קאופמן
R. Wallenberg
רכז הקבוצה

לכבוד
יו"ר הכנסת
ח"כ שבה וייס
כנסת ישראל
ירושלים

חברי המועצה
יא"ח בכסלו תשנ"ג
13 בדצמבר 1992
כנ-65

אדוני יו"ר הכנסת,

הנדון: הצעה לחופה לסדר בנושא:
סדר עדיפות לאומית -
תוכנית ההבראה של מפעל
תע"ש מול מתן תקציבים
לקופת חולים ולקיבוצים

הממשלה דנה בימים אלה בתוכנית ההבראה של התעשייה הצבאית, שמדברת על פיטורי כ-2,800 עובדים מתוך 7,700 עובדי תע"ש.

מדובר בתוכנית הבראה שתסתכם בכ-350 עד 400 מיליון דולר.

מאיידד מבקשת הממשלה להזרים כ-3 מיליארד דולר לקופ"ח, ו-10 מיליארד דולר לקיבוצים.

אני מבקש לקיים דיון במליאת הכנסת בסדר העדיפות הלאומי ובכדאיות התמיכה הממשלתית בקופת חולים ובקיבוצים מול ההשקעה בתוכנית ההבראה בח"ש.

בברכה
ח"כ רון נחמן

מועצה חשבים יהודיים ביהודה, שומרון וחבל עזה

מועצה מקומית אריאל
לשכת ראש המועצה
21-12-1992

לכבוד
חברי מועצת האגוד
כבאות והצלה בא"י
מר

שלום רב,

הנדון: פגישה מועצת האגוד

1. בפגישה שנערכה ביום ד' 16 דצמ' 92 אישר נציב כבאות והצלה מר שלמה כהן הקמתו לאלתר של האגוד בא"י, כאשר תאריך היעד לכשרות מבצעית של האגוד נקבע ל - 1 אפר' 93.

2. רצ"ב סכום הפגישה.

3. הנכם מוזמנים לישיבת מועצת האגוד עם מר כהן ע"מ לאשר את סכום נציב כבאות והצלה.

4. הפגישה תערך ביום א' 10 ינו' 93, שעה 14:00, במו"מ נבעת זאב.

בכרת
יוסי קולר
רכז בטחון יש"ע

העתיקים: נציב כבאות והצלה / מר כהן שלמה
מר בני ריקרדו
אורי אריאל
דודו רותם
אפרים

ברכות חמות ומזל טוב

- ◆ לסוזי ולשלומי רוזין להולדת הבת דנה
- ◆ ללימור ולמוריס חסון להולדת הבן טל
- ◆ לאוה ולשלומי ביבס להולדת הבת ניצן
- ◆ לרויטל ולפנחס שמואל להולדת הבן אלירון
- ◆ לעדנה ולרמי אגוזי להולדת הבן סער
- ◆ לחנה וליסער אהרונוב להולדת הבן אושרי
- ◆ לאורנה ולשלמה יעקובי להולדת הבן אלון
- ◆ לסופיה וליבגני זידינר להולדת הבן יעקב
- ◆ לאינה ולמיכאל קלימוביצי להולדת הבת נורית
- ◆ לשושנה ולאורי והב להולדת הבן יובל
- ◆ לגילה ולשמעון אפוטה להולדת הבת מאי

ח"כ רון נחמן
ראש מועצת אריאל
חברי המועצה ועובדיה

זוכרים את השלג מהשנה שעברה? בתמונה ילדים מסירים את השלג מעל המכונית. גובה השלג הגיע ל-30 ס"מ.

צלמו את החורף באריאל

אדם ונוף, בגשם ובשלג, ושלחו את התמונות ל"תחרות צילומי חורף" במועצה המקומית. בסוף החורף תערך הגרלה על-ידי 'הצלמניה' אשר תעניק 3 פרסים. פרס ראשון: הגדלת התמונה הזוכה לגודל 30x40 + אלבום מפואר. פרס שני: הגדלה לגודל 24x30 + אלבום כיס. פרס שלישי: הגדלה לגודל 18x24 ס"מ + אלבום כיס.

עתון "מבט לאריאל"

שמח לפרסם את שמות הזוכים בהגרלה שנערכה ע"י **אבנר אוסטר מ"הצלמניה"** ההגרלה נערכה על-ידי הרמת פתק בו הופיעו שמות כל המשתתפים בפרס המקום הראשון זכה **בן חן** במצלמה ובצילום סטודיו (טקס הענקת הפרס ייערך בקרוב) במקום שני ושלישי זכו **עמית הראל ומאור יעקב** שיקבלו סרטי צילום וצילום סטודיו

מתלבשים היטב מפני הקור העז

גיא יחב בן ה-10 תלמיד כיתה ה' בבית הספר ממ"ד אריאל, הוא הילד המסתתר מאחורי כובע הגרב והכפפות. מתלבשים היטב מפני הרוחות והקור העז השוררים בשומרון. הוא נתפס על-ידי הצלם בדרכו מבית הספר אל ביתו.

מרוץ עממי תחרותי לתלמידים מבתי הספר היסודיים באריאל

מרוץ עממי ותחרותי התקיים ב-10.12.92 בין בתי הספר היסודיים באריאל. המרוץ החל בכרך ברובע ב' והסתיים ברחבת הנוער מול המתנ"ס מרחק של כ-1,000 מ' והשתתפו בו כ-800 תלמידים. 4 בתי-ספר נטלו חלק במרוץ בי"ס מילקן, עליזה בגין, יסודי חדש וממ"ד

יום כיף וגיבוש לנוער שסיים קורס מגישי עזרה ראשונה

מחזור נוסף של בני נוער סיים קורס מגישי עזרה ראשונה באריאל והוסמך על ידי מגן רוד ארום לשמש כמגישי עזרה ראשונה וכמלווים באמבולנס. בני נוער אלה, בני בנות תלמידי כותה י' סיימו במסגרת בית ספרם קורס עזרה ראשונה לנוער – "מחויבות אישית" ולאחר מכן סיימו קורס של מגישי עזרה ראשונה. בחופשת חג החנוכה זכו בני הנוער ליום טיול – יום כיף. 20 תלמידים יצאו יחד עם חברים ותיקים ליום של הגאה וגיבוש לחרמון. מנהל המוקד הרפואי ברוך אנגל שנלווה אליהם סיפר כי הקבוצה יצאה עם שחר בשעה 6.00 מאריאל לאתר החרמון. בני הנוער בילו במקום בנוסיעה ברכבל ובמשחקי שלג כמזג אוויר סוער. משם המשיכה הקבוצה למרכז נופש וספורט – מרכז קנדה בעפולה. במרכז הנופש נהנו החברים מברכות השחיה החמות, ג'קוזי, סאונת והחלקה על הקרח ומארוחת צהריים טובה. המוטיילים צנחו בביתם בשעת הצות הלילה עיפים ומרוצים.

לשיפור חלוקת הדואר באריאל התושב מתבקש להקפיד על ציון כתובתו המלאה

- שתכלול שם פרטי ומשפחה, שם הרחוב מספר הבית ומספר הדירה
- ★ לא די במספר ת.ד.
 - ★ מי שלא שינה את כתובתו במשרד הפנים מתבקש לעשות זאת בהקדם
 - ★ אדם הגר בשכירות או שינה את כתובתו בתוך אריאל מתבקש להודיע על כך לסוכנות הדואר המקומית
 - ★ הציבור נקרא לשתף פעולה במטרה לשפר את שירות חלוקת הדואר.

לכבוד הגב' שולמית אלוני שרת החינוך משרד החינוך ירושלים

ירושלים, י"ד בכסלו תשנ"ג 9 בדצמבר 1992

הנדון: תיקצוב תזמורת עולים חדשים באריאל

קבוצת עולים, כ-30 חברים במספר, התארגנו להקים תזמורת קאמרית. כולם נגנים מעולים שעברו את כל המבחנים המקצועיים. את רשימת הנגנים ופנייתם אלי, העברתי אליך בעת הדין בועדת הכספים בכנסת.

מבדיקה שערכתי עולה כי ההוצאה השנתית לקיים תזמורת קאמרית כזאת מורכת בסך של 720 אלף שקל בשנה. לפי חישוב של 30 נגנים בשכר של 2,000 שקל בחודש, אודה לך אם תאשר לתזמורת תקציב של 50% מהעלות המפורטת ממשרד החינוך, כדי לעודד תזמורת שלדעתי תגיע להישגים מרחיקי לכת.

את יו"רית הסכום אגייס מגיוס תרומות.

בברכה,
ח"כ רון נחמן
ראש מועצת אריאל

מסיבת סיום מסכת בעמותת "אוהל יוסף"

עמותת "אוהל יוסף" אירגנה מסיבת סיום מסכת עם סעודת מצוה באולמי אריאל. סינאו לזר יו"ר עמותת "אוהל יוסף" סיפר כי השעור בגמרא החל לפני כשנה על-ידי קומץ אנשים והיום משתתפים בשיעור מעל 40 איש. במעמד זה הודיעו המשתתפים על הקמת פרויקט חדש – כולל בשיותף המועצה הדתית.

ICEJ Opinion

THE (NEW) MOST POWERFUL MAN IN THE WORLD

If president-elect Bill Clinton had the time or inclination to undertake a preinauguration world tour, there is little doubt he would be warmly welcomed in Israel.

Israelis across the spectrum – from peace-at-all-costs liberals to die-hard settler activists – hailed the Arkansas governor's victory as a plus for their country. Certainly, apart from official messages of gratitude to President George Bush, few people denied being relieved that the incumbent would not be given another bash in office.

But the response was more than simply gratification at the beating given to what many regarded as the most unfriendly US administration in Israel's history. Bush's successor has promised good future relations between the two countries, and although the Democrat's detractors charged the campaigning candidate with trying to be all things to all men, his opening stand on issues Middle Eastern earned him pole position in the hearts of this dispute-weary nation. (*See Clinton's promises inside.*)

Liberal-minded Israelis are also happily content that Clinton's humanistic stand on issues such as abortion, homosexuality and matters ecological will set a welcome precedent in the evolving world order with which they long to identify. Conservatives, to whom traditional Jewish values – the sanctity of life and family, Biblical morality, and the right to a strong and secure Land of Israel – rank most highly, have also been encouraged. "Since Hubert Humphrey ran in 1968 against Richard Nixon," enthused *Hadashot*, "the Democrats have never had such a pro-Israel platform as that of Clinton".

In short, on his pledges alone, the new American president promises to introduce a unifying dynamic into the divided opinion fracturing the Jewish state. The *New York Times* suggested that Clinton promised to be "a President who can heal with his words".

And there's the rub. For it is not implausible that this long-hounded people will eagerly lower its guard once it feels its environment to be less threatening – the indications are already there. For Israel, however, this could be a deleterious mistake. She would be well advised to patiently monitor developments in the months ahead.

The peace trend popular under Israel's Labour government – to concede its rights in exchange for Arab peace pledges – does not bode well for the future. Prime Minister Yitzhak Rabin sincerely believes this to be the best approach, and he has been prepared to expend a substantial amount of political capital to convince his countrymen he is right. Observed former US undersecretary of state for political affairs, Joseph Sisco:

"Rabin wants the talks to succeed, but he is determined that should they fail or founder, Israel will not be judged the recalcitrant party by the United States, which he sees as inextricably linked to Israel's security and survival."

It became clear in the weeks preceding the US elections that Rabin's course was set to continue largely unchanged should Bush be returned to the White House. Optimism generated by Clinton's win, however, has now created a climate in which Jerusalem could be tempted to make further concessions on the strength of the new president's verbal undertakings alone.

American political observers – both Republican and Democrat – believe that the president-elect overstretched himself by making too many pledges on his campaign trail, and that eventually, as he gets to grips with the realities of running an economically lacerated superpower, he will have to "choose among his promises".

An immediate danger, therefore, is that by the time the Clinton administration's *de facto* policies on the Middle East are established – and they will remain mostly fluid as he moves to placate pressing domestic demands – Israel will have slipped further down the road of concessions and compromise. Then, when she turns to collect on Clinton's promises, they will no longer be there.

THE ECONOMIC FACTOR

The fact is that Clinton's biggest campaign pledge, undoubtedly on the crest of which he rode to victory, could have him over a barrel not long after his ascendancy to the Oval Office. He emphatically told his nation – and the whole world – that were he elected, his primary objective would be to shore up the sinking US economy. His success or failure as president, and whether or not he wins a second term in 1996, will hang more on this promise than on any other.

At the same time, his strong pro-Israel statements have deeply angered the Arabs. Former Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir was not isolated in his belief that Bush's defeat marked the end of an administration openly biased in favour of the Arab states – every Arab leader bar Saddam Hussein let it be known that he felt exactly the same way.

Of course, these Arab nations will not stand by quietly while Clinton considers how many of his promises to Israel to keep. And they have an exceedingly powerful weapon to wield against the new administration – huge investments, businesses, arms and other purchases.

These nations may well make it impossible for Clinton to stick to his word by threatening to transfer their invested wealth to Europe.

In this case the question would not be whether Clinton is anti-Israel, but rather, whether he can be strong enough to stand by Israel, if such an act of Arab economic blackmail makes it difficult, if not impossible, for him to shore up his nation's economy as he has passionately sworn to do?

PHANTOM HISTORY

Ancient Middle Eastern history holds an immense interest for a vast audience. Tourists, Bible readers, linguists, economists, politicians and, of course, citizens of the region's countries could be affected by any changes to the modern understanding of this history.

A new book by Peter James, in collaboration with four British history and archaeology academics, suggests that the modern understanding is dramatically wrong and leads to some quite perverse conclusions.

Centuries of Darkness – with foreword by C. Renfrew, Professor of Archaeology at Cambridge – claims to have unearthed "250 years of 'ghost history'" in the model of ancient Egypt's history during the first and second millennia BCE. What the authors effectively say, is that the dates ascribed to events in ancient Egypt are, on average, premature by 250 years. Furthermore, because of the status and wealth of Egyptian archaeological artefacts and papyri found not only in Egypt but elsewhere – Israel, Greece and Turkey, to name a few – the histories of the surrounding nations have been distorted to fit the modern theories of Egyptian chronology.

Like a ripple in a pond, the error disseminates through the histories of other nations further away. *Centuries* explains rather well how this occurs, and is therefore worth studying. Bible students should find the implications most interesting – one chapter attempts to rework "Bible archaeology without Egypt".

The authors also deliver some stinging criticisms: Egyptologists, they say, are being "stubborn" and "arrogant" by refusing to make any substantial changes to their model of Egyptian chronology, although a number of questions remain unanswered. The reliability of radio carbon-dating is doubted, and the authors refer to "a notorious case of selective publishing" relating to some of the carbon testing done at Tutankhamen's tomb.

One is left feeling that – as far as its chronology is concerned – much of pre-Roman history, from France to Iran and Saudi Arabia to Spain, stands on rather shaky ground. The problem is serious: an enormous gap exists between the biblical model of Israel's ancient history and the "academic model", dependent as it is on Egyptian chronology.

There is much more to mention than space allows. The conclusion of all this, however, is that a serious threat to orthodoxy has been published by someone from its own or related fraternities – in regard to ancient mid-East history.

In this day of revisionism regarding the history of Israel and its peoples – with the accompanying attempts by Arab nations to rewrite the deeds of title to the land, *Centuries of Darkness* is well worth a read.

Adapted with consent from an article by Donald G Stewart, New Zealand-based economist and analyst.

RECOMMENDED

POLITICS, LIES AND VIDEOTAPE: 3000 Questions and Answers on the Middle East Crisis
by Dr Yitzhak Ben Gad, Shapolsky

THE MEDIA'S WAR AGAINST ISRAEL
by David Bar-Illan and Stephen Karetsky
Steinmatzky/Shapolsky

BATTLEGROUND Fact and Fantasy in Palestine
by Shmuel (Samuel) Katz
Steinmatzky/Shapolsky

THE ABANDONMENT OF THE JEWS
by David S. Wyman
New York, Random House

THE UNIQUENESS OF ISRAEL
by Lance Lambert
Eastbourne, Kingsway

THE PLO The Rise and Fall of the PLO
by Gillian Becker
Weidenfeld and Nicholson

ELLI Coming of Age in the Holocaust
by Livae Bilton Jackson
London, Grafton Books

THE TWISTED CROSS: The Occultic Religion of Hitler and New Age Nazism of the 3rd Reich
by Joseph J. Carr
Louisiana, Huntington Hse

MIDDLE EAST HOURGLASS

- * Sept 6, 1992: Hizbullah terror group wins significant victories in Lebanese elections.
- * 9/9: PM Rabin tells Knesset territorial concessions on Golan necessary for peace with Syria.
- * 11/9: Syria demands full Israeli withdrawal from Golan Heights.
- * 12/9: Golan residents demonstrate against Rabin as Israeli delegation leaves for peace talks.
- * 14/9: Arab foreign ministers meet in Cairo – demand Israel withdraw from "all Arab lands".
- * 15/9: Israel and US conduct sweeping reviews of their military relations.
- * 17/9: Syria claims talks stalled; attempts to invoke US intervention but is rebuffed.
- * 21/9: Rabin: Israel will reach "some kind of agreement" with Palestinians in 9 months; with Syrians in a year.
- * 29/9: Syria angrily tells UN if Israel wants peace she must withdraw from all "Arab" lands.
- * 30/9: Rabin says summit between himself and Syria's Assad will bring breakthrough in talks.
- * Oct 1: Assad turns down Peres' invitation to summit with Rabin.
- * 10/10: Widespread rioting breaks out in territories after Palestinian prisoners go on hunger strike.
- * 12/10: Iranian opposition group says Iran has bought four nuclear warheads from Kazakhstan.
- * 17/10: Roadside bomb inside Green Line kills Israeli woman and injures nine.
- * 21/10: Israeli government faces coalition crisis; Rabin threatens to resign.
- * 22/10: Golan settlers vow they will fight any attempt to make them leave.
- * 23/10: Pope accepts invitation to visit Israel.
- * 25/10: Hizbullah bomb kills five Israeli soldiers in Lebanon.
- * 26/10: IDF attacks Hizbullah bases.
- * 27/10: Rocket attack kills Israeli boy; IDF forces reported massing in S. Lebanon.
- * 29/10: Jordan commits to negotiate peace treaty with Israel.
- * Nov 1: Jordan confirms draft of talks agenda.
- * 7/11: PLO pressures Jordan to alter agenda.
- * 8/11: Israel Airforce strafes Hizbullah bases. Hizbullah fires over 50 Katyusha rockets at Israel.
- * 10/11: IDF tanks and troops stream into the Lebanon security zone.
- * 12/11: IDF soldier and Hizbullah terrorist killed in Hizbullah ambush.
- * 14/11: Tension in north subsides.
- * 15/11: IDF troop withdrawal begins.
- * 16/11: Arab man killed in Old City terror-attack – Jewish extremist suspected.
- * 16/11: Tens of thousands demonstrate in Tel Aviv against concessions on Golan Heights.
- * 18/11: US announces it is considering selling an American super-secret spy satellite to United Arab Emirates.
- * 21/11: Massive car-bomb attempt fails after Israeli police intercept three Arab terrorists.
- * 22/11: Attempt to bomb Israeli bus foiled.
- * 24/11: Jewish Agency reports neo-nazi violence spurring emigration bids by German Jews.
- * 25/11: French President Francois Mitterand – visiting Israel – asks Jerusalem to accept Palestinian state.
- * 27/11: Mitterand takes message from Rabin to King Hussein: "Israel is serious about peace."

METULLA — TOWN ON WAR'S TAUT EDGE

METULLA (12-11-92) – Tense quiet hangs over this northern Israeli frontier town near where, four nights ago, Hizbullah terrorists fired more than 50 Katyusha rockets into the Galilee.

(This was the second attack in less than two weeks. On Oct 27 a missile strike on Kiryat Shemona, 10 km south of Metulla, killed a 14-year-old Israeli boy.)

Within hours, IDF tanks and troops were rolling north. Israeli artillery opened up a thunderous barrage on Hizbullah-controlled towns. Government and military officials held all-night consultations in Jerusalem, then sent an unequivocal warning to Lebanon and Syria: "Restore quiet, or we will restore it ourselves."

It is three days later and, until this morning, military convoys were steadily rolling into Lebanon via the *Good Fence* crossing, just outside Metulla. By now, enormous fire-power has been amassed not far away. Helicopter gunships clatter overhead. It's finger-on-the-trigger pressure; Israel and the Lebanon wait.

A tidy little town, Metulla sits perched on a hillock on the north-west tip of the Galilee "pan-handle". Razor-wire fences surround the community; cast-iron roller-gates control who comes and goes. I arrived this morning to get a first-hand sense of the situation and, if anything, the apprehension is more acute than I anticipated.

The road into town winds upwards in a series of erratic turns and twists, before straightening into the short main street boasting restaurants and inns. I have taken a room on the top floor of the Hotel Arazim. My windows overlook Lebanon's wide valley floor stretching north, east and west.

The town is a morgue. Few vehicles use

the roads, and the sidewalks are deserted save for soldiers. I drive to the border crossing, sit in the autumn sun, and watch Israeli armoured personnel carriers and trucks rumble past the adjacent radio station and into the distance. A busload of yellow-hatted tourists briefly shares the scene – and then I'm alone.

In crude contrast to the silence in town, the Arazim is a veritable hive of journalistic all-sorts. Long camera lenses litter the lounge, hands clutch at cellular phones, and a pack of rented cars stands tethered at the door. The hard-news boys.

For lunch I hunt out the one open restaurant – the "Galilee Peak". I am the only customer, but the manager is reluctant to chat. "Seems pretty quiet?", I nudge. No, says he, the silence is deceptive. Last night was not pleasant, and tonight will probably be worse.

are not Scuds, and I am certainly not Peter Arnett, but the tension up here is gut-wrenching enough, thank you.

As I write this, the network reports an escalation of artillery fire and helicopter attacks less than 20kms away. During the day, the anchorman tells me, a terrorist has killed a UN soldier, UN soldiers have killed a terrorist, and terrorists have wounded three Israeli soldiers. Now for the iron-fist Israeli response. Wait for it.

I open my window and lean out into the night, but my straining ears hear nothing. Far away, lights flicker against the cloud ceiling. Just sheet-lightning? My mind can only imagine what it must be like out there.

They say an incoming Katyusha really screams. I doze fitfully through the night, flashing CNN images waking and then sending me back to sleep. There is a shelter downstairs; I know where it is, although

no-one's there right now. Still, something pretty big could happen at any moment...

This time round, however, nothing did. There were more casualties, including another Israeli death, but within the next 24 hours the tension wound down. Syria, it was said, had ordered Hizbullah to back

"I'll be open until five, then I'm going down to the shelter again with my kids – subconsciously moving his arms, gathering his children around him – so you'll be welcome for supper," he said, but by four, the "Peak" is already in darkness; no life in the nearby house.

It seems most the residents are staying behind doors, keeping their own counsel. As the shadows lengthen I return to my hotel room. CNN 24-hour news is on, rekindling memories of "Gulf War Live". Of course, Metulla is not Baghdad, Katyusha's

off. Two days later the IDF began pulling its men and equipment back into Israel. At press time the situation is "normal"; that is, attacks only occur inside the security zone...for now.

Hizbullah – Iranian-sponsored – operates with Syrian sanction. Damascus can turn up this terrorist heat, and can turn it down. As Assad's negotiators talk peace with Israel, the Syrian president has again demonstrated his ability to manipulate the environment, luring Israel towards war, then at the brink, turning back.

PUSHING THE EDGE

On November 4, UN inspectors on the Golan Heights reported not unsubstantial Syrian violations of the disengagement agreement signed with Israel following the Yom Kippur War.

The agreement was intended to, among other things, limit and control Syrian firepower menacing Israel. "Thinned out areas" were demarcated forbidding the deployment of artillery pieces with ranges exceeding 20 km within that distance from Israel. Surface-to-air missiles and launchers were not permitted within 25 km – their range – of the border.

According to the UN teams – which routinely inspect both Israeli and Syrian forces in the region – Syria has deployed more than 20 surface-to-air missiles, eight rocket-launchers, and eighteen long-range cannon in these thinned out areas.

Furthermore, reported the newspaper *Hadashot*, Syria would not allow the inspectors into seven of the frontier sites. Official complaints have been lodged in Damascus but, peace talks or no peace talks, no response is anticipated from strongman Hafez el-Assad.

"WE WANT PEACE", SAYS SYRIA:

* "We want peace", says Syria, while permitting 10 Arab terror groups to meet in Damascus (Sept '92) where they formed a front against the peace process.

* "We want peace", says Syria, while continuing its sponsorship and control of almost all the anti-Israel terrorist organisations and allowing them to operate from areas under its control.

* "We want peace", says Syria, while actively developing its industrial base for chemical weapons production, and already producing thousands of chemical warheads.

* "We want peace", says Syria, while manufacturing biological weapons in a factory erected near Haleb.

* "We want peace", says Syria while, with North Korean help constructing factories to produce and assemble its own advanced Scud missiles.

* "We want peace", says Syria, while signing a strategic cooperation agreement with Iran for developing and producing nuclear weapons.

* "We want peace", says Syria, while

sheltering from justice suspected Nazi war criminal Alois Brummer.

The Syrian Army today comprises 11 highly-trained divisions, with an estimated 4,000 tanks, over 700 fighter jets, 24 FROG-7 missile launchers, 24 SS-21 missile launchers (100 km range), 24 Scud-B launchers (300 km range), 24 Scud-C launchers (500 km range), and a top-rate air-defense system that includes SAM-5 missiles with a 500 km range.

If Syria wants peace, why, when its economy is in ruins, is it spending billions of dollars on even more arms? Why has Assad ordered another 800 T-72 tanks, 48 Russian MIG-29 fighter jets, 24 Sukhoi-24 bombers, SAM 10 and SAM 11 air-to-air missiles, and hundreds of advanced North Korean Scud-C missiles?

How does this correlate with a November 23 news report that the US is looking at striking a deal with Assad whereby Syria will no longer be on the blacklist of states sponsoring terrorism?

And why, in the face of all this, is Israel continuing to "negotiate" for peace with a nation whose actions blatantly contradict its words?

(The above statistics appeared in The Jerusalem Post 20/10/92).

PERSPECTIVES ON DISPROPORTION

Israel's negotiating team walked into the Washington conference rooms in mid-November and forcefully condemned a terror attack which killed a man and wounded eight others in Jerusalem just six hours before.

This was not the first time since Madrid that terrorism preceded a round of peace talks. (On the contrary, every talks session so far has been greeted by an Arab attack on Jewish civilians.) It certainly was not the first time Israel's negotiators condemned, on behalf of their government and nation, actions of mindless violence.

This time however, there was a difference:

Firstly – the terror victims were Arabs;
Secondly – the terrorists were believed to be Jews; and

Thirdly – the Arab negotiators also condemned this attack, in marked contrast to their adamant refusal to denounce any attacks, ever, on Jews.

A telephone caller claiming to repre-

sent the extremist Jewish splinter group, "Kahane Chai", said his organisation was behind the attack. It had been carried out, he said, as an act of vengeance for the murder two years ago of radical Rabbi Meir Kahane. Kahane's son applauded the deed and said he would welcome more.

Israeli police immediately apprehended and questioned Kahane supporters, and an MK called for criminal charges to be brought against Kahane Chai and Kach leaders.

To be sure, a newspaper survey found that not all Israelis completely disapproved of the attack; some said that it was hardly surprising that the hundreds of attacks on Jews had eventually provoked a radical response.

The disproportionate international media attention given this attack – where Arab attacks on Jews are often treated as "routine" and hardly newsworthy – also drew sharp criticism.

One non-Israeli's reaction to the attack showed how ready individuals are to view events through emotionally warped spectacles, and to jump to biased and unfounded conclusions: Jewish radicals, he exclaimed, were "the same as Hamas" – the fundamentalist Islamic Palestinian Arab terror group.

But Hamas, and the PLO, have cold-bloodedly murdered numerous men, women and children in their unabated anti-Israel campaign. Their blind hatred of Jews and the State of Israel has driven them to slaughter hundreds of their own people as they sow the seeds of terror and intimidation to secure popular "support" for their goals.

No Arab leader has ever condemned a Palestinian act of terror. So-called moderate Arabs today "talking peace" with Israel persistently blame everything and everybody but their own people for the killings.

By contrast, Kahane Chai and Kach are abhorred by most Israelis. They have been forbidden by law from entering the Knesset. The Israeli press has strongly denounced their anti-Arab policies and sloganeering. The government has not only distanced itself from these groups, it has actively condemned their politics and actions.

It is to be sincerely and earnestly hoped that this murderous attack, in an environment saturated with suspicion and hatred, will not trigger off a cycle of violence in which more innocent people will die. Those observing and passing "judgement" from the sidelines, however, should bear in mind that inaccurate and unmitigated "comparisons" only serve to further muddy the waters and cloud the vision of those wanting to see true justice done.

THE GOLAN UNDER SYRIA — ISRAELIS REMEMBER

UPPER GALILEE - High above the Hula Valley, under a shimmering sky, Israel's white and blue flag cracks in the wind over silent Syrian fox-holes. Preserved as they were when Israeli soldiers overran them in 1967, the trench-tunnels crisscross the slope between clumps of rusty barbed wire which today still fence off living, lethal mines.

Here, in the shade of Eucalyptus trees, a man stands wrestling with emotions as he stares out over the valley he knows so well. Uzi V was one of the tank commanders whose divisions threw Syria off the Heights 24 years ago. As his steel-clad guns battled up the slopes, troops and young officers had fallen around him. In the end Israel had won, but at enormous cost.

And now, all those lives, memories and years later, fear and uncertainty are again circling in the north. Fear that Israel is buckling under intense pressure to return the Golan to Syria, and the fragile hope that peace which has for so long eluded the Jewish people is at last within reach.

The US government persuaded Syria to join the "peace process" when Washington publicly refused to recognise Israel's jurisdiction over the Heights. Syrian President Assad was further encouraged when Israel recently announced it was negotiating with Syria on the principle of the UN's "territory-for-peace" resolution - 242.

A few weeks ago Michal F, a Hula Valley kibbutznik, told of the trauma of living under the Syrian guns before 1967. Syria had used the high ground to fire indiscriminately on the Israeli communities below. Farmers were shot in their tractors, and children spent months in cramped bomb-shelters as the artillery thundered overhead.

Michal revealed the conflict within: "We want peace, and maybe to achieve it we have to give back the Golan. But if we do, I shall leave my home because I do not believe the Syrians will keep their word."

Uzi, up at the former enemy stronghold, grappled with the same thoughts.

"This is a very steep canyon, and the enemy, when they were up here, really felt they were very strong," he said. "Being up here and looking down, you can maybe understand the feelings they had; and the feelings we had looking up, and being scared of the strategic power of the Syrians above us."

Pointing far below, to where small hillocks convoluted upon one another, almost lost in the shimmering sun, Uzi explained.

"That's what we did in '67. The battle started at two in the afternoon, when the sun was in the west and the Syrians could not see our maneuvers. And this helped us very much in our ascent."

Then Minister of Defence Moshe Dayan had not wanted to send his men up, fearful of what it would cost. It had taken some time to convince him that he had no choice.

"When we started at 2pm, the Syrians were proclaiming that their forces were on

you can see today."

Uzi said that what the current talks about the Golan boiled down to, was that the Syrians should be allowed to return to their positions above the settlements. However he did not know many Israelis who would agree, "because no-one trusts Syria."

In a powerful groundswell of feeling against increasing governmental willingness to give up ground on the Golan, between 50,000 and 100,000 Israelis demonstrated in Tel Aviv on November 16.

"Looking around this fortification can give you some sort of indication of what it will be like again if, God forbid, the Syrians are allowed back here. We cannot trust and we should not trust them. They are changing their schemes according to how the wind blows," Uzi said.

Assad was today "talking pro-American and pro-West now that nothing remains of Russia and the East. But otherwise he would still be with Russia; nothing would have changed".

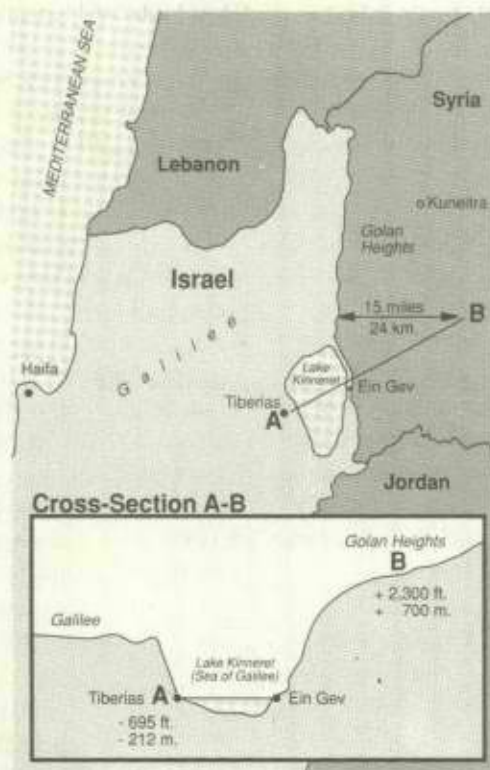
Syria in fact had no choice but to talk peace with the United States. Nonetheless, Uzi said, he was not happy at the prospect of a US brokered settlement under these conditions, even though he was, like all Israelis, desperate for peace.

"I have mixed feelings. I am feeling, from experience, that we are unable to trust the Syrians. But I would like to find a way to give a chance to peace, and I don't know what to say. So don't ask me what is my opinion; should we give back territories; should we not give back territories? I cannot say, I don't know what to say.

"I know that this is very risky, and that we should not give even one millimeter. I know that we have paid for it. We suffered 20 years of shelling and shooting and bombing. The Syrians did not let us develop, they did not let us reclaim land or work in a proper way down in the valley.

"I know that this is a risk of life if we move back and the Syrians return to their natural way. But I don't know. I would love to have peace. And I'm sure that every Israeli has mixed feelings. Maybe there is a chance, maybe there is. But I do not believe that Assad changed his skin. He can change the colour but not the nature of it."

**12,000 Israelis reside in 32 communities - incl ten kibbutzim - on the Golan, while about 600,000 Israelis live in the towns and agricultural communities below the Heights.*

their way to Haifa." Two hours later, "the Syrian ambassador was running and yelling that the Israelis were on the border of Damascus already, and this [exaggeration] Syria reported over the radio. Luckily the Syrian soldiers heard it, and as a result they said, 'The Israelis are already in Damascus; what do we want to do here', and they ran away!"

Nonetheless, the battle for the Golan had not been easy. Over 100,000 Syrian troops had been stationed along the 77km front. It took 12 hours to break through. At around midnight, when it became clear the Syrians were being thrashed, America and Russia intervened and stopped the fighting. "They didn't give us much time; but we had, in those 12 hours, taken over all the territory

DISCLOSED – HOW AMERICAN INTELLIGENCE WITHHELD VITAL INFORMATION FROM ISRAEL ON THE EVE OF YOM KIPPUR '73

Israel's ability to repulse a full-scale Arab attack hinges on two interdependent factors – the quality of its fighting forces, and sound intelligence. Although their battle performance has proven the exceptional calibre of Israel's soldiers – they are outnumbered nine-to-one by the Arab standing armies (Egypt excluded) – this advantage falls away without a well-informed early warning system. The nation needs 48 hours to mobilise; something Israel's allies know too well.

The 1973 Yom Kippur War took Israel by surprise. As its reserves were being called up, the thinly-spread standing army was nearly devastated by overwhelming Arab forces. Although Israel won the war, the cost in lives was extremely high. It could have been much lower.

In the following article, which appeared in *The Jerusalem Post* (Oct 23, 1992), BRUCE BRILL, a former National Security Agency employee, tells how US intelligence officials repressed for over 30 critical hours its knowledge of the imminent Syrian and Egyptian invasion of Israel.

In the early 1970's I worked as a Mideast intelligence analyst for the US National Security Agency (NSA).

We called ourselves "spooks", implying that our work was intriguing as well as secret, although our intelligence-gathering efforts were, by and large, quite routine. Yet over the course of my years at "The Agency", I was privy to some sensitive and disturbing bits of intelligence.

The American intelligence community is a society unto itself, with social guidelines stricter than those of ordinary society. Even personnel peripheral to Agency intelligence work – cleaners for example – need intensive security checks and clearances before they are allowed to set foot in the NSA complex. The hierarchy of security clearances begins at Top Secret level and goes up from there. Most intelligence remains off-limits to even the cleared analyst by means of the requisite "need to know" restriction.

Only a select few who sit at the top of the hierarchy are privy to the vast bulk of intelligence processed by the Agency. By controlling the type of information passed on to National Security Council policymakers, these few Agency heads effectively wield an immense amount of influence by proxy, with profound

national, if not global, implications. Their hidden agendas remain hidden – to the public, to the Congress and even to members of the National Security Council itself (unless, of course, there is collusion between certain members of the NSC and Agency higher-ups).

Whether George Bush, who headed the CIA in the mid-1970s, was in cahoots with or duped by intelligence manipulators, raises some unsettling questions about the man bidding to remain US president for the next four years.

The traditional antagonism of the US State Department toward Israel is mirrored in the US intelligence community. For example, US intelligence can pinpoint every new housing unit set up in Judea or Samaria, yet could lose a Scud-laden vessel bound from North Korea to Iran on the open seas. The Hebrew language, too, was the only one used at the Agency for overt spying, with Hebrew linguists told to declare they were "Special Arabic" linguists.

While working at the Agency as an Arabic and "Special Arabic" traffic analyst in the early 1970s, I learned of the planned October 6, 1973, invasion of Israel by Syria and Egypt – 30 hours before the US notified Israel.

Upper-echelon Agency pers-

sonnel knew of the planned attack hours, if not days, prior to that. Not passing this vital information along in time resulted in the unnecessary deaths and maiming of thousands of young Israelis.

The US intelligence community's anti-Israel policy has until now been successfully kept secret, even at the Agency itself, since the "need to know" rule governing such policies is strictly applied only to select non-Jews.

It was, therefore, quite by accident that I discovered the existence of chambers at NSA that are off-limits to US citizens with the highest security clearances, simply because they are Jews. Clearly, efforts towards Israel's demise are made here. These Agency inner sancta are so totally immune from any monitoring, that such unconstitutional goings on continue freely.

Are there inner sancta of this kind off-limits to blacks, Orientals, or other American minorities? There is no reason to believe that there aren't, since there is absolutely no answerability to prevent it. Such discriminatory practices fly in the face of the US Constitution's Bill of Rights. Likewise, working against Israel, the only democracy in the Middle East, hardly seems very American.

Since these things became

known to me only after the Yom Kippur War, I naturally assumed that Israel, America's publicly declared friend, would have been notified immediately through the proper channels about the imminent attack on October 6, 1973. Now I live haunted by the possibility that, somehow, I could have discovered that the intelligence was not being forwarded, gotten it to the Israelis, and thereby saved some measure of the anguish that became known as the Yom Kippur War.

Yet I didn't, and I agonise over it each Yom Kippur. I was a loyal American military intelligence analyst who contributed towards Israel's planned demise. I received an honourable discharge from the army and am still a free man. Jonathan Pollard, by contrast, is still in prison.*

The writer worked for the National Security Agency at Fort Meade, Maryland, from 1971 to 1974.

**Jonathan Pollard, an American citizen, was convicted seven years ago of "spying" for Israel and was sentenced to life imprisonment. His crime? Forwarding vital intelligence information to Israel which US intelligence supervisors had tried to keep secret.*

FOR THE RECORD — BILL CLINTON ON ISRAEL:

"America and Israel share a special bond. Our relationship is unique among all nations.

Like America, Israel is a strong democracy, a symbol of freedom, an oasis of liberty, a home to the oppressed and persecuted. Yet in this world where the Cold War has ended, peace is still a long way away in the Middle East.

Israel is still surrounded by nations in pursuit of weapons of mass destruction; still at risk of Scud attacks by Saddam Hussein, and now facing new, more advanced Scuds from Syria: still suffering the economic hardships of the Arab boycott; still waiting for an offer of peace from her Arab neighbours.

The current peace negotiations taking place in Washington offer the best chance in a decade of bringing lasting peace to the region. When I met with Prime Minister Rabin during his recent visit to the US, I made clear to him my determination to continue the peace process if elected. I want to be very clear on this: there will be no hiatus in the current negotiations.

This summer's elections in Israel have given the government a mandate to move forward, and Prime Minister Rabin has wasted no time breathing new life into the negotiations.

He's agreed to stop all political settlement activity and shift the funds to spending on infrastructure and education in Israel. He's freed 800 Arab prisoners and reversed 11 deportation orders of Palestinians. He's pledged a gradual reopening of streets in what had been some of the most violent commercial and residential areas of the territories. He's eased restrictions on Arab labourers entering Israel.

Israel has reaffirmed its recognition of the UN resolutions that are the foundations of the peace process, and supported those specifically applying to the negotiations with Syria. And it now has under consideration a plan for full autonomy for the Palestinians that includes early

elections. Now it is time for the other side to reciprocate.

I do not believe that we ought to pressure Israel into making unilateral concessions in the peace process, as this administration has tried to do. I believe we must stand by Israel in its historic effort to integrate hundreds of thousands of refugees into its society. And I believe the US should serve as an honest broker in the peace negotiations. For in the end only Israel, the Palestinians and the Arab nations can make lasting peace with one another.

I think that we have to give this peace process a chance to work. We have to nourish it; we have to support it; we have to maintain its continuity. It is time now to encourage the Arab states to reciprocate in some fashion for what the Israeli side has done. But I think that future course has to be charted within the context of this peace process, and I don't think the US should do anything that would run the risk of dislodging that. I still think we've got a chance to make it work.

The peace negotiations will no doubt take time, but there is a simple step the Arabs should have taken long ago: ending their illegal boycott against Israel.

That boycott is economic warfare, and that war must end now. It is time the administration made it clear that the US will no longer turn a blind eye to this practice, by putting an end to US government contracts with anyone who participates in the boycott. That's why I support Senator Al Gore's initiative to prohibit Defence Department contracts with any foreign companies that participate in the Arab League's boycott against Israel.

I would strongly encourage and urge the Saudis to end the boycott. I think that would be the best gesture the Arab nations could make to respond to the unilateral gestures that Prime Minister Rabin has made. I think it would do an unbelievable amount of good to clear the air and bring the parties to focus on

the specific issues that we all know will be tough to work out. So I will strongly, strongly urge them to end the boycott.

We need to promote action to stop the spread of dangerous missiles in the Middle East, and a strong international effort and tough sanctions to keep weapons of mass destruction out of the hands of nations like Iran, Iraq, Syria and Libya.

Since the Gulf War, the Middle East has been a weapons bonanza. The US has sold a lot of weapons there, and so have other nations. I am concerned about that, which is one of the reasons I want to make sure that we don't do anything to upset the qualitative balance in the Middle East in arms sales that might occur with the Saudis, and why I want to be very careful about what I say about that.

I do believe that there needs to be an aggressive effort focused on the Middle East, including joining with other nations to develop an international regime of non-proliferation on weapons of mass destruction, and also an effort among the major arms sellers of the world to try to reduce arms sales in volatile regions.

The problem, of course, is that many nations know that if they don't sell the weapons, someone else will. And many of the people who ask for these weapons have been steady allies of the US. But I do believe that we have to make an urgent, urgent effort soon to develop a really strong regime against the spread of weapons of mass destruction, especially among dictatorships, and to try to reduce arms sales in the traditional arms. I am very concerned about it.

The US must not waver in the meantime in its financial, security and moral commitments to Israel. That is why I said early on that it is in our nation's best interest to continue military and economic assistance, because this vital aid encourages long-term stability in the region and demonstrates US commitment to Israel's security

and sovereignty.

I am especially disturbed by the long-term outlook for the spread of weapons of mass destruction. It is very menacing. That means our commitment must include not only an effort to reduce this spread, but a reaffirmation of our strong commitment to maintaining Israel's qualitative military edge over its foes. The sight of children huddled in basements with gas masks during the Gulf War brought home to every American just how vulnerable Israel is, and just how volatile the region is.

Clearly we must meet our security commitments to our coalition partners in the Gulf, but any of those actions must be taken in close consultation with the government of Israel, and any arms sales must not undermine our commitment to Israel's qualitative edge. As I have said repeatedly, any sale of F-15s to Saudi Arabia must only go forward in this context.

I believe we can and should provide for the adequate defences of our coalition partners in the region in a way that does not threaten Israel's security. I would support the sale of some versions of the F-15s to Saudi Arabia, but we must not sell any offensive version of the F-15s to Saudi Arabia that could threaten Israel, tilt the military balance, or erode Israel's qualitative military edge.

There is another threat to Israel that has long gone unaddressed. It is a threat that can weaken Israel militarily, economically and politically. It can hinder our ability to respond to crises that might affect Israel. That threat is the weakening American economy. Without a growing economy, without a strong, stable and secure American middle class, America's commitment to Israel will always be under pressure.

(Article adapted from an address delivered to the B'nai B'rith annual convention on September 9. It appeared in the Jerusalem Post on November 5, 1992.)

IRAN NUKES UP

Associated Press reports (Oct 13, 1992) that Iran has paid Kazhakstan for four nuclear warheads and is awaiting their delivery. According to the *Washington Post* (Oct 12), the reports, based on statements by Iran's leading opposition group, the People's Mujahedeen, "match US intelligence reports received several weeks ago."

One month earlier on a visit to Israel, Kazhak Prime Minister Sergei Tereschenko pledged to President Chaim Herzog: "Nuclear weapons will not be sold, not to Iran or any other country. Kazhakstan is peace loving."

Meanwhile in September, Iran announced that it had purchased a nuclear reactor from China. In an attempt to placate the troubled worldwide response, it pledged to submit the reactor to international safeguards.

The US State Department, however, opposed the sale which "would inevitably result in an enhancement of Iran's nuclear infrastructure".

AP further reported that Russia, despite US opposition, had sold Iran two nuclear reactors and three submarines. (The first new sub arrived in Iran in the last week of November.)

Acting Secretary of State Lawrence Eagleburger protested the sales, saying in classic understatement that Iran "has a certain relationship to terrorism that we consider to be anathema".

Following the break-up of the Soviet Union, Kazhakstan agreed to give up the nuclear weapons on its soil provided that Washington would guarantee it against a nuclear attack by Russia, China or the US. According to repeated reports however, Kazhakstan is under pressure from other Muslim countries not to surrender its nuclear arsenal.

FUTURE ALLIES?

On November 3, Israel Television broadcast news footage of the leaders of Iran and Kazhakstan shaking hands over an agreement, the contents of which were not divulged. The report followed recent disclosures of deals between the two Islamic countries involving the sale of nuclear know-how to Iran (see above).

After the USSR fell, Kazhakstan – the largest by far of the three CIS Islamic members – became the world's fourth-

largest nuclear power.

Both Iran and Turkey have actively wooed the newly independent Islamic states since the USSR's demise. While Turkey – a secular state unlike unstable, fundamentalist Iran – initially appeared to be leading these nations towards its style of government, the pendulum of influence has begun to swing the other way.

Iran, a non-Arab Muslim nation, today leads the rejectionist front against Israel. It has unerringly refused to recognise, in any way whatsoever, Israel's right to exist in the Middle East, and has actively opposed the Middle East peace talks, or any other form of "compromise" with the Jewish state.

Teheran also sponsors the Hizbullah terror group currently waging a war of attrition against Israel in the north.

While Iran may not be Israel's most obvious and primary foe today, its fundamentalist and revolutionary Islamic character means it will remain one of the most dangerous and powerful forces opposing peace in the Middle East – as long as Israel is "permitted" to exist as a sovereign state.

Iran's friends can be no friends of Israel. It is not inconceivable that the gelling of the Iran-Kazhakstan relationship could lead to a new alliance of anti-Israel Islamic states. Other prospective partners? Libya and the Sudan.

VICIOUS ARMS CIRCLE

Yugoslavia: To bolster Tito against Stalin, the US poured arms into Yugoslavia. Today these weapons are destroying Sarajevo and killing hundreds of innocent Muslims.

Iran: The Shah of Iran received bountiful arms from the West. Khomeini used these weapons against Iraq.

Iraq: To halt Iranian expansion in the Gulf, western nations armed Saddam Hussein. Saddam used these weapons to invade Kuwait.

Afghanistan: US arms supplied to combat Soviet expansionism in Afghanistan are today utilised by the victorious Party of Islam to subdue other Islamic groups in the country.

The Middle East remains a lucrative arms market. In September the Bush administration sold 75 advanced F-15 jet fighters to Saudi Arabia. Saudi, the US now says, is no longer seen as a direct threat to the State of Israel.

Never mind that Saudi leaders head up the anti-Israel Arab League trade boycott and finance Palestinian terror organisations.

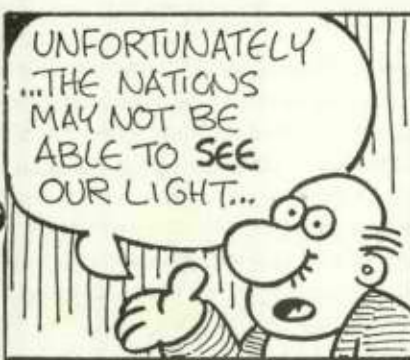
Never mind that Saudi Arabia will almost certainly join the next Arab attack on Israel.

Never mind that US Awac aircraft sold to Saudi Arabia a decade ago can relay Israeli airforce movements to Israel's enemies.

Never mind that the state-of-the-art US jets soon to sit on Saudi runways will directly contribute to an increase in Israeli casualties in the next war.

Not a direct threat indeed.

Dry Bones

©1992 Kirochen

DISCLOSED – HOW AMERICAN INTELLIGENCE WITHHELD VITAL INFORMATION FROM ISRAEL ON THE EVE OF YOM KIPPUR '73

Israel's ability to repulse a full-scale Arab attack hinges on two interdependent factors – the quality of its fighting forces, and sound intelligence. Although their battle performance has proven the exceptional calibre of Israel's soldiers – they are outnumbered nine-to-one by the Arab standing armies (Egypt excluded) – this advantage falls away without a well-informed early warning system. The nation needs 48 hours to mobilise; something Israel's allies know too well.

The 1973 Yom Kippur War took Israel by surprise. As its reserves were being called up, the thinly-spread standing army was nearly devastated by overwhelming Arab forces. Although Israel won the war, the cost in lives was extremely high. It could have been much lower.

In the following article, which appeared in *The Jerusalem Post* (Oct 23, 1992), **BRUCE BRILL**, a former National Security Agency employee, tells how US intelligence officials repressed for over 30 critical hours its knowledge of the imminent Syrian and Egyptian invasion of Israel.

In the early 1970's I worked as a Mideast intelligence analyst for the US National Security Agency (NSA).

We called ourselves "spooks", implying that our work was intriguing as well as secret, although our intelligence-gathering efforts were, by and large, quite routine. Yet over the course of my years at "The Agency", I was privy to some sensitive and disturbing bits of intelligence.

The American intelligence community is a society unto itself, with social guidelines stricter than those of ordinary society. Even personnel peripheral to Agency intelligence work – cleaners for example – need intensive security checks and clearances before they are allowed to set foot in the NSA complex. The hierarchy of security clearances begins at Top Secret level and goes up from there. Most intelligence remains off-limits to even the cleared analyst by means of the requisite "need to know" restriction.

Only a select few who sit at the top of the hierarchy are privy to the vast bulk of intelligence processed by the Agency. By controlling the type of information passed on to National Security Council policymakers, these few Agency heads effectively wield an immense amount of influence by proxy, with profound

national, if not global, implications. Their hidden agendas remain hidden – to the public, to the Congress and even to members of the National Security Council itself (unless, of course, there is collusion between certain members of the NSC and Agency higher-ups).

Whether George Bush, who headed the CIA in the mid-1970s, was in cahoots with or duped by intelligence manipulators, raises some unsettling questions about the man bidding to remain US president for the next four years.

The traditional antagonism of the US State Department toward Israel is mirrored in the US intelligence community. For example, US intelligence can pinpoint every new housing unit set up in Judea or Samaria, yet could lose a Scud-laden vessel bound from North Korea to Iran on the open seas. The Hebrew language, too, was the only one used at the Agency for overt spying, with Hebrew linguists told to declare they were "Special Arabic" linguists.

While working at the Agency as an Arabic and "Special Arabic" traffic analyst in the early 1970s, I learned of the planned October 6, 1973, invasion of Israel by Syria and Egypt – 30 hours before the US notified Israel.

Upper-echelon Agency pers-

sonnel knew of the planned attack hours, if not days, prior to that. Not passing this vital information along in time resulted in the unnecessary deaths and maiming of thousands of young Israelis.

The US intelligence community's anti-Israel policy has until now been successfully kept secret, even at the Agency itself, since the "need to know" rule governing such policies is strictly applied only to select non-Jews.

It was, therefore, quite by accident that I discovered the existence of chambers at NSA that are off-limits to US citizens with the highest security clearances, simply because they are Jews. Clearly, efforts towards Israel's demise are made here. These Agency inner sancta are so totally immune from any monitoring, that such unconstitutional goings on continue freely.

Are there inner sancta of this kind off-limits to blacks, Orientals, or other American minorities? There is no reason to believe that there aren't, since there is absolutely no answerability to prevent it. Such discriminatory practices fly in the face of the US Constitution's Bill of Rights. Likewise, working against Israel, the only democracy in the Middle East, hardly seems very American.

Since these things became

known to me only after the Yom Kippur War, I naturally assumed that Israel, America's publicly declared friend, would have been notified immediately through the proper channels about the imminent attack on October 6, 1973. Now I live haunted by the possibility that, somehow, I could have discovered that the intelligence was not being forwarded, gotten it to the Israelis, and thereby saved some measure of the anguish that became known as the Yom Kippur War.

Yet I didn't, and I agonise over it each Yom Kippur. I was a loyal American military intelligence analyst who contributed towards Israel's planned demise. I received an honourable discharge from the army and am still a free man. Jonathan Pollard, by contrast, is still in prison.*

The writer worked for the National Security Agency at Fort Meade, Maryland, from 1971 to 1974.

**Jonathan Pollard, an American citizen, was convicted seven years ago of "spying" for Israel and was sentenced to life imprisonment. His crime? Forwarding vital intelligence information to Israel which US intelligence supervisors had tried to keep secret.*

THE GOLAN UNDER SYRIA — ISRAELIS REMEMBER

UPPER GALILEE - High above the Hula Valley, under a shimmering sky, Israel's white and blue flag cracks in the wind over silent Syrian fox-holes. Preserved as they were when Israeli soldiers overran them in 1967, the trench-tunnels crisscross the slope between clumps of rusty barbed wire which today still fence off living, lethal mines.

Here, in the shade of Eucalyptus trees, a man stands wrestling with emotions as he stares out over the valley he knows so well. Uzi V was one of the tank commanders whose divisions threw Syria off the Heights 24 years ago. As his steel-clad guns battled up the slopes, troops and young officers had fallen around him. In the end Israel had won, but at enormous cost.

And now, all those lives, memories and years later, fear and uncertainty are again circling in the north. Fear that Israel is buckling under intense pressure to return the Golan to Syria, and the fragile hope that peace which has for so long eluded the Jewish people is at last within reach.

The US government persuaded Syria to join the "peace process" when Washington publicly refused to recognise Israel's jurisdiction over the Heights. Syrian President Assad was further encouraged when Israel recently announced it was negotiating with Syria on the principle of the UN's "territory-for-peace" resolution - 242.

A few weeks ago Michal F, a Hula Valley kibbutznik, told of the trauma of living under the Syrian guns before 1967. Syria had used the high ground to fire indiscriminately on the Israeli communities below. Farmers were shot in their tractors, and children spent months in cramped bomb-shelters as the artillery thundered overhead.

Michal revealed the conflict within: "We want peace, and maybe to achieve it we have to give back the Golan. But if we do, I shall leave my home because I do not believe the Syrians will keep their word."

Uzi, up at the former enemy stronghold, grappled with the same thoughts.

"This is a very steep canyon, and the enemy, when they were up here, really felt they were very strong," he said. "Being up here and looking down, you can maybe understand the feelings they had; and the feelings we had looking up, and being scared of the strategic power of the Syrians above us."

Pointing far below, to where small hillocks convoluted upon one another, almost lost in the shimmering sun, Uzi explained.

"That's what we did in '67. The battle started at two in the afternoon, when the sun was in the west and the Syrians could not see our maneuvers. And this helped us very much in our ascent."

Then Minister of Defence Moshe Dayan had not wanted to send his men up, fearful of what it would cost. It had taken some time to convince him that he had no choice.

"When we started at 2pm, the Syrians were proclaiming that their forces were on

you can see today."

Uzi said that what the current talks about the Golan boiled down to, was that the Syrians should be allowed to return to their positions above the settlements. However he did not know many Israelis who would agree, "because no-one trusts Syria."

In a powerful groundswell of feeling against increasing governmental willingness to give up ground on the Golan, between 50,000 and 100,000 Israelis demonstrated in Tel Aviv on November 16.

"Looking around this fortification can give you some sort of indication of what it will be like again if, God forbid, the Syrians are allowed back here. We cannot trust and we should not trust them. They are changing their schemes according to how the wind blows," Uzi said.

Assad was today "talking pro-American and pro-West now that nothing remains of Russia and the East. But otherwise he would still be with Russia; nothing would have changed".

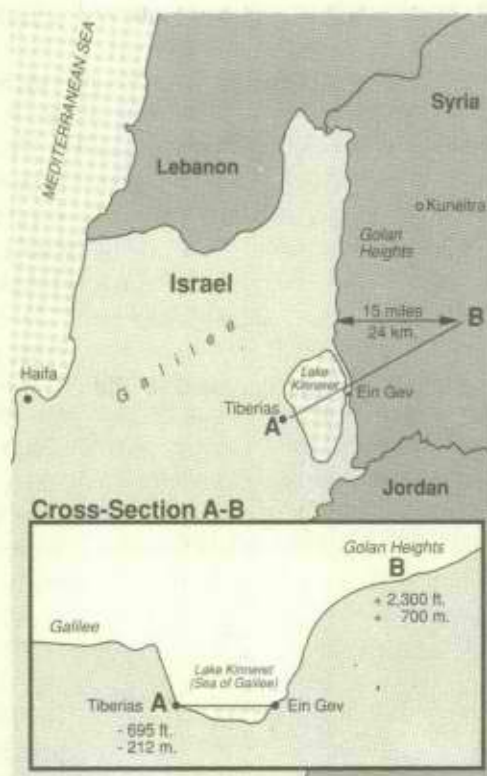
Syria in fact had no choice but to talk peace with the United States. Nonetheless, Uzi said, he was not happy at the prospect of a US brokered settlement under these conditions, even though he was, like all Israelis, desperate for peace.

"I have mixed feelings. I am feeling, from experience, that we are unable to trust the Syrians. But I would like to find a way to give a chance to peace, and I don't know what to say. So don't ask me what is my opinion; should we give back territories; should we not give back territories? I cannot say, I don't know what to say.

"I know that this is very risky, and that we should not give even one millimeter. I know that we have paid for it. We suffered 20 years of shelling and shooting and bombing. The Syrians did not let us develop, they did not let us reclaim land or work in a proper way down in the valley.

"I know that this is a risk of life if we move back and the Syrians return to their natural way. But I don't know. I would love to have peace. And I'm sure that every Israeli has mixed feelings. Maybe there is a chance, maybe there is. But I do not believe that Assad changed his skin. He can change the colour but not the nature of it."

**12,000 Israelis reside in 32 communities - incl ten kibbutzim - on the Golan, while about 600,000 Israelis live in the towns and agricultural communities below the Heights.*

their way to Haifa." Two hours later, "the Syrian ambassador was running and yelling that the Israelis were on the border of Damascus already, and this [exaggeration] Syria reported over the radio. Luckily the Syrian soldiers heard it, and as a result they said, 'The Israelis are already in Damascus; what do we want to do here', and they ran away!"

Nonetheless, the battle for the Golan had not been easy. Over 100,000 Syrian troops had been stationed along the 77km front. It took 12 hours to break through. At around midnight, when it became clear the Syrians were being thrashed, America and Russia intervened and stopped the fighting. "They didn't give us much time; but we had, in those 12 hours, taken over all the territory

PUSHING THE EDGE

On November 4, UN inspectors on the Golan Heights reported not unsubstantial Syrian violations of the disengagement agreement signed with Israel following the Yom Kippur War.

The agreement was intended to, among other things, limit and control Syrian firepower menacing Israel. "Thinned out areas" were demarcated forbidding the deployment of artillery pieces with ranges exceeding 20 km within that distance from Israel. Surface-to-air missiles and launchers were not permitted within 25 km – their range – of the border.

According to the UN teams – which routinely inspect both Israeli and Syrian forces in the region – Syria has deployed more than 20 surface-to-air missiles, eight rocket-launchers, and eighteen long-range cannon in these thinned out areas.

Furthermore, reported the newspaper *Hadashot*, Syria would not allow the inspectors into seven of the frontier sites. Official complaints have been lodged in Damascus but, peace talks or no peace talks, no response is anticipated from strongman Hafez el-Assad.

"WE WANT PEACE", SAYS SYRIA:

* "We want peace", says Syria, while permitting 10 Arab terror groups to meet in Damascus (Sept '92) where they formed a front against the peace process.

* "We want peace", says Syria, while continuing its sponsorship and control of almost all the anti-Israel terrorist organisations and allowing them to operate from areas under its control.

* "We want peace", says Syria, while actively developing its industrial base for chemical weapons production, and already producing thousands of chemical warheads.

* "We want peace", says Syria, while manufacturing biological weapons in a factory erected near Haleb.

* "We want peace", says Syria while, with North Korean help constructing factories to produce and assemble its own advanced Scud missiles.

* "We want peace", says Syria, while signing a strategic cooperation agreement with Iran for developing and producing nuclear weapons.

* "We want peace", says Syria, while

sheltering from justice suspected Nazi war criminal Alois Brummer.

The Syrian Army today comprises 11 highly-trained divisions, with an estimated 4,000 tanks, over 700 fighter jets, 24 FROG-7 missile launchers, 24 SS-21 missile launchers (100 km range), 24 Scud-B launchers (300 km range), 24 Scud-C launchers (500 km range), and a top-rate air-defense system that includes SAM-5 missiles with a 500 km range.

If Syria wants peace, why, when its economy is in ruins, is it spending billions of dollars on even more arms? Why has Assad ordered another 800 T-72 tanks, 48 Russian MIG-29 fighter jets, 24 Sukhoi-24 bombers, SAM 10 and SAM 11 air-to-air missiles, and hundreds of advanced North Korean Scud-C missiles?

How does this correlate with a November 23 news report that the US is looking at striking a deal with Assad whereby Syria will no longer be on the blacklist of states sponsoring terrorism?

And why, in the face of all this, is Israel continuing to "negotiate" for peace with a nation whose actions blatantly contradict its words?

(The above statistics appeared in The Jerusalem Post 20/10/92).

PERSPECTIVES ON DISPROPORTION

Israel's negotiating team walked into the Washington conference rooms in mid-November and forcefully condemned a terror attack which killed a man and wounded eight others in Jerusalem just six hours before.

This was not the first time since Madrid that terrorism preceded a round of peace talks. (On the contrary, every talks session so far has been greeted by an Arab attack on Jewish civilians.) It certainly was not the first time Israel's negotiators condemned, on behalf of their government and nation, actions of mindless violence.

This time however, there was a difference:

Firstly – the terror victims were Arabs;
Secondly – the terrorists were believed to be Jews; and

Thirdly – the Arab negotiators also condemned this attack, in marked contrast to their adamant refusal to denounce any attacks, ever, on Jews.

A telephone caller claiming to repre-

sent the extremist Jewish splinter group, "Kahane Chai", said his organisation was behind the attack. It had been carried out, he said, as an act of vengeance for the murder two years ago of radical Rabbi Meir Kahane. Kahane's son applauded the deed and said he would welcome more.

Israeli police immediately apprehended and questioned Kahane supporters, and an MK called for criminal charges to be brought against Kahane Chai and Kach leaders.

To be sure, a newspaper survey found that not all Israelis completely disapproved of the attack; some said that it was hardly surprising that the hundreds of attacks on Jews had eventually provoked a radical response.

The disproportionate international media attention given this attack – where Arab attacks on Jews are often treated as "routine" and hardly newsworthy – also drew sharp criticism.

One non-Israeli's reaction to the attack showed how ready individuals are to view events through emotionally warped spectacles, and to jump to biased and unfounded conclusions: Jewish radicals, he exclaimed, were "the same as Hamas" – the fundamentalist Islamic Palestinian Arab terror group.

But Hamas, and the PLO, have cold-bloodedly murdered numerous men, women and children in their unabated anti-Israel campaign. Their blind hatred of Jews and the State of Israel has driven them to slaughter hundreds of their own people as they sow the seeds of terror and intimidation to secure popular "support" for their goals.

No Arab leader has ever condemned a Palestinian act of terror. So-called moderate Arabs today "talking peace" with Israel persistently blame everything and everybody but their own people for the killings.

By contrast, Kahane Chai and Kach are abhorred by most Israelis. They have been forbidden by law from entering the Knesset. The Israeli press has strongly denounced their anti-Arab policies and sloganeering. The government has not only distanced itself from these groups, it has actively condemned their politics and actions.

It is to be sincerely and earnestly hoped that this murderous attack, in an environment saturated with suspicion and hatred, will not trigger off a cycle of violence in which more innocent people will die. Those observing and passing "judgement" from the sidelines, however, should bear in mind that inaccurate and unmitigated "comparisons" only serve to further muddy the waters and cloud the vision of those wanting to see true justice done.

METULLA — TOWN ON WAR'S TAUT EDGE

METULLA (12-11-92) – Tense quiet hangs over this northern Israeli frontier town near where, four nights ago, Hizbullah terrorists fired more than 50 Katyusha rockets into the Galilee.

(This was the second attack in less than two weeks. On Oct 27 a missile strike on Kiryat Shemona, 10 km south of Metulla, killed a 14-year-old Israeli boy.)

Within hours, IDF tanks and troops were rolling north. Israeli artillery opened up a thunderous barrage on Hizbullah-controlled towns. Government and military officials held all-night consultations in Jerusalem, then sent an unequivocal warning to Lebanon and Syria: "Restore quiet, or we will restore it ourselves."

It is three days later and, until this morning, military convoys were steadily rolling into Lebanon via the *Good Fence* crossing, just outside Metulla. By now, enormous fire-power has been amassed not far away. Helicopter gunships clatter overhead. It's finger-on-the-trigger pressure; Israel and the Lebanon wait.

A tidy little town, Metulla sits perched on a hillock on the north-west tip of the Galilee "pan-handle". Razor-wire fences surround the community; cast-iron roller-gates control who comes and goes. I arrive this morning to get a first-hand sense of the situation and, if anything, the apprehension is more acute than I anticipated.

The road into town winds upwards in a series of erratic turns and twists, before straightening into the short main street boasting restaurants and inns. I have taken a room on the top floor of the Hotel Arazim. My windows overlook Lebanon's wide valley floor stretching north, east and west.

The town is a morgue. Few vehicles use

the roads, and the sidewalks are deserted save for soldiers. I drive to the border crossing, sit in the autumn sun, and watch Israeli armoured personnel carriers and trucks rumble past the adjacent radio station and into the distance. A busload of yellow-hatted tourists briefly shares the scene – and then I'm alone.

In crude contrast to the silence in town, the Arazim is a veritable hive of journalistic all-sorts. Long camera lenses litter the lounge, hands clutch at cellular phones, and a pack of rented cars stands tethered at the door. The hard-news boys.

For lunch I hunt out the one open restaurant – the "Galilee Peak". I am the only customer, but the manager is reluctant to chat. "Seems pretty quiet?", I nudge. No, says he, the silence is deceptive. Last night was not pleasant, and tonight will probably be worse.

are not Scuds, and I am certainly not Peter Arnett, but the tension up here is gut-wrenching enough, thank you.

As I write this, the network reports an escalation of artillery fire and helicopter attacks less than 20kms away. During the day, the anchorman tells me, a terrorist has killed a UN soldier, UN soldiers have killed a terrorist, and terrorists have wounded three Israeli soldiers. Now for the iron-fist Israeli response. Wait for it.

I open my window and lean out into the night, but my straining ears hear nothing. Far away, lights flicker against the cloud ceiling. Just sheet-lightning? My mind can only imagine what it must be like out there.

They say an incoming Katyusha really screams. I doze fitfully through the night, flashing CNN images waking and then sending me back to sleep. There is a shelter downstairs; I know where it is, although

no-one's there right now. Still, something pretty big could happen at any moment...

This time round, however, nothing did. There were more casualties, including another Israeli death, but within the next 24 hours the tension wound down. Syria, it was said, had ordered Hizbullah to back

"I'll be open until five, then I'm going down to the shelter again with my kids – subconsciously moving his arms, gathering his children around him – so you'll be welcome for supper," he said, but by four, the "Peak" is already in darkness; no life in the nearby house.

It seems most the residents are staying behind doors, keeping their own counsel. As the shadows lengthen I return to my hotel room. CNN 24-hour news is on, rekindling memories of "Gulf War Live". Of course, Metulla is not Baghdad, Katyusha's

off. Two days later the IDF began pulling its men and equipment back into Israel. At press time the situation is "normal"; that is, attacks only occur inside the security zone...for now.

Hizbullah – Iranian-sponsored – operates with Syrian sanction. Damascus can turn up this terrorist's heat, and can turn it down. As Assad's negotiators talk peace with Israel, the Syrian president has again demonstrated his ability to manipulate the environment, luring Israel towards war, then at the brink, turning back.

PHANTOM HISTORY

Ancient Middle Eastern history holds an immense interest for a vast audience. Tourists, Bible readers, linguists, economists, politicians and, of course, citizens of the region's countries could be affected by any changes to the modern understanding of this history.

A new book by Peter James, in collaboration with four British history and archaeology academics, suggests that the modern understanding is dramatically wrong and leads to some quite perverse conclusions.

Centuries of Darkness – with foreword by C. Renfrew, Professor of Archaeology at Cambridge – claims to have unearthed "250 years of 'ghost history'" in the model of ancient Egypt's history during the first and second millennia BCE. What the authors effectively say, is that the dates ascribed to events in ancient Egypt are, on average, premature by 250 years. Furthermore, because of the status and wealth of Egyptian archaeological artefacts and papyri found not only in Egypt but elsewhere – Israel, Greece and Turkey, to name a few – the histories of the surrounding nations have been distorted to fit the modern theories of Egyptian chronology.

Like a ripple in a pond, the error disseminates through the histories of other nations further away. *Centuries* explains rather well how this occurs, and is therefore worth studying. Bible students should find the implications most interesting – one chapter attempts to rework "Bible archaeology without Egypt".

The authors also deliver some stinging criticisms: Egyptologists, they say, are being "stubborn" and "arrogant" by refusing to make any substantial changes to their model of Egyptian chronology, although a number of questions remain unanswered. The reliability of radio carbon-dating is doubted, and the authors refer to "a notorious case of selective publishing" relating to some of the carbon testing done at Tutankhamen's tomb.

One is left feeling that – as far as its chronology is concerned – much of pre-Roman history, from France to Iran and Saudi Arabia to Spain, stands on rather shaky ground. The problem is serious: an enormous gap exists between the biblical model of Israel's ancient history and the "academic model", dependent as it is on Egyptian chronology.

There is much more to mention than space allows. The conclusion of all this, however, is that a serious threat to orthodoxy has been published by someone from its own or related fraternities – in regard to ancient mid-East history.

In this day of revisionism regarding the history of Israel and its peoples – with the accompanying attempts by Arab nations to rewrite the deeds of title to the land, *Centuries of Darkness* is well worth a read.

Adapted with consent from an article by Donald G Stewart, New Zealand-based economist and analyst.

RECOMMENDED

POLITICS, LIES AND VIDEOTAPE: 3000 Questions and Answers on the Middle East Crisis
by Dr Yitzhak Ben Gad, Shapolsky

THE MEDIA'S WAR AGAINST ISRAEL
by David Bar-Illan and Stephen Karetsky Steimatzky/Shapolsky

BATTLEGROUND Fact and Fantasy in Palestine
by Shmuel (Samuel) Katz Steimatzky/Shapolsky

THE ABANDONMENT OF THE JEWS
by David S. Wyman
New York, Random House

THE UNIQUENESS OF ISRAEL
by Lance Lambert
Eastbourne, Kingsway

THE PLO The Rise and Fall of the PLO
by Gillian Becker
Weidenfeld and Nicholson

ELLI Coming of Age in the Holocaust
by Livae Bilton Jackson
London, Grafton Books

THE TWISTED CROSS: The Occultic Religion of Hitler and New Age Nazism of the 3rd Reich
by Joseph J. Carr
Louisiana, Huntington Hse

MIDDLE EAST HOURGLASS

- * Sept 6, 1992: Hizbullah terror group wins significant victories in Lebanese elections.
- * 9/9: PM Rabin tells Knesset territorial concessions on Golan necessary for peace with Syria.
- * 11/9: Syria demands full Israeli withdrawal from Golan Heights.
- * 12/9: Golan residents demonstrate against Rabin as Israeli delegation leaves for peace talks.
- * 14/9: Arab foreign ministers meet in Cairo – demand Israel withdraw from "all Arab lands".
- * 15/9: Israel and US conduct sweeping reviews of their military relations.
- * 17/9: Syria claims talks stalled; attempts to invoke US intervention but is rebuffed.
- * 21/9: Rabin: Israel will reach "some kind of agreement" with Palestinians in 9 months; with Syrians in a year.
- * 29/9: Syria angrily tells UN if Israel wants peace she must withdraw from all "Arab" lands.
- * 30/9: Rabin says summit between himself and Syria's Assad will bring breakthrough in talks.
- * Oct 1: Assad turns down Peres' invitation to summit with Rabin.
- * 10/10: Widespread rioting breaks out in territories after Palestinian prisoners go on hunger strike.
- * 12/10: Iranian opposition group says Iran has bought four nuclear warheads from Kazakhstan.
- * 17/10: Roadside bomb inside Green Line kills Israeli woman and injures nine.
- * 21/10: Israeli government faces coalition crisis; Rabin threatens to resign.
- * 22/10: Golan settlers vow they will fight any attempt to make them leave.
- * 23/10: Pope accepts invitation to visit Israel.
- * 25/10: Hizbullah bomb kills five Israeli soldiers in Lebanon.
- * 26/10: IDF attacks Hizbullah bases.
- * 27/10: Rocket attack kills Israeli boy; IDF forces reported massing in S. Lebanon.
- * 29/10: Jordan commits to negotiate peace treaty with Israel.
- * Nov 1: Jordan confirms draft of talks agenda.
- * 7/11: PLO pressures Jordan to alter agenda.
- * 8/11: Israel Airforce strafes Hizbullah bases. Hizbullah fires over 50 Katyusha rockets at Israel.
- * 10/11: IDF tanks and troops stream into the Lebanon security zone.
- * 12/11: IDF soldier and Hizbullah terrorist killed in Hizbullah ambush.
- * 14/11: Tension in north subsides.
- * 15/11: IDF troop withdrawal begins.
- * 16/11: Arab man killed in Old City terror-attack – Jewish extremist suspected.
- * 16/11: Tens of thousands demonstrate in Tel Aviv against concessions on Golan Heights.
- * 18/11: US announces it is considering selling an American super-secret spy satellite to United Arab Emirates.
- * 21/11: Massive car-bomb attempt fails after Israeli police intercept three Arab terrorists.
- * 22/11: Attempt to bomb Israeli bus foiled.
- * 24/11: Jewish Agency reports neo-nazi violence spurring emigration bids by German Jews.
- * 25/11: French President Francois Mitterand – visiting Israel – asks Jerusalem to accept Palestinian state.
- * 27/11: Mitterand takes message from Rabin to King Hussein: "Israel is serious about peace."

ICEJ Opinion

THE (NEW) MOST POWERFUL MAN IN THE WORLD

If president-elect Bill Clinton had the time or inclination to undertake a preinauguration world tour, there is little doubt he would be warmly welcomed in Israel.

Israelis across the spectrum – from peace-at-all-costs liberals to die-hard settler activists – hailed the Arkansas governor's victory as a plus for their country. Certainly, apart from official messages of gratitude to President George Bush, few people denied being relieved that the incumbent would not be given another bash in office.

But the response was more than simply gratification at the beating given to what many regarded as the most unfriendly US administration in Israel's history. Bush's successor has promised good future relations between the two countries, and although the Democrat's detractors charged the campaigning candidate with trying to be all things to all men, his opening stand on issues Middle Eastern earned him pole position in the hearts of this dispute-weary nation. (*See Clinton's promises inside.*)

Liberal-minded Israelis are also happily content that Clinton's humanistic stand on issues such as abortion, homosexuality and matters ecological will set a welcome precedent in the evolving world order with which they long to identify. Conservatives, to whom traditional Jewish values – the sanctity of life and family, Biblical morality, and the right to a strong and secure Land of Israel – rank most highly, have also been encouraged. "Since Hubert Humphrey ran in 1968 against Richard Nixon," enthused *Hadashot*, "the Democrats have never had such a pro-Israel platform as that of Clinton".

In short, on his pledges alone, the new American president promises to introduce a unifying dynamic into the divided opinion fracturing the Jewish state. The *New York Times* suggested that Clinton promised to be "a President who can heal with his words".

And there's the rub. For it is not implausible that this long-hounded people will eagerly lower its guard once it feels its environment to be less threatening – the indications are already there. For Israel, however, this could be a deleterious mistake. She would be well advised to patiently monitor developments in the months ahead.

The peace trend popular under Israel's Labour government – to concede its rights in exchange for Arab peace pledges – does not bode well for the future. Prime Minister Yitzhak Rabin sincerely believes this to be the best approach, and he has been prepared to expend a substantial amount of political capital to convince his countrymen he is right. Observed former US undersecretary of state for political affairs, Joseph Sisco:

"Rabin wants the talks to succeed, but he is determined that should they fail or founder, Israel will not be judged the recalcitrant party by the United States, which he sees as inextricably linked to Israel's security and survival."

It became clear in the weeks preceding the US elections that Rabin's course was set to continue largely unchanged should Bush be returned to the White House. Optimism generated by Clinton's win, however, has now created a climate in which Jerusalem could be tempted to make further concessions on the strength of the new president's verbal undertakings alone.

American political observers – both Republican and Democrat – believe that the president-elect overstretched himself by making too many pledges on his campaign trail, and that eventually, as he gets to grips with the realities of running an economically lacerated superpower, he will have to "choose among his promises".

An immediate danger, therefore, is that by the time the Clinton administration's *de facto* policies on the Middle East are established – and they will remain mostly fluid as he moves to placate pressing domestic demands – Israel will have slipped further down the road of concessions and compromise. Then, when she turns to collect on Clinton's promises, they will no longer be there.

THE ECONOMIC FACTOR

The fact is that Clinton's biggest campaign pledge, undoubtedly on the crest of which he rode to victory, could have him over a barrel not long after his ascendancy to the Oval Office. He emphatically told his nation – and the whole world – that were he elected, his primary objective would be to shore up the sinking US economy. His success or failure as president, and whether or not he wins a second term in 1996, will hang more on this promise than on any other.

At the same time, his strong pro-Israel statements have deeply angered the Arabs. Former Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir was not isolated in his belief that Bush's defeat marked the end of an administration openly biased in favour of the Arab states – every Arab leader bar Saddam Hussein let it be known that he felt exactly the same way.

Of course, these Arab nations will not stand by quietly while Clinton considers how many of his promises to Israel to keep. And they have an exceedingly powerful weapon to wield against the new administration – huge investments, businesses, arms and other purchases.

These nations may well make it impossible for Clinton to stick to his word by threatening to transfer their invested wealth to Europe.

In this case the question would not be whether Clinton is anti-Israel, but rather, whether he can be strong enough to stand by Israel, if such an act of Arab economic blackmail makes it difficult, if not impossible, for him to shore up his nation's economy as he has passionately sworn to do?

FROM THE EDITOR

Israeli airforce navigator Ron Arad (35) has been held prisoner by Arab terrorists in Lebanon and Iran since October 1986. During the years of negotiations for the release of western hostages from Beirut, Ron's name was repeatedly called out by Israel, which time after time set free hundreds of Arab prisoners in the hope of securing their own man's freedom with the hostages'.

It has been months since worldwide relief and elation welcomed Terry Waite and the other captives as they stepped beaming and waving from the airliners which brought them safely home. Nightmares became wonderful dreams for so many who had nearly lost hope. Hundreds of Arab prisoners were also joyfully reunited with their families. And by Reuters pictures of the laughing, tear-streaked faces have begun to yellow.

But for Ron's wife, Tami, and his five-year-old daughter, Yuval, desperate hopes of a joyous reunion of their own have become thin, fragile straws.

To the world, the hostage crisis is over. Promises made to keep alive international efforts to free Ron Arad appear mostly forgotten. Whatever his reasons, the resignation of the UN's chief hostage negotiator, immediately following the release of the final western prisoner, sent a clear and distressing message to Israel.

Every now and then there is a burst of hope. On September 21, the Lebanese government assured Israel that Ron was still alive. UN Secretary General Bhoutros-Ghali then announced he would personally shoulder the responsibility for securing the young man's release. Reports on November 18 stated that "top American officials" had received indications that Ron was alive.

But although welcome, these flimsy bits of news can only turn the knife in the wound nursed daily by Ron's family. As time continues to erode public concern for the navigator, every effort should be made to pressure humanitarian and international agencies to demand his release.

Together with Ron Arad's family we strongly urge all who care, to write to their heads of state, the American president and president-elect, and the UN Secretary-General, entreating them to do everything in their power to see Ron returned home. It has been far too long.

Ed MEID

MAILBOX

"After reading the (Vol.3 No.4) issue, one thing which stood out was the clear identification with the right-wing of the Israeli political spectrum. In the front-page editorial, in the feature article *ICEJ Opinion*, and in the reprint of (*The Jerusalem Post*) article by Shmuel Katz, there were implicit and explicit attacks on the Prime Minister, the Foreign Minister, and on the coalition government which emerged from the recent Israeli elections. Your approach could reasonably be interpreted by many in the Israeli electorate as an unwarranted interference in a sensitive and controversial area of internal Israeli policy.

Whether or not the policies of the present Israeli government are the best or the wisest is beside the point. The consequences relate to issues of war and peace, which must be borne primarily by Israeli citizens who serve in the armed forces, pay the taxes, take the personal risks involved in these policies.

I've heard Israelis say sarcastically: 'The rabbi from Brooklyn (Habad) is ready to fight to the last Israeli soldier for the whole Land of Israel.' Others resent Diaspora Jewish 'Peace Now' supporters campaigning in the US for territorial concessions which might endanger Israeli security. How much more resentment could be stirred up at non-Jewish, non-Israeli groups involving themselves in this dispute over territorial concessions which divides the nation, and has engendered extreme reactions on both sides of the issue!

The *ICEJ* has been doing a great work in counteracting anti-Jewish

trends inside and outside the Christian orbit. Your exposure in the current issue of distorted, anti-Jewish and anti-Israel theology, as well as your counteracting of revisionist history of the Arab-Israeli conflict, and the many demonstrations of practical support for our people, are a wonderful antidote to traditional images of Christians as alien and hostile to Jews. It would, therefore, be a pity to compromise your positive contributions by becoming another expression of anti-government opposition in Israel."

M. Benhayim, Jerusalem

"The *ICEJ's Middle East Intelligence Digest* is a much appreciated tool in our counter-propaganda efforts."

J. Hayman, Director of Information,
South African Zionist Federation

"The *MEID* is informative and gives the distinct impression of in-depth research with resulting respectability for accurate and up-to-date reporting."

N. Berry, Springfield, CA, USA

"How can Prime Minister Rabin tell the Jews to come home to Israel one day, and the next day sell out to Syria?"

H. Robinson, Hvidovre, Denmark

All correspondence is welcome. Your letters, with full name and address, should be sent to:

Mailbox

Middle East Intelligence Digest

P.O. Box 1192

Jerusalem 91010 Israel

GOOD GOVERNORS

8/92 - Massachusetts Governor William Weld met Israeli Trade Minister Micha Harish in Jerusalem where the governor is setting up a trade bureau for his state.

9/92 - New Jersey Governor James Florio signed a memorandum with the Israeli tourism ministry to encourage tourists from his state to include Israel in their visits to the Mediterranean region.

9/92 - New York Governor Mario Cuomo arrived in Israel to "discuss how to strengthen Israel's economy and seek ways of acting against the Arab economic boycott". New York state does over US\$800 million in trade with Israel annually.

MIDDLE EAST INTELLIGENCE DIGEST

Editor: Stan Goodenough

Consultant Editor: Joan McWhirter

Subscription: US\$25 per year

MIDDLE EAST INTELLIGENCE DIGEST

Last Editorial Date: December 3, 1992.

Volume 3 No.5

Enticing The Beast

French Prime Minister Francois Mitterand, visiting Jerusalem in late November, urged Israel to accept the creation of a Palestinian state in Judea, Samaria and Gaza, and to recognise the PLO as the "official" representative of the Palestinian Arabs.

Five days later a government proposal to repeal the law banning meetings with the PLO was submitted to the Knesset – its acceptance considered a mere formality.

The two events were in no way directly related; certainly Israel was not about to succumb to Mitterand's entreaty, "good friend" of Israel though many believe him to be. Prime Minister Rabin and Mitterand had, the media reported, "agreed to differ".

Nonetheless, the steady erosion of the maxim "no negotiations with terrorists", has suggested that Israel is moving towards some form of direct interaction with the PLO. In effect the organisation has participated in the "peace talks" all along, although Israel until recently chose to maintain the facade that it was dealing only with "approved" non-PLO negotiators.

The Egyptian-brokered "deal" (Oct 8)

whereby Israel agreed to join multilateral talks attended by Palestinian National Council members was only one of the more obvious reversals of the Madrid formula.

But while Israel's position on the PLO may be softening, the same cannot be said of the PLO's position on Israel. The Palestinian "Covenant" calling for the state's violent dismemberment remains unchanged. So does the PLO's use of terror against both Israelis and Palestinians.

On November 21, Israeli police thwarted a massive attack when they intercepted a primed car-bomb and captured two terrorists, one of whom was *Fatah* (PLO).

Then a PLO cell was exposed after Palestinians accidentally detonated a bomb they were about to plant at the Western Wall. Their leader was recruited, trained, instructed and remunerated by the PLO.

Mitterand's plea that the PLO be recognised as officially representing the Palestinian people ignores a few glaring realities:

Firstly – no PLO official has ever been democratically elected. Secondly – the PLO ensures that an intimidation-free environ-

ment for fair elections cannot exist. Since the start of the *intifada*, more than 700 Palestinians have been murdered for "collaborating" with Israeli authorities.

Ahmed Daka, a Black Panther leader whose group had killed more than 70 Palestinians, told a reporter shortly before he was shot dead by soldiers on November 21:

"I only take my orders from the military command of Fatah...if the central committee decides the suspect deserves to be killed, we kill him".

"He insisted," wrote the interviewer, "that the PLO leadership in Tunis backed his actions fully."

It is one thing to offer Palestinians autonomy, thereby giving them the opportunity to live in peace with Israel. It is quite another to grant any form of recognition whatsoever to an organisation still bent on terrorising innocent people – both Jew and Arab.

To do so can only reinforce the fallacious belief that continued violence will ensure the PLO's eventual victory – and Israel's concomitant eradication.

IN THIS ISSUE

Mailbox

From The Editor

Good Governors

Iran, Kazhakstan – Nuke Buddies

Arms Sales – Who They Kill

Bill Cinton on Israel

US Intelligence Dirty Tricks

Israelis Recall pre'67 Golan

Syria – Earnestly Seeking Peace

Israel Condemns "Jewish" Terror

Metulla – Ghost Town War

Phantom Mid East History

Recommended Reading

Middle East Hourglass

ICEJ Opinion

Wolves in Sheep's Clothing: Part II

"The Jerusalem Arab Islamic Christian Council wishes to inform your excellency that it follows with great concern the news pertaining to the formation of a joint Vatican-Israel ad hoc committee to discuss respective future relations. These talks will naturally touch the issue of the status of Jerusalem, the capital of the State of Palestine." – From a recent statement of a Palestinian delegation to the (Catholic) Apostolic Delegate in Jerusalem.

It seems that unhappy reactions to recently improving Vatican-Israel relations have not been restricted to those who view Rome's motives with founded suspicion. The above statement was signed by, among others, the Mufti of Jerusalem and Jerusalem Anglican Bishop, Samir Kafity.

Also expressed was the "Council's" app-

reciation of the "Vatican's position on the Question of Palestine, and the legitimate rights of the Arab people of Palestine, including those of Jerusalem".

For the Anglican Church's official position on the statement – the Bible does after all designate Jerusalem as the Jewish nation's capital – the *Digest* put the following questions to the Archbishop of Canterbury:

1) Does the Anglican Church officially regard Jerusalem as the capital of the State of Palestine? or

2) Does the Anglican Church officially disavow this position?

3) What is Canterbury's official position on the developing ties between the Vatican and Israel?

Responded Lambeth Palace:

"There is no "official" (sic) Anglican view on your questions – the appropriate authority for answering the questions is Bishop Samir Kafity. Sorry."

The College of Judea and Samaria

The Beit Balint complex was dedicated on October 22, 1992 at the College of Judea and Samaria.

Former President Ephraim Katzir was the guest of honor along with past Finance Minister and Chairman of the College Yigal Cohen Orgad. The Complex will consist of lecture halls, research labs and dormitories.

The College of Judea and Samaria, located in the city of Ariel, is an authorized branch of Bar Ilan University.

The College answers a growing need for higher education and professional training in the State of Israel, and specifically in the center of the country, including Judea and Samaria. The opportunity for higher education for the general public, with special emphasis placed on the needs of recently released soldiers and new immigrants, is vital to both the economic growth of the Israeli market and as a response to the demands of the country's various social strata.

In addition, the College provides a center for academic research of issues central to the Jewish people, while strengthening the

awareness of the relationship between the Jewish nation and the Land of Israel.

In the present school year, 1992/3, 2,400 students are enrolled at the college, including some 600 new immigrants. The college employs over 200 teachers and professors at the various academic levels.

The College expects to grow from about 900 students three years ago, to an estimated 5,000 students in 1996 and 10,000 by the year 2000.

The College has seven main branches, including a Research Center and technological incubator; an academic branch including academic-level studies in the humanities, social and natural sciences, and studies for a B.S. degree in technology; a technical school for engineering, with special government funding for recently released soldiers; and year-long preparatory programs to enhance the skills required for success in academic frameworks.

MK Ze'ev Binyamin Begin, Chairman of the Research Center of the College.

continued from page 1

ARAB NEGOTIATING STYLES: THE MASK IS THE METHOD

The arrival of Arab negotiators at the peace table in Madrid and Washington must be interpreted through the prism of the Oriental cultural code. The very fact that Arabs openly engage in dialogue with Israelis, in the paradox of Mideastern politics, that they will ever more cautiously disguise their motives and intentions at the moment that they allegedly expose their public position. Exuding at times good-will and affability as befits traditional Eastern hospitality conceals the long-term gains that ostentatious sociability is designed to reap. In this spirit, it is truly remarkable how the Arabs have perfected the art of seeming to be conceding when they are demanding (no less amazing perhaps than the Israeli inclination to consider concessions as gains rather than losses). Another tactic to note concerning the less-than-candid Arab approach is the pose of accommodating the Israeli demand for direct negotiations, but only to exploit this for the purpose of inviting third-party (that is, American and European and even Chinese) intervention to compel Israel into capitulation.

The masking of Arab diplomacy and

negotiations is designed to maneuver Israel into a corner from which there is no political retreat. Once that happens, then the territorial retreat will be executed. And when that occurs, the inauguration of regional peace will be celebrated by all the joyous parties - except for one.

The Arabs will no doubt continue to proceed with cunning and conviction with their program to de-Zionize Israel. To contend, Israel requires both profound moral faith in its national case and the capacity to cultivate an 'oriental' grasp of the region in which it lives.

Dr. Mordechai Nisan lectures on the Middle East at the Hebrew University of Jerusalem, Rothberg School for Overseas Students.

A WORD ABOUT AN ACRONYM/METONYM

YESHA is an acronym formed by the initial letters of Yehuda, Shomron and Aza, the Hebrew for Judea, Samaria and Gaza. YESHA translates as "salvation" and is thus a metonym.

Publication of The YESHA Report is sponsored by the YESHA Council of Jewish Communities, established in 1979 as the umbrella organization and lobby group on behalf of the Jewish cities, towns and villages beyond the Green Line.

Articles appearing in The YESHA Report may be reprinted with proper acknowledgement.

EDITORIAL ADDRESS: The YESHA Report, Yeha Council of Jewish Communities, 16B Ramat Hagolan St., Jerusalem, Israel Tel: (972-2) 810624 Fax: (972-2) 814072.

EDITORIAL BOARD: Yisrael Medad Yedidya Atlas Barbara Oberman
Avigail Frij Bob Lang Rachel Ginsberg Yechiel Leiter

Civil Administration Budget Up 150%

The 1993 development budget of the Civil Administration for Judea and Samaria allocated for the Arab population was increased by 150%. This was announced this month by Brigadier-General Gabi Zohar, the administration's head.

Zohar indicated that the increase was part of a plan to influence those Arabs who could support the Labor government's peace process as opposed to the rejectionists.

Projects included in the budget are sewage disposal, industrial parks, water drilling, school construction, hospitals, telephones and electrical generators.

A spokesperson added that in the last year and a half, 180 permits were issued for new factories.

Golan Heights Rally

Tens of thousands of Israelis filled up the Malchei Yisrael Square in Tel Aviv on November 16th and the overflow spilled into Ibn Gvirol Street blocking traffic for blocks.

The assembly was called to protest the willingness of Prime Minister Rabin to withdraw from portions of the Golan Heights, in contradiction to his election campaign promises, and to dismantle Jewish civilian communities.

Hundreds of buses brought in demonstrators from the all over the country. The crowd was addressed by representatives of the Golan Heights communities foremost among them Labor party members as well as Labor MK Avigdor Kahalani.

Smith Poll Findings

In a public-opinion poll conducted by Hanoch and Rafi Smith ("Israel's Gallop Poll") within the last month, face-to-face interviews were conducted with 1,133 people comprising a representative sample of the adult Jewish population. The Smith Poll reports among its findings:

"We asked about the image of the settlers and Peace Now: "What are your feelings towards each of the following segments of the population:"

	Identify with	Sympathetic, acceptable	Neutral	Not so acceptable	Oppose	Other
Towards the settlers	23%	19%	22%	14%	17%	5%
Towards Peace Now	8%	12%	20%	17%	36%	7%

American Jewish Leaders Tour YESHA

Leaders of the American Jewish Congress (AJC), National Jewish Community Relations Advisory Council (NJCRAC), and the United Jewish Appeal (UJA) have visited throughout YESHA to learn first hand about the growth in the communities as well as the mood of their residents.

The top leadership of NJCRAC toured through YESHA on October 25 meeting with Yisrael Harel, YESHA Council chairman, at Ofra and Mayor Ron Nachman at Ariel.

The group included Maynard Wishner, Karry Rubin and Martin Raffel and another 20 NJCRAC staff and executive board members. The tour was accompanied by Yisrael Medad, YESHA REPORT Editor.

NJCRAC's policy plenary recently decided it would be inadvisable to express any

opinion on the Jewish communities located in YESHA.

On November 15 President Robert Lifton, along with the executive committee of AJC, were hosted in Psagot by Mate Binyamin Council Head Pinchas Walerstein and his deputy Yehuda Pinsky. The tour was conducted by Bob Lang, a spokesman for the YESHA Council. One of the AJC's members commented that "the settlers were the new Jewish pioneers and that they should succeed with their Zionist work of developing Israel."

UJA's Young Leadership (1,000 people) visited 15 different communities during their last trip. Missions from Minneapolis, Tucson, New Orleans, Palm Beach, Madison (Wisconsin) and Allentown (Pennsylvania) also had a first hand experience with a visit and lecture at a YESHA community.

INTRAFADA Casualty Watch

As of November 12, 1992, a total of 807 Arabs have been killed by fellow Arabs in the intrafada, the internecine violence parallel to the intifada directed against Jews.

The breakdown is as follows:

- * 758 killed for "cooperating with the authorities"
- * 43 killed in internment camps
- * 6 killed incidentally in actions against Jews

Government Limits Aid to YESHA

Recommendations presented by a special committee of directors-general, headed by Shimon Sheves, redefine those areas which are considered development areas and are entitled to special tax breaks and loan advantages.

According to reports, all YESHA communities have been removed from the list of preferred locations. YESHA Council sources indicate that if this indeed the case, court action will be taken to offset political discrimination which ignores economic and geographic factors.

Quotes & Anecdotes

"[The Palestinians] want East Jerusalem. They still want Granada and Cordoba and half of Spain. This is basic to Islam... the way of the Palestinians is the path of war and blood."

— *Teddy Kollek, Boston Globe, Nov. 1992*

"Suppose the interim arrangement is agreed upon...the PLO-Tunis will turn into the World Zionist Organization."

— *Prime Minister Rabin, Nov. 29, 1992*

"I said I was against capital punishment everywhere...however, the problem of collaborators exists and when young Palestinians are 'bought' by the Israelis we have to find ways to retaliate."

— *Sari Nusseibah, on the intrafada, Outlook, November-December 1992*

"This nasty little book is a fine example of how it is possible for a reporter to be thoroughly dishonest without telling too many outright lies."

— *Hillel Halkin on Robert Friedman's Inside Israel's West Bank Settlement Movement, Jewish Forward, November 6, 1992*

"Our government must make it clear that Israel is not on the bargaining table but is at the bargaining talks."

— *Former U.S. President Harry S. Truman, April 24, 1958 commenting on American pressure on Israel to withdraw from the Sinai Peninsula*

"This is more than an agenda. It is an agreement which sets the foundations for a peace pact," said Abdel-Rahim Mallouh, a leader of the Popular Front for the Liberation for Palestine. "The agreement entails real dangers because it sabotages the whole peace process," he said.

— *From the Jerusalem Post, November 6, 1992, in response to the peace talks agenda agreed upon by Israel and Jordan. Mallouh is a member of the PLO executive committee; the PFLP is the second-largest faction of the PLO*

"Islamization is a subconscious process. It creeps into the mind and spirit after failures like Barcelona and transforms people into sciopathes"

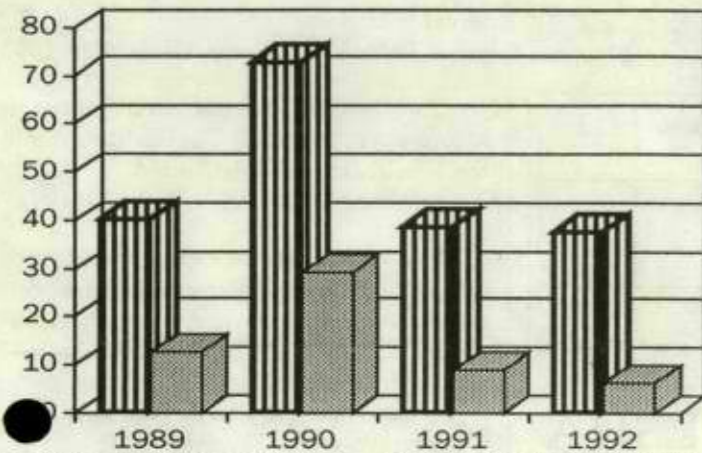
— *Ahmed Kamal, Minister for Youth and Sports under Anwar Sadat, fearing Egypt's ignominious no-medals Barcelona Olympics performance will reinforce rising anti-government Islamic fundamentalism. Wall Street Journal, Aug. 27, 1992*

Five Years of Intifada

Five Years of Terror*

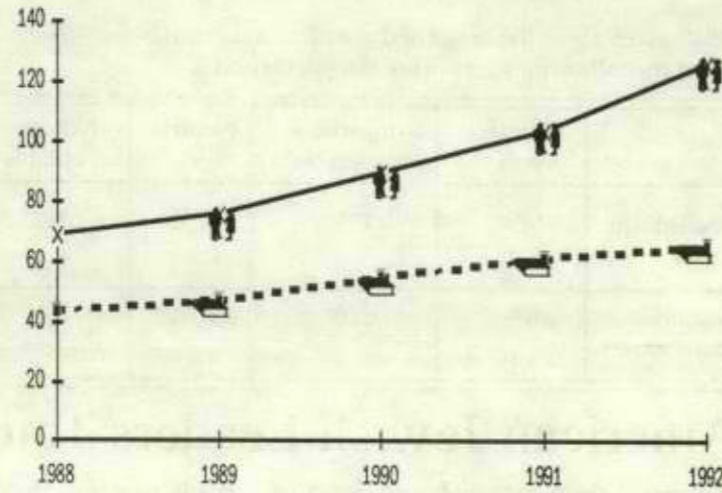
vs.

Five Years of Growth

*Figures not available for 1988 — the first year of the Intifada

■ Attacks (in 1000s) ■ Injuries from attacks (in 100s)

■ Population (in 1,000s) ■ Educational Institutions (in 10s)

BILL CLINTON
P.O. Box 615
Little Rock, AR 72203

*Edward Weinstein, Co-Chairman
Heartland Political Council
16B Ramat HaGolan Street
Jerusalem 91181, Israel*

Paid for by the Clinton/Gore '92

BILL CLINTON

*Thanks for all you've
done for the campaign.
Your efforts made a
real contribution to
our success, & am
grateful to you
Tom*

Silvan Shalom
Likud
The Knesset
Jerusalem 91999

Contribute to YESHA

A Monthly Publication
of News and Opinion
from the Council of
Jewish Communities in
Judea, Samaria & Gaza

American Friends of
YESHA Council
12017 Brookhaven Drive
Silver Spring, MD 20902

YESHA COUNCIL
16B RAMAT HAGOLAN ST.
RAMAT ESHKOL
JERUSALEM ISRAEL

YESHA visitors — p.3

THE YESHA REPORT

DECEMBER 1992 / Kislev 5753 / No. 7

NEWS AND OPINION FROM THE YESHA COUNCIL OF JEWISH COMMUNITIES IN JUDEA, SAMARIA & GAZA

Diplomacy and Deception

The demystification of the Middle East and its Muslim-Arab peoples and politics is the first requirement in comprehending the character of the present Israeli-Arab peace talks. Arab diplomacy, rooted in a particular cultural context, is a public emanation of a traditionally abusive mentality toward non-Muslims, a dogmatic fixation on the presumption to dominate, an instinctive grasp of the locus of power, and a capacity to masterfully conceal more than is ever to be revealed. In short, the Madrid Peace Conference and its unfolding aftermath is a theater of the political occult.

The overall Arab campaign against Israel utilizes a war-and-peace strategy whose vitality and utility are hardly in question. In Washington, Moscow, Ottawa, and elsewhere on the Madrid Conference negotiation circuit, the highly lucid Arab delegations unleash their verbal weapons at the very same time that Palestinian terrorists unleash their deadly knives on Jewish victims in Israel. As the Syrian and Lebanese teams make pretenses of wanting peace, the Hizballah fanatics in southern Lebanon conduct Jihad and aim their katyusha rockets at Israeli civilians in the towns of Upper Galilee. Syria acquires more Scud missiles and continues to develop its chemical warfare capacity while its negotiators, defiantly earnest in tone, declare their country's commitment to end the conflict with Israel.

The Arab approach is to conduct the peace talks with Israel as a war of diplomatic attrition. The Israeli side, after all, is by its political culture unfit to sustain a firm permanent negotiating stance and, sensitive to leftist criticism at home and abroad, slips inevitably into one-sided concessions to assure that the talks continue. The Rabin government has initiated many measures to appease the Palestinians, repudiating a policy of expulsion for terrorists and agreeing to the participation of non-resident Palestinians in the multilateral talks on the issue of refugees. Consistent with the Islamic ethos that informs the peace-and-war strategy, Israeli concessions are interpreted as weakness and

are reciprocated from the Arab side with further Syrian diplomatic militancy and more brutal Palestinian violence.

ARAB DIPLOMATIC SUBSTANCE

The heart of the Arab negotiating position has on the surface moderated since 1967. At that time, and from Israel's founding in 1948, the collective Arab stance was 'no peace, no negotiations, no recognition of Israel'. They decided to dismantle all of Israel or liberate all of Palestine, and they said so.

The new Arab position that crystallized in the 1970's, and was applied by President Sadat in the Camp David Accords, pursued more limited diplomatic goals through the medium of rhetorical facade. Now the Arabs demand the return of only the '67 Israeli territorial gains and a Palestinian state in Palestine, but not all of Palestine. The rise of an anesthetizing peace treaty — a piece of paper — is the formal price to pay. But were these Arab demands to be met, the political and strategic conditions would already be at hand for the ultimate elimination of Israel. Nonetheless, the Arabs will claim for their new negotiating position the halo of peace when it is, in truth, merely a prudent method to achieve an old goal.

With the Rabin government's full acceptance of UN Resolution 242 as valid on all fronts, specifically regarding the Golan Heights, Israel has completely succumbed to the grand inversion of the true terms of reference of the Arab-Israeli conflict. Israel's war of 1967 was just, moral, and legal, thus making the demand for territorial re-recovery a political presumption that perhaps only the arrogance of Arabs can conceive. In addition, the idea of territories-for-peace' as embodied in Resolution 242 is

culturally and geographically misconstrued: the Arabs cannot give peace to Israel because they do not believe in it, and the Israelis should not give territories to the Arabs because they cannot afford it. It follows that the satiated Arabs should give land to tiny Israel while the Israelis, who put great value on ending the conflict, can give peace to the Arabs.

The complete list of Arab claims and demands against Israel is not a political recipe for peace with an integral and solid Jewish state. Territorial withdrawal and Palestinian refugee return would emasculate Israel's already precarious strategic and demographic existence. A Palestinian state would dissolve Zionist ideology, while a peace treaty would evoke global enthusiasm and support for the Arabs generally and the Palestinians particularly. Israel would become a pariah in the era of peace.

Indeed, an Israel that can smash the PLO in Lebanon and destroy an Iraqi nuclear reactor near Baghdad cannot easily be destroyed by Arab forces. Moreover, an Arab world reeling from the folly of Saddam Hussein in the Persian Gulf area, and temporarily lacking active Egyptian military participation, is not an Arab world necessarily prepared for war against Israel. Another way was needed and it is the diplomacy of deceit.

continued on page 2

הד בית"ר

ידיעון ההנהגה העולמית

יולי 1993 תמוז תשנ"ג

המשרת:
גישון סתיו
זאב בן יוסף
דוד גליקן
הכתובת:

בית גרידור

עמק המעלה

ירושלים 76817

טל: 02-792788

פקס: 02-791713

ועידת הליכוד: בית"ר היא תנועת הנוער של הליכוד.

ועידת הליכוד אשר נפתחה בחודש שעבר, ברמת הגולן, אישרה את מצע הליכוד בנושאי חינוך, תרבות וספורט. תרבות וספורט וקבעה, כי בית"ר היא תנועת הנוער של

הליכוד.

מאת: גרשון סתיו

בית"ר יקרה

בית"ר מצויה בעיצומם של ארועי שנת השבעים להקמתה. זוהי "חתיכת הסטוריה" אפילו במונחים של עם עולם. רבים רואים הודמנות זו אמתלה או תרוץ לשקוע בנוסטלגיה, להכין סכומים ולתעד חלקם בהיסטוריה. וכדי להעמיק עוד יותר את הזכרונות ולהאדיר עוד יותר את משמעות פועלם באים חשבון עם בית"ר היום.

איני רוצה לעסוק כאן בהתחשבות מסוג זה. אבל אני רוצה לקבוע בודאות. בית"ר הינה הגוף היחיד במחנה הלאומי, הנושא את ההשקפה הלאומית הזיבוטינסקאית נטו. לצערנו אין עוד אירגונים או תנועות אשר המאבק על נפש העם ובמיוחד על נפש הנוער מבטאים באופן, ברור, חד משמעי ונמרץ את מסר שלמות העם בארצו השלמה ודוגלים בחברה בה חרות האדם היא ערך היסוד.

דור המיסדים הולך ונעלם, כדרכו, ואיתם גם נמוג חלק מהמוסדות שהיו פעילים.

במקום לאחד הכוחות ולרכו את המאמץ ישנם חברים הדבקים בארגון הקטן שלהם שרשימת חבריו הולכת ומצטמצמת.

זו העת לגילוי גדלות רוח וויתור על עניינים שוליים. יש לפקוח עינים ולראות שמה שיריבינו מעוללים בתחומי התאטרון, הספרות, האמנות והתקשורת גרם לנוק מתמשך בכח העמידה של הישראלים ובמורל הלאומי.

למעשיהם יש ערך, או נכון יותר לומר נוק מצטבר שפגיעתו רעה. ואין בידינו תשובה.

לכן יש להתאחד ולתמוך בעשית בית"ר ובפועלה החינוכי.

יש לנטוש כל חשבון וכל התחשבות כי בפרפרזה של דברי ראש בית"ר נוכל לומר "אם טובה ואם רעה, אם קלה ואם קשה, אם זולה ואם יקרה - זוהי תנועתנו" - ואני הקטן אומר לכם זוהי תנועה יפה, טובה ויקרה אשר התרחבה מאד אבל עדין נמצאת רק בראשית המעלה.

בברכת תל-חי

הרצל מקוב

במסגרת הועדות המכינות לוועדת הליכוד, קיימה ועדת החינוך בראשותו של הבי שלמה גרבר, ראש המחלקה לנוער והחלוץ, מספר דיונים מעמיקים אשר יצרו את התשתית למצע הליכוד בנושאי חינוך, תרבות וספורט. המצע אושר פה אחד על ידי ועידת הליכוד. בוועדות החינוך על שלוחותיהן נטלו חלק בית"רים, אנשי חינוך מרחבי הארץ.

מתוך עיון במצע שאושר, נראה כי ועידת הליכוד התייחסה באופן רציני ומעמיק לכל נושאי החינוך, התרבות והספורט. הליכוד רואה בחינוך אבן יסוד בבנינה של החברה בישראל וקידום "החינוך הוא יעד מרכזי במדיניותנו". על החינוך הממלכתי, קובעת ועידת הליכוד, "לעמוד מעל המחלוקות והשסעים המפלגים את החברה בישראל ולבנות תשתית משותפת לכלל התלמידים: ערכים, ידע ומיומיות. תשתית זו תהא ניוונה ממורשת העם היהודי ממקורותיו וממיטב היצירה הרוחנית של אומות העולם."

עוד מתוך המצע בפרק "התשתית ועשייה חינוכית": "הליכוד רואה ארבעה תחומים מרכזיים שעליהם יש להשתית את העשייה החינוכית בישראל:

חינוך לאומי ציוני, חינוך טכנולוגי מדעי, חינוך חברתי, חינוך הומניסטי ואסתטי. בפרק זה, בין כלל הנושאים, יש התייחסות ללשון העברית - "הליכוד יפעל לחיזוק מעמדה של השפה העברית התיקנית באמצעי התקשורת ובבתי הספר ויעודד גופים ציבוריים ומסחריים, לבחור בשמות עבריים ולהתגייס למטרה זו."

בפרק החינוך הבלתי פורמלי, מתייחס מצע הליכוד לתנועות הנוער ולמסגרות החינוך הקהילתיות: "תנועת הליכוד רואה עצמה

המשך בעמי הבא...

בית"רים חניכי מעו"ז צפת, במצע דגלים, ברמת הגולן, בטכס פתיחת ועידת הליכוד.

מר שמיר - תל-חי !

משמר כבוד של דגלנים מבית"ר מקדם בברכת תל-חי את ח"כ יצחק שמיר, בביקורו בחודש שעבר באעו"ז "סרסל", אשר על יד פריז, בצרפת. מאחוריו מר ז'אק קופפר, יו"ר התנועה בצרפת.

מתוך מצע הליכוד

"לחינוך הלאומי-ציוני, כתורת חיים מעשית, ינתן מעמד מיוחד בכל שלבי מערכת החינוך. החינוך יושתת על ערכי הנצח של מורשת ישראל, וישאף לטפח אהבת מולדת והכרה בלתי מסויגת בזכותנו עליה. חלוציות, נאמנות ומסירות לעם ולמדינה, ונכונות להגן עליהם בעת פקודה, השבת עטרת העבודה העברית ליושנה, וטיפול מוסר העבודה. מורשת העם היהודי לדורותיו מהווה מעין בלתי נדלה של ערכי מוסר, ומידות טובות. יש לשאוף להקנות באמצעותה יחס של כבוד לזולת, חרות, שיוויון, עזרה הדדית, סובלנות, אהבת הבריות וטוהר המידות".

המשך מעמ' קודם:

מחוייבת לחינוך להגשמה ציונית, במסגרת תנועות הנוער הציוניות ותעשה כדי להרחיב ולהעמיק פעילותן, במסגרת תקציב הרשות המקומית. בענין זה קובעת ועידת הליכוד, כי "בית"ר היא תנועת הנוער של הליכוד".

החינוך הבית"רי וההגשמה הציונית, היו מאז ומעולם רוחה ונשמתה של תנועתנו. לכן, אנו כבית"רים, רואים בדיוני הועידה בנושאים אלה ובמצע אשר אושר, משב רוח רענן אשר, אנו מקווים, יפיח רוח חיים ויצעיד את התנועה על דרך ההדר והמוסר, להגשמת חלומנו הציוני.

"דוקא היום, הישיבה שלנו בשומרון, חשובה מתמיד".

מאת: בדהצור

שיחה. על כוס קפה. עם מירב כהן. מפקדת מעוז בית"ר. "מעלה שומרון".

משוט בארץ - חניכי מעוז "מעלה שומרון" באחד ממפעלי התנועה

המדריכים ומהוה מקור חשוב להכוונת אופי הפעילות החינוכית במעוז.

הישוב "מעלה שומרון", הוא מעורב. דתיים וחילוניים מתגוררים בו והפעילות המנוהלת במעוז נגזרת מאופיו המיוחד של הישוב. הפעילות בשבת, למשל, היא כמובן, ללא חילול שבת. הנהלת הישוב רואה בעין יפה את פעילות בית"ר במקום ומעניקה למעוז תמיכה מלאה - גם ארגונית וגם כספית. ההורים שותפים מלאים לפעילות.

גם הקשר עם ההנהגה הארצית הוא חזק, מפי המחוז, מושיק, נמצא בקשר שוטף עם מפקדת המעוז והמדריכים. הביקורים במעוז הם תכופים - הכל במידת הצורך. המדריכות נעזרות בחומר ההדרכה הרב הנמצא במרכז ההדרכה בת"א.

מירב כהן מציינת, כי הפעילות במעוז, בישוב, נושאת אופי מיוחד: "החילוניים לומדים בבית הספר ב"אלפי מנשה", הדתיים לומדים בביה"ס הדתי ב"קרני שומרון" והמעוז מאחד אותם בפעילות החינוכית במסגרת שהיא לא פורמלית".

לבסוף, אני שואל, איך ההרגשה לנסוע לביה"ס עם ליווי צבאי צמוד? "נכון", מציינת מירב, "אצלנו יש ליווי צבאי של ההסעות לבתי הספר - אבל בת"א בפתח בתי הספר, יש שומרים מזויינים. מבחינה זאת אין הבדל. זו אותה ארץ ישראל...".

את מירב כהן, פגשנו במרכז ההדרכה החדש, של בית"ר, רכונה על ערימות ספרים, מקבצת ומעטרת חוברת אשר תוכנה, מסכת, באופי ההגדה של פסח, לציון 50 שנה למרד גטו וארשה. את המסכת עתידים הבית"רים להעלות בערב זיכרון, שיוקדש לנושא, במהלך הכנס הארצי של בית"ר, שהתקיים בחול המועד פסח, בנורדיה. עלעול בחוברת מלמד, כי מירב כהן, היא ברוכת כשרונות, חדורת אמונה ומלאת מוטיבציה.

מירב, צעירה שופעת אנרגיה, משקיעה מזמנה וממרצה, גם במעוז בית"ר "מעלה שומרון". מירב היא מפקדת המעוז, חברית, בת 22, תושבת "שבי שומרון", ישוב קהילתי דתי בלב השומרון. הוריה עזבו את ערד ועברו ל"שבי שומרון" לפני חמש עשרה וחצי שנים, ממניעים אידיאולוגיים טהורים. "כשאתה גדל במקום מסוים אתה נקשר אליו", מציינת מירב, "אני חושבת בהחלט להשאר בשומרון, אם לא בישוב שלי, אז בישוב בעל אופי דומה. אם אנחנו לא ניישב את השומרון מי יישב אותו? דוקא היום, הישיבה שלנו בשומרון, חשובה מתמיד".

מירב מתגוררת כיום בישוב "מעלה שומרון" בדירה שכורה. מספר פעמים בשבוע היא עושה דרכה לת"א למכללה ללימודי אומנות הצילום והקולנוע "קמרה אובסקורה", שם היא לומדת אנימציה (סרטים מצוירים). חלק הארי מזמנה, היא משקיעה בחינוך הבית"רי של ילדי "מעלה שומרון". "מעלה שומרון" הוא ישוב קהילתי מעורב. מתגוררים בו גם דתיים וגם חילוניים והוא משתייך למשקי חרות ובית"ר. ב"מעלה שומרון" כ-100 משפחות. המעוז נמצא בישוב הישן והפעילות מתרכזת שם פעמיים בשבוע ולפעמים יותר. בגלל אופי הישוב, הורחבה מסגרת הפעילות גם לילדי כיתות א'-ד'. במעוז, שכבת שמשונים וחשמונאים פעילה ותשע מדריכות מפעילות אותה. הכל על טהרת המין היפה - עינת, ליבנת, קרן, אפרת, מעיין, שרון, טל, עדינה וגלית. המדריכות עברו הכשרה במסגרת ביה"ס הארצי למדריכים של בית"ר. חלק גם עברו קורס ב'. בכלל, מעוז "מעלה שומרון", מפגין נוכחות תמידית, במפעלי ההנהגה - מחנות, סמינרים, קורסים, הפגנות וכו'.

תוכנית ההדרכה, המאורגנת ע"י מפקדת המעוז, מירב, כוללת לימודי אי"י, רעיון בית"ר, מחנאות, שירה ומשחקי חברה. חוברת ה"יתלת", אשר מכינה מוח' ההדרכה בהנהגה הארצית, משמשת את

שירות אצ"ל בקופ"ח לאומית

הורחבה הגישה החופשית לרופאים

החברים מוזמנים למרפאות לקבלת פנקס הפניות

הפנקסים הנמסרים כעת לחברים הם בתוקף לשמונה חודשים.

הרינו שבים ומציינים כי השירות החדש חל רק על חברים המשלמים את מיסיהם בהוראת קבע, בגביה מרוכזת (באמצעות מקום העבודה) או בתשלום מראש לשנה. אם ברצונך להנות מהשירות החדש, ואינך נמנה עם משלמי המס באחת הדרכים הנ"ל, הנך מוזמן למשרדי לשכת המס בסניף להסדר הגבייה.

חברים המשלמים את מיסיהם בהוראת קבע, בגביה מרוכזת או בתשלום מראש לשנה, מוזמנים למשרדי המרפאות (בשעות העבודה הרגילות) לקבלת פנקסי ההפניות התקפים כאמור לשמונה חודשים, עד חודש ינואר 94, כסלו תשנ"ד.

בימים אלה החלנו בהפעלת השירות המאפשר לחברים ובני משפחתם לקבל בפעם אחת ולתקופה ארוכה את טופסי ההפניות לרופאים ברוב המקצועות הרפואיים, שירות החוסך ממך את הצורך לגשת לסניף בכל פעם שהנך נזקק לרופא.

על פי השיטה החדשה המונהגת החל מיום ראשון, י"א באייר תשנ"ג - 2.5.93 תקבל במשרד המרפאה את פנקסי ההפניות לך ולבני משפחתך. במעמד זה תעודכן כתובתך לשם משלוח הפנקס הבא לביתך.

קופ"ח לאומית שוקדת בהתמדה על שיפור והרחבת השירות הרפואי לחבריה והשירות החדש המופעל עתה הוא עוד חוליה בשרשרת המערכת הרפואית הלאומית.

קופת חולים לאומית

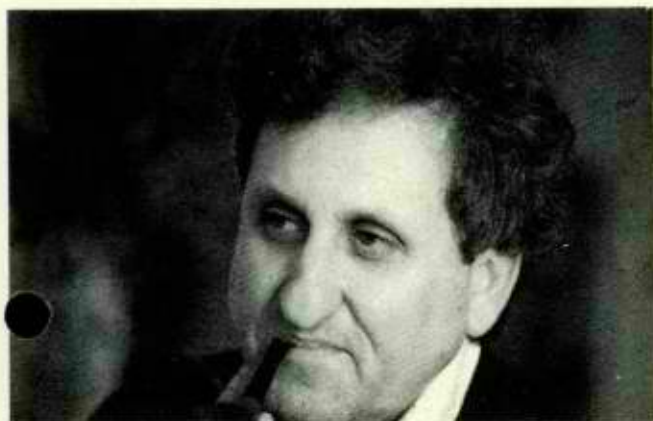
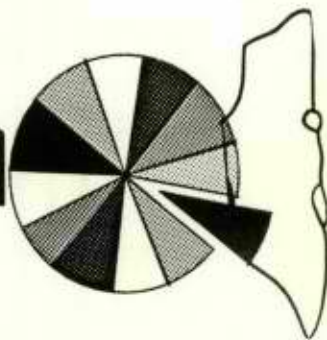
של הסדרות העובדים הלאומית בארץ ישראל

קופת חולים לאומית
60 שנה בשרות הציבורי
247 מרפאות ברחבי הארץ

קופ"ח לאומית - אצלנו התשלום כולל שירות!

רולטת השטחים

לפי א.ב. יהושע

א.ב. יהושע - טרנספר מוסרי !!

הנסיגה ה"כדאית" (א.ב.) הרי שבמחיר לא גדול... ניקח את התושבים ונפנה אותם...

כן, כך הם חייו של האומן המגוייס, לרעיון הפנאטי של שלום בכל מחיר. בביעותי לילה, אני כבר רואה את א.ב. כותב שיר לאלמנת ה"אופציה הכדאית" ולאב השכול על כדאיות קרבנם. "עכשיו ידענו כי לא לשווא נשפך דמנו" יכתוב המשורר, שיר הלל לחיילנו הגיבורים החוזרים שנית לשטחי מולדת נעזבים (על דינו) והפעם לא כדי לפטרל בשכם אלא כדי להעמיס את תושבי נבלוס על משאיות מזרחה - בשם השלום.

משהו רציני השתבש אצל השמאל. לא צריך להיות חד-עין להבחין, שהשלום של היום, איננו מה שהיה תמיד. לדוגמה את שיחות השלום עם סוריה. שם מסבירים לנו שהגורן יוחזר רק תמורת שלום מלא, כלומר: גבולות פתוחים. לעומת זאת מסבירים לנו, חברי-הכנסת מרום ובורג, שצריך לשמור על הסגר לתמיד ומחרה מחזיק אחריהם א.ב. באותו ראיון ל"זמן ת"א": "מעולם לא היה ברור כל-כך לכולם שהרצחנות קשורה בערבוב של שני העמים הללו, ושפתאום נהיה שקט (הראיון נערך לפני הרצחו של עו"ד פיינברג ז"ל בעזה א.ב.) ע"י כך שהפרידו". כלומר: שלום מלא משמעו: גבולות סגורים הרמטית.

אז עכשיו כשהכל ברור לנו כמו השמש בחצות הלילה, שצריך לוותר על שטחים כדי לעשות טרנספר מוצדק ושצריך שלום מלא שבבסיס מהותו עומדים גבולות פתוחים לרווחה וסגורים הרמטית; נשאלת השאלה כיצד זה שלא קמה סערה ציבורית סביב הראיון של א.ב. יהושע. והתשובה: כל עוד ניתן לסגור בבקבוק את שד טמטום השלום בכל מחיר, תעשה התקשורת המגוייסת ככל יכולתה לשם כך. אולם תפקידנו כבית"רים להגיד זאת ולבשר בחוצות אשקלון ות"א את קלון ובזיון השלטון הרע הזה, עד שתסור ממשלת זדון מן הארץ.

מאת: אלדד הלחמי

"אינני יכול להיות בטוח שהפתרון שלי לא ייהרס בידי הפלסטינים; שלאחר שנחזיר את יו"ש אפילו אם בשלבים ועל פי הסכמים ויהי שם פירוז ויהיה שם פיקוח ובכל אופן, יבוא יום ויתחילו לשגר קטיושות לעברנו, או לעשות דברים דומים. ואם יגיע היום הזה, שאני כיונה וכאיש שמאל, אומר: אז אנחנו נפעל נגדם בצורה הדרסטית והקשה ביותר, והיא: אנחנו נפנה אותם. אומר להם: אם אחרי שנתתי לכם את האפשרות להקים מדינה משלכם ולהיות עצמאים ולנהל את חייכם ואתם לא מסוגלים לזה - אז לכו מפה. ניקח אותם ונעביר אותם אל מעבר לירדן בצורה מסודרת.

טרנספר אני אומר בפירושי: אם אין להם יכולת, לאחר שניתנה להם עצמאות, לחיות בשכנות טובה אז שילכו להם מפה.

אם יתברר שאחרי כל מה שעשיתי להם הם לא מסוגלים להשתלט על עצמם, על הכוחות ההרסניים בתוכם, נעביר אותם אל מעבר לירדן ושיהיו שם".

... "הם (הפלסטינים א.ב.) יכולים להשתלט יפה מאוד על פרובוקטורים, ברגע שיהיה להם שלטון משלהם. אני חושב שהם יעמדו בהסכמים ושרגע שתינתן להם העצמאות, הם יבינו שהעמידה בהסכמים חשובה".

... "כדאי לנו לנסות את האופציה הזאת. ואם במקרה היא תיכשל הרי שבמחיר לא גדול, במחיר שהוא לדעתי קטן ביותר, אנחנו ניכנס בכל הכוח למקומות הללו ניקח את התושבים ונפנה אותם" ... עד כאן דברי א.ב. יהושע.

בצעדים מבוססים, אך בצורה מרשימה פוסע הסופר הידוע, אביר השמאל ההומני, אל שטח הדמדומים של שאלת "מחיר הדמים".

בפעם הראשונה, מזה 25 שנים, מציג השמאל את הוויתור על שטחי ארץ-ישראל כמו שהוא באמת: הימור גרידא- "רולטת השטחים", אם תרצו, או "קאזינו הדמים". ברציונליזם השפוי, שעמד לכאורה מאחורי טיעוני המוותרים, הפך לפתע לספרות לשמה - מן הזוית הספקולנטית המתבססת על הנחות שאינן עומדות במבחן המציאות היומיומית - כמו: "אני חושב שיהיה יעמדו בהסכמים". חושבו! על סמך מה? אולי יציג לנו א.ב. איזשהו הסכם שנחתם ע"י אש"פ והחמס וכובד על ידם אי-פעם! ומה עם קביעתו ש"כדאי לנו לנסות את האופציה הזאת" (ממש כמו בבורסה). וכאן מגיע, מי שעמד בשורה הראשונה של מי שתבעו את מחיר הדמים של מלחמת לבנון, משר הבטחון דאז וקובע כי "במקרה שהיא תיכשל (אופציית

ראש ההנהגה העולמית של בית"ר: הגשמה בית"רית בארץ ובעולם

מאת: זאב בן יוסף

הרצל מקוב - ראש ההנהגה העולמית של בית"ר

• ינקתי מילדות תורת בית"ר והגשמה בית"רית • הערכים הבית"ריים הבסיסים קיימים גם היום • מפקד מעויז בנימינה ומפקד קורסים • גם בשירות הקבע דאג לשמור על הקשר עם המעיין הבית"רי • חולשת המימסד הציני הגיעה לחזור להנהגת בית"ר • שמיד ידע לטפל בדברים בצורה ריאלית תוך דביקות בעקרונות • יש בית"רים השוכחים את כור מחצבתם משהגיעו לשררה • הסיבה למפלת הליכוד בבחירות - מורל פנימי ידוד • גולת הכותרת של הפעילות הבית"רית - בריה"מ, הכפלת הסניפים בארץ, • העומק ההגשמה הבית"רית • תנועות הנוער הן תמיד מיעוט חלוצי בית"ר היחידה הפועלת באורח ערכי ואיכותי ולא רק חומרי וכמותי • העתודה הרעיונית הערכית של המחנה הלאומי מפלגה אינה רק אמצעי לבחירת אנשים לתפקידים • הדרך חזרה לשלטון חייבת לעבור דרך גיבוש רעיוני מחדש מבית ומדרשו של ז'בוטינסקי • בית"ר מת"צבת בחזית המאבק על עתיד המדינה.

שאלה: הרצל מקוב, ראש ההנהגה העולמית של בית"ר, האם תוכל לספר משהו על הרקע שלך, ילדותך, החינוך שספגת? **תשובה:** גדלתי בבית בית"רי, ומבחינה זו אולי נמנעה ממני זכות הבחירה, שכן מהיום בו נולדתי ינקתי את תורת בית"ר ואת ההגשמה הבית"רית. הורי הבית"ריים, התיישבו ביישוב הבית"רי הראשון, נחלת ז'בוטינסקי, עסקו בהגשמה ובחינוך, הקפידו על מעורבות פוליטית לאומית ועד היום נוהגים על פי מידות ההדר. לכן במידה רבה, השקפת עולמי ודרך חיי, כפי שאני מבין אותם כבית"רי, עוצבו עוד בבית ובנחלת ז'בוטינסקי.

שאלה: האם יש הבדל בין השקפת עולמך לבין השקפת העולם של הדור הבית"רי הקודם, של הוריך למשל? **תשובה:** ודאי שיש שינויים. הרי העולם משתנה, המציאות משתנה. כשהורי הצטרפו לבית"ר זה היה עוד טרם קמה המדינה וטרם התחוללה השואה, ואין ספק שהמציאות של מדינת ישראל הינה אחרת מזו של דור ההורים שהקים את בית"ר. אבל אני מאמין שהערכים הבסיסיים תקפים גם היום. לכן, כאשר למשל, עמדה בפני השאלה היכן לקבוע את מקום מגורי, אני חושב שהלכתי בדרכם כאשר החלטתי להתיישב ביישוב חדש ביהודה ושומרון. המשכתי אותה דרך בה הולכים ומתיישבים במקום שעם ישראל זקוק לו, מבלי להרתע מהקשיים הראשוניים.

שאלה: מה היה המשך הדרך שלך בנערותך, בצבא, לאחר השירות הצבאי? **תשובה:** עד לשירות הצבאי הייתי פעיל מאוד במעויז בית"ר בבנימינה והייתי מפקד המעויז טרם הגיוס. מכתה חי התחלתי את פעילות ההדרכה שלי, וגם במסגרת הארצית הייתי פעיל מאוד וזכיתי לקבל תפקידים מאוד משמעותיים ומעיינינים כבר מגיל צעיר, כגון- מפקד קורסים,

מקוב בכנס הארצי של בית"ד ארץ ישראל

עוד בטרם התגייסתי. בית"ד היתה תמיד בראש מעייני, לעיתים גם על חשבון עניינים פרטיים אחרים ובהסתכלות לאחור אינני חש שהפסדתי משהו אלא להיפך. היה זה בית ספר מצוין שמפירותיו נהניתי עוד בעת שירותי הצבאי ואני ממשיך להנות אפילו היום. שירתתי בצבא בקבע, כאיש צוות אויר, במשך שבע שנים.

שאלה: האם היה לך איזשהו קשר עם בית"ד בזמן

שירותך?

תשובה: האמת היא ששבע שנים באמת נראו תקופה ארוכה

מידי להתנתק מהמעין הזה של בית"ד, לכן במהלך שירות הקבע נטלתי

חופשה ללא תשלום למשך שנה, ניצלתי אותה כדי לכהן כראש מחלקת ההדרכה של בית"ד. השירות הצבאי השפיע לא מעט על דרכי ותפיסת עולמי,

כשאני רואה קשר משמעותי בין תפיסתה ודרכה של בית"ד ביחס ללגיון וכוח המגן שהיא חידשה בציונות, התובע איכות, דיוק, משמעת, ועצב ההתנדבות לצבא הקבע, השתלבו היטב בתפיסת עולמי הבית"רית.

שאלה: מה היה המשך פעילותך לאחר השחרור מצה"ל?

תשובה: סיימתי את שירות הקבע בשנת 1981 ואז, בכנס ארצי של בית"ד נבחרתי לכהן, כמועמד יחיד, כראש ההנהגה הארצית. הכרתי את

התנועה לפני ולפנים במובן האישי, בעיקר דרך הפעילות שלי בקורסי המדריכים, זו המסגרת המרכזית בה נפגשים הבוגרים של בית"ד. מאחר שמגיל צעיר מאוד שימשתי בתפקידים בכירים, במסגרת זו, נוצרה היכרות הדוקה לא רק עם המעו"ז ממנו באתי, אלא גם עם בוגרים רבים מכל הסניפים.

שאלה: האם תוכל להגדיר את ההבדל בתחושה ובאחריות של התפקיד ההוא לבין הנוכחי - ראש ההנהגה העולמית?

תשובה: ההבדל העיקרי הוא, שבתפקיד ראש ההנהגה הארצית יש מישור מעליך ועם כל האחריות הכבדה הרובצת על ראש ההנהגה הארצית

של בית"ד בישראל (ויש אחריות משמעותית לפעילות של מאות בני נוער, מפעלים לניהול מערכת כספים, הפעלת כוח אדם רב) בכל זאת יש מישור מעליך, אליו אתה יכול לפנות בעת מצוקה, או התלבטות. אבל כראש ההנהגה העולמית, מבחינת בית"ד, אתה נושא בתפקיד הבכיר ביותר בו אתה מרגיש את עוצמתה של הבדידות והאחריות הבלעדית הכבדה המוטלת על כתפך.

שאלה: בשנות השמונים התמנית ליועץ בכיר לראש מחלקת העלייה בסוכנות. מה העניק לך תפקיד זה והאם היה לו קשר

כלשהו לפעילותך הבית"רית?

תשובה: השירות במחלקת העלייה העניק לי היכרות יותר משמעותית עם העולם היהודי, עימו היה לי עד אז קשר רופף בלבד. כל חיי התנהלו

כאן בארץ, פרט לתקופה קצרה של לימודים מטעם הצבא, בלי שום קשר עם היהודים שם. לכן תקופה זו, במחלקת העלייה, העניקה לי היכרות עם אופי החיים היהודיים בגולה, לא רק מקריאה וממיתוסים, אלא באופן יותר בלתי אמצעי. יחד עם זאת היכרתי מקרוב גם את המימסד הציוני והסוכנותי. עצם ההיכרות הזו, הניעה אותי באותה עת, לנטוש את התפקיד ולחזור לשרת את בית"ד.

שאלה: כיהנת כמנהל לשכת ראש הממשלה. האם תפקיד זה תרם לך משהו?

תשובה: שירתתי כחצי שנה בתפקיד והיה זה בית ספר בלתי רגיל, בהיותי מצוי במוקד ההכרעות הלאומי, בצומת המרכזית של קבלת

ההחלטות בתחומי החברה, הכלכלה, הביטחון, המדיניות. שירתתי לצידו של יצחק שמיר (שראה בתפקיד שליחות ולא שררה) שפעל כראש הממשלה על פי תפיסת עולמו, שהיא תפיסת עולם בית"רית המהותה. האמונה שלו בארץ ישראל ובוכותנו עליה כולה, מחד גיסא, ומאידך - התפיסה שאפשר וצריך לטפל בדברים מתוך אחריות מדינית; ואנחנו תנועה מדינית; וצריך לטפל בדברים בצורה מציאותית ריאלית, אבל תוך דביקות בעקרונות. כל

המשך הראיון בעמ' הבא...

המשך מעמי' קודם:

הדברים האלה שימשו עבורי בהחלט בית אולפנא להמחשת הדרך בה צריך בית"רי לנהוג בעת שליחות. לצערנו אנו רואים דוגמאות של בית"רים אחרים שכאשר הם מגיעים לכהונה ולשררה הם שוכחים לעיתים את כור מחצבתם.

שאלה: מהו הלקח החשוב ביותר אותו למדת בתפקיד זה?

תשובה: העובדה שהליכוד הלך לבחירות עם מוראל פנימי ירוד היא בעיני הסיבה העיקרית להפסדנו בבחירות. כי על פי נתונים שלהערכתי הם אובייקטיביים, לא היתה שום סיבה שהשלטון יעבור לידי הצד האחר ורק חוסר הנכונות להילחם והרצון לתפוס בכל מחיר תפקידים בתוך המחנה פנימה, הם היו הגורמים להפסד בבחירות.

שאלה: איך אתה רואה את השיגי בית"ר עד עכשיו? מהי גולת הכותרת של הפעילות הבית"רית בשנים האחרונות?

תשובה: יש מספר דברים שקרו בבית"ר ושאיני רואה בהם הישג חשוב מאוד לתנועה ואני מדגיש זאת, שכן אני סבור, שבכל תחום ובודאי שבתנועה כשלנו, ההישגים הם תוצאה של מאמץ משותף, של תרומה קולקטיבית של האנשים. ההנהגה הנוכחית של בית"ר קבעה לעצמה מספר יעדים: דגש על הפעילות הבית"רית בברית המועצות (קבענו זאת עוד כשהיתה קיימת ברית המועצות מאחורי מסך הברזל), דגש על פעילות בית"ר בארץ ישראל, דגש על ההגשמה הבית"רית. בכל שלושת היעדים הללו, שנקבעו מראש, בסוף שנות השמונים, אפשר לראות התקדמות משמעותית מאוד, אף שאולי לא מספקת דיה, אבל התוצאות בטוח ניכרות.

שאלה: האם תוכל לפרט יותר בנקודה זו?

תשובה: בחבר העמים וברוסיה בית"ר היא התנועה הציונית הראשונה, שהחלה לפעול שם. היא גם התנועה הגדולה ביותר שם, מבין כל תנועות הנוער הציוניות, תנועה המוכרת בקהילה היהודית הגדולה בחבר בעמים ומוכן שבתוך גלי העליה משם, אפשר לזהות את חניכי בית"ר עולים וממשיכים להגשים במסגרת בית"ר, אם במסגרת הקליטה שלנו באולפן נורדיה ואם, אחר-כך, ביישובי בית"ר בישי"ע, כשהם מצטרפים כגרעינים או משתלבים במסגרת החיים הכללית במדינת ישראל.

היעד השני - בית"ר ארץ ישראל. מסדר-גודל של 30 מעו"זים של בית"ר בארץ ישראל, הכפלנו מספר זה והגענו ל- 70 מעו"זים פעילים. מסדר-גודל של 150 - 200 חניכים בביה"ס הארצי למדריכים, המפעל החינוכי המרכזי של בית"ר בישראל, אנו קולטים עתה כ- 400 - 500 חניכים, כאשר כל חניך כזה יוצא לשטח ומביא לבית"ר עוד 10 - 15 חניכים.

היעד השלישי - חיזוק ההגשמה הבית"רית: בתוך בית"ר ארץ ישראל, אנו רואים גידול רב. אם פעם אורגן גרעין נח"ל אחד בשנה, היום מתגבשים בשנה כשבעה גרעיני נח"ל, עם שתי האחזויות שאנו מחזיקים, עם משק יעד ועם יעדי הגשמה חדשים.

שאלה: מהם יעדי ההגשמה שהושגו על ידי בית"ר?

תשובה: יש מספר דוגמאות, כגון- פעילות הבנייה העברית בחברון בה התחלנו, שלצערנו הגדול הופסקה בעטיין של הגזירות שהטילה הממשלה הנוכחית. הפנינו גרעינים שלנו, לקליטת עליה בערים ועיירות כגון- צפת ואופקים.

כל תחומי הפעילות האלה, מהווים פריצת דרך, והשפיעו לא רק על בית"ר. הנח"ל כולו הלך אחרינו בהקשר של קליטת עליה, למשל, ושוב משמשת בית"ר בהקשר זה כחלוצה, אם כי בסדר גודל המשפיע רק על תנועות הנוער האחרות. בעניינים אלה, שסבורני, שהם המדדים הנכונים לפעילותה של בית"ר, יש התקדמות. לא מספקת. איננו מסתפקים ב- 3,000 חניכים אלא היינו רוצים שיעלו לתל-חי 30

מקוב, בטכס פתיחת מעו"ז בית"ר ע"ש רונסון ברעננה

מקוב נושא דברים, בפני הועד הציבורי, לאירועי שנת השבעים

או מידי פעם בחופשות ופחות כאמצעי חינוכי המשפיע על השקפת העולם של הנוער. אנחנו בבית"ר רואים מצב זה, בעוד שבתנועות אחרות אין מודעים לו מספיק ולכן אננו משתדלים לפעול באורח ערכי ואיכותי יותר מאשר כמותי וחומרי.

אגב, מחקרים שנעשו על תנועות הנוער מראים שבאמת התנועות המשפיעות ביותר על העמדות של חבריהן הן בני עקיבא ובית"ר. כי בתנועות אלה יש מיתאם רב יותר בין ערכי התנועה לבין דרך החיים של החניך הבוגר. דוגמא נוספת לכך שאפשר לנהוג אחרת, היא העובדה, שהצלחנו להגדיל את הגיוס לנח"ל, כאשר התהליך הכללי בתנועות נוער אחרות הוא - ירידה דראסטית בתחום זה. זאת השגנו גם על ידי עבודה אבל גם באמצעות הצבת יעדים אטרקטיביים אמיתיים בפני הנוער, בינהם יעדים קשים כמו חרון או קליטת עליה.

שאלה: מהו המעמד של בית"ר כעתודה רעיונית וכחלק של המחנה

הלאומי והליכוד?

תשובה: בית"ר רואה עצמה כמובן כחלק מהמחנה הלאומי והיא רוצה להשפיע עליו ועל דרכו בכיוון של צמידות רבה יותר לערכים הבסיסיים במפלגה ולערכים הלאומיים בכלל. לנו לא נראה שבמדינת ישראל, במציאות בה אנו חיים, מפלגה צריכה להיות רק אמצעי לבחירת אנשים לתפקידים. יש אומנם כאלה בתחום מדעי המדינה המגדירים כך את תפקידה של מפלגה, אבל אנו חושבים שבמציאות שלנו, עם הבעיות הקיומיות של החברה הישראלית ושל מדינת ישראל, מפלגה פוליטית צריכה להוביל גם דרך רעיונית ובכיוון הזה אנו משתדלים להשפיע. אבל כאשר המפלגה, הליכוד במקרה שלנו, מצוייה במצב בו הפעילות העיקרית בתוכה והמוטיבציה היחידה של חלק גדול מהמשתתפים בפעילותה היא מוטיבציה אישית המבוססת בעיקר על תועלתנות אישית ופחות על הדרך הרעיונית - ודאי שלבית"ר

אלף חניכים. אבל אם בודקים את הנתוב בו צעדה בית"ר במדינת ישראל בעשרות השנים האחרונות, סבורני שהמצב טוב יותר משהיה אי פעם.

שאלה: האם אתה רואה שחל שפל במעמד תנועות הנוער דהיום? אם כן - איך מתגברים על כך?

תשובה: אכן, המציאות משתנה ואי אפשר להישאר קפואים ולעמוד במקום ולצפות שנתקדם. לכן צריך לנוע קדימה עם הזמן, תוך דביקות בערכים, מצד אחד ותוך הגמשת הכלים והאמצעים בהם פועלים - מאידך. אבל יש, לדעתי, טעות אופטית לגבי מעמדן של תנועות הנוער, שכן למעשה לא חלה בהן ירידה כמותית. הן היוו תמיד מיעוט אבנגרדי, אם כי בזמנו היתה לתנועות השפעה רבה יותר על אלה שהיו בתוכן ועל הנורמות החברתיות הכלליות. בזה יש ירידה, שכן החברה שלנו פחות ערכית ויותר מטריאליסטית. המדדים להצלחת אדם הם יותר על פי הנוסחא האמריקנית - כמה כסף מרויח אדם למחייתו. הדבר משפיע גם על תנועות הנוער שלצערי לא כל כך הסתגלו לשינויים אלה והפכו במידה רבה לתנועות של ילדים בהן מבלים בשעות אחר הצהריים

הרצל מקוב בסיור במרכז בית"ר, בעיר האבות - חרון

המשך הרא"ן בעמ' הבא...

יהיה הרבה יותר קשה להשפיע. אני מעריך ומקווה שהמפלה בבחירות, שנבעה במידה רבה מהתופעות שעליהן הצבעתי, תניע את הליכוד עם היוזר החדש להבין שהדרך חזרה לשלטון, בדרך של היעדים הציוניים של המדינה, עוברת דרך גיבוש רעיוני מחדש בהקניית תוקף של אמינות לדרך הפוליטית שך התנועה מבית מדרשו של זאב זיבוטינסקי. על הליכוד לעמוד על קרקע מוצקה עם שתי רגלים איתנות: הרגל המדינית - האמונה הבסיסית והבלתי ניתנת לעירעור בזכותנו על ארץ ישראל; והרגל החברתית החותרת לחברה מבוססת על צדק חברתי, בה כל בני האדם ובודאי אחינו היהודים, יהיו בני-חורין ויהיה להם שיוויון הזדמנויות.

שאלה: מהם היעדים שאתה מציב לפעילות של בית"ר בעתיד ומהם הסיכויים והזרכים להשגתם?

תשובה: המציאות הציבה אותנו בצומת דרכים חדשה ובית"ר צריכה לדעת להתמודד עימה. צומת זו מציבה בפנינו ממשלה בישראל המשתדלת בכל מאודה לפגוע ביעדים הציוניים של מדינת ישראל/ הן בגבולות הגיאוגרפיים של המדינה והן בחוסן החברתי שלה ולכן לבית"ר יש היום תפקיד עוד יותר חשוב מאשר היה לה בעבר וב-15 השנים האחרונות.

בית"ר צריכה להתייצב והיא מתייצבת בחזית המאבק הזה. ההתייצבות של בית"ר היא כמובן בתוך הזירה שלה, במאבק על נפשו של הנוער. וְ אחר של אותה מציאות גרם לנו להיות המצב בו יש סכנה גדולה לכלים שבהם בית"ר יכולה להשתמש או שעומדים לרשותה. דהיינו - האמצעים הכספיים. מי שאיננו מבין שזהו חלק מהמציאות רק משלה את עצמו. אי אפשר לנהל תנועה בסדר גודל של בית"ר ללא אמצעים. אנו מצויים בזירה בה מושקעים אמצעים רבים על ידי המתחרים שלנו, תנועות השמאל ועוד יותר יש מגוון אפשרויות קורץ מאוד לבני הנוער בחברה המודרנית. לכן צריך להשקיע אמצעים כדי להשיג את המטרות. אם נצליח בדבר הזה, אין לי ספק שלבית"ר יש תפקיד חשוב מאוד למלא במאבק על עתידה של מדינת ישראל.

הרצל מקוב, ראש ההנהגה העולמית של בית"ר, תודה רבה לך ותל-חי!

לתנועת בית"ר

חניכיה, חבריה ובוגריה

ברכות מקרב לב

לרגל יובל ה-70

אריה קלין - סוכנות לביטוח

ביטוחי חיים, פנסיה, בריאות וביטוח כלכלי. בן יהודה 34 - קומה 10, ירושלים 94230

הרהורים - שנה וחצי לשליחות

מאת: אלי כהן

עברה רק שנה ומחצה ובכל זאת תחושת ריחוק וניתוק מהגולה - מקהילת היהודים הגדולה בעולם - צפון אמריקה (ארה"ב וקנדה).
רצף האירועים ואורח החיים האינטנסיבי בארצנו, גורם לך להיות מיד מעורה ועסוק בחיי היומיום האישיים והציבוריים והעבר הקרוב יחסית, הופך להיות רחוק ונשכח.
בנוסף לכך, מצטרף אולי הרצון התת-הכרתי של

זו או אחרת, בעצוב דמותה ובדאגה להמשך קיומה. כוחכם ויכולתכם להשפיע טמונה בתוכם, לכם יש חלק ביצירה נפלאה זו שרבים מהדור הצעיר מקבלים אותה, את מדינת ישראל לעם ישראל, כדבר מובן מאליו למרות שאלפיים שנה היתה בבחינת חלום בלבד.

כל ישראלי צריך לחוש גאווה על עצם ישיבתו בציון ותרומתו הציונית היומיומית לבנית העם

והמדינה אך אסור שתהיה זו יהירות ואסור שתוביל לזלזול באחינו בגולה.

תחושת גאווה חיובית זו, עם האמונה והבטחון בכח הרוחני של ארץ ישראל והעם היושב בתוכה, יוקרנו החוצה במעשים, בדיבור ובהתנהגות ותחושה זו חזקה מכל שיכנוע או הסבר.

היהודים בגולה נולדו לתוכה (רובם לפחות) ורואים עצמם כשייכים לאותה ארץ ורוצים שתושביה יראו בהם אזרחים שווים לכל דבר. יחד עם זאת, מסיבות רבות שאין טעם לפרט במאמר זה, חלקם הגדול מחפש קשר והזדהות ברמה זו או אחרת עם מדינת ישראל.

בארה"ב, שמעתי הסבר מיהודי אמריקאי מלומד איך ביקורו של קנדי, נשיא ארה"ב, בארץ מולדת משפחתו אירלנד ובהיחסותו אליה כארץ מולדת (הום-לנד), נתן לגיטימציה לכל קבוצה אתנית להמשיך ולכבד ולראות בארץ מוצאם כארץ מולדת ובכל זאת להיות אזרחים נאמנים לארה"ב, שהרי הנשיא הנערץ שימש דוגמה אישית לכך.

כמובן שהיהודים אמצו זאת בחום ופתרו בכך את בעיית הקונפליקט של נאמנות כפולה.

גם בנושא זה, איני רוצה לפרט שכן זה אולי נכון לעמים אחרים אבל לא נכון אצלנו, אבל רוב רובם של היהודים בגולה מסתפקים בהצגה זו של מערכת התיחסותם כלפי ארץ ישראל והמדינה בה הם גרים ולכן ניתן אולי עכשיו להבין את תחילת דברי לקשיים וההתמודדות המתמשכת בנסיגות לחדור לקהילה היהודית האמריקאית ובהעברת המסר הציוני בית"רי.

ובכ"ז אסור לאבד תקווה ולדעת שתפקידנו לא מסתיים בזה שאנו מבינים את מצבם אלא עלינו למצוא דרכים לחדור לליבם.

ועלינו לעשות זאת בפתירות ובתבונה, בכל מקום ובכל זמן (גם לאחר מבצע אנטבה וגם בזמן אינטיפדה), עלינו להציג מתוך אמונה והכרה את מדינת ישראל ועמה, בעוצמה, בגאווה, ברגש, בחיוך, ברצינות, בשייכות דו-צדדית ולהתמודד מול מצבים קשים בקריאת תגר אך בהדר.

שכחה ונתוק, מתקופה של ניכור, בתוך התמודדות בלתי פוסקת בנסיון לחדור לקהילה היהודית האמריקאית ולהעביר להם את המסר, את האני מאמין הציוני הבית"רי, מול רצונם האמיתי בחווק קהילתם היהודית בארצם. זה קשה, מורכב, דורש ממך פתיחות והבנה ויחד עם זה, אמונה עזה וללא תחושות ויתור ועייפות.

למעלה מתשעים אחוז של הנסיונות מועדות לכשלון, ואולם אותם 5-10 אחוזים של הצלחה, של יצירת קשר, של הדלקת הניצוץ, הם נקודות האור והאגרטיב להמשך המשימה, שכן זוהי ממש משימה.

לעתים יש ואותו ניצוץ הופך ללהבה ואז גם הצבר הרגיל נדהם ונפעם למראה ההתלהבות הציונית, שאינה מובנת לו.

בעיני הישראלי הטיפוסי לא ברור מה עושה פה אותו אמריקאי או קנדי, מה פתאום עליה, שירות בצבא, כשמולו בנוסף ל"יצרות הרגילות", בעיות חברה וניתוק מהמשפחה ובכל זאת אומר אותו עולה חדש - אני פה.

אני פה אתכם להתמודד יחד בבעיות הקיום הבטחוניות, החברתיות, הכלכליות, אני יחד אתכם ורוצה להיות שותף ללכטיים של המדינה שכאילו ורק עכשיו נולדה, שעדיין מחפשת את דרכה בין ימין ושמאל, בין דת ומדינה וחברה וכלכלה ובעצם עתה היא צורפת את דרכה ודמותה.

כשאני פוגש את הבית"רים האלה, בארץ, אני מתמלא מצד אחד תחושה נפלאה ומצד שני הרגשת מחויבות עמוקה, השליחות בחו"ל הסתיימה אבל המשימה ממשיכה, לא רק ברמה של סיוע ויועץ אלא בעיקר בקשר, בנוכחות, בחברות, להיות חוליה נוספת בקשר שלהם המתהווה עם המדינה וה"ישראלים" שבה.

היום בהסתכלות קצת יותר מפוכחת ופחות מעורבת ברצוני, אם תרשו לי, לתת מספר עצות, לכל בית"רי היוצא לשליחות או בא במגע עם אחינו בגולה.

יש לכם תפקיד אדיר בזריעת הגרעין להגשמה ציונית או בסיוע להנבטתו. לכם, כמו לכל יהודי הגר בארצנו, יש חלק, ברמה

חלומו של הבי' אריה אריאלי מנהריה התגשם. הולכת ונישלמת בניתו של מעו"ז בית"ר בעיר הקייט הצפונית.

אריה אריאלי, מותיקי בית"ר בנהריה: "היה לי חלום - להקים מעו"ז
בית"ר בנהריה ולהמשיך הגחלת. אני שמח בהתגשמותו. זה יום חג
לבית"ר, לעיר נהריה. ולתנועה הלאומית"

מאת: כדהצור

אבן פינה

מעו"ז בית"ר בנהריה ע"ש סטיבן סטריגלר ז"ל - במלא תפארתו

לפני כשנתיים, בטכס חגיגי
ובמעמד שר הבריאות דאז, ח"כ אהוד
אולמרט וראש עיריית נהריה, מר גיק
סגב ובהשתתפות משפחת סטריגלר,
מארה"ב, הונחה אבן הפינה למעו"ז
המפואר של בית"ר בנהריה. בימים
אלה הולכת ונישלמת בניתו של
המעו"ז, אשר יצטרף לשרשרת
מוסדות החינוך בעיר. המעו"ז
הממוקם בלב ליבה של עיר הקייט
הצפונית, נבנה באדיבותם של רוזה
והרי סטריגלר, מארה"ב, לזכר בנם
זיבן סטריגלר ז"ל, שניפטר בעול
ימיו.

חינוך וקליטת עלייה

המבנה הוקם ע"י העמותה לפיתוח בישראל, בשיתוף עם עמותת "מנורה" ובעידודה הפעיל של עיריית נהריה בראשותו של גיקי סגב. הפעילות החינוכית במרכז תהיה עשירה ומגוונת ותיכלול פעילות נוער וסטודנטים בתחומים שונים ומגוונים. דגש מיוחד יושם על קליטת ילדי עולים בעיר. המרכז כולל חדרי פעילות כיתות לימוד, אולם ארועים מרכזי, חדרי אדמיניסטרציה מקלט ושרותים.

בין משתתפי טכס הנחת אבן הפינה, היו מספר בתי"רים, מותיקי התנועה וממיסדיה, אלכסנדר שמואלביץ, אריה אריאלי ואחרים, אלכסנדר שמואלביץ מגדיר עצמו כבית"רי ברמי"ח איבריו. שמואלביץ הצטרף לבית"ר עוד בהיותו בגיל צעיר וזכה אף לארגן את אגודות הספורט של בית"ר בבאר שבע, בעכו ובנהריה.

חלום קורם עור וגידים

שמואלוביץ שמח לראות כיצד החלום שלו קורם עור וגידים. הוא אישית מוכן להרתם היום לכל משימה במסגרת המעו"ז בנהריה: "לא אנוח ולא אשקוט עד שאראה במועיני את המעו"ז שוקק חיים עם בתי"רים צעירים בני העיר", הוא מציין.
בראיון לעתון נהר-טון, מציין אריה אריאלי: "יש לי חלום - להקים מעו"ז בית"ר ולהמשיך את הגחלת". מר אריאלי, המבקר לעיתים

במשרדי ההנהגה הארצית בת"א, מדבר בהתרגשות רבה בהתייחסו למעו"ז בנהריה: "כשאני עומד לפני המעו"ז בנהריה כל ההסטוריה שלי עוברת לנגד עיני, הסטוריה הכרוכה בקשר כל ינתק בבית"ר".

חינוך עם מסרים לאומיים

אריאלי יליד 1928, כחי באייר תרפ"ח, היה מפקד בית"ר בעיר הולדתו דורהוי שבברומניה. הוא שולף בגאווה את הספר אשר ראה אור בימים אלה: "בית"ר והתנועה הרביוניוסיטית ברומניה" בעריכתו של הבי שלמה שיטנוביצר, מעלעל בדפיו ומצביע על השורשים הציוניים הבית"ריים שלו. תולדות בית"ר ברומניה, כפי שהם באים לידי ביטוי בספר זה וחלקו הצנוע של אריאלי בהם, יוצרים אצלו את תחושת הגאווה.

"בבית"ר רכשתי את רוח ההקרבה, האמונה והדבקות ב"אני מאמין" הבית"רי ואהבת ארץ ישראל", מציין אריאלי וממשיך: "הייתי מפקד בית"ר בעיר דורהוי בשנים 46-48. היתה לנו תנועה תוססת, היינו התנועה הגדולה בעיר. קיבלנו חינוך עם מסרים לאומיים".

את הכבוד והשררה משאיר אריאלי לאחרים. אותו מעניינת העשייה. הוא מדבר בהערצה ובהערכה על תרומתו ועזרתו של חבר התנועה מקס שטיינמץ ז"ל, שעשה רבות לקליטתו האישית בנהריה. אריאלי מקוה שאחד מיעדי בית"ר במעו"ז החדש יהיה קליטת עולים המצויפים בימים אלה את העיר.

סגירת מעגל

אריה אריאלי (ראשון מימין) בטקס הזיכרון, בחדר הגרזום בעכו, בחברת מפקד האצ"ל

אריאלי רוצה לראות את סגירת המעגל בחייו: "אני הייתי בית"רי, מפקד בית"ר - את חיי הקדשתי לתקומת ישראל בארצו, עתה הייתי רוצה לראות את נכדי ממשיכים בדרכי במעו"ז החדש בנהריה".

מלוד

דפנה

נופש בסגנון אירופאי

324 ק"מ

4 לילות
במחיר 3 לילות

על בסיס חצי פנסיון
(לינה, ארוחת בוקר וערב)
ב-3 תשלומים ללא ריבית.
המבצע עד 31.7

- חדרים מודרניים ומרווחים
- טלוויזיה, רדיו וטלפון בכל חדר
- מזוג אוויר מלא • מטבח כשר
- ערבי בידור, שירה ובינגו
- הנחות באתרי התיירות בסביבה

הנחה מיוחדת
לחברי קופת חולים לאומית

להזמנות: טל. 4-792261-06 פקס. 06-724484

עירית צפת

לבית"ר

לחניכיה ולבוגריה
בארץ וברחבי העולם

על שבעים שנות

יצירה והגשמה

מיטב הברכות

זאב פרל

ראש עירית צפת

עיריית פתח-תקוה

ברכות לתנועת בית"ר
ליובלה ה-70!

כל הכבוד וההוקרה
לוותיקי בית"ר, עפקדיה
ועפשיכי דרכה
ברוחו של זאב ז'בוטינסקי

גיורא לב, ראש העיר

מועצה המקומית

ראש העין

לתנועת בית"ר
ברכות נאמנות
ליובל ה-70!

יגאל יוסף, ראש המועצה

המועצה המקומית

מטולה

שולחת ברכות
לתנועת בית"ר

ח"כ יוסי גולדברג, ראש המועצה
ויור' פורום ראשי קו העימות

משקי חרות - בית"ר

עברכים את
תנועת - בית"ר
ליובל ה-70
כה לחי !!!

המועצה המקומית
מצפה רמון

מר שמואל כהן ראש המועצה,
חברי המליאה ותושבי מצפה רמון

עברכים את תנועת בית"ר
בעלאות 70 שנה ליסודה
כה לחי !

הליכוד
בהסתדרות

עברך את
תנועת בית"ר
ליובלה ה-70
בברכת חזק ואמץ

ח"כ יעקב שמאי
ראש הליכוד בהסתדרות
חברי המזכירות הארצית

העמותה לקידום הפיתוח בישראל

העמותה לקידום הפיתוח בישראל נוסדה בשנת 1988, באסרה לקדם אפעלי חינוך תרבות, ספורט ואדע לאופיים בישראל. אאז נוסדה, יאזו חברי העמותה הקאתם ובניתם של ארכזי חינוך לאופיים ברחבי הארץ, בהשקעה של אליוני שקלים. באמצעות עמותת האם בארה"ב ובעזרתם של ידידי העמותה שם ובאקואות שונים בעולם גויסו האשאבים הכספיים אשר איכשרו לקדם את אטרות העמותה בישראל.

לבית"ר

על שבעים
שנות
חינוך
והגשמה
כה לחי

מנחם עצמון
יו"ר

THE ISRAEL DEVELOPMENT FUND
העמותה לקידום הפיתוח בישראל

לתנועת בית"ר
ברכות נאמנות ליובל ה-70

אטלס-איפרמן בע"מ

סוכנות נסיעות תירות וביטוח
טיסות לאירופה וארה"ב
במחירים מיוחדים
סוכנות לביטוח כללי

נתניה: הרצל 29, טל. 09-824831-2
תל-אביב: בן-יהודה 40, טל. 03-283244-5

ברית חיילי הארגון הצבאי
הלאומי בארץ ישראל

לבית"ר, בעלאת שבעים שנות פעש
והדר שלוחה ברכת חברי ברית חיילי
הארגון הצבאי הלאופי בארץ ישראל.
פי יתן וחלום הדורות להקפת וביסוס
הפדינה היהודית יושלם בעלואו.

ותיקי בית"ר ואוהדיה מוזמנים להיחלץ בגוף
ובממון למאמץ ושיקום אתר האצ"ל ובית"ר
ב"שוני" שם מוקם והולך מוזיאון תולדות
האצ"ל ובית"ר ובו תוצב יד לפלוגות הגיוס,
לקתישבות הביתרי"ת ולהעפלת אף-על-פי.

מזכירות ברית חיילי האצ"ל

ת.ד. 23171 ת"א 61231

טלפון: 5630667/9

לתנועת בית"ר
ולכל הבית"רים בארץ ובעולם

ברכת יישר כח

ותל-חי

על

70 שנות חינוך והגשמה

אריק גראוס

יו"ר חרות הצה"ר - הליכוד
אנגליה

בית"ד בארץ ובעולם

יצאתה עמיתך בביקורך במעמית פריז: "על בנית"ך תפקיד השוב בניתך ובניתך בארץ.

מר שמיר עם הביקורים במעמית פריז. המעמית שהיה גדוש בתיכונים, צומח ומורק מבעד מעד. התיכונים בתלבושת שמעו את ברבתי של מר שמיר שחזר והדגיש את חשיבות התיכוד הביקורית ומצוות העליה לארץ ישראל. התיכונים נפרדו ממר שמיר, לא לפני שחתם אוטוגרפים, עד לאחרון התיכונים... אחרי הכל כמה פעמים מגיע לביקור ראש ממשלה לשעבר ומתרגל הלח"י, לביקור במעמית פריז?

גרעין בית"ד בחברון

קבוצת עולים של בית"ד, הנמצאים באולפן התנועה בנורדית, ביחד עם גרעין נח"ל של בית"ד, המתארגן בימים אלה, עלול להאחד במרכז בית"ד בחברון.
גרעין הנח"ל יחל את שירותו, ככל הנראה, בראשית ספטמבר 93, במסגרת השלישית המוקדם. ההנהגה העולמית תייעד תקציב מיוחד של כ- 15,000 ש"ח לשיפוץ המבנה לקראת בניסתו של הגרעין. המתיישבים יעסקו בעבודות שרות שונות באזור.

באנגליה ובצרפת נילוח למר שמיר, חבר ההנהגה העולמית, הב גרשון סתני, אשר דאג לתאם את כל הכרז במפגשים בביקור עשרות בתיכונים התיכונים המעמית במקום. את האולם בו נשא מר שמיר את דבריו, נדשו כאלף איש ורבים, רבים, הצטופפו מחוץ למבנה, כדי לצפות באירוע שהועבר על גבי מסכי וידאו, מתוך לכתלי האולם.

התנועה בצרפת יצאה מגידרה ועשתה כל שביכולתה לקיים ביקור מוצלח של מר שמיר. מר זיאק קופפר, יו"ר התנועה והמזכ"ל מייכאל אזרי דאגו למואל את סדר היום כד שהביקור היה מאוד אפקטיבי מכל הבחינות.

באירוע המרכזי שהתקיים בפריז לציון יום ירושלים, הדגיש מר קופר את מחויבותו של העם היהודי לדורותיו, לירושלים ולכל המקומות הקדושים ששוחזרו במלחמת ששת הימים.

מר שמיר, אשר ריתק את הקהל, בהרצאתו המאלפת, הרביץ לקול תשובות, כי ירושלים היא בירתו הנצחית של עם ישראל ותשא שלמה לעד.
אחד האירועים המרגשים בביקור בצרפת היה המפגש של

ראש הממשלה לשעבר, יי"ל יצחק שמיר ורעייתו, ערכו ביקור בן שבוע ימים בלונדון ובפריז. בביקור זה, היה מר שמיר, אורה הכבוד, בשני אירועים קהילתיים מרכזיים באנגליה ובצרפת שאורגנו ע"י התנועה בשיתוף עם בתי"ד ותגר, לציון יום ירושלים. מנהג יפה השרישה התנועה בשתי מדינות אלה כאשר יום ירושלים להצגה קהילתית מרכזית.

מר שמיר השתתף בלונדון בהצגות מסורתיות של יום ירושלים. מר אריק גראיס, יו"ר התנועה, אשר ניצח על האירוע ברך את מא שמיר ולקול תשובות הנוכחים אמר כי זוהי ההזדמנות להודות ולהביע את הקרת הקהילה היהודית באנגליה, ורקא ביום ירושלים למר שמיר כאחד מאבות מייסדיה של מדינת ישראל בדרו התקופה. מנהיגותו של מר שמיר, ציון גראיס, תרמה בצורה חד משמעית לביטחון וליציבות של מדינת ישראל. מר שמיר נפגש גם חברי בתי"ד ותגר באנגליה ועם שליחיה מל הרשמן ופיל תגר אילן חכמי.

את פני הוג קיבלו בפריז, בשדה התעופה, ראשי התנועה וגם בשתי בתיכירות צעירות בתלבושת בתי"ד מצוהצרות עם זרי פרחים ביד.
סדר יומו של מר שמיר היה עמוס ביותר: מפגשים עם מנהיגים יהודיים, אירועים קהילתיים, מפגשים פוליטיים, ראינות בתקשורת וכמובן מפגש עם בתי"דים. אל הביקור

ח"כ בני בגין מאפגש עם בית"רים בניו-יורק

מדריך בתי"ר מאזור ניו-יורק וקבוצת המנהיגות של תנ"ך נפגשו בחודש שעבר עם ח"כ בני בגין, בביקורו באר"ב. את המפגש יזמה ואירגנה שליחתנו בינשתי, הני טובה וליימה, במקובל באר"ב. המפגש נערך סביב "שולחנות ערוכים" במסעדה כשרה וידועה במרכז במרכז מנהטן.

רון סורדיסיאן, מדריך בתי"ר ומרכז שליחת תנ"ך באוניברסיטת אוכלבני, שאל את מר בניג מה דעתו על השליחה הדמוקרטית שתהיה כתוצאה מסיפוח השטחים. מר בניג ציין בדבריו תשובתו כי כל התחזיות שצפו שורות בנישא הדמוקרטי חבבדו וכי יש לנסות את שלב האוטונומיה ולראות כיצד יתפתחו עניינים בעוד המש שנים.

רוסל פדר, אף הוא פעיל תנ"ך באוניברסיטה באוכלבני, שאל לדעתו של מר בניג על מסגרת השלום הכוללת וניקמות עם המסלולה האשמה הודדנית. מר בניג השיב כי כל עוד המסלולה האשמה איננה תובעת פשרות כלשהן על שליטה בשטחים, עמדת הליכוד היא להמשיך ולקיים שיחות שלום עם וידן.

בתי"ר אור אשר השתתף במפגש, לואיס לב, שאל את ד"ר בניג על דעתו לגבי שינוי שיטת הבחירות וד"ר בניג השיב כי לדעתו השיטה הישנה, למרות כל הבעיות, הרבה יותר דמוקרטיות.

יצוין כי המפגש עם ח"כ בניג התקיים במסגרת שורה של אירועים והכנת לקראת מפגלי הקיץ של בתי"ר אר"ב אשר גולת הכותרת שלהם היא תוכנית עשירית ומגוונת בישראל בהם יטלו חלק מאות משתתפים מאר"ב בחודשים יולי ואוגוסט השנה.

אריאל, ניקו, אלה, מולי, קרלינה ומיפומה - חניכי אותנ"ר - מכון, אמיל"ט 93, בקיבוץ מגידו.

בית"ר אנגליה לאטו רון

ארד

בליגות הקודמים של "יד בתי"ר", דיווחנו על פעילותהם הברוכה של תלמידי באנגליה למען שחרורו של רון ארד. את שומעים היום היוביים רבים מכל שכבות הצעור בבריטניה על מסע שעורכת בתי"ר. חבר ההנהגה העולמית של בתי"ר, סטיב גרסון, אשר נילה למר שמיר בביקורו בלונדון, כרדש שעבר, מסר, כי היום היוביים על פעולות בתי"ר בנושא, שמע מפי מנהיגים בקהילה כולל השגריר בירן. את שולחים ברכת ישר כוח לחברנו באנגליה ומקווים שיצליחו במשימתם וכי נראה בקרוב מאוד את הטייס רון ארד יחד עם משפחתו בארץ.

דניו החתמה למען שחרורו של רון ארד, שהציגו חברי בתי"ר ותנ"ך בלונדון.

הדרום אמריקאים כבר בארץ

כן, הם הגיעו: סניף בתי"ר ציליה, שבר את הקרח ואחרי 20 שנה של התנתקות סוף סוף, שלה את הסניגות הראשונות לארץ להשתתף בתוכניות "אותנ"ר" ו"מכונ"ר". ביחד עם שאר החברים מארגונינו ומאחוזותנו שוהים הביתיים רבים רכנו בקיבוץ מגידו ועוסקים בלימוד עברית באילפן. בחודש יוני תתפצל הקבוצה לשני חלקים: האחד ישתתף בתוכנית "מרווח" (הקשורה עם צה"ל) ושאר החברים יטלו חלק בתוכנית קהילתית באריאל. בחודש ספטמבר, עתידים הביתיים להצטרף לתוכנית האישית אליה יועדו מראש, "מכון למודרניזם" או "אותנ"ר", וישבו במסגרת זו, עד לחודש דצמבר 93.

סרחיו גולדשטיין, רכז מדור אמיל"ט בהנהגה העולמית שומר על קשר הדוק עם הביתיים רואג לכל מסורים. הוא הקפיד לספור לנו שחץ מצוננים למשפחה אי שם בינשתי הרחוקה מצב הרחוק דקליטה שלהם ממש נהדרים. בהצלחה !!

ישב רוח רענו מהאולדבה

יפים ויפות, מדריכי בתי"ר ממחוז מולדבה, פוזת צילום, אחרי פעולה...

"המערכה על זכותנו לא"י" בתרגום לרוסית

המהדורה הראשונה של הספר "המערכה על זכותנו" בתרגום הרוסי, זכתה להצלחה רבה והראיה - לא ניתן להשיג את הספר. המהדורה אולה, אך אל דאגה הביתיים חותיק והמסר, ישראל מרגלית, בישר לנו השבע על הוצאה לאור של מהדורה שניה ומעודכנת, ברוסית, אשר ראחה אור בימים אלה.

יצוין כי מאות ספרים מהמהדורה הראשונה עשו דרכם למדינות חבר העמים והביקוש לספר זה הולך וגדל. הספר יוצא לאור ע"י העמותה: "מפעל תורות היוביים" בנושא זכותנו על ארץ ישראל באשמות של ה"ב"י ישראל מרגלית.

הספר כולל מאמרים שונים, חומר הסטורי, דאגנות ומסמכים המסמשים ומוכיחים את זכותנו של העם היהודי על ארץ ישראל לקוראי "יד בתי"ר" - ניתן לרכוש את הספר בחנוכה מיוחדת 100 ש"ח לכל ספר.

כדבר מריטום נא לפנות למר ישראל מרגלית ת. ג. 45167, ת"א, מיקוד: 61451.

קופת חולים לאומית

הועד הפועל של
הסתדרות העובדים הלאומית
על כל מוסדותיו

מברכים את
תנועת בית"ר
מפקדיה, חניכיה, וממשיכי דרכה
ליובל ה-70!

לתנועת בית"ר
מיטב הברכות

קופת העובד הלאומי
לאשראי וחסכון נתניה

א.ש. בע"מ

נתניה, רח' סמילנסקי 5

טל' 2-333541-09

דגון
DAGON

דגון בתי-מגורות לישראל בע"מ, חיפה
ממגורות אשדוד בע"מ

מיטב הברכות
לתנועת בית"ר
ליובל ה-70!

עיריית חדרה

לתנועת בית"ר
מיטב הברכות
ליובל ה-70

נחמיה להב, ראש העיר

"אין כובשים את ראש הסלע

אם אין קבר במורד"

מאת: דודי גליקו

שלמה בן יוסף 55 שנה למותו

לרגל יום השנה ה- 55 להליכתו לגרדום של שלמה בן יוסף מספר הבית"רי ישראל ריבק על מאורעות ליל ההוצאה להורג בפולין ובא"י.

שנת 1938 בארץ ישראל היתה תקופה של התקפות טרור נגד הישוב היהודי ונפלו חללים. ב"ישוב", בשליטת מפלגות הפועלים, קראו להבלגה, למרות התקפות ופרעות של הערבים בתקופה זו.

בית"ר והארגון הצבאי הלאומי, עשו הכל למען לשבור את ההבלגה של המפלגה השמאלית דאז.

בראש פינה בפלוגת בית"ר לקחו על עצמם 3 בית"רים לשבור את הבלגת השמאל הציוני ויצאו במתקפה על הערבים באזור ראש פינה. הפעולה נכשלה ונגזר דין מוות על שלמה בן יוסף. שלטון בית"ר העולמי ונציבות בית"ר בפולין, הכריזו על "ליל שימורים" על התליה של הבית"רי וחבר הארגון שלמה בן יוסף.

זוכר אני את בית"רי ורשה על חניכיהם, ב"ליל השימורים", שהצטופפו והתגודדו בכל פינות העיר ובמיוחד את המעמד של האירוע: פסק דין על יהודי ובית"רי שהיה לוחם ללא מורא על קידוש השם.

לפנות בוקר אפשר היה לראות ולהרגיש את מאות ואלפי הבית"רים על שלל תלבושתם, מתהלכים לעבר מגרש מכבי אשר ברחוב פאבה פינת זמנהוף, למסדר, בדיוק באותו הזמן שהבי שלמה בן יוסף עלה לגרדום בבית הסוהר בעכו, אשר בפיו, שבח לראש בית"ר וסיסמתו: "אין כובשים את ההר אם אין קבר במורד".

במסדר אפשר היה לחוש את ההתרגשות של הבית"רים. בוגרי בית"ר, יצאו להכשרות ולהכנה לעליה בלתי ליגאלית "אל על פי כן" של בית"ר והארגון הצבאי הלאומי. וכך אלפי בית"רים עלו לארץ ישראל, הצטרפו לארגון הצבאי הלאומי ולחמו נגד האנגלים עד יציאתם מהארץ והקמתה של מדינת ישראל.

מי יתן שנוכל לשמור עליה ונזכור אותם הלוחמים והחולמים שמטרתם היתה: מדינה עברית לעם היהודי, בארץ ישראל.

ישראל ריבק

יד בן יוסף ליד ראש פינה

השנה, במלאת 55 שנה לעלייתו לגרדום של שלמה בן יוסף, ראוי שבית"רים יזכרו וישננו את סיפורו מתוך הכרה ברעיון השרות והמחויבות לנדר הבית"רי.

שלמה בן יוסף עלה לארץ מפולין ב- 18 באוגוסט 1937, בגיל 23, עם קבוצת מעפילים בית"רים. מיד עם הגעתו לארץ הצטרף לפלוגת הגיוס של בית"ר בראש פינה ושם נרתם לעבודה ולשמירה. משפחתו בפולין, שנקלעה למצב קשה, קראה לו לחזור אך הוא השיב לאמו: "אל תשכחי לעולם שאני בית"רי ובתור בית"רי אני חייב לשרת".

באותה תקופה פרעות הערבים בעורף "שברו" את שלמה בן יוסף. הוא החליט שדי להבלגה. ב 21.4.38 החליטו הוא ושניים מחבריו אברהם שיין ושולם זירבין, לתקוף אוטובוס ערבי כדי לעורר מערכת תגובה כללית ולשים קץ למצב שבו דם יהודי-הפקר. הפעולה לא צלחה והשלושה נלכדו.

ב- 24.5 הועמדו לדין צבאי. זירבין נידון למאסר עולם, שיין נידון למוות שהומר במאסר עולם ועל שלמה בן יוסף נגזר מוות. בכ"ט בסיון תרצ"ח, הועלה לגרדום בכלא עכו. לאחר תלייתו כתב זאב זיבוטינסקי לאמו של שלמה בן יוסף: "איני כדאי וראוי לכך שאיש בעל נפש אצילה כל כך, כמו בנך, ימות כשהוא נושא שמו על שפתיו, אבל כל עוד נשמה באפי, יחיה שמו בליבי ואלה שהם תלמידיו שלו יותר משהם שלי, יהיו מורי הדרך לדור".

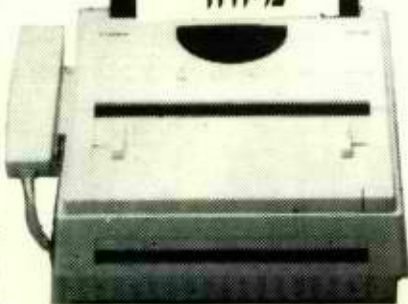
ראש פינה/שלמה סקולסקי

שביל סולל עלי מורד,	בין סלעיה בגליל,
שביל חדש בין אבני-בן,	חבויה בחיק ההר,
אלונים פורשים צמרת,	משתקפת בכנת
דם שרים לבן יוסף.	עין ראש-פינה - תל נסתר.
בין הבקע והשיא	מה יפית, ראש פנתי,
קבר -עד חצב,	כתר ראש שלי,
אלונים נדים באבל:	ארשתידך בדם וסבל
שכב, שכב, שכב.	לי, לי, לי.

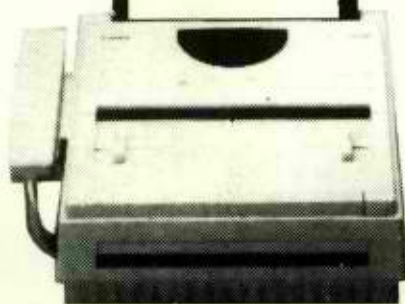
ובלילה עם חצות
קול דממה דקה ירעד:
"אין כובשים את ראש הסלע-
אם אין קבר במורד!"
ובדמי לאור כוכב,
הרה גודד מעפיל
וכל שעל - אנקת נבל:
צליל, צליל, צליל.

ההצעה הטובה ביותר שקיבלת בפקס Canon FAX

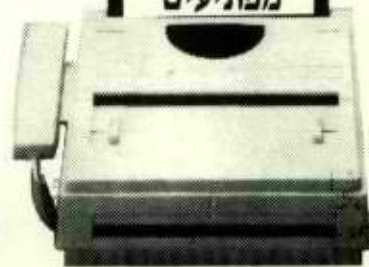
פקסימיליות
לייזר
במבצע
מיוחד

פקסימיליות
על נייר רגיל
החל מ-4995 ש"ח

פקסימיליות
משרדיות
במבחר דגמים
משוכללים
ובמחירים
מפתיעים

באישור חשוד"ק 702
קול התמיכה

יבוא ושיווק
EFRAM אפרם בע"מ
ת"א: 03-661456, י"ם: 02-782012, חיפה: 04-720006

יש FAX שמתאים לך לך
Canon

לתנועת בית"ר

לוותיקיה, מפקדיה וממשיכי דרכה

ברכה נאמנה
ליובל ה-70
כה לחי!

סלע חברה לשיכון בע"מ

של הסתדרות העובדים הלאומית בארץ-ישראל

תל-אביב, רח' שפרינצק 23

טל. 6958105, 03-6958351

עיריית קרית-אתא

עברכת את
תנועת בית"ר,
עפקדיה ועמשיכי דרכה
ליובל ה-70
חזק ואמץ!

דוד ראם, ראש העיר

לצעוק חמס על

הכספים לחמאס

מאת: מנחם בוקסבוים

לעומת "ייבוש" ההתיישבות היהודית ביהודה, שומרון, חבל עזה ורמת הגולן, על ידי עצירת הזרמת הכספים להם, נתבשרנו כי לעומת זאת מאות מליוני שקלים יוזרמו ויושקעו בשטחי יהודה, שומרון וחבל עזה על ידי ממשלת ישראל למען הגברת התעסוקה של האוכלוסייה הערבית המקומית, דבר שיתבטא בחיזוק התשתית הכלכלית עבורם.

ממשלת ישראל הנוכחית באוולתה חושבת שהשקעותיה "בשטחים" לטובת ערביי המקום תסיח את דעתם ואת ארגוני הרצח הערביים מהרצון להפסיק את מעשי הרצח והחבלה כנגד יהודים בארץ ישראל, ושובר זה יביא להרגעת המצב ולקדום "תהליך השלום". נהפוך הוא: ככל שההתרפסות כלפי העולם הערבי והאוכלוסייה הערבית המקומית בפרט תגדל, כך גם עוצמת הרצון "להפטר" מאתנו תגבר ובשלב ראשון על ידי התנתקות אזורי יו"ש, עזה ורמת הגולן ממדינת ישראל, על ידי יישום "אוטונומיה" זמנית בשלב ראשון בדרך למדינה פלסטינית לקראת השלב השני והוא ביצוע "זכות השיבה" ואירידינטה בעתיד של ערביי ישראל למדינה פלשתינית זו, ולא לחנם הם לוחמים כרגע נגד אכלוס וריבוי יהודי בגליל ועוד אזורים בארץ המתבטא "ביום האדמה" וכו'.

זכרו כי בפוטנציה כל ערבי בארץ ישראל הוא אש"ף ומשתף פעולה אתם בהזדהות פסיבית או במעשים אקטיביים, ואש"ף להזכירם כלי כחל וסרק כשמו כן הוא "הארגון לשררור פלסטיני", ו"פלסטיין" כפי שמוצגת בכל המפות הנלמדות בבתי הספר בכל ארצות ערב, והתלויה גם בכל

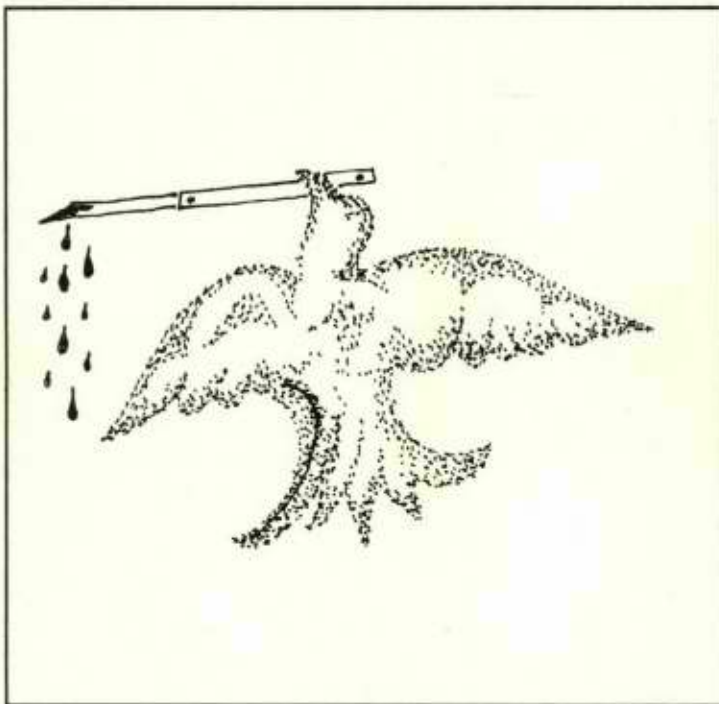
משרדי אש"ף בעולם היא מפת "פלסטיין" במקומה של מפת מדינת ישראל.

מדינות ערב, סעודיה והליגה הערבית ואש"ף מזרימים מילוני דולרים "לשטחים", וכן מוזרמים גם כספים על ידי הקהילה האירופית ועכשיו, הזרמות הממשלה לשם, ולא תעזור ההתחסדות כי זה כסף שנגבה כמיסים.

כל הכספים האלה מחזקים את האש"ף פיזיית בארץ. ועוד זכורים לנו הזרמות כספי האוצר, אם במישרין ואם בעקיפין על ידי המינהל האזרחי לארגון "חמאס" ברצועה בראשית פעולתו לפני שנים במסווה של אגודות צדקה לעניים, חולים ולצרכי דת.

שכחו רק את שלוחותיו אל אותו התמנון "החמאסי" כחוליות הרצח והטרור שלו "כעז-אדין-אל קאסם" וכו'.

על כן ייאמר כי מתן כספים "לעניין הערבי" בארץ ישראל מפרה ומשקה את "היבלת הפלסטינית" ההולכת וגדלה על גופינו עד שתכסה את כולנו ותעזור רק "ליוני השלום" של אש"ף הנושאות במקורותיהן לא עלי זית כי

אם רימונים וגרזנים ועד לשלוחות אש"ף הנוספים כגון "החמאס", "הז'יהאד האיסלמי" ודומיהם המחביאים נשק ופצצות במסגדיהם.

ואכן יש לצעוק חמס על הכספים ל"חמאס". ואחרי שנתבשרנו, למרבה הצער, על רציחתו האכזרית, הברוטלית, של עורך הדין היהודי, אייאן פינברג, זכרונו לברכה, בעזה, אשר ייעץ בהשקעות לערביי הרצועה, הרי נוכל להוסיף ולאמר, רק לצערנו, כי: "להם כל הכספים ולנו, כל הכדורים, הגרזנים והסכנינים".

בול לבול יביע אומר

בעריכת חיים לנגלבן

בול מנחם בגין

ביום שלישי, כ"ה בשבט התשנ"ג - 16 בפברואר 1993, הנפיק השירות הבולאי בול זכרון למנחם בגין, ראש הממשלה השישי של מדינת ישראל, מן המנהיגים הדגולים של העם היהודי בדור השואה והגבורה. בעיקר ייזכר כאיש שמנע מלחמת אחים, כאשר נרדפו אנשי אצ"ל בידי אנשי ה"ההגנה", וכמי שחתם הסכם שלום ראשון בין ישראל לבין מדינה ערבית - מצרים. מנחם בגין נולד בשבת נחמו התרע"ג 16 באוגוסט 1913, בבריסק דליטא, ומאז הצטרפותו לבית"ר בגיל 16, עשה להגנתם העצמית של יהודי פולין ולעלייתם ארצה. בפלוש הנאצים לפולין הגיעו בני הזוג בגין כפליטים לווילנה ושם נאסר בגין בידי הסובייטים ונשלח ב-1941 למחנה ריכוז בסיביר ממנו שוחרר עם הצטרפותו למחנה אנדרס שעזמו הגיע ב-1942 לארץ ישראל. שנה לאחר מכן, מונה למפקד של הארגון הצבאי הלאומי - האצ"ל וניצח על פעולות שביצע האצ"ל עד קום המדינה נגד המשעבד הבריטי הזר. עם הקמת המדינה עלה מנחם בגין

מדליה ממלכתית לזכרו

של מנחם בגין

החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות הנפיקה לזכרו של מנחם בגין מדליה ממלכתית במספר רב של מתכות. על פני המדליה דיוקן של מנחם בגין, השנים תרע"ג - תשנ"ב, מימין המשפט "אחרי מותי אני מקווה שאזכר, מעל לכל, כמו שמנע מלחמת אחים", וחתימתו של בגין בעברית ובאנגלית. משמאל, הכתובת "מפקד הארגון הצבאי הלאומי, ראש ממשלת ישראל". על גב המדליה מגן דוד ויונה היוצאת משתי צלעותיו השמאליות ומבוקיעה שלשלת ברזל. הכיתוב: "לוחמי חופש הם שונאי מלחמה", השם מנחם בגין מסביב הכתובת באנגלית:

מן המחותרת וייסד מפלגה חדשה - תנועת החרות. היה בין היוזמים לפרוך לעיר העתיקה בירושלים ולשחרורה. בחודש מאי 1977 התחולל המהפך הפוליטי בארצנו: לראשונה עלה לשלטון גוש המפלגות אשר מפלגת הליכוד במרכז ומנחם בגין החל לכהן כראש ממשלה ונתם לקידום השלום עם מצרים. על חלקו בחתימת הסכם השלום, זכה ב-1978 בפרס נובל לשלום. בתקופתו הוחל השיפוט והמינהל הישראלי על רמת הגולן וכן הופצץ הכור האטומי העירקי. הלך לעולמו אור ליום ד' באדר ב' בתשנ"ב - 9 במארס 1992 והובא למנוחות עולמים בהלוויה רבת משתתפים בהר הזיתים בירושלים.

בול מנחם בגין הוא בערוך של 80 אגורות - תעריף המתאים למשלוחי דואר בארץ. הבול עוצב בידי אד ואן אויין, תושב קצרין. גליון הדואר מכיל 15 בולים עם 5 שובלי ביאור המצורפים לשורת הבולים התחתונה. גודל כל בול 30.8/30.8 מ"מ. בבול מופיע דיוקנו של מנחם בגין ובשובל סמל המדינה, מנורת שבעת הקנים, הכיתוב ראש הממשלה בעברית ובלועזית ובשורה נוספת: התשנ"ג - התשמ"ג - שנות כהונתו של מנחם בגין כראש ממשלת ישראל.

PRIME MINISTER OF ISRAEL, COMMANDER OF THE IRGUN 1913-1992
על היקף המדליה שם וסמל המדינה, תכולת המתכת ומיספור. את המבלטים כולל פיסול הפורטרט הכין תדחר דגן.
המדליה הוטבעה בשלושה סוגי מתכות: כוהב בקוטר 35 מ"מ, משקלה 30 גרם זהב בטוהר 916.6 - 22 קרט - במהדורה מירבית של 1,200 יחידות בלבד; בכסף בקוטר 50 מ"מ במשקל 60 גרם כסף בטוהר אבסולוטי: ארד - טומבק בקוטר 70 מ"מ במשקל 140 גרם.
במוזיאון א.צ.ל - ארגון צבאי לאומי, בחסות משרד הבטחון, מתקיימת עתה תערוכת עיצובי מדליית בגין. בתערוכה מוצגים 39 עבודות של מעצבים מכל שכבות העם, אשר נענו לאתגר תחרותי של החברה הממשלתית למדליות

**TO CONQUER THE
MOUNTAIN OR DIE**
The Life of
MENACHEM BEGIN

FROM POLAND TO THE PROMISED LAND
THE COMPLETE LIFE STORY OF
MENACHEM BEGIN
NOW ON HOME VIDEO.

FROM THE UNDERGROUND TO THE
PINNACLE OF POWER AND INTO THE
MYSTRIOUS DECADE OF SILENCE -
TOLD BY THOSE CLOSEST TO THIS
GREAT JEWISH LEADER

YITZHAK SHAMIR -
FORMER PRIME MINISTER OF ISRAEL,
YAAKOV MERIDOR -
IRGUN SECOND-IN-COMMAND,
YEHIEL KADISHAI -
BEGIN'S CHIEF PERSONAL AIDE.

THE VIDEO NO JEWISH HOME SHOULD
BE WITHOUT

ONLY \$28.50 + \$3.50 p&h

Send check or MO for \$32 with return
address to:

BIBLICAL PRODUCTIONS LTD. POB 4694
JERUSALEM ISRAEL.

SPECIAL OFER - Edition with a lifetime
replacement guarantee for Libraries/
Organisations - \$99.50 + \$3/50 p&h.

לחברינו
רבקה וחיים כהן
ברכות ומזל טוב
בהגיע בנכם
מושיקו
למצוות

ההנהגה העולמית של בית"ר

שפע ברכות
ורוב אושר

ל עדי הלפרין

להולדת בנו

מערכת "הד בית"ר"

הרשו לי להציג את עצמי בדרך בני אדם מן הישוב: חיים לנגלבן, יליד 1914, בית"ר מלובלין, פולין. פעמיים מוניתי על-ידי מנחם בגין ז"ל כמפקד בית"ר. לראשונה בשנות השלושים המוקדמות כמפקד בקן בית"ר לובלין ופעם נוספת ב- 1937 בקן בית"ר אוטבוצק. ארצה עליתי ב- 1939 עם "פריטה" עליית "אף על פי". בארץ התחלתי להשתתף באופן קבוע ככתב לענייני בולאות ומטבעות בעתונות העברית. אין כמעט עתון שבו לא פרסמתי את דברי, החל העתונים הרביזיוניסטים וכלה ב"הצופה" ו"ידיעות אחרונות". עם קום המדינה יכולתי שוב להתמסר לבולאות כאספן רציני. תודתי נתונה לעורך "הד בית"ר", גרשון סתיו, על ההזמנה להשתתף ככתב לענייני בולים ומטבעות. את רשימתי הראשונה אקדיש למנחם בגין - מפקד, לוחם ומגשים תורת ראש בית"ר.

חיים לנגלבן

ולמטבעות וניגשו לתחרות עיצוב המדליה.

הנהלת מוזיאון אצ"ל וחטיבת וותיקי בית"ר ותנועת זיבוטינסקי יזמו הצגת העיצובים השונים שהוגשו לתחרות כעוד נדבך בפעולות שמתקיימות להנצחת זכרו של מפקד אצ"ל וראש הממשלה השישי של מדינת ישראל. מן הראוי לציין, כי הוועדה שבדקה את העיצובים הרבים היתה מורכבת מחבר הכנסת דן מרידור ומר מיכאל צולר, יו"ר הדיקטוריון של החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות, עו"ד אליהו לנקין, ראובן הכט ז"ל ויחיאל קדישאי. בין מגישי ההצעות נמצא ילד בן 13 בשם שמעון אדיר.

את פני המדליות עיצבה רונית סלומון ושרון ברמן ואילו את גב המדליות - אוסוואלד אדלר.

מדליות הזהב הוטבעו על-ידי המדפיס הממשלתי בירושלים, מדליות הכסף - הכט ואת מדליות הארד - קריצמר.

למען ההסטוריה והסדר רצוי להזכיר כי את טקס חנוכת תערוכת עיצובי מדליות בגין הנחה מר גיורא גולדברג - מנהל מוזיאון אצ"ל בהשתתפות מיכאל צולר דיקטוריון החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות, דוד יוטן - יו"ר חטיבת ותיקי תנועת זיבוטינסקי וח"כ דן מרידור יו"ר הוועדה המייעצת למדליות בגין.

העיתונאי הוותיק, הבית"רי, חיים לנגלבן, זכה בעיטור מיוחד מידי שר התקשורת, משה שחל, על 50 שנות עבודה עיתונאית בתחום הבולאות. לנגלבן, בן ה-79, כותב זה כ-53 שנה ב"ידיעות אחרונות" בנושאי בולים, מטבעות ומדליות. בתמונה: השר מעניק לנגלבן את העיטור בלשכתו.

רמת-גן

עיריית

שולחת ברכות נאמנות

לתנועת בית"ר

לוותיקיה, עפקדיה ועמשיכי דרכה

ליובל ה-70!

צבי בר, ראש העיר
וחברי מועצת העיר

לתנועת בית"ר

לוותיקיה, עפקדיה ועמשיכי דרכה

ליובל ה-70

יישר כח!

עמותת חוות

הנוער של בית"ר

כפר הנוער יוהנה ז'בוטינסקי, באר-יעקב
כפר הנוער דוד רזיאל, הרצליה

לתנועת בית"ר

מיטב הברכות

ליובל ה-70

כה לחי!

כמה שווה המכוניח שלך?

הרבה בודאי. כדאי לשמור עליה!

בטיפול תקופתי דרוש בתחנת הסיכה

להרכיב מסנן מתוצרת מסנני א.ל. בע"מ

מסנני א.ל. בע"מ

יצרן מסנני אוויר, מסנני שמן ומסנני דלק לרכב

אזור תעשייה צפון אשדוד

"פגישות" עם ראש בית"ר

לקראת שנת ה - 70 לבית"ר

זאת: זאב אפלביים

הכנסתי את המילה "פגישות" במראות כפולות, כדי להסיר את היומרה של בית"רי צעיר כאילו ערך פגישות עם המצביא זיבוטינסקי. בסך הכל ראיתי אותו בעת כנסים שונים בוורשה, בהם השתתף ראש בית"ר: פעם במצעד שבית"ר וורשה, ערכה בחוצות העיר, כשראש בית"ר קיבל את הצועדים בעמדו על מרפסת משרדי הצה"ר, בלייג בעומר כשחורנו בערב מהמחנה מחוץ לעיר. במחנה הזה ביקר אותנו ז', בחווה בכפר שהיה שייד ליהודי. מספר פעמים גם שמעתי אותו בהופעותיו הפומביות בבירת פולין, בין השנים 1929 עד 1935 - שנת עלייתי ארצה.

שתי פגישות בלבד היו יותר אינטימיות. אחת כשראש בית"ר ביקר בקן בית"ר המרכזי בוורשה, כנראה בשנת 1932 ושם לחץ את ידי הבית"רים שהשתתפו במסדר לכבודו. קשה לתאר את הרטט שהרגשנו בנשמותינו, זכרון המגע הזה לא מש מזכרוני אף כי חלפו מאז שישים שנה.

כעבור שנה כשראש בית"ר ביקר שוב בוורשה, אלו היו הימים שז' ניהל את המטה של חיסול הגלות, או כפי שקראו לכך תוכנית האבקואציה; נקראתי להשתתף במשמר הכבוד ל-24 שעות, ליד בית המלון בו התאכסן ראש בית"ר. משמר הכבוד של הבית"רים היה מבצע מסובך עליו ניצח מי שכונה את עצמו שלישי של ראש בית"ר, "מאקי", הוא היה ממפקדי ברית-החייל בוורשה ובזמן שהותו של זיבוטינסקי בפולניה הקדיש את כל זמנו ולא זו לרגע ממקום משכנו של ראש בית"ר ואף ליווה אותו לכל מקום. לכבוד התפקיד הזה לבש מאק בגדי ברית-החייל חגיגיים, מקטורן לפי מידה, מכנסי רכיבה ומגפיים מבריקים. הוא היה חגור בחגורת שכם ובפתילות לבנות, כפי שנהגו להתקשט שלישי הגנרלים הפולניים. לא היה אדם מאושר יותר ממאק. בימים ההם, הוא היה כולו מסור לדאגה למען רווחתו של ראש בית"ר. מאק ליווה את ז' לכל מקום ולכל הפגישות. הוא גם דאג ש"נודניקים" שונים לא יטרידו את ראש בית"ר ולפעמים לא נהג כלפיהם ביד עדינה. מאק הסדיר גם את כל פגישותיו של ז' וכן סידר את רשימת המבקרים ואת סדר הופעתם, הוא גם דאג לסדר הופעתם של בית"רי משמר-הכבוד במשך כל זמן שהותו של ראש בית"ר בפולניה. הוא נהג בבית"רים ביד רמה, כמו רס"ר.

אין מילים לתאר את שמחתם ואושרם של הבית"רים שנפל בחלקם להשתתף במשמר הכבוד אצל ראש בית"ר ולהמצא במחיצתו במשך 24 שעות תמימות; לא פעם נודמן לאנשי המשמר להחליף כמה מילים עם ראש בית"ר, בהזדמנויות אלה פנה אליהם בנימוס רב ובתואר אדון. זכות זו נפלה בחלקי פעמיים. מי מסוגל לחדור לליבו של בית"רי צעיר ולדלות מנבכי נפשו מה היתה הרגשתו באותו רגע. חלפו מאז 60 שנה והחוויה הזו עדין מפעמת בליבי ואני מרגיש עדין רוממות רוח בכל רמי"ח אברי ובשס"ה גידי, אף-על פי שאני זקנתי והתנסיתי בהתרחשויות מסוגים שונים, חרף כל זאת, השעות במחיצתו של ראש בית"ר, לא ימושו מזכרוני, עד עולם.

הידעת ?

עוד מאחז בא"י של משקי חירות ובית"ר

יישוב קהילתי אשר נוסד בשנת 1984, על השלוחות המערביות של הרי חברון ועל כביש חוצה יהודה. הישוב ממוקם על גבעה רמה, המשקיפה על שפלת

יהודה ולמשעול שפלת יהודה ולכיש, מעל הכפר "דורא", אשר משמנו נגור שם הישוב. קבוצת המתישבים הראשונה באה מאזור קרית-גת ומבית-שמש והתמקמה תחילה במבנים זמניים. כיום נמצא הישוב בתנופת בניה ופיתוח גדולים. המתישבים עברו לבתי קבע והבניה מתקדמת במהירות. הישוב מונה כיום 32 משפחות המוצאות את פרנסתן ביישובי הסביבה. הישוב נמצא בתחום שיפוט מועצה אזורית הר חברון.

ליו"ר המועצה המקומית גבעת זאב
שאול מזרחי ובני משפחתו

אשתתפים באבלכם הכבד על מות

רות ז"ל

יהי זכרה ברוך

ההנהגה העולמית של בית"ר

לחבריו
רותי ומאיר שטרית

אתכם באבלכם הכבד על פטירתה ללא עת
של בתכם היקרה

מירי

יהי זכרה ברוך

ההנהגה העולמית של בית"ר

משלחת בית"ר בפולין

50 שנה
למרד
גטו ורשה

כמידי שנה, יצאה גם השנה משלחת של בית"רים לפולין לשמונה ימי סיוור בקראקוב, ורשה, לובלין, מחנות ההשמדה: מיידנק, אושוויץ, בירכנאו וטרבלינקה.

בית"ר, אשר שמה לה כיעד חינוכי את זכרון השואה ולימוד לקחיה, מקפידה לארגן, מידי שנה, משלחות לפולין, כחלק מהמערך החינוכי-תנועתי.

הסיוור השנה, עמד בסיומו 50 שנה למרד גטו ורשה. במסע זה הושם דגש על חלקה של בית"ר בארגון ובהנהגת המרידות בגיטאות. חניכיו שהשתתפו בסיוור חזרו כמו כל שנה, גדושים בחוויות רגשיות קשות. אנו מביאים כאן לקט מתוך יומן מסע של אחד ממשתתפי המשלחת, אביב מילר, אשר הקפיד לרשום את "חוויותיו", מידי יום ביומו. את רשמי המסע אנו מלווים בתמונות שהנציחו המשתתפים. בראש המשלחת עמדו: ראש ההנהגה הארצית, הבי דליה ינקו וראש מחלקת הנוער והחלוק, הבי שלמה גרבץ.

יום ב'
יבאנו עם הוקר לבית הכנסת היהודי שבעין פולסל הורשה בהפכין היה הארוך קרר אהאלון הוא היה הוא האנשים מאשלות שונות ואשום כק קשה לספוג אהאירה היהודית אק מי שניסה בכל זאת הצליח. אשם האשכנזי ההליכה רגלית לחצר בית היתומים של יאנוס קורצ'ק הסתובבנו סביב האנדרטה שהוצבה במקום ערכנו שיחה ודיון רציני בכל הנגש לזמנתו של המחנך והאיט יאנוס קורצ'ק. אששיו וגבורתו. אשמות האונחים יקדוש החיים: יקדוש ה" וגבורה אהי: הורה ערכנו טכס לציון ערב השואה והלכנו לישון.

יום א'
יצאנו ונסענו למינך שלומיק הכין אותנו והסביר על האגדות המקום ועל הנסינות לטעם את האהות היהודית שלו. להשוות את הסבל של היהודים ואת השמדתם. לסבל שסברו תושבי המקום הפולנים ככלל היטי הולס לכך היה הסרט שהוקרן בכניסה למקום סרט שהמילה יהודים לא הוצגה בו כק גס ברבים הפנים. כאשר הנסיון היה להוכיח שהאנשים שהובאו לשם היו אזרחי כל המדינות ולאו דוקא יהודים. הפעם הראשונה עמנו מול אטרופות שטרפו בני אדם. אטרופות שטרפו את בני עמנו על לא עוול בכפם. אלפים רבים של נעלים אותם נעלו אחינו הנטבחים. נחתנו במקום. כאמרה חיה לדורות ערכנו טכס סימלי בגלעד העצמות שבו נתיח לזכור חקלאי את הצב. אשם הסתובבו האולבוסים לפנינו חזרה לויגה

יום ג'

יום שכולו מוקדש להבהרת הפגטאות וג'6
ורשה הפרט על המדד ועל החיים בג'6.
סיירו בשרידיס האחרונים של הג'6,
החזרות הילדים, החומת הג'6, הכיכר
השילוחים, האפקדת, האחרת היהודית
של הג'6 והתנגשנו לשאום על חלקה
של היתרי האנג'ון המד... כאידי ערה,
גם הערה ישבנו לשחה באסגרת יערה
נרות שאותן אנג'ון היתרי ש' פ'לה.

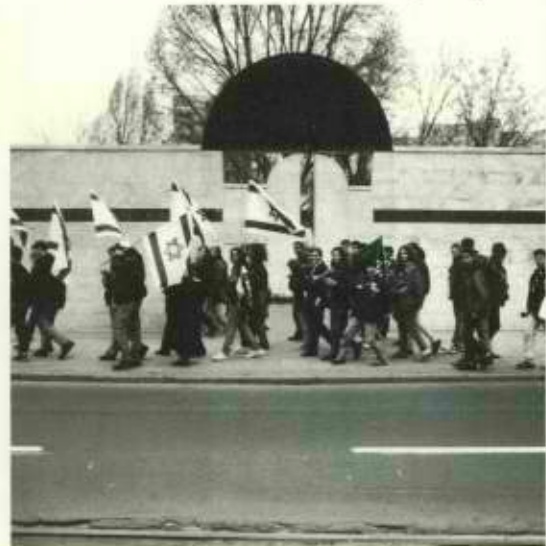
יום ד'

הבוקר יצאנו לעבר ארכיון רוצנבלום...
הסתובבנו בארצ'און הצפוני והתבוננו
בארצ'גיס... כל המכתבים, האסמכים,
הכרזים, העתונים שאותה אחרת
אספה כדי לשמר ולעד את הדורות
הבאים על אשר התחמם התוככי ג'6
ורשה התקופת השואה התנגשנו לראות
את ג'ליונות עתוני היתרי, המדינה
ויאג'ן דודי אשר המהדורות במקום היו
הוצאה מיוחדת בעקבות פטירתו של
ראש היתרי, זאה צ'בוטניסקי.
באותו היום גם בקרנו בבית הקברות
היהודי הענק והמפואר של ורשה וניצבו
ליד קברו של יל' פרץ מכאן המשכנו
לקראקה, שמענו רקע וקבלנו הרצאו.

יום ה'

סיירו בקראקה הרבה היהודי חומות הג'6
בית כנסת ישנים, כתובות העברית וסימני
אמציות בית קברות יהודי עתיק...
הערה נתקלנו ביוסף ניצול שואה שרעש את
בולנו יותר מכל הרצאה.

יום ו'

יום זה הוא המשמעותי ביותר לנו מבקרים
באוסוויץ' ובירנאו בית הקברות הגדולים
היותר של העם היהודי, שמות מקומות שהפכו
לסמלים, לכיכר הרבה מושגים וקארים... רוח
מקום, הניגש שבמקום, ההליכה בארצ'און
שתוכנן במקצועיות התמונות הקשות וההכנה
נותנים הכל.

על השטר מתקוססת הסיסמא: יעלהגוה
משחרתי במקום שבו נלדנו בני עמנו לקרב
התמורות שנגרפו במקום בדוכס אל האוות
ואין צורך להוסיף אילים... אושוויץ -
בינכנאו הינו ארצ'און שלא היה צורך לערוך
ולשחזר נשאר כפי שהוא הרוס, שרול... כפי
שהשאירו אותו הגרמנים לפני מנוסתם במטרה
להשמיד כל הוכחה ועדות לאשר חוללו החלק
הקשה ביותר אולי, היה אותה חלקת אדמה
אשר עליה שחנו הגרמנים עד זק את יעושים
ג'ופות היהודים, אשר המשפחות לא יכלו להכיל
על עצמותיהם עמנו ודמם הוא אשר השקה
את הושא הדוק עצמח במקום.

במסגרת אירועי שנת השבעים התקיים החודש "יום בית"ר" בעיר הדרומית דימונה, בחסות

ראש העיר, מר גבי ללוש.

צילומים: שי פלבר

הועדה לאירועי שנת השבעים לבית"ר, החליטה על קיום שורת אירועים ברחבי הארץ במסגרת "יום בית"ר ב"שוב". הכוונה היא לקיים ארוע מתמשך של בית"ר במשך יום שלם ובמסגרתו "ייסתערו" חברי ההנהגה, מדריכי התנועה ובוגרים, על מוסדות החינוך השונים בעיר (בתי ספר, חטיבות ביניים ומתנסים) ויביאו את דבר בית"ר לדור הצעיר.

להלן לקט של תמונות מיום האירועים הגדוש שהיה בדימונה.

זוכן הצטרפות לבית"ר בדימונה

סתם פוזת נוכחות במרכז העיר

קבלת פנים אצל ראש העיר

בהזדמנות זו מחתימים על שלום עם הגולן

הענקת אות הוקרה לראש העיר גבי ללוש ולסגנו

הרקדה המונית של צעירים בדימונה

האיש מאחורי הקלעים שריכז את מבעע, מפי מעוז יובל גבאי

ראש העיר, גבי ללוש, בשיחה עם בית"רים

הועד הציבורי לאירועי
שבעים שנה לבית"ר

מדינת ישראל
מרכז ההסברה

חזון והגשמה ערב הצדעה לבית"ר

מופע אור קולי
בתמונה, באומר ובצליל

בהשתתפות:

תזמורת חיל האוויר חבורת הזמר של בנימינה

המופע יתקיים ביום שני כ"ג בתמוז תשנ"ג
12 ביולי 1993 בשעה 20:30 בהיכל התרבות בת"א.
מפגש חברים החל מהשעה 19:00.

במעמד

- כב' נשיא המדינה - מר עזר ויצמן.
- יו"ר הועד הציבורי - ח"כ יצחק שמיר.
- יו"ר הליכוד - ח"כ בנימין נתניהו.
- ראש מח' הנוער וחלוץ - מר שלמה גרבץ.
- ראש ההנהגה העולמית - הב' הרצל מקוב.

סטודיו גוף ליון

הזמנות ניתן להשיג: בבית מרידור, עמק המצלבה, ירושלים.

טלפון: 02-792788 (כרמית).

בבית זיבוטינסקי, המלך גיורג' 38, קומה 7, ת"א.

טלפון: 03-5630693 (אילנית).

פרסום לאור

מים שקטים חודרים עמוק...

משרדנו מתמחה מזה 40 שנה במתן שרותי פרסום מסור ונאמן, העושה את העבודה בצורה שקטה ויעילה. חדירה רצינית לכל ענפי המדיה בלי רעשים של טפיחה עצמית על השכם, אולם עם הרבה רצון ויכולת. לקוחותינו הרבים אכן מעריכים גישתנו זו - וזה שכרנו.

משרדינו: תל-אביב, שד' בן-ציון 7, טל. 292288, 292289, 297830 פקס. 5288938

המועצה המקומית כפר-יונה

עיטב הברכות
לתנועת בית"ר
ליובל ה-70
חזק ואמץ!

אפרים דרעי
ראש המועצה כפר יונה
חברי המועצה ועובדיה

לבית"ר ביום חגה
שבעים שנה
אמנם חלפון;
אבל העתיד
לפניכם ...

בברכה חמה ולבבית
המרכז לחינוך ותרבות

70 שנה ליסוד בית"ר

הועד הציבורי (ביסוד)
יו"ר - ח"כ יצחק שמיר

אבו-חצירה אהרון, אבודרס חיים, אבינועם יצחק, אבן אפרים, אבן זהב צבי, אברהם יואל, אהרון חיים, אולמרט אהוד, אולמרט מרדכי, דרי אורן שרה, אולאי אלי, אחימן ינון, איבני מוריס, איתן מיכאל, אלדד ישראל, אסעד אסעד, אפלכאום יצחק, אפשטיין יהודה, אריאב בובי, ארידור יורם, ארנס משה, בגין בנימין, בדר יוחנן, בוים זאב, בוכהלטר צבי, בוכבוה יצחק, בילסקי זאב, בכר אריה, בלומנטל נעמי, בן זאב משה, בן יהודה חנוך, בן לולו שלמה, בן-אלישר אלי, ברגמן דובי, ברלס חיים, גבעוני בנימין, גדות גדעון, גולדברג יוסי, גור אפרים, גלור חיים, גרבץ שלמה, דרון אליהו, דורון שרה, דיין מרדכי, דיסניק עידו, דקל מיכאל, דרובלס מתי, דרעי אפרים, הברמן איתן, הנואל דוד, הורביץ הרי, הורביץ יגאל, הירשזון אברהם, הלוי יהושע, הלפרין עדי, הנבי צחי ויינשטיין אריאל, ולרשטיין ב, חון יאיר, חייכמן אהרון, טביב בצלאל, טהורי דוד, טור מלכה עליוה, טייר אברהם, ידיד מנחם, יוטן דוד, יולדביץ, יוסף יגאל, יובסקי מנחם, כיץ מרדכי, כהן אורנד יגאל, כהן נאולה, כהן מוקה, כהן שלום, כהן שמואל, כץ שמואל, כרוסט יוסף, כשריאל בני, לבנת לימור, לוי דוד, לוי דוד, לור חיים, ליבוביץ משה, לין אריאל, ללוש גבי, לנדאו עוזי, לנקין אליהו, לרנר יעקב, מגורי-כהן חיים, מגן דוד, מועלם עזרא, מיטלמן יצחק, מילוא רוני, מילמן דב, מימון משה, מינקוביץ ברוך, מלכה אלי, מלמדוביץ דוד, מנע דוד, מצא יהושע, מקוב הרצל, מרון משה, מרחביה חן, מרידור דן, מרידור סלי, נאמן אייבי, נדיב שבתאי, נוף עקיבא, נורידוסקי יעקב, נחמן רון, ניסים משה, נצר (אל)דן אמל, נתניהו בנימין, נתניהו בן ציון, סבג זיקי, סויסה מיכאל, סיטרמן גדעון, סילבן שלום, סילצקי נפתלי, סיסו שמואל, סיקא אהרוני יעקב, סלומינסקי ניסן, עובדיה עלי, עמור שאול, עמיצור בצלאל, פוגל דוד, פולדביץ יחזקאל, פון-וייזל דן, פלד יוסי, פרח יהודה, פרל זאב, פרץ יוסף, פרץ משה, פת גדעון, צילקר צבי, ציפורי מוסקה, קדישאי יחיאל, קופמן חיים, קוק הלל, קור שלמה, קורפו חיים, קטן שלמה, קירמאייר מרדכי, קליינר מיכאל, קלנר אריה, קפלן אידה, קצב משה, קצובר צביקה, קרמרן רחל, קרן פו אברהם, ראם דוד, רוזנפלד שלום, רוטליי דוד, רום יוסף, רזיאל נאור, אסתר, ריבלין ראובן, רפאלי אלכסנדר, שניא יהושע, שובל זלמן, שוסטק אלעזר, שטיין משה, שטרן דוד, שיטנוביצר שלמה, שיטרית מאיר, שילנסקי דב, שלום ראובן, שמאי יעקב, שמואלביץ מתי, שמיר יצחק, שמיר פתחיה, שניצר שמואל, שפילמן אנשל, שרון אריאל, תבין אלי, תיכון דן, תסה-גלור מרים.

ועדת היגוי - סלי מרידור-יו"ר הרצל מקוב
גרשון סתיו, דליה ינקו, אשר קדוש, צבי בוכהלטר
מנהל - ראובן נעמת
מוכריות - המלך גיורי 38, קומה 7, ת"א
טל. 03-5288271, 03-296101, פקס. 03-203066

יסורי ציפור

שלום רב שובך ציפור נחמדת
ספרי מה ראית ושמעת בשמי מולדת
השמעת קולות ותקיעות בעוזבך המסלול?
תפילות ותחנונים מסליחות אלול?

הראית שדות ויערות לוחטים?
גנים וכרמים שרופים בווערים?
ומבט חלוני על סף מעוני
מוטלת גוייה שרופה של אחי.

השמעת קול בכיות מקברי אבות ואימנו רחל?
המבכה את ילדינו המוראים לקבר ישראל
האם נסתיר מכאובינו ויסורינו לעולמים?
לא די ימי זכרון חרים על קברים?

האם חחרים אלינו ימי השממה
שדודים וטבוחים והשמדה
הנכין צוארינו לשולפי סכינים?
הנשברנו מרצון, לקול תרועת הפורעים?

ברדיו מצטטים דברי שטנה מסיתים
הטלויזיה נחרדת מטיפול בנרדפים...
עד מתי נעמוד מולם חסרי אונים?
נבגדים מושפלים וצביעות לאן שלא פונים?

מסביב לבירה שמיים גאי וגבעות
הלילה נסוג מגני ילדים ובתי כנסיות
היאיר השחר התחזור צפורי אל מול חלוני?
התביא בשורה לעמי ותשמח לבבי?

משה פינצ'בסקי

ההנהגה העולמית של בית"ר
אשתתפת באבלו הכבד של

רב-גודור אריה ביבי

במות עליו אשתו

רות

יהי זכרה ברוך

70 שנה ליסוד בית לר

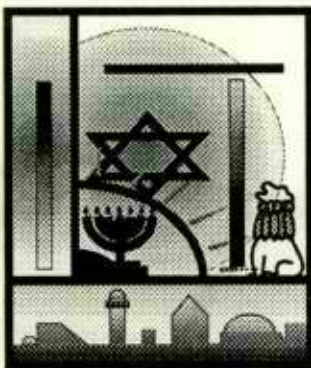
חדשות הועד הציבורי

תהלוכת לפידים, בשומרון, לציון 70 שנה ליסוד בית לר, תתקיים בקיץ וישתלבו בא גם משתתפי המפעלים אשר יגיעו ארצה מחו"ל.

מאת: בדהצור

דף למזכרת של השרות הבולאי

השרות הבולאי בשיתוף עם הועדה לאירועי שנת השבעים לבית לר הנפיק דף למזכרת, לציון שנת השבעים לבית לר. הפקה זו תופיע בכל הקטלוגים של השרות הבולאי ותזכה להפצה ברחבי העולם. הדף למזכרת, אשר הוצא במיוחד ע"י השרות הבולאי לארוע זה ועוצב ע"י ורד סתיו מסטודיו גרף לייק, יועמד למכירה

בדוכן מיוחד בהיכל התרבות, בערב ההצדעה לבית לר, אשר יתקיים ביום שני, כ"ג בתמוז תשנ"ג, 12/7/93. כמקובל בהפקות מסוג זה, מטביעה רשות הדואר חותמת מיוחדת המציינת אירוע חגיגי זה.

עצרת ההזדהות עם תושבי יו"ש אשר היתה אמורה להתקיים בליג בעומרבסיומה של תהלוכת לפידים של בית לרים מכל רחבי הארץ, נדחתה לקיץ הקרוב ועל כך תפורסם הודעה בנפרד.

ההנהגה העולמית והועדה לאירועי שנת השבעים, נאלצו לדחות את העצרת שתוכננה בקפדנות בשל החלטתם של המורים, לקיים יום לימודים דוקא בליג בעומר ובמישרד החינוך לא היו מוכנים "לאשר חופשה" לחניכנו מרחבי הארץ שהיו מושבתים הלימודים במשך שבועות בשל שביתת המורים. כאמור, בקיץ הקרוב, תתקיים תהלוכת לפידים בהשתתפות אלפי חניכים מהארץ ומחו"ל, אשר תסתיים בעצרת הזדהות מרכזית עם השומרון, באריאל. כמו כן יטלו חלק באירוע גם גרעיני הנח"ל של בית לר הנמצאים בשלבי התגבשות שונים וכן גרעיני העליה של בית לר ממדינות חבר העמים. עצרת ההזדהות תהיה במעמד ח"כ יצחק שמיר, יו"ר הליכוד ח"כ בנימין נתניהו, ח"כ רון נחמן, ראשי התנועה צעירי ההתיישבות ביו"ש וחברי הנהלת ההסתדרות הציונית העולמית.

כולם יהיו שם

עם סגירת הגליון, נמסר לנו, כי הועדה לאירועי שנת השבעים החליטה לקיים את עצרת ההזדהות עם תושבי יו"ש, באריאל, ביום שני, טו באב, תשנ"ג, 2 באוגוסט 1993.

תעודת הוקרה לבוגרי בית לר

במשך לדיווחים עליהם מסרנו בגליונו הקודם, הפיקה הועדה לאירועי שנת השבעים, תעודות קלף מהודרות אשר עוצבו במיוחד, הנושאות את חתימותיהם של יו"ר הועד הציבורי מרי יצחק שמיר וראש ההנהגה העולמית מרי הרצל מקוב. התעודה ניתנת לרכישה במשרדי הועדה לאירועי שנת השבעים, בריח המלך גיורגי 38, קומה 7, 03-5630693 (אילנית).

צילום: גרף לייק

לאר יאל

מבצע הכן רכבך לחורף

★ 220 כלי רכב נבדקו על ידי משטרת ישראל ומשקיפי התנועה במהלך המבצע שנערך במשך 3 ימים ★ ביותר מ-50% מכלי הרכב נמצאו ליקויים בדרגות שונות ★

צילום: "הצלמניה"

משטרת ישראל בשיתוף משקיפי התנועה וחברי המועצה הלאומית למניעת תאונות סניף אריאל ערכו בין התאריכים 18.11 - 20.11.92 מבצע אכיפת תקנות תעבורה. המשך בע"מ 2

שיפור פני העיר לרווחת התושבים

מוסימים צבע לאריאל - צובעים ומוסימים יומי צילום: רחמים יעקב

חברי מועצת העיר בראשותו של ח"כ רון נחמן ראש המועצה החליטו לעשות לשיפור פני העיר. הדבר כבר מתבטא בהשלמת הפיתוח ובטיפול הקיים ובהמשך המשך בע"מ 2

תחנת רענון מסכות אב"כ

תושבי אריאל!

חלוקת מסכות אב"כ החלה והיא מתקיימת באשקובית מול קופ"ח הכללית - (מג"ב לשעבר). רח' הנחשונים 81 היא פועלת בימים א' - ה' בין השעות 13.00 - 22.00
★ אפשר להגיע לתחנה גם לא על פי זימון, אך יש להצטייד בתעודת זהות - המורה כי אתם תושבי אריאל

דה-לגיטימציה של התושבים והישובים בישי"ע

היום אנחנו נוכחים לדעת שכל הסיסמאות וההבטחות שנתנו המפלגות המרכיבות את הממשלה לבוחר, ובין היתר שיפור הבטחון האישי לכלל תושבי ישראל, מתנפצות.

טענתם היתה שהישובים בישי"ע מהווים מכשול לשלום, ושהבנייה בישי"ע יוצרת התנגדות אצל הערבים לפיכך הם הסבירו עלתה רמת האלימות מצד הערבים. ניתן היה להבין אם כן שבגלל היעדר התקדמות בתהליך המדיני רמת האלימות עולה, ומה אנו רואים היום בדיוק את ההיפך. ככל שהממשלה מוותרת לערבים כך רמת האלימות עולה. האחריות להסלמה מוטלת אך ורק על ממשלת ישראל. הערבים נשארו אותם הערבים ואנחנו התושבים נשארו אותם החלוצים. רק הנסיבות הפוליטיות השתנו.

עברנו 5 שנים של אינתיפאדה ויכולנו לה, אנחנו נעמוד גם מול הטורף ההולך ומתגבר. כולנו נדרשים היום לכוחות נפש גדולים, לקור רוח ולשליטה עצמית גבוהה.

היום אנו עומדים בפני מדיניות המתכוונת להרוס את כל אשר נבנה בישי"ע, ובאופן ממלכתי היא מתכוונת ליצור דה-לגיטימציה של ההתיישבות והתושבים הגרים בישי"ע. אנו עומדים בפני מיתקפה של הממשלה הבאה לשלול את הלגיטימיות שלנו ומרמות לערבים, גם אם הדברים לא נאמרים כי קיומם של היהודים בחבלי ארץ אלה הוא זמני ועל תנאי - ובכך יש עידוד ישיר לטרור. עכשיו הולכת הממשלה לבצע פגיעה נוספת בתושבי ישי"ע על ידי שינוי וסיווג איזורי הפיתוח.

שיפור פני העיר

העיר אריאל עם כל הקשיים והגזרות הניחתות עליה על ידי ממשלת ישראל משלימה בימים אלה בנייה של 600 יחידות דיור אשר חלקן כבר נמכרו. הדבר יתרום באופן חיובי להגדלתה של אוכלוסיית אריאל. אנחנו ממשיכים בפיתוח תשתיות לאתרים החדשים וממשיכים לבנות את אולם התיאטרון שיקרא "תיאטרון השומרון" ואת הספרייה העירונית. פנינו לשיפור פני החברה והתרבות וכן לשפור חזות העיר, להעלאת רמת איכות הסביבה והחיים על ידי מתן שירותים ברמה גבוהה יותר, כדי שאריאל תהיה בית טוב וחס לתישביה.

בברכת חג אורים שמח
חב רון נחמן, ראש מועצת אריאל

תחנה ראשונה לרענון מסכות אב"כ ביו"ש נפתחה באריאל

שמרטיץ - פיקוד העורף ענף הסברה והדרכת אוכלוסייה

התחנה לרענון מסכות אב"כ נפתחה ב-30.11.92 באריאל, במסגרת פרויקט רע"ם ארצי. התחנה היא הראשונה שנפתחה ביהודה ושומרון והיא מופעלת על ידי פיקוד העורף בתיאום עם מערכת ההגנה המרחבית המקומית. התחנה תהיה פתוחה לציבור תושבי אריאל על פי התכנית במשך כחודש וחצי ולאחר מכן היא תעניק שרות לכל ישובי האיזור באמצעות נידת, הודעות נשלחו למשפחות באריאל באמצעות הדואר על ידי פיקוד העורף.
מנחם גולדין קצין הבטחון באריאל מסר כי התחנה פועלת במהלך השבוע בימים א'ה' בין השעות 13.00-22.00, באשקובית מול קופ"ח הכללית (מג"ב לשעבר) וכי אפשר להגיע לתחנה גם ללא זימון, אך יש להצטייד בתעודת זהות.

תושבים מדברים על מצב הבטחון

★ יצאנו לבצע סקר רחוב באריאל בנושא בטחון ★ לשמוע את דעתם ורחשי ליבם של התושבים על רקע האירועים החמורים המתרחשים ברחבי ארץ ישראל כולה, ובפרט באיזור יש"ע ★ שמענו תחושות קשות ★ הרוב האשימו את מדיניות הממשלה

קרקו יוסף:

המצב הבטחוני חמור ביותר אני חושב שהממשלה הזאת הפכה את תושבי יש"ע לשעיר במדיניות ובמהלכי השלום שלה. אין תגובה מספקת לנעשה בשטח כנגד הערבים הזורקים אבנים ובקבוקי תבערה ואף משתמשים בנשק חם. ראש הממשלה ושר הבטחון יצחק רבין שהיה שר הבטחון בממשלת הליכוד הודיע אז במפורש שאם הערבים יעברו לשימוש בנשק חם הוא יגיב במלוא העוצמה. היום בהיותו בתפקיד ראש הממשלה ושר הבטחון החמיר המצב אף יותר מבעבר והשימוש בנשק חם, כולל מטעני צד ביש"ע, גבר. חוסר התגובה ההולמת נובע מכך שישראל רוצה למצוא חן בעיני האמריקאים והערבים היושבים מסביב לשולחן הדיונים בשיחות השלום. אילו הממשלה היתה נוקטת יד חזקה יותר והיתה מודיעה שאין היא הולכת למשא ומתן עם אף גורם מבלי שהמועשים הנ"ל יפסקו היה מופעל לחץ של המדינות הערביות המעורבות בתהליך, כדי שפעולות אלה יפסקו.

ציון איבגי:

הרגשת הבטחון ירדה, אני חושב שזה בגלל השינוי בשלטון. אין סיורים של צה"ל בכבישים כמו פעם והמצב הבטחוני לא טוב. העונש שמקבלים המחבלים זה ממש צחוק. המחבלים הערבים יודעים שהשמאל הישראלי ילחם עבורם. עבור שחרורם ותוך שנה שנתיים הם יהיו בחוץ, עם קיצוץ מזמן העונש על ידי מחוזה או בהחלפת שבויים.

יוסי פרץ:

המצב הבטחוני הולך ומידרדר. המאחזים שהיו בדרכים ירדו. אני נוסע כל לילה בשעה 02.00 בלילה לשוק ואני לא רואה רכב צבאי על הציר. בעבר היו נעים יותר כלי רכב צבאיים על הציר. והרגשת הבטחון עלתה.

בילי צור:

לפי דעתי זה ממשלת המערך גרמה לכך. כשהיתה ממשלת הליכוד בשלטון היה הרבה יותר צבא והרגשת בטחון.

הממשלה הזאת לא מתפקדת והיא טרם מצאה את דרכה. המצב הבטחוני הוא הפקרות. הממשלה הזאת הגבילה את עצמה במסגרת מלאכותית. היא יצרה מסגרת פחדים לפעולה נמרצת בגלל שאם שבויים בהשגת שלום בכל מזרח. והתוצאה שהם בעצם לא מסוגלים לתפקד על כל פעולה שמתבצעת כנגד יהודים במדינת היהודים. הם מפרשים את המציאות הקשה בצורה כזאת שתתאים לאשליות השלום שלהם. כמובן שאין הרגשת בטחון ליהודים, יש מצבים שיהודים פוחדים להגיב בגלל שידעו שהמדינה, לא רק שלא תגן עליהם, אלא תתייצב נגדם מבחינה משפטית.

שבי כהן:

המצב הבטחוני גרוע מאד והוא פוגע בנו גם במישור החברתי. לדוגמה חברים רוצים לבוא אלי מאיזור השפלה ת"א-י"ת. אם הם באים הם עוזבים בשעה 4.00 אחה"צ לפני רדת החשכה "מתחפפים" בגלל הסיבה הבטחונית.

באופן אישי כשאני עם ילד ברכב אני פוחדת ובלחץ אף כשאני לבד אני לא פוחדת. אני לא נושאת נשק וגם אם היה לי, אני לא יודעת אם הייתי משתמשת בו. אני חושבת שהממשלה מתעסקת בפוליטיקה. הם רואים יותר לבסא שלהם, ולא לבטחון. כל הדיבורים על אוטונומיה והחזרת שטחים מתסיסים את הערבים שיש להם גיבוי מממשלת ישראל.

עמוד 2 • מבט לאריאל

חוג סיירות לבני הנוער

קבוצת בני נוער מאריאל האהבת אתגרים יוצאת למרחבי הטבע בכל רחבי הארץ בפיקודה של אלה הראל. חברי החוג לסיור ולקחים מפה טופוגרפית ותרמיל ויוצאים לניוטים. יש לציין שבתוספת לחויה המיוחדת ולאתגרים תורם החוג ללימוד בתחומי ידיעת הארץ, מדע הטבע, היסטוריה, ארכיאולוגיה, מורשת קרב ועוד. מטרת החוגים היא להכין בני נוער להיות סיירים עצמאיים בעלי ידע מגוון בניווט ובידיעת הארץ וכן בעלי תודעה גבוהה לנושאי שמירת הטבע והנוף.

חברי חוג סיור אריאל בעתיקות ברעם בהדרכתה של אלה הראל. דוחפים את העמוד רוצים להיות "שמשון הגיבור"

טקס הכנסת ספר תורה בהשתתפות הרב הראשי לישראל

במעמד הרב הראשי לישראל, הראשון לציין הרב מרדכי אליהו התקיים טקס הכנסת ספר תורה לעמותת "אוהל יוסף" וסעודת מצוה באולמי "אריאל". בשירה וריקודים בן אליאר שנהרג בנסיבות טרגיות והניח גלעד ז"ל. עמנואל סיפר כי ספר התורה הוא בבית כנסת מפואר בת"א לצד ספרי תורה נוספים. עם המעבר לאריאל ועקב המחסור בספרי תורה החליט לזכות באופן אישי במעמד זה ולזכות את הרבים. הוא הודה מכל לב וציין "מעמד כזה מחזק אותנו בחלקת ארצנו".

הרב הראשי הרב מרדכי אליהו דיבר על חשיבות האחדות בעם ישראל. והוא הביא לדוגמה כסמל לאחדות את האבנים שהתקבצו ובאו מתחת למראשותיו של הצדיק יעקב אבינו. הנחו את הטקס הרב משה טולידנו ומר לזר פינטו יו"ר עמותת "אוהל יוסף".

המשך מע"מ 1

שיפור פני העיר

הבנייה הציבורית. יושם דגש בנושא גינון ושיפור חזות הרחובות לשם העלאת רמת איכות הסביבה לרווחת התושבים. במסגרת זאת מקיימת המועצה בהשתתפות ח"כ רון נחמן ראש המועצה ומנהלי המחלקות מפגשים עם התושבים בשכונות השונות. המטרה היא לשמוע מקרוב ובאופן ישיר את התושב, ואת הבעיות הנוגעות לכל שכונה כאשר מנהלי המחלקות יעשו לפתרון הבקשות. כמו כן ידווח ראש המועצה על פעילותו בכנסת ועל מעמדה של אריאל בפרט ויש"ע בכלל במסגרת עבודתו הפרלמנטרית. חברי המועצה ישמחו לשיתוף פעולה מלא מצד התושבים.

בקריית שמונה יש קטיושה כל הארץ מדברת על זה, בכבישי השומרון זורקים הערבים אבנים, בקבוקי תבערה, יורים, מטעני צד מתפרצים מדברים על זה פחות. אנחנו אזרחים סוג ד' כך הממשלה מתיחסת אלינו ומסים אנחנו משלמים כמו בכפר שמריהו. מול שיש לנו ראש מועצה שהוא גם חבר כנסת היודע לפתוח את הפה והדלתות במקומות הנכונים, אחרת לא היו יודעים איפה אריאל ממוקמת על המפה. מבחינת הממשלה הנוכחית אריאל לא על המפה. קיימת אוזלת יד ויד רכה מצד שר הבטחון שלא יודע לתפקד כשר בטחון ולקח עליו עוד תיק. המצב בחודשיים האחרונים הרבה יותר קשה ממה שהיה מתחילת האינתיפאדה. היום יש הרבה יותר מתח וחוסר בטחון מבעבר. אני בעד עונש מוות למחבלים אך הם מקבלים בית הבראה.

הלוי אריה:

מבחינתי המצב באריאל מצויץ והוא הרבה יותר טוב ממרכז הארץ. הוויתורים של הממשלה ללחציה של ארה"ב והמדינות הערביות הם גורמים למצב החמור. אם לא מוותרים אין עמדות לחץ.

נחמה מלניק:

המצב הבטחוני הוא לא טוב. העובדה שיש להם נשק חם והם משתמשים בו נגד יהודים זה חמור. המצב לא מונע ממני מלהסתובב ולהגיע לאן שאני צריכה להגיע, ובכל שעה, במסגרת עבודתי בין הישובים.

אני חושבת שהממשלה נתנה לערבים כל כך הרבה הטבות והרגשת בטחון וכל זה בשביל לשבת על הכסא בממשלה, תחת סיסמת השלום. זה מה שגרם להסלמה ולמצב החמור הזה.

ינון קליין:

לפי דעתי האינתיפאדה עוד לא התחילה, היא בראשיתה. היום יש להם נשק חם והם משתמשים בו. אפשר להגיע למצב טוב יותר מבחינה בטחונית. הבעיה שכאשר הגעת ותפסת את החבלן זה הפך להיות כמו משחק "ידיים למעלה". העונש הבלתי מרתיע, לא משמעותי מול המעשה שהם עושים. היום זה באופנה, כל מי שאין לו עבודה באוכלוסיה הערבית הולך ונהיה גיבור כפרי או לאומי וכך הוא מבטיח את עתידו, את האוכל במסגרת בית המלון, בכלא הישראלי מבלי לעבוד.

הכן רכבך לחורף

המבצע נערך בימים ד', ה' בשעות הערב וביום ו' בשעות הבוקר. יש לציין שזאת הפעם הראשונה זה שנתיים שמשטרת ישראל לת"ן שומרון נענתה לבקשתנו לשתף בפעילותה משקיפי תנועה מסניף אריאל. יש לציין את תרומתו הרבה של פקד פיליפ פז קפ"ח שומרון על זימתו ופעילותו להצלחת המבצע ועל שיתוף משקיפי התנועה במבצע.

המצב הבטחוני בכל הארץ על הפנים ובפרט ביהודה ושומרון.

המשך מע"מ 1

תאריך	יום ד'	יום ה'	יום ו'	סה"כ
18/11	8	10	8	26
19/11	5	5	5	15
20/11	3	4	3	10
סה"כ משקיפים	85	70	65	220
סה"כ שוטרים	43	37	39	119

"מבט לאריאל"

מערכת העתון:

מועצה מקומית אריאל

לשכת הדובר ת"ד 25 אריאל 44824
טלפון 03-9366077

עורך: רחמים יעקב

צילום: "הצלמניה", אבנר אוסטר

★ המערכת תשמח לקבל תגובות קוראים וכתבות בנושאים שונים

מסע מוצלח לח"כ רון נחמן בקנדה ובארזה"ב

400 בקשות לרכישת נשק בשומרון

400 בקשות לרכישת כלי נשק הוגשו לאחזונה במשרד הפנים האזורי באריאל, במחלקה לרישוי נשק.

עליה גדולה ומשמעותית בתקופה כה קצרה נובעת ככל הנראה מהזדירות במצב הבטחוני.

כמות בקבוקי התבערה – התפרצות מטען הצד בו נהרגה יהודית אוסטרן ז"ל ליד הישוב מתתיהו, וכן התפרצות המטען המאולתר בכניסה לשכונת גינת שומרון ורצח תושב הישוב גנים מוטי ביטון ז"ל, גרמו לרבים לרוץ ולבקש אישור לנשק.

מספר הבקשות שהגישו נשים עלה באופן משמעותי במיוחד לאחר הארוע בו ירתה מולי ביטון מהישוב גנים לעבר מחבל וכך הצילה את עצמה בארוע הפיגוע בו נרצח בעלה בסבא אל חיר.

קיימת תופעה נוספת שתושבים מבקשים להחליף את קוטר האקדח לגדול ויעיל יותר, התושבים מצפים לקבל מהר את הנשק ומשמסתבר להם שהעניין אורך זמן מה הם מגיבים בלחץ "החיים שלנו יקרים" ומבקשים לזרו קבלת האישורים.

יש לציין שביום אחד עמדו בתור במשרד הפנים כ-220 איש לקבלת האישורים.

את עם ישראל וארץ ישראל. אנשי הקהילות הנוצריות ציינו בדבריהם שבתנ"ך לא מוזכר קו ירוק ולא כתוב הגדה המערבית או השטחים אלא הקב"ה הבטיח לאברהם אבינו ולעם ישראל את ארץ ישראל ולכן יש"ע שייכים לעם ישראל. אין ספק שלסיורו האחרון של ח"כ רון נחמן תהיה השפעה חיובית על העיר אריאל ותושביה בתחומי החינוך-התרבות-הבריאות-הדת-הרווחה ובהידוק הקשרים בין אריאל לקהילות שונות בעולם.

או ביש"ע השפיעה עליהם מאוד. מהעיתונאים הוא התרשם שהם אינם יודעים כיצד אפשר להתמודד עם הישובים היהודים ביש"ע המדוים עובדה פוליטית, כלכלית, חברתית שיש להתחשב בה בכל הסדר שיתקבל על הצדדים.

בהרצאותיו באמצעי התקשורת בארה"ב ברדיו ובטלוויזיה המשרדים לקהל נוצרי גדול הוא פנה לנוצרים לאמץ את העיר אריאל. הוא ציין שיש קהילות נוצריות גדולות בארה"ב האוהדות

בהרצאות שנתתי השתדלתי להיות שליח נאמן של כל תושב ותושב מיש"ע בכלל ואריאל בפרט."

בהרצאותיו הוא דיבר על הקשיים העומדים בפני תושבי יש"ע והזכיר מפני מדיניותה האנטי-ציונית של ממשלת רבין-דראושה, וכן על כך שיהודים רעי לב מבקשים לפגוע ביהודים חפים מפשע. בפגישותיו עם אנשי תקשורת מהשורה הראשונה בארה"ב הוא למד כי ביקוריהם של פוליטיקאים אנשי תקשורת אמריקאים באריאל

הנטיעה הראשונה של רון נחמן כחבר כנסת לחו"ל היתה מוצלחת והשיגה את יעדה. במשך שבועיים וחצי בין התאריכים 5.11.92 – 22.11.92 הוא סייר בקנדה ובארזה"ב. לפני צאתו הציע לו מספר יועצים שלא לנסוע בתקופה שלפני הבחירות לנשיאות ארה"ב וציינו כי האמריקאים נמצאים במשבר כלכלי, וכי התרומית של ישראל ובמיוחד של אנשי יש"ע אינה חיובית בעיני הציבור – בקיצור ציינו כי העיתוי אינו מתאים.

בהגיעו לקנדה הוא קיים סדרת פגישות והעניק הרצאות בבתי הכנסת, באוניברסיטה, ובבית הספר היהודי שם נפגש עם תלמידי ותלמידות כתה ו' במטרה להדק את הקשרים בין הילדים של אריאל וקנדה, וכן הרבה להתראיין לתקשורת בנושאים מדיניים ובכלל.

ח"כ רון נחמן הדגיש כי הוא גילה בסיורו של אריאל יש המון ידידים נאמנים בקנדה ובארזה"ב, וכי הידידות מתבטאת לא רק בסיוע שהם מעניקים בתמיכה בפרוייקטים השונים באריאל בתחומי החינוך-התרבות-הבריאות-הדת-הרווחה ועוד, אלא בהבעת תמיכה מורלית פוליטית.

הוא ציין שבמפגש הישיר שלו עם הקהילות והגופים היהודים והלא-יהודים הוא הבחין כי התרשמותם היתה עזה. הוא הדגיש שבהחלט היתה התייחסות רצינית יותר לדבריו בגלל מעמדו החדש כחבר כנסת. "הדבר בא לידי ביטוי בכך שכל מלה שלי נתפסה באופן שונה מאשר לפני כן, בעלת משמעות ומשקל שונה". כמו כן הוא ציין כי במישור הלאומי מעבר להיותו ראש מועצה, הוא בעצם ייצג את יש"ע כחבר כנסת החי בשטח. העמדת הדברים כפי שהיא הציג בפניהם התקבלה באופן אוהד והיה לדברים אפקט חזק מפני שהציבור ידע כי הוא מדבר עם תושב אריאל.

ח"כ רון נחמן נפגש בקנדה ובמונטריאול עם תלמידי בית הספר היהודי – כות ו', במטרה לחזק את הקשר בין תלמידי בית הספר לתלמידי אריאל

אורחים מחו"ל באריאל

ברית תאומים נקשרה בין סניף ארגון בני ברית בבורנמות' אשר באנגליה וסניף ארגון בני ברית באריאל. הקשר נוצר בתיווך חוג ידידי אריאל באנגליה. נשיא הסניף באנגליה מר ג'פרי פרל שלח את ההודעה על הקשר בפקס לנשיא הסניף באריאל מוטי כפיר. הוא הביע תקווה שההחלטה תביא לשיתוף פעולה בין הצדדים.

★

קברצת אנשי עסקים משבדיה מהמכון השבדי לזומה פרטית ביקרה באריאל ועמדה על הפוטנציאל הגלום באריאל. הקבוצה נפגשה עם יגאל רוזנטל מ"מ ראש המועצה, ועם נפתלי רוזנטל מנכ"ל החממה הטכנולוגית בקרית המדע ועם ניצני התעשייה באיזור.

מנכ"ל לעיר אריאל מיקי חקלאי אל"מ במיל'

מיקי חקלאי אל"מ במיל' בן 46 נבחר לאחר מכרז לתפקיד מנכ"ל העיר אריאל. הוא בעל השכלה אקדמית, בוגר אוניברסיטת בר-אילן, בעל תואר ראשון במדעי החברה, מדעי המדינה וסוציולוגיה.

מטרת התפקיד לרכז ולתאם את עבודת המנהלים במועצה. לשפר את הקשר של התושבים למועצה על ידי יצירת קשר אישי עם התושבים תוך קיום מפגשים בשכונות וכן לתאם את עניני המועצה עם משרדי הממשלה השונים, וכן, להכין תכניות לטווח ארוך לטובת העיר.

שר המסחר והתעשייה השר מיכה חריש יבדוק מחדש – תקציב לאיזור התעשייה של אריאל

חריש הבטיח לשקול מחדש את נושא התקציב לאיזור, ואת נושא סיווג ערי הפיתוח שהוא בעל השפעה מכרעת על נכונות המפעלים החדשים להגיע לאתר.

יש לציין שבימים אלה מושלמות העבודות של מבנה תעשייה נוסף בקרית המדע באריאל אותו מקים הקבלן לידוא ויטר, מדובר במבנה בעל 3 קומות על שטח של כ-6,500 מ"ר המיועד לתעשיית "הייטקס" ומוכן לקליטת מפעלים המעוניינים לעבור לאיזור.

ח"כ רון נחמן יחד עם יגאל רוזנטל מ"מ ראש המועצה האזורי על נושא הבנייה והפיתוח העלו בפני מנהל משרד המסחר והתעשייה מר נתי שרוני את הפגיעה הקשה שתגרם לאריאל ולתושביה אם לא יושלמו קוי המים החשמל והביוב ואם לא תתאפשר העברת המפעלים המתוכננים, שהיו מספקים קרוב ל-1000 מקומות עבודה.

יש לציין שאם לא יבוצעו עבודות אלה ירדו מיליונים שקלים לטימיון. שר המסחר והתעשייה מיכה

איזור התעשייה "אריאל מערב" שבו הושלמו כל עבודות העפר לצורך קבלת 10 מפעלים נותר מיותר בעקבות המהפך השלטוני ומדיניות ההקפאה.

רוב המגרשים הוקצו למפעלים שביקשו לעבור ומדובר על כ-8 דונם.

משרד המסחר והתעשייה לא אפשר את העברת הכספים הנדרשים להקמת חיבורי מים, חשמל וביוב ובמקביל גרם למפעלים לבטל את בקשתם לעבור לאיזור התעשייה אריאל.

דרום אמריקה

למעוניינים בפעילות חברתית

במסגרת

ארגון עולי דרום אמריקה באריאל,

נא להתקשר ל:

אירית טבע 9366586

לידיה חלמנוביץ 9364238

ארגון משקיפי תנועה

פונה

לתושבי אריאל

המוכנים

להתנדב ולתרום

לפעילות

למניעת תאונות דרכים

במסגרת המועצה הלאומית

למניעת תאונות –

סניף אריאל

טלפון 8/936667 – 03-9365536 – אורי, יעקב

אבגול בע"מ

תעשיות בד לא ארוג

דרושים

למפעלנו בברקן

עובדי ייצור

בוגרי בתי ספר מקצועיים

לעבודת משמרות כולל שבתות וחגים

טלפון 9364377 – 03-9364005

ערב הצדעה ל-110 מתגייסים – נוער אריאל ממיטב הנוער בחגיגות 14 שנה לעיר אריאל

צילום: "הצלמניה"

חודש המורשת היהודית תשנ"ג בסימן ירושלים עיר הנצח

בחודש המורשת היהודית מקיימת המועצה הדתית אריאל, במסגרת המדור לתרבות תורנית פעילות ענפה ומגוונת לתלמידים מבוגרים ולפעילות להביא להגדלת המודעות של הציבור על כל שכבותיו, להכיר ולהוקיר את התרבות היהודית על כל ענפיה וגוניה, אמר ראש המועצה הדתית מר עמוס צוריאל, ודוסיף: "הנושא המרכזי השנה סובב סביב ירושלים במלאת כ"ה שנים לאיחודה. הפעילות מיועדת לציבור הרחב מתוך ראיית המשותף והדגשת

היותו עם אחד היונק מתוך מקורות עתיקים וחדשים". במסגרת זאת התקיים ביום רביעי 25.11.92 ערב עם באלדי אולייר אמן הגיטרה הספרדית ולהקמתו בהשתתפות כ-400 איש תלמידי בית ספר ממ"ד והוריהם. בתכנית מספרד לירושלים הופיע באלדי אולייר באולמו אריאל בשירה ונגינה בנושא סיפורה של יהדות ספרד המפוארת. החל מתקופת תור הזהב, דרך הגרוש ועד העליה לישראל. כמו כן השתתפו בערב, רב בית הספר הרב חגי כהן ומנהלת בית הספר לבנה צוריאל.

את המתגייסים רב העיר הרב שלום נגר וח"כ רון נחמן ראש המועצה המקומית. ח"כ רון נחמן ציין: "השנה אנחנו שולחים לצבא 110 בנים ובנות, זהו המחזור הגדול ביותר של אריאל, זהו מיטב הנוער". הוא ברך גם את ההורים ואמר כי הם מפקידים את ילדיהם בידיים טובות והעניק להם שי "זאת היא מסורת באריאל שאנו מכבדים את

המתגייסים ומעניקים להם את הכבוד בשם כל תושבי אריאל" אמר. הרב שלום נגר רב העיר ברך "אני תפילה לה' שהתגייסותכם תהיה התגייסות של שלום ובטחון" בחגיגה הופיעו "להקן אריאל" והאמנים מרגלית צנעני ושלמה גרוניך בתכניתם "במעגל" – נאחל להם – שפשוף קל וגיוס נעים – צאתם לשלום.

בשנת ה'14 לעיר אריאל יוצא המחזור הגדול ביותר של בנים ובנות לצה"ל, 110 בחורים ובחורות. מתנ"ס אריאל בשיתוף המועצה הכין עבורם חגיגה שהחלה כבר בערב שישי במסיבת גיוס בדיסקו מייקלס. בו השתתף גיל קומר שדרן מרשת ג' וסריאו ברזיל. בערב ההצדעה למתגייסים בהשתתפות תושבי אריאל ברכו

עצור בטרם תעבור – בטיחות בדרכים

צילום: "הצלמניה"

המועצה הלאומית למניעת תאונות סניף אריאל

בסניף אריאל

נערכים קורסי רענון ונהיגה נכונה לנהגים בעלי נקודות בעבירות תנועה

לפרטים אפשר לפנות – ליעקב, או לאלי 9366678 – 03-9366190

לאילנה פרשטמן ולמשפחה

אתכם באבלכם הכבד על מותו ללא עת של יקירכם

מוסה ז"ל

בבנין הארץ תנוחמו

ח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל וחברי המועצה

לטוביה שמחון ולמשפחה משתתפים באבלכם הכבד על מותה של יקירתכם

מרגלית ז"ל

מי ייתן ולא תדעו דאבה עוד

ח"כ רון נחמן, ראש מועצת אריאל וחברי המועצה

אישית". יש לציין כי קיים רצון עז, שיתוף פעולה מלא וגיוכו מצד המתנדבים העוסקים בדבר ובראשם מר מסטל

במסגרת פרויקט חינוכי של משרד החינוך והתרבות בשיתוף המועצה הלאומית למניעת תאונות בנושא בטיחות בדרכים תופעל השנה תכנית בקרב ילדי בתי הספר באריאל ובאיזור בכלל. הנושא "הדרך הבטוחה" מיועד לילדים החל מכתות א"ב. במסגרת זאת ילמדו הילדים את נושא ההליכה והכרות עם הסביבה וכן ישתתפו בהכנת דגם תלת ממדי בבניית רחוב. פרויקט נוסף המיועד לכתות ה' בנושא "אנו משמרות הזה"ב" שאותו יקבלו הילדים במסגרת עיונית וכן מפעילות בשטח, יעניק להם את הזכות לשמש כחברים בחולית משמרות הזה"ב. יש לציין שעד כה חל עיקוב בנושא בשל תהליכים בירוקרטיים וכן סמכותיים מצד המשטרה. עד סוף שנה זאת יוכשרו תלמידי כתות ה' לנושא כדי שכתחילת כחה ו' יפעלו הילדים בתפקידי משמרות הזה"ב. פרויקט נוסף במסגרת המועצה הלאומית למניעת תאונות המיועד לתלמידי י' יעסוק בנושא "מחויבות עמוד 4 • מבט לאריאל

החלה ההרשמה לקורסי החייאה באריאל

מטרת הקורס היא, להקנות ידע בפעולות החייאה עד בוא הצוות הרפואי. הקורס מיועד לבני נוער ולמבוגרים ומומלץ במיוחד למשפחות חולי לב.

משך הקורס – 4 שעות.

עלות הקורס למשתתף 25 ש"ח (במקום 45 ש"ח עלות הקורס במד"א)

ניתן להרשם במח' בטחון אצל החתום מטה או אצל המזכירה אסתר בברכה

ברוך אנגל, מנהל המוקד הרפואי

מסתמן פתרון לתיקון כביש מספר 6 והשלמת כל עבודות הפיתוח לקראת החורף

כמו כן הוסכם על זרז והשלמת כל עבודות הפיתוח באתרי הבנייה. מר רוזנטל הדגיש כי דרישתם של התושבים הסובלים ממצב הכביש צודקת והפניות הרבות אליו ואל ראש המועצה מצאו אוזן קשבת "אנחנו עושים את הכל על מנת להשלים ולהחדש את הכביש כמה שיותר מהר" ציין מר רוזנטל בנימה אופטימית.

יגאל רוזנטל

בראיון עם מר יגאל רוזנטל מ"מ ראש המועצה ואחראי על נושא הבנייה והפיתוח באריאל הסביר מר רוזנטל כי המועצה מודעת היטב לבעיות הקיימות בכביש מספר 6 ועושה הכל כדי לתקנו ולהביאו למצב תקין מבחינת התנועה. מדובר בכביש פנימי המוביל מאיזור הבנייה ברובע ב' לכיוון קרית המדע.

הכביש הפך להיות כביש מרכזי ויחיד שמוכיל לאיזור קרית המדע, והעומס הרב של התנועה הזורמת עליו לאיזור הקרוואנים - מכללת י"ש - קרית המדע - התחנה המרכזית של חברת "דן" ונוספי את העובדה שבאיזור זה מתבצעות עבודות בניה מאסיביות כך שמוכילים כבדים נעים עליו גרמו להרסית הכביש עד כדי כך שהוא אינו ראוי לשימוש.

יגאל רוזנטל ציין שעקב כך ראתה המועצה המקומית את עצמה מסייעת באופן מיידי ומבצעת תיקונים זמניים של מפגעים כמו סתימת בורות, ישור מהמורות ועוד.

הוא הסביר שהקפאת כביש מספר 100 שהיה אמור להסלל לאורך השלוחה הרומית של אריאל ושהיה אמור להיות מושלם בימים אלה, היה צריך להפחית את התנועה מכביש מספר 6. התחלפות השלטון שהחליט להפסיק את סלילת הכביש גרמה לעומס הרב עד כדי התפוררות הכביש. המועצה יחד עם הקבלנים וחברת "דן"

בתמונה: מרימים כוסית לחיים ביקבי ברקן לאחר הפרשת מעשר מבציר 1992. מנהלי היקב מימין דוד אברהם ושמואל בוקסר הרב שלום נגר רב העיר אריאל במרכז והמשגיחים משמאל

לקראת תחילת שיווק בציר 1992 נערך טקס המעשר ביקבי ברקן על ידי הרב הראשי של אריאל הרב שלום נגר. יש לציין שליקבי ברקן הדמוקרטי באיזור תעשייה ברקן יש את הציוד החדש ביותר בישראל מיכלים ליון מנירוסטה מקוררת בעלי תכולה של 3 מיליון ליטר. דוד אברהם מנהל היקב ציין כי כ-3 מיליונים בקבוקי יין משוקים בשנה כאשר רוב היין הוא איכותי.

בואו נחגוג ביחד - יום הולדת

ופתח את הפרוייקט בהכרזת 3 תאריכי לידה 8.2.92 - 8.6.92 - 12.8.92. הוא קבע את התאריכים הללו ביום ההולדת של ילדיו יום וחודש זהה. הוא הצהיר שילדים שגולדו באריאל בתאריכים אלה בשנה האחרונה '92 יקבלו ממנו מתנת יום הולדת בשם ילדיו. הוא הוסיף בתקווה שהמעגלים יגדלו והקשרים יורחבו.

פרוייקט חדש הוצע על-ידי לנו ולמן י"ר אגודת יידי אריאל במונטריאול-קנדה. במטרה לחזק את הקשר בין ילדיהם של יידי אריאל בעולם ובין ילדי אריאל. הוא העלה רעיון שילדי בני אותו גיל שיום הולדתם חל באותו יום וחודש יצרו קשר על-ידי הענקת מתנת יום הולדת איש לרעהו. הוא ציין כי השנה לא חייבת להיות חשובה.

הנחות בארנונה לתושבי רובע ב'

המועצה החליטה להפעיל את החוק המזכה בארנונה את תושבי האיורים שהפיתוח העירוני בהם לא הושלם.

הגובר יונתן רימון הסביר שהדבר מעוגן בחוק וכי לאחר שהמועצה החליטה להכיר באיורים אלה במעמד של איזור פיתוח עירוני שלא הושלם, חלים הזיכויים על תושבי האיזור. הוא פירט: איזור ללא כביש נהנה מ-10% זיכוי בארנונה - ללא תאורת רחוב 10% - וללא מדרכה 5%.

המקסימום של הזיכוי מגיע עד 25%. הרשות המקומית שבהחלט ראתה סיבה מהותית לזיכוי בשכונה ברובע ב' יודעת שאין זה הוגן שתושבי איזור זה ישלמו ארנונה כאותו שיעור של איזור שבו הפיתוח הושלם.

הפעילו לחץ על משרד השיכון כדי להשיג תקציב לפתרון הבעיה שתביא לטיפול יסודי ויעיל בכביש עד שיתוקן, מדובר בסלילה מחודשת של השכבה העליונה של כל הכביש.

בישיבה שהתקיימה במשרד השיכון בסוף חודש אוקטובר הוסכם בין הצדדים שמשרד השיכון יבצע את תיקון הציור כולו.

בישיבה השתתפו ח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל מר יגאל רוזנטל, זאב שלימור מהנדס המועצה מול מנכ"ל משרד השיכון מר אריה בר וצוות משרדו.

כביש חוצה שומרון 30 ק"מ כביש דמים 108 תאונות דרכים התרחשו במשך השנה האחרונה על כביש חוצה שומרון מחודש נובמבר 91 ועד נובמבר 92. 7 בני אדם נהרגו ו-152 נפצעו.

לא יתכן שחיי אדם יהפכו למשחק פוליטי.

דמים. נהרגים בו גם יהודים וגם ערבים. יש כאן הפליה בין דם לדם.

יוסי איזיק

קטרינה איזיק

ציר חוצה שומרון מצומת קסם לצומת תפוח כ-30 ק"מ הוא כביש עמוס בתנועה ומתנהג ככביש לנוסעים עליו. 108 תאונות דרכים התרחשו עליו במהלך השנה האחרונה. זהו מימצא חמור והסיבות לכך הן רבות. מעבר לסיבה האנושית קיימות בעיות רבות ובמיוחד בעיות השוליים, שבקטעים מסוימים הם אינם קיימים, ורכב היורד מהכביש מסיים את תנועתו בהתפכחות.

הכביש העמוס מאד בתנועה כבדה הן של כוחות צבא, והן של רכב כבד לאיזורי התעשייה. כמו כן משמש הכביש כנתיב היחיד מת"א אל הבקעה. בקטעים מסוימים הכביש הוא צר מלהכיל מוביל טנקים ורכב נוסף, וכל נסיעה גורמת סכנה לנוסעים.

אריאל כבר שלמה במספר הרגלים כתוצאה מתאונות דרכים ורק לאחרונה נפצעו באורח קשה אם ובנה תושבי אריאל. השניים קטרינה איזיק בבת 40 מורה במקצועה ובנה יוסי איזיק בן ה-12 עדיין מאושפזים בבית החולים.

קיימות מספר נקודות קריטיות בכביש זה הדורשות טיפול וגם זיהרות מצד הנהגים. א. סיבוב תחנת החשמל מול הכפר כיפל חרט. ב. 100 מ מערבית לצומת יקר. ג. קטע הכביש בשולי הכפר בידי. ד. היציאה המזרחית של מסחה. ה. קטע הכביש בין מסחה לאלקנה.

ח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל העלה במהלך דיון בתקציב המדינה בכנסת את הצורך הדחוף בהשלמת הכביש ושיפוצו. במיוחד יש להדגיש את הצורך בתיקון השוליים הנמוכים. ח"כ רון נחמן כעס כאשר שמע מפי חברי הקואליציה בממשלה, כי מדובר בכביש פוליטי "הכביש הזה גבה

צילום: אילי נובלסלסקי

לרפאל לוי ולמשפחתו

משתתפים באבלכם הכבד על מות הרעייה, האם והסבתא

רוזמרי ז"ל

ח"כ רון נחמן, ראש מועצת אריאל וחברי המועצה

למשה אמיר ולמשפחה

משתתפים בצערכם הכבד על מותה בדמי ימיה של יקירתכם

פלורה ז"ל

בכנין הארץ תנחמו ח"כ רון נחמן, ראש מועצת אריאל וחברי המועצה

האגודה למען החייל אריאל

שירותים היובל תשנ"ג

יתקיים השנה בכ"ו כסלו 20,21/12/92

מפעלים ומוסדות ותושבים המעוניינים להרים תרומה המיועדת לסניף למטרות שונות כמו: הקמת מועדון לחיילים - תאורה סולרית - תחנות הסעה - ציוד וריהוט ועוד...

התורמים מתבקשים לפנות לתלמה שמשון - יו"ר הסניף בשעות הערב - 03-9365104

* ניתן לקבל קבלה המזכה את בעליה בניכוי מס הכנסה מבט לאריאל • עמוד 5

סיפור הצלחה: עשור למעון ניל"י

70 ילדים בני 3 חודשים עד גיל 3 שנים מתחנכים היום במעון ניל"י באריאל במסגרת מעונות היום של רשת מעונות ניל"י המשותף להסתדרות העובדים הלאומיים בארץ ישראל.

המעון חוגג השנה עשור להיווסדו. מאז הקמתו בשנת 1982 כאשר התחנכו בו רק 8 ילדים, במבנה קטן של אשקובית בת 36 מ"ר הוא עבר מספר גלגולים. היום לומדים הילדים כ-4 כתות במבנה המתאים לצרכיהם. הם מחולקים על פי קבוצות גיל כאשר ה"בוגרים" בני 2-3 שנים חולקים ב"גורים" הקבוצה הרכה ביותר – התינוקות – מגיל 3 חודשים ועד שנה ושלושה, וקבוצת הגמולים מגיל שנה וארבעה חודשים ועד שנתיים. "מרגע שפתחנו את המעון, ידעתי

הוא הרצון להעניק אהבה וידע. הפיעה לעבודה הקשה הוא, הידיעה שגידלת דור מוצלח לכל דבר של בוגרי המעון. היום בוגרי המעון הראשון של המעון חוגגים את הבר מצוה שלהם" היא סיפרה. האוירה במעון שקטה ומיוחדת ובכל הפעילות החינוכית – מעורבת המנהלת. הקירות המצויירים העשירים בצבעים מושכים את העין. במעון מוצגים הנושאים החינוכיים הנלמדים. לדוגמה נלמד עתה נושא חג החנוכה כאשר חנוכה מקשטת את הפינה סביבונים וכדים ועוד.

המנהלת הסבירה: "סדר היום מורכב על פי צרכי הילדים ובהתאם לגילם. יש תכנית לימודית שנתית הוזה לתכנית משרד החינוך אך היא מתבצעת במנות קטנות יותר."

העבודה הקשה שלי עם ההורים הוא ישיר ואני משתדלת לספק להורים את מלוא האינפורמציה לגבי כל ילד.

היא ציינה במיוחד את צוות העובדות במעון המשותף עבודה עצומה וללא כל תלונות.

ההתפתחות במשך 10 שנים היא עצומה והיא מתבטאת לא רק במספר הילדים המתחנכים במעון. המנהלת גב' סורנה שורץ ציינה שכל שנה היא מעמידה כמטרה פרויקט חינוכי חדש כדי להעשיר והתפתחות. "במשך 10 שנים אני חושבת שכל שנה אני לוקחת פרויקט ועובדת עליו ומשלימה בדברים חדשים – אני חושבת שאני מצליחה להגיע יחד עם הצוות לתת את המקסימום שקבעתי לעצמי."

שאלתיאל – האבא של המעון

יעקב שאלתיאל מזכיר הסתדרות העובדים הלאומיים בשומרון – הוא האבא של מעון ניל"י. הוא סיפר כיצד הוקם המעון "בגלל מזנקת מעונות באריאל פנו אלי מהמועצה לבדוק אפשרות של הקמת מעון בנוסף למעון נעמות שהוקם קודם. יש לזכור כי בשנת 1982 הישוב אריאל מנה כ-300 משפחות. פניתי לארגון רשת מעונות ניל"י של הסתדרות העובדים הלאומית בראשותו של אברהם הירשון כיום ח"כ. נענתי בחיוב ובהתלהבות. המועצה של אברהם לנו אשקובית בת 36 מ"ר. ביוני 1982 התחלנו בהתארגנות וכבר בספטמבר פעל המעון כאשר רק 8 ילדים נרשמו. פניתי אז לגב' סורנה שורץ בהצעה לקחת על עצמה הילדים ל-30. דבר שהציע על בחיוב. בתוך מספר חודשים הגיע מספר הילדים ל-30. דבר שהציע על הצלחת המעון כבר בשנתו הראשונה. רכשנו ציוד ומשחקים בהתאם. מאז הוא מלווה את גידולו של המעון אשר עבר מספר גלגולים ואף קשיים בהשגת המבנה המתאים לגן מבחינת היעוד. "המעון הזה הוא בבת עיני" הוא אומר ומסביר: "מעון ניל"י נבדל בכך שכל פעילותו היא לא שמרנית אלא היא מופעל על פי תכנית לימודים מתוכננת מראש". הוא בהחלט מתנהג כמו אבא אחראי וטוב שאכפת לו. מי הגשמים שהצטברו על גג המעון הטרידו אותו, ובבואו למעון הוא מיהר וטיפס בדרך מאולתרת על הגג והסיר את הכדור שסתם את פתח הניקוז. הוא סיער במעון שאל והתעניין לצרכים נוספים וציין כי בקרוב יגיעו מערכות משחקים וריהוט חדש למעון.

מהנושא שקבעתי לעצמי, היא רגישה. פעם בחודש זוכים הילדים לראות הצגת תיאטרון "בובות". אי אפשר שלא לציין את נושא התזונה שכן הילדים אוכלים במעון אוכל המבושל על ידי טבחית מעולה ובתפריט היומי נכללים כל אבות המזון. במעון הרושם רגשי על רכישת מערכות משחקים וריבוי משחקים חינוכיים וצעצועים עמידים בפני שבירה.

המנהלת ציינה לשבח שארגון רשת מעונות ניל"י מאפשר לה לרכוש ציוד על פי הצרכים כמעט ללא הגבלה ובתוך כך ציינה את יעקב שאלתיאל מזכיר העובדים הלאומיים בשומרון המסייע בידה בנושא. ראת מנהל מחלקת מעונות היום שארגון מר עובדיה כחן הפתוח ומעודד כל פעילות חודשית. אי אפשר שלא לציין את האוירה הרגועה והחיובית בה מנהל המעון, דבר התורם לחינוכו של הילד ומשפיע לטובה על עיצוב אישיותו.

מאשקובית ועד למבנה המתאים לצרכי המעון הנמצא בשכונת בריטיש קוטג'.

חיובות המבנה יש לה השלכה על העבודה הנועזת בשטח על ידי המטפלות לדוגמה אם המקלחת השירותים לא מתאימים לגיל הרך זה דורש מהמטפלות מאמץ פיזי וזמן רב יותר.

סדר היום מורכב על ידי הצרכים של הילדים שנתיים עד שלוש – יש תכנית עבודה לאורך כל השנה – תכנית הלימודים מבחינת התלויה בחדר המנהלת. מבחינת תכנים הם זהים לתכנית משרד החינוך רק במימון במנות קטנות יותר.

אותה תכנית לימודים פועלת גם בגיל שנה וארבעה חודשים וההשקעה שהצוות מעניק בכל כחה – השקעה עצומה וללא תלונות.

את הצורה והתוכן הלימודי. "אני חושבת שיחד עם הצוות אני מצליחה להשיג את המקסימום

חג החנוכה במעון ניל"י – משמאל מנהלת המעון סורנה שורץ

הפרוייקט השנה הוא שיטת הג'מבורי – הופעלה על-ידי איש מקצוע יחד עם הצוות בשיטת אבזרים מסודרים כדיו לפתח את הקואורדינציה והמטוריקה ולהעניק לילד את הבטחון האישי. שיטת הג'מבורי מופעלת לראשונה במסגרת של מעון. בדרך כלל מופעלת בבתי הספר ובמרכזים קהילתיים ולא במעון יום. אני ראיית כאשר המטרה הסופית שהילדים יגיעו לגיל הגן מעל 3 שנים – יגיעו מוכנים מבחינה זו שהם לא יצטרכו גנות סיעת וכל מיני אנשי מקצוע אחרים."

יש ילדים שקיימת אצלם איטיות בהתפתחות ואז על ידי הפעלה בשיטת הג'מבורי הילדים יקודמו ויצליחו להגיע להתפתחות המקסימלית של גילם.

מעון ניל"י עבר מספר גלגולים בישובים עד שהגיע למקומו הנוכחי

התכנית הלימודית השנתית מוצגת תלויה על הקיר במשרדה של המנהלת לצד תמונות שצולמו בעת פעילות. הקשר החם בין ההורים

למעון מונצח בתמונות ומכתבי תודה של ההורים המעט את קירות חדרה של המנהלת. העבודה במעון היא כמעט ללא שעות מכון שכאשר אני סוגרת את דלת המעון, ההורים מתקשרים לביתי, כך שהעבודה נמשכת כמעט ללא הפסקה עד השעות המאוחרות של הלילה. ההורים הורגלו ליצור אתי קטן ולשאלו שאלות על כל דבר "קטן" היא ציינה בסיוף והוסיפה: "אפשר להבין את ההורים מכיוון שיש אמהות שלא רואות את ילדיהן במשך 9 שעות ביום, בגלל שהן אמהות עובדות. והילדים הם בגיל רך מאד. כל דבר חשוב. כל שלב בהתפתחות הילד ההורים צריכים ורוצים לדעת. אני לא מונעת את הרצון לגשת אלי גם לאחר שעות

שהעבודה דורשת השקעה אין סופית המצריכה המון מסירות ואנרגיה" סיפרה מנהלת המעון גב' סורנה שורץ המנהלת את המעון בהצלחה רבה מאז הקמתו. היא הוסיפה: "9 הבנות העובדות במעון יודעות שהן מבצעות עבודה מאד חשובה והן מוכנות מבחינה נפשית ורגשית לתת המון כיוון שאנו רוצים את טובת הילד ושההורים יהיו מאד מרוצים". אין ספק שמנהלת העוסקת בתחום הקשה וההשוך הזה במשך 10 שנים צברה ניסיון רב התורם ישירות לילדים ובמיוחד כאשר המניע לפעילות

מידע לציבור – מהחלטות הועדות ועדת החברה – ועדת בטיחות

- ★ רח' ברק – יתכן לרחוב חד סיטרי – הכניסה מרח' צה"ל – היציאה מרחוב בקעת הירדן.
- ★ הכביש לקרית המדע יושפץ בעתיד הקרוב.
- ★ קו פנימי מספר 3 לתוך אתר הקרוואנים.
- ★ שינוי מיקום תחנות אוטובוס "דן" באריאל
 - א. התחנה הראשונה בכניסה לאריאל הועברה למפרץ החניה החדש שהוכן מעבר לבקתת השומר.
 - ב. בוטלה תחנת הורדה ליד הבריכה – עקב קרבתה לתחנה השנייה (ליד בית ההסתדרות).
 - ג. תחנת ההורדה במרכז המסחרי רובע א' תועבר למפרץ ליד סלון זיוה.
- ★ לתשומת לבכם הנהגים – יוצבו תמרורים חדשים באריאל.
- ★ יורחב וישופץ כביש הכניסה לישוב (מתנת הדלק עד צומת הכניסה) והמשך הכביש לכיוון אריאל יסומן בקו הפרדה רצוף.
- ★ בוצעו תיקוני כבישים במקומות רבים באריאל.
- ★ תשובר מערכת התאורה מהכניסה לישוב עד כיכר הנחשונים.
- ★ יוכשרו מתנדבים מקרב העולים החדשים שיסייעו לתלמידים לעבור במעברי החציה, במקומות הסואנים.
- ★ לאחר הכשרתם של תלמידי ביה"ס בישוב יתפקדו התלמידים כחברי משמרות הזה"ב החל מ-20/12/92.
- ★ במערכת החינוך יערך שבוע בטיחות בדרכים ארצי בין התאריכים 12/12/92-6.
- ★ יום קהילה יערך ע"י המשטרה, בו יוצגו אמצעי המשטרה בתחומים השונים.
- ★ כרטיס חודשי חופשי מכל האיזורים תקף בקו הפנימי באריאל.
- ★ תושבים הנתקלים במפגעים בטיחותיים יפנו בכתב לוועדת החברה במועצת אריאל.

לקטי האם

ולבנה יוסי אייזיק היקרים,

איחולי החלמה מהירה מתפללים לרפואתכם

ח"כ רון נחמן, ראש מועצת אריאל חברי המועצה ועובדיה

קבוצת "מגן דוד אדום" מארה"ב – באריאל

קבוצת מגן דוד אדום מארה"ב ביקרה באריאל כדי ללמוד מקרוב את המצב בהתיישבות במיוחד לאחר עלייתה של הממשלה החדשה. הם שאלו והשתעשעו איזה השפעות והשלכות יש למדיניות הממשלה. הקבוצה התקבלה במלון אשל השומרון ונהנתה מנגינתו של הכנר הצעיר רוני מוטובולוב עולה חדש מבריה"מ. הקבוצה שמעה והתרשמה, וביקרה במקור הרפואי, ולאחר הביקור הביעה הקבוצה נכונות לתמוך בפיתוח השירותים הרפואיים באריאל.

הכנסת

חבר הכנסת

ירושלים, ו' בכסלו התשנ"ג
1 בדצמבר 1992

אל: חברי הכנסת של סיעת הליכוד
מאת: ח"כ רון נחמן

הנדון: הצעת חוק יסוד: זכויות היסוד של האדם

אבקשם לעבור בעיון רב על ההשלכות החמורות שיש להצעת חוק יסוד זכויות האדם על ישובי יש"ע, בטרם תתקיים ההצבעה על החוק המוצע.

דברי הסבר

באזורי יהודה שומרון ועזה מתגוררים כ-120,000 אזרחי ישראל, בעשרות מועצות מקומיות ומועצות אזרחיות שהוקמו כדין על ידי ממשלות ישראל.

כפועל יוצא מהעקרון בדבר תחולתם הטריטוריאלית של חוקי הכנסת, יוותרו כל האזרחים הללו בלא זכויות יסוד, על כל המשתמע מכך.

יתרה מזו: מפקדי כוחות צה"ל ביש"ע, הממלאים פונקציה של רשות מחוקקת עליונה באזורי יש"ע הנתונים לשליטת צה"ל, לא יהיו כפופים למגבלות שמטיל חוק היסוד על הגבלת זכויות יסוד או שלילתן, והצווים שיוקנו על ידם לא יהיו כפופים לאותה ביקורת שיפוטית שלה יהיו כפופים חוקי הכנסת. נמצא, כי סמכויות החקיקה של מפקד צבאי תהיינה רחבות יותר משל הכנסת.

כ-120,000 אזרחי ישראל שבהם מדובר, נושאים ומקיימים את כל החובות המוטלות על כלל תושבי המדינה ומן הדין שהחוק היסוד יחול גם עליהם.

הצעות תיקון לחוק

1. מוצע לתקן את סעיף 6(ב) להצעת החוק, באופן שבמקום הביטוי "בשטח: "בישראל" - יבוא "בארץ ישראל".

לאור העיקרון בדבר תחולתם הטריטוריאלית של חוקי הכנסת, עלול הביטוי: "בישראל" להתפרש, ככולל את תחומי "מדינת ישראל" בלבד, וכך תישלל בהינף קולמוס זכותו של העם היהודי לשוב לכל חבלי ארץ ישראל ולדור בהם בקביעות. אין צורך לומר כי הזכות הטבעית האמורה, עוגנה בחוק השבות תש"י-1950, הקובע כי "כל יהודי זכאי לעלות ארצה", וגם בהליכי תקינתו של חוק השבות, הודגש והוטעם ע"י חברי כנסת, מכל סיעות הבית, כי הביטוי "ארצה" כולל את כל חבלי ארץ ישראל וכי זכות השיבה מגלמת בחובה גם את הזכות להתיישב בחבלי ארץ אלו ולדור בהם בקביעות.

2. מוצע להוסיף להצעת החוק סעיף 2א' כדלקמן:

2א'. (א) הביטוי: "אדם" בחוק יסוד זה, יראו אותו ככולל גם רשויות מקומיות ואזרחי ישראל שמקום מגוריהם בהן, וכן מי שזכאי לעלות ארצה לפי חוק השבות תש"י-1950 שמקום מגוריהם בהן - אם הם באזור, כמשמעותו בסעיף 3א' לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], והביטוי: "בישראל" יתפרש לגביהם ככולל את ישראל ואת האזור כאחד.

(ב) כל האמור בחוק יסוד זה, לענין שלילתו, נטילתו, או הגבלתו של זכויות יסוד, וכן לענין פרשנות דין שהיה קיים ערב תחילתו של חוק היסוד ולענין השגה או הכרעה על תוקפו של חוק או על תוקפה של הוראה בו, יחול- לגבי זכויות יסוד של רשויות מקומיות ושל המתגוררים בהם כאמור בסעיף קטן (א) - גם על הדין ותחיקת הביטחון, כמשמעם בצו בדבר פרשנות (אזור הגדה המערבית מס' 130) תשכ"ז-1967".

ח"כ רון נחמן גוזם שיח במרכז המסחרי

ביזמתו האישית ביקש ח"כ רון נחמן ראש המועצה לגזום את השיח שפלש ממקומו לרחבת המדרכה. הוא אחז במזמרה בידו וגזם - דוגמא אישית חיובית. כל תושב נקרא בהזדמנות זאת לשמור על אריאל יפה ונקייה.

הצעת חוק יסוד זכויות האדם וסיווג אזורים וערי הפיתוח - הם שני הנושאים הבורערים העומדים על סדר היום הציבורי.

בשתי ההצעות מי שאמור להיפגע ובאופן קשה ביותר - הם תושבי יש"ע, אשר משום מה גם חוק יסוד זכויות האדם אמור לפסוח עליהם. ח"כ רון נחמן ראש מועצת אריאל נמצא בחזית הלחימה בקו הראשון עם הצעות ויזמות משלו - למען כלל תושבי יש"ע - עכשיו אפשר להבין מדוע צריכים נציגי יש"ע בכנסת.

הכנסת

חבר הכנסת

ה' בחשוון תשנ"ג
1 בנובמבר 1992
כנ-27

לכבוד
ראש הממשלה
מר יצחק רבין
לשכת ראש הממשלה
ירושלים

כבוד ראש הממשלה,

הנדון: סיווג אזורים פיתוח לישובי יש"ע

קראתי בעתונות מיום ד' ה-28 באוקטובר כי ועדת המנכ"לים לסיווג אזורים וערי פיתוח בראשותו של מנכ"ל משרד ראש הממשלה, מר שמעון שבס, החליטה להוציא את רוב ישובי יהודה ושומרון מרשימת אזורים פיתוח.

אינני מערער על זכותה של ממשלה, לקבוע לעצמה "אזורי עדיפות לאומית א"י" ו"אזורי עדיפות ב"י". יחד עם זאת עליך לזכור כי בישובי יש"ע ישנם אלפי יהודים ומשמעות החלטה ועדת המנכ"לים היא: פגיעה אישית בכל משפחה, בכל בית אב ביש"ע בחומסי החינוך, הבריאות, הרווחה הפרנסה והקיום.

יכולה הממשלה להורות באמצעות משרד התעשייה והמסחר שמרכזי ההשקעות יפנה מפעלים מאזור מסויים לאזור אחר. לשם כך אין צורך בשינוי הסיווג.

לעומת זאת, שינוי הסיווג בישובי יש"ע, פוגע בכיסו של כל תושב, בהכנסתו הפנויה וביכולתו לעמוד בחורר חסומי המסכנות הרוחניים.

ההטבות והמענקים, ההנחות בתשלומי מס הכנסה, האפשרות להנות ממפעל הזנה, יום חינוך ארוך, טיפול בקשישים ובעולים החדשים ננזלים מתושבי יש"ע באחת ויאלצו אותם בעתיד להוריד את רמת חייהם שאיננה גבוהה בשום פנים ואופן.

אלפי המשפחות רכשו דירות ביש"ע ממשרד השיכון בידיעה שהם יהנו מההטבות הנזכרות לעיל.

סיווג הישובים ביש"ע בא כדי לנסות ולחשוות את התנאים לאותן משפחות שעברו מן השכונות לישובי יש"ע ולאפשר להם רמת חיים סבירה.

ביטול סיווג ערי פיתוח ביש"ע והשוואתנו לכפר-סבא, רעננה ופחח-תקה הינו דבר לא צודק, לא אנושי, ויש בו נימה פוליטית צורבת, נקמנות וקנטרנות בתושבים.

כתוצאה מהחלטה אומללה זו, יאלץ זוג צעיר לשלם תוספת ניכרת של מאות שקלים עבור המעון, עבור גן החובה, בה בשעה שרמת הכנסתו חרד בשל ביטול ההנחות בתשלום מס הכנסה, פרוש הדבר שילדיו נידונים לחינוך פחות טוב, לשרותי רווחה פחות טובים ולפגיעה ממשית ברמת החיים.

בנוסף לכך, האירגונים היהודיים אינם פועלים מעבר לקו הירוק, וכל מה שמושקע ע"י פרויקט שיקום שכונות וקהילות מאמצות מחו"ל בנושא חינוך תרבות ורווחה, איננו מתבצע ביש"ע.

גם היעדר חוק ישראלי ביש"ע מכביד על חיי התושבים וגורם לא פעם לאפליה ממשית בתושבים ובילדיהם.

אני בטוח שלא זאת כוונת הממשלה כפי שגם נוסח בקווי היסוד שלה.

לפיכך אני פונה אליך בטרם תתקבל החלטה הממשלה, ובטרם העברתה לכנסת, לשקול מחדש את החלטה ועדת המנכ"לים לסיווג אזורים וערי פיתוח.

ניתן לעשות אבחנה בין זכויות הפרט לבין מדיניות ממשלה וסדר עדיפות לאומי לכנות ולפתח בניה למגורים ולתעשייה, אבל בישובים הקיימים אין לפגוע.

אינני סבור שבזמן התהליך המדיני מן התבונה היא להפגין דרך של דיכוי האוכלוסיה ויצירת לחץ תברתי מיותר על התושבים.

אני פוטר עצמי מלהסביר את ההשלכות הקשות שתהיינה לקבלת החלטה זו.

אודה לך על תשובתך.

בברכה

ח"כ רון נחמן
ראש מועצת אריאל

ברכות חמות ומזל טוב

לאילנה ומשה בביש
להולדת הבן יוני

לשרית וניסים זגרון
להולדת הבת שני

לאורלי ודני חמצני
להולדת הבת טל

לאנג'ליקה ואולג לויטין
להולדת הבן ליאור

להלית ומוטי נחמני
להולדת הבן יניב

לקלייר ורונו גרינברג
להולדת הבן רועי

לשרה ואלחנן זעירא
להולדת הבת ניצה

לעדי וויקטור ברמוחה
להולדת הבת מור

למרינה וארז מיטל
להולדת הבן דור

לאביבה ורן אחרק
להולדת הבן הראל

לסטיאנה ויפיים מונוסוב
להולדת הבן רונו

ליפה ויואל דור
להולדת הבן נועם

לסמדר ארביב ושמעון
להולדת הבת שיר

ליפה ויאיר גמליאל
להולדת הבת ספיר

לשלומית וג'וני שפר
להולדת הבן תומר

לדניאלה ועידן חובב
להולדת הבת שושנה

לזהבה ויחיעם שאולי
להולדת הבן מתן

למתנה ושמואל עוזרי
להולדת הנכדה יובל

ח"כ רון נחמן
ראש מועצת אריאל

חברי המועצה ועובדיה

**סעו לאט
גלו זהירות
בדרכים**

עתון "מבט לאריאל" – תחרות צילומי ילדים

צילום: משה דרויש

צילום: הצלמניה

ספיר בן ישי בת 3 שנים

ליצנים – יופי של פרסום פותחים שלוחת מתנ"ס

ברובע ב'

עופר אילון מארגן פתיחה להרשמה לפעילות חברתית בשלוחה שברובע ב' של המתנ"ס.

הרעיון פשוט כביר הוא הסתובב במרכז המסחרי יחד עם הילדה פרץ משמאל בתמונה ואילנות שלי מימין התמונה.

3 הליצנים ריקדו ופיזו והילקו את המנשר על הפתיחה ועל הפעילות בברכת מנהל המתנ"ס עמוס אמייתי וסמורג'ה אסתר רכות השלוחה. מסע הפרסום קיבל ציון 10. עלו והצלחו.

עתון

"מבט לאריאל"

בחסות "הצלמניה"

שמח לבשר לכל ההורים שצילומי ילדיהם הופיעו בגליונות העתון כי בחג החנוכה יקיים העתון הגרלה.

• הודעה תשלח להורים.

• כאמור יחולקו פרסים על פי ההגרלה בין המשתתפים.

הזוכה במקום

הראשון – יקבל

מצלמה וצילום

סטודיו מקצועי

• פרסי נחומים למוגרלים

במקום השני

והשלישי – צילומי

סטודיו וסרטי צילום

תודה על ההשתתפות
הערה

המערכת

תהליך הלידה החל בחדר המדרגות והסתיים בתוך האמבולנס ליד הבית

צוות רפואי אריאל שקיבל את הלידה באמבולנס חובק את התינוקות בשמחה, לאחר שהלידה עברה בשלום

קריאה טלפונית להזמנת אמבולנס לילדת עם צירים מתקדמים התקבלה במוקד. אמבולנס יצא לרחוב "דרך הציונות" כאשר אנשי הצוות מהמוקד הרפואי יורדים במדרגות החל תהליך הלידה. האשה דניאלה חובב הוכנסה לאמבולנס ומיד החלה הלידה, ליד הבית. הצוות הרפואי אבינועם אפשטיין, ברץ משה, שרית ברץ קבלו את הלידה, ברוך אנגל מנהל המוקד הרפואי ציין כי הלידה היתה מוצלחת ועברה בשלום. האם והתינוקת הובאו לבדיקה במוקד הרפואי ומשם נלקחו לבי"ח בילינסון בפ"ת. מזל טוב.

מבצעים עבודות הרחבה בכביש הכניסה לישוב

בקטע הכביש שבין צומת הכניסה לשק"ם לצומת הכניסה לישוב התבצעו בשבועות האחרונים עבודות הרחבה של הכביש. הרחבת הכביש שימרה באופן משמעותי את הבטיחות בתנועה בקטע זה. יש לזכור כי תאונות רבות התרחשו בכביש זה ורק לאחר מאמצים כבירים מצד ראש המועצה אושר התקציב הנכסף.

צילום: רחמים יעקב

بنا حناهر شعبنا البطل : بنا صناع الانتفاضة المجددة ، بنا بناة دولتنا المستقلة
اخوة ورفاق الشهيد القائد عمر القاسم ، بنا اهله واحبته واصدقائه ، بنا زملاءه المنا
الاسرى في سجون ومعسكرات الاعتقال الصهيونية ، بنا كل اشءا شعبنا وبنا كل المناطلين
عرفوا ابا القاسم والذين لم يعرفوه ، تحة الجهة الديمقراطية ولجنها المركزية و
السياسى ، وعلى مذمتهم الرفىق الامين العام شافى حواتمه ، تحة لكم في هذا اليوم ا
الذى نحون فيه ذكرى مرر اربعين يوما على اשתداد رفيقنا القائد الوطنى والعربى
المفكر القذ والاشورى شعبنا الحريه عميد الثورة الوطنى بصورة ورمزها ا
عمر القاسم .

האנרון

بنا حناهر شعبنا البطل اليوم عيد الاضحى المبارك ، بيوم التضحية ، ذكرى اذ
ابراهيم عليه السلام انه اسلم ابنه الكبير بمصادف يوم الاربعين المناطل الكبر
القاسم حرة . واستقلال شعبه بمرزقه الضيقة ، الذى اشتهد غيبة الشرق الثانية والعش
الاسرائيل عام ٦٧ ذكرى شهيد . وتطور ثورة شعبنا العليطى بمرزقة والذى كان عمر
احد أبرز مؤسسيها ، والتي انتزعت بق شعبنا في العالمة من اجل استعادة ارضه وحقه في الحرية والاستقلال .

بمصادف انيوم عيد الامضى يوم الاربعين لتوفى
القاسم ، عضو اللجنة المركزية للجنة التامم
القاسم شهرزقة العشرين ، كشويح مصوع فضلا
ورفاق واخوته كخطوة توعيه متقدمة على
حيث قتلنا للقاسم في احدى رسائله المبر
لابراهيم عليه السلام اقتداء ابنه لهما عيل
هذا ما آمن به القاسم وآمن به شعبه ، ش
وشعم ، وبغريمة لم يقهرها النار والاصفاد
لوحق وطرد من وطنه قبل عام ٦٧ ، وامت
السلاح كرامة الأمة العربية في يوم الكرام
حناهرنا كذلك ، حيث اعطى في الت
ونما ، امانة لاهتمام بالمعلمين و
عام ٦٧ ، ليؤمر بما يدعو ورفاقه
راة اشءا الاشتراك مع جنود الاحتلال عا
ستوقفه عند ذلك التلرخ . امطاع القاسم
سجون الاحتلال العاقبة ، وشارك في دور ظم
والمصود في وجه محطات وادارات سجون
ولأن الناس شكدا بنا شعبنا ، فد
ورقى الاستحابة لتتدوات الانسانه الم
ادى الى اشتهاد وشيخة سائمة الاشتاد
للمناطلين الاسرن .

מאת

עזרא יכין

بنا حناهر شعبنا المناطلة :
اشتهر القائد والمعلم عمر القاسم
بقوة واحده شعبنا للمهدى لشهدا بولا
والعضى قدما في مراجعة المدو وحيته
خطه شامير لاجراء الانتخابات في العند
الصيون وتقليل الرأى العام الدولى
لاركان حكيمته احماد لهب الانتفاضة
لذد اعطى شعبنا ومثله اشرفى
ان اجراء الانتخابات بصورة ديموقراطية
الاسرائلى عن المناطل المحطة وليس
عنظنان مستوطنيه يوما بحق شعبنا و
ولتتنا المستقلة بقيادة م . ت . ف .
فعبدا منا بنا ابا القاسم ، ان
يون تراخى قتالى الامام آلاى الخطرات
لاسام بنا رفاق عمر ، بنا احبته ، الر
الدولة الوطنية المستقلة .

מהדורה שנייה

כוללת נספח עדכני

לחשרי תש"ן - אוקטובר 1989

האויב

האיום המתמיד על קיומנו בגלל הימצאותנו במדינה מוקפת אויבים־כנפש, וכן קיומם של שונאים משחרי־רצח ברחבי ארצנו, מחייבים אותנו ללמוד ולהכיר היטב־היטב את אופיים של אלה, את דרך חשיבתם, את מניעיהם הרגשיים, את שאיפותיהם הדתיות והפוליטיות ואת עוצמת המשטמה המפעפעת בהם. נתבונן אפוא במרקם הווייתם הפוליטית והנפשית למען נדע לגבור עליהם ולסכל את מזימותיהם.

גבולות בטוחים ומוכרים

התבוננות במערכת היחסים שבין מדינה ערבית אחת לבין שכנותיה ה'אחיות', מעלה לפנינו עובדה ברורה: אין כנמצא שתי מדינות ערביות הרואות בגבול החוצץ ביניהן גבול מדיני מוכר או בטוח. המושג 'מסגרת מדינית', כפי שהוא מקובל אצלנו, אינו תופס במדינות ערב.

סכסוכי גבולות עקב אי-הסכמה, אי-הבנה, אי-אמון או שנאה מסורתית, הם חזון נפרץ במדינות שמחוץ למזרח הערבי, אולם בארצות-ערב היריבות - היסוד לעוינות ולסכסוכי-הדמים הוא שאיפה ערבית כוללת להקים את הקיסרות הערבית הגדולה, או כפי ששאיפה זו מכונה בלשון המזרחנים: 'פאן ערביות'. שם הדמיון הערבי אינו סובל שום קו שיחצוץ בינם לבין חלום העליונות והשלטון בלא מצרים שלהם. גבולותיו של חלום זה חובקים את המרחב הגדול מן המפרץ הפרסי במזרח ועד לחוף האטלנטי של מארוקו במערב. ואמנם ילדי ערב בכל המרחב הזה, אם בסוריה ואם בצפון-אפריקה, בעירק, בסעודיה, במצריים ואף כאן בארצנו, לומדים את ההיסטוריה של האומה הערבית כיחידה לאומית אחת. הם לומדים על תרבות ערב ועל מסורתם כאומה מוסלמית גדולה, וכל התייחסות לאזור המדיני המצומצם שבו הם חיים אינה אלא התייחסות לקשר, או לתרומה של אותו חבל-ארץ, אל התרבות וההיסטוריה המפוארת של האומה או האמונה המוסלמית-ערבית. על רקע של שאיפה ערבית זו לעליונות ולשלטון בלא מצרים חובק כול, אפשר להבין את גורמי הסכסוכים, החוזרים ופורצים בין מדינות-ערב השונות. כאשר מדינה אחת חותרת תחת ריבונותה של שכנתה, או של שכנותיה, ומתעלמת מן ה'גבול' המפריד ביניהן או לחלופין - הנסיונות הכושלים של מדינות-ערב שונות למחוק במשותף קווי-גבול מדיניים ולכונן איחוד מלא. מדינות ערב למדו היטב, כי אכן הגורם המרכזי לכשלונותיהם בכל מאמציהם לקדם את רעיון האחדות הערבית תחת דגל אימפריאלי אחד הוא מדינת-ישראל. ואמנם פעמים רבות ניסו שליטים ערביים לעקוף את מדינת ישראל, אך עובדת קיומה של מדינה זו טפחה על פניהם והכשילתם.

הצלחותיו וכשלונותיו של נאצר

בימי שלטונו של גמאל עבדול-נאצר היה מקובל בעיני הערבים שהמנהיג המצרי הוא האיש הראוי לכינוי 'צ'אלא א-דין' של דורנו. יחסו למערב, התבטאויותיו על בימות המונים והישגיו המדיניים רוממו את הגאווה הערבית במרחב כולו, והביאו להערצתו של האיש שנתן ביטוי לרחשי לבם.

נאצר הלאים את תעלת סואץ ועקר את הצבא הבריטי מאחיזתו במצריים. הוא סייע למורדים האלג'יריים ועלב קשה בצרפתים. הוא ביזה את ארצות-הברית האדירה, בהיותו המנהיג הראשון של מדינה בלתי-קומוניסטית הזוכה לסיוע צבאי וכלכלי אדיר מצד ברית-המועצות. אמנם הוא לא התכופף בפני הרוסים, ובשעה שקיבל ממצמת-העל הקומוניסטית סיוע זה – השליך לכלא את פעילי המפלגה הקומוניסטית בארצו.

נאצר הציג את כשלונותיה של מצריים בעבר כפועל יוצא מן המשטר המלוכני הרקוב של פארוק, וידע להפוך את הכשלונות הצבאיים שלו, שנחל מידי ישראל, להצלחה מדינית, ביודעו להציגם כעמידה גאה מול המעצמות ה'תומכות' בישראל. הוא גיבש את העולם השלישי כגוש ניטרלי רב השפעה, שהכתיב לעולם את החלטות באר"ם וחסט טובות-הנאה מכל מי שהיה מוכן לשלם יותר תמורת חסדים מפוקפקים.

נאצר התמיד לחתור תחת שלטון המלכים הפרו-בריטיים בארצות-ערב. והיה זה מהלך מחושב במדיניותו האימפריאליסטית. בהשפעתו התחוללה מהפיכת ה'14 ביולי' כבגדד. הייתה זו המכה הקשה ביותר שספג המערב עד למהפיכת חומייני. ואמנם ברית בגדד, שהתמוטטה כמגדל קלפים, נחשבה לאגף המזרחי של ברית נאט"ו. ברית בגדד השקיעו מעצמות המערב משאבים עצומים לגיבוש אחיזתם באזור חיוני זה.

ולאחר שהתמוטט השלטון המלוכני בעירק, הפנה נאצר את מרצו לעבר בתי-המלוכה בסעודיה ובירדן. הפעם נתקל במכשול רציני: מדינת ישראל. הוא ניסה לגבור עלינו בדרך להשתלטות על ירדן, אך נהדף במבצע סיני. כעבור עשר שנים, בהיותו שקוע במלחמה בתימן כצעד לקראת השתלטות על סעודיה, נוכח לדעת שכל עוד מדינת ישראל יושבת אי שם בצפון מצרי-סירן – עורפו חשוף לסכנה. הוא חסם אפוא את המצרים ונסחף בהתלהבות לסיכוי חיסולה של המדינה הציונית. פרצה מלחמת ששת הימים והתוצאות ידועות. האיש שזכה לתהילה ולהכרה כמנהיג כריזמטי התמכר לשכרונו ושוב לא היה מסוגל להתפכח. הוא הפנה את מרצו למלחמת-התשה. במהלך מלחמת ההתשה סחט המנהיג המצרי את מירב הסיוע האפשרי מברית-המועצות נגד מדינת ישראל, שהייתה ערוכה כראוי, ומצריים של נאצר הותשה לא פחות משהותשה מדינת ישראל. ערי התעלה הפכו לעיי חורבות. הסיוע הסובייטי גבר והמעורבות הרוסית העמיקה.

מחובתנו ללמוד ולהכיר את הגורמים שהניעו את נאצר להביא לסיימה של מלחמת-ההתשה. ובכן: חמישה מטוסי מיג מוטסים בידי טייסים רוסיים הופלו ע"י חיל האוויר הישראלי בקרבות-אוויר בשמי מצריים, וזמן קצר לאחר-מכן הביע נאצר נכונות להפסיק את האש. הפלת המיגים הרוסיים במצריים לא הייתה המקרה הראשון מסוגו באזור. במלחמת-העצמאות, כאשר בריטניה הייתה המעצמה העיקרית שתמכה בערבים, הופיעו בשמיים מטוסי קרב בריטיים בשעה שחיילינו התקדמו במבואות אל-עריש. חמישה מהם הופלו בידי כוחותינו. כעבור ימים ספורים פרסמה אנגליה הודעה בדבר הכרתה במדינת ישראל. להשלמת התמונה: במלחמת יום הכיפורים התנהלה בת אווירית סובייטית שהטיסה ציוד צבאי לסוריה. הרכבת האווירית נעצרה מייד לאחר שכוחותינו הפילו מטוס אילושין רוסי.

אכן, המעצמות הגדולות נכונות לסייע לבעלי-בריתם הערביים עד לטיפת דמם הראשונה... באין תותחים רועמים במלחמה נגד ישראל, פנתה מצריים לאפיקים אחרים לקידום השאיפה להקמת קיסרות ערבית אדירה.

בהיות סוריה "ארץ אחות" הנשלטת ע"י אנשים התומכים במגמותיו של נאצר, הוסכם בין שתי המדינות על איחוד מלא ביניהן. כך קמה ה'רפובליקה הערבית המאוחדת'. מצריים וסוריה הוכרו כמדינה אחת, נקבע דגל אחד ונתכוננה ממשלה משותפת. אך ממשלת ה'רע"ם' לא האריכה ימים. נאצר לא היה יכול לשלוט שלטון ממשי בסוריה משום שמדינת ישראל שימשה כחיץ בין מצריים לדמשק. הסורים פרשו מ'רע"ם'. אמנם נאצר ניסה למנוע את הפרישה ע"י משלוח יחידות צנחנים, אך יותר מזה לא היה ביכולתו לעשות, ופרישתה של סוריה הפכה לעובדה.

גם חתירותיה של סוריה בניסיון להשתלט על שכנותיה נחלו כישלון. בעבר ניסה כוח סורי לחדור לירדן, אך חיל-האוויר הישראלי סיכל את התקדמותו. נסיונותיהם החוזרים של הסורים להשתלט על הלבנון נתקלו גם הם בהתנגדות, שמקורה העיקרי סיוע עקיף או ישיר מצד ישראל בגורמים שונים בארץ הארזים. ואולם היריבויות והחתירות ההדדיות של מדינות ערב בינן לבין עצמן מביאות אותנו לשגות באשליה מסוכנת, וממתנות את הרגישות והעירנות הנדרשים מאתנו בעמידה מול סכנות מפני מתקפה ערבית כוללת. על כן חובה עלינו להפיק לקחים מנסיון העבר.

מדינות ערביות מסוכסכות שאיימו האחת על רעותה בפלישה ובמלחמה, והשמיצו זו את זו בחריפות יתירה ובמיטב לקסיקון הנאצות של הלשון הערבית, הגיעו לידי הסכמים בלתי-צפויים במשא ומתן חשאי או גלוי ותיאמו מתקפות משותפות נגדנו.

קודם שפרצה מלחמת ששת הימים התנהלה מלחמת השמצות וגידופים חסרי-רסן בין מצריים לבין ירדן. מצריים של נאצר הואשמה ע"י המלך חוסיין בבגידה בעניין הערבי בכך, שמצרי טיראן פתוחים בפני שיט ישראלי. מנגד כונה המלך הירדני 'בן הכלבה' ההאשמי, 'משרתם של האדונים הבריטיים ושל הציונים', וכיוצא באלה כינויים. ואולם ברגע שבו שב נאצר וחסם את המצרים בפני ישראל, גירש את הכוח הבינלאומי והתעתד להתקפה צבאית מחודשת על ישראל, שכח 'בן הכלבה' את כינויו המשפיל, טס לקהיר אף בלא שיוזמן, חיבק ונישק את נאצר והכריז כי הצבא הירדני מוכן למלחמה בישראל ויפתח בהתקפה ממזרח מייד עם פרוץ הקרבות. לאחר שפורקה הרפובליקה הערבית המאוחדת, הלך וגדל הקרע בין מצריים לבין סוריה עד כי נראה היה ששנאה תהומית שוררת בין שתי המדינות, עד... שהופתענו במתקפה מצרית-סורית משותפת ומתואמת להפיל במלחמת יום-הכיפורים.

השתלטנות הערבית

אין כל דמיון בין ה'פאן ערביות' לבין האימפריאליזם המוכר לנו על-פי הדגם הקולוניאליסטי המערב-אירופי, או על-פי השיטה ה'מועצתית' של רוסיה הסובייטית.

בכל מרחב הנתון לשליטתם אין הערבים משלימים עם קיומו הייחודי של עם שדתו אינה מוסלמית או שהוא משתייך לגזע לא ערבי. גם שליטה בעמים אחרים שדתם או לאומיותם אינה ערבית-מוסלמית – לא תספק אותם. הם חתרו בעבר ומוסיפים לחתור בהתמדה לשעבד, להשפיל ולנצל את כל מי שאינו שייך ללאומיות הערבית, או שהוא מזוהה כמיעוט לא-מוסלמי. חיטול ה'הקרב' בצפון אפריקה, הכחדת האשורים בעירק והקופטים במצרים בעבר וכן ה'טיפול' בכורדים בעירק ובנוצרים בסודן ובלבנון בהווה – אופייניים למגמה זו. ואולם הערבים מקבלים לחיק האיסלם, מרצון או שלא-מרצון, בני דתות אחרות במצב ובתנאים שהמתאסלמים ייטמעו בקרבם ויאדירו את הדת המוסלמית והלאומיות הערבית.

השנאה ליהודים עומדת היום במקום הראשון באיבתם לזרים. הללו, נוסף על היותם מוגדרים ככופרים – ועל כן כמי שדמם מותר בעיני המפרשים המוסלמים – הם גם מוקעים כבוגדנים שהתנכרו למוחמד, אשר על כן ידע ה'נביא' לנקום בהם ולהשמידם בחצי-האי הערבי. רק האידיאולוגיה הנאצית-היטלריסטית קרובה במגמותיה לעריצות הלאומנית-רעיונית של נושאי דגל ה'פאן ערביות'.

אמת, לערבים יש דמיון עשיר, אך הם אינם מתנתקים מן המציאות. הם יודעים להמתין בסבלנות ממושכת עד שת-כושר, וכשמגיעה לדעתם שעת כושר כזאת אין הם מחמיצים אותה אלא מסתערים להגשמת יעדיהם במלוא הכוח ובאכזריות חסרת-מעצורים.

לנגד עיניהם ניצבת הדוגמה של השתלטות מוחמד על חצי-האי הערבי-סעודי. מוחמד ידע להפסיק את הקרבות וחתם על הסכמי-שלום עם יריביו כאשר ידע שמצבו הצבאי נחות, ואולם הוא פתח בהתקפות שעה שיריביו היו נתונים במצב של שאננות, וידע להפתיע במתקפה כוללת כאשר הבחין שיריביו לא היו ערוכים לקרב.

הערבים לא יבחנו בכריתת בריתות עם גורמים הנחשבים בעיניהם כאויבים-כנפש, כאשר אפשר להפיק מהם תועלת ולנצלם במלחמות נגד אויב שנגדו הם נתונים במלחמת-דמים. התקופות הזכורות לטוב, כאשר היהודים זכו בהן ליחס של סלחנות מצד המוסלמים, היו בעיקר הימים שבהם התנהלה מלחמת איתנים בינם לבין ה'כופרים' הנוצרים.

משהגיע סאדת למסקנה שאפשר להיטיב ולחלוב את ה'פרה' האמריקנית, לא היסס השליט המצרי וקרע לגזרים את הסכם הידידות ה'היסטורי' עם ברית-המועצות.

אפילו רוסיה הסובייטית, זו המעצמה השנייה בעוצמתה בעולם, שסיפקה למצרים כמויות נשק וכלי משחית למכביר, מהם שלא סופקו אפילו לאחדות ממדינות הגוש הקומוניסטי, רוסיה זו שעל אף פיגורה הכלכלי אחר ארצות-הברית ניאותה והשקיעה סכומי עתק בהקמת הסכר הגבוה באסואן, אפילו רוסיה זו ספגה ממצריים בעיטה מכאיבה משהחליט סאדאת כי ה'עטינים' הרוסיים נסחטו עד תוכם. לתדהמת העולם ידע סאדאת לגלגל את לשונו יורית ולהפוך את הלבן לשחור ואת החלב המזין למדמנת שפכים. הסיוע הסובייטי הנדיב הוצג כפגיעה בגאווה הלאומית הערבית, וברית-המועצות הוקעה כשטן עלי אדמות.

האוריינטציה הערבית כלפי המעצמות

מן הראוי שתובא לתשומת לב המעצמות הגדולות עובדה חשובה: המדיניות הערבית היא בעלת מסורת של חיזור אחר מדינות התומכות בישראל מחד גיסא, ופיתוח רגשות של דחייה ושנאה כלפי המיטיבים עמם, מאידך גיסא.

בימים שהבריטים הושיטו לערבים תמיכה בלתי-מוגבלת על חשבוננו, החל במינויו של חג' אמין אל חוסייני למופתי וקריעת עבר-הירדן משטחי 'הבית הלאומי' ועד לפרסום 'הספרים הלבנים' שאיימו על גורלו של כל המפעל הציוני, הלכה וגברה בקרב הערבים שנאה מכוונת ושיטתית נגד הבריטים.

בימים שהבריטים חסמו דרכן של אוניות הנושאות על סיפונן פליטים יהודיים נואשים, המנסים להימלט מן התופת הנאצית באירופה, תמכו הערבים בגרמניה, אותה מעצמת אויב אשר עמה היו האנגלים נתונים במלחמת-דמים קשה וממושכת. המופתי הירושלמי, האיש שהתמנה למנהיג דתי בחסדי הבריטים, נהג בכפיות-טובה טיפוסית, התסיס את מדינות ערב נגד מיטיביו האנגלים, הנהיג עם ראשיד עלי את המרד האנטי-בריטי בעירק ותכנן יחד עם היטלר להקים בעמק דותן משרפות דוגמת אושוויץ, עבור יהודי ארץ-ישראל. בשנת 1947 הפתיעה בריה"מ ותמכה בהקמת מדינה יהודית. נשק צ'כי הגיע לידי הלוחמים היהודיים שידיהם היו ריקות מאמצעי לחימה. הבריטים נזעקו, ניפחו את הקשר ה'ישראלי-קומוניסטי' ויצאו בהאשמות-שווא על ה'סכנה להפיכת הארץ לבסיס סובייטי'. הערבים, שחיפשו תירוץ לכשלונם בשדה הקרב, אימצו טיעונים אלו ונדמה היה ששנאתם את רוסיה הסובייטית חדרה לעצמותיהם עד עולם. ואין צריך לומר כי תהום פעורה ב- האמונה האסלאמית לבין האידיאולוגיה הקומוניסטית-אתאיסטית, הנחשבת לכפירה הקיצונית ביותר בכל מה שמאמינים בני דת מוחמד. למרבה התדהמה הפתיע נאצר כעבור שנים אחדות בחיזוריו אחר ה'שטן' הקומוניסטי, ומצריים זכתה בסיוע סובייטי אדיר, ואילו אנגליה, המעצמה התומכת העיקרית בעניין הערבי נגדנו, הושמצה יותר מכל מעצמה אחרת, גורשה מבסיסה הצבאיים במצריים ומאחיזתה ההיסטורית בתעלת סואץ.

בעקבות מבצע סיני, לאחר שישראל נסוגה בלחצה של ארצות-הברית, הפנו הערבים את שנאתם כלפי האמריקנים. מוסדות אמריקניים הותקפו, צינור הנפט של חברת 'ספליין' חוכל קשה, ונוצר מצב שבו אמריקנים לא העזו להיראות בחוצות הערים במצריים ובסוריה מחשש לחייהם. כנגד זה צרפת, המעצמה שעזרה במשך כל אותו הזמן למדינת ישראל, בהגישה לה סיוע צבאי וכלכלי רב-חשיבות, הפכה מטרה לחיזורי הערבים. מאחורי הקלעים נוצרו המגעים שהביאו בסופו של דבר לאמבארגו של דה-גול ערב מלחמת ששת הימים. לשווא טרחה ארה"ב בחיזוריה הנואשים אחר חסדי הערבים עד למלחמת ששת הימים. ואפילו זמן קצר לפני פרוץ מלחמת ששת הימים גינו האמריקנים בחריפות את שלטונות ישראל על ביצוע פעולת-תגמול קטנה בסמוע שבהר חברון.

בעקבות מלחמת ששת הימים שינתה ארצות-הברית, בנשיאותו של ג'ונסון, את כיוונה ונעשתה לידידתה הגלויה והמוצהרת של ישראל. שורת ההיגיון חייבה שהערבים יגבירו את איבתם כלפי המעצמה האמריקנית השנואה, והנה, למרבה הפלא, דווקא ארצות הברית שהפנתה להם עורף והייתה לתומכת העיקרית במדינה הציונית, סיפקה לה סקיייהוקים ופנתומים שזרעו חורבן על ערי התעלה המצרית בפצצות שגם הן סופקו לישראל ע"י האמריקנים, דווקא מעצמה זו זכתה לטיפול מתון יחסית, ועוקצם של גילויי השנאה כלפיה נתקו והלך.

ומצד אחר – כפיות טובה אופיינית ורגשות שנאה החלו לפעפע במדינות ערב, ובעיקר במצריים, דווקא כנגד המעצמה הסובייטית, אשר הושיטה להן בנדיבות יתירה סיוע צבאי, כלכלי ומדיני אדיר, עד אשר התפרץ סאדאת בדרימות נגד מיטיביו הרוסים ופתח במסע השמצות אנטי-סובייטי ששיאו היה גירוש השגריר הרוסי וביטול חד-צדדי של הסכם הידידות שנחתם בימים שהסיוע של המעצמה הסובייטית היה חיוני ביותר לכלכלה המצרית ולהכנות המלחמתיות נגד ישראל.

על דרך הפרדוקס אפשר אפוא ליעץ לרוסים שיתמכו תמיכה נרחבת בישראל, יזדהו עם עמדותיה המדיניות ויפתחו נתיב-עלייה ישיר מברית המועצות לנ"ת בן-גוריון. אר"א היא מוכטח להם לרוסים שהחיזור הערבי לא יאחר לבוא.

מלחמה ו'שלוש' במדיניות סאדאת

יורשו של גמל עבדול נאצר לא ריחף בעננים שנישאו על כנפי הפופולריות. הוא ראה את ישראל מחזקת את אחיותה בסיני והבין שפעולה פזיזה ובלתי־שקולה אך תצדיק את המגמה הרווחת בישראל ליחס לשליטה בסיני ערך בטחוני רב. מצד אחר, הזמן העובר מעמיק את הקשר בין ישראל לבין חצי־האי הגובל באדמת מצריים. על כן תכנן הנשיא המצרי פעולה צבאית מתואמת ומשולבת במתקפה כלכלית (חרם הנפט) ובמגעים מדיניים.

סאדאת הניח שמתקפה צבאית כשלעצמה סופה תבוסה ותיראה בעיני האמריקנים כמתקפה פרו־רוסית נגד כוח העומד לצד המערב. הוא גם הבין שלאחר התמוטטות 'ברית בגדד' חשוב לאמריקנים שלא לרופף את השפעתם על סעודיה. כל עוד ישראל היא המחזיקה בחצי האי האסטרטגי, השולט על סעודיה ממערב, המפתח להתנהגותה של סעודיה נתון במידה רבה בידי ישראל. לכן חשוב היה לו לשכנע את האמריקנים ששיבתה של ישראל בסיני אינה מובטחת וכי מצריים מוכנה ויכולה להתנתק מן הקשר עם רוסיה ולהוות גורם ראשון־במעלה בהגנה על האינטרסים האמריקניים באזור.

ברצותו להכשיר את דעת הקהל במערב, ובייחוד בארצות הברית, לצעדיו הבאים, ניצל סאדאת את סיום תפקידם של היועצים הסובייטיים, שעיקר עבודתם התמצה בהכשרת קו־הטילים הצפוף לאורך התעלה, ודאג להפצת ידיעות על סילוקם של היועצים הללו. אך מן הרוסים הוא לא נפרד עדיין. הוא היה זקוק לעזרתם במלחמת ה־הכיפורים. כל עוד לא נוצר הקשר המתוכנן עם ארצות־הברית הוא נמנע מיצירת קרע עם ברית־המועצות. היטב חישב סאדאת את טובות־ההנאה שאפשר להפיק בעתיד מן המעצמות הגדולות, וכך הגיע למסקנה שלעומת סיוע כלכלי מוגבל וסיוע פוליטי חסר־חשיבות, שיהיה אפשר להפיק מברית־המועצות בעקבות המלחמה, ארצות־הברית מסוגלת להעניק סיוע צבאי וכלכלי נרחב, נוסף על תמיכה פוליטית חשובה שיזדקק לה נאשות. ההכנות הצבאיות והפוליטיות למלחמה היו אפוא מפוכחות ומדוקדקות.

הוא לא הסתיר את כוונותיו לפתיחה במלחמה אלא 'דחה' שוב ושוב את ההתקפה הגדולה, עד אשר שוכנענו שדבריו אינם אלא תכסיס לצורכי פנים. הוא הלעיט אותנו בידיעות כוזבות שהופצו במתכוון, והמזרחנים ה'מומחים' שלנו ניוזנו היטב מ'ילקוט הכובים' המצרי, והאכילו אותנו בידיעות 'מהימנות' על ההזנחה השוררת כביכול בשורות הצבא המצרי, על הציוד היקר שמחליד ונפגם מחוסר טיפול נאות, ועל מחסור חמור בחלפים שמקורו בעזיבתם של המומחים הרוסים.

על מלחמת יום-הכיפורים

ממדי ההפתעה במלחמת יום-הכיפורים תאמו את מידת הזלזול וההזנחה אצלנו. תוצאות מלחמת ששת הימים פינקו אותנו. זלזלנו בערכם של המרחבים המשותררים ובצורך בהיאחזות אורחית וצבאית. לא ייחסנו חשיבות גאוה לנכסים הטריטוריאליים שעברו לידינו ולא נתנו את דעתנו להגן עליהם כראוי. ראינו עצמנו מעין 'סופרמנים' בעלי עליונות שכלית והנחנו בכסילותנו שיהא בכוחנו 'לנפנף' כל תוקף בעיניים עצומות. משוכנעים היינו שלמקרה מלחמה נוספת יעשה המוח מה שלא יעשה הכוח, ואת האחרון השארנו במחסני-החירום במצב של הזנחה פושעת.

בראותו את צבאותיו הולמים בצה"ל, החליט הנשיא סאדאת לדחות את הזמנת הלחצים להפסקת-אש מיידית, בקוותו להישגים שיחלישו את מעמדה של ישראל על 'שולחן הניתוחים' של המעצמות. בייחוד חשוב היה לסאדאת להוכיח לארצות-הברית שישראל אינה בלתי פגיעה ומן הראוי שתיענה ליד המצרית שיש בכוונתו להושיט. רק משהופתע סאדאת מחציית התעלה מערבה ע"י כוחות צה"ל והתקרבותו של כוח ישראלי לקהיר, רק אז אצה לו הדרך ושמת להסתודד עם קיסינג'ר ולהשיג הפסקת-אש. ואמנם בעזרתו של קיסינג'ר, יהודי יליד גרמניה שנהיה לשר חוץ בארצות-הברית, איש שלמרבה האסון ניתן בלב גרמני, מוח יהודי ומרץ אמריקני, ניתן לסאדאת להיחלץ ממפלה, להציל את שתי הארמיות הגדולות (השנייה והשלישית) מחיסול, ולהשיג הישג מדיני ללא תקדים היסטורי: לא זו בלבד שהסכמנו להסיר את המצור מעל שתי הארמיות, אלא שגם לא עמדנו על תביעת טבעית כתנאי להסרת המצור: מסירת הנשק של הכוחות המצריים הנצורים לידי צה"ל. ואף-על-פי-כן, קרבתו של צה"ל לכירת מצריים הטילה אימה על ממשלת סאדאת. הנשיא המצרי נחרד, וחיפש מוצא להלכיה-הרוח בדרגים העליונים של הצבא הישראלי. התוצאה: פגישת הרמטכ"לים בקילומטר ה-101.

סאדאת קידם את רעיון הוועידה הבינלאומית בז'נבה בהנחה שוועידה זו תשמש גורם רבי-עוצמה בהחלשת כוח המיקוח של ישראל על-ידי שולחן המשא-ומתן. קיסינג'ר הביא להפסקת השיחות בקילומטר ה-101 והדיונים על ועידת ז'נבה. הוא העמיד את סאדאת על דברים, שהיו ממילא נהירים לנשיא המצרי מזה זמן: את אדמת סיני לא יוכל להשיג מידי הרוסים, ואף לא מידי הישראלים. המדינה היחידה המסוגלת להוציא את סיני מידי היהודים היא ארצות-הברית.

ואמנם התנאים של קיסינג'ר התיישבו יפה עם תוכניותיו של סאדאת: הנשיא המצרי נענה לפנייתו של שר החוץ האמריקני והביע נכונות להינתק מן הזיקה לרוסיה.

בעקבותיו של היטלר

מלחמות ישראל-ערב הסתיימו עד כה בדומה לסיימה של מלחמת-העולם הראשונה.

כאשר הכוח הגרמני הובס בשנת 1918, העדיפו המעצמות חתימה על הסכם שביתת-נשק על פני הכרעה צבאית, הכרוכה בזריעת חורבן על אדמת גרמניה. הם הסתפקו בהחמת גרמניה על 'ערביות', שלא תחמש את צבאה מעבר לכוח מוסכם ותימנע מהחזקת כוח צבאי בחבל הריין שהוכרז כשטח מפורז. ואולם לא ארכו הימים והחלו נשמעים בגרמניה קולות 'ממורמרים' על ההסכמים ה'משפילים', שנאנסו לחתום עליהם ושאינו להשלים עמם. הקולות הלכו וגברו, עד שנבחר היטלר שהבטיח למחוק את זכר ה'השפלה', ופתח בהכנות למלחמה האיומה. כל ההסכמים שחתמנו עד כה עם מדינות ערב - ואין זה משנה אם כונו בשם הסכמי שביתת-נשק, הסכמי הפרדת-כוחות או הסכם שלום - חתמנו מתוך להיטותנו לשלום, ואילו האויב חתם בכורח הנסיבות, בשאיפתו להתאושש, לאגור כוח ולהתכונן למלחמה הבאה.

האיש שנכלא במלחמת-העולם השנייה על תמיכתו בגרמניה הנאצית ונהיה לנשיאה של מצריים, החליט ליישם את אשר לימדו מורו ורבו אדולף היטלר בתכסיסים שקדמו למלחמת-העולם. הוא למד את התחבולות המדיניות הווירטואוזיות שאפשרו להיטלר להביא לאיחוד עם אוסטריה, הוא ה'אנשלוס', להשתלט על צ'כיה שנחשבה ליצרנית הנשק המשוכלל באירופה, וכך כבש לעצמו בלא קרב עמדות-זינוק נוחות לפתיחת המלחמה הגדולה. קודם שהרודן המצרי החליט לשוחח עמנו, הוא למד בשקידה את חולשותינו, את רצוננו הבלתי-נלאה וזי שלום (פתגם ערבי ידוע אומר: 'אלעאיז אהבל', בעברית: 'הזקוק מטומטם'), את אמונתנו הבלתי-הגיונית ב'אנושיותם' של בני האדם, ובכללם הללו אשר לא היססו לבצע טבח נורא ב'אחיהם' הערבים בתימן ובמחנות-הפליטים שבעבר-הירדן ובלבנון. הוא למד להכיר את פעלתנותם של כוחות התבוסנות בקרבנו והחליט להשמיע באוזנינו הרגישות דברי-הבל, כי כל רצוננו הוא 'שלום', אלא שזאת ניתן להשיג רק על-ידי מחיקת ה'השפלה' של מלחמת ששת הימים ומתן זכויות 'לגיטימיות' לפלשתינים.

לעומתו הלכנו כולנו לשיחות בלא ללמוד דבר על אופיו של הרודן הערום, על כוונותיו ועל הסיבות שהניעוהו לשבת עמנו.

אילו למדנו אך מעט מאופיו של סאדאת, היינו נותנים יתר תשומת לב לעובדות חשובות אחדות: שנתיים לאחר שעלה לשלטון הכריז סאדאת בנאום לרגל יום הולדת מוחמד: הדבר המאלף ביותר במעשיו של הנביא הוא טיהור חצי-האי הערבי מיהודים. היהודים הם עם של שקרנים, בוגדנים ומחרחרי מדנים. האמינו לי - אנחנו נחזיר אותם למצב המתאים להם ככתוב בקוראן: נידונים להשפלה ולביזיון.

בספרו 'חיפוש אחר זהות', שיצא לאור בארה"ב בשנת 1978, כתב סאדאת: כאשר היטלר צעד ממינכן לברלין ברצותו למחות את התנאים שהביאו לתבוסה במלחמת-העולם הראשונה ולבנות את ארצו, קיבצתי את ידידי ואמרתי להם שעלינו להעמיד לנגד עינינו את הדוגמה של היטלר.

בשנת 1957 נפוצו שמועות שהיטלר עודנו חי. בהסתמכו על שמועות אלו פנה העיתון המצרי 'אל מוצאוואר' למספר אישים מצריים בשאלה: אילו יכולת לכתוב מכתב להיטלר, מה היית כותב? על כך השיב סאדאת בין שאר: "אף אם נראה שהובסת, למעשה אתה הוא המנצח. הצלחת ליצור קרע בין צ'רצ'יל לבין בעלי-בריתו. המערב והמזרח כאחד ישלמו לשיקומה של גרמניה ולהאדרתה מחדש, במטרה למשוך את הגרמנים לציידים..." ואמנם סאדאת רצה לחסל את ישראל במלחמה, אך למד לדעת שלמלחמה כזאת מצריים חייבת להיכנס רק לאחר שתנאים מסוימים ישתנו בזירה לטובתם.

לאחר מלחמת יום-הכיפורים נמצא הצבא המצרי במצב קשה ולא היה מוכן להסתערות אדירה שתכריע את ישראל. שיקומו של הצבא המצרי והכנתו למערכה כזאת הצריכו עמל של שנים באימון ובחימוש מודרני. ככל שמצריים תהיה משוחררת מלחצים ומאילוצים צבאיים, כך תוכל אפוא להיטיב להתכונן לקראת המטרה ה'נכספת'. ואמנם הכנות מדוקדקות וחשאיות למלחמה יכולות להיעשות בתנאים אידיאליים מאחורי מסך של הסכם-שלום מזויף. במצב זה לא ימצא בידי צה"ל המניע ליציאה למתקפת-מנע, והמצרים עצמם יכולים לתרץ את הכנותיהם הצבאיות במתיחות אמיתית או מבוימת, הקיימת ביניהם לבין מדינה אחרת, דוגמת ה'סכסוך' בין מצריים ללוב. והרי בדרך זו נהג היטלר, כאשר הטעה את מדינות המערב הדמוקרטי באומרו שהכנותיו הצבאיות מכוונות נגד רוסיה, בעלת האידיאולוגיה הקומוניסטית השנואה, ואת הרוסים הוליך שולל בלחשו להם שהוא מתכוון ללחום במערב המושחת, נושא דגל הרכושנות הרקובה.

מלחמת יום הכיפורים, שפרצה בתנאים טובים ביותר לערבים, הוכיחה בעליל שכל עוד צה"ל שולט במרחבים האיסטרטגיים של סיני, לא יהיה אפשר להביס את ישראל בקרב. אחרי שיצאנו מאבירודס נוכח סאדאת לדעת שהגיע לגבול הישגיו בלא חתימה על מסמך של 'הסכם שלום'. ואף-על-פי-כן צה"ל עודנו מחזיק במרבית מרחבי סיני ומהווה איום על עמק הנילוס, האזור המאוכלס של מצריים, בעוד הצבא המצרי עדיין מנוע מלהתקרב לעמדות-זינוק חיוניות להתקפה אפקטיבית על מרכזו של ישראל. הבין סאדאת שאם יתמיד בזיקתו לברית-המועצות, עלולה ארה"ב להוסיף ולהגביר את תמיכתה בישראל במלחמה הבאה, ודם ערבי רב יישפך שוב בלא שמצריים תשיג את התוצאה המיוחלת. ואילו בחתימה על 'הסכם-שלום', כאשר חתימה מעין זו מלווה נקיטת עמדה אנטי-רוסית, אפשר להבטיח אהדה ניכרת בדעת-הקהל במערב, ועל-ידי כך להשיג תמיכה, או מכל מקום 'נייטרליות' בחוגי הממשל האמריקני, במלחמה הבאה. זאת ועוד: מחנה ה'שלום' בישראל לא יתמוך בעמדות ממשלתו, שתיראנה תמיד 'קיצוניות', גם אם הערכים יפתחו במלחמה בגלל 'עקשנותה' של ישראל (על טאבה? על שיחות עם אש"ף? על פגיעה בבסיסי מחבלים? על התנחלויות?). והרי כליך קל להאשים את ישראל, גם כאשר אזרחיה נטבחים בידי מחבלים, מושפלים ומגורשים מן המקום הקדוש ביותר שיש להם בהר-הבית, מוגבלים בהתיישבות בלב ארצם, מנועים מלהרחיב את אחיזתם בעיר הקדושה להם חברון, נרתעים מלהוציא להורג את הגרועים שבמחבלים, מאפשרים לכל ערבי לעתור לבג"ץ ולתעתע בשלטונות, מאפשרים פעילות פוליטית עוינת עד כדי הרשאת בחירתם של נציגי המחבלים בכל המכללות הערביות, מאפשרים לבאי-כוחם של ערפאת ומרעיו להיבחר לכנסת, אינם מונעים הסתה פרועה של עיתונני ערבית או יהודית עוינת, ועוד ועוד...

סאדאת נחרד משנוכח לדעת שאחיזתה של ישראל בסיני מעניקה למדינה הציונית פוטנציאל לחוסן כלכלי, ובמרוצת הזמן יקשה לפגוע בכוח-עמידתה אף בפני לחצים פוליטיים כבדים מצד ארה"ב עצמה. ואולם סיבה אחת לא עלתה על דעתו של סאדאת בהחלטתו לחתום על הסכם ה'שלום' עם ישראל: השגת שלום אמת. תלמידו של היטלר למד מנסיין מורו הגרמני עד כמה אפשר להטעות את העולם כולו ולתעתע בו. בשנת 1937 כתב צ'מברלין, ראש ממשלת בריטניה דאז: "קשה יותר לשכנע מדינה רודנית לווייתורים, על כן אם ברצוננו ליישב את הבעיה הסודטית, שומה עלינו לאלץ את בנש להגמיש את עמדותיו" (ראה ספרו של יאן קולין, די צ'מברלין קבינט, הוצ' טפלינר עמ' 39).

ב-4 בספטמבר 1937 הציע בנש אוטונומיה לחבל הסודטים בריבונות צ'כית. ועל כך כתב ה'טיימס' הלונדוני, ב-7 באותו חודש: "מוטב להם לצ'כים לשאוף לגיבוש הומוגני ע"י הימנעות מכפיית שלטונם על בני עם אחר, הרואים עצמם חלק בלתי-נפרד מן העם השוכן בסמיכות לגבול".

בשנת 1938 תקף סיר נוויל הנדרסון, שגריר בריטניה בגרמניה, את בנש וכתב לממשלתו: "לגרמניה אין עניין במלחמה... המלחמה תשרת את היהודים, הרואים בנאציזם גורם שלילי" (ראה ספרו של רוג'ר פרקינסון, פיס פור אואר טיים, עמ' 13).

האיש ששאף בצעירותו להיות שחקן-תיאטרון, ומצד אחר העריץ את הנאצים, נקט צעד דרמטי לניצול מוחאי-הכפיים בקרב צופי הטלוויזיה בעולם וכתבי הביקורות בעיתונות, ושיחק בכישרון וירטואוזי את התפקיד של עושה-השלום הגדול. הוא כבש את הזירה בהודעה שהוא מוכן לטוס לארץ-ישראל ולדבר אל העם היהודי בכנסת. אך לצערו זה של סאדאת היה תקדים היסטורי בלתי מוצלח. כאשר נוכח אדולף היטלר שלא יוכל לנצח אם המלחמה תימשך בשתי החזיתות, הגביר הלופטוואפה הגרמני את הפצצות ה'בליץ' על לונדון, כדי לרכך במידת האפשר את נכונותה של אנגליה להמשיך ביום ובלילה במלחמה הקשה ביותר על לונדון, וכאשר נהרס רובע הווסטמינסטר, שכלל את בניין הפרלמנט עצמו - הטיס מטוס גרמני את סגנו של היטלר, רודולף הס, לצפונה של המדינה האנגלית. שם צנח כחשאי שליחו של הפיהרר והודיע לשוביו האנגלים כי בא להציע הסכם-שלום. למולם של האנגלים, צ'רצ'יל לא נהג כבגין, והרודן המצרי ידע להפיק לקחים מגורמי הכישלון של הרודן הגרמני. גם באנגליה הייתה קיימת דעת-קהל שהתנגדה למלחמה בהיטלר, אלא שממשלת החירום ב'אם הדמוקרטיות' הטילה פיקוח חמור על העיתונות, העלימה את האמת על סיבת 'הופעתו' של הס, פרסמה הודעה מטעה על 'בריחתו' כבייכול של האיש מגרמניה, וסגנו של היטלר הושלך לכלא, ושם הוא נמצא עד עצם היום הזה. סאדאת הכין היטב את טיסתו לירושלים. הוא הודיע לעולם כולו שהוא מתכוון להופיע בירושלים, להתפלל בהר הבית ולנאום בכנסת. הבורות שגילתה הציבוריות הישראלית לגבי הגורמים שהניעו את סאדאת להופעתו הדרמטית, אפשרה לנוכל המצרי לסחוט מישראל הרבה מעבר למה שהוא עצמו היה יכול להעלות על דעתו.

הפטפטת חגגה. 'מזרחנים', עיתונאים וחברי כנסת נתנו דרור ללשונם בלהיטותם להפיגין 'ידע'. מה לא אמרו? הם הציגו את מצריים כמדינה הזקוקה לשלום מחמת כלכלתה הרעועה. כל העוקב אחר ההיסטוריה של המלחמות אינו יכול שלא להבחין בעובדה שמצב כלכלי קשה הוא גורם מרכזי הופך את המדינות האלימות לתוקפניות יותר. חיות טרף – סכנתן רבה בעיקר כאשר הן רעבות. המשבר הכלכלי שהביא את היטלר לשלטון הוא עובדה היסטורית ידועה לכול. אף זכור לנו כי ממשלתו של צ'מברלין היא שהצביעה על מצבה הכלכלי הקשה של גרמניה כ'הוכחה' שלא יעלה על דעת המדינה הגרמנית לתקוף.

ועוד דבריהבל נוספים נשמעו באותם הימים: למצרים 'נמאס' להקזו דם למען הפלשתינאים. אך איזולת היא לחשוב כי אמנם גורלם של ערביי ארץ-ישראל נוגע לליבן של מדינות ערב. בשנות שלטונם ברצועת עזה, השפילו המצרים את 'אחיהם' הפלשתינאים עד עפר. חוסיין הפלה בגלוי ודיכא בפגיו־מוות את נתיניו ה'פלשתינים', והסורים עודם מתעתעים ומתעמרים באותם 'פליטים אומללים'. נוח למדינות ערב לתרץ את יציאתן למלחמה נגדנו בתואנה 'הומניטרית' של 'דאגה' לגורל 'אחיהם' האומללים הנתונים בעול שלטון הכיבוש הציוני המדכא'. זאת טענה תעמולתית אידיאלית להצדקת מסע להכחדת ישראל כצעד בלתי-נמנע להגשמת החזון האימפריאליסטי הכלל-ערבי. עובדה היא שגם לאחרי נסיגה גדולה בסיני לא חדל סאדאת מלדרוש 'הגדרה עצמית לפלשתינים'. הוא התמיד להזכיר כי פלשתין היא 'לב הבעיה', וכל עוד לא תיפתר בעיית פלשתין – הסכם השלום בסכנה... זאת ועוד: 'המצרים הם ביסודם עם רודף שלום'. ואילו האמת היא שבמדינות ערב אין שואלים את העם. כל ממשלה ערבית מסוגלת להפעיל תוך שעות אחדות את כל כלי-התקשורת שלה, להלהיב את ההמונים בהשמעת זומי-הסתה נמרצים, להשמיע שירי-ארס בכל תחנות הרדיו והטלוויזיה נגד האויב ה'שטני', וכל העם מתגייס לתמיכה בצבא ש'מחץ' את אויבי האומה והאיסלם. שום מנהיג ערבי לא נרתע ולא יירתע מלבטל הסכמים ולהוליך את העם למלחמה. לעומת זאת, כל מנהיג ערבי מסכן את עצמו אם אמנם יעלה על דעתו לקיים עמנו הסכמים. גם אם אין בדעתו של אותו מנהיג לכבד הסכם חתום עם ישראל, די בכך שגורמים מסוימים ייטעו להאמין שאותו מנהיג 'בגד' בעניין הערבי בלכתו לקראת שלום עם ישראל. בכל מדינות ערב, ומצריים אינה יוצאת מכלל זה, לא המנהיגים הפוליטיים ואף לא העם הפשוט נכונים להסכם-שלום עם ישראל. בכל מדינות ערב יש מנהיגות דתית-מוסלמית המסוגלת למנוע השלמה עם ישראל וכוחה של מנהיגות זו חזק מכל מה שאנו יכולים לשער, והשפעתם על מוקדי-הכוח הולכת וגוברת.

מקצת היסטוריה של הסכמי-שלום

מנחם בגין, האיש שמתבל כמעט את כל נאומיו בדיבורים על 'היסטוריה', לא למד, לצערנו, דבר מן ההיסטוריה של עמנו.

לאחר ניצחון מזהיר של יונתן החשמונאי על האויב הסוריווני במבצע צבאי, שבו עלה על דמשק, פנה אליו טריפון בהצעת שלום. המצביא היווני הזמין את יונתן ל'שיחות שלום' בעכו והבטיח למסור לידיו את עכו ובנותיה. יונתן נכנס לעיר-הנמל בלוויית אלף מחייליו. כאשר כולם נמצאו בין החומות, נסגרו עליהם השערים וחייליו של טריפון טבחו את כולם. יונתן עצמו נכבל בשרשראות והובל לבית-שאן. שם ערפו את ראשו. הסכם השלום כמינכן ידוע, ואין טעם לחזור ולפרט.

הסכם ריבנטרופ-מולוטוב נחתם בין גרמניה לבין רוסיה של סטאלין על חלוקת אירופה המזרחית ביניהן. השליט האכזר סטאלין, שידע בתכניו לחסל רבים מידידיו ומשונאיו, לא היה יכול להעלות על הדעת שהיטלר יהיה יותר ערום ממנו, ועל כן הופתע בהתקפת-פתע שהביאה למותם של מיליונים מבני העם הרוסי. הם נרמסו ללא רחם תחת המגף הגרמני. ואילו המפלגות הקומוניסטיות בעולם כולו היו אז בעיצומה של תעמולה אדירה נגד המלחמה בהיטלר, והציגו אותה כמלחמה אימפריאליסטית שתכליתה להעשיר את הרכושנים הנהנים מעסקי ספסרות מלחמתיות. לבני הארץ שחיו אז וזכורות היטב הסיסמאות האנטי-מלחמתיות, כתובות באדום וחומות באותיות פ.ק.פ. (פלשטיין קומוניסט פארטי). שהתנוססו עוד זמן רב לאחר הפלישה הגרמנית לעומקה של רוסיה.

משלחת-ירצ'וב יפאנית, בראשותו של שר-החוץ של יפאן, ביקרה בארה"ב במטרה לחתום על 'הסכם ידידות'. בעוד היידידים' דנים ביניהם בפרטי ההסכם, יצאו מטוסי-הקרב של יפאן בדרכן לפרל הרבור. הסכם השלום הקיסריני בוייטנאם, אותו הסכם שזיכה את שר-החוץ האמריקני במחציתו של פרס נובל לשלום, נקרע לגזרים בידי בעל החצי השני, לה דוקטור, שכוחותיו הסתערו על הדרום בחסות ההסכם, כאשר האמריקנים היו עסוקים בפינוי צבאם והפקירו את בעלי-בריתם לחסדי 'הסכם השלום' האומלל. זאת חייב היה מנחם בגין לדעת, שהרי עם עלותו לשלטון היה צעדו הראשון כראש ממשלה לפרסם הודעה על החלטת ממשלת ישראל להציע מקלט לפליטים וייטנאמיים אומללים מאלה שנמלטו בספינות רעועות לים האכזר, כמפלט מפני התוצאות הנוראות של 'הסכם השלום' האמריקני.

לעומת סאדאת, מדינאי מעולה ובעל כושר משחק מרשים, היה מנחם בגין איש בעל נשמה של שחקן תיאטרון המתאמץ לשחק את תפקיד המדינאי באורח דרמטי. ככל שחקן תיאטרון חשוב היה למנחם בגין הרושם שהוא עושה על קהל הצופים. במשך שנים רבות הציג על הבמה את התפקיד של אופוזיציונר ראשי, אך מלבד הצגות מרשימות על בימות המונים, שבהן קצר מחיאות-כפיים לרוב, הוא לא ניהל אופוזיציה מעשית. בעם סמכו עליו והוא לא נדרש לנקוט צעדים אופוזיציוניים (למעט פעילות בחירות) נגד התבוסתנות, עד אשר עלו על הבמה אנשי גוש אמונים. אילו היה בגין אופוזיציונר אמיתי מול פיק-הברכיים של שלטון המחדלים, לא הייתה תופעת גוש אמונים קמה כלל. המוני אוהדיו של בגין היו ממילא עולים על יהודה ושומרון ומיישבים את המרחבים המשוחררים, ובימים ההם היו זוכים לברכתם של מרבית חיילי צה"ל, ולא היה ניתן כלל לשלוח צבא לפינויים של מתנחלים.

אכן, לא מקרה הדבר שאנשי גוש אמונים לא הונהגו ע"י בגין, ואם בגין הביע תמיכה במעשיהם היה בעיקר משום הדחף 'להופיע' לפני קהל של מוחאי-כפיים.

אם קודם שעלה לשלטון ניתן למנחם בגין להופיע כאופוזיציונר בתפקיד ראשי, הרי משהיה לראש ממשלת ישראל דומה היה עליו שיוכל להופיע על בימת העולם כ'עושה שלום' מספר אחד. קרטור וסאדאת למדו להכירו. כל אימת שעמד להתנהל משא-ומתן, הוציא הממשל האמריקני ביולטינים ל'תדרוך' כלי התקשורת, ובהם 'גילו' שמחמת 'עקשותו' של בגין המשא-ומתן עומד לפני כישלון. במאמציו לזכות באהדתם של כתבי העיתונות העולמית, התעלם בגין מכל מה שאמר קודם-לכן - 'חכירת שרם אלשייך למאה שנים', 'לא יהיה פינוי יישובים', ועוד... ועוד... והפתיע בהבעת נכונות 'דרמתית' לווייתורים מפליגים, ויתורים שלא סאדאת ולא קרטור יכלו להעלות על דעתם.

באחת הפגישות הפתיע בגין בהכרזה על נכונותו לוותר על כל סיני. מובן שהוא ציפה לשבחים מפליגים מפייהם של קרטור ושל סאדאת, אך תשובתו של סאדאת הייתה מהממת: "אתה מפתיע אותי... על סיני אין אתה יכול לוותר... היא ממילא שייכת למצריים..."

סאדאת רצה להופיע על בימת הכנסת והתקבל בתרועה ובהתלהבות למרות הדם היהודי הרב שידיי היו מגואלות בו. וכשביקש בגין להופיע בקהיר - נתקל בסירוב מביש. את הפגישה הקרירה עמו ניהלו המצרים במקום שהכתיב סאדאת.

באחת השיחות הטלפונית ביניהם סירב סאדאת להזמנה לפגישה בירושלים והציע את באר-שבע. על כך השיב בגין: "יהי כן. גם דרך באר-שבע אפשר להגיע לאוסלו". וכאשר חולק פרס נובל, לא טרח סאדאת אפילו לנסוע לאוסלו. את מחצית פרס-הנובל קיבל בשבילו פקיד מצרי.

לא הייתי מתעכב על הסכם קמפ-דייוויד, אלמלא הייתי רואה בהסכם זה פתח לסכנות האורבות לעתידנו ועדות לבורותם של מנהיגינו. בגין נטע בלב מעריציו אמנות-כזב, שמותר לוותר על מרחבים אסטרטגיים משוחררים תמורת 'סיכוי' לשלום. כך נתן הכשר לתבוסנות, וזו האדירה את כוח ההרס של שלום עכשיו. ואולם דבר אחד יש לומר 'לזכותו' של מנחם בגין: הוא הביא למותו של סאדאת. הנשיקות התכופות שכפה בגין על סאדאת נראו היטב על מסכי הטלוויזיה בעולם הערבי. הערבים ראו בנשיקות הללו 'הוכחה' בצדקת מתנגדיו הפוליטיים של סאדאת, ו'חרבו של מוחמד' שמה קץ לחייו.

סאדאת חש בסכנה האורבת לחייו, מחמת הרושם המוטעה מפגישותיו עם בגין. רושם זה ניסה לתקן בעיני צופי הטלוויזיה, בהתהדרו בעניבה מצויירת בצלבי קרס. ואנו - כמו במעשיה על העכברים והפעמון - מכל הכבודה שהתרוצצה סביבו לא היה אפילו אחד שיעזר על כך ל'נשיא הנכבד'.

מה עמד בגין?

נוכח החששות לאי קיום ההתחייבויות בהסכם, 'עמד' בגין על מספר נקודות 'מחייבות'. הבה נדון בנקודות הללו אחת לאחת:

פירו. על-פי ההסכם, אסור למצרים להחדיר לסיני כוחות מעבר למוסכם, כדי למנוע ריכוזי צבא בגבולנו. ואולם מייד בעקבות הנסיגה פנתה מצריים לחפירת מנהרות מתחת לתעלה. עתה ניתן בשעות ספורות להוביל את השריון המצרי על פלטפורמות הישר אל מול אילת מדרום ובמרחק לא גדול ממרכזי האוכלוסיה בנגב ובשפלה הדרומית. אל לנו לצפות לסיוע כלשהו מצד הכוח האמריקני המוצב בסיני. ראינו כיצד חיל-הנחתים המפואר התנדף בלבנון בעקבות הפצצה הרצינית הראשונה בבירות. כשם שהרוסים מוכנים להילחם למען הערבים עד להרוג הראשון שלהם, כך יהיו האמריקנים מוכנים להילחם למעננו. הם שילמו מחיר יקר מדי במאמציהם לקיים התחייבויות לדרום-זייטנאם עד אשר נאלצו להפר אותן, והם לא יהיו נכונים להקריב דם אמריקני בהסתבכות נוספת.

עצם המחשבה על פירו. צריכה לעורר בנו חלחלה. כלום שכחנו את הצרות שהיו מנת-חלקנו סביב לשטח המפורז עם הסורים? צרות אלה הגיעו לקיצן עם חיסול הפירו. ושחרור הגולן. ביחוד מזור שאדם כבגין לא יזכור לרעה איך הצבא הגרמני עלה על השטח המפורז בחבל הריין ומעצמות ה'הסכמה' עצמו עיניהן עד שנפקחו בפלישה הנאצית לפולין. היו גם אזורים מפורזים בווייטנאם והיו אזורים מפורזים בהודו. גם שם וגם שם היו אזורים אלה מוקדים לשפיכות דמים נוראה.

ביטול הסכם ההגנה עם סוריה. בגין עמד על ביטול הסכם-ההגנה, שלפיו מצריים מתחייבת לחוש לעזרת אחותה הסורית במקרה שזו תותקף. בנקודה זו לא הצליח בגין להשיג יותר מאשר התחייבות בעל-פה, התחייבות שאינה משכנעת איש. נניח שלדיבורה של מצריים, גם אם הוא מגומגם, יש משמעות. ובכן, אם במצב מסוים תהיה מצריים מוכנה להפר הסכם שנחתם עם סוריה, מה ימנע ממנה להפר בעתיד הסכם שבתנאים מסוימים נכפה עליה ע"י ישראל השנואה? הרי אותה מצריים בראשותו של סאדאת העזה לקרוע הסכם ידידות עם מיטיבתה הגדולה רוסיה, המעצמה השנייה בעולם, מעצמה שלא עשתה דבר הנוגד את רצונה של מצריים ותמכה בה אף יותר משתמכה במדינות קומוניסטיות גרות במזרח-אירופה. ואם כך הדבר לגבי רוסיה, מה אפוא יעצור בעד מצריים קריעתו של הסכם שנחתם עם המדינה המוסיפה 'לפגוע בזכויות הפלשתינים', המהווים את 'לב הבעיה' כדברי סאדאת?

סאדאת לא ויתר על דרישה למתן 'הגדרה עצמית לפלשתינים'. בגין לא היה יכול להשפיע על סאדאת שיוותר בנקודה זו, אך הפיל אותנו בפח והציע אוטונומיה.

משנסתיים ניסוח ההסכם על האוטונומיה התברר שכל צד יכול לפרש פירוש משלו את 'רוח ההסכם'. נניח שדווקא הפירוש שלנו יהיה בסופו של דבר הפירוש המקובל. לאן זה יוביל?

הצהרת בלפור והמנדט של חבר הלאומים אפשרו לנו לחיות חיי אוטונומיה. היה לנו דגל משלנו והמגן לאומי. הוועד הלאומי ניהל את ענייני החינוך וענייני־פנים שונים. הרבנות עסקה בענייני הדת. ובאשר לביטחון, לעלייה ולהתיישבות, מה שאסרו עלינו היתרנו לעצמנו באופן 'בלתי ליגלי'. הגברנו כוח, ובהנהגתם של בן־גוריון, בגין ושמיר נהפכה האוטונומיה למדינה עצמאית.

נורמליזציה. עניין נוסף שעליו עמד בגין במשא־ומתן בקמפ־דייוויד הייתה הדרישה להבטחת יחסים נורמליים על־ידי קשירת יחסים דיפלומטיים מלאים. בגין החשיב מאוד טכסים הכוללים הגשת כתב־אמנה, השמעת הימנונים והנפת דגלים. אבל משום־מה האמין, שצילילי ההימנונות ימיסו לבבות שונאים. סאדאת שיחק את האיש המסכן, ש'נאלץ' לוותר ויתור נורא, ובגין לא הבין שהידיים אשר לא רעדו בקורען הסכם עם רוסיה הגדולה, לא תתקשינה לשרוף את דגל ישראל שיתנוסס בקהיר. קיסינג'ר עצמו הזכיר פעם שמרבית המלחמות פורצות בין מדינות המקיימות ביניהן יחסים דיפלומטיים...

ירושלים. בעניין זה דבר לא עזר לבגין. סאדאת התעקש וסירב להסכים לריבונותנו על ירושלים, ובסופו של דבר בגין ויתר. אחרי ההסכם לווייתור על כל סיני, אחרי ההסכמה על זכויות לפלשתינים, ניתנה עתה – נוסף למתן עילה לקריעת ההסכם בעתיד על 'הפרת זכויות הפלשתינים' – עילה נוספת למלחמה הבאה, והיא עמידתנו על ריבונות ישראלית בבירת דוד. סאדאת עוד זכה לקבל מידי נשיא ארה"ב איגרת נפרדת כנספח להסכם הגלוי, ובאיגרת – הצהרה שאין ארה"ב מכירה בזכותנו על ירושלים.

חסותה של ארצות־הברית. בגין ייחס חשיבות מופלגת לחסותה של ארצות־הברית כערוכה למימוש פרוץ ההסכם מצד מצריים. הוא שכח כיצד התייחסה ארצות־הברית להתחייבויותיו של הנשיא אייזנהאואר, כאשר נאצר שב וחסם את מצרי טיראן. ואמנם חשוב הדבר שנלמד את המדיניות האמריקנית כלפינו במצבים שונים. זמן קצר לפני פרוץ מלחמת ששת הימים חצה כוח ישראלי קטן את הגבול, בתגובה על רצח יהודים בגבולות הבלתי ניתנים להגנה, ופוצץ בתים אחדים בכפר סמוע שבהר חברון. העולם כולו רטן וארצות־הברית זעמה וגינתה את ישראל ה'תוקפנית'. היא הצביעה נגדנו באו"ם יחד עם מדינות־ערב. באותם ימים הייתה ישראל מדינה חסרת חשיבות אסטרטגית ומדינית, ומשקל הערבים היה משמעותי הרבה יותר. חלפו שבועות אחדים וארצות־הברית תמכה תמיכה מלאה במדינת ישראל שביצעה התקפה גדולה על כל שכניה. נהרגו אלפים רבים של חיילים מחילות־ערב השונים, יחד עם מאות אזרחים ביהודה ובשומרון (כולל סמוע). מדינת ישראל השליטה את צבאה על אזורים נרחבים. העולם הגדול התרשם מהיקף ה'כיבושים' הישראליים. מה אפוא גרם לשינוי? הרי בראשה של ארה"ב עמד הנשיא ג'ונסון עצמו שאך זמן קצר לפני כן גינה את ישראל על ההתקפה בסמוע? זאת ועוד: במהלך המלחמה הטבענו את 'ליברטי', ספינת־ביון אמריקנית שהתקרבה לעמדותינו.

על מעצבי המדיניות שבקרבנו להבין כי תמיכת האמריקנים אינה ניתנת אוטומטית לכל מי שנענה לדרישותיה. חייבים לזכור כי ארצות־הברית מתבוננת בעין בוחנת במפת המזרח התיכון ובשינויים המתחוללים במערך הכוחות שבו. תוצאות מלחמת ששת הימים העניקו לנו את המפתח להתנהגותה של סעודיה. כל עוד מפתח זה נשמר בידינו בחזקה, חשוב היה לארצות־הברית לרצות אותנו ולתמוך בנו. לא אחת פנה משה דיין ברמזים שקופים לארצות־הברית בהצעה לאפשר לנו לסגת מאזור־התעלה, אך האמריקנים עמדו על כך שנתמיד בישיבתנו שם.

נוסף על החשיבות האסטרטגית של שליטה על האוריינטציה הפרו־אמריקנית של סעודיה, היו לארצות־הברית 'טובות־הנאה' נוספות מעצם חסימתה של תעלת סואץ. בשנות המלחמה בווייטנאם הכבידה חסימת התעלה על אספקת ציוד צבאי סובייטי לכוחות הצפוניים, בעת ההפיכה הפרו־קומוניסטית בסודן לא הצליחו ה'מפקנים' להחזיק מעמד יותר מארבעים ושמונה שעות. דרכה של רוסיה להושטת סיוע צבאי מהיר לתומכיה הייתה חסומה, ונומיירי חזר לשלטון.

בעקבות מלחמת יום-הכיפורים נראה היה לאמריקנים שהיד המחזיקה במפתח האסטרטגי הזה ששמו סיני, אינה יציבה כל-כך ואנו במקום שנפיג את חששותיה של ארה"ב, עוד הוספנו והבהרנו שאין בכוונתנו להחזיק בסיני בעתיד. ארה"ב קיבלה את האיתותים הללו ופנתה לתמיכה גדלה והולכת במצריים, המדינה העתידה לרשת מידינו את חצי-האי החולש על סעודיה ממערב. רבים מבינינו ודאי נבוכו בהיווכחם שסאדאת לא נתן דבר בקמפ-דייוויד, התקבל כ'גיבור השלום' בכלי התקשורת האמריקניים ויותר מכך בקרב חוגי הממשל – ולעומתו בגין, שנתן את כל סיני ויותר בשאלות רבות אחרות, התקבל ביחס של זלזול. יתירה מזו. תוך התעלמות מוחלטת מישראל נערכו תמרונים משותפים בין צבא מצריים והצבא האמריקני. בקשותיה של ישראל לתמרונים דומים נדחו בביטול.

בהתעלמות מחלטת מן ההסכמים החתומים על אוטומויה, הכינה ארה"ב תוכנית להוצאתה של ישראל מיהודה ושומרון, תוכנית שזכתה לשם היוקרתי 'תוכנית רייגן'. מאחר שארה"ב מודעת לרגישותנו הבטחונית כסיבה המכרעת לאחיזתנו ביהודה ובשומרון, היא ביססה את תוכנית רייגן על החלפת צה"ל בכוח אמריקני ש'בטיח' את בטחוננו וייטול מאתנו את הנימוק הבטחוני (כפי שהדבר נעשה בסיני).

בינתיים פרצה המלחמה בלבנון. פלשנו לארץ זו אם גם לא בברכתה של ארה"ב, וזו לא 'יצאה מכליה' כדי למנוע בעדנו פלישה זו. למעשה, מעצבי תוכנית רייגן שמחו על הפלישה ללבנון, ובמהלך המלחמה הם דרשו את נסיגת צה"ל אגב הצבת צבא אמריקני בעמדות רגישות. הרעיון היה פשוט: בעקבות שבירת כוחו של אש"ף בידי חיילינו – ייסוג צה"ל וצבא אמריקני יחליפו וידאג כבר לבטחון יישובינו בצפון. האמריקנים היו בטוחים כל-כך שמשלוח צבאם ללבנון יוכתר בהצלחה, שבשיחות עם נציגינו הם לא הסתירו כלל שכוונתם העיקרית היא להשתמש ב'דגם' של הלבנון כדרך ל'הבטחת' בטחוננו בלב הארץ לאחר יציאתנו מיהודה ושומרון, כמוותה בתוכנית רייגן. ואולם שתי פצצות קברו את תוכנית רייגן: האחת שהרסה את שגרירות ארה"ב בבירות וגרמה לנפגעים אמריקניים רבים, והאחרת שהרגה מאות נחתים בבירת לבנון.

גופותיהם של ההרוגים האמריקנים כבר פונו מזמן. האמריקנים נסו מן הלבנון והבינו: כוח אמריקני לא יוכל לשמש תחליף לצה"ל, לא בלבנון ולא ביהודה ושומרון. יתירה מזו, עד להיווצרותו של מצב חדש במזרח התיכון אין למערב משענת טובה מצה"ל.

קשרי הידידות בינינו לבין האמריקנים שבו והתחזקו, למרבה הפלא, מאז אותן פצצות אומללות. אך אל לנו לשגות באשליות: יחסי ארה"ב-ישראל אינם נובעים מאהבה. אלה 'נישואים מתוך חשבון'. ה'חתיכה הערבית האקזוטית' עודנה מגרה את היצר האמריקני, ומעצבי המדיניות בארה"ב עודם מייחלים לרגע שבו ישתכנעו כי תמיכתם בערבים משתלמת יותר. אם נשכיל לנהל מדיניות צבאית-אסטרטגית נכונה בשילוב נחישות פוליטית נכונה, לא יקשה עלינו לשכנע כל מעצמה שהיא באמת החשובה: כבעבר כן בעתיד – כל תמיכה בערבים סופה אכזבה. משום כך אסור לנו להיחלש, לא בהפחתת עוצמתנו הצבאית ולא ע"י נסיגות. גם הצהרות על נכונות לנסיגה מחלישות את ערכנו וגורמות לחיפוש אחר תחליפים לישראל בקרב מדינות ערב. במצבנו אין די בהצהרות על זכותנו על הארץ. רק יישוב המוני של מרחבי הארץ המשותררים על-ידינו יבהיר את נחישותנו וישכנע כל גורם בינלאומי, שרגשותינו לגבי ארץ-ישראל כנים ועמוקים.

בד בבד עם הבהרה חד-משמעית בדבר נחישותנו להתמיד כגורם דומיננטי ראשון במעלה, מן הראוי שנזכיר לארה"ב עובדות אחדות שהן רבות משמעות לגבי מדינות ערב:

את ההפיכה האנטי-מערבית בעירק, בשנות החמישים, לאחר השקעות אמריקניות עצומות ב'ברית בגדד'; את הסטייה האנטי-סובייטית במצריים, לאחר השקעה רוסית רבת-היקף בכל התחומים בארץ הנילוס; את הפיכת חומייני באירן, לאחר שנדמה היה לארה"ב ששלטון השאה במלכות פרס מבטיח את האינטרסים המערביים באזור לדורות הבאים.

רק ישראל כמעצמה צבאית דומיננטית במזרח התיכון עשויה להרתיע מדינות כגון סעודיה מפיתוי של הינתקות מן הגוש המערבי מחשש להסכמה אמריקנית להתקפה ישראלית נגדן.

מצריים מכינה מלחמה

מוטב שנקדים ונתפקת, ונחדל לתור אחר 'סימנים להתחממות השלום' עם מצריים. משום מה רבים בקרבנו מתלהבים מכל קידה נימוסית של מלצר בקהיר ומכל חיוך 'ידידותי' של נהג מונית בארץ הנילוס. אף מנהיגים 'רציניים' בקרבנו מצביעים על אי-התערבותה של מצריים במלחמתנו בלבנון וקובעים: מצריים מכבדת את התחייבותיה בקמפ־דיוויד.

ואולם הבעות פנים ידידותיות מצד אנשים שמקצועם מחייבם הסברת פנים לכול אין פירושה שהעם המצרי הוא עם של 'שוחרי שלום'. אי-התקפה מצד הצבא המצרי, כאשר ההכנות למלחמה טרם הושלמו, אין לפרשה כ'כיבוד המחויבות לשלום'. נשוב ונזכיר לעצמנו מודעת-בחירות שפורסמה בעיתונות שלנו ביום השישי של אותו ערב יום כיפורים מר ונמהר: שקט בגולן – שקט בחזית התעלה – הצביעו מערך.

אכן, מצריים שלחמה בנו יותר מכל מדינה ערבית אחרת בעבר, לא שינתה את טעמה, ואין כל סיבה שהיא לא תחשוב ותנהג כך בעתיד. מצריים חולשת ומגשרת באורח גיאוגרפי בין שני הגושים הערביים – ארצות צפון-אפריקה מזה וארצות המזרח התיכון מזה – ועובדה זו מקנה לה עמדת-כוח פוליטית כמנהיגת העולם הערבי, עמדה העלולה לקבל משמעות ותוכן רק במעמד של מנהיגות מלחמתית נגדנו.

בחיפוש־שווא אחר סימנים ל'רצון טוב' מצד מצריים אנו חורגים הרחק מגבול ההיגיון והמצרים מתעתע בנו במתכוון. הם אינם רוצים להיחשד על-ידי הערבים כמדינה המתכוונת ברצינות לזנוח את רעיון המלחמה בשעת כושר בעתיד, ואנו משום מה מכנים את המצב הקיים 'שלום קר'. ואילו האמת היא שהם מנהלים מלחמה על אש קטנה, כל עוד התנאים למלחמה הגדולה אינם בשלים.

בזמנו הושמע נימוק־הכל כי המצרים התפכחו ושוב אינם מוכנים להקזיז דם למען הפלשתינים. גם היום משמיעים את דברי ההכל כי המצרים אינם יכולים לממש את השלום כל עוד לא פתרנו את בעיית ה'הגדרה העצמית' של הפלשתינים. והרי מצרים השפילה וביזתה את 'אחיה' הפלשתינים ברצועת עזה בעבר, וגם היום היא לא תצא מכליה כדי לפעול למענם. גורל ערביי הארץ נוגע ללב המצרים כקליפת השום, ואף-על-פי-כן מצריים שומרת על קשרים הדוקים עם ארגוני מרצחים למרות הרצח ההמוני במטוס המצרי, מפני שהאינטרס הלאומי כפי שהיא מבינה אותו מכתוב לה שימוש ב'פלשתינים' כמכשיר להצדקת הפנייה האנטי-ישראלית בשעת הצורך. אכן, הגורמים שהמריצו את מצריים להילחם בנו לא נעלמו ולא נחלשו. אם עד לעת האחרונה הנחתה המוטיבציה הפוליטית-דיאלקטית את מדיניותה התוקפנית של מצריים נגדנו, אנו עדים עתה להופעתו של גורם נוסף כבד משקל, והוא: הקנאות האיסלאמית-מיסטית המתפשטת וסוחפת את המזרח התיכון כולו ואינה פוסחת על המוני העם במצריים. הרצח בראס־בורקה תוך השמעת פסוקים מן הקוראן, והאהדה שלה זכה הרוצח ברחבי מצריים, הם רק מקדמה לעומד להתחולל ב'יחסינו' העתידיים עם תושבי עמק הנילוס.

כל מי שחתמו על הסכם קמפ־דיוויד וכל מי שתמכו בו מחפשים לשווא 'הוכחות' לשלום עם מצריים. כנגדם ארוכה רשימת תראיות, שמצריים מנהלת נגדנו מלחמה של ממש על אש קטנה (כל עוד אינה מוכנה למלחמה הגדולה). והרי כמה מהן:

מצריים מפעילה לחץ מתמיד על מדינות אפריקה שלא יחדשו עמנו קשרים דיפלומטיים; שמונה שנים לאחר הסכם קמפ־דיוויד עודנו מתדפקים על לבבות אטומים בחוגי שלטונות מצריים ומבקשים הרשאה לחיפוש נעדרים מחיילינו ממלחמת יום-הכיפורים;

המצרים שבים ושורפים את דגל ישראל בירידים ובהודמנויות אחרות בגלוי ולעיני המשטרה ללא תגובה מצד השלטונות;

לאחר שמירי הרצוג הי"ד נאנסה ונרצחה באכזריות כידי חיילים מצריים בסיני, התעללו שלטונות מצריים במשפחה: תחילה הכחישו את הידוע להם, ולאחר־מכן השהו את החזרת הגופה ימים רבים;

בד בבד עם ביקורו של שר-התיירות המצרי, שפיזור הבטחות-שווא על מימוש הסכמים לפיתוח קשרי תיירות הדדיים, בוצע רצח הדיפלומט הישראלי בקהיר, אלברט אטרקצ'י הי"ד:

כאשר נוכחו המצרים לדעת כי שלטונות ישראל וכלי התקשורת שלנו התייחסו בשוויון-נפש אל הרציחות הקודמות, בוצע הרצח בראם כורקה באכזריות, ונשיא מצריים אף הרשה לעצמו להופיע על מסכי הטלוויזיה בהבעה של לגלוג ובתשובה צינית לשאלות הכתב הישראלי. כל הסימנים מעידים שהרצח בוצע במתכוון. הרוצח הובא למשפט מבוים. פסק הדין חרג מכל המקובל בחוק המצרי. הרוצח לא נדון למוות על רצח. הוא חוסל ע"י השלטונות כדי שלא יפטט.

היום משמשת מצריים מרכז גדול בעולם להוצאה-לאור ולהפצה של ספרות אנטישמית ואנטי-ישראלית. מאמרי שטנה נגד העם היהודי מתפרסמים בעיתונות האופוזיציה ובכתבי-עת הכפופים לשלטונות. הספר 'מין קמפף' של היטלר משמש ספר לימוד-חובה בבתי-ספר לקצינים במצריים, הפרוטוקולים של וקני ציון מופצים ע"י משרד-ההסברה של מצריים.

בספרי 'היסטוריה' היוצאים לאור ע"י משרד החינוך המצרי ונלמדים בבתי-הספר ברחבי המדינה מתוארות עלילות הדם הנוראות ביותר בתולדותינו כעובדות היסטוריות.

רבים אומרים: ובכל זאת היה הסכם קמפ-דייוויד כדאי, שהרי בינתיים אין מלחמה של ממש עם מצריים. עלינו לזכור שעשרים שנות שלום באירופה שבין שתי מלחמות העולם היו גרועות מכל מלחמה שקדמה להן, שכן אלה היו השנים שהרו את האיומה שבמלחמות שידעה האנושות, את מלחמת העולם השנייה.

שלום עם מדינות ערב

מובן שאין להתעלם גם מהתעצמותה של החזית המזרחית. האויב הסורי, ההתחמשות הסעודית, העורמה של חוסיין והתוקפנות העירקית – כל אלה עלולים לחבור נגדנו ומחייבים עירנות והיערכות. אם נשפוט על-פי ההתבטאויות של מנהיגינו יש לקוות שאנו מודעים ונערכים למלחמה בחזית המזרחית. באשר למצריים המודעות לסכנה היא פחותה. על כן הרחבתי את הדיבור על הסכנה המאיימת לגבולנו מדרום-מערב. אבל הסכנה הגדולה ביותר בעת מלחמה בחזית המזרחית נעוצה בוודאות, שכאשר נמצא עצמנו נאבקים במאמץ גדול להדוף את האויב ממזרח ומצפון, תקוף מצריים במקום של תורפה ובמצב שלא נהיה ערוכים לקראתו.

אפשר שההתקפה המצרית תבוא מתוך תיאום חשאי מוקדם עם מדינות ערב האחרות, ואפשר שמצריים תתערב בלא תיאום עמן. היא לא תוכל להתעלם אם ניקצא במצב קשה. היא תחוש לנצל 'הזדמנות היסטורית'. כתוצאה מהפתעה שהפתיע היטלר – הקריבה רוסיה מיליונים מאזרחיה ומרחבים עצומים משטחה נרמסו תחת המגף הגרמני. לנו אין מרחבים רזרביים להתאושש ולהתארגן למתקפות-נגד, ולרשותנו לא עומדות עתודות של מיליונים בני-אדם. לפיכך – מתקפת הפתעה נגדנו נושאת בחובה סכנת חורבן, סכנה לעצם קיומנו.

אף זאת: האופי התוקפני של הגרמנים באירופה ושל היפאנים במזרח הרחוק לא רוסן לא בהסכמי שלום ולא בפשרות, לא בהליכה לקראתם בשדה הדיפלומטיה ולא בשלילת תביעותיהם בוויכוחים אינטלקטואליים. המכות הקשות כמו ההפצצה של דרוזן נטל מידי הגרמנים את החשק לשוב ולהילחם, ורק הירושימה וננסאקי שמו קץ לאופיים התוקפני של היפנים. היום – שכניה של גרמניה חיים עמה חיים של שלום, אף-על-פי שלא חתמו על הסכמי שלום או על הסכמי שביתת-נשק בתום מלחמת-העולם השנייה. סין ורוסיה היו במשך דורות רבים קורבנות לתוקפנות יפנית. כיום הן חיות בשלום, למרות שעד היום הזה לא נחתמו ביניהן שום הסכמי שלום. היצר התוקפני-האלי של מדינות-ערב עולה בחריפותו על זה של גרמניה ושל יפן בעבר, בהיותו ניזון מדחפים דתיים-מיסטיים של אמונה המבוססת על שלטון החרב (דין מוחמד בסייף) ומתן ליגליזציה למסורת ארוכה של נקמת-דם ורציחות מחרידות 'להגנה על כבוד המשפחה'.

בעולם המושגים הערבי-איסלאמי לא קיים מושג הפשרה, ועולם הערכים שלהם אינו מכיר את ערך הוויתור. ההשלמה מקובלת אצלם אך ורק כאשר מצבם מחייב אותם לכניעה, והם דוחים או משהים את התקפותיהם לפי יחסי הכוחות המצטיירים בעיניהם. הם חותמים על הסכמים עם אויביהם כאשר הם חשים צורך במרווח זמן לשם התאוששות או להיערכות להתקפה בעתיד.

לעומתם אנו, שדבקה בנו מחלת הקצרת וה'עכשוויזם', ששים לחתום על הסכמי-שווא כל אימת שיתרצו, ואף לוחצים עליהם לקבל מידינו נכסים אסטרטגיים-לאומיים תמורת חתימות שאינן שוות את הנייר שעליו נחתמו. וכך נתעשרו תולדות מדינתנו הצעירה בהסכמים ובהתחייבויות שהופרו תמיד ברגע שאויבינו התאוששו מן המפלות שספגו.

זמן קצר לאחר הסכמי שביתת-הנשק הכריזו הערבים על ציפיותיהם לניצחון ב, סיבוב שני'. אחרי הסיבוב השני (מבצע סיני) הם המתינו לנסיגתנו מחצי-האי. אחר-כך הם שבו והכריזו על שאיפתם 'לזרוק אותנו לים'. בגלל השינוי שחל במצבנו הגיאוגרפי לאחר מלחמת-ששת-הימים נעלמו ההכרזות הללו, שכן הם שקעו במדבר וצה"ל הגיע הרחק מן הים.

ככל שהדבר אינו נעים ואף מצער, המלחמות עם מדינות ערב יסתיימו וישרור שלום בינינו לבינם רק במלחמה אשר סיומה ימיט עליהם חורבן בדומה לזה שבא על גרמניה ועל יפן במלחמת בעולם השנייה. מסקנה זו על כל המשתמע ממנה נהיה נאלצים להסיק, ומי ייתן שנגיע לכך כאמצעי-מנע ולא כתגובה למכה קשה מנשוא.

בעיית ארץ-ישראל

בעיית האויב הערבי החי בקרבנו מסובכת ומורכבת יותר, אך אינה חסרת פתרון. נוסף על העובדה שהערבים בארץ הם חלק בלתי-נפרד מן המערך הערבי הכולל, יש לערבים היושבים עמנו דחפים הנובעים מגירוי יום-יומי של יצרים. מקורם של אלה בעובדת-יסוד, שהם רואים אותנו מדי יום חיים בסתירה לכל מה שהאמינו. הם מבחינים בחולשותינו ורואים בהן הזמנה לפגיעות מצידם. הם עובדים בקרבנו, לומדים להכיר את תנועותינו ואת מנהגינו ומגלים אפשרויות שונות ומגוונות לארוב לנו ולהתעלל בכל מי שנופל לידיהם חסרה-הגנה. ואנו בכסילותנו מאמינים עדיין שאפשר לשכנעם ולרצותם בתוכניות 'שלום', שאינן אלא הבעת נכונות לווייתורים מצידנו.

כל כמה שארצנו קטנה, הריהי בית-הקברות הגדול בעולם לתוכניות-שלום, תוכניות-שלום של גויים לצד תוכניות כחול-לבן. היו תוכניות שנקברו ביום שבו יצאו לאוויר העולם, והיו תוכניות שעלו לנו בקורבנות-דמים מרובים. הבריטים הגו ופרסמו את תוכנית-פיל, את הספרים הלבנים ואת תוכנית מוריסון, ומקרבנו יצאה שורה של תוכניות-ויתורים, למן תוכניתה של קבוצת ברית-שלום והמדינה הדו-לאומית של השומר הצעיר בימי שלטון המנדט הבריטי, ועד לתוכנית אלון של המערך והאוטונומיה של בגין בימינו. והאמריקנים מצידם נופפו לנו בתוכנית רוג'רס, במסמך ברוקינגס ובתוכנית רייגן.

מתוך ארבע אפשרויות לפתרון שאפשר להעלות על הדעת: א. חלוקה: ב. מדינת ארץ-ישראל עם מיעוט ערבי גדול: ג. פלשתין ערבית: ד. ארץ-ישראל יהודית: - הראשונה נכשלה, השנייה נמצאת בשלב של התמוטטות והשלישית לא תתקבל על-ידינו.

א. החלוקה. ניתוק יהודה ושומרון משאר חלקי הארץ נכשל ועלה לנו בקורבנות רבים. עם ההחלטה האומללה בארץ על חלוקת הארץ, שעה שעלונו ב'פתרון ההיסטורי' שקיבל 'תמיכה' בינלאומית, החלה שטיפת הארץ בדם יהודי. גברנו, הדפנו את האויב והשארנו את הארץ מחולקת ושסועה. ה'גבולות' הפכו לחזית של אש ודם. ההסתננויות הוסיפו וקיפחו חיים רבים מאתנו, ואילצונו לצאת לפעולות-תגמול ולמלחמות נוספות. פתרון החלוקה הוא פתרון כושל ומהווה תרשים בטוח לשפיכות דמים ממושכת.

כלום ניתן להעלות על הדעת שעם עוין הלהוט להכחידנו, עם אלים מטבעו, עם שהוא חלק בלתי-נפרד מאומה שאינה מוכנה לכבד כל גבול מדיני מוכר בין האוקיינוס האטלנטי ועד למפרץ הפרסי ועד בכלל - האם יש לצפות שדווקא עם זה יתרצה לגבי שנואי נפשו וכבד גבול ששום מפה גיאוגרפית אינה מסוגלת לשאתו? אם אחרי ה'הסכם' עם מצריים, כאשר נדמה היה לנו שהגבול ה'בינלאומי' ברור לכול, צצה בעיית טאבה מחמת קרבתה לאילת. כמה 'טאבות' כאלה יעלו על הפרק ויעכירו את היחסים אם חלילה נחתום על 'הסכם' כזה? ארץ-ישראל השלמה עם מיעוט ערבי גדול היא 'פתרון' נוסף ההולך ומתמוטט לעינינו. הערבים שבקרבנו אינם מניחים לנו ולעולם לא יניחו לנו לחיות עמם בשלום. במוקדם או במאוחר נעמוד אפוא בפני ברירה אכזרית: ארץ-ישראל השלמה בלא ערבים או פלשתין בלא יהודים.

האויב בלב ארצנו

למעט תקופות 'רגיעה' קצרות, כאשר אויב חיצוני איים על הערבים בארץ, אין הזיכרון ההיסטורי שלנו יכול להצביע על יחסי שותפות כלשהם בין יהודים לערבים. אם גורל היהודים בקרב הערבים בארצות האיסלם היה קשה – בארץ־ישראל הוא היה קשה שבעתיים. נתבונן בנעשה בנו, כאשר אנו נתונים בידיהם חסרי־אונים.

מה גורלם של יהודים כאשר הם נופלים בשבי הערבים? – חיילים ישראליים שנפלו בידי המצרים זכו ברובם ליחס קשה. היו שבויים שנרצחו בידי שוביהם המצרים, אך היו גם מקרים שבהם שפר גורלם של שבוינו, ושוביהם התייחסו אליהם בדרך אנושית.

חיילים ישראלים שנפלו לידי הסורים סבלו כולם מיחס קשה ואכזרי ולא מעטים מהם נרצחו. ישראלים שנפלו בשבי 'פלשתינים' (למעט חיילי הלגיון) – כולם נרצחו, וההתעללות בהם בחייהם ולאחר מותם הייתה ביטוי של אכזריות שקשה להעלותה על הדעת. המקרים היחידים שבהם לא נרצחו שבויים ישראליים אירעו לאנשינו כשנחטפו והוחזקו במתכוון כבני־ערובה למטרת סחיטת שחרור סיוני של מרצחים, שעצם השארתם בחיים היא כיוזי נורא של ערך החיים.

היו לנו מלחמות עם ארצות ערב סביבנו ועודנו נתונים במצב מלחמה. כבכל מלחמה, הללו משתדלים לפגוע בכוחנו הצבאי והדבר מאפשר לנו להגיב בכוח צבאי בלא נקיפת מצפון. ואולם המצב שונה לגבי הערבים בארץ. הללו משתדלים לפגוע בנו ולהימנע מלהיגרר למצב של מלחמה מקובלת. הם מזנבים ופוגעים בנחשלים. הם פוגעים בעיקר באזרחים חסרי־הגנה ובחיילים – רק במצבים שהללו נתונים בכבלי הוראות חמורות של פתיחה באש, הוראות המונעות למעשה מחיילינו תגובה הולמת. הדיבורים על מחבלים מתאבדים אין להם כל ממש בכל הקשור לערבים בארץ.

בלבנו נלחמים בנו השיעים מלחמה קשה. הם גרמו לנו אבידות קשות, אבל לא התחמקו ממלחמה. זה ההבדל בינם לבין הערבים כאן. הם היו מוכנים לתוצאות, והיו ביניהם גם מתאבדים. אל לנו לזהות את דרכם של המתאבדים הלכנוניים עם דרכם של הערבים בארץ. לא מקרה הדבר שהתקפת־הרצח הנועות ביותר נגד יהודים בארץ־ישראל נעשתה על־ידי יפנים (בנ"ת בן־גוריון).

התנהגות זו של הערבים בארץ מאפשרת להם לחמוק מתגובה הולמת מצידנו גם כגמול לרציחות המתועבות ביותר. אפילו הרוצחים של דני כ"ץ עודם חיים. זאת אכן עדות מחרידה על עיוות נורא בהתייחסותנו לדין ולצדק. דא עקא, שאנו מנסים לקרוא את מחשבותיהם, מעמידים את עצמנו במקומם וקובעים: "אם נוכיח להם שאיננו עוינים להם וניטיב עמם, אם נשכנעם כי אין להם מה לחשוש מפנינו, עוינותם תפחת. אם נביע בפניהם נכונות לויתור – השנאה תדעך".

מוטב שנבין שקיים הבדל תהומי בין המנטליות שלהם ושלנו. אסור לנו לחיות באשליה שהם ישנו את דרכם. איבתם אלינו לא תפחת, לא בהשפעת מלים יפות ולא בהשפעת 'חינוך'.

כאשר אנו חשים ביטחון אנו נעשים נדיבים וותרנים, וכאשר אנו חוששים מאוימים אנו מתחזקים ומתעצמים. כאשר הערבים חשים עצמם בטוחים הם נעשים אלימים ותוקפנים, וכאשר הם נחרדים ומאוימים – רצונם להילחם פוחת ועיניהם תרות כבהלה אחר נתיבים לבריחה.

במלחמת העצמאות הם רצחו ככל שיכלו עד שיצאנו לקראתם בהתקפות נגד. משנוכחו בשינוי שחל בנו, הם העדיפו לנוס לעבר ארצותיהם והשאירו את מלאכת המלחמה בידי צבאות המדינות השכנות. במלחמת ששת הימים לא היה סיפק בידם להימלט. על כן הם הניפו דגלים לבנים. את מלחמת הדמים ניהלנו נגד המצרים, הירדנים והסורים.

בשנות החמישים והשישים היו כמה נסיונות ירדניים לגייס 'פלשתינים' לצבא הלגיון. כל הנסיונות הללו נסתיימו בכישלון.

ואנחנו איננו היחידים שאינם יכולים 'להסתדר' עמם. כאשר כוחם גבר בירדן הם היוו איום על הממשלה ה'מארכת', עד אשר חוסיין הפנה את תותחיו לעבר מחנות הפליטים וחסל את הסכנה שאימה על שלטונו. בירושלים שלפני מלחמת ששת הימים הם רצחו את עבדאללה - סבו של חוסיין. ואין צריך לומר מה עוללו ה'פליטים הפלשתינים' ל'אחיהם' הנוצרים והשיעים בלבנון.

בקפריסין הם חטפו מטוס ורצחו אזרחים מצריים. בסודן רצחו דיפלומטים סעודיים ואמריקנים. באירופה הם רצחו ורוצחים אזרחים יוונים, איטלקים, צרפתים, גרמנים ועוד. בגרמניה הם חטפו ורצחו חייל אמריקני רק משום שרצו להשתמש בדרכונו. בארה"ב רצח סירחאן סירחאן את רוברט קנדי זמן קצר לפני שנבחר לנשיאה של המעצמה הגדולה בעולם. במאלטה הם שוב רצחו נוסעים רבים במטוס מצרי. כל מדינה המיטיבה עמם מוצאת עצמה נפגעת קשה בידיהם.

ואם כך הם נוהגים כלפי מדינות מארחות, המתייחסות אליהם באהדה, אם כך הם נוהגים כלפי 'אחיהם הערבים' - האם ניתן להעלות על הדעת שדווקא היחס כלפינו יהיה טוב יותר? כל עוד יהודים חיים בארץ ישראל - ולא חשוב באילו גבולות - אנו נישאר שנואי נפשם יותר מכל עם אחר, וככל שיתאפשר הדבר בידם הם יוסיפו ויהרגו בנו.

האם מקרה הוא ש'המשוררת הלאומית', פדואה טוקאן משכם, הביעה בשירתה את הכמיהה החייתית לאכול את כבדו של חייל ישראלי?

על כל פנים - לי לא ידוע על שום עם אחר מלבד ה'פלשתינים' אשר במחנות האימונים שלהם תולים חתולים חיים על חבלים ומסתערים עליהם ומרטשים אותם בכידונים. ומי מאיתנו לא הודעוה בראותו על מסך הטלוויזיה כיצד הם עורכים 'תרגילים צבאיים' של מליקת ראשי עופות ונחשים ומוצצים את דמם?

לאחר שהקמנו את מדינתנו בארץ ישראל ומאות אלפים של 'פלשתינאים' נסו לאחר שנכשלו במאמציהם להשמידנו, הם לא יסלחו לנו על אשר נותרנו בחיים, ולא תהיה להם סיבה 'לחכב' אותנו על 'מחוות' שווא יותר ממנהיגם הנערץ, המופתי הירושלמי, שעשה ימים ולילות במחיצתו של היטלר ולא חדל מלהפציר באותו שטן שלא יהסס ולא יעלה על דעתו להאט את קצב השמדת היהודים, שמא 'עלולים' ניצולים מביניהם למצוא את דרכם לארץ היהודים.

דיטר ויסליצני, עוזרו של אדולף אייכמן, העיד במשפטי נירנברג שתביעתו של המופתי, חג' אמין אל-חוסייני, להשמיד את יהדות אירופה - הייתה הגורם המכריע שדחף את הצמרת הנאצית להחליט על 'הפתרון הסופי'. המופתי אף ביקר במחנות ההשמדה.

האויב המזנב

בראיון עם ח"כ דראושה בגלי צה"ל (9.9.87, שעה 17.20), התוודה חבר הכנסת הערבי ואמר: האויב הוא העם הפלשתיני, ואש"ף מייצג אותו. ואמנם, אש"ף אינו ארגון של אנשים סוטים הפועלים בתלישות מהחברה, כדוגמת 'הבריגדות האדומות' באיטליה, או 'באדר-מיינהוף' בגרמניה. כלל ערביי הארץ מתעקשים לראות את אש"ף כנציגם בגלל מעשיו. אם יחדל ממעשי רצח, הם לא יתקשו להצביע על רוצחים אחרים כנציגיהם.

ה'פלשתינים' הקימו מעין אינטרנציונל לארגוני רצח. הם אשר הביאו לתודעת העולם את המושג טירור בינלאומי. ראשונים יצאו לפגוע בתחבורה הבין-ארצית בלא להתחשב בעובדה שרבים מהקרבנות אינם מזהים עם ישראל או היהדות – אויביהם המוצהרים. הם ידעו לשלב במבצעייהם הרצחניים יפאנים כנ"ת כג'גוריון, גרמנים כאנטבה, אנגלים בלרנקה וצרפתיות שנלכדו בארץ וברשותן מטעני-רצח. הם הקימו במחנותיהם בלבנון מעין אוניברסיטה למדעי הרצח. הם הדריכו את אנשי 'הכוכב האדום' היפאני, 'סטודנטים' מקבוצת באדר-מיינהוף גרמניים, חברי 'הבריגדות האדומות' איטלקיים, פעילי אי.א.ר.איי. איריים, חברי 'אקסיון דירקט' צרפתיים וכן 'מתנדבים' שכירי-חרב מבנגלה-דש, מתימן, מדרום אמריקה, מתורקיה, מפקיסטן, ועוד ועוד. בשנת 1981 שהו במחנות ה'פליטיים' בלבנון למעלה מאלף 'סטודנטים' זרים שהתקבצו מקצות תבל ובאו ללמוד את תורת ההרג.

בשנת 1972 התקיים כנס עולמי של ארגוני טירור בחסות קבוצתו של ג'ורג' חבש במחנה אל-בדווי ליד טריפולי שבלבנון. התכנסו שם רבי מרצחים שייצגו עשרות ארגוני-רצח מרחבי תבל. אורחי הכנס התבשרו על התחייבות מארחיהם ה'פלשתינים' לסייע באספקת אמצעי-לחימה, הכשרה 'מקצועית', תמיכה כספית ושיתוף פעולה מבצעי. הצלחת הכנס הניבה שפיכות דמים מוגברת. ארגונים 'פלשתינים' מתחרים התקנאו בחבריהם, ומאו ועד מלחמת של"ג קימו בארץ הארזים כנסים רבים וקנאת מרצחים הרבתה קטל.

ארגונים 'פלשתינים' שונים, בנוסף למטרות שבחרו לכצע בהן את זוועותיהם, קיבלו על עצמם את התפקיד של קבלנים למעשי רצח בשירותם של משטרים אפלים. כך אנחנו שומעים מדי פעם על הארגונים הפועלים בחסות עיראק או סוריה או לוב או איראן או דרום תימן ועוד.

מאז מלחמת של"ג חל שינוי ככוחם ובכשרם הארגוני של ה'פלשתינים'. 'מרחב המחיה', מדינת הטיירור שהקימו בארץ הארזים – מנופצת ומפוררת. השליטה המעשית באזורי הלבנון השונים ניטלה מידיהם ועברה לידי גורמים סוריים, שיעים, דרוזים, נוצרים וישראלים. אם ה'פלשתינים' משמיעים קולם בלבנון, הם עושים זאת בעיקר בשירותם של אחרים, אך את עצמאותם הם איבדו.

כאמור, כוחם הארגוני של ה'פלשתינים' נפגע קשה במלחמת של"ג. אלא שלאחרונה עולה ופוגעת בנו יותר ויותר התופעה של רצח ביוזמה עצמית. הדור המבוגר של הערבים בארץ עודנו מתקשה להשתחרר מהלם ששת הימים. הם כמעט שלא העזו לצאת ולפגוע פנים אל פנים. על כן, כאשר לא יכלו להתאפק ולהימנע מרצח יהודים – הם הפעילו מטעני חבלה עם מגננוני שהיה וגייסו 'מתנדבים' בקרב עמים אחרים. השימוש במטעני-נפץ – אפשרויותיו מוגבלות. הדבר מחייב השתייכות לארגון מסועף העוסק באימון החברים, גיוס אמצעים והברחת החומר לארץ. כך הם נחשפים לסכנת מלשינות מצד חלק גדול של האנשים המתקשים, כשהם נלכדים, לעמוד בפני הפיתוי להסגיר חברים תמורת בצע כסף או תמורת הבטחות מסוג אחר. השתייכות לארגון טירור בימים אלה קשה שבעתים אחרי הפגיעה הקשה בכסיסיהם שמעבר לגבול.

ואולם עתה גדל בארצנו דור חדש של מרצחים, דור צעיר שלא התנסה ב'סיוט' מלחמת ששת הימים, דור שגדל בקרבנו ולמד להכיר את חולשותינו. בהיותם ילדים הם ניסונו ביודיו אבנים ונוכחו שהשד היהודי די פגיע. על כן אנחנו עדים עתה לתופעה הולכת ומתרחבת של רצח ישיר. זורקי בקבוקי התבערה בימינו הם אותם הצעירים אשר לפני שנים אחדות היו ילדים שיידו בנו אבנים. אם מודמן להם קרבן קל יחסית, הם אינם נרתעים מהפעלת כלי ירייה ממרחק קצר, דקירה בסכין או חטיפה והתעללות אכזרית בקרבן חסר אונים. רצח ישיר אפשר לבצע ביוזמה עצמית ללא זיקה להתארגנות רחבה.

במצב הקיים, אנחנו צפויים להרחבת הפגיעות הרצחניות ביהודים בארץ.

אנו מגזימים כשאנו מייחסים כל מקרה של רצח יהודים למנהיגים המסיתים. המסיתים אמנם "עושים מלאכתם נאמנה" וגורמים לליכוי מהומות גלויות. אך הגירוי לרצח נובע מעצם ראותם אותנו חיים. את הגירוי הם מקבלים ישירות מאתנו. הם מיטיבים לדעת שדיבורינו על 'יד קשה' אינם אלא פטפוטי סרק לצורכי פנים. הם רואים כיצד זה"ל מגיב על רצח יהודים בהטלת עוצר, דבר הבולם תגובה נועזת מצד יהודים נסערים. הם יודעים כי כוחות הביטחון שלנו כבולים בהוראות הבלגה מחמירות שבדרך כלל 'עמדו במבחן' גם לאחר פגיעה קשה בחיילים עצמם.

ה'הומניזם' הערבי

'רגישותם' האנושית של הערבים מראה את עצמה בעניין נוסף בעל משמעות רבה: סיוע לנצרכים. בירושלים המזרחית, ביהודה, בשומרון ובחבל עזה מפוזרים לא מעט מוסדות רנוחה וסעד. יש בתי-מחסה ליתומים ויש מוסדות להדרכת עוורים ובתי-ספר למפגרים, ויש מרכזים להכשרה מקצועית, ויש בתי-חולים, כמו בכל ארץ מפותחת. רובם הגדול של המוסדות הללו הוקם בנדיבותם של גורמים לא-ערביים. למשל: מסדר שנלר הגרמני-לותרני, רשת סן-ג'ון הסקוטית, מוסד נוטרדם הצרפתי ורשת אונרר"ה של האו"ם. אלה ומוסדות מערביים אחרים הם המממנים ומחזיקים את האוכלוסיה הערבית הנזקקת לסעד ולצדקה, בלא כל סיוע ערבי. ואף-על-פי-כן, ערבים בארץ-ישראל מצליחים לפרוט על 'נדיבותם' של שיחים ערביים עתירי-הון בסעודיה, בכויית, בקטר ובאבו-דאבי וחולבים מהם סכומי עתק למטרה 'קדושה': לרכישת כלי משחית ולהקמת מחנות אימונים ולתשלום משכורות למרצחים וגם לבניית בתים... בשביל ערבים 'חסרי בית' של משפחות מרצחים שביתם נהרס ע"י כוחות-הביטחון שלנו. מאז 1979 מקציבה סעודיה לאש"ף כ-100 מיליון דולר מדי שנה. ומעניין הדבר שאפילו המימון לבג"צים נגד שלטונות ישראל בענייני הפקעת קרקעות, גירוש מסיתים וכד' - עיקרו ממקורות אמריקניים ובראשם מסדר ה'קווייקרס'.

ה'שלום' שלאחר הנסיגה

הגורסים 'נסיגה תמורת שלום' מהלכים עלינו אימים בסכנה הדמוגרפית. ברור שיש להתמודד עם סכנה זו, אלא שהדרך המוצעת על-ידם אינה התמודדות אלא בריחה אל מלכות-מוות. הטיפול בסכנה זו אפשרי כל עוד אנחנו יושבים כאדוני הארץ ביהודה, בשומרון ובחבל עזה, והם יושבים על ברכינו. נסיגה ממרחבים אלה פירושה שהם יישבו על עורפנו. חזרה למצב שבו היינו נתונים לפני מלחמת ששת הימים שוב אינה אפשרית. גם מסיפי הנסיגה הקיצוניים ביותר (למעט חריגים סוטים) אינם גורסים נסיגה בלא הסכם שלום כתוב וחתום, משום שבלי שלום אי אפשר להגן על מדינת ישראל כאשר חבלי הארץ המשוחררים אינם בידינו. 'גבולות אושוויץ' – אכן זה הביטוי הקולע שיצא דווקא מפיו של אבא אבן. אך הטיעון שלהם הוא שהסכם-השלום יחייב את תושבי יהודה ושומרון שלא לתקוף ולא לתת מעבר לתוקפים.

נניח שאבסורד זה אפשרי. נניח שנחתם הסכם-שלום עם ירדן או עם 'פלשתינ' והחותמים מתכוונים 'ברצינות' שלא לתקוף ושלא לתת מעבר לתוקפים. מה יהא עלינו אז? במדינת ישראל הזעירה שמלפני מלחמת ששת הימים היינו במצב מלחמה עם מדינות ערב, ולא הייתה קיימת סכנה דמוגרפית עקב הסתננות הודות למצב המלחמה. הגבול היה למעשה חזית וסכנת-מוות ארבה למסתננים אלינו. עתה, אם ייחתם 'שלום', אי אפשר יהיה למנוע את הצפתה של המדינה הקטנטנה בערבים שיבואו תחילה לעבוד, ובטוב להם לא נוכל לעצור התנחלויות ערבים בכל מקום בקרבנו, ואותה סכנה דמוגרפית הקיימת היום תעתיק עצמה למדינת-החנק. אם ייפתח במצב זה סיכוי ליציאתם של יהודים מארצות הגולה, כפי שכולנו מקווים, הם ימצאו את הארץ צרה מכדי לקלוט אותם. כבר היום אנו עדים לעובדה דמוגרפית מעניינת: הילודה באזורים הצפופים בארץ מצומצמת במידה מדאיגה לעומת הילודה הברוכה ביישובים היהודיים שביהודה ושומרון (ובכללם יישובים לא-דתיים). ביישובים היהודיים אלה אין הילודה מפגרת אחרי זו שבקרב הערבים.

בנסיגה יש סכנה שלא נוכל להימלט מגורלם של הצלבנים, אשר מדינתם הצטמקה עד אשר לא נותרו להם אלא עכו וסביבתה. בשנת 1291 לספירה, עקב קטטה שגריתית שפרצה בין נוצרים למוסלמים ונהרג מוסלמי אחד, נסערו המוסלמים שמעבר ל'גבול', פלשו אל המדינה הצלבנית והשמידו את כל הנוצרים. למעשה, מרבית הנוצרים נהרגו בטביעה בים כשנמלטו אליו מפחד שייפלו חיים בידי 'שכניהם' המוסלמים.

רבים בקרבנו טוענים טענת-הבל כגון זו: "המחבלים והמרצחים הם מיעוט, ואילו רובם הגדול של הערבים רוצים בחיי שכנות טובים". נאמנים עלי דבריו של מירון בנבנישתי, אשר ברצותו להצדיק את התנגדותו לנסיגותינו לחפש הידברות עם ערבים 'מתונים' אמר שיותר מתשעים וחמישים אחוזים מן הערבים בארץ הם תומכי אש"ף. ככל מקום שבו מתקיימות בחירות חופשיות, הארגונים הרצחניים זוכים ככל הקולות. בעבר נבחרו ראשי הערים הידועים, ובהווה מיוצגות בבחירות לאוניברסיטאות השונות אך ורק רשימות של ארגוני הרצח.

הצדק מחייב שאוהדי הארגונים הללו יקבלו זכויות לאומיות וזכויות אזרחיות מחוץ לגבולותינו. אין אנחנו חייבים לכבד את מי שאינם רוצים בנו כאן, וכל מי שמתיר את דמנו – דמו מותר.

זכויות גר'תושב, זכויות אזרחיות מלאות, חייבים אנחנו לתת רק למי שהוכיחו נאמנות לשלטון ישראל בארץ-ישראל. בקטגוריה זו יש לכלול את הדרוזים והצ'רקסים, את מרבית הנוצרים – נוצרים ערבים ולא-ערבים, וכן אל לנו להתעלם ממיעוט מוסלמי קטן שקשר גורלו עמנו, ואלו הם חלק משבטי הבדואים ובני הכפר אבו גוש. כל יתר המוסלמים, כל עוד אין הם מתייצבים לצדנו באורח ברור, יש להתייחס אליהם כאל תומכים או אוהדים לארגוני המרצחים ולמרצחים שאינם מאורגנים.

יישובים ערביים אשר מתוכם באו הגרועים שבשונאינו – יש להכריח מקרבנו.

אם מצוה היא להפציץ אותם בבסיסיהם בלבנון או בתוניס על אף העובדה ששם גדול יותר אחוז החפים מפשע העלולים להיפגע, עוול נעשה לצדק האנושי אם אין אנו מחסלים אותם במאורותיהם על אדמת ישראל.

כל ערבי חייב לדעת שאם הוא מתכוון להצטרף לארגון מחבלים כמחבל בפועל, או כמסייע לפגיעה ביהודים, הוא גוזר על עצמו דין מוות. הרוצחים הללו הוציאו עצמם מכלל הבריות הראויים להתייחסות משפטית אנושית. אל מידי האבנים ומטילי בקבוקי-התבערה יש להתייחס כאל מחבלים לכל דבר. ערבים שאין ידם משגת או מסוגלת להשתמש בנשק חם, ברצותם לפגוע – מטילים אבנים. הערבים בדהישה יידו אבנים ופגעו ביהודים. כאשר נפל לידינו של תושב דהישה נשק קטלני יותר, נטל נשק זה לידינו ובעזרתו התעלל בזוג היהודי ליד הקרמיון דצח אותם באכזריות.

על אף ההכרח לטפל בכל הכוח ובכל הרצינות נגד הפגיעות ביהודים, אסור לנו להתייחס אליהם בהשפלה או בזלזול על בסיס גזעי. ודאי, מותר לנו לראות עצמנו כעם נבחר, אבל כל נתנשא. מותר וחובה להכות באויב למען נחיה, אבל אסור לנו בתכלית להתייחס אליהם כאל עם נחות. ביטויים 'ציריים' מסוג 'ערבי מלוכלך' לא יוסיפו לנו ניקיון. יחס של ביטול או התנשאות כלפי אויבינו פגע בנו קשה במלחמת יום הכיפורים, כאשר האויב הפתיע בכושר תכנון והטעיה.

המושג 'כוחי ועוצם ידי' הוא מושג שיש למחוק אותו מהווייתנו. האויב הוא אויב חזק וערמומי, ואינו חדל מהתעצמות בכלי משחית ובאימון. יכול נוכל לו, אם נהיה מודעים לרצינות הסכנות ונדע לגייס את כל העוצמה האפשרית בצידו צבאי יעיל ובהכשרת לוחמים המעוגנת באהבת ישראל ובשנאת כל זד המאיים על חיינו.

الطائر المرقوم

بروتوكولات حكاء صهيون

ترجمة

محمد خليفة انترسي

تقدير الاستاذ الكبير

عباس محمد العقاد .

הסכנה היהודית

עטיפה של תרגום "הפרוטוקולים של זקני ציון"

جريمة شامير!

■ **القطيبون !**
تارات الليكود
بيت مفاجئة
وتلق
بكب السلام !

■ **شامير**
الهي خلافه
مع شارون
نبل الاجتماع !

انهى شامير هذا الاسبوع مناورة جديدة من مناوراته ولعبة
 اخرى من الاعييه العديدة ... وبدا هو وبعض قادة إسرائيل
 لعبة اخرى !
 كان عنوان المناورة او اللعبة المنتهية مباراة (جديدة
 للسلام) او (انتخابات في الأرض المحتلة) تحت إشراف
 سلطات الاحتلال الإسرائيلية !

العمل . إلا ان شامير وقادة الليكود
 اصروا على ان يدفعوا بالأمور إلى حالة
 الازمة الوزارية . استمراراً في لعبة
 كسب الوقت حتى يتمكنوا خلاله من
 تدمير الانتفاضة كما وعدوا بذلك .

مشاهد منجزة

فللتابع للمشاهد التي سبقت فصل

وعلى الترتيب بدأت اللعبة الأخرى او
 المبحرة الجديدة وهي لعبة الازمة
 الوزارية حينما اوصى المكتب السياسي
 لحزب العمل بالانسحاب من الائتلاف
 الحالي مع الليكود بسبب إحيائز شامير
 لصور حزبه !

ورغم ان الامر لا يعدو مجرد توصية
 قد ترافقها اللجنة المركزية لحزب

فماضيا في البداية .. ثم دار خلاف متعدد
 ايضا داخل كتلة الليكود وبين قادته
 استمر عدة اسابيع .
 وانحيا تم حسم هذا الخلاف
 (للتليزيوني) قبل ان تبدأ اجتماعات
 اللجنة المركزية لكتلة الليكود حينما تم
 التوصل إلى التلقى بين مؤيدي ومعارضى
 خطة شامير !

بدأت هذه المناورة في شهر مايو
 الماضي واستمرت اكثر من ستة اسابيع
 في محاولة لكسب مزيد من الوقت لتمكين
 الحكومة الإسرائيلية خلاله من تحقيق
 هدفها وهو تدمير الانتفاضة .. كانت
 البداية هي إعلان ما اسمها بمبكرة
 جديدة للسلام او مشروع الانتخابات في
 الأرض المحتلة الذي تعتمد ان يكون

مناמר שיטנה בשבועון רוז אל יוסוף

נספח למהדורת תמוז תשמ"ט

חלפו כשנתיים מאז פרסמתי לראשונה את החוברת האויב. בתקופה זו התרחשו מאורעות ואירועים רבי־משמעות באזורים שונים בעולם, ובמיוחד באזורנו. בכל אשר אירע אי אפשר להצביע על דבר שיפריך את ההערכות והתחזיות שנפרטו בחוברת זו, ולעומת זאת נוספו עובדות כבדות־משקל המחזקות את דברי. על כן ראיתי צורך להעלותן בכתב כתוספת לנאמר בחוברת.

מלחמת אירן-עירק

סיכום שמונה שנות מלחמת-דמים בין שתי המדינות המוסלמיות באזורנו מעלה כי המלחמה במפרץ פרצה במתקפה פתאומית של מדינה ערבית מוסלמית על שכנתה המוסלמית, שנים מעטות לאחר שנחתם ביניהן הסכם-שלום. באותו הסכם התחייבה אירן, המדינה שהותקפה, להפסיק את הסיוע הצבאי לכורדים המתמרדים. אירן מצדה מילאה את כל מה שהתחייבה לו בהסכם עם שכנתה הערבית עירק, על אף העובדה שהסכם זה – שהושג במשא ומתן ישיר בתיווכו של מידוענו שר-החוץ האמריקני הנרי קיסינג'ר – המיט חורבן על השבטים הכורדים בצפון עירק.

במשך שנים שמענו את מחייבי הנסיגה שבקרבו טוענים: "בעידן הטילים אין ערך הגנתי לעומק טריטוריאלי", או: "אם עושים שלום – מי צריך גבולות הגנה?"

ובכן, במלחמת המפרץ נזדמן לנו להיות עדים לחילופי טילים רבי-עוצמה. הם גרמו לאבידות רבות בנפש ולנוקים כבדים ברכוש, ואף-על-פי-כן לא הצליחו העירקים להכריע את אירן, גם בימים שידם הייתה על העליונה, ולמרות עליונותם בכוח האש בטיילים ובחיל-אוויר מתקדם. כל זאת בשל המרחבים הטריטוריאליים של אירן. אלה העניקו לה את הזמן הדרוש להתאושש ולצאת למתקפת-הנגד שהדפה את הכוחות העירקיים. וכאשר ידם של האירנים הייתה על העליונה, בעיקר הודות להתלהבותם והתנדבותם של המוני העם, גם הם לא יכלו להרחיק לכת בשטחה של עירק, וגם זאת משום שהמרחבים שבשליטת העירקים אפשרו להם להתארגן בקוויה-הגנה נוספים עד אשר התאוששו והדפו את האירנים אל מעבר לגבולם. למעשה, המלחמה לא הוכרעה, וזאת הודות לשטחים ששום צד לא יכול היה לגבור עליהם.

השימוש בנשק כימי. מאז מלחמת-העולם הראשונה אנו יודעים בבירור כי שתי מדינות השתמשו בנשק כימי למטרות מלחמה ושתייהן ערביות: מצריים בנסיונה להשתלט על 'אחותה' תימן בשנים 66-1966, ועירק נגד הצבא האירני ונגד האוכלוסיה הכורדית בצפון המדינה.

היום ידוע כי ארבע מדינות שוקדות על ייצור נשק כימי בכמויות גדולות: מצריים, עירק, סוריה ולוב. הייתה זו ארה"ב ולא ישראל שהעלתה את סכנת הנשק הכימי על סדר-היום העולמי. אבל מלבד תשומת-הלב התקשורתית (עד כה) לא נעשה דבר. אחרי הכול, נשק כימי בידי מדינות ערב אינו מהווה איום ישיר על אוכלוסיה אמריקנית. אבל אנחנו נתונים בצבת מדינות איכות שאינן נרתעות משימוש בנשק איום זה. יותר מכל אומה אחרת עלי אדמות התנסינו אנחנו כמוראות הגאזים באירופה. לנו אסור, אפוא, להוריד את הבעיה מסדר-היום העולמי בתקשורת ובמגעים דיפלומטיים. וכן עלינו ליזום הפגנות המונים של יהודים ושל אוהדי ישראל לא-יהודים בכל מקום שרק אפשר לעשות זאת. ניהלנו משא-ומתן ממושך על טאבה. מדוע לא תבענו את הפסקת ההכנות לייצור טילים בעלי ראשי-חץ כימיים במצריים? על מה התווכחנו? על ויזות? על מחירו של בית-מלון? מדוע לא נבהיר לעולם כולו את אכזריותם של אויבינו, את הסכנות הכרוכות בהעברת נכסים אסטרטגיים לידי אויבי האנושות? העלות נושא ייצור הנשק הכימי בפני דעת הקהל בעולם אינה צריכה לשמש תחליף לאמצעים פיסיים שעלינו לנקוט נגד איום זה. התגוננות בפני הנשק הכימי מחייבת פיזור אוכלוסיית המדינה שריכוזה הגדול באזור השפלה מהווה מטרה נוחה לאיום בנשק הכימי, מאחר שהעננים הרעילים נוטים לשקוע בשטח נמוך ומשך שהותם של אותם עננים מפלצתיים בשטח זה ארוך לאין שיעור ממשך שהותם בשטחים גבוהים יותר. מצב זה מחייב הזרמה מסיבית של אוכלוסיה יהודית מאזורי השפלה למגורים במרומי ההרים בשומרון, בגליל ובהרי חברון.

האויב בארצנו

מעל דפי חוברת זו כתבתי: ארץ־ישראל השלמה עם מיעוט ערבי גדול היא 'פתרון' נוסף ההולך ומתמוטט לעינינו. הערבים שבקרבנו אינם מניחים לנו ולעולם לא יניחו לנו לחיות עמם בשלום. במוקדם או במאוחר נעמוד אפוא בפני ברירה אכזרית: ארץ־ישראל השלמה בלא ערבים או פלשתיין בלא יהודים.

הדברים נכתבו בימים שהמסד השלטוני מימין ומשמאל הצטרף לשמאל התבוסתני בפטפטת שכמעט חנקה אותנו בהטפות של הבל לדוקים ובלהג חסרת־כלית שפיטם אותנו במלים כגון "נגזר עלינו לחיות יחד"... מוסדות ה'חינוך' יצאו מכליהם לארגן מפגשים בין נערים יהודיים לבין בני גילם מקרב הערבים. הוכרו על "שנת הדמוקרטיה", שלא הייתה אלא תירוץ עלוב להצהרת כוונות על אהבת הערבים. התקשורת יצאה מכליה נגד כל גילוי של התגוננות בפני מרצחים, והטיפה 'מוסר' לכל מי שהעז להתגונן או שהתמרמר ודרש ענישה נאותה למרצחי יהודים. פעולתה של "התנועה לזכויות האזרח" נועדה לסייע לערבים. היא התעלמה מקיומם של אזרחים יהודים, או שגרסה שאזרחים יהודים אינם ראויים לזכויות. כל התמיכה הלשונית והחסות המשפטית שהוענקו בנדיבות למשנאינו, הלהיבו את דמיונם והאיצו את המעבר מהתנכלויות מזדמנות להתפרעויות המוניות.

כאשר קצין המשטרה הצבאית סרן רון טל נרצח בעזה, פנו ההורים השכולים לשר־הביטחון בבקשה שלא לפגוע בחפים מפשע. אם עד אז נדמה היה שהבעיה היא גילוי האשמים, התברר עד מהרה שהקושי הוא לגלות חפים מפשע.

אויבנו שמו ללעג את מאמצי התקשורת להחיות את 'הקו הירוק'. לא חלפו ימים רבים מאז נרצחו בני משפחת מוזס מאלפי מנשה שבשומרון, והנה נרצח חייל בן קיבוץ השומר הצעיר רמות מנשה בצומת מגידו, אזור בעל ריכוז גדול של משקי הקיבוץ הארצי.

ה'אינטיפדה' מוטטה את מגדל־ההבלים שנבנה בשקדנות בידי אבירי ה'דוקים'. חיילים צעירים שאך חודשים ספורים קודם־לכן הולעטו בפטפטת חסרת־שחר מצדן של 'מחנכים' אכזרי רגשי נחיתות ותסכוכת רוחנית, נדהמו לראות ערבים מסתערים עליהם בהמוניהם בצווחות מקפאות־דם 'אטבח אל יהוד', 'אנחנו נסלק אתכם מכאן כמו כלבים ואו נבוא לחיפה ולתל־אביב, נשחט את כולכם, ניקח לכם את כל הבתים ונזיין את האמא שלכם'. הקללות, האיומים והצווחות אך שימשו 'מוסיקת רקע' לאבנים, מטילי־ברזל, בקבוקי־בערה, יריקות והטלת דליי שתן לעבר החיילים הנבוכים. תוך שעות אחדות הפכו אותם נערי צה"ל שובבים ומפונקים לגברים העומדים במרכזה של התמודדות־איתנים בין שני העמים, כשנוכחותם מהווה חיץ המונע השמדה פיסית של העם היהודי היושב בציון בידי כוחות אפלים שהצימאון לדם מטריף את דעתם.

אף בתוך שטחה של מדינת ישראל הקטנה נחטפו יהודים ונרצחו באכזריות, וזאת בידי ערבים שלמדו בבתי־ספר של מערכת החינוך הישראלית. ערבים בוגרי החינוך הזה גם תקפו תחבורה יהודית והשמיעו בקול גדול את הסיסמה: "ברוח ובדם נשחרר את הגליל". מאות אלפי דונמים של עצי־יער ועצי־פרי הפכו למאכולת־אש, או שנעקרו מן השורש. בבתי־חולים, ובייחוד בבי"ח רמב"ם בחיפה, עירם של 'בית הגפן' ותיאטרון חיפה, מתגלות יום יום חבלות חמורות בציד רפואי יקר, שתן בתוך אינפוזיה והפרשות־אדם מזהמות במזון לחולים. בבית־הכנסת שבשכונת חלסה חוללו והושחתו כתבי קודש, וקריאות 'אטבח אל יהוד' מופנות לעבר המתפללים באין מפריע. מוחם השטני אינו מפגר אחר דמיונם הפורה בחיפוש אחר דרכים לרצח יהודים. יהודים שקנו לתומם תאנים מידי ערבי בוואדי עארה גילו לתדהמתם שברי זכויות בתוך הפרי. הערבים שנחקרו על־ידי המשטרה הודו בגלוי שכוונתם הייתה להרוג יהודים.

גם שר הביטחון וגם הרמטכ"ל טענו שמערכת הביטחון לא הייתה ערוכה למהומות ולא חזתה את ממדי ה'אינטיפדה'. מכאן עלינו להסיק שהדיעה שאפשר לוותר על נכסים לאומיים־אסטרטגיים ולסמוך על אמצעי אתראה מודיעיניים – הופרכה פעם נוספת. למערכת הביטחון 'עניינים רבות: השב"כ, ה'מוסד', המודיעין הצבאי, מערכות מכ"ם מתוחכמות, מזל"טים ואולי גם לווייני ריגול. ודאי, כל אלה הם כלים ואמצעים יקרים ומשוכללים, ויש בהם כדי לחשוף את תנועות האויב וכל אשר על פני השטח. אך אין בהם די. צריך לראות מה שרוחש בלגם כלפי מי שנראה בעיניהם כגורם חלש או נחלש, ובכך מערכת הביטחון שלנו לוקה בעיוורון מוחלט.

ערב הבחירות ב־1988 אמרו לנו 'אסטרטגים', אלופים לשעבר: "נקיף את השטחים בגדר אלקטרונית ונחזיק בתוך השטח אמצעי אתראה". אך זאת עלינו לדעת: נסיגה מי"ש"ע תאריך את גבולנו ביותר מ־320 ק"מ נוספים! נצא מתוך הנחה כי אמנם מבחינה טכנית הדבר אפשרי. הבה וניקח את גבול הלבנון המשמש להם דגם: הלא בגבול הלבנון

איננו יכולים להסתפק בגדר אלקטרונית ובמתקני אתראה בשטח. אנו שולטים למעשה במובלעת עם אוכלוסיה אוהדת, המפרידה בינינו לבין מחנות ה'פלשתינים' השוטמים אותנו, רק על-ידי פעילות צבאית מתמדת של צה"ל בשילוב עם צד"ל.

לפני מבצע של"ג, בימים שנוכחותנו בדרום לבנון לא הייתה מלאה, היה הגליל נתון לסיוט הקטיושות ולחדירת מחבלים שפגיעתם הכאיבה. אז לא עזרו לנו גדרות ולא הועילו הפצצות חיל-האוויר. פעולות התגמול שכללו פשיטות תכופות, ואפילו מבצע ליטני עצמו, לא שמו קץ לתחושת האיום הממושכת שהחרידה את שלוות היישובים בצפון.

בשנה האחרונה היינו עדים לנסיונות אינספור של חדירות לשטחנו, וצה"ל וצד"ל, השולטים שליטה מוחלטת במובלעת, חיסלו כמעט את כל המחבלים בתוך המובלעת. ואם בכל זאת הצליחו לפגוע בנו ב'ליל הגלשוניים' ובשיירה ליד הגדר, ומדי פעם אנו גם שומעים על אי-אלו טיילי קטיושות החודרים לגליל, אין זאת אלא משום שלא השכלנו לשעות להצעות להעמיק את רצועת הביטחון קצת יותר צפונה.

אם נחליט על גדר אלקטרונית בגבולות יש"ע, ולא נתעלם מן הכורח הבטחוני בהחזקת מובלעת-ביטחון ברוחב סביר ובשליטה ב'בופורים' פוטנציאליים, נמצא את עצמנו שולטים ממילא בכל שטחי יש"ע... לכולנו ברור שאין אנו יכולים לשלוט לאורך ימים באוכלוסיה גדולה הרוצה בהכחדתנו. השמאל מציע בריחה: "נצא מן השטחים ונשתחרר מהם". הליכוד גורס אוטונומיה. גם אלה וגם אלה מתכוונים בערך לאותו דבר: להימנע משליטה על האוכלוסיה תוך נוכחות צבאית מזערית למניעת פעילות טרוריסטית או צבאית עוינת.

הבה ונבדוק אילו תוצאות צפויות לנו ממתן ריבונות אזרחית לאוכלוסיה השונאת אותנו שנאה תהומית, הרואה בעצם קיומנו נטע זר מבחינה פוליטית ומתירה את דמנו מבחינה אידיאולוגית-דתית ורגשית. נניח שהערבים יקיימו את הבלתי-מתקבל-על-הדעת, יכבדו הסכמים חתומים ולא יפנו עוד לאלימות פיסית ישירה נגדנו.

היום אנו עדים לבעיה אקולוגית ההולכת ומחמירה בעולם המתועש. ספינות עמוסות פסולת רעילה מחפשות חופים שאפשר להשליך לתוכם את הרעלים. היינו עדים לשערוריה בינלאומית בשל ספינות שהיו משליכות פסולת רעילה בחופי הלבנון ובחופים של אפריקה, עד שחופים אלה נחסמו בפניהם. מה יהיה עלינו, אם הערבים שיוכו לממש את ה'הגדרה העצמית' שלהם יקימו מפעלים פטרוכימיים בשכם או ברמאללה והשפכים יחלחלו ויחדרו למים שאותם אנו שותים? כבר היום אנו מתקשים למנוע חדירת מי ביוב ממפעלים ישראליים. אזרחים לקו במחלת הפוליו ובמחלות מעיים. מפעל ישראלי משגשג שעיבד וייצא כבד אווז נאלץ להיסגר בפקודת שלטונות הבריאות, מאחר שלא נמצא פתרון לניקוז השפכים שזיהמו את מי השתייה. מפעל 'גלעם' לייצור מזון תינוקות של קיבוץ מענית נסגר אף הוא מאותן סיבות. האם אחרי מתן ה'הגדרה העצמית' נוכל למנוע מהם הקמת מפעל כלשהו? זכר השואה חוזר ועולה בלבנו. כולנו תמימי דעים שחייבים לזכור, ולעולם לא לשכוח. השאלה היא לשם מה? התשובה חייבת להיות: להפקת לקחים.

שני לקחים עיקריים עלינו להסיק. הלקח האחד - שיצורים הנראים כבני-אדם, מדברים כבני-אדם, אוכלים, ישנים ומגדלים ילדים כבני-אדם, מסוגלים למעשים הנוראים ביותר, מעשים שרק מוח שטני מסוגל להעלות על הדעת. דעת הקהל ה'נאורה' לא רצתה להאמין לכוונותיו של היטלר במיין קאמפף, אך האמינה לו כשהבטיח שלום. הוא נראה אנושי: לפחות בעיני אנשים בעלי השקפה 'הומאנית'. אילו נתקלנו באיוואן דמניוק באולם-המתנה אצל רופא-שיניים או באוטובוס והוא מחייך, ודאי שהיינו משיבים לו חיוך לבבי ואף מציעים לו את מושבנו באדיבות. אף בשבתו על ספסל הנאשמים, כשהוכחה אשמתו, היו שמיאנו להאמין בכך, וזאת בגלל מראהו האנושי.

הלקח הנוסף הוא שעלינו למנוע בכל מחיר חזרה לתנאים שיאפשרו שואה נוספת. בציבורנו מתנהל ויכוח לוהט על הדרכים להשגת שלום. אמת, שליטה על מרחבים בעלי חשיבות אסטרטגית יש בהם כדי להרתיע ממלחמה, אך אין בהם כדי להבטיח שלא תפרוץ מלחמה. אולם נסיגה לתנאים של גיטו במישור החוף ('גבולות אושביץ' כהגדרתו של אבא אבן), כשהטנקים וחילות-הרגלים שלנו מרוחקים מכירות מצריים, סוריה ועירק. כאשר צבאות האויב חונים מעבר לגדרות של המדינה הקטנה, נגרה את הערבים לתקוף אותנו בתנאים המבטיחים להם אפשרות להשמדת המדינה על כל האוכלוסיה היהודית שבה. לקח המעורבות האמריקנית בווייטנאם ובביירות, וכן לקח המעורבות הרוסית באפגניסטן, לא ייתן להם לנקוף אצבע למעננו גם אם שתי המעצמות הגדולות יערבו לנו וירצו מאוד להיחלץ למעננו. ממדינות אחרות בוודאי שאין לנו מה לצפות.

בפרוץ ההתפרעויות המכוננות 'אינתיפאדה', ששה מקהלת העיתונות הכתובה והמשודרת להבהיל אותנו ב'דעת-קהל' עולמית וזעמת ומאיימת, והאיצו בנו להודרו ולהחליט על 'פתרון מדיני' כשכוונתם כניעה מחפירה. בהתפורר הרעש והעשן התקשורתי התברר שהתקשורת אצלנו סלקטיבית עד להחריד. אמנם היו עיתונים שתקפו אותנו בחו"ל, אך היו גם כאלה שהצדיקו אותנו. ואין צריך לומר שהמאמרים העוינים נזונו ברובם מדיווחים של כתבים ישראלים היושבים בתוכנו.

כמו העיתונות כך המדינאים. במסגרת עבודתי נודמן לי לשוחח עם רבים מאנשי הממסד האמריקני וכן עם פעילים בציבוריות היהודית בארה"ב. הופתעתי לשמוע ממרביתם תהיות על שאנו נמנעים מלפעול בתקיפות לדיכוי המתפרעים... רבים מפעילי השמאל אצלנו, ביניהם אבא אבן ודוד גרוסמן, נתקלו בתגובות נזעמות בקרב ציבור יהודי ולא-יהודי בעת הבעת דיעותיהם בהופיעם בארה"ב.

וכשם שהתפרסמו מודעות-ענק בעיתונות האמריקנית מצד יהודים אכולי רגשי נחיתות נגד מעשינו כיש"ע, כך התפרסמו מודעות מצד ארגונים יהודיים רבי-השפעה בזכות עמידתנו נגד המתפרעים. מכל מקום, בקרב חוגים לא-יהודיים באמריקה התמיכה בישראל הייתה כולטת יותר. קהילות נוצריות פונדמנטליסטיות פרסמו הצהרות-תמיכה בישראל חזקה, שבה הם רואים התגשמות החזון הנבואי.

ב-12.10.88 התפרסמה בעיתון 'ושינגטון פוסט' מודעה על עמוד שלם, חתומה בידי מאה נגדלים אמריקניים. במודעה זו הם מפרטים מדוע ישראל חייבת לשלוח על כל השטח שבין הירדן לים ככורח בטחוני וכערך אסטרטגי. כ-1500 יהודים בעלי השפעה בקרב יהדות הגולה שבאו לכנס סולידריות, וכן המוני יהודים בארה"ב, קיבלו את יצחק שמיר בהתלהבות ובשאגות-תמיכה לא פחותות מאלו של אוהדי הליכוד בעיריות הפיתוח. הם הביעו את תמיכתם בו, בידועם שהוא מייצג מפלגה אשר דרכה הרעיונית שוללת נסיגה כלשהי בארץ-ישראל.

ויש עניין בדבר שדווקא בימים שמניין נפגעי האינתיפדה הערבים עולה, כאשר תבוסתנינו מאשימים אותנו בהתנהגות 'נוראית' ובהכעסת דעת-הקהל העולמית - יצחק שמיר, משה ארנס, ואפילו אריק שרון, מוצפים הזמנות ממדינות שונות, המביעות נכונות לשפר את היחסים עמנו. אפילו ברית-המועצות, פולין, הונגריה, בולגריה וסין - מדינות בעלות מסורת אנטי-ישראלית - לוחצות לנו ידיים ומביעות רציון לשפר יחסן עמנו. לראשונה באו אלינו עתה ספורטאים יהודים מרוסיה, מהונגריה ומיוגוסלביה והשתתפו במכביה, אירוע ספורטיבי בעל אופי ציוני מובהק.

בוויכוח בין הליכוד למערך, הליכוד הביע התנגדות לוועידה בינלאומית, בהסתמכו על ועידת מינכן שסללה את הדרך למלחמת-העולם השנייה. זאת אמת, אך לא כל האמת. סביר להניח שגם אילו הצ'כים ניהלו משא-ומתן ישיר עם הגרמנים - התוצאות לא היו אחרות. עובדה: הגרמנים הצליחו להטעות אפילו את רוסיה הסטליניסטית במשא-ומתן ישיר שהביא להסכם מולוטוב-ריבנטרופ.

אין להעלות על הדעת שמדינה ריבונית שאינה מוכסת מלחמה תהא נכונה לדון בווייתור על שלימותה הגיאוגרפית או בהסכמה לריבונות זרה על אדמתה.

כשם שהתנגדות לוועידה בינלאומית אינה מפריעה למדינות שונות, וביניהן מדינות הגוש הקומוניסטי, להדק את יחסיהן עמנו, כך בסופו של דבר התנגדות תקיפה לכל דיון על ריבונות זרה על אדמת ארץ-ישראל תתקבל על דעתן של מדינות שיש להן עניין ביחסי קרבה עמנו.

מצריים – הכתובת על הקיר

בעוד הנשיא המצרי מפזר אשליות שלום במגעיו עם המדינות הדמוקרטיות, מצריים שוקדת ומכינה את העם והצבא המצרי למלחמה נגד ישראל.

בזמנו, כאשר סאדת בא לקחת מידינו את סיני, הוא דיבר רבות על 'המחסום הפסיכולוגי' בין שני העמים. מסתבר שהמדינאים המצרים בקיאים עד מאוד בפסיכולוגיה של עמים. הם מצליחים להפליא בשמירה על מצב שימנע 'הסתבכות' רגשית, תרבותית, כלכלית או פוליטית, שתפריע במידה כלשהי למעבר למצב של מלחמה בישראל כאשר יוחלט כי השעה נוחה והם מוכנים לה.

ד"ר לטיפה אל זיאת היטיבה להגדיר את רחשי לבם במאמרה בעיתון אל אהאלי מיום 23.1.85. שם היא כתבה בין השאר: דיאלוג עם ישראל מרוכן את הסכסוך הערביישראלי מתוכנו.

יחסים. כל נסיונותינו לקשור קשרי תרבות עם מצריים עלו בתוהו. ההתנכלויות האלימות להשתתפותנו בירידיספרים הניעה אותנו להימנע מכך. נסיונות נציגים רשמיים ובלתי-רשמיים של ישראל להציג את עמדתנו בעיתונות המצרית או בדיונים תרבותיים – נתקלו בסירוב מוחלט ומעליב. סרטים המציגים את היהודים ברוח חיובית וסרטים על השואה – נפסלו על-ידי הצנזורה המצרית. הקשרים הכלכליים היחידים מסתכמים במכירת נפט לישראל, בניצול ידע ישראלי בפיתוח החקלאות במצריים ובהזמנת תיירים ישראלים. אלה הם יחסים שתועלתם לכלכלה המצרית מרובה, אך גם ניתנים לניתוק מידי רצוני.

ממשלת מצריים לוחצת על ברירה"מ נגד המגמה לשיפור היחסים עם ישראל בטענה שזה נוגד את כללי החרם הערבי. שגריר ברירה"מ במצריים השיב בתמיהה: "הרי אתם הראשונים שחתמתם על הסכם לחידוש היחסים הדיפלומטיים?" – תשובת המצרים הייתה: "לנו לא הייתה ברירה"... (קול ישראל 28.8.89).

אש קטנה. כדי שמתח החיכוך יישמר ושלהבת המלחמה הבאה לא תדעך, הם יוזמים מעת לעת תקריות דמים. 'האש הקטנה' כוללת התנכלויות חוזרות ופוגעות בכלי-שיט ישראליים, וכן התקפת מחבלים באוטובוס הנשים ליד דימונה ונסיונות לתקוף חיילי צה"ל ליד רפיה. יאסר ערפאת, שאיבד את עצמאות ארגונו במלחמת של"ג, הפך לכלי-שרת בידי מצריים וממלא תפקיד נכבד בתוכנית האסטרטגית שלה.

חוזרים לעמדה של מנהיגות. השליטה המחודשת על מרחבי סיני שבה ומציבה את מצריים בעמדה של מנהיגות בעולם הערבי. חצי האי סיני בידי הערבים הופך לגשר גיאוגרפי ואסטרטגי המחבר את שני הגושים של ארצות ערב, הגוש הצפון-אפריקני וגוש מדינות המזרח התיכון. מכאן ניתן להבין את עמדתה של מצריים במלחמת המפרץ. על אף העובדה שעירק כ'מדינת סירוב' ניתקה את יחסיה עם מצריים בעקבות הסכם קמפ דייוויד, נחלצו המצרים לעזרתה במלחמתה נגד אירן. יתירה מזו, מצריים לא הסתפקה בתמיכה פוליטית בעירק. היא גם עמדה בראש קבוצת מדינות ערביות, ובכללן סעודיה, ירדן ונסיכויות המפרץ (אף הן 'מדינות סירוב' שניתקו יחסיהן עם מצריים) והגישה סיוע רב ומגוון לעירקים. מצריים אף השתתפה בפועל במלחמה נגד האירנים. אלפי חיילים מצריים נהרגו, נפצעו או נפלו בשבי במלחמה זו.

בשנים האחרונות מרכיב לחשב אצלנו את עוצמת 'החזית המזרחית' העומדת מול צה"ל ומשתדלים להתעלם ממצריים. התייצבותה של מצריים לצדה של עירק במלחמת-דמים ממחישה עד כמה בלתי אפשרי לנתק את מצריים מן המערך המלחמתי העומד מולנו במזרח ובצפון.

כצעד נוסף בדרך למנהיגות בעולם הערבי אפשר לראות את השתלטות מצריים על פת"ח, ארגון שקולו בלט בהתנגדותו להסכם עם בגין ואף ביצע פעולות טרור נגד מטוסים מצריים. שירותי הביטחון הישראליים גילו שמצריים נטלה על אחריותה העברת כספי אש"ף ליש"ע למימון האינתיפאדה, והאחראי על קופה זו אינו אחר אלא אוסמה-אל-באז, יועצו של הנשיא מובארק (מעריב, 13.1.89).

להשלמת התמונה אנו עדים לחזרתה של מצריים, בברכתה של סוריה, אל הליגה הערבית כחברה מלאה, ולחידוש היחסים עם לוב.

ביום 25.9.89 פורסם בעיתון 'הארץ' ובעיתונים אחרים על ראיון של מועמר קדאפי עם כתב השבועון הלבנוני 'אל מוקף אל-ערבי'. באותו ראיון טען קדאפי שמוברק, נשיא מצריים, אמר לו שגם הוא חותר להשמדת האויב ישראל, אבל באסטרטגיה שונה. הוא מתכוון לחסלה באסטרטגיה של שלום.

תעמולה. מסע תעמולה מצרי רב-היקף נגד היהדות בכלל, ונגד הציונות, המוצגת ככלי-שרת של העם היהודי, מכון להכשיר את העם המצרי למלחמת-חרמה נגד עצם קיומה של מדינת ישראל. ואמנם שנאת ישראל מקיפה את כל הפלגים הרעיוניים במצריים. ספרי 'היסטוריה' וכתבי 'הגות', קבצים ספרותיים ועיתונים מציינים את הקורא המצרי, את תלמידי בתי-הספר ואת אנשי הצבא בדברי הסתה נגד העם היהודי. אנשי אקדמיה, עיתונאים, מדינאים וכוהני-דת מוסלמים, בין אם הם מקורבים לשלטון ובין אם הם נמנים על האופוזיציה, אם השמאלית, אם הליבראלית ואם הדתית - מייחסים ליהדות כוונות זדון שטניות וטופלים עליה עלילות-דם מסמרות שיער.

אל לנו להקל ראש בפרסומי הזדון המצריים הללו. המדובר אינו בדבריה-הבל בני-חלוף מצד פוליטיקאים, השולפים רעיונות כלאחר יד לקידום מטרות פוליטיות. מולנו ניצבת האינטליגנציה המצרית בהיקף רחב. זו מרבה 'להסתמך' על מקורות היהדות וההיסטוריה, וכדרכם של האידיאולוגים האנטישמים ומבקרי המקרא הם מיטיבים לעוות דברים מן התנ"ך, התלמוד, הקבלה וכתבי הרמב"ם, ובכישרון אינטלקטואלי הם מתארים אותנו כמפלצת אדירה שזרועותיה חובקות עולם וכל ייעודה - הטלת אסונות על יושבי תבל. חמור במיוחד הדבר שחוגים מכל גוני החברה במצריים, ובכללם גם מי שאדיקות דתית אינה תופסת מקום מרכזי בחיבוריהם, מרבים להסתמך על מקורות האיסלם ולהציג את הכחדת היהודים כמצנה דתית שהחל בה מוחמד, וחובת המאמינים היא להשלים את מלאכתו. כל זאת בארץ שהקנאות הדתית בקרב תושביה הולכת ומתעצמת.

התכוננות עניינית בתעמולת הזוועה הגואה במצריים מבהירה בעליל שהתייחסותנו למצב כאל 'סכסוך' על בולות או בעיה של 'כיבוש' תלושה מן המציאות. להלן טיפה מתוך שפע הארס הגואה נגדנו במצריים:

אל-אהראם אל קטסאדי, שבועון ממשלתי כלכלי-פוליטי מכובד, יצא במאמר מרכזי תחת הכותרת: 'מי יכחיד את מי? - עימות דתי בין יהודים לערבים'. במאמר זה, שנכתב בידי העורך הראשי לוטפי עבד אל עזים, נאמר בין השאר: "לא אשב בחיבוק ידיים עד אשר כלבי הדם המטורפים של ישראל ישסעו אותי ויבתקו את בטנם של אשתי וילדי". ועוד: "הקרב בינינו לא יסתיים בכך שצד אחד יגיש לצד השני עלה זית. זוהי מלחמת השמד במלוא מובן המלה". ועוד: "אכילת בשר חי ושתית דמו עבור פרוטות מאפיינים את היהודי באשר הוא. הסותר מוונציה והרוצח מדיר יאסין ורב הטכחים במחנות הפליטים הם דגמים זהים של שפלות בלתי אנושית. הבה ונשליך הצדה כל הבחנה ביניהם ונדבר על היהודים באשר הם יהודים. אל לערבים ללכת שולל אחר גילויי המחאה בתוך ישראל או מחוצה לה. אין כאן אלא חלוקת תפקידים. חילוקי הדעות ביניהם קיימים לכל היותר לגבי הדרך העדיפה - הרדמת הקרבן לפני רציחתו או השמדתו בברוטליות".

באותו שבועון, מתאריך 6.6.83, כותב ד"ר עבד אל פתאח מוחמד חסין: "אלוהים דיבר אל היהודים בלא להבחין בין יהודי לבין ישראלי. האם אנו המוסלמים זכאים להבחין בין ישראלים לבין יהודי העולם?"

אל דעוה מנובמבר 1965 מצטט שוב, בין השאר, את דבר ה'נבואה' המפורסם בין המוסלמים, שמסורתם מייחסת לנביא מוחמד: "שעת הגאולה לא תבוא אלא לאחר שיילחמו המוסלמים ביהודים והמוסלמים יהרגו בהם עד היהודים יתחבאו אחרי עצים ואבנים והאבן תגיד: 'הוי מוסלם, יהודי מסתתר מאחורי, הרוג אותו!' " ובאותו ירחון כעבור חודש: "אנו עתידים לומר: 'היכן היהודים? היכן חלאת האנושות? אלה הלכו כשם שהלכו אלפים מאויבי האיסלם'".

הפרוטוקולים של וקני ציון נלמדים במצריים כמסמך אותנטי, ותוכנם מלבה את המשטמה כיד הדמיון המזרחי. כמעט כל הפורענויות המתרחשות בעולם, אם אסונות טבע, אם מגיפות או מלחמות דמים, מיוחסות לידם הארוכה והזדונית של היהודים.

היהודים מואשמים בהפצת מכת העכברים העושים שמות בחקלאות המצרית, והיהודים הם המפיצים את נגז הסמים, הזימה ומחלות המין למיניהן. היהודים הואשמו במלחמת וייטנאם ובמלחמת אירן-עירק. אם הסורים הורגים לבנונים, מובן שהיהודים אשמים, ואם מצבה הכלכלי של מצריים קשה - אין ספק שידם הארוכה של היהודים בדבר. העיתון הרשמי הנפוץ ביותר אל אחבאר יצא במאמר ראשי, המאשים את ישראל בפיוצן מטוס פאן אם האמריקני בשמי סקוטלנד.

מוחמד חאלד פרסם 'ראיון' עם יצחק שמיר בעיתון אל ואפר. לדבריו, במהלך הראיון שאל את ראש ממשלת ישראל לפשר 'גולגולת' שהייתה מונחת על שולחנו ושימשה אגרטל לפרחים. יצחק שמיר השיב... 'המדובר

בגולגולת של עובר, שהוצא מבטנה המרוטש של אישה פלשתינאית שנרצחה בידי חייל ישראלי.
כאמור, אלו הן אך טיפות מתוך הים העכור של התעמולה האנטייהודית המציפה את מצריים. בכל הנאמר
בכתבי-העת המצריים על מדינות שמחוץ לגבולות מצריים, היהודים וישראל תופסים את המקום המרכזי. 'ערכנו'
עולה על כל מדינות ערב גם יחד, ובכל הנכתב עלינו אין למצוא אפילו מלה טובה אחת.
שלטונות מצריים משיבים לפניותינו כי במצריים קיים חופש ביטוי ואין השלטונות יכולים להתערב. כל זאת -
כאשר חלק נכבד מהנכתב נגדנו מתפרסם בעיתונים שעורכיהם נתמנו על-ידי הנשיא המצרי בכבודו ובעצמו.
תשובה זו מזכירה לנו את הבדיחה על הנשיא רובלט, שהתפאר לפני סטלין בחופש הדיבור בארצו: "אזרחים
אמריקניים יכולים לקלל את נשיאם כאוות נפשם וכל רע לא יאונה להם". סטלין הזדרז והשיב שגם ברוסיה קיים
חופש כזה. גם שם יכול כל אזרח לקלל את הנשיא האמריקני. שלטונות מצריים ידעו להזדרז ולסגור את השבועון
סאות אל ערב מיד לאחר שזה יצא בהתקפה על ראשי השלטון בסעודיה. בצו הסגירה נאמר שהשבועון פגע ביחסי
החוץ של מצריים.

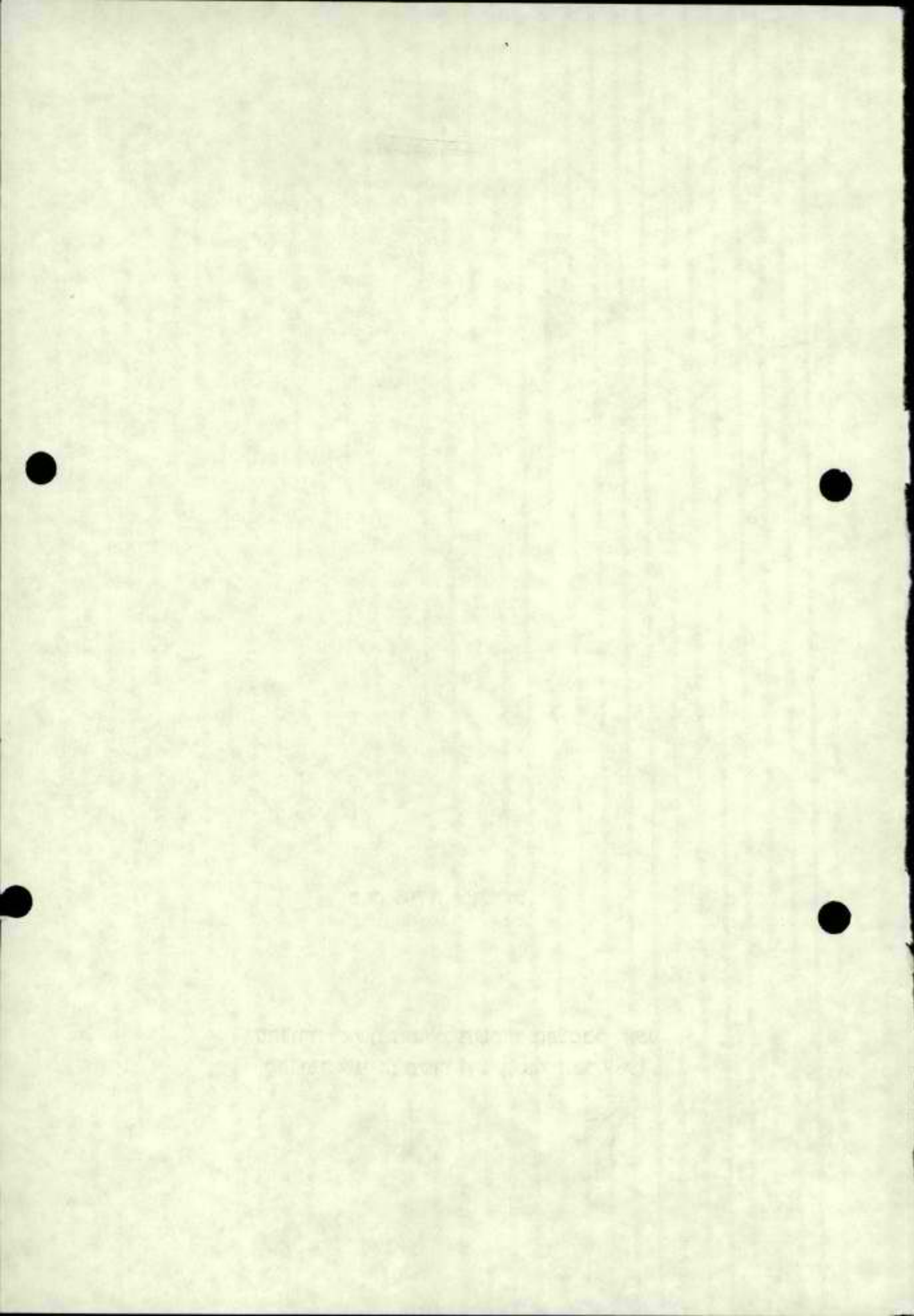
הכנות צבאיות וכתובות על הקירות. השלטונות מרעיפים על אנשי הצבא, ובייחוד על הקצונה, תעמולת-זדון
נגד ישראל. הרצאות מגמתיות וחוברות הסברה מציגות את הציונות והיהדות כגורם מרושע ונטע זר באזור. קירות
הקרקטינים בכל החילות מעוטרים בקריקטורות ובכתובות נאצה נגד ישראל.
עבדול חלים אבו גזאלה, האיש ששימש עד לעת האחרונה שר-ההגנה של מצריים, הכריז לפני כשנה:
"למצריים אויב אחד והוא ישראל, ועיקר תפקידו של הצבא המצרי להתכונן למלחמה בישראל".
על אף הסכם ה'שלוש' ועל אף מצבה הכלכלי הקשה של מצריים היא לא מיתנה את מאמציה להאדיר את כוחה
הצבאי מבחינה כמותית - מ-10 ל-12 דיוויזיות - אך בעיקר איכותית: מספר הדיוויזיות המשוריינות וממוכנות
הוכפל מאז הסכם קמפ דייוויד מ-5 ל-10.
בחיל האוויר המצרי חל מהפך יסודי. המטוסים הרוסיים המיושנים הוחלפו במטוסי-קרב אמריקניים מן
המתקדמים בעולם.

נחתם הסכם עם צרפת. לייצור מטוס מיראז' 2000 (שידורי ישראל 27.8.89).
הצבא המצרי מצוייד עתה בטילי קרקע-קרקע בכמויות שיש בהן כדי להדאיג. מדענים מצריים, בשיתוף
פעולה עם אנשי מדע ארגנטיניים ומומחים עירקיים, שוקדים על פרויקט 'באדר 2000' - ייצור טיל באליסטי מתקדם
בעל ראש-חץ הנושא נשק כימי.
טכנאים מצריים רבים עובדים בעירק בפיתוח טילים. עובדה זו נחשפה בעת הפיצוץ הגדול שדונוח עליו
בעיתונים ב-7.9.89.

השבועון היוקרתי ג'יינס לענייני הגנה, היוצא לאור בלונדון, מוסר שמצריים נושאת ונותנת עם בריטניה על
רכישת 8 צוללות מסוג 'אוברון' במסגרת חתירתה ליהפך למעצמה הימית החזקה ביותר במזרח התיכון.
לא מכבר נחשפה פרשת ריגול מצרי במפעל האמריקני 'ארג'ט' לפיתוח טילים באליסטיים מתקדמים. בחקירה
התברר שהמצרים הבריחו ידע טכני, חלקי טילים וחומרים כימיים למצריים. שר-ההגנה המצרי, עבדול חלים אבו
גזאלה, היה מעורב בהפעלת הרשת. לחצה של ארה"ב הביא להעברתו מתפקידו עקב מעורבותו בפרשה, ועתה הוא
משמש יועץ אישי לנשיא מוברק.

מצריים, אשר הייתה המדינה הראשונה בעולם שהשתמשה במלחמתה בתימן בנשק כימי מאז מלחמת-העולם
הראשונה, היא היום מן הראשונות בעולם בייצור נשק כימי ובקטרילוגי. תעוועי הגורל: בימי הדיונים בקמפ
דייוויד הרבינו לדבר על 'כימיה' ולא ידענו עד כמה קלענו.

חצי האי סיני הופך לבסיס צבאי אדיר. אמנם הסכם ה'שלוש' מגביל את המצרים במספר אנשי-הצבא וכלי
המשחית שיותר להם להחזיק בסיני; אמנם הם מפירים את ההסכם במידת-מה; אך לא בכך טמונה הסכנה. על אדמת
סיני הולכת ומוקמת תשתית צבאית - מחנות צבא ובסיסי שריון לקליטת צבא אדיר-ממדים. והיה כאשר יוחלט על
מלחמה - אפשר יהיה תוך שעות ספורות להעמיס אלפי טנקים על פלטרומות ולהעבירם את תעלת סואץ דרך
המנהרות שנחפרו והותקנו למטרה זו בלבד. שכן מצריים אינה משתמשת במנהרות אלו למטרות אזרחיות.
בתדרוך קצר לא יתקשו אנשי הצבא המצוי למצוא את מקומם בבסיסיהם שבסיני, כאשר אפילו כתובות הנאצה נגד
הציונות מעטרות את קירותיהם.

شامير

سبق وأن تقدم بمقترحات للتسوية مضادة مضادة لخطا شامير تضمنت ضرورة ان يكون الاتفاق على الوضع النهائي للأراضي المحتلة مع منظمة التحرير الفلسطينية .

ثم جاءت لقاءات بيننا بين ممثل قيادة منظمة التحرير ومسؤولين من مكتب اسحاق شامير كخطوة تالية للاتصالات غير المباشرة وهو تطوير إيجابي يعزى في اسبابه إلى عوامل عدة بينها .

● أولاً : التطورات الإيجابية في مواقف إدارة الرئيس الأمريكي جورج بوش والذي عبر عنه مؤخراً وزير الخارجية جيمس بيكر في أكثر من خطاب طلب فيها إسرائيل بان تنهي اعلانها في ضم غزة والضفة الغربية ، وان توقف عملية بناء المستوطنات في الأراضي المحتلة ، وان تعيد فتح المدارس للفلسطينيين ، وان تتعامل مع الفلسطينيين بصفتهم جيران لهم حقوق سياسية وتأكيد بيكر ، على ان ، مبادلة الأرض بالسلام ، هي الأسس للتسوية

● ثانياً : استمرار الانتفاضة في الأراضي العربية المحتلة ، وعجز الجيش الإسرائيلي رغم اساليب القمع

رأى في العاصمة النمساوية فيينا الفلسطينية ومسؤولين في مكتب الإسرائيلية يعد تطوراً جديداً تسي اجرتها الحكومة الإسرائيلية من خلال بعض الشخصيات بية المحتلة مع قيادة منظمة

الحكومة الإسرائيلية عدة لقاءات مع عدد من شخصيات الأراضي المحتلة انما المحامي جميل طريفى وهو شخصية معروفة من رام الله وعضو بالمجلس الوطني الفلسطيني .. كما اجرى اسحاق رابين وزير الدفاع الإسرائيلي هو الآخر عددا من اللقاءات مع الشخصيات ذات الصلات الوثيقة بقيادة منظمة التحرير ..

وإلى سبيل تسهيل هذه الاتصالات رفعت السلطات الإسرائيلية الخطر الذي كان مفروضاً على سفر عدد من الشخصيات الوطنية في الأراضي المحتلة إلى الخارج وبينها اسد طنطوى احد شخصيات قطاع غزة البارزة والذي

ت.د. 1765، يروشلیم.

عضو الجهاد :

زغلول - ٣٩ سنة - في كتيب ابيض تم ضبطه .

وكشفت مذكرات امير التنظيم

מהדורה ראשונה: אלול תשמ"ז, ספטמבר 1987
מהדורה שנייה: תשרי תש"ן, אוקטובר 1989

تنظيم ديني جديد

التنظيم لا علاقة له بتنظيم الجهاد وله تجمعات اخرى في العديد من المحافظات .

ويستخدم التنظيم في اتصالاته مجموعة متطورة من الشفرات الرقمية لتنظيم تحركات الجماعة

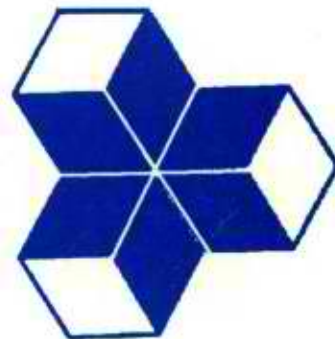
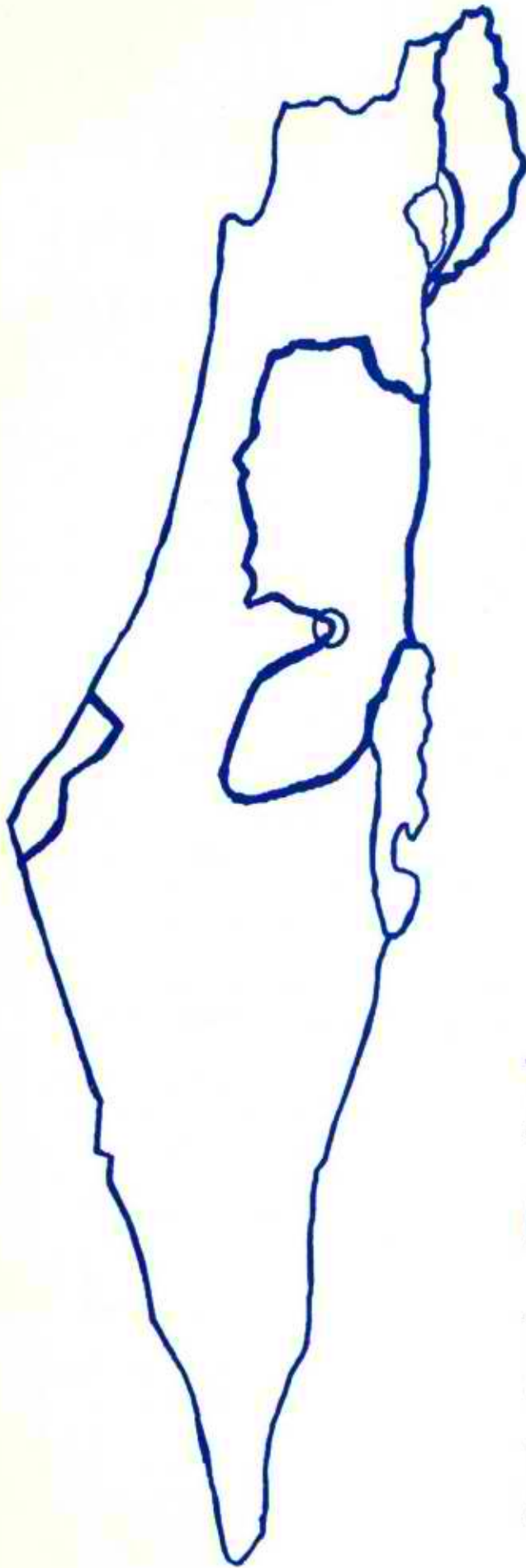
والمحافظات بالإضافة إلى مجموعة المبادئ التي يعمل في إطارها التنظيم وتكوين أسماء أعضاء الجماعة في هوامش الكتب الموجودة لديه .

وكشفت اعترافات زوجة امير التنظيم عن سفر الامير المنكر

الماضي والتي مكث فيها قرابة شهرين .

واعترف المتهمون ان السيد وراء قتل وائل صفوت رشوا عضو الجماعة يرجع إلى انشطة عنهم والجهر بأراء تناهض فكر الجماعة وأنه كان دائم التهدد عليهم والسخرية منهم فضلاً عن عدم استجابته لحاولاتهم وتجرى الشرطة تحريات مكثرة لضبط المتهم الرابع شاطح مجد .

مجد والذي هرب بعد اكتشافه

**ISRAEL
COMMUNITY
DEVELOPMENT
FOUNDATION**

The **Israel Community Development Foundation (ICDF)** was established in 1991 to bridge the gap between world Jewry and the more than 135,000 residents of 176 Jewish communities throughout Judea, Samaria, Gaza, the Golan Heights and the Old City of Jerusalem and City of David.

The charitable activities and communal institutions of these Jewish communities have been ruled ineligible for financial assistance by the United Jewish Appeal and other major Jewish fund-raising organizations for no other reason than their location. The **ICDF**, which has been endorsed by Members of Knesset, rabbis and community leaders both in Israel and abroad, is the only fund which enables Diaspora Jewry to aid programs throughout the heart of Israel and, in particular, to help the pioneering Jewish communities forgotten by others.

The **ICDF**, headquartered in New York, is registered with the U.S. Treasury Department as a tax-exempt charity under section 501(a) of the U.S. Internal Revenue Code.

The communities of Judea, Samaria, Gaza, the Golan Heights and East Jerusalem include development towns, villages, kibbutzim and moshavim, some of which were re-established as early as 1967-8, immediately following the Six Day War. Founded by a variety of Israeli settlement movements from across the political spectrum, the communities represent the continuation of the Zionist dream of the Jewish people's return to their homeland. Supporting them reaffirms the right of the Jewish people to return to the very heart of their land.

Among the many beneficiaries of **ICDF's** caring, personalized approach are:

Educational facilities, including schools, at all levels, representing a broad spectrum of approaches to education, which are in need of supplementary programs and equipment; also, special education programs, child development centers and programs for gifted children.

Clinics and emergency medical facilities, which can mean the difference between life and death for residents of these developing areas. In particular need of assistance are preventive medicine and dental health programs, and gynecological and pre-natal facilities.

Golden Age programs, providing elderly residents with physical assistance as well as social activities.

Pre-army study institutes, which combine rigorous physical training with courses in Jewish ethics and philosophy. These programs, highly acclaimed by the Israel Defense Forces, have produced a disproportionately high number of officers and members of elite units. Hesder yeshivas, combining army service with yeshiva study, are also targeted by the **ICDF**, as are field schools and research facilities.

A wide variety of innovative programs and institutions such as a special facility for severely handicapped children (Kiryat Arba), music schools in several locations, a center for the performing arts in Ariel, the Michael Castel Arts Center in Ma'ale Adumim, and Public Service Broadcasting.

Basic community facilities such as synagogues, mikva'ot (ritual baths), community centers, parks, playgrounds, libraries and fire-fighting, rescue and emergency equipment, including wireless communications facilities and siren/public address units.

The **ICDF's** streamlined application and distribution process minimizes its overhead, enabling donated funds to reach the targeted projects.

Your tax-deductible donation will help the **ICDF** provide the greatest service where it is most needed. Now, more than ever, reaffirm the Jewish people's right to live anywhere in their homeland by supporting the pioneering communities that ensure Israel's future.

For more information about the **ICDF**, write to P.O. Box 1070, Efrat 90962; tel: 02-810624; fax: 02-814072. Tax-deductible donations in the U.S. can be sent to the **American Friends of ICDF**, 70 West 36th Street, Suite 503, New York, NY 10018; tel: (212) 279-0164; fax: (212) 695-6742.

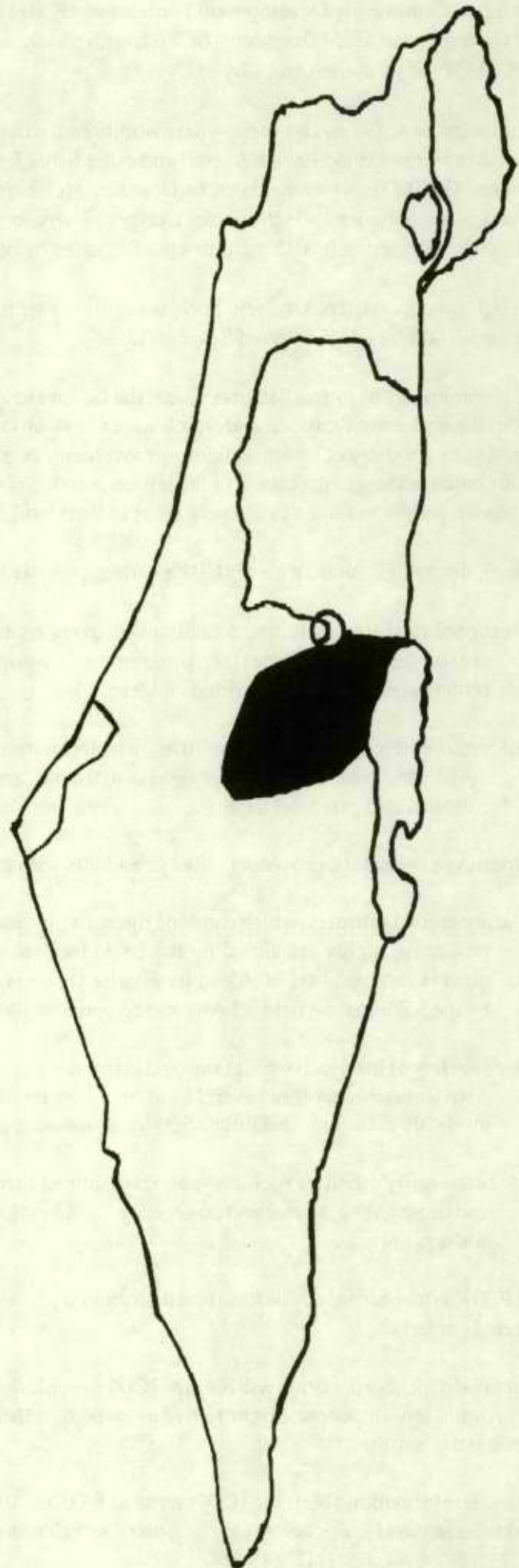
JUDEA (JUDAH) is named after the fourth son of Jacob. The geographical area was the possession of the tribe (descendants) of Judah, the largest of twelve tribes. The boundaries of Judea are mentioned in the book of Joshua: In the south from the extremity of the Dead Sea to the area allotted to the tribe of Benjamin. The border of the two tribes' territory was delineated by Ma'ale Adumim and Jerusalem. The territory of Judea was bordered on the northwest by that of Dan and in the southwest by that of Simeon. Eventually, the cities of Simeon were attached to Judea (Joshua 19,1-9).

Sites in Judea have played important roles from long before the days of Joshua. **Hebron**, where the patriarch Abraham purchased a plot of land, might be called the first Jewish "settlement". Hebron boasted a continuous Jewish community until the violent Arab riot of 1929 when 69 Jews were murdered and their survivors fled in terror. After the Six Day War, Jews returned to rebuild Hebron's Avraham Avinu Synagogue and reclaim its old Jewish neighborhoods.

In the Hebron Hills, the metropolis of **Sussia** was a Jewish center after the destruction of the Second Temple. Today its remains lie newly rediscovered — in the shadow of a new community by the same name.

The original **Etzion Bloc** communities were founded before 1948 by a variety of settlement movements, including Shomer HaTzair and the Mizrahi religious Zionists. The valiant fight and eventual fall of the Etzion Bloc, protecting the southern approaches to Jerusalem, is an important chapter in Israel's fight for independence. After the Six Day War, the children who had been evacuated from the Etzion communities returned, now grown, to reestablish their homes on the same spot. Today, the area is again a vibrant mosaic of thriving communities.

Ma'ale Adumim, once the marking point between the tribes of Benjamin and Judah, has grown from just a few families to the status of a full-fledged city — "Ir Ve-Em Be-Yisrael."

JUDEA

Cities		
Beitar Ilit		3,000
Efrat		3,600
Hebron		560
Kiryat Arba		6,350
Ma'ale Adumim		16,800
Regional Councils	# of Communities	
Gush Etzion	14	6,300
Har Hebron	13	3,000
Megilot	5	900
TOTAL POPULATION		40,530

EDUCATIONAL FACILITIES

- 44 Day Care facilities, serving 1,500 children
- 128 Nursery Schools, serving 3,970 children
- 19 Elementary Schools, serving 6,170 children
- 9 Junior High & High Schools, serving 2,820 students
- Youth Village for disadvantaged children, Beit Hagai
- Facility for severely handicapped children, Kiryat Arba
- Outstanding music program, Kiryat Arba
- Michael Castel Arts Center, Ma'ale Adumim
- Pre-army studies institute, Beit Yatir

Schools included here are of all kinds: state schools, state national religious, talmud torahs, etc., representing a broad spectrum of approaches to education. Special Education programs and extra-curricular activities exist in every City and Regional Council.

Fifty-nine institutions of higher learning include Colleges, Yeshivot — Pre-Army, Hesder and others, Midrashot, Field Schools, and Kollels.

The spread of the school-age and pre-school population indicate the educational demands for the near future. However, today many classes and some entire schools exist in caravans or other forms of temporary facilities. Some schools suffer from overcrowding; others lack basic equipment such as science facilities and computer labs. Special education programs are insufficient to meet even present needs. Extra-curricular activities for children and youth require additional equipment and staff in order to attract more children who would otherwise be idle and unsupervised in the afternoons. Existing sports facilities are also spartan.

Senior Citizen clubs have been inaugurated in the main population centers. These programs are a life-line for the people they serve; financial assistance to help maintain and further them is important.

Libraries, so vital for active reading communities, exist only in regional centers. Fortifying existing collections with student reference books as well as additional general reading materials and equipment would be invaluable to the communities they serve.

While minimal medical services are available in all communities, there is a crying need for emergency facilities, including mobile intensive care units. Given the population and the distance from major hospitals, regional clinics need supplementary equipment and services for gynecology and pre-natal care, basic surgery facilities and medical labs. In one city, Beitar, a new dental clinic is in need of equipment. Some areas lack such basics as ambulances, rescue equipment and fire engines.

In addition,

- 7 communities need playgrounds, mostly in new neighborhoods;
- 3 communities need mikva'ot;
- 2 communities need supplementary funding to finish mikva'ot under construction;
- Existing synagogues are insufficient for the population they serve. Most exist in caravans, prefabs or bomb-shelters.
- 6 Synagogues are being built and can only be completed with additional assistance.

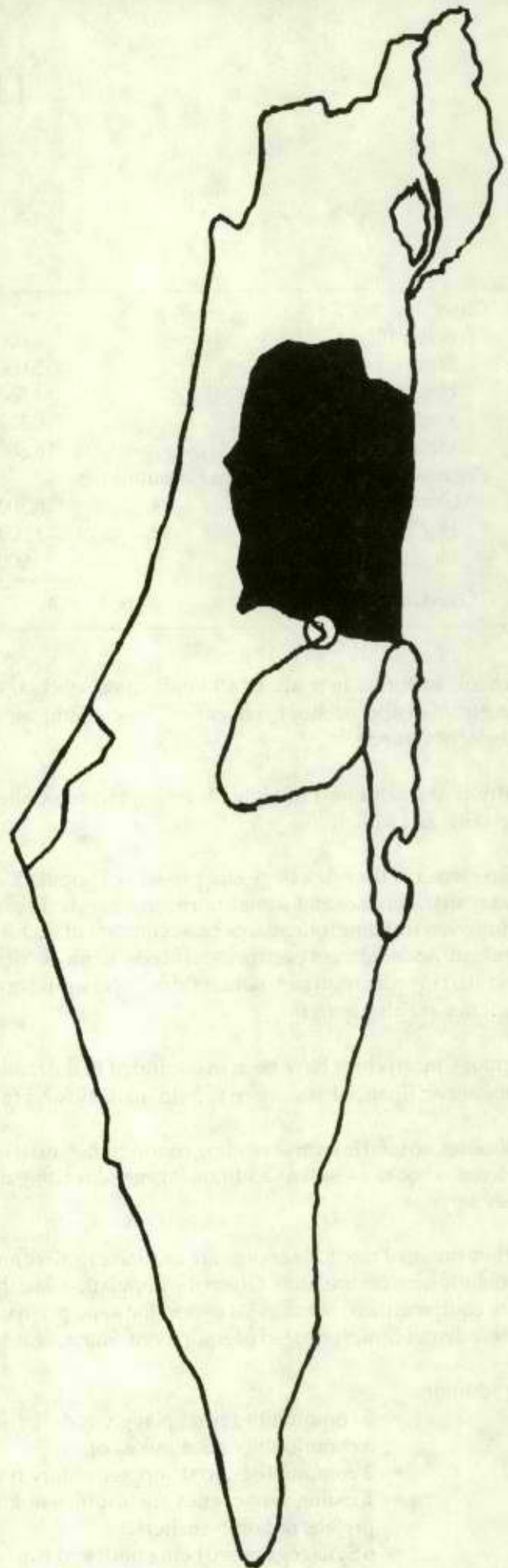
SAMARIA stretches from Jerusalem in the south to the Jezreel Valley in the north, and from the coastal plain in the west to the Jordan River.

Samaria was the heart of the Land of Israel for generations. Shchem, which is the geographical center of the region, was visited by the Patriarchs again and again. Following the Exodus from Egypt, Shchem became an urban center for the tribe of Ephraim.

Samaria was the backdrop for many milestones in Jewish history. Towering above Shchem are the mountains of the curses and the blessings in the time of Joshua: Mt. Eval, with its barren slopes to this day, and Mt. Gerizim, home of the present-day community of Har Bracha. Elon Moreh was Abraham's first lodging in the Holy Land, and Beit El was the site of Jacob's famous dream. Shilo was Israel's first capital, and the home of the Tabernacle until King David moved it to Jerusalem. When the northern tribes separated into the Kingdom of Israel, the city of Samaria — Shomron — became their capital.

Today, Shilo and Bet El are growing communities. Elon Moreh and Har Bracha are only a few of the new Jewish villages surrounding the city of Shchem. The 20 kibbutzim and moshavim in the Jordan Valley have 15,000 dunams under cultivation, growing winter crops. The communities of Itamar (Tel Chaim) and Eli are named for priests who served in the Tabernacle at Shilo. Ma'aleh Levona looks down on the hillsides and valleys where the Macabees lived, hid, and fought against the Syrian-Greeks. Mevo Dotan, farther north, marks the valley where Joseph wandered looking for his brothers . . . and was sold to other wanderers.

Modern buying and selling are a pleasure in the shopping centers of larger communities, such as Ariel, Elkana and Emanuel.

SAMARIA

Cities		
Alfei Menashe		3,200
Ariel		11,800
Beit Arieh		1,400
Elkana		2,700
Emanuel		4,600
Givat Ze'ev		6,200
Karnei Shomron		4,800
Kedumim		2,000
Ma'ale Ephraim		1,800
Oranit		3,300
Regional Councils	# of Communities	
Jordan Valley	18	3,900
Mate Binyamin	30	15,300
Shomron	31	13,000
TOTAL POPULATION		74,000

EDUCATIONAL FACILITIES

- A variety of Day Care facilities serve 1,590 children
- 212 Nursery Schools, serving 6,660 children
- 44 Elementary Schools, serving 11,800 children
- 14 Junior High & High Schools, serving 4,910 students
- Torah and Technology Institute for disadvantaged boys (Elon Moreh)
- 2 Child Development Centers for Special Education (Kedumim, Ariel)
- 3 Music and Arts Schools (Karnei Shomron, Kedumim, Mateh Binyamin/Pesagot)
- 2 Pedagogical Centers (Kedumim, Mateh Binyamin/Pesagot)

In Samaria, schools of all types offer a full range of choices to meet the educational needs of a varied population. Besides the two Child Development Centers, each city or Regional Council offers special education programs, and some have programs for gifted children.

Thirty-one institutions of higher learning include Colleges, Yeshivot — Pre-Army, Hesder, etc. — Midrashot, Field Schools, and Kollels. These include a post-high program for Ethiopian girls (Kedumim) and an Ulpan for converts to Judaism (Elon Moreh). The College of Judea and Samaria (Ariel) is fast becoming a major campus on a par with the universities in Israel. The Israel Academy of Liberal Arts (Eli) is an innovative approach to advanced studies.

School-age and pre-school populations indicate the rapid expansion of educational needs. Classes and even entire schools meet in caravans or other temporary facilities. Science and computer labs and audiovisual equipment are only some of the standard facilities which many schools lack. Special education programs are insufficient to meet even present needs. Extracurricular activities for children and youth require additional equipment and staff, and upgraded sports facilities for many locations, in order to attract more children who would otherwise be idle and unsupervised in the afternoons.

In areas with significant retired populations, as well as three- and four-generation families, Senior Citizen clubs have been established. These programs create an all-important sense of community for those they serve, and the means to maintain and further this important project must be found.

Fortifying existing regional libraries with student reference books as well as additional general reading materials and equipment would be an invaluable cultural asset to the communities they serve.

Regional clinics need supplementary equipment and services for gynecology and pre-natal care, basic surgery facilities and medical labs. This region is vast and full of both major highways and winding rural roads. Given the population and the distance from major hospitals, medical emergency facilities, i.e. mobile intensive care units, mobile field hospitals are compulsory. Two remote cities (Emanuel, Alfei Menashe) have no dental facilities at all; others lack such basics as ambulances, rescue equipment and fire engines — essential in high-risk agricultural and forest areas.

- In addition,
- 12 communities need playgrounds;
 - 3 communities need funds to complete swimming pool projects;
 - 4 communities need mikva'ot;
 - 5 synagogues are partially built and require help to finish construction. Others exist in temporary facilities, often caravans, prefabs or bomb shelters.

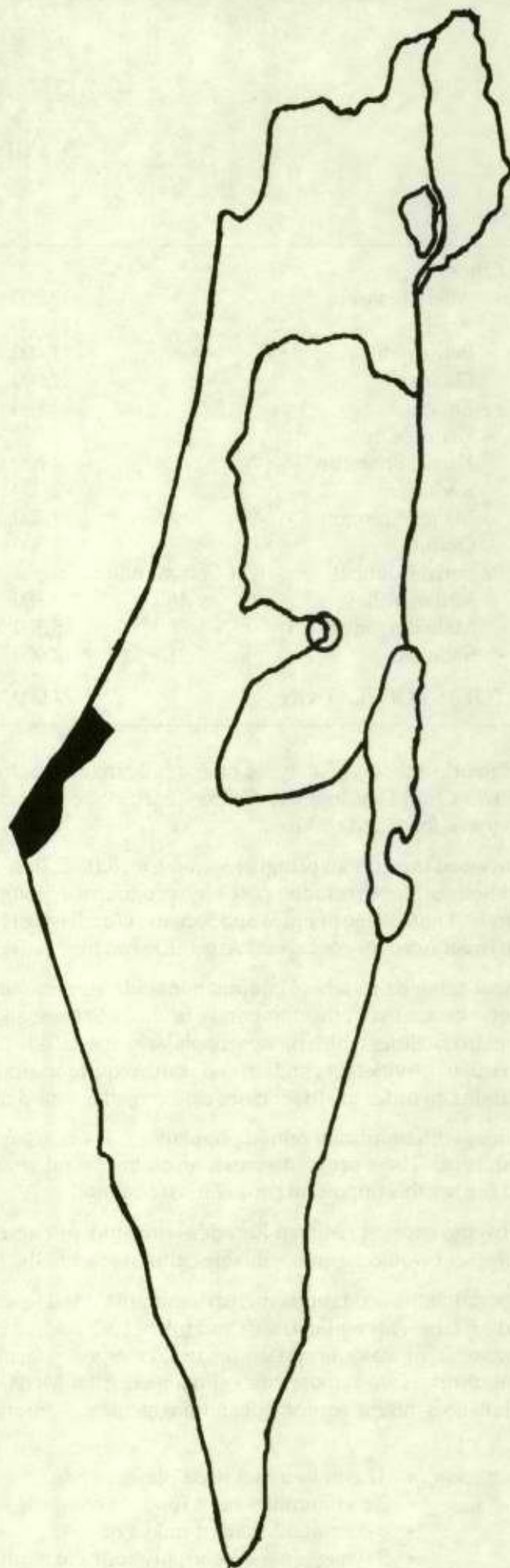
THE GAZA COAST — KATIF BEACH
stretches along the southern coast of Israel.

After the destruction of the Second Temple, Gaza became one of the centers of Jewish life. Jews lived there continuously until, along with Jews in the Old City of Jerusalem, Hebron and other communities, they fled for their lives in the wake of periodic violent Arab riots from 1920 to 1936.

After Israel's independence, the area became known as the "Gaza Strip" and was administered by Egypt until the Six Day War. Kfar Darom, a kibbutz originally established in 1944, was one of the first communities re-established following the Six Day War, along with a number of other pre-1948 communities that were rebuilt in Judea and Samaria.

In the 1970's new communities were established in the Katif-Gaza area. Netzer Chazani was the first. Continuing the Israel Governments policy throughout the 1980's, three clusters of communities were founded in three important parts of the region.

Most of the communities are engaged in greenhouse agriculture. Katif Beach is particularly suitable for the implementation of high-tech methods in agriculture, and has contributed as much as forty percent of Israel's tomato export. Also notable are Katif's organic produce and its unique "bonsai" — miniature ornamental trees.

GAZA COAST—GUSH KATIF

Gaza Coast Regional Council		
# of Communities	17	5,000
TOTAL POPULATION		5,000

EDUCATIONAL FACILITIES

- 44 Day Care facilities serve 740 children
- 22 Nursery Schools, serving 660 children
- 2 Elementary Schools, serving 740 children
- 2 Junior High Schools, serving 310 students

Area schools include a state religious school and one talmud torah. While many programs need expansion to encompass more students, others such as high schools are not yet in existence, requiring children to travel to schools in the Negev.

Six institutions of higher learning in the Gaza Coast-Gush Katif area include a Research Institute, a Hesder Yeshiva, a Midrasha-Field School, and Kollels.

As in other areas, the future educational demands are evident in the large number of young children. Educational programs need to be augmented with additional basic equipment and science and computer labs. Special education programs are insufficient for the needs of many children. Extra-curricular activities, including sports, need expanded facilities and increased manpower to provide for all the children and youth who can benefit from them.

In areas with significant retired populations, as well as three- and four-generation families, Senior Citizen clubs have been established. These programs create an all-important sense of community for those they serve. Financial assistance to maintain and further this important project must be found.

The people of this area are especially avid readers. Library services are an important cultural focal point. The area would greatly benefit from the addition of a proper student reference library, as well as supplements to its general reading material for all ages.

While all communities have basic minimal medical services, this region needs facilities for handling medical emergencies, including a mobile intensive care unit and an ambulance.

In addition,

- 6 communities need playgrounds;
- 1 sports facility needs funds for completion.

THE GOLAN HEIGHTS forms the eastern part of biblical Bashan. The name first appears as one of the cities of refuge east of the Jordan (Deut. 4,43). The eastern slope of a volcanic formation, its black basalt stones distinguish it from other parts of Israel.

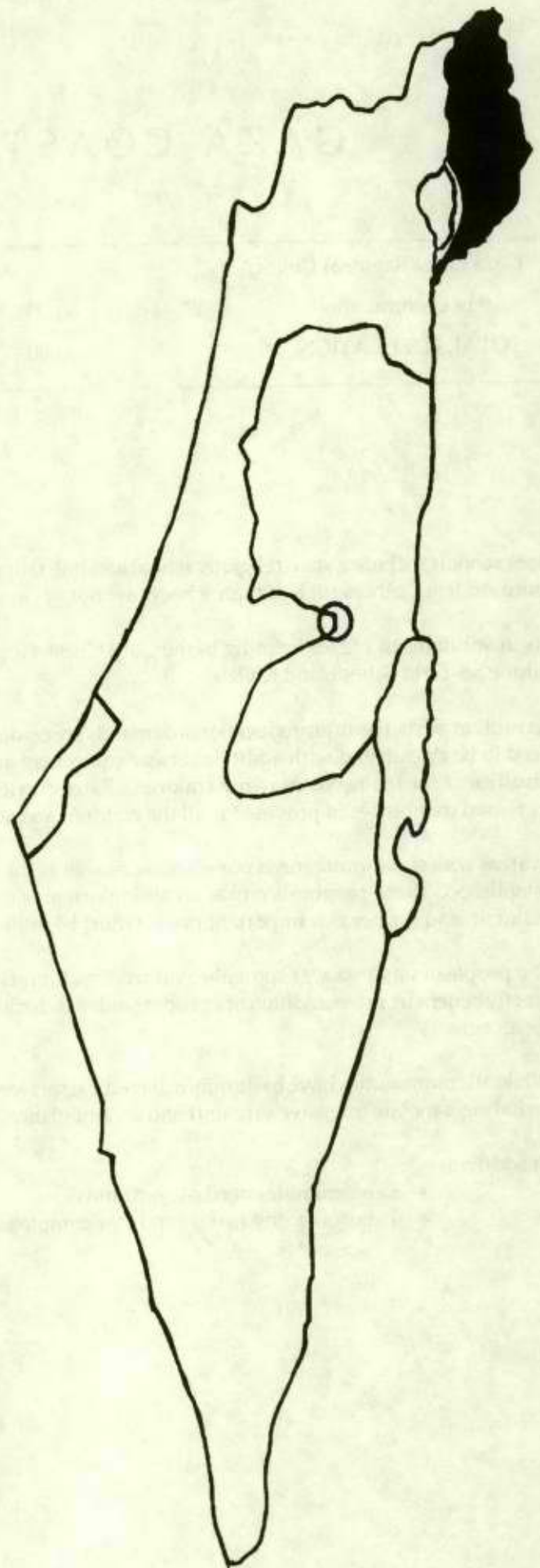
Golan was once covered by forests. The bible sings of its oaks, "Alonai HaBashan" (as in Hez. 27,6). Beginning with the Phoenicians, who took the wood for their ships, through the centuries the woods were depleted. Today, only four areas of woodland are left and protected as nature reserves in Odem, Bashanit, Yehudiye, and Nahal Meitar. Since the Six Day War, trees have been steadily planted and animal life renewed to the once barren area.

Outstanding among the area's rich archaeological discoveries are the remains of Jewish communities that were abundant in the Golan after Jews were expelled from Judea during Talmudic times.

With Israel's independence, this rural area—a natural high ground looking over the Hula Valley of Eastern Galilee—became a strategic focal point in Syria's fight against Israel's existence. Syria's harassment was constant, including the building of a canal in the 1960's to divert the water flow of the Jordan's tributaries away from Israel's territory, so that it would flow into the Dead Sea unused.

On the third day of the Six Day War, Israel's forces went up to the Golan to counter the Syrian stronghold. Despite heavy losses, the Israelis secured the Heights in two days. The Syrian population fled; only the Druze in six villages at the foot of Mount Hermon remained.

A month after the war, the first group of Israelis established the first Jewish community there in more than 100 years, Meron Golan.

GOLAN HEIGHTS

City: Katzirin		4,000
Regional Council: Golan Heights		
# of Communities	17	8,000
TOTAL POPULATION		12,000

EDUCATIONAL FACILITIES

- 43 Day Care facilities serve 1,260 children
- 30 Nursery Schools, serving 1,050 children
- 5 Elementary Schools, serving 1,600 children
- 5 Junior High & High Schools, serving 1,050 students

The Golan Heights communities have a unique science club called "Youth in Search of Knowledge". This program has attracted the participation of over 800 children, close to one-third of the school-age population. Its success is great despite the lack of facilities and limited equipment.

About 230 children regularly participate in music learning programs, studying an instrument and playing in musical ensembles. Their dedication makes them succeed under makeshift conditions. These children would be able to achieve even more with an enhanced program and proper facilities.

Seven institutions of higher learning include Pre-Army and Hesder Yeshivot, a Midrasha, a Mechina college-preparatory program, a Field School, and Kollels.

Today many classes exist in caravans or other temporary facilities. Some schools suffer from overcrowding, and some lack basic equipment such as science and computer labs. Not all the special education needs of the student population can be met with existing resources. The Midreshet HaGolan Yeshiva High School, a dormitory school, is using a very old prefab building for a dining hall.

A much-needed meeting hall is only half-built in the northern Golan Heights, requiring funds for completion. A planned auditorium in the South Golan Heights also awaits funding.

In this area far from the country's urban centers, libraries serve an important function. The area would greatly benefit from the addition of a proper student reference library, as well as supplements to its general reading material for all ages.

While all communities have basic minimal medical services, all areas are in need of facilities for handling medical emergencies, including mobile intensive care units. Especially in view of their distance from major hospitals, regional clinics need supplementary equipment and services for gynecology and pre-natal care, basic surgery facilities, dental equipment and medical labs.

Some areas lack ambulances and rescue equipment. An additional fire engine is sorely needed in this area, green with forests and highly susceptible to fires.

In addition,

- 15 communities need playgrounds, mostly in new neighborhoods;
- 3 communities need mikva'ot;
- 2 synagogues are partially built and require help to finish construction. Others exist in temporary facilities, often caravans, prefabs or bomb shelters.

JERUSALEM

RECLAIMING THE OLD CITY

The name JERUSALEM, so essential to the prayers, hopes and dreams of the Jewish people from time immemorial, is synonymous with the Old City, the home of the Temple Mount. Since the destruction of the Second Temple until today, there have been periods in history when Jews were forced out of the city, only to return again and again at the first possibility. The centrality of Jerusalem has remained a part of the Jewish people.

Through the ages, what are currently known as the "Jewish" quarter, "Moslem" quarter, etc., were never exclusive districts restricted to a single ethnic group. At different times in the past, the "Jewish" quarter existed in other parts of the city, occasionally in more than one area at the same time. In 1900, 19,000 Jews lived in all parts of the Old City, constituting the vast majority. Indeed Jews lived in small neighborhoods scattered throughout the Old City. It was Ottoman policy to locate institutions and housing complexes of different ethnic groups side by side in order to prevent any one group from gaining a stronghold. However, by 1936, during the British Mandate period, eruptions of Arab violence drove from most of the Old City, ghettoizing the few remaining Jews in the area known today as the "Jewish" quarter. By the eve of Independence, less than 2,000 Jews remained within the Old City walls.

From 1948 until the 1967 Six Day War, the Old City of Jerusalem remained Judenrein. Since then, although the "Jewish" quarter has been replenished with 3,200 Jews (including 1,500 visiting students), today's numbers are far below Jerusalem's Jewish population of a hundred years ago and represent only 10% of the Old City's current population. Nevertheless, until recently, no concerted effort was made to rebuild Jewish life in the rest of the Old City.

Today, some of the buildings that had been in Jewish propriety in the "Moslem" quarter prior to the fateful 1936 Arab riots, have been purchased, along with a number of other buildings, on the open market.

Recent projects rebuilding Jewish life in the "Moslem" quarter and integrating the age-old treasured capital include:

- 5 yeshivot with over 450 students;
- The return of 45 families with over 150 children;
- Pre-nursery programs for more than 15 children;
- 1 Community Recreation Center;
- A Visitor's Center and Museum (under construction);
- 6 synagogues;
- 32 buildings;
- 2 Playgrounds;
- 1 Dental Clinic;
- 1 Security Center.

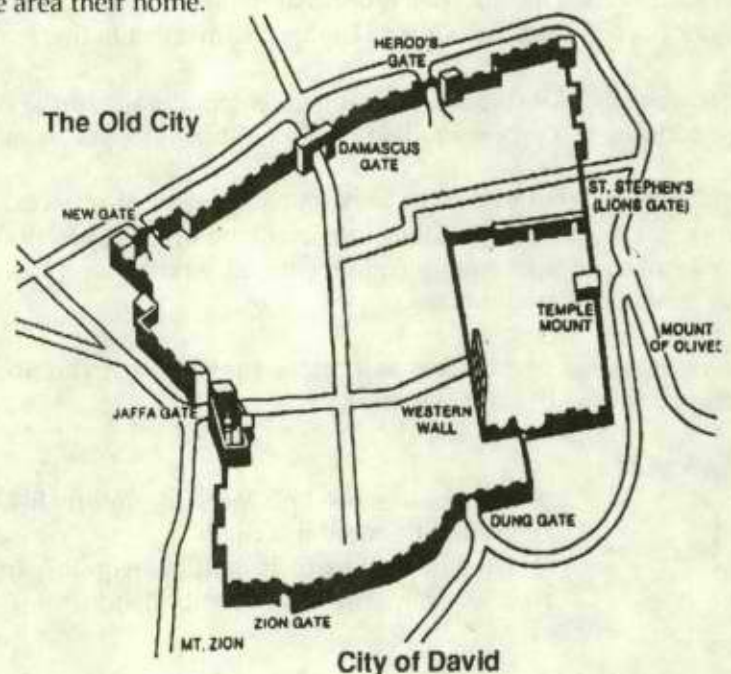
There is a waiting list of 300 families wanting to make the area their home.

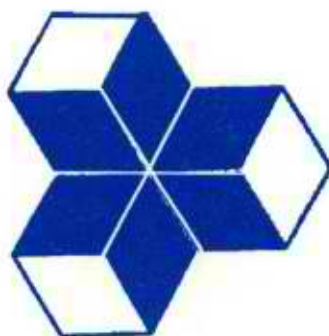
A once-bustling center of Jewish life, with hundreds of Jewish institutions of learning and charity, the eternal heartbeat of Judaism, awaits encouragement to rebuild.

THE CITY OF DAVID

Not far from the Dung Gate of the Old City is the City of David, the original site of Jerusalem in King David's time. Until the British evicted the remaining Yemenite Jews from the area in 1936, it was home to many Jews. Land there was purchased by the Jewish National Fund in the late 1800's. A vast section is legally owned by the Rothschild family. Jews are returning home here too.

Today, about 30 families reside in the City of David.

קרן
לפיתוח
קהילות בישראל
ISRAEL COMMUNITY
DEVELOPMENT FOUNDATION

P.O. Box 1070
Efrat 90962 Israel
Tel: 972-2-810624
Fax: 972-2-814072

70 West 36th Street, Suite 503
New York NY 10018
Tel: 212-279-0164
Fax: 212-695-6742

Dear Friend,

America has been preoccupied with its own elections. As a result, there have been very few editorials on Israel. Therefore, this issue contains articles from a broader range of newspapers covering a longer time frame than usual.

Sincerely,

Arthur S. Obermayer
Arthur S. Obermayer

,.נ.א

האמריקאים עסוקים בבחירות בארצם. כתוצאה מכך התפרסמו מעט מאד מאמרים הקשורים בישראל. לכן המאמרים הפעם מתפרסים על פני מגוון רחב יותר של עיתונים וכן על פני תקופת זמן ארוכה יותר.

בכבוד רב,

ארתור ס. אוברמאייך

THE CLEVELAND PLAIN DEALER

A Bloody Fist in Rabin's Face

Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin's resolve not to be deflected from pursuing peace is being tested as never before. All who cherish hopes for the success of Rabin's efforts to promote detente between the Jewish state and its adversaries can only be dismayed by the ugly events that have unfolded in recent days.

On the Arab side, militants in Lebanon and Palestine have inflicted casualties on Israeli soldiers and civilians. Provoked by the sudden and lethal Arab onslaught, Israeli settlers took to the streets Tuesday. They denounced Rabin, partly because they believe his pursuit of negotiations has encouraged Arab extremists to view Israel as soft.

They may have been reassured the next day when Israeli tanks began to mass at the border with Lebanon. It was a show of strength that might have been intended to intimidate Islamic fundamentalists who so far have exploded a bomb that killed five Israeli soldiers and fired rockets into Israel and the Lebanese security zone, killing two Lebanese and a 14-year-old Israeli boy.

If Rabin orders the tanks into Lebanon, however, Israel

risks extended involvement across its border that could hinder resumption of the Washington peace talks. (Those talks are recessed until Nov. 9 out of consideration for the U.S. elections.) An armored assault might be construed as overkill, given that punishing air and artillery attacks already have been hurled at the militants and their bases.

Rabin is in a squeeze. He must deter further violence by Arab guerrillas who would rejoice if the peace process is derailed. And he must reassure constituents whose nervousness over what might be entailed by peace concessions is exceeded only by their justifiable outrage over Arab extremism.

Americans applauded when newly elected Rabin set out to honor his commitment to a more flexible and expansive view of Israel's role in negotiations. They now must hope he can steer his country through a difficult challenge to his peace policy by denying success to those who would sabotage his goals.

Thursday, October 29, 1992

A moment that must be seized for Mideast peace

H.D.S. GREENWAY

What we have, then, is a unique constellation of external and regional support for a US-led Arab-Israeli peace process, agreed ground rules for ongoing negotiations and a new Israeli government with peacemaking its priority."

So says a recently released report by the Washington Institute's strategic study group called "Pursuing Peace." It described the present situation as the "most favorable regional and international environment for Arab-Israeli peacemaking in living memory."

But "what we do not have yet, even after several rounds of negotiations," the report goes on to say, "is a sense that the parties have seized upon the common interests that might produce a substantive breakthrough to peace agreements."

The demise of the Soviet Union and the destruction of Saddam Hussein's offensive capabilities "broke the back" of the Arab rejectionist front, allowing Secretary of State James Baker to achieve "what his predecessors could not: a sustained process by which Arabs and Israelis could ... negotiate the many aspects of their conflict."

The 36-member study group, which comprises such disparate individuals as Rep. Les Aspin, Jeane Kirkpatrick and Walter Mondale, lays out a detailed strategy for achieving peace. But the key to success - if success there is going to be - is contained in two words: "sustained process." If a substantial breakthrough to peace is to be achieved, it is going to take a sustained and concentrated effort on the part of the United States, the only power in the world that has the strength and prestige to catalyze a Middle East peace.

It will be a delicate balancing act to weave between Arab and Israeli interests, to encourage progress without counterproductive pressure or giving the impression that Uncle Sam is going to deliver one or more of the parties. Like all balancing acts, it is going to take full-time concentration. Unhappily, concentration on foreign policy problems is not something the presidential candidates are stressing this season.

First, President Bush took his secretary of state - the one individual who had a grasp of the entire process - out of the game to run his campaign.

Second, both Bush and Bill Clinton are falling all over themselves to say domestic considerations should come first - as if domestic and foreign affairs could be divorced from each other in this age of interdependence. If all the foreigners to whom we owe money called in their markers and went home, the country would collapse, but that's another story.

In the Middle East, the decline of Bush's prestige and the popular reaction against further foreign commitments, "including the commitment of the president's attention," the report points out, casts a "pall over the peace process at the very moment that a change in the Israeli government has reinforced the sense of opportunity that now exists."

This is bad news. Prime Minister Yitzhak Rabin's moment of opportunity is not endless. Already, Israeli opposition forces are gathering to challenge his land-for-peace proposals, the sine qua non of an agreement with the Arabs. It would be an unmitigated tragedy if momentum towards peace were to falter because of US inattention.

Bill Clinton has criticized the Bush administration for being too tough on Israel, but Democrats always say that, and with the election of Rabin, few major differences remain between Israel and the United States. There is no need for a radical shift of policy if the Democrats take over.

What is to be feared is the possibility of time lost if Clinton is elected and a year goes by before a new and inexperienced administration gets its act together.

Camp David and the peace breakthrough between Egypt and Israel took place when the Carter administration was up and running. Concentration was not lacking. Unhappily, the current peace process is taking place not only in an election year but at a time of confusion and drift. The "unique constellation" that holds out so much promise could yet be eclipsed if Washington's attention wanders for too long.

H.D.S. Greenway is senior associate editor of the Globe.

New York Newsday

U.S. Should Stop Coddling Israel Pols Cower Before The "Jewish Vote."

On Oct. 5, Congress passed, as part of the foreign-aid bill, \$10 billion in loan guarantees as well as \$3 billion in direct aid for Israel. After President George Bush's decision to support the loan guarantees, announced at an Aug. 11 news conference with newly elected Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin, there was no public debate on the matter, either in Congress or the media. Bush's rationale, accepted without public discussion, was that Rabin promised to curtail some Jewish settlements in Israeli-occupied Palestinian lands.

Members of Congress again demonstrated their cowardice before special-interest lobbies - here, the Israeli lobby - in supporting quietly, very quietly, loan guarantees for Israel that surveys show are opposed overwhelmingly by the American people. No wonder the public is fed up with politicians; no wonder Congress did not hold hearings on the loan guarantees.

Bush, asked by a reporter whether his decision had anything to do with his need for support from American Jews, said his decision had, of course, nothing to do with electoral politics and everything to do with "principle."

Gov. Bill Clinton goes further, complaining Bush was wrong for earlier holding the loans hostage to an Israeli commitment to halt Jewish settlements. Clinton, surrounded by advisers known to be close to Israel, would give Israel a blank check.

Clinton, Bush and most politicians allow U.S. Mideast policy to be heavily influenced by a perceived "Jewish vote," when most Americans, including a sizable number of Jews, favor an even-handed U.S. policy that would support self-determination for Palestinians and Israelis alike. Ross Perot - on this

issue, as on many others - has not expressed a clear position.

As for Bush's rationale on loan guarantees, it is true that Rabin's Labor-led coalition is curbing some Jewish settlements in the Israeli-occupied Palestinian lands of the West Bank, Gaza and Arab East Jerusalem. But Rabin's slower settlement policy, while an improvement over the policy of Yitzhak Shamir's Likud, does not warrant glowing U.S. media coverage crediting Rabin for seeking to "freeze" or "curtail" settlements. Consider:

Rabin will allow completion of 9,500 housing units now under construction - enough to house 50,000 additional settlers.

Rabin makes a distinction between "political" and "security" settlements. The former, Likud-inspired settlements in heavily Arab-populated areas, will be frozen but the latter will continue in the Syrian Golan Heights, in and around Jerusalem, in the Jordan Valley and in hills surrounding Arab West Bank towns and villages.

This settlement activity will effectively preclude peace with Syria, Jordan and the Palestinians and, hence, security for Israel.

Rabin's talk of autonomy for Palestinians in the West Bank and Gaza is also smoke and mirrors, since Palestinians will not be allowed to control their natural resources, land and water, nor will they be allowed to regain the more than 50 percent of land and 80 percent of water already confiscated.

The American public, including journalists and members of Congress not intimidated by the Israeli lobby, ought to ask the Bush administration, Bill Clinton and congressional leaders: Since Israeli settlements in occupied lands are illegal

under international law (the Fourth Geneva Convention, signed by the United States and Israel) and are deemed "obstacles to peace" by the Bush administration, how can the United States help underwrite, even indirectly, those settlements?

How can Washington give a foreign state loan guarantees when our own local and state governments - that is, the American people - could use \$10 billion in guaranteed loans?

How can the United States give loan guarantees, plus \$3 billion to \$4 billion in economic and military aid, to Israel when Israel gives only lip service to UN Resolution 242, which calls for Israeli withdrawal from Arab lands in return for Arab acceptance of Israel, and when U.S. law forbids aid to governments such as Israel that practice "a consistent pattern of gross violations of internationally recognized human rights"? (Amnesty International, the International Committee of the Red Cross and Israeli human rights groups have repeatedly condemned Israeli torture of Palestinians.)

Unless Bush (or President Clinton) goes beyond lip service to Palestinian human and national rights and treats Palestinians and Israelis equally, peace and Israeli security will be unachievable. And an Israeli journalist will have correctly summed up the situation when she quipped: "Yitzhak Rabin will make peace - with the Americans, but not with the Palestinians."

Friday October 16, 1992
By Edmund R. Hanauer

Edmund R. Hanauer, a political scientist, is executive director of Search for Justice and Equality in Palestine/Israel, a Boston-based public-policy and human-rights organization.

The Philadelphia Inquirer

ARE ISRAEL'S RABIN AND SYRIA'S ASSAD READY TO BE PEACEMAKERS?

Just as it took anti-communist Nixon to reopen relations with China, Israelis would only trust the man who won them the Golan to bargain with Syria.

The dramatic improvement in the atmosphere at the peace talks between Israel and Syria has a very simple explanation: Both sides now believe peace is possible.

The key to negotiating peace in the Mideast is that all parties at the table must want it badly enough to compromise, and they must believe it is possible in order to justify making concessions.

That formula was the key to the 1979 peace treaty between Israel and Egypt, for which Egypt's President Sadat gave up his life and for which Israel's Premier, Menachem Begin, risked much. Now, for the first time in a decade, leaders of both Israel and Syria seem once more to be in this promising frame of mind.

On a recent trip to Israel and Syria this summer, the change in atmosphere was almost tangible. Its most obvious manifestation was the earthquake in Israeli politics which ended the 15-year rule of the hawkish Likud party and voted Labor Party prime minister Yitzhak Rabin into power. The Likud gave back the Sinai to Egypt in return for a peace treaty but had pledged not to return anymore territory to the Arabs; the Labor Party campaigned on a platform of "land for peace".

Voters made their choice primarily for economic reasons; nevertheless the Labor Party's victory had a lot to do with the very special personality of Yitzhak Rabin. A retired general who was military commander during the 1967 war that led to Israel's occupation of the West Bank and the Golan Heights, Rabin has credibility with voters who trust him to make the right decision on their security.

Just as it took an anti-Communist, Richard Nixon, to reopen relations with Communist China, Israelis would only trust the man who won them the Golan to bargain with Syria over its future.

Gen. Rabin is no pushover for Arab promises. Though before the election he seemed a political has-been, after his victory he appeared like a man reborn. A 70-year-old with a handsome, craggy face, a laconic manner that makes Clint Eastwood look effusive and a face that rarely cracks into a smile, he radiated self-confidence in his victory speech,

intimidating a lot of Labor Party prima donnas contemplating their return to power. He made clear that, despite Israel's fractious politics, he was now the man in charge.

That toughness has impressed both Israeli voters, and Israel's Arab neighbors. So has his determination to move the peace talks forward, fast.

Rabin and the Labor Party have a deep attachment to the Golan Heights, from which Syrians used to shell Israeli towns and farms down below. But he understands that offering "peace for peace" to the Syrians is a non-starter, so he is willing to contemplate at least a partial withdrawal, which even Jewish settlers on the Golan seem to understand. "To say that we are not willing to concede a single centimeter on the Golan is like saying we will have a conflict with Syria for an unlimited time period," said the leader of a Golan settlement.

Rabin appears to know what he wants. He seems to be aiming for a deal in which Syria would allow some Israeli military presence to remain atop the Golan, perhaps under an arrangement where Syria leased the Heights to Israel while retaining sovereignty. In return he would demand a full peace with Syria, including recognition.

He has changed the head of Israel's negotiating team with Syria, replacing a hardline ally of ex-Prime Minister Shamir with a sophisticated academic expert on Syria, Itamar Rabinovich. Serious talk has replaced polemics, startling the once taciturn Syrian delegation into statements of praise. Talks are now focused on producing a joint document on principles for a settlement, which would be the first paper ever negotiated directly by the two sides.

No one can accuse Yitzhak Rabin of political naivete, especially about Israel's security. His push for quick action is based on very real assessments of changes in the region. Syria has lost its major backer and arms supplier, the Soviet Union. In the wake of the Gulf War, the Arabs present no serious military threat to Israel in the foreseeable future. The wealthy Arab Gulf states are open to the concept of peace with Israel.

So Rabin believes the time to move is now. If Syria can be lured towards peace, the Palestinians will have little option but to follow, which would rid Israel of the corrosive problem of ruling over 1.3

million resentful Palestinians.

In the best-case scenario, this might give a partial respite to conflict in the region, permitting leaders to focus on their economies and thus undercut the growth of radical Islamic fundamentalism.

None of this would be within the realm of imagination, were there not signs that Syrian President Hafez al-Assad is seriously considering the pursuit of peace. Unlike President Sadat, his commitment is not so self-evident; he isn't likely to visit Jerusalem.

But, as never before, Assad's political survival depends on bringing economic stability to Syria, rather than playing Mideast bad boy with Saudi money and Soviet arms.

With Israel's Likud government he saw little chance of making a deal; the Rabin government's approach seems to have made him reconsider.

None of this means that negotiations will be easy, or that success is certain. There will be posturing and deadlocks; only yesterday Syria threatened to quit the talks unless the U.S. intervened. But at least the will is there in the Israeli and Syrian corners.

What may be most sorely missed is the American component, which played a key role in bringing Egypt and Israel together. President Jimmy Carter had to put himself on the line to prevent Sadat and Begin from quitting talks, even though men both wanted a deal.

The Bush administration, notably ex-Secretary of State James Baker, deserves much of the credit for getting Israelis and Arabs to the table. But with Baker over at the White House and a close campaign, high-level American mediation is unlikely for the moment, although both Israelis and Arabs are privately saying that it is much needed. Both sides worry that if Bill Clinton wins and brings in a new team without Mideast experience the talks will be slowed down.

But the improved atmosphere at the peace talks is testimony to the difference Rabin makes. Unlike his predecessor, Rabin is willing to test the Syrians' readiness for peace, and bargain if they are willing. He understands that, for the first time, they might be in that state of mind.

FRIDAY September 18, 1992
By Trudy Rubin
Inquirer Editorial Board member

Baltimore Evening Sun

Jews Who Refuse to Walk Away

Because American Jews, once the quintessential oppressed refugee group, worked hard to gain an important role in influencing American political and cultural life, changes in the political and cultural climate of the Jewish world have often harbingered similar changes in the larger society. Thus the triumph of neo-conservatism in the organized Jewish community in the 1970s played a part in legitimizing the retreat from communal hopefulness to a self-interest politics that found its widest expression in the Reagan-Bush years.

Similarly the emergence of a renewed liberalism and a revitalized sense of hope in the Jewish world may play an important role in shaping American possibilities if a new generation comes to power through a Clinton administration.

The recent victory of the Labor Party in Israel has opened new doors in American Jewish life. It's not only that there is hope that the old and wealthy men who run American Jewish institutions might finally step down now that the hard-line Israeli policies that they so enthusiastically championed have been discarded by the Israelis themselves.

It's also that the collective emotional depression of the Reagan-Bush years may soon be lifting. Those who for decades have been silenced into compliant obedience to the mind- and spirit-deadening practices of the Jewish establishment may now be empowered.

For several decades, Jews have been fleeing the American Jewish community by the hundreds of thousands. Similar numbers remain affiliated with a synagogue or a community center not because they feel emotional or intellectual identification with the values of the Jewish community but because they live in suburban areas where these institutions provide a way to escape the loneliness and alienation of American society.

What those who have fled share with many who remain loosely affiliated is this: a rejection of the values they've experienced in the Jewish world and

hence an inability to pass on to the next generation of Jews a sufficient sense of excitement about Judaism for them to remain Jewish.

The official line of the organized Jewish community is that people drop away because they have been seduced by the assimilated life.

But when you ask the supposed assimilators you quickly discover that for many it was being told that they were "self-hating" Jews if they dared to question the wisdom of the now-discredited occupation policy of the Likud government. For others it was discovering that synagogues and Jewish communal organizations were often run by those with the most money or those who knew how to persuade the wealthy to donate.

For still others, it was the discovery of sexism, homophobia or racism that seemed to unconsciously permeate the structures of Jewish life.

Many felt repelled by the "goyim bashing" that often is the only thread uniting "ethnic Jews" who no longer practice Judaism but are woven together by bagels, lox and fear that the Holocaust or other forms of oppression might again be our collective fate unless we stick together.

All too often, then, it has been the most spiritually, intellectually and ethically sensitive Jews who couldn't find a place in the organized Jewish community.

The good news is this: Growing numbers of liberal and progressive Jews refuse to walk away.

In a variety of ways, from Jewish camps to orthodox yeshivot in Israel to Jewish studies programs on campus, these Jews have stumbled upon the secret that kept Judaism alive for thousands of years -- its revolutionary message of healing and transformation.

Rather than abandoning the Jewish world or ceding its rich intellectual, spiritual and cultural heritage to the conformists and materialists who now run things, these Jews are building new institutions and new forms of Jewish life.

Here is a partial list of what is happening:

Jews seeking to break down the hierarchy and power of money in the overbearing synagogues of America's suburbia have formed small havurot, groups that meet on Friday night or Saturday morning to pray, discuss Jewish texts and plan social-action activities. Hundreds of these havurot provide a way for Jews to use their spiritual creativity free of the pomposity and fund-raising ethos of so many synagogues.

Jewish feminists have formed study groups and alternative prayer groups and have developed feminist rituals that have slowly thawed the way that official Jewry understands the Jewish tradition.

American Friends of Peace Now, the New Israel Fund, the Jewish Peace Lobby and the New Jewish Agenda have all worked to whittle away the notion that the only way to be a loyal supporter of Israel is to support Israel's right-wing.

Mazon, a group dedicated to collecting Jewish money to feed the hungry, has shown that Jewish fund-raising can break out of the narrow "Jewish-interests-only" framework that has straitjacketed Jewish giving in the past few decades.

A string of gay and lesbian synagogues and prayer groups has begun to challenge the homophobia that was reflected once again in the recent decision of the Conservative movement to bar "commitment ceremonies" for homosexuals.

Women who are learned in Talmud and other Jewish texts are besieging Orthodox Judaism, committed to taking back their rightful power in the Jewish world without undermining traditional Jewish legal processes. And the creation of an Orthodox Jewish peace movement in Israel, Netivot Shalom, has undermined the simple equation of "observant" with "politically right-wing."

Wednesday, October 7, 1992

By Michael Lerner

Michael Lerner is editor of *Tikkun* magazine, a bimonthly Jewish critique of politics, culture and society. He is also author of *"The Socialism of Fools: Anti-Semitism on the Left."*

Setting the Terms on Mideast Talks

By STEVEN EMERSON

As the Arab-Israeli peace talks reconvene in Washington this week we need to ask a simple question: Are they doing any good?

Yesterday's statement by top U.S. officials, advising the Palestinians to defer their demands for territorial concessions in the West Bank and Gaza, was a hopeful move. But it may not be enough. The peace talks so far have been largely counterproductive. They are likely to remain so unless crucial changes are made.

American policy makers have focused on the Palestinian-Israeli dispute as the issue that needs to be resolved before all others. But the Washington-based negotiations have reached a point of diminishing returns: The harder the U.S. and Israel push to resolve the Palestinian problem, the more the talks unravel.

There even appears to be an inverse relationship between the conciliatory policies adopted by the government of Yitzhak Rabin and the willingness of the Palestinians to compromise or choose the path of non-violence.

In the three months since Mr. Rabin was elected, the Palestinians have reverted to the positions they took in negotiations with the Shamir government. They are demanding that Jerusalem and the jurisdiction of the Israeli settlers in the territories be included in the areas under Palestinian sovereignty. They are also demanding a total halt to Israeli building in East Jerusalem.

In the same three months, Palestinians have killed more than 60 fellow Palestinians and 22 Jews. The killings reflect the nearly uncontrollable factionalism among the Palestinians, and the inability of moderate factions to impose any discipline on the Palestinian death squads.

With such violence as a backdrop, we can expect Palestinian officials to argue in this current round of talks — as they did in September — that the Rabin government's policies are not materially different from those of Yitzhak Shamir.

For those keeping score, it is important to note precisely how far the Rabin government has gone to show the Palestinians that it is willing to compromise.

The Rabin government has:

- Halted most of the settlement in the occupied territories.
- Barred private building permits in the West Bank and Gaza.
- Announced its decision to repeal the law banning private contact with the

Palestine Liberation Organization.

- Halted government-subsided Jewish housing in the Muslim quarter of East Jerusalem and initiated steps to evict some Jewish families and return their homes to the original Arab owners.

- Accepted the right of Palestinians living in the diaspora to participate in multilateral peace talks.

- Stopped deporting and demolishing the homes of Palestinians who carried out attacks on Israelis.

- Freed 800 Palestinian prisoners and reopened roads that were used to pelt Israelis with rocks and Molotov cocktails.

Israeli authorities have also allowed new Palestinian magazines to publish and have allowed Faisal Husseini, a Palestinian leader, to reopen his Jerusalem-based institute. In August, Israel allowed Palestinians in Jerusalem to stage a "cultural festival" — the first of its kind since the Israeli occupation. (It turned out to be a de-facto PLO nationalist rally.) And finally, Mr. Rabin has declared several times that he wants to arrive at an autonomy agreement within nine months and hold democratic elections — for the first time — in the territories.

Instead of grabbing the opportunity, the Palestinians reacted to all of this as if they had been stabbed in the back. In particular, they portrayed the new U.S. agreement to provide loans to Israel as a bitter betrayal, ignoring the fact that they had actually succeeded in getting most of the settlements to stop. Palestinian leaders scorned the Israeli actions as trivial and insignificant. Some leaders even went so far as to claim that Mr. Rabin was worse than Mr. Shamir.

When the talks resumed in Washington in August, the situation went from bad to worse. The Palestinians spurned the Israeli proposal to create 15 joint committees to handle the transfer of authority from Israel to the Palestinians. They also rejected Israel's fast-track election plan for an "administrative council" of 15 to 25 Palestinians to oversee autonomy. The Palestinians continued to insist on a "legislative assembly" that would have the power to pass laws — a proposal that State Department officials view as a backdoor effort to create an independent state in all but name.

In the past four weeks, Palestinian negotiators have begun complaining of additional "obstacles": the refusal of the U.S. to negotiate directly with the PLO and the continued presence of Israeli negotia-

tor Elkayim Rubinstein, who had headed up the negotiations under Mr. Shamir.

Again, the Palestinians have become caught up in diversionary symbols that will not change their predicament.

To achieve real progress, it may be time to change the dynamics of the talks. Here are several suggestions:

- One condition of an enduring peace is the willingness of leaders to tell their people the truth. To further that end, the talks should be shifted back to the home-ground, the Middle East, where the leaders won't be able to get away with saying one thing to the West and another to their constituencies.

- The U.S. should adopt a policy, to adapt Daniel Moynihan's phrase, of "benign neglect." The U.S. did a great job in getting the parties to the table. But now it should withdraw and thus firmly disabuse the Palestinians of the idea that Washington will intervene on their behalf to pressure Israel.

- The U.S. should affirm its acceptance of all the provisions of Resolution 242, not only the "withdrawal from territories" clause, which only reinforces Arab maximalist demands. Resolution 242 also calls for "secure and recognized boundaries," a phrase that was clearly designed to ensure that Israel would not have to return to its precarious borders, where Syria controlled the Golan Heights and threatened all of northern Israel.

- The U.S. should begin demanding that the Palestinians, like the Israelis, respect human rights and stop the internecine torture and slaughter of fellow Palestinians. A good start for the Palestinians would be to follow in the footsteps of the African National Congress, which recently investigated its own human rights abuses and published a detailed report.

- The Arabs and Israelis should begin allowing officials from each country to address the other's population by radio and television. This will humanize the parties — and present an undistorted portrait of the "enemy."

The purpose of these new suggestions is to inject a dose of realism into the talks. To the extent that the Palestinians continue to believe that they do not have to make any compromises, but need only wait for Israel to cave in, the outlook for the peace talks is bleak indeed, however hopeful Washington's policy declarations may seem.

Mr. Emerson is a Washington-based correspondent who reports regularly on the Middle East.

The Philadelphia Inquirer

Agreeing On The Golan Heights: Balancing Sovereignty, Security

Syria's president has made the recovery of the Golan Heights a national imperative and the centerpiece of his policies toward Israel. His country does not recognize the Golan's annexation.

Syrian and Israeli willingness to negotiate peace on the basis of United Nations Resolution 242 - trading territory for peace - represents a major breakthrough in the long and intractable Syrian-Israeli conflict. Both sides, however, will have to meet each other's national-security and territorial requirements to make peace real.

Syria's history of recalcitrant behavior and territorial ambitions (specifically for "Greater Syria," which includes Israel), together with the fact that political authority in Syria is arbitrary, gives Israel no reason for comfort.

Citing two decades of merciless Syrian bombardments of Israeli settlements from the highlands of the Golan before 1967, many Israelis still insist on retention of the Golan for security reasons.

Against this backdrop Prime Minister Yitzhak Rabin must convince the Israelis that territorial concessions that produce peace are in the best national interest.

Syria's President Hafez al-Assad made the recovery of the Golan Heights a national imperative and the centerpiece of his policies toward Israel, particularly since no country has recognized the Golan's annexation by Israel.

Assad cannot make peace with Israel and stay in power unless this national requirement is satisfied. This is what Assad means when he speaks of "the peace of the brave."

In Israel the pressure exerted on the government by the Golan settlers (nearly 13,000) is supported by the majority of the Israeli public. This emotional issue is further charged by the distrust that Israelis feel toward the Syrians.

The question therefore is: How can Israel's security and Syria's sovereignty over the Golan Heights be reconciled to satisfy the skeptics in both camps?

An agreement between Israel and Syria would have to entail a number of stages allowing for confidence-building measures to take hold. Since Assad needs to justify his peace with Israel, he must demonstrate that he has achieved a certain territorial gain in return.

It is likely that Israel would, as stated by Prime Minister Rabin, agree initially to make such an important territorial concession to signify Israeli willingness to trade territory for peace in accordance with U.N. Resolution 242. This, however, should provide only the beginning of a process that eventually will restore Syrian "sovereignty" over the Golan Heights under specific conditions, including a timetable.

To allay Israeli anxiety over repeated terrorists activities in Israel and across the Lebanese borders, Syria could reciprocate by reducing its military and financial support to the Marxist terrorist groups operating from Syrian or Lebanese territories.

Moreover, Syria should show restraint in the acquisition,

development and deployment of missiles and the production of mass-destruction weapons. And finally, Syria should begin the process of normalizing relations with Israel.

These are the type of signals that Israel will be seeking for reassurance regarding Syria's intentions.

Following this first phase, and within a specified three to five year time frame, Israel could "officially surrender" the Golan Heights to Syrian sovereignty under a U.N. agreement.

Syria will then lease the Golan Heights back to Israel for an extended period of time (say 50 to 100 years). The enforcement of the agreement could be monitored by the United Nations Security Council, where the U.S. has veto power. The lease could be renewed, modified or canceled only by mutual agreement between Israel and Syria.

Many Israeli military experts, including Gen. Dan Shomron, Israel's former military chief of staff, argue that under conditions of peace the importance of the Golan Heights as a strategic asset diminishes considerably. As long as peace prevails, both sides would develop extensive vested interests in their relationship. Neither country would have a compelling reason to undermine the agreement. Thus the Syrian flag will fly on the Golan for the Syrian people to see, while Israel's security is not compromised.

To ensure Israeli security, other protective measures should be in place, such as: electronic surveillance, permanent demilitarization, on-location verification and early warning systems, along with U.N. observation teams.

Cementing the peace and making renewed hostilities undesirable requires the creation of confidence-building measures and mutually vested interests. A peace of reconciliation will occur only as Israel and Syria work together on regional problems such as water supply and arms control, establish trade, cultural and technological exchanges, and invest in each others' economy. Full compliance and adherence to the timetable engenders trust.

During these confidence-building years, the Golan settlers may relocate with full compensation such as that received by the inhabitants of Yamit and other settlements in the Sinai.

Sinai settlers at first vehemently resisted relocation but then were persuaded to leave in compliance with the Camp David accords.

In the end, Israel and Syria will have to compromise. The Syrians are not likely to regain the Golan Heights unless they choose, in Assad's words, "the peace of the brave" - a full-fledged peace of reconciliation and not a mere state of non-belligerency against Israel. The Israelis, who have not known real peace with Syria since the creation of their state in 1948, may yet find that no piece of land could in the long run substitute for real peace.

FRIDAY September 25, 1992

By Alon Ben-Meir

Alon Ben-Meir is a New York-based political analyst.

Monday, October 19, 1992

Rabin's Best Chance

By Clinton Bailey

HARTFORD

Although peace talks between Israel and the Palestinians are flagging and both sides think time may be running out, Prime Minister Yitzhak Rabin could make progress when scheduled talks resume Wednesday in Washington, if he wanted to. Both sides are ripe for compromise as never before. The Israeli right cannot avoid acquiescing in the cession of land; the Palestinians would even bypass the dream of statehood to get some.

While Mr. Rabin has expressed willingness to return land in the Golan Heights to Syria, he has offered the Palestinians none. Instead, he would let them exercise administrative autonomy under Israeli rule for a "probation" period, only after which might he agree to end the occupation.

Mr. Rabin fears that a commitment now on land in the West Bank and Gaza might be premature and provoke Jewish settlers, who oppose the end of Israeli authority, and Palestinian extremists, who might exploit it. Such fears may be unfounded. The settlers' attempts to rally opposition to his policies, including his proposal to cede part of the Golan, have been feeble. Even if the settlers turned violent, he has the public support needed to check them.

During the 15 years of Likud-led governments, the settlers enjoyed broad support, based mainly on Israel's large but poor North African Jewish community. Much of this backing has now gone to Mr. Rabin, who pledges to use funds once set aside for settlements to reduce poverty and unemployment. The settlers' isolation and Mr. Rabin's popularity give him a grace period to move boldly toward peace. A confrontation with the settlers might even prove unnecessary if he enabled most of them to remain where they live.

It is possible to draw new borders freeing more than 90 percent of the West Bank and Gaza Palestinians from Israeli control while leaving some 60 percent of the settlers in place and all large settlements intact and under Israeli rule. With such

gains, the settlers would be hard put to oppose a peace that other Israelis supported.

The Palestinians in the territories might well consider such a compromise. After 25 years, their highest priority is to end the occupation, which established 120 settlements in their midst. The intifada brought them little but economic and educational loss, hundreds of fatalities and thousands of young men languishing in detention. Their hopes for outside support crashed with the collapse of Communism and the defeat of Saddam Hussein.

If Israel said it was prepared to end the occupation of 90 percent (or even 75 or 60 percent) of the land, the Palestinians would probably agree so

Palestinians are ready to settle.

long as the heavily inhabited parts of the West Bank and Gaza could free themselves of Israeli rule.

Even if Israel said it would end its occupation on condition that Jordan, rather than an independent Palestinian state, assumed authority in its stead, most Palestinians in the territories would say: "Fine. Let's end the occupation while we can, even without a state of our own." This would enable Mr. Rabin, who opposes an independent Palestinian state, to achieve peace without one.

The Palestinians are perplexed. With no prospect in sight for ending the occupation, the spotlight is on extremism. Islamic fundamentalists and leftist militants threaten to thwart any compromise. The Palestine Liberation Organization, in Tunis, keeps the negotiators, who all are from the territories, insisting on an independent state.

But if Mr. Rabin put land on the table, this might change. The possibility of ending Israeli rule would find such favor among most Palestinians that even assassins would be loath to challenge it. The negotiators' real mandate comes from the overwhelming majority of Palestinians in the territories who want the occupation ended. These people are not about to let anyone — fundamentalists, leftists or the P.L.O. — obstruct their liberation now. □

THE CHRISTIAN SCIENCE MONITOR

PEACE TALKS ON HOLD

Another round of Middle East peace talks begins this week in Washington, but the event will get only minor headlines. Washington's attention - and that of most Arab and Israeli negotiators - will be on the American presidential election.

Because of this major distraction, the peace negotiators aren't likely to accomplish a great deal this time around. At best, the sides can solidify the procedural and atmospheric breakthroughs already made and perhaps begin to lay out statements of principles on such issues as demilitarization of the Golan Heights. Big advances - such as a workable outline for Palestinian self-government - could be months away.

In the interim, however, the parties can help set the stage for substantial progress by continued confidence building. Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin has taken positive steps by freeing hundreds of Palestinian prisoners and refusing to deport others.

Recent flare-ups of violence in the West Bank and Gaza have generated calls from Israel's right wing for a renewed crackdown, but Mr. Rabin should hold his ground.

The Arab states should consider dropping their largely ineffectual secondary boycott against companies that do business with Israel. That would have significant symbolic value.

Palestinian peace negotiators have the particularly difficult task of convincing their constituents that the process ought to be diligently pursued regardless of sparse results so far. What they need, above all, is confirmation that Israel intends to relinquish control of most, if not all, of the occupied territories.

Right now, however, everyone is watching the election and wondering about the commitment the next US administration will bring to Mideast peacemaking.

George Bush and James Baker have done an admirable job of guiding the talks to their current stage. But a second Bush term would have to shift its emphasis to domestic affairs.

Could a Clinton presidency muster the knowledge, even-handedness, and perseverance required to see the peace process through to success?

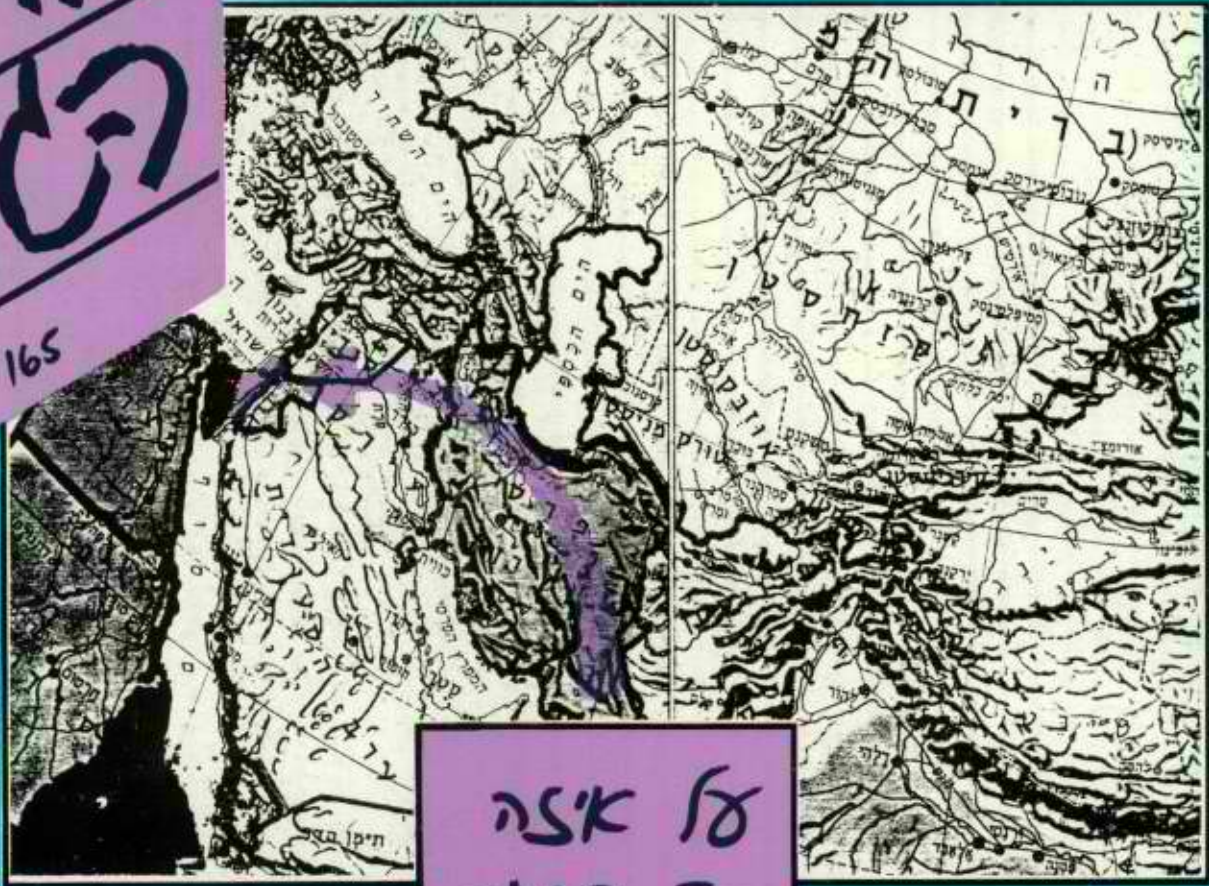
Whoever wins Nov. 3 must promptly affirm his determination to give peace in the Middle East high priority. Continued American involvement as a facilitating third party in the process will be vital.

Thursday, October 22, 1992

Clinton Bailey, a specialist in Palestinian affairs, is a visiting professor from Israel at Trinity College.

אתם האומן

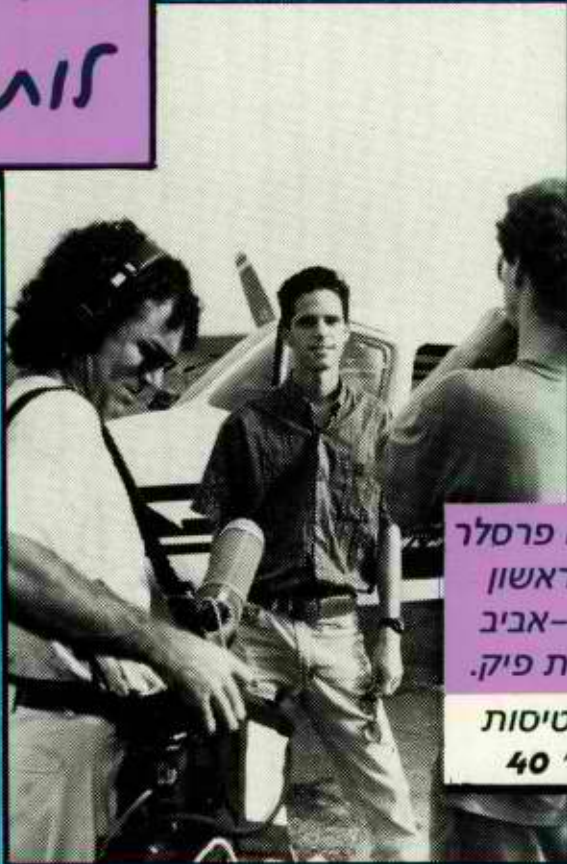
165

על איזה
סמך ציור
זוהר ?!

בכפר חרוב
הפריחו
משאלות
ל"שלום עם
הגולן".
מהמצוק
הקסום
התעופפו
הברכות
לשנה החדשה.
עוד צילום
עמ' 6

אלקנה פרסלר
טס ראשון
מתל-אביב
למנחת פיק.
זמני טיסות
עמ' 40

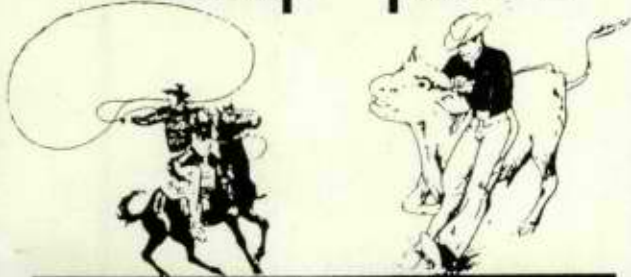
מסעדת הבוקרים

קיבוץ מרום גולן

טל. 06-960206 06-960111

מסעדה - פאב

בסגנון "קאנטרי"

שעות פתיחה:

כל יום (חוץ מיום ראשון) בין השעות 18.00-24.00 כולל יום שישי
טובת בין השעות 12.00-24.00

★ תפריט מגוון ★ בשרים ★ פלמנות ★ סלטים

★ בירה מהחבית ★ ארוחות עסקיות

מתקבלות הזמנות לערבים סגורים. פרטים טל. 06-960206

גבס

איטום ובידוד

איטום גגות, קירות, תפרים,
מחיצות ותקרות גבס

אין צורך להלבין את הגג

בידוד פוליאוריטן מוקצף

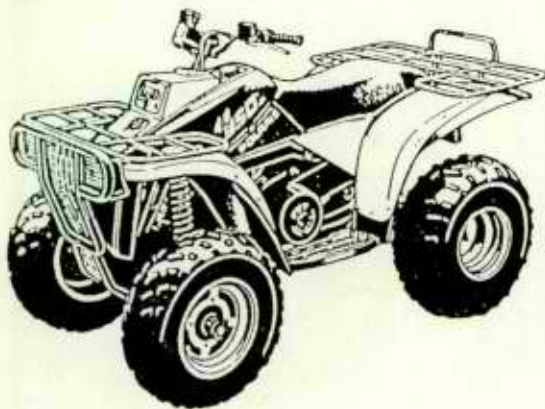
**נקיון
בפוליש**

עבודה מעולה באחריות מלאה
טל' בערב 06-763798 בצלאל

פולרים

טרקטורון אוטומטי תוצרת ארה"ב

לחקלאי ואיש השטח

פרטים: איל ארציאלי - טל': 02-941622

נאות הגולן

ד.ג. רמת הגולן

מיקוד 12460

טל. 763335

06-762046 ; 763520

מעמים שופל J.C.B

ברשותינו מעמים שופל J.C.B חדש

המבצע עבודות כמו:

- העמסת ופריקת חבילות חציר גדולות.
- כינוי זבל וניקוי החצרות מהרפתות.
- עבודות פיתוח דרכים, שבילים וניקוי שטחים.
- הספקת זבל רבת לשטחים חקלאיים.
- אשראי + מחירים נוחים
- שרות אמין ומהיר.
- נסה והיווכח.

ה ת ו כ ן

32-33

הבנת הנקרא

רות גפן דותן

ה ת ו כ ן

10-11

אלי מלכה

קריאת כיוון

ה ת ו כ ן

4-5

36-37

42

הקול

פתוח

ה ת ו כ ן

40-41

מידע

שוטר

ה ת ו כ ן

17-28

אחרית הכבשים

דודי בן עמי

ה ת ו כ ן

12-14

נפט ומצב רוח

דניאלה שאול

ה ת ו כ ן

6-9

דברים

קורים

ה ת ו כ ן

34-35

מבט לאחור

פנחס אביגור

ה ת ו כ ן

15-16

2 צילומים

והרבה כבוד

ה ת ו כ ן

38-39

תרבות

מקומית

ה ת ו כ ן

29-31

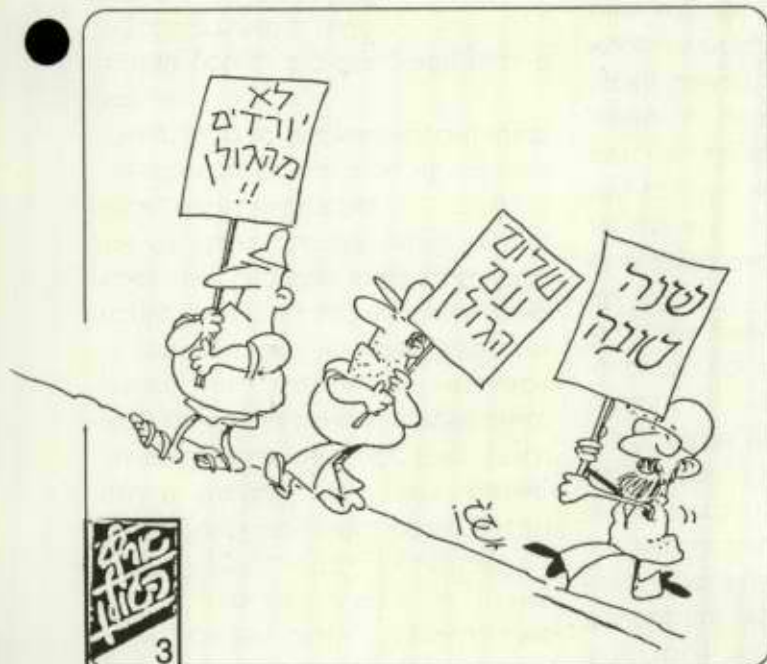
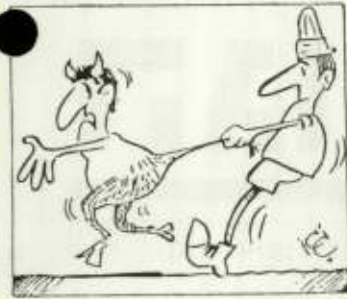
פני הפניאס

צביקה מעוז

גליון 165

י"א בחש"ר חשני"ג

8 באוקטובר 1992

עריכה וגרפיקה: דליה שפיגל.
 מערכת: מיקי גינו, יצחק וייצמן, גדעון ליכנה, דבורה מוי, אלי חומר.
 משתתפים: פנחס אביגור, יצחק אלי, אורנה אשד, חנה בן זכריה, דודי בן עמי, מיקי גינו, רות גפן-דותן, הרב שוקי הרשקוביץ, רותי ליס, צביקה מעוז, נחמה רושנסקי, דניאלה שאול, מובה שמורץ.
 קריקסורות: מיקי גינו. עיצוב השער: עפרה גורן.
 מו"ל: מועצה איזורית גולן, מועצה מקומית קצרין.
 סדר מחשב: זהבי ארושה.
 הדפסה: לפיד הגולן בע"מ, קצרין.
 כתובת המערכת: "ארץ הגולן" מועצה אזורית גולן, קצרין, מיקוד 12400.
 טלפון: 06-961026/8.

• אין המערכת אחראית לתוכן המודעות.

פולמוס הלכתי סביב מעמד הגולן

הרב יהושע הרשקוביץ

חברים וחברות יקרים השלום והברכה !
בימים האחרונים התנהל פולמוס הלכתי סביב
מעמדה של רמת הגולן.

אנו הסברנו באמצעי התקשורת השונים את
עמדתם של פוסקי ההלכה בכל הזמנים
הסבורים שהגולן הוא חלק מארץ ישראל וכך
עולה גם מפקס ההלכה של מועצת הרבנות
הראשית לישראל בנשיאות הרבנים הראשיים
הרב גורן והרב עובדיה יוסף וכן בפסקי הלכה
של הרבנים הראשיים דהיום.

לבקשת חברים רבים נסביר ממה הדברים
אמורים.

ראשית, שונים אנו מכל אומה וכל לשון וקיומו
של עם ישראל בא לידי ביטוי אך ורק בארץ
ישראל שהיא הארץ הנבחרת.

בין עם ישראל לבין ארץ ישראל יש יחסי
גומלין כאשר חיינו בארץ והלכנו בדרכי המוסר
והתורה היתה זו ארץ חלב ודבש, כאשר סטינו
מדרכנו והיה מצב של שנאת חינוס גלינו
מארצנו והארץ היתה שוממה. ואשר שבנו
אליה לאחר הגלות האחרונה והנוראה האירה
לנו הארץ פניה. ואגב הכל נכתב בצורה
הברורה והפשוטה בתנ"ך: "אם בחוקותי
תלכו ואת מצוותי תשמרו וישבתם
לבטח בארצכם." (במדבר כ"ב).

"ואם לא תשמעו לי... ואם
בחוקותי תמאטו... והשימותי את

הארץ ושממו עליה אויבכם היושבים בה
ואתכם אורה בגויים והריקותי אחריכם חרב
והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו לחורבה...

ובסיפור הזה היינו וחשנו על בשרנו את
גלות האחרונה ואכן כאשר שבנו לארצנו
מצאנוה שוממה מלאת ביצות. ועדות בי"ל
טענו שכאן שום דבר לא יצמח. ואילו חז"ל
אמרו שהשממה היתה גם לברכה כי שום
אומה לא קבעה כאן את מושבה, המקום
נשמר לנו, ומעולם לא היתה כאן ריבונות
אחרת (גם לא פלסטינאית).

ועכשיו מששבנו, אומר לנו הנביא יחזקאל
"ואתם הרי ישראל ענפיתם תשאו ופריכם
תתנו לעמי ישראל כי קרוב לבוא" ובתלמוד
אמר רבי אבא אין לך קץ מגולה מזה, וגם
את זאת אכן רואים איך הארץ ובפרט כאן
בגולן מאירה פניה לבניה ונותנת יבולה בעין
יפה.

אם כך מהי הארץ הזאת, היכן גבולותיה, מה
ההבדל בין עבר הירדן המערבי לעבר הירדן
המזרחי ?

תחילת הסיפור מופיע בספר בראשית כאשר
הקב"ה מבטיח לאברהם אבינו את ארץ
ישראל ובהבטחה נאמר: ביום ההוא כרת ה'
את אברהם ברית לאמר לזרעך נתתי את
הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול
נהר פרת (זהו הגבול הגאוגרפי העתידי). את
הקיני הפריזי את הקדמוני ואת הכנעני ואת

הרפאים... (בראשית ט"ו - יח-יט) הגדרה
אתנית של העמים היושבים בארץ.

לפי האמור גבולות הארץ המובטחת הם
גבולות רחבים. הלכה למעשה אנו מתייחסים
לגבולות בהם חיו בעבר וכן היום יהודים.
עקרה של ארץ ישראל הוא מקום המקדש,
ירושלים, שומרון וכי' שזה המקום בו בחר ה'
לשכן שמו שם, לבנות את בית המקדש, אנו
בגולן חיים בארץ ישראל ומחוייבים בכל
המצוות התלויות בארץ כמו תרומות
ומעשרות וכי'. משל למה הדבר דומה יש לנו
כהנים, לוויים ישראל, ולהם תפקידים שונים.
אבל כולם יהודים באותה מסגרת כל אחד
ותפקידיו כך בארץ ישראל יש אזורים שונים
אבל הכל ארץ ישראל.

עכשיו נחזור לעבר הירדן, לאזור שלנו, באופן
טבעי נכבש עבר הירדן המזרחי תחילה מפני
שזה המקום שדרכו נכנסו ושם אמר הקב"ה
החל רש את הארץ. ובמקום זה התיישבו בני
שבט ראובן וגד ולכאן לגולן נשלח חצי שבט
מנשה כדי ליצור חיבור משפחות ברור בין
העם היושב בין שתי גדות הירדן. כדי שלא
נטעה ונאמר מה אנו עושים בגולן אומרת לנו
התורה בספר דברים:

א. אתה זוכר את ההבטחה של ארץ הרפאים
דע לך "ויתר הגלעד וכל הבשן ממלכת עוג
נתתי לחצי שבט המנשה כל חבל ארנוב לכל
הבשן ההוא יקרא ארץ הרפאים, שהובטח
לאברהם אבינו. ויתרה מזו בו תהיה עיר
מקלט "ואת גולן בבשן למנשה (דברים ד'
מג'). ואגב התלמוד מתייחס לעבר הירדן
מבית ירח עד ים המלח כאן זה למעשה חלק
מן הגליל וכך יושב הגולן בצורה מאסיבית
בימי בית שני. ועל הארץ הזו אנו מצווים
לשמור, כי אם נאמר פיקוח נפש דוחה מצוות
ישוב ארץ ישראל איך בכלל באנו לכאן הלא
לשכנינו טענות על כל ארץ ישראל ותמיד ירצו
לגרש אותנו ותמיד נזדקק לצבא וכי' יש לנו
קיום בלא הארץ משל לאותם דגים שאמר
להם השועל צאו מהמים כי זה מקום מסוכן
יש רשתות של דייגים.

חברים, הגולן תמיד היה שערה הצפון מזרחי
של ארץ ישראל, תמיד שמרו ולחמו תושבי
הגולן למען עם ישראל וארץ ישראל - ראה
לוחמי גמלא.

על כן אנו תפילה לבורא עולם בימים אלו
בראש השנה ויום הכיפורים כאשר אומרים
אנו על המדינת בו יאמר איזו לחרב ואיזו
לשלום. שיהיה לנו שלום אמיתי שלום בארץ
שלמה עם עם שלם. שנה טובה !

נוער למען הגולן

נוער למען הגולן

נוער למען הגולן היא תנועה א-פוליטית שפועלת נגד החזרת הגולן. מטרתנו העקרונית הן להביא למודעות של בני נוער בארץ את המצב, להסביר ולשכנע נגד החזרת הגולן. אנו פונים לכל בני הנוער בכתות טי-י"ב שאיכפת להם, שמעוניינים לתרום, לעזור ולהשפיע להצטרף אלינו כי צריך לפעול לפני שיהיה מאוחר מידי! למעוניינים נא לפנות בטלפון אל עמיחי אנקר או ערן מאיר בטלפון 06-763800 (מהשעה 20:30). או בכתב אל אורי ליפשיץ, חיספין. ■

ניצול לרעה

נחמה רושנסקי / מושב יונתן

כתושבת רמת הגולן שהשתתפה בהפגנה שנערכה במוצאי שבת 12/9/92 בלוד, אני באה למחות על הניצול לרעה שנעשה על ידי גורמים מזוהים פוליטית עם מפלגות הימין,

ענני מבוכה

יצחק אלי

ראש המועצה האזורית מבואות החרמון

אנו תושבי המועצה האזורית מבואות החרמון, תושבי ישובי קו העימות, מחזיקים את ידכם במאבקכם על שמירת הריבונות הישראלית ברמת הגולן.

אנו פונים לראש הממשלה ושר הבטחון, מר יצחק רבין, להבהיר ובהקדם את ענני המבוכה וחוסר הוודאות שנוצרו בעקבות שיחות השלום המתקיימות בוויינטון ולהודיע חד משמעית על אי החזרת מטר מרובע אחד מאדמת רמת הגולן.

אנו, היודעים היטב את משמעותה של ישיבה על הגבול עם כל המשתמע מכך, מבינים לליבכם ושותפים אתכם לאורך כל הדרך.

אשר ניצלו את במת ההפגנה להבעת תמיכה במפלגותיהם.

אני תקווה שלהבא בימת ההפגנה תהיה מאורגנת בצורה שבעלי רשות הדיבור יהיו נציגים מקובלים על כל תושבי הגולן, ולא כל מי שמשגיג בידו דמקול...

מאחר והפגנת תושבי הגולן לא היתה בעלת אופי פוליטי וכללה בתוכה בעלי מגוון דעות פוליטיות, הרי שניצול זה פגע במטרה והפכה את המשותף לכל תושבי רמת הגולן, ולחלק גדול מהציבור בארץ, כהפגנה של מפלגות הימין, במקום הפגנה על קונוסוס לאומי.

אני תקווה שלהבא בימת ההפגנה תהיה מאורגנת בצורה שבעלי רשות הדיבור יהיו נציגים מקובלים על כל תושבי הגולן, ולא כל מי שמשגיג בידו דמקול.

בתקווה ל"שלום עם הגולן" לבטחונו ולבטחון כל העם בהווה ובעתיד. ■

ס

י

ר

ב

ד

בערב ראש השנה הפריחו מאות רבות של ילדים, ממצוק כפר חרוב, בלוגי הליום שסיימתם: "שלום עם הגולן".

פזיר ואבי שרון מן המועצה אשר הוציאו את הרעיון מן הכח אל הפועל ועמדו בלוח הזמנים הצפוף כפי שהבטיחו. ועתה מה עוד נותר? סככה למסתור מפני השמש הקופחת והגשם המרטיב, ואחרי שזו תוקם תהא השמחה מושלמת.

אבי ארנון / הלילה האליל

יפה דאהן

עובדת מצטיינת

כמיטב המסורת של המועצה האזורית גולן ובמעמד מיוחד של שר הפנים, אריה דרעי. נבחרה יפה דאהן, עובדת הגזברות - כעובדת המצטיינת לשנת תשנ"ב. ועדת השיפוט היתה מורכבת מעוזי מרדכי / יו"ר ועד העובדים, יצחק וויצמן / ס. ראש המועצה ושמאל בן צור / מזכיר המועצה אשר ישבו, בחנו והמליצו על המועמדת מתוך רשימת המועמדים שהוגשה לוועדה.

שתי סיבות

לשמחה ליוו את

כתיחת שנת הלימודים

תשנ"ב בבי"ס "דליות".

הסיבה הראשונה היא ההתחלה המוצלחת של השנה והפגישה המחודשת של המורים והתלמידים עם בית הספר.

הסיבה השניה לשמחה היא מגרש החניה המפואר אשר נחנך בבית הספר, ביום הראשון ללימודים. לשביעות רצונם ולבטיחותם של כל תלמידינו.

לפרוייקט מגרש החניה קדמו חבלי לידה ארוכים וקשים שכללו מכתבים, פגישות ובקשות. אבל, סוף טוב הכל טוב. ועתה זכינו למגרש מסודר ובטוח להפליא. עם תשעה מפרצי חניה לאוטובוסים ושלטים מאירי עיניים לנוחותם של המשתמשים.

יבואו על הברכה כל אלה אשר תרמו וליוו את ההקמה והבניה ובראשם יצחק וויצמן, חיה

מוזיאון עתיקות הגולן טל' 06-961350

פארק קצרין העתיקה טל' 06-962412

חול המועד סוכות תשנ"ג בפארק קצרין העתיקה

סוכה גדולה וכשרה למבקרים בפארק

בימים ג', ד', ה' - טז'-יח' בתשרי 13-15/10/92
דודי בן עמי - יסתת כלים מאבן צור בשימות קדומות.

בבית המלאכות העתיקות יודגמו טוויה, אריגה וקליעה.

בבית הבד המשוחזר יומחש תהליך הפקת שמן זית.

בימים ד', ה' - יתקיימו פעילויות נוספות:

מיקי ג'נו - יצייר קריקטורות של קהל המבקרים בין השעות 10:00-13:00 (בתשלום).

אלכסנדרה זייד - תספר סיפורים לכל המשפחה בצל האלון הזקן בשעה 11:00 ובשעה 13:00.

פעילות ערב: ביום ה' בשעה 20:30 במוזיאון עתיקות הגולן: תוף, חליל, סנטור וסיפור -

מופע קאמרי של סיפורי עמים למבוגרים על אהבת אמת וידידות נצח.

בהשתתפות: יוסף המספר, יעקב לב שמח (סנטור ותוף פרסי), אמיר שחטר (חליל ניי פרסי).

כרטיסים במחיר 20 ש"ח בקופת המוזיאון.

פארק קצרין העתיקה - כפר מתקופת התלמוד, בית כנסת ובית מגורים משוחזר ומרוהט בסגנון העבר.

במוזיאון עתיקות הגולן - מוצגים מכל הגולן וחזיון אורקולי: "סיפורה של גמלא".

כרטיס כניסה משולב לפארק קצרין ולמוזיאון.

לתושבי הגולן ההשתתפות בפעילויות כרוכה בתשלום.

שעות ביקור: א'-ה' 08:00-17:00, ימי ו' וערבי חג 08:00-14:00, שבתות וחגים 10:00-16:00.

ק ו ר י ס

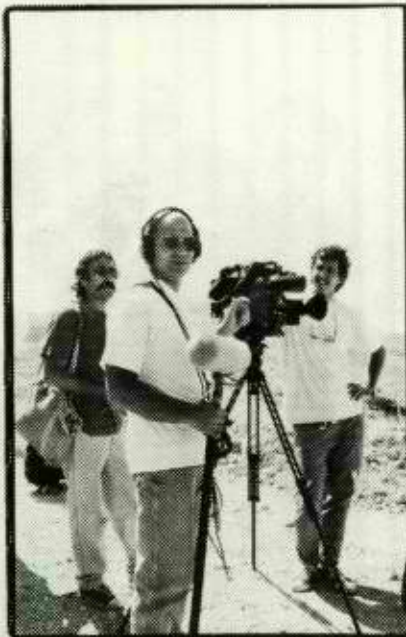
אותנו מן האדמה ומן הסביבה הזאת, שבה בכל עץ יש מן האדם, ובכל אדם מן העץ. עשרים וחמש שנה חלפו. חלק מענפינו נגדע ואנו משמרים את זכרם.

חלק מענפינו נשבר והלך למחוזות אחרים ועם זאת, רב הנותר. בין ענפיו החזקים של העץ, נבנה קן חס ומרופד, להמון גוזלים צעירים ורכים.

עשרים וחמש שנה הם פסיק, אל מול מרחבי הזמן שעבר על הטבע מסביב, והלוואי ופסיק זה, יהפוך לשורה ארוכה ארוכה של מילים.

במרום גולן - הפיקו ספר מהודר, המסכם 25 שנות תקומה. אספו, כתבו וערכו את החומר: עתליה ויינר ופולה קבלו. הספר כולל מקבצים מעלון הקיבוץ "עלי גולן".

המעוניינים לרכוש יכולים לפנות למזכירות הקיבוץ. ■

"אלה הפקות" - צוות הצילום של קיבוץ אלרום לא מפספס. הרבה סרטים הם עושים כאן, צילומי שטח וסטודיו. תעוד מלא. הפתעה מקצועית.

כבוד הנשיא

אני חרד!

נשאי הנאומים בביקורו של נשיא המדינה בגולן היו רבים, את אלוני הבשן יצג דרור בן-חיים / מרכז המשק שאמר בין השאר:

אני חרד לתהליך ההולך ומתפשט בעם. אני שהולך בדרכי מנהיג האומה וקריאתו "קומו ליישב את הנגב" ו"נגב" בקריאתו לא היה רק חבל ארץ בלבד "נגב" הוא מקום שמש בו לא דרכה רגל אדם, אני מוצא היום את עצמי כשוטה ההולך לפני מנהיגות חסרת עמוד שידרה שניטלה ממנה ההבנה לכוחה של ההתיישבות - לכוחו של ישוב.

אני חרד כי הסכם שלום תמורת "סנטימטרים בודדים" הוא תחילתו של סימפוטום, הוא הכרה בכך ששטחים שניכבשו אינם בחזקתנו לעד אלא ניתנים למשא ומתן, עד לאן? קצרין, טבריה, חיפה! ?

אני חרד כי איני יודע באיזה פרמטר נמדד היום "צורך" בישוב? על פי אורך קנה הרובה של האויב? אורך התותח? דיוק הטיל הבליסטי? אני חרד כי "סנטימטרים בודדים" היום זה אני! זה ביתי! ויותר מכך אני חרד למחר. ■

מרכז אמנויות הגולן

תערוכה ביקב

נפתחה תערוכה קבוצתית של אמני הגולן בנושא: נופים בגולן

התערוכה מתקיימת בגלריית "יין בשבילי האמנות" שביקבי רמת-הגולן בקצרין.

מציגים ציוריהם: לבנה שיאון, אריאלה בן-חורין, תמי סלילת, ציפי רפפורט, אורה בר-חי, יפעת פלד, אסנת רוטמן, תמר סורקין, דפנה מאור.

מדריך צמוד, מורה ואוצר התערוכה: יוסי אשר. ■

ספר

הצד המואר של ההר קטע פתיחה

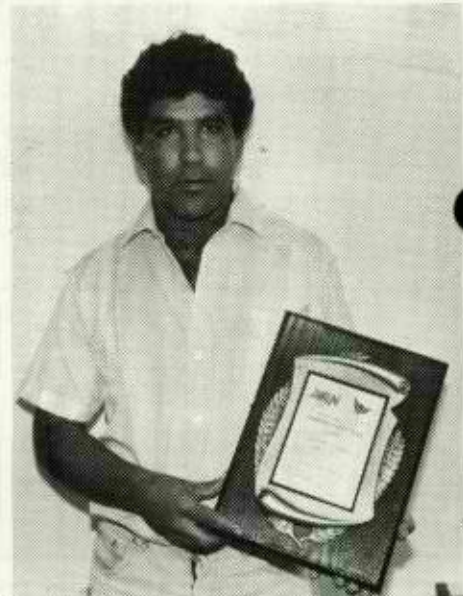
מרום גולן - קיבוץ שנוגד מתוך מלחמה קצרה, אפופת תהילה, אל תוך תקופה גועשת ומרובת סערות.

כמו עץ שניטע ומכה שורשיו לאט לאט, אך עמוק, אל תוך אבני הבולת השחורות. ובתוך כל הטבע הפראי, בין הרי הגעש, בערוב הצבעים הזה - לוכן החרמון, שחור הסלעים, ירוק החורש וצהוב הקוצים - בתוך כל זאת, האדם.

האדם, כשמו עץ האלון והארז, צומח אט אט בלהט הקיץ ובסערות החורף, כמו קורא תגר על פגעי הזמן ומצמיח אילנות חדשים ורכים.

האדם, כמו הדובדבן והתפוח לסוגיהם השונים, מהם מתוקים ומהם חמצמצים, וכולם ככלות הכל, נותנים פריים.

והאדם הזה הוא אתה, והאדם הזה הוא אני, והאדם הזה הוא אנחנו - שחיים כאן ובונים כאן את ביתנו לאורך השנים, לעומק הסלעים ומרחיבים את גזעינו, ומעבים את שורשינו, עד כדי כך, שאם יעלה עלינו ביום מן הימים הכורת, כמעט יהיה זה בלתי אפשרי לנתק

אורי דורמן / קידמת צבי, נבחר לאיש השנה בחקלאות של "משוב". מזה 4 שנים, משמש כמנהל היחידה למחקר ופיתוח. בתקופה זו, ובזכות ניהולו המוצלח, חקלאי האזור הצליחו לגדל גידולים חדשים כגון ירקות, פרחים ומטעים באיכות ובכמות הראויים לשבח, ולהגיע להישגים מקצועיים וכלכליים מרשימים ביותר.

להשכרה

קוטג' 3 חדרים + מרפסת + גינה ברח' ג'ילבון.

לפרטים טלפון

03-5231704

סיגלית דגני פיש.

ד ב ר י ס

פתיחת בית אמונים

באזור התעשייה קצרין

המועצה האזורית והחטיבה להתיישבות בסוכנות משפצים מבנה תעשייה ל-10 סדנאות בגדלים שונים, באזור התעשייה בקצרין. המטרות: מתן שטחי עבודה, הקמת גלריה לתערוכות מתחלפות, בקורי תיירים בבית האמונים, יצירת פעילות לאמונים (סדנאות, הרצאות, סרטים וכו') וכן סדנאות עבודה לציבור. סוגי האומנויות שיתקבלו: אומנות פלסטית, אומנות שמושית, עיצוב, גרפיקה וכדו'. הסדנאות בגדלים שונים (14-39 מ"ר). המחיר 7.00 ש"ח למ"ר לחודש, צמוד לריד. המעוניינים יפנו להגר פלד במועצה אזורית גולן. טל' 8-961026. ■

נשיא המדינה, מר חיים הרצוג
בבקריו בכפר חרוז לצידו יהודה וולמן
ראש המועצה האזורית גולן ודגנית.

אמני הגולן פעילות מתרחבת ומסתעפת

קבוצת אמני ואמניות (במיוחד) הגולן התגבשה מאד השנה, הרחיבה אופקיה ויצאה בשלהי יולי לשני ימי ציור בנופי דרום הגולן והכנרת, בהדרכתו הטובה של יוסי אשר. המבצע, שקצת נראה דמיוני בתחילה, היה הצלחה עצומה מה שגרם למשתתפים לבקש המשך עבודה בהדרכת יוסי בשנה שנפתחת עתה. לכן, הוחלט לקיים השנה קורס ציור שיערך אחת לחודש, מספר שעות ברציפות בכל פגישה. עקב המוניטין הרבים שיצאו ליוסי אשר בארץ, מומלץ גם לאמונים שעובדים עצמאית כבר שנים רבות, להיות שותפים בחוג זה. תערוכת ציורי נופי הגולן בידי אמני הגולן תוצג בגלרית יקבי הגולן בקצרין. כדאי לגשת ולראות. ■

שיח ראשונים במרום גולן

ביום חגיגת 25 שנים למרום גולן התקיים במועדון שיח ראשונים - נאספו שם: איתן סט, יחיאל אדמוני, מאיר שמיר, מיתר שינמן, הדסה צמרת, שלמה רוטשילד, אסף קוטף, מושיק גורליק, אורי מאיר, אמיתי שלם, איתן לוי, עוזי גדור, פיחוטקה, צורי, עדני מינרט, אלישע ילין, ציפיקה הראל, דודי, אבנר זילבר, שמשון ולנר, שמוליק מנדל, אלי זיו, סמי בר לב וחברים מיישובי הגולן. כל זאת בהנחיית יהודה הראל. המפגש שיצר תחושת "אחוות לוחמים" נמשך 6 שעות וסימן בהחלט את ראשית הדרך. מעין תולדות גולן בשידור חי. בסיומו של המפגש קיים קיבוץ מרום גולן את טכס ה-25 במעמד נשיא המדינה מר חיים הרצוג.

בטכס הוקיר הקיבוץ את האנשים שתרומתם היתה משמעותית ורבת חשיבות לראשית ההתיישבות בקיבוץ ובגולן והם: יגאל אלון ז"ל, רב אלוף דוד אלעזר ז"ל, ישראל גלילי ז"ל, אלוף דן לנר ז"ל, יחיאל אדמוני, יעקב אשכול, רפאל בן יהודה, זלמן יהודאי, הדסה צמרת, מאיר שמיר. בהמשך הערב הוקרן סרט שהופק על-ידי הקיבוץ. ■

מליון ש"ח

השקיעה מועצת גולן בהכנת בתי הספר לשנה החדשה

שנת הלימודים בגולן נפתחה בצורה מרשימה הודות לצוותי ההוראה הנפלאים, שהכינו את מערכת החינוך בצורה הטובה ביותר. בקיץ זה השקיעה המועצה האזורית בהכנת בתי הספר כמליון ש"ח - בשיפוצים, ריהוט, מעבדות, מחשבים, בהכשרת מגרשי חניה, מתקנים ועוד. בהזדמנות זאת מאחלים הצלחה למנהלים החדשים: עזרא דנבוס מ"נופי גולן", שושנה נקאש מבית הספר "גולן" בחספין, יהודית זרחי מ"מצפור", סולי ילין מ"אביטל", למנהל בית הספר "הצבי" בקשת, דליה גל מ"דליות", יעקב מהישיבה התיכונית. וכמוכן לכל העוסקים במלאכת החינוך. ■

2 מליון ש"ח לגולן

בשעה טובה ואחרי מאבק קשה, חתם שר האוצר על הבקשה להעביר 5 מליון ש"ח לחטיבה להתיישבות. מזה יועברו כ-2 מליון ש"ח לגולן. ■

חברות הזמר בגולן

חברות הזמר בגולן מצפות להתרענן ולקלוט כוחות מחדשים. בבני יהודה ובמרום גולן הן מתכנסות בקביעות ומעשירות כל ארוע בגולן בשירה איכותית. המעוניינים להצטרף (בעיקר גברים) - יפנו לטובה שטורף במתני"ס גולן. ■

✓ לחכירה

פורד קורטינה סטיישן
אוטומטי, שנת 81 עם רק 140
אלף ק"מ + מזגן. במצב טוב.
לפרטים טל' 06-921876.

✓ לחכירה

טרקטורון סוזוקי 91
במצב מצויין
גם אופני כושר
טל' 06-763336 משפחת צבי

ק ו ר י ס

אולפן מוסיקה חמורת למבוגרים

בעקבות פניות רבות של תושבים ברצוננו לנסות להקים תזמורת מבוגרים. כל מי שמגן או שנגן בעבר בכל כלי שהוא, מוזמן להצטרף. המעוניינים יפנו בכתב או טלפונית לאולפן למוסיקה, במועצה אזורית גולן, לדניאל או פנינה. ■

בית מרקחת בקצרין

בית מרקחת ראשון נפתח במרכז המסחרי בקצרין. בית המרקחת נקרא "עמק פארם" והוא נפתח על-ידי רונית וחיים זילברמן בעלי בתי מרקחת במגדל העמק. אנו מאחלים להם הצלחה רבה. ■

"מי-עדן" מפעל תיירותי

מפעל "מי עדן" שהשתלב בתוכניות התיירות של קצרין בדרך להפיכתו למפעל ואתר תיירותי. לאחר שחנכו שם מסלול ביקור, עובדים עכשיו על עבודות הפיתוח סביבתיות (נגון, ריצוף, בניית אמפי קטן ועוד). בקרוב יכשירו מרכז מבקרים וטעימות. כבר היום מהווה הביקור במפעל חוויה מרשימה המאפשרת הצצה בכל תהליך היצור של "השמפניה של הטבע". בעתיד ישתלב המפעל בפרויקט פארק המים והיין. ■

התפתחות בחממה הטכנולוגית

שלושה פרויקטים חדשים נוספו לחממה הטכנולוגית בקצרין. כך יתווספו לחממה עוד

12 מפתחים שהם עוד 12 משפחות לגולן. בכך יגיע מספר המועסקים בחממה ל-45. כתת הכשרה שנפתחה בחממה נותנת יתרון בהשתלמות בעברית, אנגלית וניהול עסקים למדענים שמקבלים מושגי יסוד בכלכלה מערבית מעבר לפיתוח הטכנולוגי שלהם. ■

מפקד העורף אישר אולפן

לשידורי חידום בקצרין

מפקד פיקוד העורף, האלוף זאב ליבנה, ביקר ביום חמישי 1/10/92 במועצה המקומית קצרין ושמע סקירה על הערכות המועצה לזמן חירום.

האלוף נענה לבקשת המועצה ואישר תקציב מיוחד להקמת אולפן טלוויזיה, שישדר בזמן חירום לכל בית בקצרין.

בשלב ראשון ישודר מקומון ידיעות אלקטרוני, דוגמת הטלסקסט. ■

המרכז הטכנולוגי המכללה האזורית עמק הירדן נמשכת ההרשמה - קורסים בשנה"ל תשנ"ג 92/93

• מחשבים ומערכות מידע • תקשורת מחשבים ומאגרי מידע • תכנות מבני בשפת פסקל • תכנות בשפת C. • הכרת המחשב • מערכת הפעלה MS-DOS • גליון אלקטרוני קוואטרו פרו • מתחילים / מתקדמים • מעבד תמלילים קיוטקס QTEXT • הכרת המחשב לגיל הזהב • סרסוס ממוחשב • מג'יק 11 למשתמשים	✓ נוער שוחר מדע • קורסים לילדים ונוער • גילאי ה'-ח'	• מינהל בכיר • מימון וניהול פיננסי • תמחיר תקציב ובקרה • שיווק מתקדם
• מינהל תעשייתי עסקי • ניהול השיווק • ניהול הייצור • ניהול סכני ומערך אחזקה • ניהול מערכות מחסן • ניהול עבודה בתעשייה • עיצוב תעשייתי • אבסחת איכות בסיסית/מתקדמת	✓ הנדסאים (מה"ט) ✓ מכינה קדם הנדסאים ✓ מגמת ניהול ושיווק	• הנהלת חשבונות • הנהלת חשבונות סוג 1-2-3 • הנהלת חשבונות מדופלמים • חשבונאי בכיר • יועצי מס • חשבי שכר
• מינהל תעשייתי עסקי • ניהול השיווק • ניהול הייצור • ניהול סכני ומערך אחזקה • ניהול מערכות מחסן • ניהול עבודה בתעשייה • עיצוב תעשייתי • אבסחת איכות בסיסית/מתקדמת	✓ מזכירות ✓ מזכירות משרד ממוחשב	• מינהל עסקים • מינהל עסקים וניהול כללי (דו שנתי) • שיווק ומזכירות • פרסום פרסומת ויחסי ציבור • ניהול וארגון קהילה • ניהול משאבי אנוש וכח אדם • יזמות וניהול עסקים קטנים
• השתלמויות בשיתוף המי"ל (מרכז ישראלי לניהול)	✓ תפועל לינה ✓ כפרית ואתרי נופש	• קידום אישי - הכנה לפטיכומטרי

פרטים והרשמה: צמח, ד.נ. עמק הירדן 16123 טל. 767050/1 ; 06-767661/6

תיקון והתנצלות למשתתפי המופע ששמים לא הוזכר בארץ הגולן.

• כרמית תדור / בני יהודה • דיאנה רפלוסון / נאות גולן • רייסמן איילת / נאות גולן • עמר ענבל / אודם • מיטל צדוק / אודם • שרי אורן / חספין.

משתתפי שיר שבת

• רינה בר גורן / קצרין • קרן לוין / אלרום • יונה בנימין / עין זיוון • תקוה עורי / מרום גולן • ענת פליישר / אורסל • ג'וד נקש / אורסל • צביקה נבו / רמת מגשימים • בני היימן / מרום גולן • שלומית ממסי / אלרום • גלית שפרינגוט / יונתן • אוסנת יעקבי / יונתן • אליעזר רושינסקי / יונתן.

כמו כן נפלו טעויות בפרסום 2 שמות:
• עינב רוזנפלד • מלר חבי • שמוליק לוסגרסון.
• תודה גדולה לניסים שאול ועובדי פארק קצרין.

אלי מלכה

אני בסך הכל מוביל דרך שנקבעת על ידי נציגי הישובים ב"ועד ישובי הגולן" ולא נקבעת על ידי. אני צריך לארגן, שהדרך הזו תעבוד. - לכן אני מציע ומבקש מאנשים בתוך הגולן, החושבים שאפשר לתכנס מרמפי כזה או אחר על העניין. לא כאן. לא במאבק הזה. המאבק הזה הוא גדול מדי - הוא חשוב מדי. הוא בדמינו, בנפשנו ולא בזה המקום לשחק משחקי יוקרה כדי לקדם עניינים פוליטיים ואחרים.

התשתית והיסודות לעצם הקמת מדינת היהודים - מתערערת! לכן אני חושב שזה המסר הגדול והחשוב שאנחנו צריכים להעביר. כמוכן שליד זה צריך לדבר על בטחון, ועל מקורות המים, ועל הקשר ההסטורי-דתי, אבל הנושא המרכזי הוא ההתיישבות. כי לנושא הבטחון יגידו - יש פתרונות ובנושא המים אפשר להגיד שישנם חוזים אבל לערער את ערך ההתיישבות - אי אפשר. לא בהסכם ולא בשום חוזה. גם לא בזה שיגידו לנו שאנחנו הגשר לשלום. ושעשינו את הדבר הטוב ביותר לעם ישראל.

לא לסגת מרמת הגולן.

כדי להצליח במאבק הזה, צריך לעשות אותו נכון. עם מינימום שגיאות, ולכן גודל האחריות הוא עצום.

אני חושב שהנושא המרכזי, שעליו אנחנו צריכים לטעון זו ההתיישבות בגולן. ההתיישבות, מאז תחילת הציונות, היא הבסיס והיסוד להקמת מדינת ישראל. ישראל הוקמה על בסיס ההתיישבות וכך נקבעו גבולותיה. - ואם מה שקרה בימית יקרה גם ברמת הגולן - כלומר אחרי 25 שנות התיישבות - יהיה כאן פינוי של ישוב או פגיעה בריבונות הישראלית - אז, כל

הדברים הרשומים בכתבה זו - באו כתשובות לשאלות של דליה שפיגל.

אני חושב ובטוח, שאם ננהל מאבק שקול, נכון ותקיף - נצליח להשפיע על מקבלי ההחלטות. כי אם אכן ישנו קונצנזוס בעם, כפי שהרגשנו במשך 25 שנה - ואם נכון שהטיעונים שלנו על חשיבות ההתיישבות בגולן: הבטחון, מקורות המים, וכל טיעוני ההסברה - נכונים. אנחנו נצליח לגרום לזה, שהלחץ מהעם, מהשטח, יגרום למקבלי ההחלטות

ש ב ס משרת עכשיו מטרה אחרת ש ב ס משרת איש אחר - הוא לא משרת את רמת הגולן.

לכן אני לא בונה את המאבק
שלנו על ש ב ס.

הקמת ההתיישבות בגולן. היתה על פי החלטת ממשלה ולא בהתנגבות יחידים. ההתיישבות פה הוקמה בכדי לעצב את גבולות מדינת ישראל היום אי אפשר להפר את זה!

רוב תושבי הגולן - בעד מאבק. היו כמה החלטות מליאה, שם התקבל הנוסח: "כל ישובי הגולן מתאחדים למאבק ולשמירה על ריבונות ישראל בכל רמת הגולן".

אם עד לפני חודש - ועד ישובי הגולן התעסק בהסברה, בהכנת תשתית, בהפקת חוברות, בהכנת סרט, בארגון העצרת, . . . הרי שלאחרונה, אנחנו נאלצים לעבור למאבק אגריסיבי. מאבק בשטח - ואני בכוונה אומר מאבק. כי זה מאבק על דעת הקהל, זה מאבק לשנות. להסיט את הכיוון שרביץ הולך בו - משום שלפי דעתנו רביץ טועה. ואנחנו חייבים להחזיר אותו למסלול. כדי להשיג זאת - אנחנו, בתוך הגולן, חייבים להיות מלוכדים.

נכון שיש אנשים בודדים, שחושבים שהדרך אינה נכונה, והם מנסים להקים קבוצה כזאת או קבוצה אחרת . . .

ביום שאנחנו בתוך הגולן - נתפצל. ביום שאנחנו - בתוך הגולן - נאבד את הדרך ואת שתוף הפעולה - נפסיד את דעת הקהל. אנחנו לא יכולים להשאיר את המאבק רק לאופוזיציה או רק לגוש הימין - הגולן הוא של כל העם. הוא א-פוליטי. מי שהתחיל את ההתיישבות בו, זו מפלגת העבודה ואסור לאבד אותה.

אם המטרה שלנו ברורה ומוסכמת: שמירה על ריבונות ישראל בכל רמת הגולן - צריך לשבת ולגבש את הדרך. לפעמים הדרך לא מקובלת על כולם. יש כאלה שמתנגדים להפגנה, ויש כאלה שמתנגדים לעצומה, ויש

בכל מקרה, אני מתחייב שאם יגמר תהליך השלום ויסתבר שמדובר על סנטימטרים. אצלי בחצר. ו מ"ד בריבונות סורית.

אני חושב שהסורים מדברים על כל הגולן ואנחנו צריכים לדבר על כל הגולן בריבונות ישראלית - על-פי חוק הגולן, ללא ויתור על אף מילימטר.

בתוך הגולן, יש הרבה אנשים שלקחו על עצמם את האחריות לפעול - אותם צריך לברך. ויש כאלה שחושבים שהם יתפסו טרמפ על המאבק, כדי לקדם את עניינם הפוליטי, התקשורתי או כל עניין אחר.

אלה החושבים שהדרך לא נכונה - יש הנהלת ועד, יש מליאת ישובים. זה המקום שבו כל אחד יכול להביע את דעתו.

אחרי שקובעים את הדרך, כולם חייבים להתאחד סביב המאבק. וזה לא חשוב אם אלי מלכה מוזהה עם הימין או עם השמאל.

אני בסך הכל מוביל דרך שנקבעת על ידי נציגי הישובים "ועד ישובי הגולן" ולא נקבעת על ידי.

אני צריך לארגן, שהדרך הזו תעבוד. - לכן אני מציע ומבקש מאנשים בתוך הגולן, שחושבים שאולי אפשר לתפוס טרמפ כזה או אחר על העניין. לא כאן. לא במאבק הזה. המאבק הזה הוא גדול מדי - הוא חשוב מדי. הוא בדמינו, בנפשינו ולא פה המקום לשחק משחקי יוקרה כדי לקדם עניינים פוליטיים ואחרים.

הקמת ההתיישבות בגולן, נועדה לעת שלום ולא לשמש כקלף מיקוח לעת מו"מ.

מדינה נורמאלית אינה יכולה ואינה רשאית לפרק התיישבות בת 25 שנים ולטרנספר תושבים. לכן קו הגבול הקיים הינו סופי ואין לנהל עליו מו"מ.

תושבי רמת הגולן עלו להתיישב - כל אחד מתוך שיקוליו הוא. אחד עלה כי הוא רצה לגור במושב. אחד רצה לחיות בקיבוץ והצטרף לגרעין נחל, אחר עלה כי הוא האמין אדיאולוגית שצריך לשבת פה. ואחד כמוני עלה כי היתה זהות אינטרסים בין מה שהממשלה רצתה ובין מה שאני רציתי. פתחתי את העתון, ראיתי שברמת הגולן (בפרסום ממשלתי) קולטים משפחות. רציתי רמת הגולן. רציתי ישוב הגעתי.

אי אפשר להפר עכשיו את העניין.

הם פנו - אני הסכמתי.

התחברו שני האינטרסים.

זהו. ■

כאלה שחושבים שצריך להקים סוכת שלום ולהביא את עם ישראל לבקר בה.

אנחנו קיימים כדי לפעול בכל המישורים. ואם צריך לשתף פעולה עם "ישראל אחת" כי זו תנועה גדולה שמאגדת בתוכה את כל המפלגות שלא בקואליציה - אז נשתף פעולה. כמובן שצריך לפעול במקביל עם תנועת ה"עבודה" ועם כל גוף אחר או אזור במדינת ישראל שמוכן לפעול למען שמירת הריבונות הישראלית בגולן.

ככל שנצליח לתאם את הפעילויות, לשלב אותן אחת בשניה, מפעם לפעם לבקש מגוף זה או אחר, לעמוד בצד, לא להפריע - נצליח. אם נחליט למשל, שאנחנו לא הולכים עם גוש הימין - אז איבדנו גוש גדול. ואנחנו לא מתחברים לשום גוף פוליטי - אלא רק לפעילות שלו.

אין לי ספק שלא התקבלה בממשלה אף החלטה לגבי רמת הגולן. יש כיוון מאוד לא טוב. כיוון מאוד לא רצוי לנו. אם נפעל עכשיו נצליח להחזיר חזרה את רמת הגולן למעמד שהיה לה כל הזמן. ולהחזיר את רבין והממשלה למסלול.

מאחר ולא התקבלה החלטה, עכשיו זה הזמן לפעול, להשפיע, ולפי דעתי גם לשנות.

אני לא חושב שיש דמיון או קשר בין המו"מ עם מצרים למו"מ עם סוריה. אין דמיון או קשר בין המצרים לבין מי שעמד בראשם לבין הסורים ומי שעומד בראשם.

הדיבורים של רבין על סנטימטרים - זה בלוף.

הסורים לא מדברים לא על סנטימטרים ולא על מילימטרים - הם מדברים על כל הגולן. הטקטיקה של רבין ויועציו, זה להתחיל בסנטימטרים, לעבור לקילומטרים. להפסיק לדבר על התיישבות ובפעם האחרונה הוא דיבר על "הנכסים האסטרטגיים שאפשר לשמור במידת האפשר".

נפט

להפקה מיידית, בהם אין צפויים קשיי רישוי מיוחדים: הר רם, הר ורדה/כרמים, אודס, בראון, ריחניה, סינדיאן.

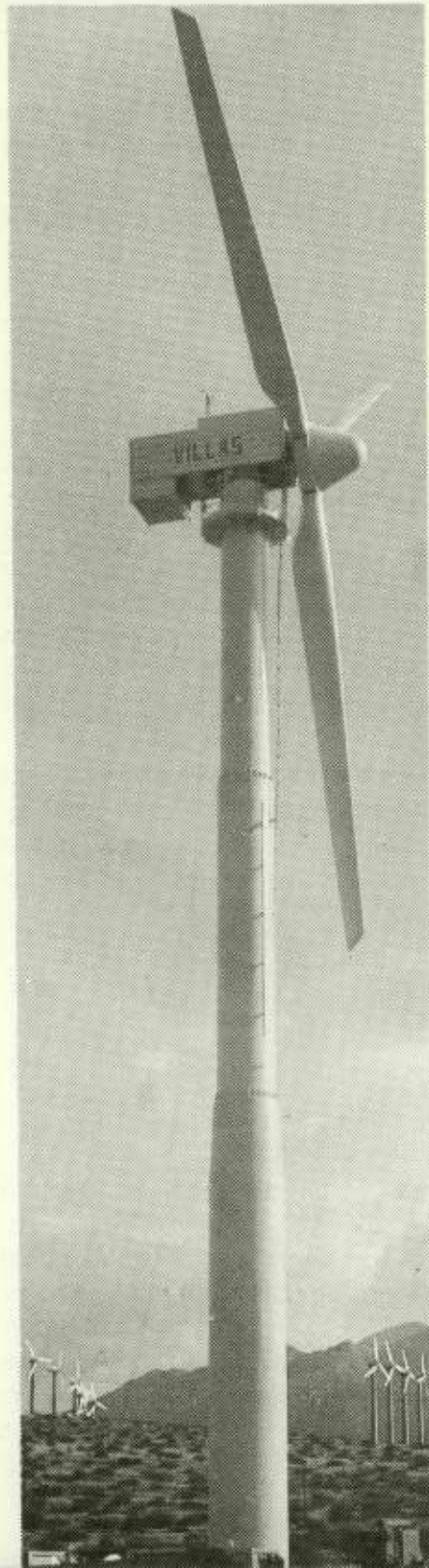
אבל בעצם, הרי אין נפט בגולן, אפילו לא קצת. ולמרות זאת - כל מה שנאמר עד כאן נכון...

נכון, למעט שמו של מקור האנרגיה. אם נחליף את המלה "נפט" בכל מקום בו היא מופיעה במלה "רוח", את המלה "באר" ב"טורבינה" ואת המלה "קידוח" ב"הקמה", יחזור המאמר וישקף נאמנה את מציאות הגולן.

למה ההטעיה במינוחים? - מפאת הסינוור המאגי שיש במלה "נפט".

ומפאת כמיהתנו הנואשת, שסוף סוף, ימצא כאן כבר איזשהו אוצר טבע. משהו שמקורותיו אינסופיים, ואתה מכניס אותו למכונה מצידה האחד, ומצידה השני נשפך ונשפך ונשפך - כסף! איזו השקעה נטולת סיכונים, בלי צורך בידיים עובדות, בלי קרבות על צינורות שיווק, שתחזיר את עצמה תוך מקסימום חמש שנים, ושההכנסה לכיס האישי שלך תהיה בטוחה, קבועה, צמודת דולרים ולהרבה הרבה זמן.

הכנסה בטוחה, צמודה, ללא סיכונים - איפה יש חיה כזו - בגולן ידידי, ממש מתחת לאף הפרטי שלך! ←

מ ר ב צ י נפט
בכמויות מסחריות
התגלו לפני
כעשר שנים
במזרח
הגולן, מתל-פרס
בדרומו ועד
החרמון בצפונו.

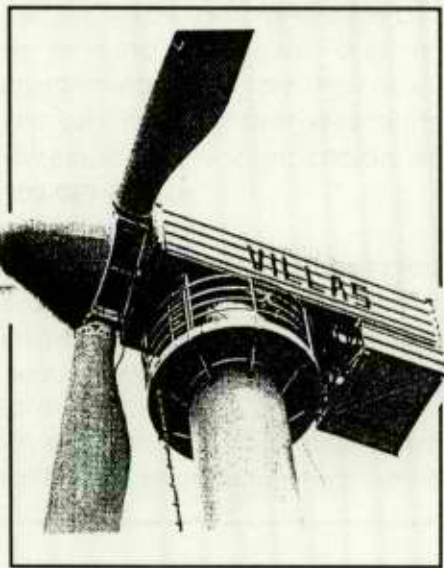
דניאלה שאול

באר נסיונית באזור אלוני הבשן כבר מספקת לחברת החשמל מזה שבע שנים אנרגיה בסך 130,000 קוואט"ש בשנה, בהיקף הכנסה של כ-10,000 \$ בשנה.

באוקטובר 92 יכנסו עשר בארות גדולות יותר, בתל עסניה במזרח הגולן, לתפוקה מסחרית. אלה יעבירו לרשת החשמל הארצית 15,000,000 קוואט"ש בשנה, משמע יכסו את צריכת החשמל הביתית של 5000 בתי אב או 20,000 נפש. במקביל, ייקדחו מאות בארות בעמק הבכא, ויוקם כאן מפעל לייצור מגדלים וציוד קידוח.

המועצה האזורית גולן, יחד עם משרד האנרגיה, השלימו היום מחקר מקיף אודות פוטנציאל הנפט בגולן. לאור הממצאים האופטימיים מאד סומנו במזרח הגולן ששה אתרים נבחרים

ומיצב הרוח

**רגע רגע! ומה עם
תושבי הגולן? אנחנו
נשרפים כאן עשרים
וחמש שנים ועכשיו
יבואו כל מיני
אמריקאים וסקנדינבים
לקחת את אוצרות
הטבע היחיד שיש
לנו??!**

(השאר: 30% מדינה והלוואות).
"החברה לפיתוח הגולן", יוזמת הרעיון ומייצגת את המועצה בתחום אנרגיית הרוח, מציעה לתושבי הגולן להכנס להשקעות פרטיות בהון העצמי, עד סך כולל של \$ 500,000 ממנו, מול משקיע חיצוני גדול אחד.

משמע - איגוד בעלי מניות שהינם תושבי הגולן והם בעלים על רבע מחוות הטורבינות שתוקם.

האם כל אחד מתוכנו יכול להשקיע ולהרוויח בחוות סינדיאן? כן, כל מי שהינו תושב המועצה האזורית גולן או קצרין. הסכום המינימלי להשקעה יקבע ויפורסם בין המעוניינים. מה יש בסינדיאן שמבטיח הכנסות של ממש?

תל סינדיאן, מזרחית מעט למושב קשת, הינו מהמבטיחים באתרי הרוח במדינה (כשהגולן, ככלל, הוא הטוב שבאזורי הארץ להפקת אנרגיית רוח).

בתכניות המתאר הוא מוגדר כ"מרחב פתוח", אין בו עצים, הקרקע בעלת אופי בזלתי ומכוסה בצומח עשבוני.

מדידות הרוח בסינדיאן מתנהלות ברציפות מאז שנת 1988 וממצאיהן מעידים על ממוצע שנתי של 8.5 מ/ש, שהינו גבוה ב-18% מזה שהתקבל באלוני הבשן. תאורטית אומר הדבר תכולת אנרגיה גבוהה ב-65% מזו המופקת בטורבינה הנסיונית. רוח בתחום הפעיל של הטורבינה נושבת בסינדיאן במשך 75% מהזמן.

ההשקעות בתשתית בסינדיאן נמוכות ביותר, שכן כביש גישה בעל איכות טובה מחבר אותו ישירות לכביש קוניטרה-תל פרס. קו מתח גבוה של חברת החשביל קיים לאורך הכביש הראשי ולצורך חיבור סינדיאן אליו תדרש תוספת של כ-2 ק"מ קו.

מה בדיוק נקים שם, אם כן, בסינדיאן? עקב תנאי רוח מיוחדים ←

להשאיר בינתיים את הזכויות להקמה בידיה. **רגע רגע! ומה עם תושבי הגולן? אנחנו נשרפים כאן עשרים וחמש שנים ועכשיו יבואו כל מיני אמריקאים וסקנדינבים לקחת את אוצרות הטבע היחיד שיש לנו??!**

זהו זה. הגענו לפואנטה המרכזית: תושבי הגולן.

אי אפשר להניח לברכה כזו להתמסס לנו מתחת לאצבעות. מה גם שמהשקעות חיצוניות - אנחנו לא נרויח דבר. הטורבינות מסתובבות ללא מגע יד אדם, החשמל מוזרם הישר לרשת, והכסף - לכיסו של מי שהשקיע בהקמת החווה.

איך אנחנו נהנים בכל זאת מאוצר הטבע האדיר הזה של הגולן?

יש פתרון ויש רעיון: השקעות אישיות פרטיות של תושבי הגולן.

משמע: מייעדים אחד מהאתרים המומלצים והטובים ביותר - סינדיאן, במטרה שיעמוד קודם כל לרשותם של תושבי הגולן.

עלות ההשקעה הכוללת הנדרשת להקמת החווה בסינדיאן: \$ 6,000,000.

הון עצמי נדרש להקמתה: \$ 2,000,000

רוח - היא ה"נפט" של רמת הגולן. מאז 1984 מודדים, סוקרים ובודקים את הפוטנציאל העסקי של ניצול רוחות הגולן להפקת אנרגיה. תוצאות המחקר מורות על כדאיות כלכלית גבוהה בהקמת טורבינות רוח על רכסי קו התלים המזרחי בגולן, עד החרמון בצפון ובשטחים נרחבים נוספים.

כשמתגלה מקור הכנסה אמין כל כך, יש ריצת משקיעים לכיוונו. מה המצב היום בגולן?

בכוונת חברת החשמל להקים 250 (!) טורבינות בעמק הבכא, שתפוקתן 75 מגווי"ט (קוויט"ש 1000 בשנה. (משקיעים אחרים שוקלים להקים כאן מפעל ליצור טורבינות - עד כדי כך זה כדאי!). חברת "מסד" מקימה את עשר הטורבינות בתל עסניה ומשקיעים רבים נוספים כבר בודקים אפשרות להשתמש באוצר, שבדרך כלל גומר לנו את הבריאות.

למכרז, שיצא להקמת 11 טורבינות בתל סינדיאן, ניגשו 14 חברות "כבדות" הון - בהן "דלק", "פז", "אורמת", "כור" ואחרות. החברה לפיתוח הגולן החליטה

לאחר מתוכננת בחווה שורה אחת של אחת עשרה טורבינות ענק, שכל אחת מהן תנשא על מגדל בנוי מצינור עגול בקוטר של 2.5 מ' וגובהו 30 מ'. קוטר מוטת כנפי הטורבינה - 39 מ'.

לטורבינה 3 להבים עשויים פיברגלס, בעלי מבנה אוירודינמי, הניתנים לצידוד לשיפור יעילותם (עקיבה אחר כיוון הרוח). הלהבים מתחברים לממסר, שמכוון את מהירות הסיבוב לנדרשת בגנרטור. תנועתו של זה מייצרת את החשמל וכבלים מוליכים אותו מהטורבינה אל רשת החשמל הארצית.

מערכת בקרה פנימית ממוחשבת עוקבת אחר פעילות הטורבינה לצרכי פיקוד והגנה. כשמהירות הרוח נמוכה מאד - אין הטורבינה פעילה. עם הגיעה לערך הדרוש ליצור חשמל - מתחברת הטורבינה לרשת ומתחילה בייצור אוטומטי. ברוחות עזות במיוחד נבלמת לחלוטין פעילותה בכדי למנוע אפשרות של שבר או כשל מאוחר יותר.

עד כה דברנו על השקעה בהקמה. מה דבר עלויות ייצור, הפעלה ושיווקו יתרון כלכלי עצום בחוות רוח הוא החסכון המירבי במרכיבים אלה. הוצאות שיווק לא קיימות כלל, שכן החווה מבטיחה את מכירת כל תוצרת האנרגיה לחברת החשמל.

הוצאות התפעול נמוכות ביותר, בשיעור של 15% מההכנסה השנתית. למעשה, די באדם אחד להפעלה שוטפת של החווה כולה..

כמה חשמל נפיק אם כן?

הספק כל טורבינה מהדגם שיוצב בסינדיאן הינו 500 קוואט"ש. בשנה תפיק כל טורבינה מעל מיליון וחצי קוואט"ש, משמע - פי 10 יותר מתפוקת הטורבינה בתל קטיף (אלוני הבשן). אחת עשרה הטורבינות בסינדיאן יפיקו יחד 16,500,000 קוואט"ש בשנה, **בהכנסה של \$ 950,000 בשנה.**

כמה נרויח, אישית?

מתחשיבים כלכליים עולה שהשקעה בעסק תוחזר תוך חמש שנים. לאחר מכן יזכה כל משקיע להכנסה שנתית קבועה (בסוגריים נאמר רק שתהיה טובה יותר מהשקעה זהה בגדלין, למשל) כן, כמייצגים את הזיזם (החברה לפיתוח הגולן) צפוי שנזכה לאחוזי הטבה נוספים

בנכס. אם רוח היא כזו מציאה - איך לא משנס העולם כולו מותניו לרותמה לאנרגיה?

בהחלט לא מדוייק. נושא הפקת אנרגיה מרוח נמצא בתאוצה רבה באנגליה, הודו, ארה"ב והסקנדינביות.

בקליפורניה הוקמו ועובדות כבר 20,000 טורבינות, בהולנד - 3000, בדנמרק - 3000 ואפשר לאמר שכל ארופה רצה עכשיו על הנשא.

ברגע שיתחילו טורבינות עסניה לפעול, נזכה כאן לביקורי יזמים ומשקיעים תכופים מאד. שוכנעתי. עכשיו אני מעונין להשקיע. דרושים לי נתונים כלכליים מפורטים הרבה יותר וגם כתובת לפניות. יש?

הכתובת שעומדת לספק חומר מפורט, כולל נתוני השקעה, דו"ח רואה חשבון ותחזיות, היא החברה לפיתוח הגולן. זה יפורסם וימסר למשקיעים בפרוטנציה מהגולן. החברה אף מרכזת את כל הזיזים המעוניינים להשקעות בסינדיאן.

כתובת אישית נוספת למתעניינים הוא יהודה גליקמן (נוב), שאף הוא מקדם את הנושא, לטובת תושבי הגולן.

המעוניינים יפנו, אם כן אל השניים, לרישום, פרטים וקבלת מידע מפורט יותר.

אווילין - המכון לקוסמטיקה ביולוגית מתקדמת
בהנהלת אווילין - קוסמטיקאי לוסלמכ
במכון מיטב החידושים והטיפולים לכל בעיות העור.

• ז'ר נטיק - חידוש העור - הפילינג הירוק הטבעי של ד"ר שראמק גרמניה.

• ז'ר נטיק - קרמים חדשניים בהמסת שומנים מהגוף ועיצוב הגוף - ז'רנטיק פריז.

• טיפולי אפילציה לכל הגוף - במחט חשמלית + גלי רדיו.

• מאפרת מקצועית - לארועים, כלות והתאמה - מבית גיורא שביט.

• שעווה - חמה וקרה. • אבחנה והתאמה חינם.

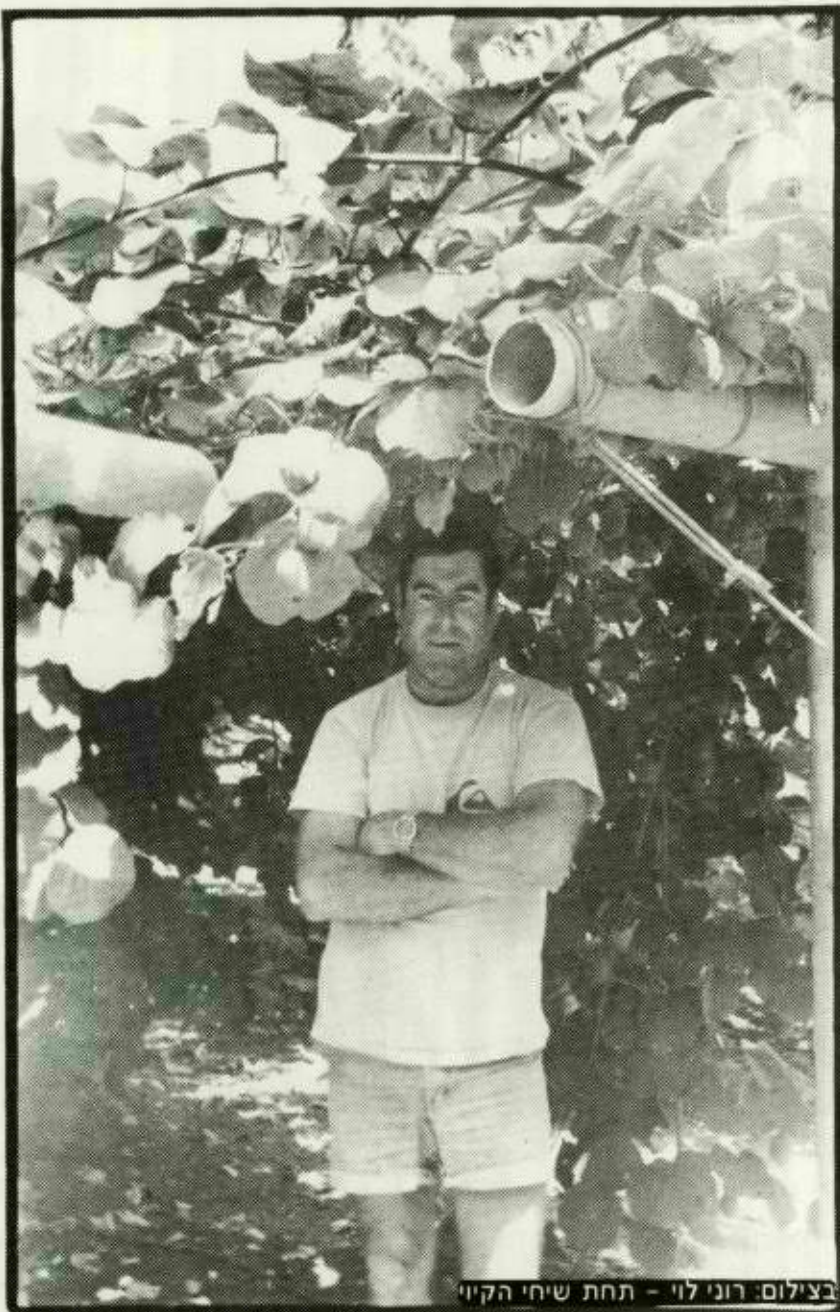
טל' 961713-06 קצריין

בברכת אה שלמה למוז לקומוגי

בית הפרי של מושב שעל

מקור עליה לאחמיי"ם

בצילום: רוני לוי - תחת שיחי הקיץ

הכבוד שחולקים מרבית המבקרים בגולן, לפירות האקזוטיים של רוני ומשמוש ממושג שעל משאיר טעם טוב בפה. השניים, מטפחים זנים אקזוטיים של פירות ותמצאו אצלם 17 זנים של אוכמניות, קרנטס, (דומדומניות / גרגרי יער) בגוונים שחור, אדום, צהוב. עוד נוכחים במטעים של הצמד הזה, פטל אדום וצהוב וגוזברי אדום (מין אבטיח מיניאטורי שקוף, טעמו חמוץ מתוק) וגוזברי צהוב וגוזברי ירוק, ואגס אסיאני בצבעי ירקרק, נחושת וצהוב. הפירות הם חצי אורגניים - אין ריסוסים פרט לדישון. הם מיוצאים לאירופה ונמכרים שם בחודשים ספטמבר-אוקטובר במחיר של 10-12 \$ לק"ג.

אגב, הפריצה המעניינת הזו לשוק המקומי והאירופאי באה בעזרת סור"ג - מנוף מחקר רמת גולני, המשקיע כדי להגיע לתוצאות משובחות.

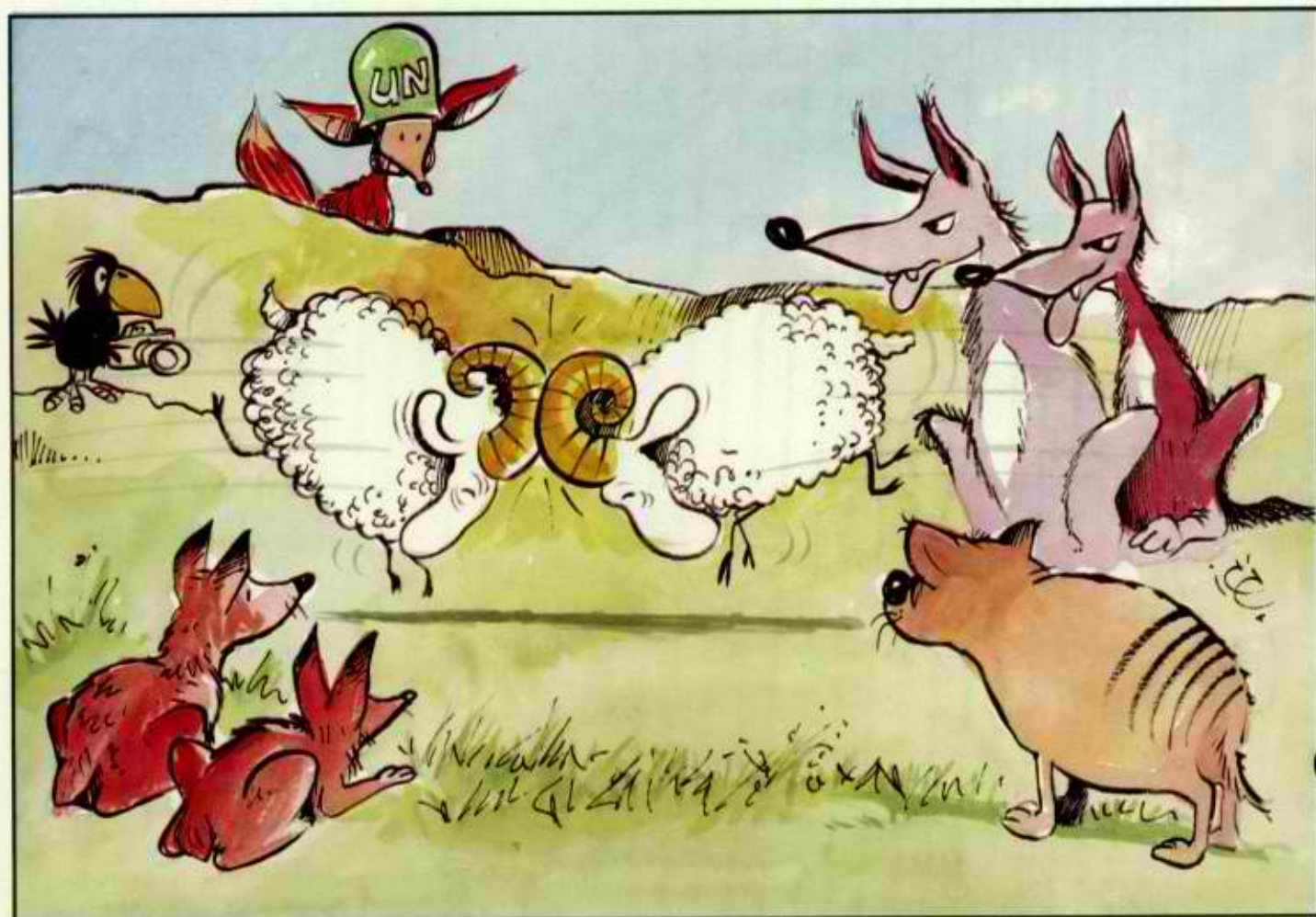
עומדים מימין לשמאל: חנן (מאמן), שאולי, שמעון, שי, כלו, דודו, חנוך (מנהל). כורעים מימין לשמאל: סרג'ו, איתמר, אשר, יורם, איציק, אלי, אבנר. יושבים מימין לשמאל: ניסים, צוקי, פול, ניצן, ג'קי, רז. שוער: ירון. חסרים: ברוך, גדעון, שרון, אדריאן.

הפועל רמת הגולן

אז בקיבוץ גשור מתפקדת קבוצת כדורגל - שלא היתה מביישת אף עיר. חבורה צעירה ואתלטית שנפגשת כמעט באדיקות ומקיימת משטר אימונים קפדני. הסיפור החל ב"טרוף רגעי" של חנן ברובוסקי מגשור - שעבר בעמק הירדן ו"נתקל" במשחק של מעגן נגד קבוצה טבריינית. מה שגרם לו לתהות - למה לא רמת הגולן? מיד יצר קשר עם חנוך שיק מאפיק (לשעבר חבר הנהלת הפועל רמת-גן בכדורגל), וציקי דויטש מגשור ושלושתם החלו במסע לאיתור שחקנים במושבי וקיבוצי הגולן. הם בנו קבוצה ואפילו צרפו שחקן רכש אנגלי, פול (שיחק בליגה שלישית באנגליה). אחר כך גייסו את המועצה אזורית גולן. מתנ"ס גולן (נתנו כספים וציוד) ואת קבלן הלולים - פאלח גבן שתרום את החולצות. גם הפועל רמת גן תרמה ציוד. כך שלמרות החובבנות - עומדת היום הקבוצה עם ציוד קומפלט (וזה כולל, אווירה, ומגרש - מקצועיים לגמרי) ומשחקים לא רעים - להנאתכם! מי שאוהב כדורגל מוזמן לעודד. בכל גליון של "ארץ הגולן" יפורטו זמני המשחק ומיקומם. ■

אחרית הכבשים או מעשיה מצמררת על בעלי הצמר

כתב - דודי בן עמי
צייר - מיקי ג'גו

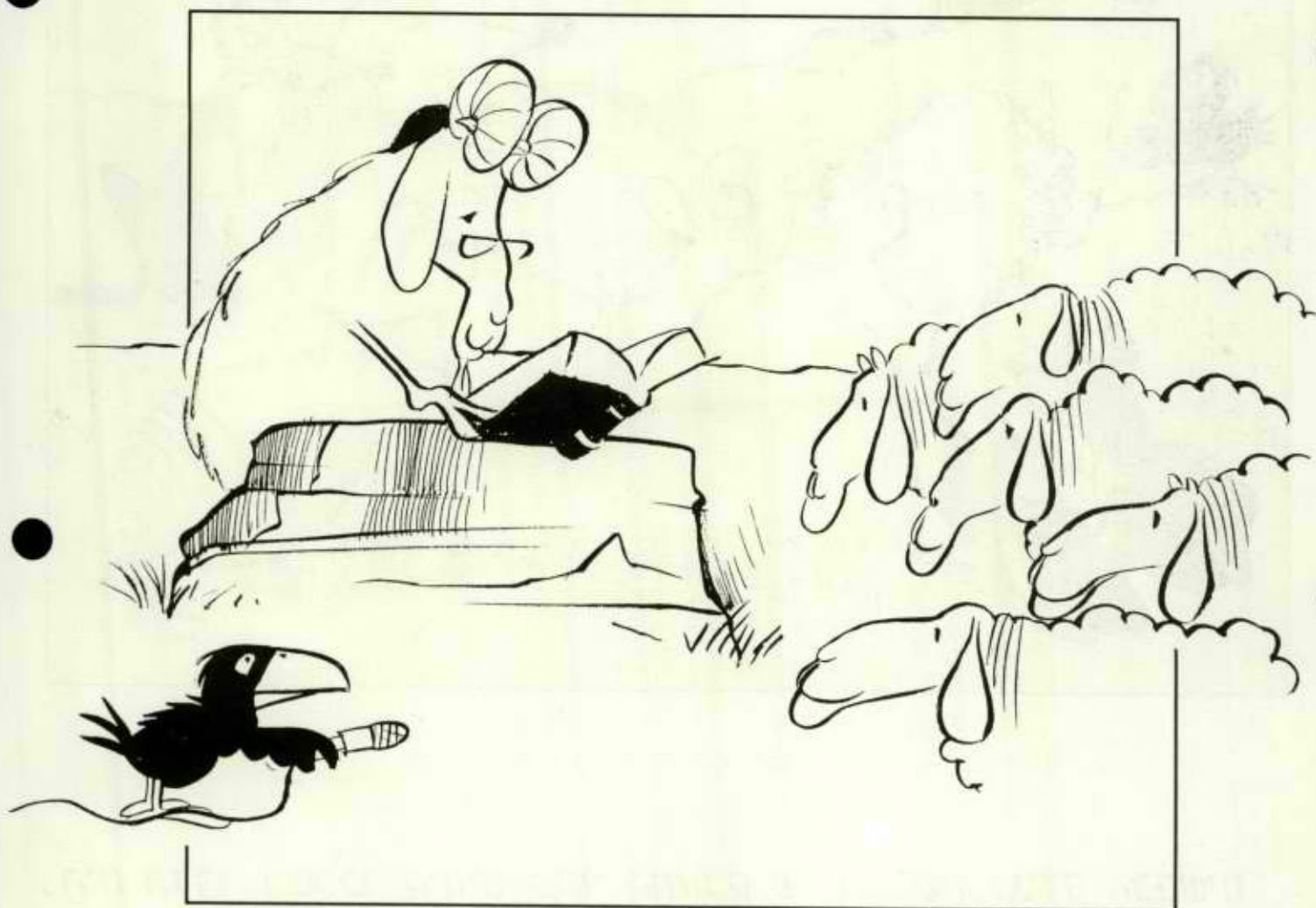

היה הדבר בשכבר הימים בימי המאבק על השלטון בעדר הכבשים.
ובאותם הימים ניטש מאבק דמוס-קריטי בין אילימין מנהיג מחצית
העדר הימנית ובין כבשמאל מנהיג המחצית השמאלית.
זאת בעוד הצבועים המקומיים צופים במאבק וחוטפים מפעם
לפעם זנב או אליה שמנה תוך שהם מתפקעים מצחוק.

סיפורנו מתחיל בחוג תנ"ך של הכבשים, שבו למדו מספר ישעיה את הפסוק "וגר זאב עם כבש". דמעות חמות עמדו בעיני כל הכבשים לשמע הנפלאות של אלה המילים.

"הוי" פעתה כבשה אחת "הגיע כבר הזמן שתוגשם הנבואה הנפלאה הזו". מיד התרומם איל צעיר והחזרה אחריו "לא עוד הוי! קדימה! בנו ורק בנו תלויה הגשמת הנבואה. וכי לא הגשמו בעבר נבואות אחרות? די בדיבורים, עת למעשים! עכשיו נארגן משלחת ונצא לשוחח עם הזאבים. הסבורים אתם כי נהנים הזאבים מכל הריצות סביבנו, ומחבטות הקרניים שלנו???"

"לא, ברור שלא" ענו - פעו בקול דק הטלאים, ובראשם טלה גזוז וכינויו פודל "ודאי שהם סובלים ואין ספק שישמחו לאכול עמנו עשב מתוק ועימנו יעלוזו במי הפלג לחלוק".

"רגע, רגע" הרים קולו איל זקן ומצולק-קרבות. "אם בפלג עסקינן הרי שבאמת זו בעיה רצינית, כלום סבורים אתם, שהזאבים ישאירו לנו את זכות השתיה בפלג? האם יאפשרו לנו להמשיך בהזרמת מימיו בתעלה שחפרנו בעמל רב כמו טלפינו? הרי אין לסמוך על הזאבים, שכל ימיהם שואפים הם לסעוד ארוחת בשר כבש דשנה, וכי לא ניסו כבר ארבע פעמים לטרוף את כולנו?"

"חה, חה, חה" צחק איל אחר, וכשנעמד בקפיצה ליד האיל הזקן הוסיף: "עוד זכור לי הדבר אך טלה מתבגר הייתי אז, כשמשני אגפים נגחנו וגרשנו אותם מעבר לגבעת הסלעים שמעל המעינות. והנה בזה הרגע חזרתי מסיור תצפית על ראש הגבעה וראיתים רובצים בשטחם רזים וחלשים. מפעם לפעם צדים הם עכברים וארנבות בהרים שממערב. לכשעצמי, נוח לי מצב זה מאוד מאוד".

"מה . . . ה . . . ה . . . אתה דובר?" פנתה מולו כבשה, שצמרה שחור וראשה לבן. "וכי נשכח מלבך כמה טלאים איבדנו במאבק על גבעת הסלעים, שלא לדבר על קרבות אחרים עם טורפים שונים בסביבה?" בדממה שנשתררה זקפה הכבשה ראשה הבהיר והמשיכה "האם לא הגיע הזמן, שהזאבים והכבשים יגדלו את גוריהם בצוותא, ללא סכנה, ויתחלקו בעשב הרב הגדל באזור כולו?"

ללא היסוס פרצה הקריאה: "משלחת אל הזאבים. עכשיו! מייד!" ופודל פנה במרץ: "יוגשם חזון ישעיה בימינו" כשחבורת הטלאים מצטרפת אליו.

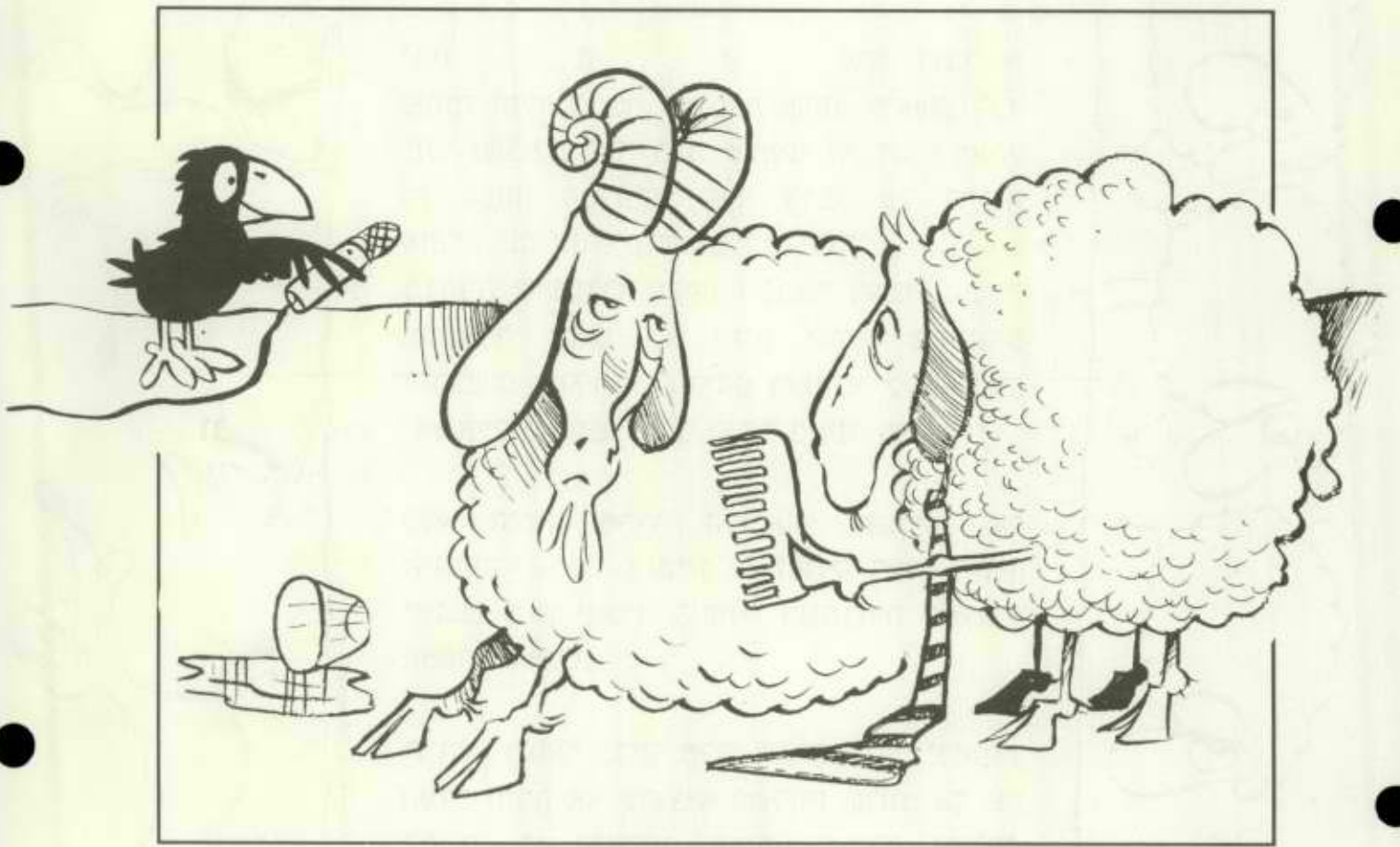
"ניחא, ניחא" הרים טלפו האיל הזקן "כמנהיג העדר מורה אני להוציא משלחת שלום. אך אין להניח, כי הזאבים יסכימו לקבלה אצלם." והמשיך תוך מילמול לתוך זקנו "אלא בתור ארוחת ערב", ומיד התעשת ואמר בתוקף: "אנסה לארגן פגישה בחסות הנמר הגדול בעמק הביזונים".

"עמק הביזונים?" שחק טלה צעיר, שקרניו טרם צימחו "הרי אך אתמול למדנו בהיסטוריה כיצד טרפו הנמרים את כל הביזונים כשתקפו וכבשו את העמק האדיר הזה. הניתן לסמוך על הנמר בנושא גבעת הסלעים והפלג? ומה נעשה הורי ואנו כי שבאנו לגור ולשמור שם?"

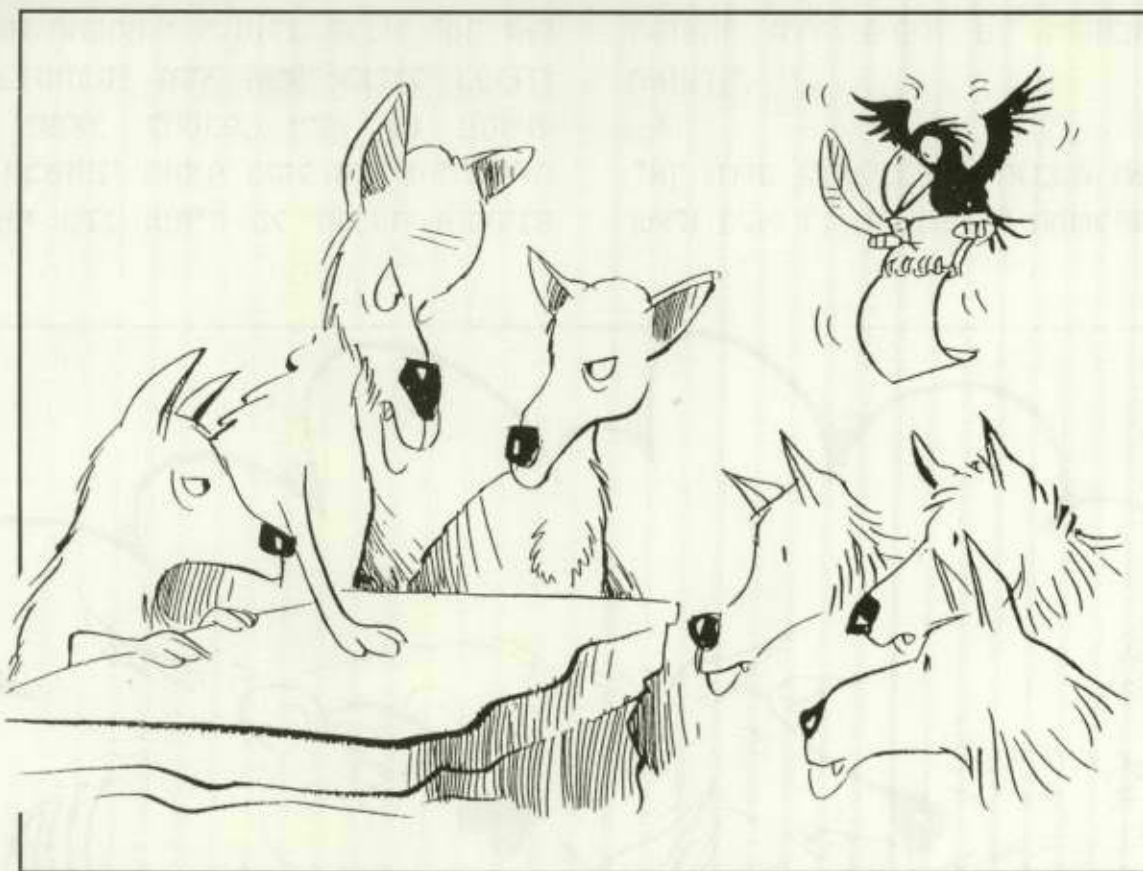
פעיה נרגנת עלתה ממתיישיבי גבעת
 הסלעים, אך האיל הזקן קרא בקול
 מרגיע, "תנוח דעתכם", וכשהוא פונה
 במיוחד אל הכבשים מגבעת הסלעים
 הוסיף: "הגבעה אינה עומדת למשא
 ומתן, על הגבעה נלחמים אם יש צורך,
 לא כל שכן על המעיינות. ובסופו של
 דבר נחזיק הן בגבעה, הן במעיינות והן
 בשלום גם יחד."

"שתוק" הצליף בקולו האיל הזקן "וכי
 מה יודע זאטוט שכמותך על גבעת
 הסלעים, מלבד שוטטות בנקיקיה ?
 כלום סבור אתה שאוותר עליה ? והרי
 במו קרני שלחתי לשם את טובי
 לוחמינו. הגבעה לנו היא, ואם לפשרה
 פנינו אולי אוותר על סנטימטרים
 ספורים ממנה, ומה אלו כנגד בטחון
 ושלום לנצח ?"

"הידד, הידד" ענה רוב העדר "שלום ובטחון, בטחון ושלום, יחי האיל הזקן".
 בנחת התיישב המנהיג כשאל צעיר בשם שין-שין מנקה את צמר.
 לשעבר היה שין-שין אחד מיושבי גבעת הסלעים ואף אחד הנכבדים שבהם.

סנוניות הובילו את המברקים במשך יומיים רצופים, אל משכן
 הנמר וממנו וכן אל הזאבים וחיות נוספות באזור.
 כבשים ואילים רבים מספור חלמו בינתיים בהקיץ, תוך לעיסת
 בדלי עשב והעלאת גרה, על השלום המיוחל ועל החיים
 בהרמוניה עם הזאבים.
 עד שלבסוף יצאה המשלחת לעמק הביזונים לדיון עם הזאבים.

ובינתיים אצל הזאבים התכונה רבה. ראש הזאבים כינס אליו את בחירי יועציו, תוך שהוא מחלק נשיכות (אכזריות) לשאר הסקרנים, ופתח בתיזרוך בלחש: "יש לדבר עם המשלחת בנימוס" פקד עליהם "אל תמהרו, אך זיכרו היטב" הוסיף ללחוש "אין הסכם בלי גבעת הסלעים, כולל המעינות שלמרגלותיה!".

"ומה באשר לארוחה?" התפרץ אחיו הצעיר שרבץ לציזו.

"בלום לועך" גער בו הראש "החיפזון מן השטן, והרי גם שעתה של הארוחה בוא תבוא".

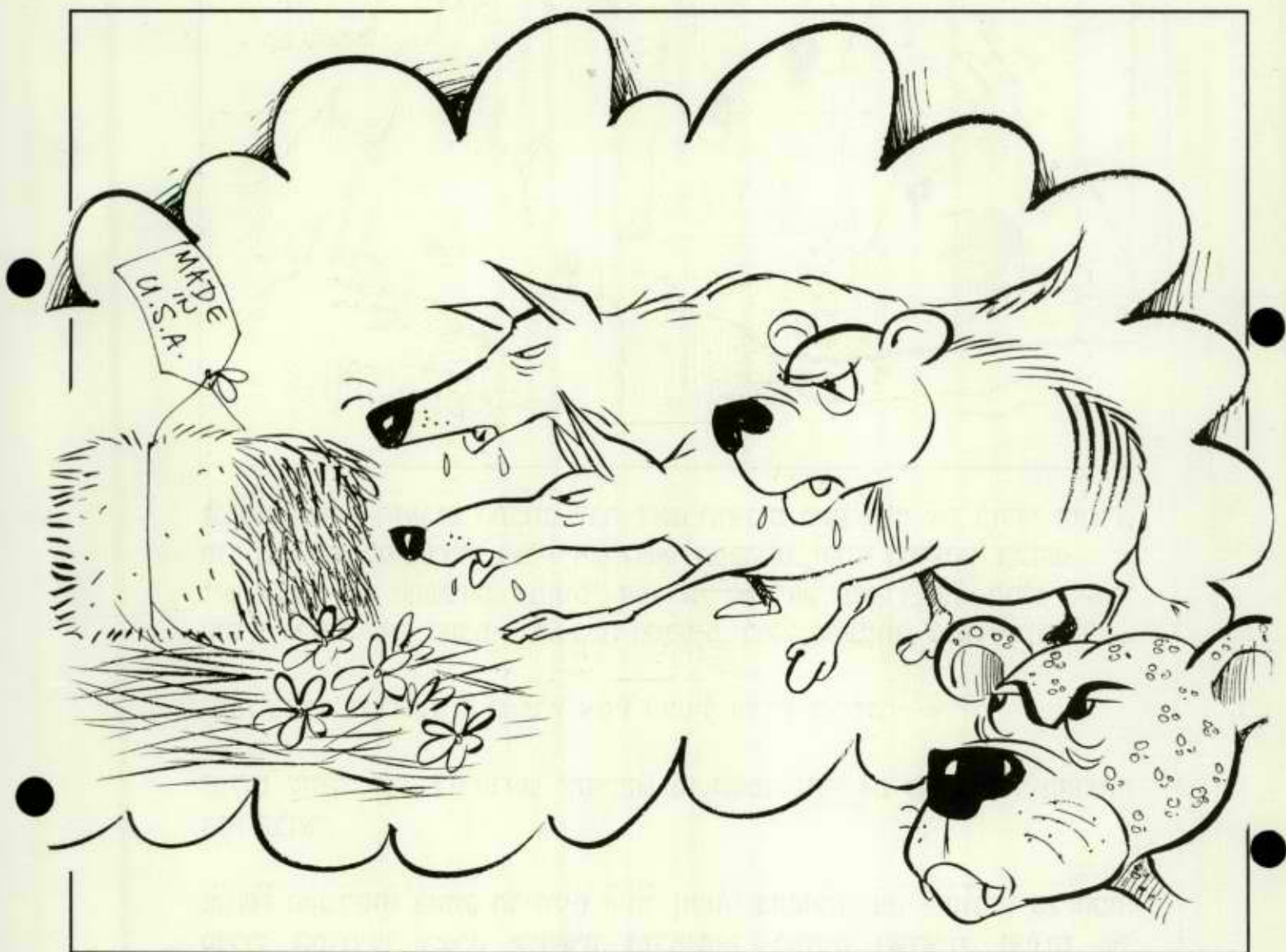
פגישת המשלחות בעמק הביזונים היתה מלווה בהמולה רבה - עוזריו של הנמר הגדול התרוצצו כשהם לוחשים ומבטיחים, רומזים וקורצים. נציגות של הצבועים והתנים הגיעה אף הוא לרחרח סביב ולהשתתף בדיונים. וממעל ריחפה ברוב שאון עדה גדולה של עורבים, כשהם מעבירים בקול רם וצווחני את השמועות והלחישות. הנמר הגדול עצמו ישב בריחוק - מה, ומפאת כבודו, עלו אליו לרגל מנהיגים ואורחים, וכמובן, עוזריו הנאמנים. לבסוף, שלח הנמר הגדול את רעו ובכיר עוזריו, אל משלחת הכבשים ובפיו ההודעה, אותה חייב היה לומר בלשון עדינה: "הסכיתו ושמעו, אין הסכם ולא יהיה הסכם, אלא אם תחזירו את גבעת הסלעים כולל המעינות לידי הזאבים".

"לזאת אין אנו יכולים להסכים" פעו חברי המשלחת "שהרי בלי משמרות ותצפיות לא נוכל לדעת אם ומתי מתכוונים הזאבים להפר את ההסכם".

המוצהר יהיה פיקוח על ההסכם עד לתג האחרון.

"אך מדוע לזאבים היא הגבעה ואף הפלג?" שאלו בקול רך ונכנע כבשי המשלחת.

"להפר את ההסכם?!" נעלב הבכיר "מה זאת עלתה בדעתכם? והרי הנמר הגדול בכבודו ובעצמו יערוב להסכם, ועמו גם נוספים. ולעניין הבטחון" הוסיף בקול מרגיע "תצפיות של שועלי שלג נעמיד על הגבעה ותפקידם

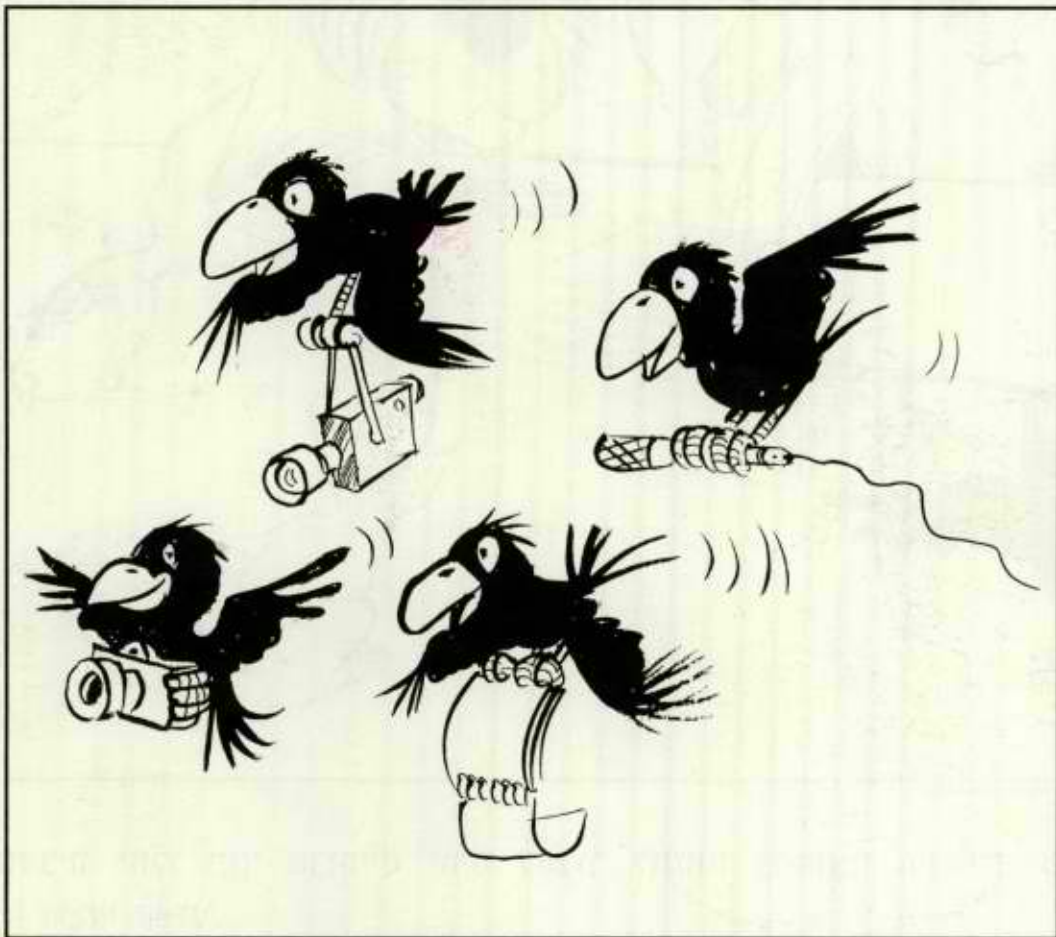

"בעצם" קבע הבכיר בקול פסקני "בעייתכם העיקרית היא בעיית הצבועים, הנמצאים במרכז שטח מחייתכם, וללא הזאבים - מה יאכלו הצבועים? לפיכך חשוב עד מאד רצונם הטוב של הזאבים ובו תלוי ההסכם האזור כולו. הנה הצעתנו הסופית אליכם: אנו נשכנע את הצבועים לאכול עשב, ואפילו תוספת חציר נספק לכולכם וזאת במחירים מוזלים. האין זו הצעה נדיבה במיוחד?"

נדיבה עד למאוד" התרגשה המשלחת (גם מהאירוח ומהכיבוד שהוגש) "אך עדיין בעייה קטנה מנקרת במוחנו - כלום לא יוכל האיל מנהיגנו להפגש עם ראש הזאבים עצמו? הרי לא יכול איש בלעדו לקבל החלטה סופית ומכרעת?"

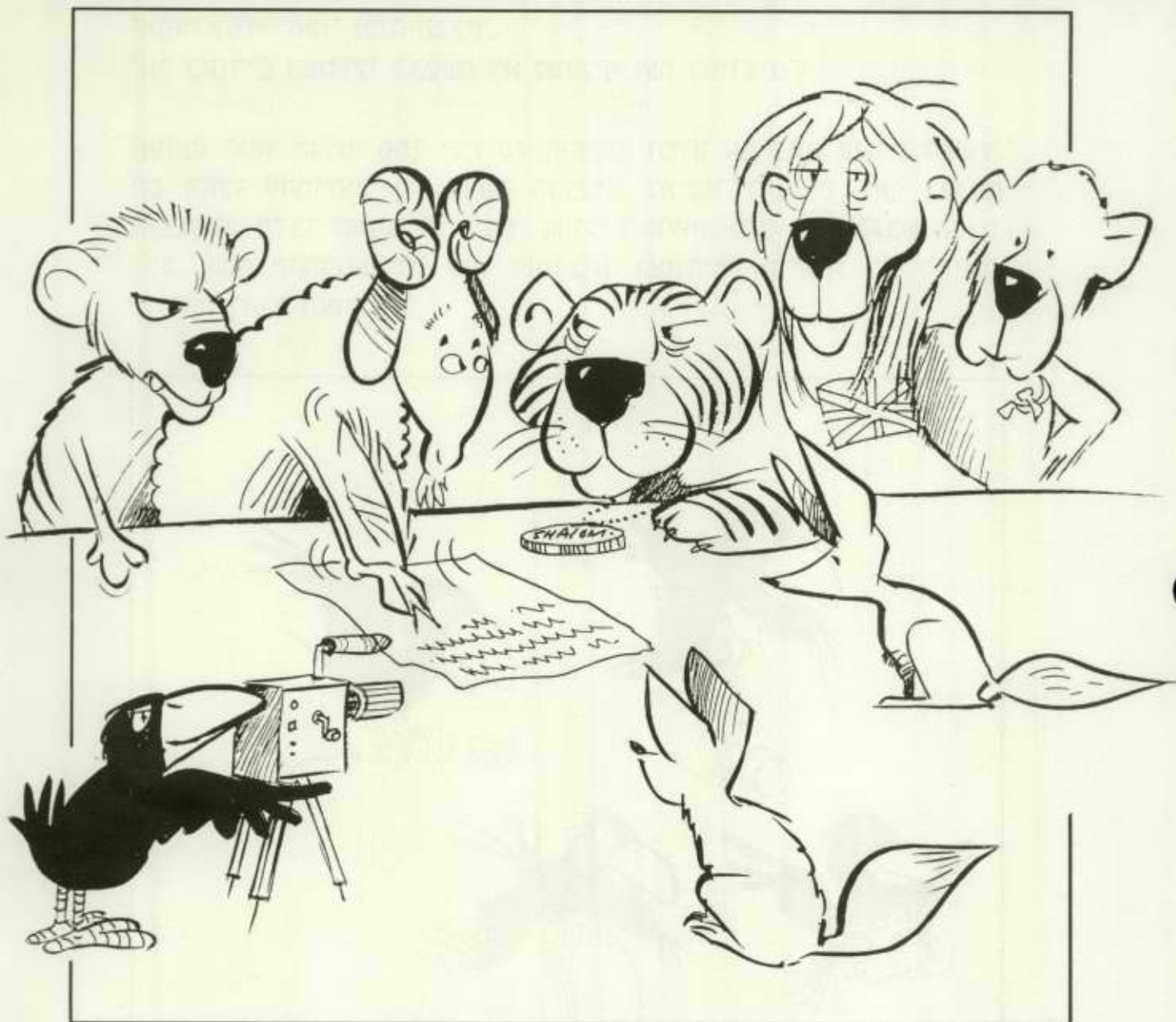
"אנסה לסדר זאת" נענה הבכיר.
"אך בינתיים השתדלו בבקשה לא להדליף זאת לעורבים!"

ואומנם הנמר הגדול סמך ידיו על ההצעה, ושלח את צוות עוזריו לעשייה. הם החלו להתרוצץ בין מרעה הכבשים למישור הזאבים, ואף בשוחת הצבועים, מדבר התנים וליד נהר שועלי החולות, תוך נסיון לגבש הסכם. בכל משך ההתרוצצויות ליוו העורבים בצווחות וקריאות כל לחישה, שנזרקה לחלל האויר.

לבסוף פקעה סבלנותן של כל החיות כולן, ואפשר שהיו אלה העורבים דווקא שצווחו. "מספיק ורב לנו! נמאס מהרעש שהכבשים מעוררות! ייחתם ההסכם ולא תתרו! תפונה גבעת הסלעים מכבשים בלתי חוקיות!". "וכי לא די לנו בצרותינו ובמלחמותינו שלנו, שנכבזבז זמננו על הכבשים העקשות ???".

משלחת השלום חזרה לביתה ומיד כונסה אסיפה של כבשי הסביבה. שין-שין, משרתו של זקן העדר נטל מטלפו את כוסית המשקה וניגב את פיו פתח האיל הזקן ופעה לאטו. "נפגשנו ראש הזאבים ואנוכי במקום של סתרים, ולזה ההסכם הגענו בצותא:

א. הזאבים יחלו תוך שבועיים ימים לעבור לתזונה צמחונית מיוחדת, כמובן, בפיקוח רפואי קפדני.

ב. ראש הזאבים הביע באזני דאגתו הכנה מגידול אוכלוסייתנו ללא מניעה, וכן טרח לגלות את אוזני, שנוהגים אנו בחוצפה בידידיו הצבועים. ברור, שאת מילתי לו נתתי, שנשתדל עד למאוד לשנות אורחותינו והוא מצידו הבטיחני חגיגית, שיראה זאת בברכה של אימון הדדי.

ג. התחייבנו בשמו של העדר כולו, שלא להציק לצבועים ולאפשר להם לנהל את ענייניהם בעצמם.

ד. להסכם זה שבינינו יערבו ברצון שועלי החולות, האריה המזדקן, שועלי השלג וגם הדוב הרזה, ויותר מכולם - הנמר הגדול, שבמחווה של רצון טוב כבר הזדרז ושלח ערימת חציר רצינית במחיר מציאה.

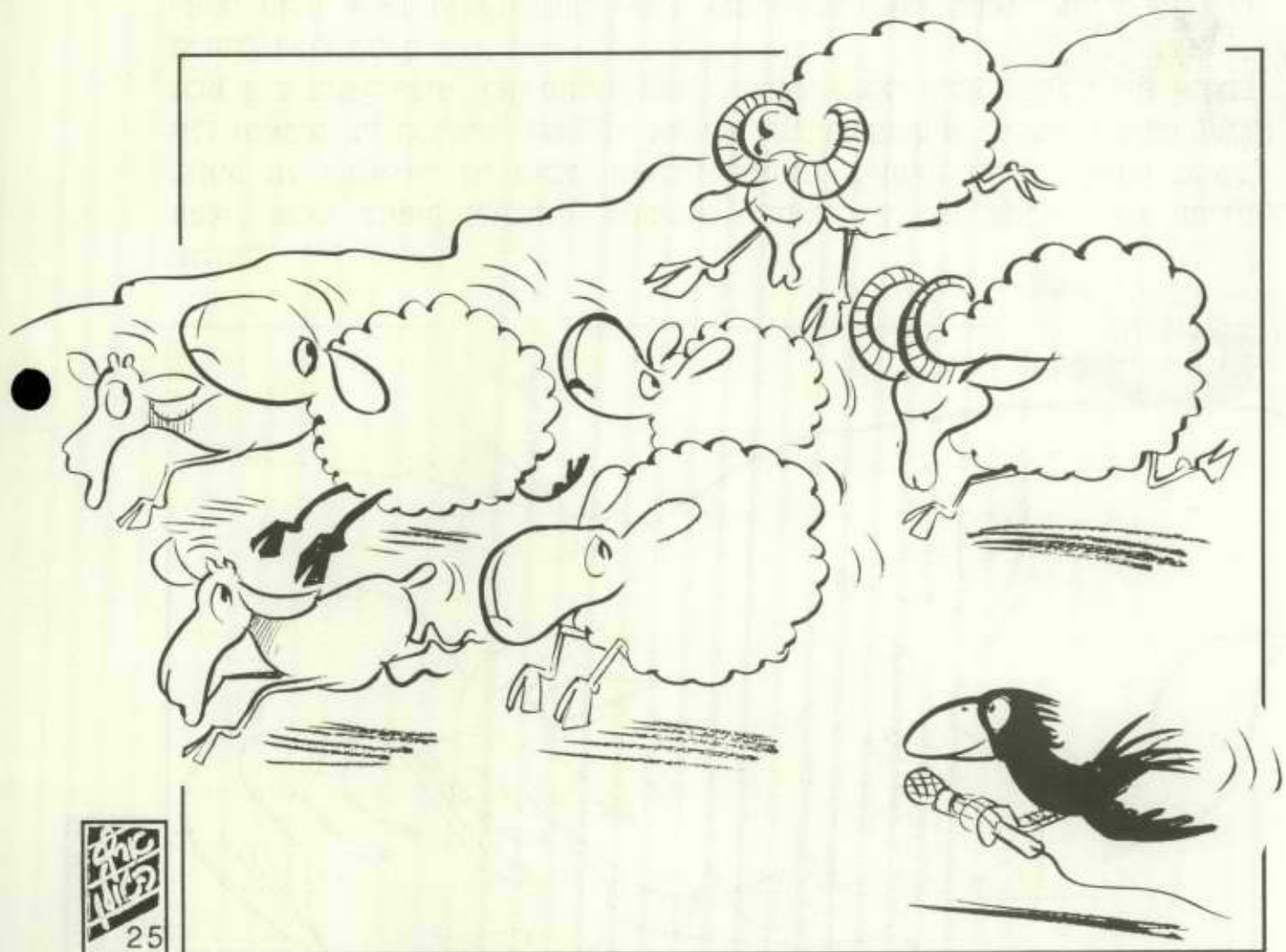
ה. מובן מאליו, ובכל זאת אומר, שעל הכבשים מגבעת הסלעים לרדת מיד ולעבור אל שטחי המרעה האחרים.

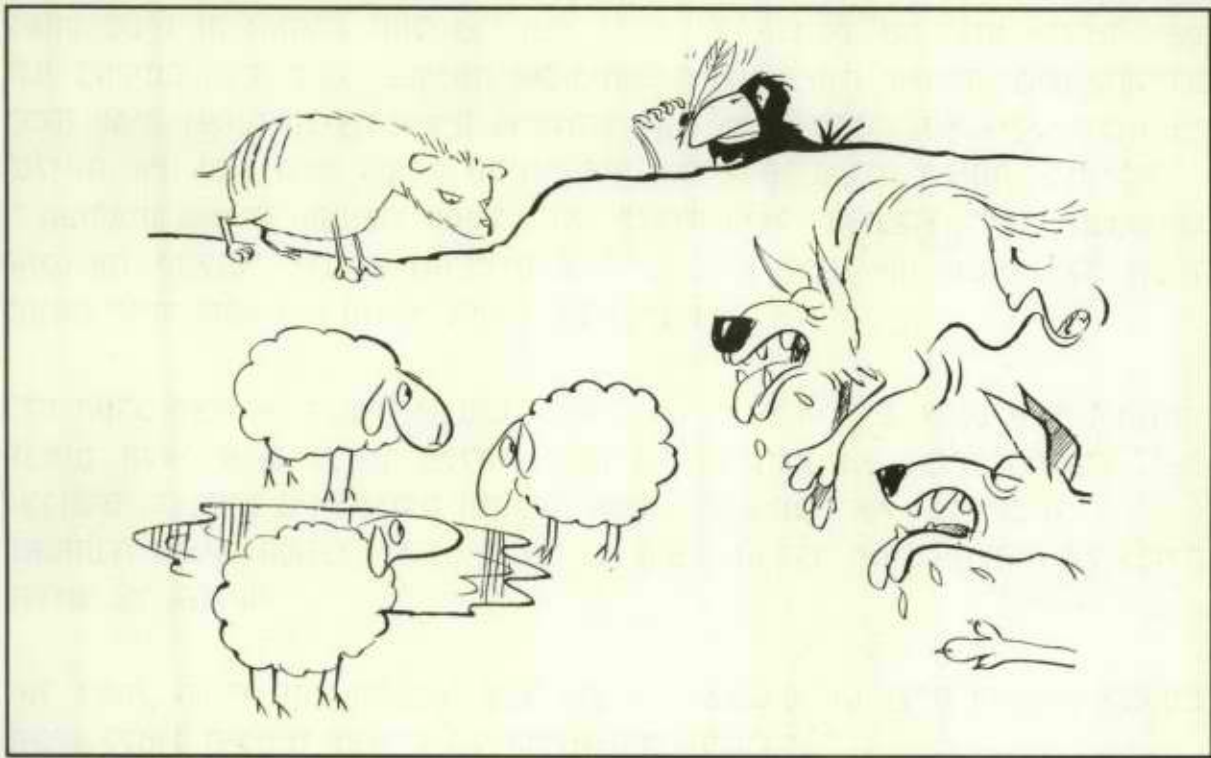
לשמע סעיף זה האחרון החל בכי ונהי בין פליטי הגבעה. אך רבים אחרים קפאו רגע במקומם ומיד קיפצו בזריזות אל ביתם. לאלתר ניתנה הפקודה, שיש להורידם בכוח סביר. ואמנם קבוצת אילים מתבגרים דחפו אותם למטה, תוך זיקלום מונוטוני "סליחה, איני יכול להפר פקודה. סליחה, איני יכול להפר פקודה. סליחה, איני יכול...". העורבים שעדיין התעופפו ממעל, החלו לצרוח בקול רם וצלול: "אסור לשבש את התקדמות השלום". ודווקא הזרזירים זריזי הכנפיים היפנו את תשומת לב הקהל למנחת הנמר, הלא היא ערימת החציר שליד הגדר.

רדת הערב מצא את כבשינו שבעים ועייפים, אך רובם מרוצים. אמנם אחדים הגניבו מבטים מלאי חשש לכיוון צלליות הזאבים, המרקדות על גבעת הסלעים, ואת הצבועים הרובצים בין השיחים ומחכים, אפשר היה לראות אף מבלי משים. באשמורת הבוקר הסתבר, כי גם התנים גם שועלי המדבר חונים בבטחה על גבולה הדרומי של החלקה.

"אל דאגה, הסירו פחד מלבכם" עבר קול בין הכבשים "הן כולם התקבצו כשכנים טובים ללמוד היבטים מעשיים של אכילת עשב ממשית".

לאחר ארוחת הבוקר, שנעשתה כשעור לדוגמא, ניגשו הכבשים אל הפלג ללגום ממימי הקרים כהרגלם.

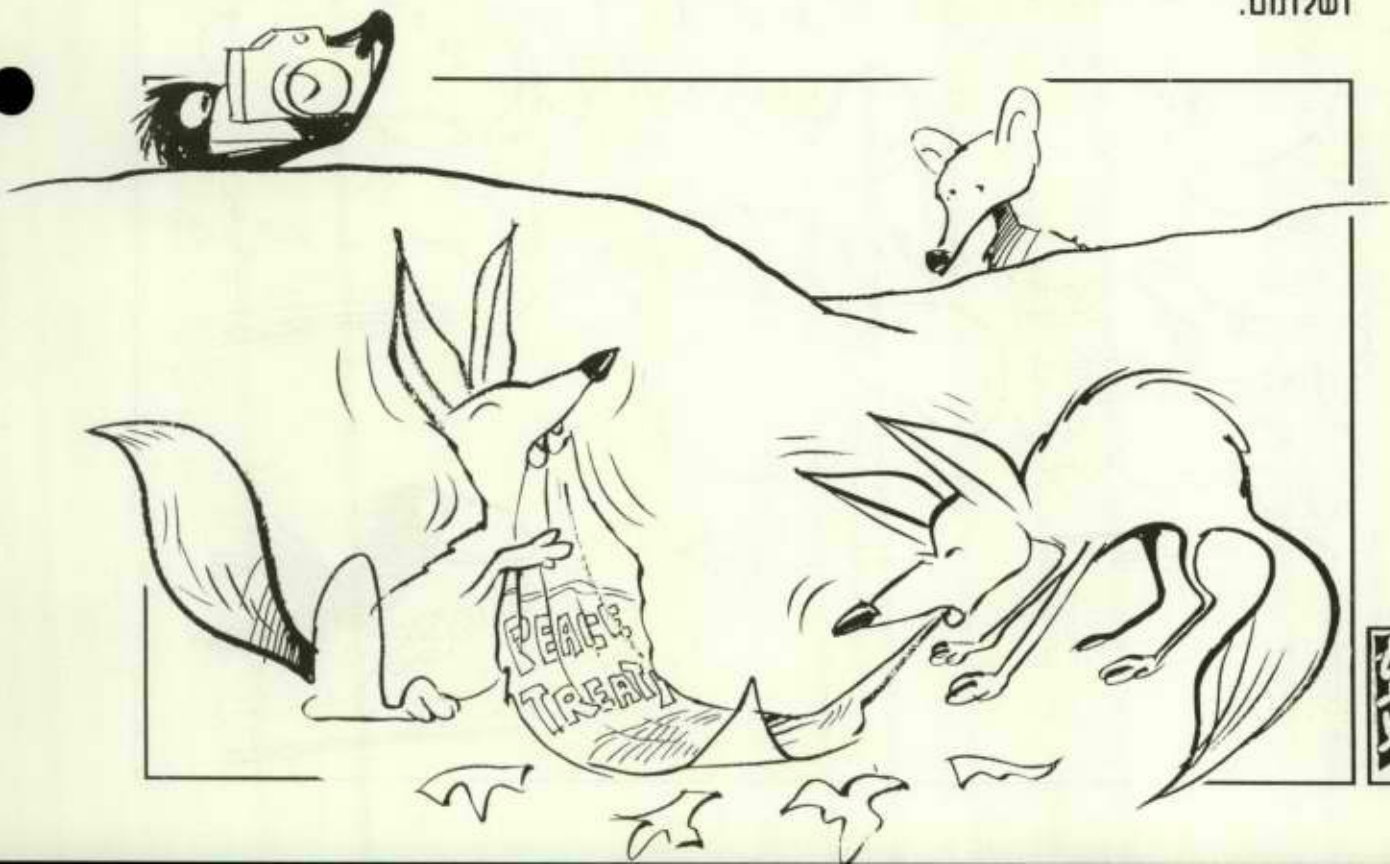

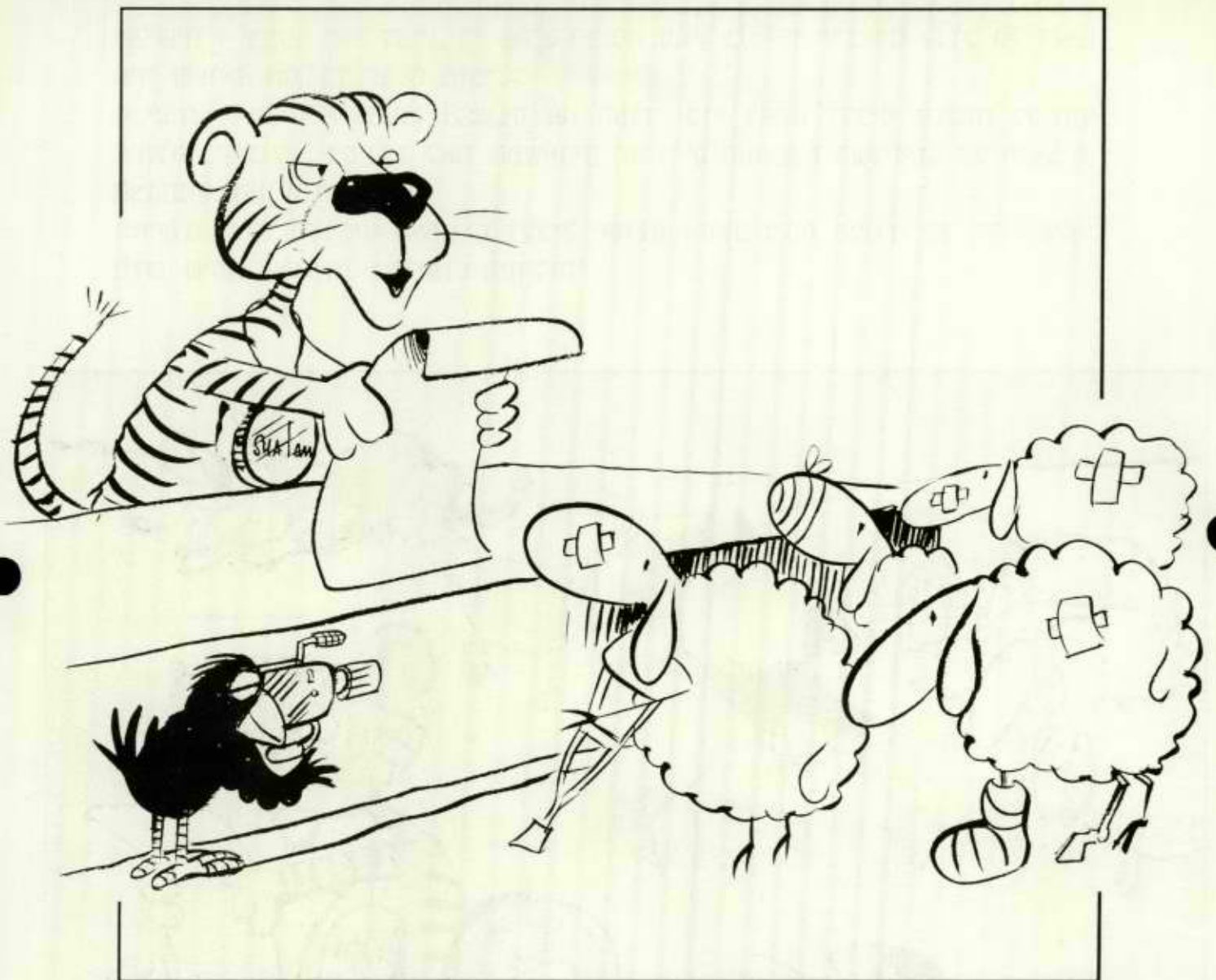

"התגרות" נשמעה צעקה בין הזאבים "הפרת הסכם בוטה וחוצפנית". ומיד השמיע ראש הזאבים את נהימת הקרב.

ראשון נמלט מראש הגבעה שועל השלג, התורן, תוך שהוא משאיר אחריו את דגלו הכחול ורכבו הלבן.

וכמו בכל סיפור רציני, כאן מתחיל הקרב האמיתי - בלי היסוס ובהסתערות - פתע עלו הזאבים על הכבשים ההמומות, אחריהם הגיחו הצבועים כמאסף, ולבסוף זינקו התנים על השאריות. גם שועלי החולות השתתפו בסעודה וחטפו לעצמם טלאים מספר, שניסו לחמוק ולהסתתר בתמימות מאחורי נייר ישן שהבטיח את עתידם ושלומם.

שלושה ימים ויליות נמשכה הסעודה, מלווה בקולות צווחה של העורבים, שהעבירו גינוי חריף מגדול הנמרים. ולא גינוי בעלמא, אלא איום ריאלי של ניתוק היחסים הליגליים דה פקטו.

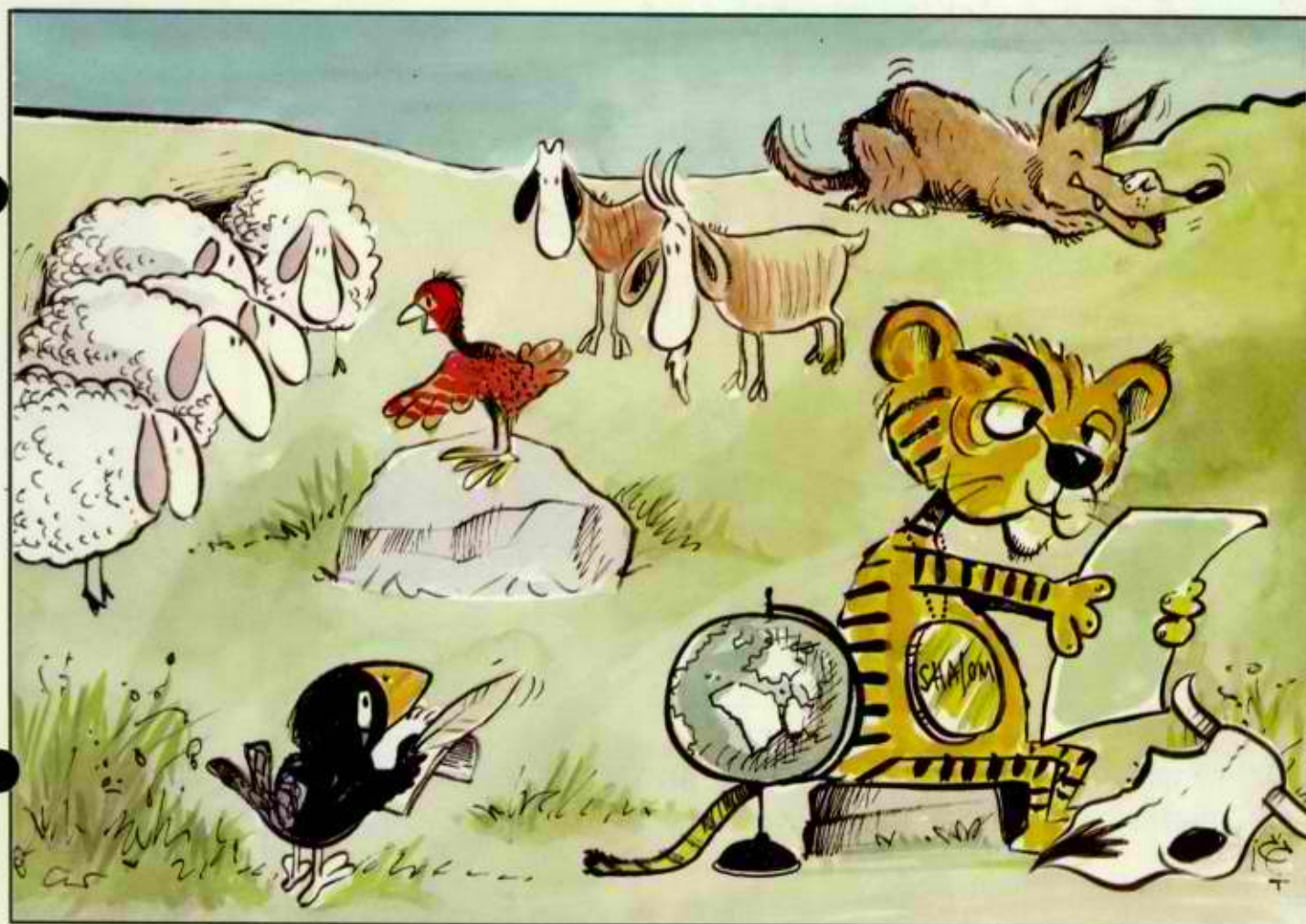
אך אל חשש ופחד, שרידי העדר הצליחו להגיע אל עמק הביזונים, ואף צלחה בידם המשימה לנבוע פגישה, יחסית מהירה, עם הנמר העסוק והטרוד מכל, הוא הנמר הגדול.

כבודו קיבל את פניהם לבוש למשעי, עם מדליית שלום מבריקה ונוצצת, אותה זכה לקבל עם חתימת ההסכם.

בנימוס ובטאקט הוא פנה אליהם וקרא הודעה מודפסת מעל נייר רשמי "כבשים יקרות, שימעו נא:

ראשית - הנמרים ואני בראשם מגנים בכל תוקף את מעשי הזאבים ועוזריהם. שנית - אנו הנמרים ניתן כתף ונעזור לשקם את שרידי העדר הנוטר, וזאת בחסות חיות אחרות ובשטחן, כפוף, כמובן, לאישור פורמלי של ועדות שונות, שיוקמו תוך זמן סביר.

שלישית - בצער עלי לציין, כי שורש הבעיה נעוץ בנטיית הכבשים לגדל על ראשן מיני קרניים, ועל כך יש להצטער.
 רביעית - עלינו להתאמץ ולשכוח את העבר, כדי לפתח דרכים חדשות לשיתוף פעולה בין כולנו, במיוחד לאור המשאבים האדירים הנמצאים בשליטתם של הזאבים, הצבועים, התנים והשועלים.
 חמישית - כל הדברים האמורים דלעיל יאורגנו מחדש תחת מסגרת של סדר עולמי חדש, שימנע פרובלמות ודאגות מיותרות."

"אבל, איך ו...". החלו הכבשים לומר, אולם הנמר הגדול הפסיקם בתקיפות ובקוצר רוח: "קודם כל" אמר "ודאי ידוע לכם כי לי עצמי יש כרגע בעיות כלכליות דחופות ואי סדרים חברתיים בתוך תחום ארצי.
 כמו-כן קבועה לי פגישה נוספת ובכל זאת הואלתי אליכם להתפנות ולכן, שלום ולהתראות."

ביציאה פגשו משלחות של עיזים וגדיים, שהיו בדרכם אל מורה הנבוכים. "הללו" הסביר למעט הכבשים זרזיר פטפטן "הללו עלו ובאו אל הנמר הגדול לדיון יסודי ומפורט בשאלת הפרשנות האקטואלית לפסוק "ונמר עם גדי ירבקי".
 ככל הידוע, יש לפסוק זה השלכות מעמיקות על הסדר העולמי החדש המתוכנן. ■

נו ! מה חדש בחפירות? מקדש פאן בבניאס

חדשים בשנה, וזאת לא רק כדי לתת להם שכר עבודה (שאיננו עולה בהרבה על דמי אבטלה) אלא בעיקר לתת להם את הכבוד של "להיות מועסק" ולקום כל בוקר בשמחה ובששון לעבודה (כך !). למימוש מטרות אלה הוקמו שתי משלחות מדעיות: האחת בראשות ד"ר **וסיליוס צפיריס ושושנה ישראלי** החופרת ליד השער לשמורה ובמרכז העיר. השניה, בראשות המחבר, אחראית לחפירת מערת פאן ומדרגת המקדשים מעל המעיינות. שתי המשלחות עובדות בדרך כלל ברצף, האחת מסיימת והשניה מתחילה וכך יכולים המובטלים לעבוד ללא הפסק ואילו המטלה המדעית מתחלקת בין שני צוותים. מתוך צירוף מטרות החפירה מובן מאיפה מגיע המימון. פרויקט הבניאס נכלל בהשקעות התשתית של המדינה ועליו אחראית ועדה בין-משרדית אוצר ותיירות שהבטיחה בינתיים מימון תלת-שנתי החל ב-1991.

אלה מצטרף סיוע בכלים כבדים של הקק"ל שעובדיה התמכרו לסיוע

צבי מעוז

לאמיתו של דבר החידושים בחפירות רחבות היקף ורב-שנתיות. ואלה שאנו מנהלים בבניאס, הן משני סוגים: א' הבנה טובה יותר, לעיתים מפתיעה, של מה שגילינו בעונות קודמות ובי מימצאים שזה עתה נחשפו לאור היום. כיוון שאני חייב לקוראים דיווח גם על עבודתנו בסתיו שעבר (אוקטובר-נובמבר 1991) וגם על העונה (החמישית במספר) שנסתיימה זה עתה (יוני-אוגוסט 1992), תהיה רשימה זו מרובת עניינים ואפילו רבת עניין.

ראשית, מי ומי בחופרים. החפירות בבניאס יזומות ומאורגנות בידי רשות העתיקות ומטרתן המוצהרת היא הכנת תשתית תיירותית, דהיינו פיתוח אתר ארכיאולוגי מעניין למבקרים. לזו מצטרפת כמובן גם המטרה המדעית: חשיפה ארכיאולוגית ושיחזור תרבותה הקדומה של עיר מרכזית בגולן. לא פחות חשובה המטרה של העסקת מובטלים מקרית-שמונה, קצרין וכפרי הדרוזים למספר

מצביעות על פולחן ב"פאניון" (כנראה רק המערה בצורתה הטבעית) בימי השלטון התלמי (מאה שלישית לפסה"נ). המימצא החדש מלמד אולי שהפולחן באתר החל כבר כמה מאות שנים קודם לכן וזהו מידע בלעדי מן החפירה הארכיאולוגית.

שרידי הבניה הקדומים ביותר במתחם המקודש תאריכם המאה השנייה לפסה"נ. המדובר בקיר תמך העולה במשופע ובאלכסון אל המצוק. ככל הנראה נבנה הקיר לצידו של כבש (או שביל עפר) שבו עלו אל המערה. קיר זה נהרס ובוטל עם בניית מקדש חדש בתקופה הרומית ושרידיו נקברו ביסודות.

"עוד משהו על המערה הגדולה, תפארת מקדש הורדוס וחורבנה בשריפה"

בשנת 1991, בסיוע קק"ל, המשכנו בפינוי סלעי הענק שהתמוטטו מתקרת האדמה ברעש של 1837. במרבית שטח המערה הוצאו הסלעים ומתחתם הגענו אל רובד אדמה חרסיתית ובה חרסים מן התקופה הממלוקית. לפי ההשתככות מחוץ לפתח המערה, שם נבנה המקדש לאוגוסטוס, אנו משערים שיש עוד להעמיק בחפירה ידנית מספר מטרים, כדי להגיע אל השרידים מן התקופה הרומית ואל קרקעיתה הטבעית של המערה. זאת אנו מתכננים לעונה הבאה. בינתיים, כרגיל ביום האחרון של העבודה, הוציא השופל ממעמקי המערה אבן מעוטרת יפפיה. מקום המציאה, מעט פנימה מפתח המערה, מלמדת שזהו פרט מן השער המפואר שחיבר בין אולם המקדש למערה (ששימשה לו כקודש קודשים). האבן היא פרט ארכיטקטוני הכולל ארכיטרב, אפריז וכרכוב מגולפים משלושה צדדים של האבן. על האפריז שרשרת של פרחים מסוגננים המגולפים באיכות ובעדינות שאיננה מצויה. ככל הנראה הפרט הוא מתקופת אוגוסטוס (הורדוס) וככל שעלה בידי לבדוק, אין לו מקבילה בארץ, בתורכיה או ברומא והוא לפיכך מימצא חשוב ונדיר לתולדות הארכיטקטורה הרומית בכלל. פרט זה מצטרף לשלושה כרכובים שנמצאו כבר בשנת 1989 ועתה ברור שהכניסה לקודש הקודשים הייתה בסגנון הרומי-הפניקי ("יתלמוס"), כמו במקדשי בעל בק ולבנון. דהיינו: מערכת מפוארת של עמודים, קורות ופתחים, המוגבהת מעל רצפת האולם בקצהו הנגדי לפתחים. מתקבל מאד על הדעת ששאר חלקי המערכת עדיין קבורים במערה ואולי נצליח לחשוף אותם בשנים הבאות.

בשנת 1991 המשכנו גם בחפירה בקצהו הדרומי (הרחוק מן המערה) של האוגוסטיאום. גילינו את פינת קיר החזית (ב-90 מעלות לקיר הגומחות) ובו פתח צדדי, אחד משלושה שהיו כנראה לבנין. מתחת לשכבה מן התקופה הממלוקית מבצבת עתה שכבת ההרס והחורבן בשריפה של המקדש. מלמעלה פיורות אבני הגזית מן הקירות שהתמוטטו, וביניהן גם שני מוזבחות אבן, ומלמטה רובד עבה של אפר. מקצת האפר שנחפר כולל שברי לוחות השיש שציפו את הקירות, שברי רעפים והחשוב מכל, מעט שברי חרס ומטבעות מסוף המאה השישית - ראשית השביעית למנינו. אלה מעידים על זמן חורבנו של המקדש והמפתיע בתאריך זה הוא שהוא מאוחר ביחס - - כמעט שלוש מאות שנים לאחר השתלטות הנצרות על האימפריה הרומית. עדויות ספרותיות מצביעות על המשך הפולחן הפגאני (עכו"ם) במקדשי לבנון, אך כאן לראשונה

לאתר ועושים זאת עם כל הלב.

לצד המובטלים משתתפות בחפירה גם קבוצות מתנדבים של נוער ישראלי, ערבי ויהודי, המאורגן בידי רשות שמורות הטבע והחברה להגנת הטבע וכן מתנדבים מחו"ל וצוות מדעי נרחב הכולל ארכיאולוגים, עוזרים טכניים (לרישום, רפאות כלי חרס, ניקוי המתכות וכו') וכן מומחים למימצאים מיוחדים כגון מטבעות, קראמיקה, עצמות בעלי חיים, מימצאים ליתיים וכו', אכן אופרציה מורכבת.

"כמה שיותר עובדים, נכנסים יותר עמוק באדמה"

מטבעם של השרידים הארכיאולוגיים שהם מונחים זה על גבי זה, המאוחזר מכסה את הקדום. כבר בשנה שעברה וביתר שאת בקיץ האחרון העמקנו חפור אל תוך המדרון הסלעי שעליו נבנה המתחם המקודש לפאן. ואמנם הסתבר שבמעמקי האדמה, בינות לגושי הסלע שהתדרדרו מן ההר נמצאו העקבות לפעילות האנושית הקדומה ביותר באתר. לא מצאנו מבנים, אף לא שכבה של ממש, רק שברי כלי חרס ועצמות שרופות של בעלי חיים. אך די באלה להעיד שכבר בשלהי תקופת הברזל (במאה השמינית לפסה"נ) ובתקופה הפרסית וההלניסטית (מאות חמישית-שלישית לפסה"נ) היו בני אדם שפעלו והותירו עקבות בסמוך למערה מעל המעינות. קשה לדעת אם הייתה זו פעילות פולחנית, או רק עדות לאתרי חניה בהן אכלו בעלי חיים, אולם מתוך אופיו הכללי של האתר בתקופה ההלניסטית-רומית, סבירה יותר האפשרות הראשונה. עדויות היסטוריות, כזכור,

התגלית המרעושה ביותר, חווייה של חפירה, היתה גילוי מרבץ עשיר של פסלי שיש.

עדות ארכיאולוגית למידע זה. הדבר דורש עוד חשיפה כללית של שכבת החורבן וגם מחקר מרובה, אך ההשלכות ההיסטוריות הן בעלות משמעות רבה. אגב אורחא, גם על הפריט הארכיטקטוני מן המערה שתיארנו לעיל יש סימני שריפה. מכאן שחלקיו המפוארים של המקדש עמדו על כנם מאות שנים עד שנחרבו, כנראה בפעולה אנטי-פגאנית אחת.

"זבחי פאן וסעודות מאמיניו"

מזרח למערה ולמקדש הורדוס, במצוק הסלע ולפניו, נמצאת כזכור "המערה המלאכותית" הקטנה המוקדשת לפאן. גם כאן המשכנו במלאכת החשיפה והתברר שאזור זה היה סגור במערכת קירות דמויות ח', שרק יסודות הבטון שלה שרדו. צורתה המקורית של החצר (ואולי היה זה מבנה סגור) ומשמעותה עדיין לא הובהרו (אולי היה במרכזה מזבח?). מה שכן התברר הוא שמערכת זו, הכוללת את הקמרון החצוב וגומחה אחת (מתוך השלוש הקיימות), נבנתה כבר במאה הראשונה לסה"נ. את זאת למדנו מן המימצאים במדרון הסלעי שעוד נתאר. שתי הגומחות הנוספות על קיר הסלע, האחת לנימפה אקו ורעותה להרמס ולנימפות, נחצבו בידי ויקטור בן ליוזימכוס בשנת 148 לספירה, לפי הכתובות ביוונית שלצידן. על המדרון הסלעי שמתחת לחצר פאן מצאנו שכבה של אפר מעורבת בעצמות בעלי חיים (בעיקר עז וכבש) חלקן שרופות ושפע של שברי כלי חרס. תאריכים של המימצאים: המאה הראשונה לספירה, והם מעורבים גם במימצאים מסוף התקופה ההלניסטית. שני דברים מפתיעים עלו מן הבדיקה של מימצא זה בידי מומחית הקרמיקה ד"ר אנדריאה ברלין (מארה"ב). האחד שיש כאן הרבה כלים מיבוא מחו"ל, בהם כלי שולחן מאיטליה (כולל קנקנים

מפומפיי) ומערב אירופה וכן כלים שמוצאם מאתרים שונים במזרח הים התיכון, זאת בנוסף כמובן לשפע כלים מקומיים. דבר זה יש בו כדי להצביע על עולי רגל ממקומות שונים ומרוחקים אל המקדש ובכך לרמז על חשיבותו. הדבר השני, שרבים מאד מן הכלים שנמצאו על המדרון הם כלי בישול ואכילה יום יומיים (ולא מנחות פולחן). הבנה זו היא חשובה מאד שכן ידוע לנו שבמקדשים פגאניים נהגו גם ארוחות פולחן (כדומה לזבח הפסח במקדש ירושלים). במימצאי החפירה שלנו יש המחשה, ואולי בעתיד גם פירוט, למנהגי הפולחן במקדש פאן ובעולם הפגאני בכלל.

"בית הקברות לפסלי הפולחן"

התגלית המרעושה ביותר, חווייה של חפירה, חשיפה (והקטע הכי טוב שטיפה וניקוי במים), ממש בימים האחרונים של הקיץ הזה, הייתה גילוי מרבץ עשיר של פסלי שיש. לאמיתו של דבר שברי פסלים נתגלו כבר בסוף העונה שעברה ויכולנו לשער שההמשך יבוא, והוא אמנם בא ובגדול! בקצה המזרחי של המתחם המקודש (המרוחק ביותר מן המערה) נמצא רחוב מרוצף המוביל אל פתח מבנה. למבנה שני אולמות. באחד, שחשפנו כבר בשנה שעברה, נמצאה רצפה ועליה כמעט כלום. האולם השני, שחלקו נחשף השנה, כמו גם קצה הרחוב, היה מכוסה במפולת גדולה של אבני גזית ועפר מעורב באפר. בינות ומתחת לאבני הגזית נמצאו מספר רב של חלקי פסלים משיש, ראשים, גופות, רגליים, כפות ידיים ועב"מים. מרביתם בגודל טבעי, חלקם קטנים ויש זעירים. על שני ראשים נשתמרו שרידי צבע (מימצא נדיר וחשוב). כל הפסלים נמצאו מושחתים (אפים קצוצים וכיו) ושבורים (בלא ששבריהם יהיו בסמוך) וברור שמקום הימצאם אינו מקום הצבתם המקורי. קשה עדיין להסביר כיצד הגיעו למרבץ הזה. אפשר לשער שהיו כאן שני שלבים: האחד ניתוף הצלמים (שכן גודלם מעיד עליהם שהיו פסלי הפולחן במקדש) והשני איסוף השברים וריכוזם - קבורתם - בקצה המתחם. הנסיבות לאירועים אלה

אינן ברורות, מה גם שאין בידינו עוד התאריך.

מרבץ פסלים כזה איננו אופייני לאתרים בארץ ישראל והוא די נדיר בארכיאולוגיה בכלל (תוך כדי החפירה חשבתי כל הזמן על חלום ישן לחפור בתורכיה והנה אפרודיסיאס הגיעה הנה). יתרה מזאת, אף שבחפירות בית שאן נתגלה לאחרונה מרבץ פסלים, הרי כאן, בניגוד לשם, ההקשר התרבותי ברור. אלה הם פסלים שניצבו והובאו כמנחות למקדש פאן וכך ניתנת לנו האפשרות לעמוד על מכלול האלים שלהם פלחו כאן. בפסלים שכבר הצלחנו לזהות בולטים זאוס, אתינה, אפרודיטי, דיאנה, פאן, הרקולס, "אלת סוריה" ויש כאלה שעוד לא זוהו. הפולחן לזאוס ופאן בקיסריה פיליפי ידוע כבר מזמן ממטבעות העיר. גם על אפרודיטי ידענו ממימצא קודם (היום במוזיאון דמשק). אפילו דיאנה, אלת הצייד, ידועה במיתולוגיה היוונית כקשורה לפאן. לעומת כל אלה אתינה, אלת המלחמה, ששני ראשים שלה בקבוצת הפסלים, היא הפתעה גמורה ועדיין בלתי מוסברת. בשעת כתיבת שורות אלה התגלית היא בת שבועיים-שלושה (זה לקח ימים רבים לתעד ולהוציא את כל הפסלים) ועדיין רוב עבודת הטיפול במימצא, כל שכן מחקרו האומנותי וההסטורי, עדיין לפנינו. כבר נרמזו (על-ידי מומחה אמריקאי שראה את התמונות) שפסל אחד לפחות הוא מסוף התקופה ההלניסטית או ממש מתקופת אוגוסטוס - ימי יסוד המקדש. כך שגם המחקר האומנותי של מימצא זה יהיה בעל חשיבות מרובה ולא רק לענין בניאס.

המלאכה אמנם עוד מרובה, אבל מימצאי הקיץ הם כמסקה מעורר בחיכנו. בסוף יוני הבא נחזור לחפירות ואין בליבנו ספק שעוד גדולות ונצורות ממתניות לנו במעבה אדמת המתחם המקודש לפאן אשר בבניאס.

(אזהרה! אתר החפירה סגור למבקרים שכן הבורות הפתוחים והקירות הרעועים מהווים

סכנה. ניתן לצפות במערה ובשרידי המתחם המקודש מן נמדרגות העולות אל נבי ח'אדר. במיוחד יפה התצפית מן המרפסת של המקאם).

קוראיוס קוראיוס

נמצא פיסיית ביניכם. בעת הקריאה הצביעו על המלה הנקראת. לוו באצבעכם את המילים לאורך השורות (אפשר גם ליצור "אצבע" מיוחדת למטרה זו, ממש כבשיטת הקריאה בתורה). בסיומו של עמוד, בקשו מילדכם להפוך את הדף.

אם לסיפור יש "בית חוזר", חרוז מפתח וכו', עודדו את ילדכם להביעו בקול רם. תוך כדי קריאה, רצוי להפסיק מידי פעם ולשוחח על הנקרא.

ענו על שאלות, האזינו להערות, תיהנו מהאיורים. אם ילדכם נראה לכם חסר סבלנות, בחרו בספר אחר. נסו למצוא ביחד את שעת הקריאה הנוחה לכם ביותר.

דאגו לכך שתמיד יהיו ספרים בהישג ידו ובסביבתו של ילדכם. היענו לבקשת ילדכם לקרוא לו עוד ועוד מתוך ספר, שלדעתכם הוא כבר מכיר יפה. החזרה מחזקת את הנאתו ובטחונו העצמי. רבים מכס יגלו, כי ילדכם "קורא", כלומר, מזהה מילים מוכרות מספר אהוב. בכל מקרה הוא קולט של"סימנים השחורים האלה" יש משמעות. הם מדברים אלינו.

רבים מכס ודאי גילו כבר, שילד החשוף לסיפורים משתמש במילים, בביטויים, בניבים ובדוגמאות שקלט ושמע. יש ילדים היוצרים משפטים ספרותיים משל עצמם. יש המשוחקים בדמויות. בכל מקרה, מתוך הרצף המשמעותי, הילדים קולטים מילים חדשות. לכן אין כל צורך להפריע לרצף הקריאה לצורך הסבר מילים קשות, אלא אם נשאלתם. אין כל צורך לשאול שאלות ידע, "מי אמר למוי? מי עשה מהו? מתי?" כדאי מאוד לשוחח על רגשות ילדכם

ההשכלתי של ילדכם. אתם גם מודאגים ומודעים ל"מה שמפסיד ילד שאינו קורא"? ואכן, יש קשר הדוק בין שתי הבעיות. אחת הפתרונות לשיפור "הבנת הנקרא" וקשר לספר הינו שיפור באמצעות "הבנת הנשמע", כלומר, לקרוא עם ילדכם, אתם, העושים כן, ודאי מודעים לכך שלקריאה של הורים וילדם ישנם גם "מוצרי לוואי" ילדכם הוא לא רק תלמיד טוב יותר, אלא שאתם גם מגלים בצוותא מה באמת מעניין את ילדכם. אתם זוכים לחוויה של "יחד", לתשתית של גשר ליכולת לחיות ביחד, להבין, הילד אתכם ואתם את ילדכם. לכל תקופת חיים - הקריאה (והספרים) שלה. יש תקופת טרום-קריאה ("לספר לילדי"), יש תקופת גילוי ראשית הקריאה ויש גם קריאה בקול על-ידי ההורים בגיל הקריאה הרהוטה. לכולכם, הורים, סבתות וסבים וגם אחים בוגרים, תפקיד עיקרי וראשי בקידום הבנת הנקרא של ילדכם, וזאת בהקדשת עשר (10!) דקות ליום. להלן מספר רמזים, שודאי יעזרו לכם ולילדכם כאחת.

✓ תקופת טרום-קריאה

בחרו ביחד עם ילדכם, בספריה, בחנות הספרים, ממדף הספרים בבית, את הספר בו תקראו במשותף. ספרים טובים לגיל טרום-קריאה צריכים להיות קצרים בתוכנם, קצביים בכתיבתם ומאויורים. תכניהם - מעולמו של ילדכם, מתחום הרהורי, מחשבתיו, התעניינותו, חלומותיו. מצאו לכם זמן ביניים של רגיעה ושבו קרובים הורה לילדו ככל האפשר כשהספר

זו השנה השנייה לרוח גפן-דותן בגולן. ספרים וילדים זה התחום שלה, 80 תלמידים מכל בתי הספר בגולן מתקבצים אחת לחודש בספריה המקומית בקצרין, נכגשים עם סופר/ת ומשביעים את הסקרנות שלהם.

מה חושבת הכהנת הגדולה של "ספרים הם ידידים" על מצב הקריאה של ילדכם?

רות גפן-דותן

הבנת הנשמע
אפני
הבנת הנקרא

אתם מודאגים מ"מצבה הקשה" של "הבנת הנקרא" ומודעים לכך כי זהו מכשול בדרכו ובקידומו

משמעות ללימוד המיומנות.

נמשיך אפוא כל שעשינו בתקופת טרום-קריאה, בתוספת תכניות אחרות המתאימות לילד בראשית קריאתו. אפשר, לאחר שבטוחים כי הילד מכיר את היצירה, גם "לשחק" אותה. למשל, אתם קוראים ראשית שורה - וילדכם מסיים. אתם קוראים בתפקידים, כאשר כל העת, כמובן, מצביעים על המילים הנקראות, אפשר כבר, כאשר עולה הקשב, לקרוא ביחד סיפור בהמשכים. אפשר לשוחח על סיפור דומה שקראנו, או שמכירים "מהחיים". אפשר לשיר ביחד שירים מוכרים וגם לשחק דמויות. אפשר (בעזרת צילום הכתוב) ליצור (בבית) אלבום או אוגדן שירים וסיפורים אהובים ולהציע לילדים לאייר ולעטר אותם (עיסוק מצוין ל"משעמם ליי"). אפשר גם לערוך "יומן כותרים" של סיפורים שאהבנו ואפילו למיינס לנושאים ועוד ועוד. אגב, לא אחת, כשילד מתקשה בהבנת שיעורי הבית שלו, קריאתכם הרמה כבר מפרשת, עוזרת.

✓ לגיל מתקדם

ילדכם כבר בכתה ב', גי ומעלה.

המשיכו לקרוא ביחד. שוחחו על הספר. גם ספר הנראה לכם רדוד ראוי לשיחה. נסו, ביחד, לברר מה קרה באמת בסיפורו מה חושב הילד! תגלו, שכאשר הילד מבין שהספר "לא אמר לי דבר", הוא מחפש ספר טוב יותר. קורא מעמיק יותר.

קראו עם ילדכם קטעים מספרים שאתם חושבים שיעניינו אותו. הציעו לו לסיים את הספר בעצמו. שוחחו על הספר. קראו עם הילדים ספרים שאהבתם אתם, בהיותכם ילדים. ודאי תגלו עולם שלם וחדש, תוך כדי שיחה עם ילדכם על אותו ספר עצמו.

ואחרון אחרון ותמיד, ובכל עת ולכל הגילים: בסקר שערכנו בין ילדים האוהבים לקרוא, בכיתות ד'-ה'-ו', גילינו כי ראשיתה של אהבת הקריאה, ההתמדה בה והעניין במילה הכתובה - מוצאם מבית ההורים. ולכן חשוב שילדכם יראה אתכם, ההורים, קוראים להנאתכם. ■

✓ ראשית קריאה

תקופה זו הינה קריטית להבנת הנקרא. ילדים רבים, על אף שלמדו לזהות את האותיות, ההברות, המילים, לא קלטו את משמעותן בכתוב. לכן קריאה בצוותא "מסבירה" את הטעון הסבר, פותחת בפני הילד את העולם הצפון בקריאה, נותנת

בתגובתו לסיפור. "מצא חן!", "מה מצא חן!", "אהבת אותו", "פחדת ממנו?", "את מי הכי אהבתו", "אילו היית אתה גיבור היצירה, כיצד היית נוהג?" אם יש לכם זכרונות ילדות מאותו סיפור עצמו, חלקו אותו עם ילדכם. זו תהיה תרומה טובה להבנה ולתקשורת ביניכם.

■ תיקון וטיפול בכל סוגי הרכב - מכוניות טרקטורים מכסחות דשא

במוסך מרום מעלה-גמלא

• נפתח מסלול רישוי טרקטורים (עגלות וטרקטורונים)

בין השעות 08:00-14:00 כל יום.

• קיימת אפשרות להכנת הטרקטור והעברתו במבחן שנתי.

• במידת הצורך נדאג להוביל את הטרקטור אלינו.

טל': במוסך - 06-732417 בבית - 06-732555

• • מוסך מורשה • •

**מוסך
מרום**

מאיר שמיר, ממאק ההגנה ברמת הגולן, מסביר לראש המשלה סאז, גולה מאיר 15
 על תוכנית ההגנה ברמת הגולן. 20/12/68 חמ"ל יפ"ס סכ"ן 27/1-6-69

א
ב
י
ג
ו
ר

אורח

פרספקטיבה של זמן

בין ראשוני המתיישבים בגולן היה פנחס אבי גדור היום, 25 שנה אחרי הוא נזכר בימים הרחוקים ההם עת ההתלהבות והמרץ היו חלק בלתי נפרד מגוף המתיישבים

סיירתי הרבה בסביבה הקרובה, כדי לאתר חלקות אדמה לעיבוד מידי. כל השטח היה מלא נשק סורי, הרבה מחסני תחמושת והרבה הרבה מוקשים. החברה, יחד אתי ועם המדריך החברתי מ"מעין ברוך" תוכי - שמו, נגשנו לעבודה. השכם בבוקר עד הצהריים עבדנו כולם, תוכי ואני עבדנו גם אחר הצהריים. עבדנו כולנו - בהתלהבות ובמרץ. ואני החטייר והצולע אתם יחד, נעשתי שוב צעיר והייתי מאושר. הייתי אז בן 55 שנים ו-35 שנים בארץ ובקיבוץ. כעבור כמה חודשים (אינני זוכר בדיוק את התאריך) התנחלה בעיירה ההרוסה אפיק קבוצת צעירים עלזים ושמחים באחד מהבתים הסורים. הבית גבל ממש בכביש הראשי היחידי שהיה ברמת הגולן, שהתחיל באל-חמה ונגמר בצפון הרחוק מסעדה ומגידל שמש. העיירה אפיק היתה מרוחקת מספר קלומטרים מנחל גולן. נסעתי לאפיק על מנת להכיר מיהם שכנו החזשים. באתי לחצר הגדולה והבית הגדול, שבו התנחלו החבורה, מצאתים עובדים במרץ בניקוי השטח, תיקונים שונים, סידור וכו'. פגש אותי בחור, חסון וגבוה, (כלפי כל בחור היה גבוה). הצגתי את עצמי: פנחס

ימים הרבה חייתי תחת רושם העצרת - 25 שנות התיישבות ברמת הגולן".
 העצרת היתה רבת רושם, הביצוע, ההשתתפות ההמונית, הנקיה ממקצועניים ועל כן גם ההתלהבות של המשתתפים, הן על הבמה והן בקהל היתה סוחפת. מול הכל, אותי אישית, העצרת זרקה 25 שנים אחורה עבורי היה זה פרק חיים, שבו נשמתי במלא הראות, חלוציות טהורה. הייתי מדריך חקלאי מטעם אחד הקבוצה והקיבוצים של נח"ל גולן הגרעין הראשון של הנח"ל שהתיישב והתנחל ברמת הגולן. מקומנו המדויק היה בכפר הסורי ההרוס גייבין, אשר על גבול נחל רוקד, מול הכפר הסורי, מעבר לרוקד, מערייה. תאריך ההתנחלות - אוקטובר 1967. הצבא הקים בין ההריסות של גייבין צריפי מגורים, חדר אוכל, חדר גנרטור, גדר את המחנה. מטעם הסוכנות קבלנו טרקטור זחל (פיאט) טרקטור גלגלים ועגלת סקול דו גלגלית. הנח"ל היה מורכב, חציו בני מושבים וחציו "מחנות עולים". באישור הסוכנות מצפת רכשנו את כלי המטבח וחדר האכילה מ"המשביר" תל-אביב, כלי עבודה שונים למחנה ולחקלאות ונגשנו במרץ בסידור המחנה למגורים.

בית הפוטון

רשת הפוטונים בישראל

שעות פתיחה:

א'-ה' 09:00-20:00

יום ו' 09:00-14:00

מוצ"ש עד 22:00

(יום ג' אחה"צ סגור)

פוטון - ספה ואיטה ברהיט אב

למאוס בליוואב למדי צמיחוס, לפינויט טלוויזיה, למדי אומויס וסנה

כריוט וכיסויים בהצפסיס למדיס

טלס וקא!

ביג הפוטון - סטנין אויס אב קבואה

סניף חיפה: בצ'ק פוסט, מעל פולגת,

שד' ההסתדרות 32. טל' 04-412243

מול הכל, אותי אישית, העצרת זרקה 25 שנים אחורה עבורי היה זה פרק חיים, שבו נשמתי במלא הראות, חלוציות מהורה. הייתי מדריך חקלאי מטעם אחד הקבוצה והקיבוצים של נח"ל גולן הגרעין הראשון של הנח"ל שהתיישב והתנחל ברמת הגולן.

מקומנו המדויק היה בכפר הסורי ההרוס ג'יבין, אשר על גבול נחל רוקד, מול הכפר הסורי, מעבר לרוקד, מערייה.

אביגדור, חבר קבוצת כנרת, מדריך חקלאי של נח"ל גולן. לעומתי מציג הבחור את עצמו וחבורתו: הגרעין מ"בני עקיבא" שבא להתנחל ברמת הגולן. שמי אורי מאיר - באנו להתנחלות קבע. מקום הקבוע עדיין לא נקבע. שם הגרעין: "המגשימים".

העליונות והשמחה ששררה באותה החבורה, כבשה את ליבי. בפגישה הראשונה אמרתי לאורי: "במידה ותצטרכו לדבר מה וזה ישנו בנח"ל גולן, תבא וקח מה שאתה צריך. ומאז נעשנו ידידים. שנתיים חייתי ברמת הגולן. שנתיים נפלאות.

השגנו תוצאות טובות מעבודתנו כבר בשנה הראשונה. סיקלנו, חרשנו וזרענו כל מה שהספקנו עד התחלת הגשמים. גם הגרעין "מגשימים" עשה חיל והספיק להכין שטחים לזריעת תבואות וגידולי קיץ. ואורי בראשם.

עברו 25 שנים, ואני יושב עם בילה בעצרת עם ענקית ורואה את העבר כחלום, שהתגשם. ■

ארגון נשים אקדמאיות

תגובתה של כמעט אקדמאית

אורנה אשד / אליעד

לפני כשנתיים (כשצברתי כ-15 נקודות מתוך 18 המעניקות תואר (או אקדמי), פנתה אלי "אקדמית" גמורה וותיקה וסיפרה על הקמת הארגון הנשי האקדמי במחוזותינו הרחוקים. אין מה לומר - הפניה החמיאה לי לדקה (או שתיים), אך חשיבה שניה הביאה אותי לניתוק מגע ועניין (במקביל לניתוק מגע מפתיע מצידן, שנבע אולי ממשחבה שניה גם אצלן. סך הכל 15 נקודות, זה לא ממש אקדמיה).

(אם ירצה השם) בשנה הבאה אחבוק דיפלומה. אני אהיה חכמה יותר ב-3 נקודות. חשבון דיפרנציאלי ואנטגרלי, ציטוסקלטון של התא וטרנספורט תיק תאי של חלבונים (הקורסים שחסרו לי אז). לעומת זאת אהיה בוגרת בשנתיים וזה הרבה הרבה יותר. הברגות והמכתב שראיתי בגליון האחרון (ולא 3 נקודות אחרונות) חייקו בי את ההחלטה - אני לא אצטרף לחברה.

באמת, לא בגלל שהעליבו אותי לפני שנתיים אלא משום שאני חושבת שבמקום שבו מצד אחד האוכלוסיה (הנשית, ובכלל) כל כך מצומצמת ומצד שני הסביבה לא ממש קלה ו/או מאירה פניה לאישה - כאשה (זו בהחלט חברה שמעניקה יותר אפשרויות לגבר). זה עול להתאמץ ול... ליצור מעמדות

ומחיצות מלאכותיים בברה הנשית, למרות שאפשר לטעון שכל 2 נשים סביב שולחן קפה ממילא מהוות 2-3 מפגעות או כיתות. זה

דרש מאיתנו למרות שרובינו נתנו בשמחה שניתן לתת. כך קרה שהאוניברסיטאות נשארו רחוקות בכוח ובפועל לגבי רובינו. אך אל תזלזלו - כולנו אקדמאיות של החיים (וזה שווה יותר).

ולסיום (מפויס) אם יש זכות קיום לארגון נשים אקדמיות הוא רק למד להוות מערך תומך (בעיקר מורלי) לאלו מאיתנו שבגרו, שקינהן הפריחו (או העמידו אותם על רגליים בטוחות / עצמאיות), לאלו המבקשות היום, קצת באיחור (תדעו לכן מנסיוני - אף פעם לא ממש מאוחר), לעשות את מה שבנותינו וה"צפוניות" עושות בגיל 20.

ואני יודעת מה אני אומרת (ההצעה לא נועדה ליפוי וריפוי הנפש ולא בשביל התרגיל אני עברתי די בקלות את השנה הראשונה באקדמיה, בזכות הרבה עידוד מהאקדמאיות ציונה גור אריה (גבעת יואב) והאקדמאית שבדרך אז, (ואקדמית של היום) רחל שגיא (בני יהודה) הן לא כתבו לי עבודות ולא פתרו עבורי תרגילים אך הן עזרו לי להתאים את קצב הלימודים לזמן שעמד לרשותי, לבחור נכון את סדר הקורסים ואפילו רכילות משלימה על מרצה זה או אחר, או אוון קשובה ואהדה מופגנת (פירגון), הדליקו אורות בפתח המנהרה שנראתה אז מבחוץ חשיכה (וכמובן שהאור בקצה השני עוד לא דלק).

אז אם כבר אתן מתארגנות - נשים אקדמאיות - לו יהיה זה על מנת להאיר את קו הזינוק של אלו מבנינו שעוד לא זכו ויכולות - ואני חושבת שכולנו יכולות.

נכון אבל זה טבעי, רצוני, ולא מעליב). זה לא רק עוול זה ממש מעוות. וכי באילו נושאים יכולות ה"אקדמיות" לדון ולא לשתף את כולן בדיון (סקירת נאומי קיקרו; מרכיב ההמנטין בלימפוציטים מעוררים; מרד בר-כוכבאז).

איזה מרצה יבוא (יובא) ודבריו לא יתאימו לכולנו? ממילא כל אחת מאיתנו מומחית בתחומה - אני לא אכיר את כל המושגים של המרצה בסוציולוגיה והסוציולוגית לא תכיר את מונחי המקרוביולוג שירצה על הכנרת. וכן הלאה...

לעומת זאת המכנה המשותף שלי עם נשים בגילי מסקטור התיישבותי דומה הגרות באזור ושותפות לקשיים, לשמחות ולרכילות הוא רחב בהרבה. גדול ועצום מהמכנה של תעודה אקדמית.

ואם אהיה אקדמאית כנה - יש הרבה נשים בישוב שלי שהן חכמות ממני (אבל בלי תעודות), מענינות ממני ונעימות ממני. חברתן ודאי תהיה רצויה יותר לאקדמאיות אחרות - אם אך יסירו מחסום מעיניהן.

כמעט אסיים באנקדוטה (סיפור מהחיים) - לפני מספר שנים נתבקשתי לנאום בפני שר החינוך דאז בשם קבוצת סטודנטים שזכו למילגה מקרן וולף (כן היא היוקרתית). בסוף נשאלתי איך זה שעם רקע כמו שלי, יכולת ואהבה ללימודים לא למדתי קודם (למשל אחרי צבא). תשובתי היתה התחנתני עם חלוץ (סגן השר צחק אבל הבין). זה נכון לגבי הרוב הנשי באזור. הרבה מאיתנו הגיעו עם גרעיני נח"ל והקדישו שנים רבות להכשרת הישוב והמשך הפרטי. כולנו יודעות מה זה

ושכחת החשיבות של העם והארץ, יש חוסר יכולת של בנינו לראות את התכונה האמיתית של הארץ, לראות שהארץ מוכנה רק לפרוח כשעם ישראל יושב בה. הם שכחו שהם חלק מהעם ושאי אפשר לברוח מהשייכות הזאת. הם לא רואים את הניסים הגדולים שעוברים עלינו כל יום. נצחון במלחמות, עליה ענקית מכל התפוצות... איך הבנים יכולים לראות ולהבין, אם האבות לא לימדו!

מה היה לי רע בדניה? דניה ארץ מקסימה, הגויים לא שונאים את היהודים ולא רודפים יהודים

הדור של היום צריך להתחיל ללמוד לימוד מעמיק, מה זה העם ומה זו הארץ, מה הם סגולות העם ומה הם סגולות הארץ.

צריך לחפש את הדרך ללמוד קבלת אחריות בתפקידנו בעולם, צריך שכל אחד יחפש מאיפה ללמוד ולא לותר עד שימצא.

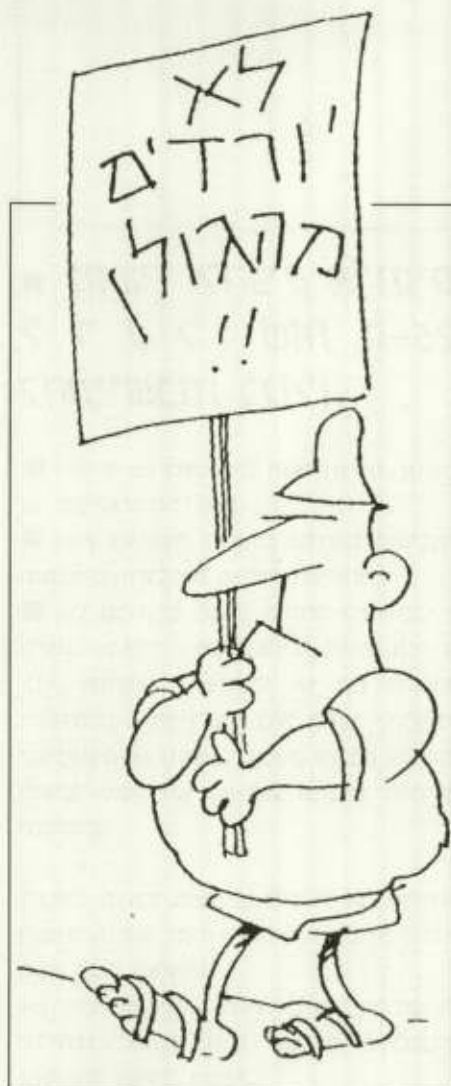
אני אישית אם ל-9 ילדים לעולם אני לא מפסיקה ללמוד, לולא החיזוק שקיבלתי דרך הלימוד, איזו סיבה היתה לי לשבת כאן ברמת הגולן! איזה הסבר היה לי לאהבה העזה שבוערת בתוכי! לאושר הגדול לאושר עמי, לעצב הגדול לעצב עמי!

מה היה לי רע בדניה! דניה ארץ מקסימה, הגויים לא שונאים את היהודים ולא רודפים יהודים, איזה הסבר היה לי לתת לעצמי ולילדי, על הסבל ומסירות הנפש שדרשנו מהם בתחילת ההתיישבות שלנו בקשת! איך להסביר את חשיבות השרות הצבאי!

צריך ללמוד! יש ממי!

היום העם מצווה ללמוד מיצירותיהם הסיפרותיות והקבלתיות של גדולי הדור, שהבינו ומבינים את חשיבות התהוותו כעם שונה מכל העמים, שהבינו ומבינים מה החשיבות והסגולתיות של הארץ הזאת, השונה מכל ארצות הגויים. אם אדם רוצה להבין את ההתרחשויות שקורות איתנו כאן בארצנו אחרי 2000 שנות גלות הוא צריך ללמוד!

באהבה לעמי ולארצי ■

בהשאלה, ומה שמדאיג אותי, שבדרך כלל, כשאדם מקבל משהו בהשאלה, במידה והוא רוצה להקרא אדם מוסרי, בשום אופן הוא לא ימסור את מה שהוא קיבל למישהו אחר. מה שעוד מדאיג אותי, שהעם לא מרגיש קשר עם הארץ והוא שוכח את גילגוליו הקודמים. איך אפשר לשכוח את שונאי ישראל שבאו עלינו לכולותינו. איזה זיכרון קצר!

מה שעוד מדאיג אותי, שבנינו יורדים מהארץ למרות שהשלום עוד מעט בהשיג יד, ואחת הטענות של בנינו, "לא רוצים עוד מלחמות". כנראה הם יודעים שימשיכו לשרת 3 שנים בצה"ל למרות שלום בכל החזיתות.

הם יודעים את האמת על השלום. בנינו גם יודעים שהם לא יורדים בגלל המלחמות. הם לא יודעים מה הסיבה האמיתית לירידתם את הארץ, הם לא יודעים מדוע העם רוצה ומוכן לדווע מגופו אבימים.

שכחה! שכחת העבר, שכחת תפקידנו בעולם

חוות דעת של אם לתשעה

חנה בן זכריה / מושב קשת

את הכותרת הזאת בחרתי כי תפקידי להיות אם! אני מרגישה כמו אישתו של שרנסקי שנאלצה להחשף בעל כורחה, כי בעלה היה צריך אשה לוחמת. היא מבחינתה בכלל לא היתה מעוניינת בפרסום. באותו רגע שנתן שרנסקי בעלה, עלה לישראל, היא מיד ויתרה על הכותרות.

הארץ שלי בסכנה! אני לא יכולה להמשיך להיות אם רגילה שחיה בביתה ועוסקת בענייני אמהות. אני חייבת לצאת מהפרטיות ומעכשיו באופן זמני אמנם, להיות נחשפת לעמי.

אני עליתי ארצה מדניה (דנמרק) בשנת 1968. עליתי מתוך אהבה עזה לארצי ולעמי. אם אז היו שואלים אותי, לא הייתי יודעת להסביר אהבה עיוורת זאת. הפחד הכי גדול שלי היה שלא אספיק להגיע לארץ, לכן מגיל 14 תכננתי את כל מהלך חיי להגיע לארץ הנכספת, כל משפחתי חיה היום בארץ.

אחרי מלחמת יום הכיפורים בעלי ואני הרגשנו צורך עז לעשות משהו למען ארצנו, החלטנו לעלות לגולן עם 3 ילדים קטנים. 18 שנה אנתנו חיים כאן בגולן במושב קשת.

מושב קשת ואני בתוכם אוכלוסיה מאד שקטה החיה את חיי היום יום למען בניית ארצנו ועמנו.

במה שאני עומדת להגיד, אני לא מייצגת אף אחד אחר חוץ מעצמי שזה כשלעצמו אחריות מספיק גדולה.

אין לי פחד לבית שלי. אין בשבילי חשיבות לבית הפרטי כשמדובר על הגולן. הגולן שייך הרי לכל עם ישראל, קיבלנו את הגולן בהשאלה, כמו שקיבלנו את כל הארץ

תרבות

מתנ"ס גולן

■ נמשיך להפיק ארועים לרגל שנת ה-25 להתיישבות בגולן.

□ מבצעי הפיסול בישובים נמשכים

ארועי פיסול מוצלחים ביותר התקיימו אשתקד ברמות ובבני יהודה. החלטנו להמשיך. כדאי מאד לנסוע ולבקר במקומות שהוזכרו ולאחר מכן ליצור קשר עם טובה שטורך ולהזמין.

□ יום הילד יעשה למסורת

יום הילד, שהיה פיצוץ לא רגיל, יהפוך למסורת קבועה. נערוך אותו בל"ג בעומר ונשלב בטיול אופניים חוצה-גולן.

□ שרים את הגולן

יותר לא נוותר לאף אחד בנושא ונרים את ערב "שרים", מצלמים ומספרים את הגולן - כיאה לנושא טוב כזה. אמנם התאספו אצלנו לא מעט שירים וסיפורים, אך אנחנו עדיין מומינים את הכותבים והנפעמים מהגולן - ליצור, וליצור עמנו לאחר מכן קשר חם.

□ חידון מחוזי בנושא הגולן

בכוונתנו להצליח להפיק חידון מחוזי בנושא הגולן, לכיתות י"א-י"ב, שסימום החגיגי יערך באולם באזור. מומחי הגולן כבר התיישבו, השחיו עפרונותיהם וחידדו מוחותיהם ובני הנוער מוזמנים כבר היום, להתחיל ולהתערען בנושא.

■ נמשיך גט במפעלים המסורתיים, אותם אנו מקיימים מידי שנה.

■ נציע רעיונות חדשים בתחום התרבות והספורט ונחזק את פעילות השלוחות.

■ אנו מכוונים מאמץ מיוחד לתת פתרון לישובי גב ההר - מעלה גמלא, רמות, אניעם, כנף, וחדניס - שיוכלו אף הם להינות מפעילותנו. נהפוך את בית הספר "דליות" למיני-שלוחה נוספת, שתתקיים בה פעילות חוגים ענפה וכן פעילות תרבות לילדים ומבוגרים.

הצוות, העובד במתנ"ס ומפעיל את שרותיו המגוונים, הינו רציני ואחראי והתכניות שהוא מציע רבות ומגוונות.

אנו מקווים שנוכל להוציא הכל אל הפועל ונרשום לעצמנו שנת פעילות תרבותית וחברתית עשירה, נוספת.

□ בין המופעים והארועים - בקושי יהיה זמן לנשום שנת העשרים וחמש עכשיו רק מתחילה...

מי שחשב שסגרנו את שנת העשרים וחמש ואפשר קצת לנשום, לסרוג משהו ואולי גם להתעמק פעם אחת ולתמיד בכתבי עגנון, פשוט-סתם-בלי להתכוון - טעה.

בבדיקה מרפרפת בלוח השנה ימצא מיד שהשנה שחלפה היתה, פשוט, הקדמה. משהו כמו ניסוי כלים לקראת הביצוע בגדול. עכשיו שנת חצי-היובל האמיתית ותכף נראה מה יהיה בה.

□ אל שנה חדשה

חוזרים לשגרה, אל דברים מוכרים, ידועים וטובים ואל כל החדש המחכה לנו בפתחה. חוברת חוגי המתנ"ס לשנת תשנ"ג הגיעה לכל בית ובית. אנא, עיינו בה, מצאו לכם את החוגים המתאימים והרשמו אצל רכזי השלוחות. עשו זאת בזריזות על מנת שנוכל להתחיל בפעילות החוגים מיד עם תום החגים.

■ השנה יש בכוונתנו לשים דגש ולחזק שתי מחלקות עיקריות:

נוער רמת הגולן

א. לחזק את עבודת התנועות בגולן.
ב. ליצור מסגרת, בית חם וקשר אמיץ עם בוגרי כיתות י"א וי"ב ועם חיילים ומשוחררי צה"ל.

רכות הנוער, שנכנסה כבר לתפקידה, היא רותי לבנון ממושב אניעם.

הגיל הרך

א. המשחקיה תעבור אל בין כתלי בתי הספר בגולן.

ב. תועמק פעילות מחלקת הגיל הרך בגני הילדים.

ג. יפתחו חוגי העשרה להורים ולמשפחה (פרוט בחוברת החוגים).

קולנוע

מוצאי שבת 10/10/92 - **"הפנסים האדומים"** - דרמה סינית מרשימה. איכר עשיר נושא ארבע נשים, משטר הברזל המופעל עליהן ימיט אסון על שתיים מהן. צילום מדהים ביופיו. במאי: זיאנג-יימו. (****)

קולנוע

במוצאי שבת 17/10/92 - **"בן דודי ויני"** קומדיה על עורך דין שלומאלי המגן על כך משפחה הנאשם ברצח. גיו פשי בעורך-דין וזוגתו מריסה טומי, גם פצצה וגם תגלית אמיתית. בשעה 21:00.

ארועי סוכות

פרחים לחג

סוכה מארחת השנה בחממת בן-צבי, בגבעת יואב. מומינה אתכם לתערוכה של שזירת פרחים של יוצרות הגולן. התערוכה תתקיים בחממה. **ערב פתיחה חגיגי** ביום ד', 14/10/92, י"ז תשרי בשעה 18:00 - למבקרים. בשעה 21:00, יתקיים המופע "יין וסמפטיחה" עם זיניה מגמלא. **לידיעתכם:** התערוכה פתוחה כס ב-15/16/10/92 למבקרים. **בואו להנות - בחג הסוכות**

סוכות מארחות

כמידי שנה

הסוכות המארחות יפעלו בחול המועד סוכות בשלוש השלוחות - צפון, דרום וחסיפין. תתקיימנה בהן פעילויות חג להורים וילדיהם. (חוברת פעילות מפורטת מונחת בתיבת הדואר שלכם).

סל תרבות לבתי הספר

אנו מציעים לילדי בתי הספר סלי תרבות

מגוונים, בהם:

מחול - עם להקת בת שבע, בתכניתה **"אהבת שבע הברכות"**.

מוסיקה - עם ארה"לה קמינסקי, תזמורת רעננה, חליל ונבל.

אמנות פלסטית - תערוכת מיטב הציירים בנושא **"חלונות"**.

שעת סיפור - עם איילה אשרוב, חסידה פעיל.

תאטרון - ההצגות **"יהיה בסדר"**, **"הצוצרה בואדי"**.

מפגשים עם סופרים - עם יורם טהר-לב, יונה ספר, יעל רוזמן, סמי מיכאל ואחרים.

סל מנויי מוסיקה קלאסית

גם השנה אנו מציעים לקהלנו מסגרת של סדרת מנויי קונצרטים, שיערכו באולם המופעים החדש בקרית שמונה. בתכנית השנה:

בינואר - תזמורת רעננה,

במרץ - תזמורת חיפה,

במאי - התזמורת הקמרית הקיבוצית,

בקיץ - תזמורת רחובות.

מחיר המנוי, לסדרה כולה, לאחר סבסוד המתנייס - 50 ש"ח ליחיד (ללא סבסוד - 80).

מספר הכרטיסים מוגבל מאד, כדאי לרכוש כבר היום, אצל טובה במתנייס.

תכנית מאד מפורטת - תפורסם בהמשך.

שתהא לכולנו שנת תרבות יפה

טובה שטורך

רכזת התרבות במתנ"ס גולן.

תרבות

מתנ"ס קצרין

בפעם הראשונה

סדרת מנויי תיאטרון

גם לנו מגיע, סדרת מנויי תיאטרון שתביא אלינו את מיטב ההצגות בארץ.

בסדרה זו שמנו דגש על מספר עקרונות:

א. חלקה יתבצע בקצרין, וזאת כדי למנוע מאתנו את הצורך בנסיעות ארוכות.

ב. חלקה האחר יתבצע בשיתוף י"ד-שטרית"

- טבריה בה נוכל לצפות לפי רצוננו בהצגות גדולות של התאטראות הרפרטוארים בארץ. חשוב לנו מאוד להיות חלק מהתרבות המיוחדת של העם בישראל, תרבות העומדת באחד המקומות הראשונים בעולם.

אנו פונים אליך תושב קצרין ורמת הגולן להצטרף לאותם עשרות אלפי תושבים במדינת ישראל שמנויים על סדרות התיאטרון בכל רחבי הארץ.

מדוע כדאי לרכוש מנוי

אתה מבטיח לעצמך להעשיר את חיי התרבות שלך וכן מקבל במוניסים על כל הפעילות התרבותית הנוספת המתבצעת בקצרין.

מחיר למנוי בדד - 180 ש"ח.

מחיר למנוי זוגי - 330 ש"ח.

■ כל זאת ב-4 תשלומים שווים.

■ 25% הנחה על כל המופעים הנוספים במתנייס.

■ 50% הנחה לסרטי איכות שיוצגו במשך השנה.

■ לרוכשי המנוי עד לתאריך 19/10/92 ינתנו שלושה כרטיסי קולנוע חינם.

מה במנוי 7 הצגות.

4 הצגות קאמריות שיתקיימו באולם התרבות בקצרין. (21 מהן באותו ערב).

3 הצגות גדולות שתוצגנה ב"יד-שטרית" בטבריה.

את/ה תוכל/י לבחור את שלוש ההצגות המעניינות אותך במיוחד.

לרוכשי המנוי תישלח אינפורמציה על כל ההצגות שיתקיימו ב"יד-שטרית" מספר שבועות לפני קיומן.

וזאת כדי שנוכל להזמין כרטיסים מבעוד מועד. רכישת הכרטיסים תתבצע באמצעות המתנייס.

הנסיעה לטבריה תתבצע באופן עצמאי.

בחול המועד סוכות

סרט לילדים "פייבל במערב הפרוע" - הסרט דובר עברית. ביום ג' 13/10/92, בשעה 17:30. וביום ד' 14/10/92, בשעה 17:30 באולם התרבות. מחיר כרטיס - 7 ש"ח.

הצגה לילדים "המלך אלפונס מחפש כלח" - אגדה מודרנית המעבירה בדרך עליזה ומקורית את הפתגם: "מה שקובע הוא האופי ולא היופי".

משחק: אלי נחמה, נורית בנאי.

גילאי גנים וכתות א-ג.

ההצגה תתקיים באולם

התרבות בקצרין ביום ה'

15/10/92, בשעה 16:30.

איזיז

1610

✓ יש! מלגות לשנה החדשה

יש אפשרות להגיש בקשה למלגה לשנת הלימודים תשנ"ג. המעוניינים יפנו להגר פלד במועצה אזורית גולן. חיילים משוחררים המעוניינים במילגה יפנו גם למרכז המשק בישובם. ■

✓ הסדנא לבעלי רצון ועניין

במסגרת תכנית הפיתוח ללכידות קהילתית ברמת הגולן בשנה הקרובה, למועצה יש עניין רב לקדם את תושבי האזור לשיפור חיי הקהילה ולאפשר להם להשפיע על הנעשה בישובים וברשות. לשם כך אנו מתכננים בחודשים הקרובים להקים סדנת פעילים אשר תכשיר תושבים במיומנויות הדרושות למעורבות קהילתית ולניהול ונציפלי.

07:15
תל-אביב (שדה דב) - רמת-הגולן
(מנחת פיק) - שעה 17:00.
רמת-הגולן (מנחת פיק) - תל-אביב
(שדה דב) - שעה 17:45.
תאום ורכישת כרטיסים
משה דנינו מפעיל המנחת מטעם
המועצה.
מנחת פיק: טלי 06-763353 בשעות
15:00-18:00, 06:00-10:00.
בית בשעות הצהריים והערב: טלי
06-763456.
ברורים נוספים
ניתן לפנות למחלקת בטחון, מועצה
אזורית גולן טלי 06-961026. ■

✓ טיסה ישירה רמת הגולן תל אביב וחזרה

מועצה אזורית גולן בשיתוף עם חברת "יסנונית" פותחת החל מיום א' 6/9/92 קו טיסות קבוע מרמת הגולן לתל אביב וחזרה. הטיסות יתבצעו מרמת הגולן לתל אביב - ממנחת פיק ומתל-אביב לרמת הגולן משדה דב. מחיר כרטיס לכוון אחד לתושב הגולן הוא 55 ש"ח כולל מע"מ. מחיר כרטיס לכוון אחד לתושב חוץ גולן הוא 95 ש"ח כולל מע"מ. שעות הטיסה
תל - אביב (שדה דב) - רמת - הגולן
(מנחת פיק) - שעה 06:30.
רמת - הגולן (מנחת פיק) -
תל-אביב (שדה דב) - שעה

איזיצ

1618

✓ סוכנות

פנאי לי

תל-אביב בגולן
במושב נוב

בחצר בית משפ' מרגלית
חנות לחומרי מלאכה
ויצירה במחירים סיטונאיים
למחנסיים, גנים, בתי ספר
ולעוסקים באמנויות
השונות.

בקרוב יתקיימו הדגמות
חינם והדגמות במחיר
סמלי בתחומי אמנות שונים
לגננות ולמורות
מוכר בקרן השתלמות.
קטלוג חינם לכל דורש
שרות אמין ויעיל
פתוח בימים שני ושלישי
בין השעות 19:00-16:00.
בימים אחרים בחאוס מלכוני נעמי

מרגלית 763546.
להתראות.

✓ מרכז פדגוגי

גולן-קצרין

ת"ד 37, קצרין 12900
טל 06-961238, 06-961026 שלוחה 56.
מועדי פתיחת המרפ"ד לקהל בחודש
אוקטובר
בימים ג', ד', ה' בתאריכים
13-15/10/92, ט"ז-י"ח בתשרי תשנ"ג,
בין השעות 08:00-12:00 ובימי ג'
20/10/92 כ"ג בתשרי תשנ"ג, בין
השעות 08:00-12:00. ■

בבנין גולן 1606

3 קמ"ר אבני / 1301 הארץ 9

✓ חדש באולפן

למוסיקה

מורה לפסנתר סנטסיר, פסנתר חשמלי
בסגנונות שונים, פופ, ג'אז, לוי שירים,
אילתור.
מורה לגיטרה חשמלית וגיטרה בס, לוי
בכל הסגנונות, אילתור, סולו ועוד.
המעוניינים ירשמו במועצה אזורית. ■

3 (א) אבני

השתתפותם הפעילה
של התושבים בחיי
הקהילה מסייעת
להגברת המודעות

החברתית ותומכת ביצירת אווירה
חיובית בקרב המשתתפים.
היא מעודדת התחשבות בערכים
בסגנונות של קבוצות שונות, לקידום
שירותים חברתיים וכלכליים.
בתמיכתם ובסיועם של המשתתפים
בתהליכי התכנון ובשלב הביצוע היא
מובילה להקמתם, הפעלתם, ולפיתוחם
של תוכניות ושרותים ולהגברת
מודעות הרשות המקומית לצרכי
התושבים.

הכלים אשר ינתנו בסדנא על-ידי אנשי
מקצוע יהיו בנושאים כמו: תכנון,
קבלת החלטות, ניהול, יחסי אנוש
ותקשורת בין אישית, עבודת צוות,
תיכנון חברתי ועוד, בהרצאות, דיונים
ועבודה בקבוצות.

הסדנא מיועדת לתושבים בעלי רצון
וענין לשפר את איכות החיים בישובים
ובקהילה.

המועמדים יבחרו לאחר ראיון אישי.
ניתן להגיש מועמדות למוכירות מיטייר
טל 06-961026/7. ■

יבנה זולנבין
מנהל מוטי

להתנגד בכל הכח ובכל האמצעים הדרושים

יואב עפרון / קצרין

במשך שנים התפללתי שלא נעמוד בפני האפשרות הזו, ותפילתי זו לא תענה כנראה. יתכן ובזמן הלא רחוק, תנסה ממשלה חסרת אחריות להמשיך בנוהג המופקר של חלק מקודמותיה ולמסור חלקים ממולדתנו לאוייבנו. ואולם זו הפעם, יש הבדל גדול, תהומי, לעומת הפעמים הקודמות. א. מסירת הגולן, או חלקים ממנו, הוא מעשה של טרוף וכל מילת הסבר מיותרת. הוא דומה למעשה של אדם הכורת לעצמו

את ראשו. ב. מסירת הגולן לדעתי הוא מעשה בלתי חוקי על-פי חוקיה ויסודותיה של מדינת ישראל. את קביעתי השניה ברצוני להבהיר: במדינת ישראל, בהעדר חוקה הכנסת היא הרשות הריבונית, ממנה נובעת הריבונות ואין, פורמלית גוף היכול לשנות את חוקיה. ואולם דוקא משום כך, ישנם עקרונות או חוקים שאין הכנסת או כל גוף אחר יכולים לשנות ואם אכן היא תבטל אין כל תוקף לביטול. הכנסת אינה יכולה לבטל למשל את חוק השבות הקובע שכל יהודי רשאי לעלות לארצה. הכנסת אינה יכולה לבטל את חוק יסוד ירושלים הקובע שירושלים היא בירת ישראל בריבונות ישראלית. אין להעלות על הדעת שיהיה בידי הכנסת לבטל ריבונותה של מדינת ישראל על השטח הריבוני הקטנטן שנשאר בידנו. (שכל מטר ממנו שוחרר בקורבנות רבים). כל מי שטוען אחרת יצטרך לקחת בחשבון כי בעוד כל וכך שנים תוכל כנסת מסויימת, לוותר על ריבונות ישראל בירושלים בחיפה

ובנצרת ואפילו בתל-אביב. ולעניין ההתיישבות: אני חוזר בפעם האלף וטוען: אין סמכות לשום גוף, אפילו לכנסת לגרש מתיישבים יהודים מארץ ישראל, כפי שאין סמכות לשום גוף למנוע מיהודים את זכות העליה. זכויות אלו (שאגב אין ערך לאחת ממנה ללא חברתה) לא ניתנו על-ידי הכנסת הם היו קיימות אלפי שנים לפני כינון הכנסת. מכאן אני מגיע למסקנה החשובה ביותר והיא מטרת רשימתי וקראתי זו: לא רק שזכותנו להתנגד לכל שינוי בריבונות ישראל בגולן, אלא חובתנו לעשות זאת ולא רק למען הגולן אלא למען מדינת ישראל כולה. הגולן אינו רק האזור הריבוני ביותר במדינת ישראל אלא הוא גם החזק ביותר מבחינה התיישבותית. אם חלילה יפול הגולן יפלו אחריו אזורים נוספים בקלות רבה יותר ובזמן קצר יותר. ולבסוף בנימה אופטימית: אני מאמין באמונה שלמה שאם נכונותנו להגן על ריבונות ישראל בגולן תהיה ללא תנאי וללא כל פשרות ואם נשכנע את הממשלה ואת הציבור בנחישותנו זו ישאר הגולן שלנו לנצח נצחים גם מבלי שנצטרך לעמוד במבחן החמור מכל ■

בע"ה

לעו"ד יעל ספריה

ברכות עם פתיחת משרד העו"ד בקצרין.

משעול אורחה 3
טל' 06-962110

בברכת

שלום עם הגולן

שנה טובה

בית אלוני הבשן.

קור הגולן קצרין

שרות תיקונים לכל מתקני הקירור

- מקררים מסחריים.
- חזרי קירור והקפאה.
- קירור למכוני חלב.

מתקני סודה וגזוז לקיבוצים.

- שרות מכירה והתקנה למזגנים מפוצלים

השכרת מתקן למזיגת בירה מהחבית לארועים ומסיבות.

בעסק - 06-962227
בבית - 06-962479
אזור תעשייה קצרין

הדברת אור מזיקים

ברשיון משרד הבריאות 860

הקדם תרופה למכה

הדברת ג'וקים, מכרסמים, נמלים, פרעושים, עכברים. למוסדות ופרטיים.

ריסוס עם ריח וללא ריח.

כוליש, ניקוי שטיחים וריפודים בבית הלקוח.

06-763833 נאות גולן

נישה

חנות
למתנות וחפצי אמנות
במושב אליעד
אצל גילת ריבק

שעות פתיחה: בימים א', ב', ד', ה'
בין השעות 16:30-19:30.
שישי בין השעות 11:00-14:00.
גם בתיאום טלפוני טל' 06-763828.

להתראות

שעות פתיחת החנות

זיוונית

א' ה' 09:00-16:00

זיוונית

ו' 09:00-14:00

זיוונית

שבת 10:00-16:00

זיוונית

חנות מפעל זיוונית
סנדלים ומגפיים תוצרת המפעל

כמו כן ניתן לרכוש הנעלת קיץ
במחירים מפתיעים !!!

**יינות הגולן - ירדן, גמלא,
גולן מכל הסוגים**

בקיבוץ עין זיוון
(בדרך לתצפית קוניטרה והחרמון)
טל' 06-962407

מכללת תל-חי

קורס נוטעים במכללת תל-חי

בשיתוף

מועצה אזורית
גליל עליון

מועצה אזורית
גולן

מועצה אזורית
מבואות החרמון

מועצה אזורית
מרום הגליל

בקורס ילמדו נושאים מקצועיים בכל ענפי הנשירים (תפוח, אגס, אפרסק, קיווי, שזיף, גודגדן) כולל סקירת פיתוחים חדשניים. הקורס מיועד לנוטעים בעלי נסיון של לפחות שנתיים-שלוש בעבודה, מכל המגזרים החקלאיים (מושבות, מושבים, קבוצים, כפרים וכו'). מרכז הקורס: אברי צור.

היקף הקורס: יום בשבוע (09:00-16:00), 25 ימים מרוכזים + כארבעה ימי סיור. פתיחת הקורס (מועד משוער): מתחילת נובמבר 92 ועד סוף אפריל 93. שכר - לימוד (משוער): 1300 ש"ח.

בדבר פרטים והרשמה נא לפנות למסלולים האקדמיים במכללת תל-חי
טל' 06-943731/2 ו/או 06-959001 (ישיר).

ההרשמה נסיונית, הקורס יפתח במידה ויהיו מספר נדרש של נרשמים.

43

תל-חי ותג'ע רחוק !

אריאלה
בן חורין.
ציירת
תערוכת נוף
מקומי ביקב
רוצים
להצטרף?

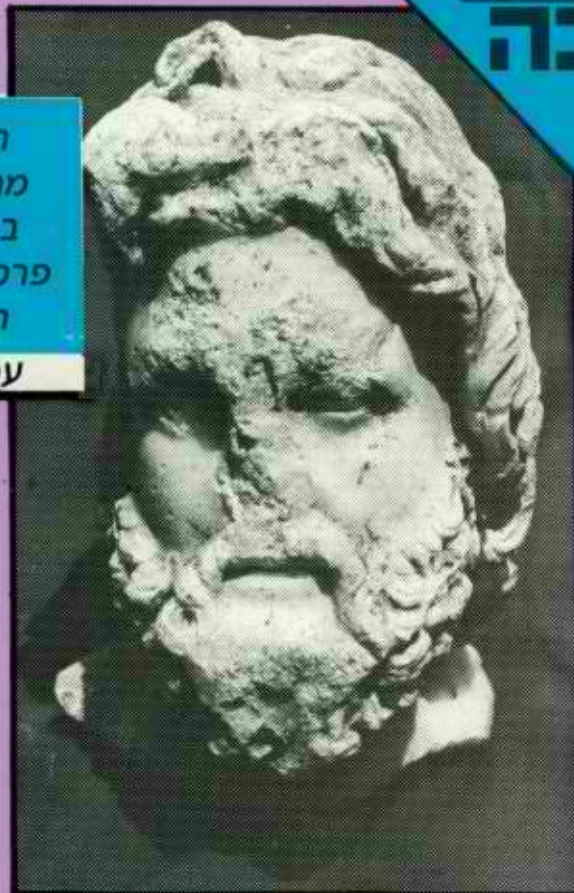
עמ' 8

קבוצת כדורגל
חובבנים עם
פוטנציאל.

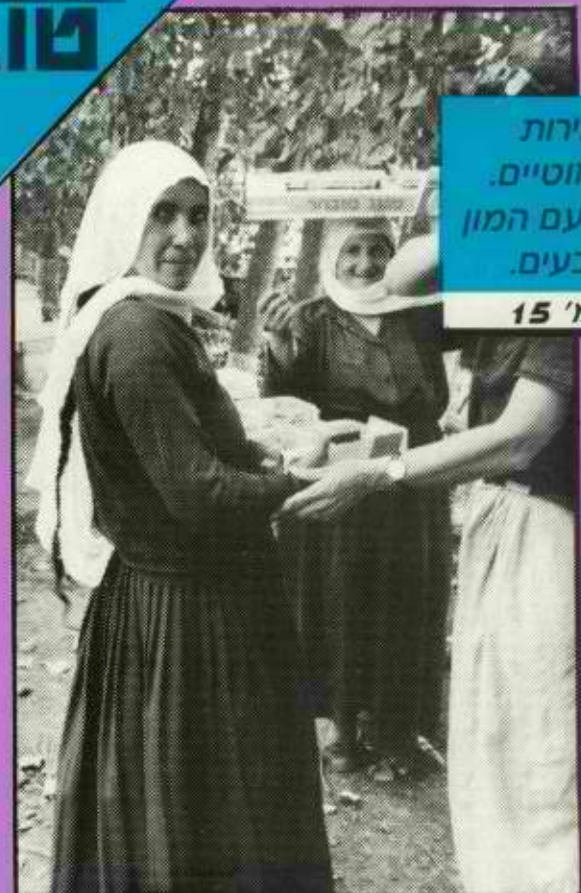
עמ' 16

שנה
תשנ"ג
טובה

תגליות
מרעישות
בפניאס.
פרסום ארצי
ראשון.

עמ' 29

פירות
אקוויטיים.
עסק עם המון
צבעים.

עמ' 15

A Lesson in Democracy

"It is inconceivable that the settlers will deviate from the government policy."

— Housing Minister Ben-Eliezer in the Knesset, August 3, 1992

What this government has failed to understand is, in a democracy, governments do not give orders or warn the populace. Moreover, in a democracy, the citizens do not necessarily have to follow the policy nor the priorities of its government. Rather the government is obligated to guard and protect the rights of the citizens of the state even if they oppose the government and even if the government terms them "settlers".

There is law and there is government policy. The citizen has the right to choose

not to support government policy.

Exemplifying this era of super-liberal post-Zionism, the Rabin government has decided to alter the thrust of Zionism.

Furthermore, Labor's policy of granting autonomy, the freezing of construction in YESHA and the economic subservience to America will endanger Tel Aviv and the rest of Israel. The populace of Israel must be persuaded of these truths and that is a crucial task.

It is the democratic right of the people to campaign for a return to Zionist values and to struggle for their own good. Their cooperation in this government's policies cannot be coerced.

Jewish Residents in YESHA 1972-1993*

1972	1,180
1982	20,600
1983	27,500
1984	42,600
1985	52,000
1986	60,500
1987	70,000
1988	75,000
1989	81,200
1990	96,000
1991	112,000
1992	141,000 (projected)
1993	185,000 (projected)

*Statistical information as published by Danny Rubinstein in *Ha'Aretz*, January 20, 1992

News Broadcast from YESHA

Radio Station 7 (Arutz 7), which transmits from a ship anchored off Israel's coast, but whose editorial offices are located in Beit El, has begun broadcasting a program of news and interviews this month.

The program was introduced because of Radio 7's listeners (comprising 20% of Israel's radio audience) tremendous demand for the "real" news and comment. The program airs for half an hour at one PM daily. It is slated to expand to a one hour program at the beginning of October.

The show's chief editor is Haggai Segal who also writes for the Israel newspaper, *Hadashot*, and edits the Binyamin Regional Council bulletin. He is the author of *Dear Brothers*.

The news program is in direct competition with Kol Yisrael and the Army Radio stations.

A WORD ABOUT AN ACRONYM/METONYM

YESHA is an acronym formed by the initial letters of Yehuda, Shomron and Aza, the Hebrew for Judea, Samaria and Gaza. YESHA translates as "salvation" and is thus a metonym.

Publication of The YESHA Report is sponsored by the YESHA Council of Jewish Communities, established in 1979 as the umbrella organization and lobby group on behalf of the Jewish cities, towns and villages beyond the Green Line.

Articles appearing in The YESHA Report may be reprinted with proper acknowledgement.

EDITORIAL ADDRESS: The YESHA Report, Yesha Council of Jewish Communities, 16B Ramat Hagolan St., Jerusalem, Israel Tel: (972-2) 810624 Fax: (972-2) 814072.

EDITORIAL BOARD: Yisrael Medad Yedidya Atlas Barbara Oberman
Avigail Frij Bob Lang Rachel Ginsberg Yechiel Leiter

From Washington to YESHA

At the end of August, Mayor and MK Ron Nachman hosted members of the prestigious Washington Institute for Near East Policy in his city Ariel. Mayor Nachman led the group through strategic sites overlooking the Jordan Valley and along the Trans-Samarian Highway in order to give his guests a clearer perspective on how vital this area is to the continued existence of a strong and secure Israel.

The visiting delegation of the Washington Institute included such well-known figures as former U.S. Secretary of State, Joseph Sisco, former National Security Advisor, Robert McFarlane, former U.S. Ambassador to Israel, William Brown, Editor-in-Chief of *U.S. News and World Report* Mortimer Zuckerman and presidential advisor, Stuart Eizenstat. After touring the city of Ariel and environs, the delegation, led by Israeli journalist, Ehud Ya'ari, stopped at Ariel's Eshel HaShomron Hotel. Nachman, a newly elected Likud member of the Knesset, was asked numerous questions relating to the peace talks and regarding the effects of the new Israeli government's policies on future development in YESHA. Familiar with the American media's distorted portrayal of the Jewish communities in these areas, several members of the group expressed their surprise at seeing the modern town of Ariel, the rapidly-growing "Capital of Samaria" with a population soon to pass the 15,000 mark.

Bosnia and "Palestine"

Local Arabs originate, to some extent, from the pocket of Islam within former Yugoslavia called Bosnia according to Dr. Manfred Lehman writing in the *Jerusalem Post* last month.

Bosnia was conquered by Turkey in 1386. Its Christian populace was forcibly converted. At the 1878 Congress of Berlin, Bosnia was pried from Turkey and awarded to Austria. In the resultant hostilities reminiscent of today, Christian Serbs sought bloody revenge on the Moslem Bosnians.

Ottoman Turkey, seeking to alleviate their troubles, permitted many fleeing Bosnians to settle in various districts of then Palestine in the Galilee, Carmel, Sharon and Caesarea. Sir Laurence Oliphant's book, *Haifa*, written at the time, refers to this population transfer. These Moslem refugees were granted a 12-year tax exemption as well as an exemption from military service. At around this time, incidentally, other Moslem refugees from Russia found haven in the area.

YESHA Arab Employment Drop

There has been a decrease of 9% in the number of YESHA Arabs who work in Israel despite a 1.4% growth in the number of Arabs in the work force according to a report of Israel's Central Bureau of Statistics issued recently. The weekly average of employed is 312,000 (200,000 from Judea and Samaria; 112,000 from Gaza). Another statistic indicated that they worked 8% fewer hours per week. An additional finding was that the number of Arabs employed locally in YESHA dropped by 2% in Judea and Samaria but rose by 18% in Gaza.

continued from page 1

accounts for their hesitancy. How does Israel help out, or in the words of a senior columnist, toss a life preserver to the amateurish Palestinians thrashing in the water? Simple. We make more concessions.

Too Much Given Away

The concessions do not involve appetizers they constitute the main course. Mr. Rabin's freeze on the development of "political settlements" has effectively drawn a map for the Arabs. Although the territorial dispositions are to be made following the autonomy stage, if Arab housing and development will be continued unabated while Jewish development is blocked the future disposition is a forgone conclusion.

Dr. Amiel Unger — Lecturer of Political Science, Bar Ilan University

INTRAFADA Casualty Watch

As of September 17, 1992, a total of 769 Arabs have been killed by fellow Arabs in the intrafada, the internecine violence parallel to the intifada directed against Jews.

The breakdown is as follows:

- * 718 killed for "cooperating with the authorities"
- * 43 killed in internment camps
- * 6 killed incidentally in actions against Jews
- * 1976 wounded

Shetland "Settlers"

A story in the London *Times* from June 9th caught my eye. It was headlined "Settlers' Garden Yields Viking Relics". I wondered how that ancient seafaring race managed to leave archeological traces in Israel.

Reading further on, it became obvious to me that I had erred. The "settlers" referred to were an English couple who had gone to live in the Shetland Islands.

I was thus relieved to discover that normal, civilized people are also termed "settlers". Could it be that I and my fellow Jewish residents in YESHA have been accepted back into polite society, at least as far as the London *Times* is concerned?

If, however, an Englishman living in the Shetland Islands is a "settler", maybe we are correct in viewing the word as prejudicial. The Shetlands are a possession of England and an Englishman moving there is seen as an outsider. In fact, the "settler" couple in the story came from Cheshire in a response to the threat of depopulation on Fetlar Island. Those Jews who have moved into YESHA are not outsiders but are very much at home. We do not "settle" but, quite simply, live at home.

In any case, it was nice to see someone else described as a "settler" and know that we aren't alone in this world.

— YM

Arabs from YESHA moving into Jerusalem

There is an annual population movement of 1,000 Arabs from YESHA who are permitted to move into East Jerusalem. Israel's Interior Ministry's population bureau reported in September that for the past five years 1,000 identity cards (identifying the recipient as a resident alien) have been issued as part of a family reunification scheme. Other sources indicated that the number of illegal Arab entrants into Jerusalem is higher.

The identity cards are much sought after as they allow for greater freedom of movement, increased employment opportunities, the right to vote in municipal elections and more variability for marriage possibilities.

There are 400,000 Jewish residents in Jerusalem and some 150,000 Arabs.

Quotes & Anecdotes

"I wish, were it possible, that Gaza would simply sink into the sea."

— Prime Minister Yitzhak Rabin, *Jerusalem*, September 2, 1992.

"We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967 will not bring peace."

— President Lyndon B. Johnson, *September 10, 1968*.

"All speak about 'land for peace'. Americans don't understand. They think that Israel conquered this territory in a war of repression against the Arabs. In America, if you take lands in a war of defense, it's your right to keep it."

— New York Governor Mario Cuomo, *Maariv*, September 3, 1992

"I do not photograph the buttocks of history."

— Education Minister Shulamit Aloni, *Kol Yisrael*, September 15, 1992, explaining why she prefers that Israeli youth do not visit Holocaust sites

"Israelis parading at Auschwitz cause anti-Semitism."

— Shulamit Aloni, *see above*

"I don't comprehend what they want from the fellas of Ateret Kohanim. They're positive people. There is no argument that we need increased Jewish residency in the Old City."

— Aryeh Nechemkin, former Labor Minister of Agriculture, on the hullabaloo over the activities of purchasing Arab property in Jerusalem's Old City outside the Jewish Quarter, *Maariv*, September 15, 1992

"It appears to me that it would be a mistake, from the Israeli perspective, to yield our right of settlement in the course of the autonomy negotiations...and Israeli relinquishment of the right to settlement will eliminate a significant bargaining chip...we should not yield our right of settlement solely for the sake of a calm atmosphere desired by Egypt and the United States."

— Yitzhak Rabin, *Yediot Achronot*, June 13, 1979

"The autonomy plan is a tragedy waiting to happen."

— Yitzhak Rabin, *Knesset Proceedings*, September 25, 1978

One Israel

One Israel (Yisrael Echad), a new umbrella movement to combat the Rabin government's priority of territorial withdrawal, was founded at a meeting in Tel Aviv, attended by several hundred activists.

Present at the gathering were representatives from the the Council of Golan Heights Communities, opposition political parties (Likud, NRP, Tzomet, Moledet & Tehiya), Emunim, youth movements and citizens from all parts of Israel. The movement was initiated by The YESHA Council. One Israel adopted a platform of unified actions based on the shared goals of continued settlement throughout Eretz-Yisrael, that interim arrangements are a recipe for a Palestinian state and no retreat from the Golan Heights.

Already a march from the Golan to Jerusalem is in progress and a mass demonstration is planned for October 3. During the Succot holiday, the laying of foundations for private construction starts will begin in various sites throughout YESHA and the Golan.

Dry Bones

Students Throughout YESHA

Council	Kindergartens	Primary schools	High schools
Mate Binyamin	1,650	3,270	599
Shomron	1,051	790	700
Har Hebron	300	210	n.a.
Gush Etzion	530	1,071	305
Jordan Valley & Megilot	193	325	160
Gaza Coast	535	500	58
Elkana	165	750	365
Alfei Menashe	259	570	562
Maaleh Ephraim	145	272	240
Maaleh Adumim	1,350	2,520	570
Efrat	316	670	275
Givat Zeev	560	1,113	327
Oranit	250	522	356
Kiryat Arba	435	1,006	634
Karnei Shomron	450	730	100
Kedumim	187	443	291
Beit Aryeh	150	281	210
Betar	410	920	175
Emanuel	620	1,700	525
Total	9,556	17,663	6,472

Based on data provided by the various councils (Sept. 1992)

Subscribe to
The YESHA Report

A Monthly Publication of News
and Opinion from the Council
of Jewish Communities in Judea,
Samaria & Gaza

\$20 for 12 issues

American Friends of YESHA
Council
12017 Brookhaven Drive
Silver Spring, MD 20902

YESHA Council of Jewish Communities
16B RAMAT HAGOLAN ST.
P.O. BOX 18181
JERUSALEM ISRAEL

News Broadcast from
YESHA — 2

THE YESHA REPORT

OCTOBER 1992 / TISHREI 5753 / No. 5

NEWS AND OPINION FROM THE YESHA COUNCIL OF JEWISH COMMUNITIES IN JUDEA, SAMARIA & GAZA

Rabin's Concession Stand

It seems that every time one turns on the radio the Rabin government is announcing a new confidence building measure (CBM). The term confidence building measure is a euphemism for an Israeli concession designed to display good will to the Arab side. There is nothing inherently objectionable to this policy, a series of small reciprocal gestures did pave the way for other historic rapprochements. Ping pong diplomacy for example, was instrumental towards opening ties between the U.S. and the People's Republic of China. What accounts for the sense of unease which the present conduct of Israeli diplomacy has aroused?

Lack of Reciprocity

Unlike the case of U.S. Chinese relations the concessions made have been unilateral not reciprocal. Israel has done the giving the Arabs the taking. Foreign Minister Shimon Peres has beseeched the Europeans to convince the Arab side to offer some CBM of its own in response to the Israeli concessions. Israel is still waiting. No de-escalation of the intifada has occurred, no relaxation of the economic boycott is contemplated. Egypt still has failed to live up to the normalization provisions of the Camp David Accord. The Palestinians still disseminate the infamous forgery "The Protocols of the Elders of Zion" to foment anti-Semitism.

Confusion Concerning Targets of Concessions

A second problem of Israel's policy is one of multiple audiences. Israel, whilst signaling to the Arabs, is simultaneously playing to the galleries in Washington and to a lesser extent Western Europe. Israeli generosity is designed to secure American and European approval and ward off a charge of "intransigence". Such approval is notoriously fickle; witness the evanescent gratitude towards Israeli forbearance during the Gulf War. Western governments and particularly the Bush administration quickly forgot Israel's abstention from staging counter-strikes against Iraq. Since the Arab side perceives that the con-

cessions are addressed to Western capitals it too directs its response to the west and less towards Israel.

Undermines Values

Israel's government has cheapened the value of its own concessions. In defending the wisdom of its policy to Israeli public opinion, the government has sought to portray the concessions as consonant with Israel's own priorities. This has endangered the grotesque dichotomy between political and security communities. The "political" pejorative has been attached not only to Jewish communities erected during the Likud governments but even to those originally erected by Labor governments and sited in accordance with Labor's Allon Plan. The absurdity of this policy is most evident in the case of the Golan communities. Voters in the Golan supported Rabin in the recent elections confident that Rabin the security maven would stick to his pre-election promises and consider them untouchable. In order to dangle the prospect of territorial concessions to Hafez el Assad of Syria, Mr. Rabin has informed the

Golan residents that their communities are only incidental to security. The deportation orders against twelve ringleaders of terrorism have been rescinded because the government informs us that deportation isn't an effective measure anyway. Faisal Hussein and Hanan Ashrawi can consort openly with Arafat because the Israeli government is concerned "with substance not personalities". The great football coach George Halas was accused by one his stars of tossing around nickels as if they were manhole covers. The Rabin government, in its CBM clearance sale, is tossing around manhole covers as if they were nickels.

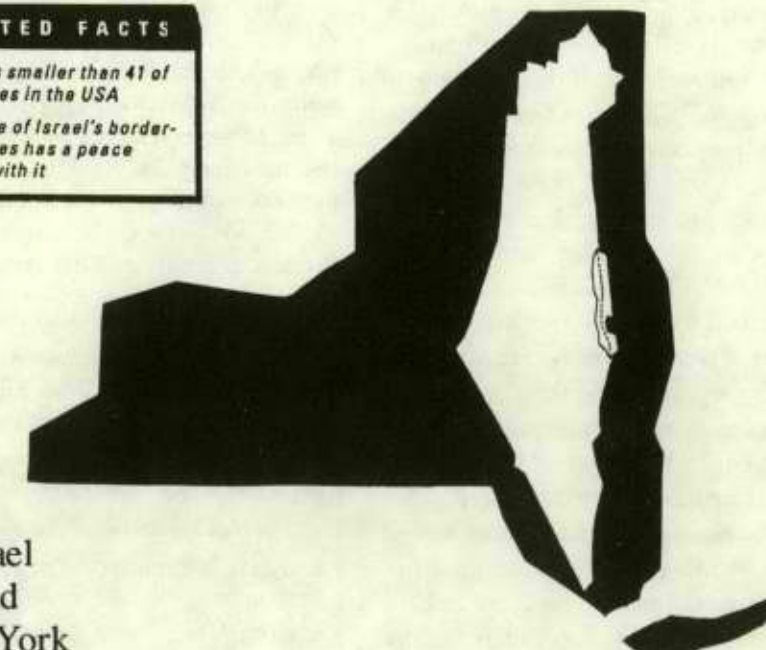
Excessive Solicitude

Instead of worrying first and foremost about Israel's interests, some of the brains surrounding Rabin are concerned about the legitimacy of the Palestinian delegation. They are quick to explain away the failure of the Palestinians to respond to Israeli concessions. The Palestinians are disunited, they have not been elected so they lack legitimacy which

continued on page 3

RELATED FACTS

- Israel is smaller than 41 of the states in the USA
- Only one of Israel's bordering states has a peace treaty with it

Israel and New York

A Lesson in Democracy

"It is inconceivable that the settlers will deviate from the government policy."

— Housing Minister Ben-Eliezer in the Knesset, August 3, 1992

What this government has failed to understand is, in a democracy, governments do not give orders or warn the populace. Moreover, in a democracy, the citizens do not necessarily have to follow the policy nor the priorities of its government. Rather the government is obligated to guard and protect the rights of the citizens of the state even if they oppose the government and even if the government terms them "settlers".

There is law and there is government policy. The citizen has the right to choose

not to support government policy.

Exemplifying this era of super-liberal post-Zionism, the Rabin government has decided to alter the thrust of Zionism.

Furthermore, Labor's policy of granting autonomy, the freezing of construction in YESHA and the economic subservience to America will endanger Tel Aviv and the rest of Israel. The populace of Israel must be persuaded of these truths and that is a crucial task.

It is the democratic right of the people to campaign for a return to Zionist values and to struggle for their own good. Their cooperation in this government's policies cannot be coerced.

Jewish Residents in YESHA 1972-1993*

1972	1,180
1982	20,600
1983	27,500
1984	42,600
1985	52,000
1986	60,500
1987	70,000
1988	75,000
1989	81,200
1990	96,000
1991	112,000
1992	141,000 (projected)
1993	185,000 (projected)

*Statistical information as published by Danny Rubinstein in *Ha'Aretz*, January 20, 1992

News Broadcast from YESHA

Radio Station 7 (Arutz 7), which transmits from a ship anchored off Israel's coast, but whose editorial offices are located in Beit El, has begun broadcasting a program of news and interviews this month.

The program was introduced because of Radio 7's listeners (comprising 20% of Israel's radio audience) tremendous demand for the "real" news and comment. The program airs for half an hour at one PM daily. It is slated to expand to a one hour program at the beginning of October.

The show's chief editor is Haggai Segal who also writes for the Israel newspaper, *Hadashot*, and edits the Binyamin Regional Council bulletin. He is the author of *Dear Brothers*.

The news program is in direct competition with *Kol Yisrael* and the Army Radio stations.

A WORD ABOUT AN ACRONYM/METONYM

YESHA is an acronym formed by the initial letters of Yehuda, Shomron and Aza, the Hebrew for Judea, Samaria and Gaza. YESHA translates as "salvation" and is thus a metonym.

Publication of The YESHA Report is sponsored by the YESHA Council of Jewish Communities, established in 1979 as the umbrella organization and lobby group on behalf of the Jewish cities, towns and villages beyond the Green Line.

Articles appearing in The YESHA Report may be reprinted with proper acknowledgement.

EDITORIAL ADDRESS: The YESHA Report, Yesha Council of Jewish Communities, 16B Ramat Hagolan St., Jerusalem, Israel Tel: (972-2) 810624 Fax: (972-2) 814072.

EDITORIAL BOARD: Yisrael Medad Yedidya Atlas Barbara Oberman
Avigail Frij Bob Lang Rachel Ginsberg Yechiel Leiter

From Washington to YESHA

At the end of August, Mayor and MK Ron Nachman hosted members of the prestigious Washington Institute for Near East Policy in his city Ariel. Mayor Nachman led the group through strategic sites overlooking the Jordan Valley and along the Trans-Samarian Highway in order to give his guests a clearer perspective on how vital this area is to the continued existence of a strong and secure Israel.

The visiting delegation of the Washington Institute included such well-known figures as former U.S. Secretary of State, Joseph Sisco, former National Security Advisor, Robert McFarlane, former U.S. Ambassador to Israel, William Brown, Editor-in-Chief of *U.S. News and World Report* Mortimer Zuckerman and presidential advisor, Stuart Eizenstat. After touring the city of Ariel and environs, the delegation, led by Israeli journalist, Ehud Ya'ari, stopped at Ariel's Eshel HaShomron Hotel. Nachman, a newly elected Likud member of the Knesset, was asked numerous questions relating to the peace talks and regarding the effects of the new Israeli government's policies on future development in YESHA. Familiar with the American media's distorted portrayal of the Jewish communities in these areas, several members of the group expressed their surprise at seeing the modern town of Ariel, the rapidly-growing "Capital of Samaria" with a population soon to pass the 15,000 mark.

Bosnia and "Palestine"

Local Arabs originate, to some extent, from the pocket of Islam within former Yugoslavia called Bosnia according to Dr. Manfred Lehman writing in the *Jerusalem Post* last month.

Bosnia was conquered by Turkey in 1386. Its Christian populace was forcibly converted. At the 1878 Congress of Berlin, Bosnia was pried from Turkey and awarded to Austria. In the resultant hostilities reminiscent of today, Christian Serbs sought bloody revenge on the Moslem Bosnians.

Ottoman Turkey, seeking to alleviate their troubles, permitted many fleeing Bosnians to settle in various districts of then Palestine in the Galilee, Carmel, Sharon and Caesarea. Sir Laurence Oliphant's book, *Haifa*, written at the time, refers to this population transfer. These Moslem refugees were granted a 12-year tax exemption as well as an exemption from military service. At around this time, incidentally, other Moslem refugees from Russia found haven in the area.

YESHA Arab Employment Drop

There has been a decrease of 9% in the number of YESHA Arabs who work in Israel despite a 1.4% growth in the number of Arabs in the work force according to a report of Israel's Central Bureau of Statistics issued recently. The weekly average of employed is 312,000 (200,000 from Judea and Samaria; 112,000 from Gaza). Another statistic indicated that they worked 8% fewer hours per week. An additional finding was that the number of Arabs employed locally in YESHA dropped by 2% in Judea and Samaria but rose by 18% in Gaza.

continued from page 1

accounts for their hesitancy. How does Israel help out, or in the words of a senior columnist, toss a life preserver to the amateurish Palestinians thrashing in the water? Simple. We make more concessions.

Too Much Given Away

The concessions do not involve appetizers they constitute the main course. Mr. Rabin's freeze on the development of "political settlements" has effectively drawn a map for the Arabs. Although the territorial dispositions are to be made following the autonomy stage, if Arab housing and development will be continued unabated while Jewish development is blocked the future disposition is a forgone conclusion.

Dr. Amiel Unger — Lecturer of Political Science, Bar Ilan University

INTRAFADA Casualty Watch

As of September 17, 1992, a total of 769 Arabs have been killed by fellow Arabs in the intrafada, the internecine violence parallel to the intifada directed against Jews.

The breakdown is as follows:

- 718 killed for "cooperating with the authorities"
- 43 killed in internment camps
- 6 killed incidentally in actions against Jews
- 1976 wounded

Shetland "Settlers"

A story in the *London Times* from June 9th caught my eye. It was headlined "Settlers' Garden Yields Viking Relics". I wondered how that ancient seafaring race managed to leave archeological traces in Israel.

Reading further on, it became obvious to me that I had erred. The "settlers" referred to were an English couple who had gone to live in the Shetland Islands.

I was thus relieved to discover that normal, civilized people are also termed "settlers". Could it be that I and my fellow Jewish residents in YESHA have been accepted back into polite society, at least as far as the *London Times* is concerned?

If, however, an Englishman living in the Shetland Islands is a "settler", maybe we are correct in viewing the word as prejudicial. The Shetlands are a possession of England and an Englishman moving there is seen as an outsider. In fact, the "settler" couple in the story came from Cheshire in a response to the threat of depopulation on Fetlar Island. Those Jews who have moved into YESHA are not outsiders but are very much at home. We do not "settle" but, quite simply, live at home.

In any case, it was nice to see someone else described as a "settler" and know that we aren't alone in this world.

— YM

Arabs from YESHA moving into Jerusalem

There is an annual population movement of 1,000 Arabs from YESHA who are permitted to move into East Jerusalem. Israel's Interior Ministry's population bureau reported in September that for the past five years 1,000 identity cards (identifying the recipient as a resident alien) have been issued as part of a family reunification scheme. Other sources indicated that the number of illegal Arab entrants into Jerusalem is higher.

The identity cards are much sought after as they allow for greater freedom of movement, increased employment opportunities, the right to vote in municipal elections and more variability for marriage possibilities.

There are 400,000 Jewish residents in Jerusalem and some 150,000 Arabs.

Quotes & Anecdotes

"I wish, were it possible, that Gaza would simply sink into the sea."

— Prime Minister Yitzhak Rabin, *Jerusalem*, September 2, 1992.

"We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967 will not bring peace."

— President Lyndon B. Johnson, *September 10, 1968*.

"All speak about 'land for peace'. Americans don't understand. They think that Israel conquered this territory in a war of repression against the Arabs. In America, if you take lands in a war of defense, it's your right to keep it."

— New York Governor Mario Cuomo, *Maariv*, September 3, 1992

"I do not photograph the buttocks of history."

— Education Minister Shulamit Aloni, *Kol Yisrael*, September 15, 1992, explaining why she prefers that Israeli youth do not visit Holocaust sites

"Israelis parading at Auschwitz cause anti-Semitism."

— Shulamit Aloni, *see above*

"I don't comprehend what they want from the fellas of Ateret Kohanim. They're positive people. There is no argument that we need increased Jewish residency in the Old City."

— Aryeh Nechemkin, former Labor Minister of Agriculture, on the hullabaloo over the activities of purchasing Arab property in Jerusalem's Old City outside the Jewish Quarter, *Maariv*, September 15, 1992

"It appears to me that it would be a mistake, from the Israeli perspective, to yield our right of settlement in the course of the autonomy negotiations...and Israeli relinquishment of the right to settlement will eliminate a significant bargaining chip...we should not yield our right of settlement solely for the sake of a calm atmosphere desired by Egypt and the United States."

— Yitzhak Rabin, *Yediot Achronot*, June 13, 1979

"The autonomy plan is a tragedy waiting to happen."

— Yitzhak Rabin, *Knesset Proceedings*, September 25, 1978

One Israel

One Israel (Yisrael Echad), a new umbrella movement to combat the Rabin government's priority of territorial withdrawal, was founded at a meeting in Tel Aviv, attended by several hundred activists.

Present at the gathering were representatives from the the Council of Golan Heights Communities, opposition political parties (Likud, NRP, Tzomet, Moledet & Tehiya), Emunim, youth movements and citizens from all parts of Israel. The movement was initiated by The YESHA Council. One Israel adopted a platform of unified actions based on the shared goals of continued settlement throughout Eretz-Yisrael, that interim arrangements are a recipe for a Palestinian state and no retreat from the Golan Heights.

Already a march from the Golan to Jerusalem is in progress and a mass demonstration is planned for October 3. During the Succot holiday, the laying of foundations for private construction starts will begin in various sites throughout YESHA and the Golan.

Dry Bones

Students Throughout YESHA

Council	Kindergartens	Primary schools	High schools
Mate Binyamin	1,650	3,270	599
Shomron	1,051	790	700
Har Hebron	300	210	n.a.
Gush Etzion	530	1,071	305
Jordan Valley & Megilot	193	325	160
Gaza Coast	535	500	58
Elkana	165	750	365
Alfei Menashe	259	570	562
Maaleh Ephraim	145	272	240
Maaleh Adumim	1,350	2,520	570
Efrat	316	670	275
Givat Zeev	560	1,113	327
Oranit	250	522	356
Kiryat Arba	435	1,006	634
Karnei Shomron	450	730	100
Kedumim	187	443	291
Beit Aryeh	150	281	210
Betar	410	920	175
Emanuel	620	1,700	525
Total	9,556	17,663	6,472

Based on data provided by the various councils (Sept. 1992)

Subscribe to
The YESHA Report

A Monthly Publication of News
and Opinion from the Council
of Jewish Communities in Judea,
Samaria & Gaza

\$20 for 12 issues

American Friends of YESHA
Council
12017 Brookhaven Drive
Silver Spring, MD 20902

YESHA Council of Jewish Communities
16B RAMAT HA'GOLAN ST.
P.O. BOX 18181
JERUSALEM ISRAEL

News Broadcast from
YESHA — 2

THE YESHA REPORT

OCTOBER 1992 / TISHREI 5753 / No. 5

NEWS AND OPINION FROM THE YESHA COUNCIL OF JEWISH COMMUNITIES IN JUDEA, SAMARIA & GAZA

Rabin's Concession Stand

It seems that every time one turns on the radio the Rabin government is announcing a new confidence building measure (CBM). The term confidence building measure is a euphemism for an Israeli concession designed to display good will to the Arab side. There is nothing inherently objectionable to this policy, a series of small reciprocal gestures did pave the way for other historic rapprochements. Ping pong diplomacy for example, was instrumental towards opening ties between the U.S. and the People's Republic of China. What accounts for the sense of unease which the present conduct of Israeli diplomacy has aroused?

Lack of Reciprocity

Unlike the case of U.S. Chinese relations the concessions made have been unilateral not reciprocal. Israel has done the giving the Arabs the taking. Foreign Minister Shimon Peres has beseeched the Europeans to convince the Arab side to offer some CBM of its own in response to the Israeli concessions. Israel is still waiting. No de-escalation of the intifada has occurred, no relaxation of the economic boycott is contemplated. Egypt still has failed to live up to the normalization provisions of the Camp David Accord. The Palestinians still disseminate the infamous forgery "The Protocols of the Elders of Zion" to foment anti-Semitism.

Confusion Concerning Targets of Concessions

A second problem of Israel's policy is one of multiple audiences. Israel, whilst signaling to the Arabs, is simultaneously playing to the galleries in Washington and to a lesser extent Western Europe. Israeli generosity is designed to secure American and European approval and ward off a charge of "intransigence". Such approval is notoriously fickle; witness the evanescent gratitude towards Israeli forbearance during the Gulf War. Western governments and particularly the Bush administration quickly forgot Israel's abstention from staging counter-strikes against Iraq. Since the Arab side perceives that the con-

cessions are addressed to Western capitals it too directs its response to the west and less towards Israel.

Undermines Values

Israel's government has cheapened the value of its own concessions. In defending the wisdom of its policy to Israeli public opinion, the government has sought to portray the concessions as consonant with Israel's own priorities. This has endangered the grotesque dichotomy between political and security communities. The "political" pejorative has been attached not only to Jewish communities erected during the Likud governments but even to those originally erected by Labor governments and sited in accordance with Labor's Allon Plan. The absurdity of this policy is most evident in the case of the Golan communities. Voters in the Golan supported Rabin in the recent elections confident that Rabin the security maven would stick to his pre-election promises and consider them untouchable. In order to dangle the prospect of territorial concessions to Hafez el Assad of Syria, Mr. Rabin has informed the

Golan residents that their communities are only incidental to security. The deportation orders against twelve ringleaders of terrorism have been rescinded because the government informs us that deportation isn't an effective measure anyway. Faisal Hussein and Hanan Ashrawi can consort openly with Arafat because the Israeli government is concerned "with substance not personalities". The great football coach George Halas was accused by one his stars of tossing around nickels as if they were manhole covers. The Rabin government, in its CBM clearance sale, is tossing around manhole covers as if they were nickels.

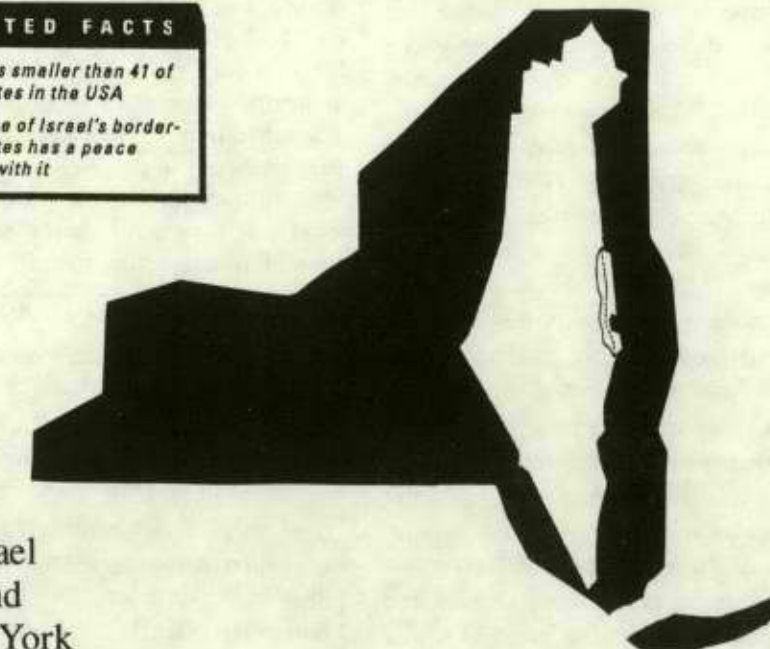
Excessive Solicitude

Instead of worrying first and foremost about Israel's interests, some of the brains surrounding Rabin are concerned about the legitimacy of the Palestinian delegation. They are quick to explain away the failure of the Palestinians to respond to Israeli concessions. The Palestinians are disunited, they have not been elected so they lack legitimacy which

continued on page 3

RELATED FACTS

- Israel is smaller than 41 of the states in the USA
- Only one of Israel's bordering states has a peace treaty with it

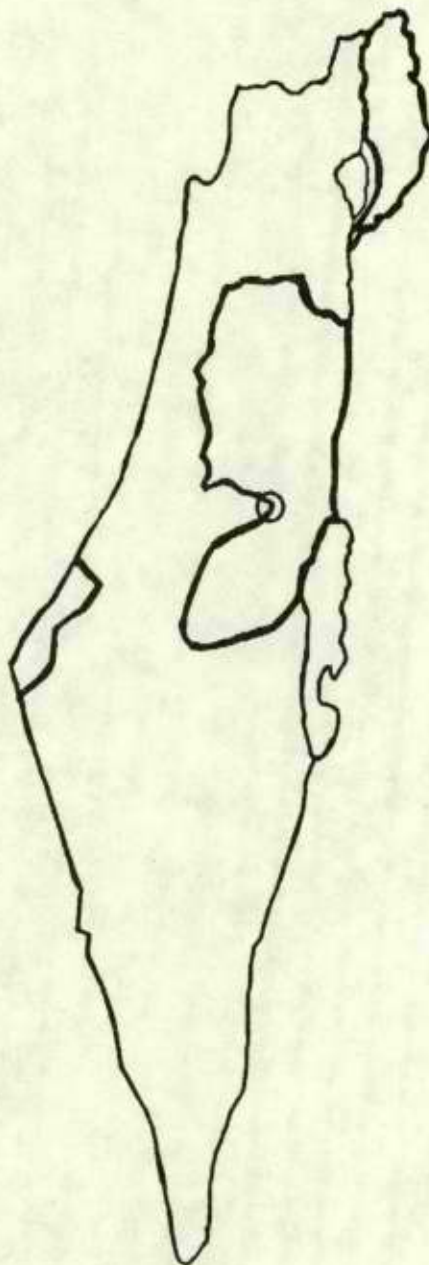

Israel and New York

REFLECTIONS FROM THE HEARTLAND:

**The Future of the Jewish Communities in YESHA (Judea, Samaria & Gaza)
In the Aftermath of the Labor Victory — Commentary and Plan of Action**

Yechiel M. Leiter

THE CHOICE IS OURS: YESHA AT THE CROSSROADS

Introductory Comment by Marc Zell, Adv.*

The prodigious task of rebuilding the foundations of Jewish existence in Israel's ancient heartland, YESHA, ** has been underway for nearly a quarter of a century with phenomenal success. Today some 300,000 Jewish men, women and children are flourishing in some 142 cities, towns, villages and neighborhoods in a region where it was once illegal for a Jew to tread, let alone settle. Yet despite these considerable achievements, virtually nothing was done to explain to the Jewish People and the world at large why it is both necessary and just to resurrect Jewish life in YESHA. The results of this neglect are ominous: today nearly every member of the United Nations, including in particular the United States of America takes it as granted that the Jewish People are trespassers in their own homeland!

YESHA's Foreign Desk (The International Relations Task Force) was established over two years ago by concerned Jewish citizens from communities throughout YESHA to set the record straight -- to convey to the world the reality of Jewish life and aspirations in Israel's heartland. The importance of this effort was underscored by the Labor Party's victory this past June which swept into power the most ideologically left-wing government in Israel's 44-year history.

As stated by the editor of the Labor Party's English language propaganda organ recently, the ultimate objective of this Government's foreign policy is nothing less than the return of Arab sovereignty to most parts of YESHA and an effective end to Jewish presence there. These developments have justifiably alarmed many friends and supporters of Israel and YESHA both within the Land of Israel and abroad. But as, Yechiel Leiter, Executive Director of YESHA's Foreign Desk and former mayor of the Jewish community in Hebron, cogently explains the Labor Party victory presents us with a unique opportunity to bring our message to the world and to lay the groundwork for a truly viable peace -- one that will bring prosperity to Jews and Arabs throughout YESHA and the Land of Israel without jeopardizing the survival of the Jewish State and without subverting the ultimate mission of Zionism: the return of the Jewish People to its land and the fulfillment of its historic mission in human history.

It is upon us, the Jews of YESHA, that the challenge of the moment rests. But we do not and cannot stand alone. We are speaking of nothing less than the future of the Jewish People in its own land and upon that rests the future of the Jewish people the world over. That is a matter that is properly the concern of every Jew and friend of the Jews wherever they may reside. There can be no thought of remaining silent in the face of the forces that are now arrayed against the Jews of YESHA. The time to act is now and the responsibility to act lies with all of us, as Mr. Leiter argues below. If each of us, Jew and non-Jew, accepts this weighty challenge, the accomplishments of the last quarter century will be only the beginning. The choice is ours.

* Chairman and founder of the YESHA Foreign Desk (The International Relations Task Force)

** YESHA is the Hebrew acronym for Judea, Samaria and the Gaza District.

REFLECTIONS FROM THE HEARTLAND:

The Future of the Jewish Communities in YESHA (Judea, Samaria & Gaza)
In the Aftermath of the Labor Victory — Commentary and Plan of Action

by Yechiel M. Leiter*

The feelings of the international community in the wake of the 1992 Israeli elections must be similar to those experienced by a mountain climber when he finally reaches the top of Mount Everest: after years of unrelenting hard work to persuade Israel that it must relinquish control of Judea, Samaria and Gaza, the world has finally been rewarded by the Israeli public's agreement.

Or at least, that is how the conventional analysis of the election results reads.

But is this analysis accurate? Were the Israeli elections really a referendum on giving up territory, and if so, did those who favor land for peace really win?

If one puts aside the blinders imposed by the demands of political correctness, it seems clear that there was no referendum on the Land of Israel.

In fact, for perhaps the first time in Israel's history, the 1992 election campaign centered around domestic issues: immigration; the gross mismanagement and even corruption of the Likud government; electoral reform, which caught on among the public like wildfire; and especially the disastrous state of the economy, with its 11.6% unemployment rate — the highest level in the history of the state.

Much like the United States electorate today, Israelis wanted a change.

But to the degree that the fate of the Land of Israel did play a role in the campaign, the election was a smashing victory for the right.

On the level of pure mathematics, the parties to the right of the Likud increased their representation by 150%, from seven seats in the last Knesset (including Tehiya, Tsomet and Moledet) to 17 seats today (Tsomet, Moledet and the National Religious Party). In fact, the National Religious Party, which decided to openly join the right wing for the first time in its history this election, and explicitly proclaimed this decision to its voters in every piece of election propaganda it produced, became the only party which effectively *did* hold a referendum among its voters on the issue of compromising on the Land of Israel — and it gained a seat as a result.

Furthermore, the Likud bloc — i.e. all those parties which declared that they would prefer to form a government headed by Yitzhak Shamir — gained a majority of the Jewish vote: 59 seats, as opposed to 56 for Labor and the left-wing parties. It was only the five seats won by

* Executive Director, Foreign Desk YESHA Council

the Arab parties, which openly support the PLO, that enabled Labor to block the formation of another Likud government.

But the election was a victory for the right on a much deeper level: because Labor was able to win only by adopting the Likud's platform.

For 15 years, Labor, under the leadership of Shimon Peres, ran on a platform of "land for peace," declaring that its intention was to give away sections of the Land of Israel in exchange for peace treaties with the Arab states. During these 15 years, sustained hyperinflation brought the country's economy to its knees, while Operation Peace for Galilee aroused a degree of dissent never before seen in Israel during a war. Yet despite this, Labor was unable to wrest an electoral victory from the Likud.

This time, Labor decided to try a different tack by putting the more hawkish Yitzhak Rabin at the head of its list.

A glance at the rest of Labor's electoral slate proves that Rabin did not win his party's primaries because mainstream Labor supporters identify more with him than with Shimon Peres. No fewer than 37 of the 44 current Labor Knesset members have said that they favor a Palestinian state in Judea, Samaria and Gaza (the ancient Hebrew name for Gaza). Rabin's slate of ministers and deputy ministers consists largely of personalities (such as Uzi Baram, Ora Namir, Yossi Beilin and Haim Ramon) who are ideologically indistinguishable from Meretz, the most left-wing non-Arab party in Israel.

Then why did the party faithful vote for Rabin as their candidate? Only because they realized that they did not have a chance of winning the election if they ran Peres against Likud again.

Rabin, in contrast, represents the right wing of the Labor party. He was the man who served as defense minister under Yitzhak Shamir in the National Unity Government, the man who was labelled by the left as "Likud II." Therefore, he was potentially electable.

Furthermore, Rabin did not offer "land for peace" in his campaign. What Rabin offered the electorate as the solution to the problem of Judea, Samaria and Gaza was autonomy — exactly what the Likud had been insisting on for 15 years. In short, he offered a plan which the general public sees as a way to achieve peace without giving up territory. And so the average voter, who for 15 years had been afraid to vote for Labor despite his desire for change, believed that this time, he could vote Labor without fearing for Israel's security.

Thus the right really won the election — because Labor came to understand that if it wanted to win, it had no choice but to adopt the terminology of the right.

The settlers and the intifada

This quiet revolution in Israel's political ideology was in large measure due to a relatively small group of people — the 125,000 Jewish civilians who inhabit 142 communities in Judea, Samaria and Gaza (or nearly 300,000 if neighborhoods of Jerusalem over the green line are

included). These communities have helped to crystallize the Israeli electorate's opposition to the "land for peace" equation, because almost nobody in Israel supports the idea of dismantling the settlements — and the settlers have proven that they intend to stay.

The left disputes this claim, on the grounds that for the past 15 years, the majority of the people who have moved to Yesha (the Hebrew acronym for Judea, Samaria and Gaza) have not been ideologically committed. They came for financial reasons: because they could buy a nicer house for less money over the Green Line (the pre-1967 border) and still be just as close to their jobs in Tel Aviv.

And obviously, there's nothing wrong with that. Since it is impossible to appeal to everyone on purely ideological grounds, the measure of the settlement movement's success is precisely the fact that many people who started moving out to the territories were not ideologically motivated — that people were moving from Tel Aviv to nearby Samaritan towns for the same reasons which caused them to move to suburban towns within the green line: quality of life, money, job, and so forth.

But because of the apparently non-ideological character of the residents, everyone predicted doom at the beginning of the intifada. The expectation was that people would begin abandoning the settlements in droves.

And yet, it didn't happen. When the intifada came, and the settlers were stoned and knifed and shot at, and their property was damaged, and their children had nightmares, they still chose not to leave. And in making the choice to stay when they had the option of leaving, they became ideologically committed.

They persevered through four and a half years of incessant violence perpetrated by Arab terrorists against Jewish civilians. One hundred and twenty-five Jews have been killed by intifada activists to date, in addition to more than 700 Arabs accused of "collaborating" with Israel. More than 5,500 people have been wounded, and there have been close to 200,000 reported incidents of attacks on Jews — stone-throwings, fire-bombings, arson and the like. And today, when the level of violence has fallen from 4,000 reported incidences a week three years ago to about 100 a week — and this is called a success, that we are living in our own state and confronting "only" 100 attacks on Jews a week! — still, nobody has left. In fact, the Jewish population of Yesha has virtually doubled since 1986!

And even when international villification was added to the daily quotient of violence — when for four years, a hostile Bush administration labelled Jewish settlements the obstacle to peace in the Middle East and made their elimination a cornerstone of American foreign policy, ignoring Arab terrorism, ignoring Arab intransigence, ignoring Arab dictatorships — people still refused to feel delegitimized.

Bridges to peace

Why do US President George Bush and most of the rest of the Western world think that Jewish building in Yesha is an obstacle to peace, but Arab building is not?

The only explanation is that they are starting a priori from the position that Yesha does not belong to the Jews, should not belong to the Jews and will not belong to the Jews. The only questions to be answered are how it is going to become an Arab land, and which Arabs will ultimately rule over it.

But for a person who leaves all the options for the final disposition of Yesha open, ranging from Arab sovereignty to Jewish sovereignty, then the Jewish communities are no more an obstacle to peace than Arab towns.

If Bush has decided in advance on the final shape of a peace agreement between Israel and the Arabs, then he is clearly not fulfilling even the most minimal requirements for being an honest broker, much less acting as Israel's ally. In fact, he is taking a pro-Arab stance which would be difficult for any unbiased person to accept — because if the idea of Arab sovereignty can be entertained, why is the possibility of Jewish sovereignty intolerable? And even if, ultimately, a Palestinian state is set up in Yesha, why is that a reason to stop the settlements? Why must such a state be judenrein — free of Jews — as Jordan, Saudi Arabia and the Gulf states already are?

But settlements are more than a merely neutral force in the peace process. They are an actively positive force for peace, for two reasons.

First, on a more pragmatic level, the yardstick for measuring the Arab interest in peace — the change in the Arabs' attitude toward a Jewish presence in the Middle East — is their ability to acknowledge that we have as much of a right to be here as they do. After more than seven decades of strife, beginning with the massacres of Jews in mandatory Palestine in the 1920s and 1930s and proceeding through four wars of aggression — an average of one a decade since the establishment of the state — Israel has legitimate grounds for skepticism on this score.

The only way for the Arabs to prove their attitudes have changed is by denouncing the concept that Arab lands should be judenrein. The degree to which they accept this concept is the degree to which they are interested in destroying the state of Israel. And their attitude toward the idea of judenrein is largely measured by their attitude toward the settlements, since opposing the existence of the settlements is tantamount to opposing the idea that Jews could live in Yesha even if it someday becomes an Arab state.

But settlements are also bridges to peace on a much deeper level, because they enable Arabs and Jews to live together. Israel is virtually the only country in the Middle East which provides this opportunity — it is illegal for Jews to live in many Arab states. But only by living together — by shopping in each other's stores, by passing each other in the streets every day — can each side's myths regarding the other be dispelled.

What's wrong with land for peace?

What is it about the idea of land for peace which the average Israeli finds so appalling? The vast majority of the international community seems to believe that this is the only solution to Israel's problems — though these same countries flatly refuse to consider such a solution for

themselves. One does not, for instance, see Britain rushing to hand Northern Ireland to the Irish Republican Army in exchange for a promise that it will end terrorism.

Israel's aversion to land for peace has its roots in the fact that, even assuming the Arabs are genuinely committed to peace, their reasons are not altruistic. They have not suddenly fallen in love with Israel and the Jewish people. Even Anwar Sadat — a man of rare courage and vision — made peace with Israel for practical reasons rather than because of a sudden reversal in ideology. Signing a treaty was a means of getting back the Sinai: by recognizing Israel, he moved Egypt into America's sphere of influence, and was thereby able to persuade the US to intervene on his behalf. He understood that without this intervention, recovering Sinai would be impossible.

If practical politics change — if, for instance, another superpower arises that could play patron to the Arab states — then the Arabs' interest in peace with Israel will also change. And particularly when dealing with dictatorships, a peace treaty can never take the place of secure borders, because treaties are liable to be scrapped as necessary with any change in the political situation.

Therefore, Israel has to ensure that its borders will be defensible no matter what occurs on the other side of them.

The borders of Israel prior to 1967 were not defensible by any standards. The country at that time was nine miles wide. A car could have crossed it in 10 minutes; you could have walked across it on foot in three hours.

A country that size couldn't even contain a good-sized American city. If you had tried to put Philadelphia, Los Angeles, Washington, Chicago or Detroit within the borders of pre-1967 Israel, whole neighborhoods would have fallen off into the Mediterranean Sea!

Worse, Judea and Samaria are a mountainous region overlooking Israel's coastal plain. Anyone who sits on top of those hills controls the plain below, where most of Israel's population lives.

Ever since the Gulf war, it has been fashionable to say that strategic depth is meaningless in this age of long-range missiles. In this context, it should be remembered that a hostile army on the Samaritan highlands wouldn't need a Scud to ravage Tel Aviv — a couple of 12-year-old kids with hand-held Stingers or comparable missiles would be enough.

But more importantly, the fact is that the Gulf war proved exactly the opposite: it showed that strategic depth is critical for any country's survival.

For starters, the war demonstrated that missiles do not affect sovereignty. At no point when the Scuds were landing in Tel Aviv was Israel's sovereignty threatened. In fact, these missiles posed so little threat that Israel decided it could afford to accede to America's perceived interest and refrain from retaliating, for the first time in its history.

In contrast, Kuwait — a country the same size as pre-1967 Israel — never suffered a single Scud hit. Yet it was overrun in a mere six hours, by tanks and infantry.

Furthermore, the US waged the most massive aerial assault in history against Iraq — worse than the carpet-bombings of World War II. The US forces flew 120,000 sorties and dropped over a million bombs. They hit Iraq until there was not a working lightbulb in Baghdad, but Saddam Hussein did not surrender. Saddam did not give in until American infantry and armored troops had occupied 40 miles of Iraqi territory — the entire width of the state of Israel with Judea and Samaria.

Thus, if ever there was proof of the critical importance of strategic depth, it was the Gulf war.

Political vs. security settlements

One could still argue, of course, that Israel doesn't need settlements to defend the high ground — it could just put the army there.

However, it is difficult for soldiers in any army to put the same passion into defending a buffer space as they do into defending their own land and people. In reality, therefore, the army goes where the settlers do.

Yitzhak Rabin understands this better than most other people. This is why he defines the Jordan Valley and Golan Heights settlements as security settlements. He obviously doesn't think the settlers are equivalent to army troops, should the Jordanian or Syrian army invade. But he does think it is important for the army to sit along the Jordan River and the Golan Heights — and he knows the army won't be there without the settlements.

Thus the only issue is what you think you need for security purposes. Rabin doesn't think he needs the army on the Samaritan highlands to defend the country, so he labels the Jewish communities in this region "political." But if you believe that Israel's security requires control of these highlands, then these communities are security settlements as well.

What is autonomy?

Upon being elected, Rabin said he would try to give the Palestinian Arabs autonomy in Yesha within nine months.

But what exactly does he, or anyone else, mean by "autonomy?"

The most honest answer is that nobody knows. It's a nebulous terminology which, to a large extent, people understand as they want to understand it.

Former Israeli Prime Minister Menachem Begin, when he agreed to this concept in the Camp David accords, proposed a Talmudic distinction between "human autonomy" and "land

autonomy," whereby the Arabs would be autonomous individuals, but the land they occupied would not be autonomous.

This distinction, however, fails to shed any light on the question — because if the inhabitants of a region can determine what takes place on their land, then the land is, for all intents and purposes, autonomous as well. If, for instance, a Jew can't go into an Arab city safely to have dinner or do his shopping, then that city is de facto an autonomous Arab entity.

And if enough autonomous Arabs are living between the cities to make the connecting portions autonomous as well, then what you have is a state — because a state, by definition, is a corporation of cities. And once an autonomous — i.e. self-governing — state exists, to prevent this state from declaring full-fledged independence is virtually impossible.

Can Rabin be trusted?

Even the current government is committed to opposing a Palestinian state in Yesha. Why not just trust them to avoid this outcome?

As an added safeguard, the election produced the bonus of a strong right-wing opposition. Had Likud been embarked on a dangerous course along the road to autonomy, there would have been no numerically significant opposition — certainly not one that could fairly be characterized as half the country. But with more than 50 seats in opposition, nothing unilateral or far-reaching can be done. Rabin can't relinquish control of Yesha with only 67 seats in the Knesset, five of which belong to the Arab parties, because to large portions of the country, giving up Yesha is like slapping quotas on immigration — something that runs counter to the fundamental tenets of Zionism.

But even with the restraint imposed by a strong opposition, can Yitzhak Rabin be trusted to ensure that autonomy doesn't slide into independence?

His first six weeks in office have not given the impression that he is a responsible leader. He has worked speedily and effectively — indeed, with gleeful enthusiasm — to stop the growth of the Jewish communities over the green line, but what has he been doing about the other problems he has a mandate to address, such as education, unemployment, or good government?

He has not even bothered to appoint a Labor Minister to tackle the unemployment crisis yet, preferring to use this ministry as bait to try to attract one of the small religious parties into the government. After attacking Likud throughout the campaign for bad government because of the excessive number of ministers it appointed, he has acquiesced in the appointment of 28 ministers and deputy ministers — only five less than the Likud appointed, despite the fact that he has six fewer coalition partners to satisfy. And he has appointed one of the most controversial figures in Israeli politics (Shulamit Aloni) as Education Minister, despite the fact that this appointment torpedoed a goal he himself believed was crucial — the entrance of three small right-wing and religious parties into the coalition, in order to supply broad-based support for his negotiations with the Arabs.

But worse than any of these is his record on security and diplomatic issues.

After campaigning on a promise that Israel would never relinquish the Golan Heights, he has publicly announced his willingness to accept territorial compromise on the Golan.

He has overwhelmed the Arabs with unilateral concessions, and received absolutely nothing in return. These concessions ranged from the release of 800 convicted terrorists, many of whom were the brains behind entire terror cells, to a freeze on new construction in Yesha that encompassed not only public building but private building as well.

He has virtually assured the neglect of defense matters by keeping the defense portfolio for himself, since, as prime minister, he cannot possibly have much spare time to devote to it.

He has come close to alienating Israel's strongest supporters in the US with his ill-thought-out remarks to the American Israel Public Affairs Committee and the Conference of Presidents of Major Jewish Organizations, in which he accused these pro-Israel lobby groups of hindering rather than helping Israel's diplomatic efforts in the US.

He has shown himself to be a mediocre negotiator during his talks with George Bush about the loan guarantees. Bush was desperate to regain the goodwill of both the Jewish and fundamentalist Christian communities (the latter are ardent supporters of Israel) before the elections in November. For a brief window of time, Bush needed to give Israel the loan guarantees even more than Israel needed to receive them. Yet Rabin apparently did not even try to bargain. He let Bush insert a clause in the agreement that allows the president to revoke the guarantees at any time, thereby giving Bush a \$10 billion club to wield against Israel throughout the peace talks.

Even worse, Rabin agreed to something that no Israeli government has ever agreed to before: a linkage between humanitarian aid and the Jewish presence in the Land of Israel — a price on Jewish values. If Rabin is willing to trade a Jewish presence in Yesha for \$10 billion, how much money would it take to buy Syria the Golan Heights? Would \$20 billion buy the Golan? Or \$50 billion purchase the Jordan Valley?

And Rabin will be under strong pressure to make additional concessions throughout the negotiations — both from the 37 dovish Knesset members in his own party and from the United States administration.

If there is one lesson which the elections should have taught us, it is that even the most conciliatory policy which could possibly be acceptable to a broad spectrum of the Israeli public — the policy now being implemented by the Rabin government — is not enough to satisfy the United States. Bush and Secretary of State James Baker do not accept the distinction between political and security settlements. They do not accept Rabin's claim, and Israel's right, to the Jordan Valley and the Golan Heights, nor do they accept Rabin's plans to continue building in the environs of Jerusalem. They do not even accept Israel's claim to the eastern half of Jerusalem, the site of the Western Wall.

Rabin's weakness and lack of forethought — as demonstrated during his first six weeks in office — make it extremely unlikely that, in the face of such heavy pressure, he will be able to resist a slide from autonomy into an independent Palestinian state.

With the best will in the world...

But even with the most responsible leaders conceivable, autonomy would still present a danger. Because however hard Israel's leaders tried to prevent the autonomous entity from evolving into an independent state, chances are that they would not be able to stay in control of the situation. The Soviet Union was a much more powerful country than Israel, and was willing to use incredible brutality, as Israel never would to pursue its aims — yet it still lost control in Afghanistan. The United States, with the most powerful army in the world, similarly lost control in Vietnam.

Even with the best will in the world, the Palestinians will hardly have any more control over terrorists than the Israeli army did. But the Palestinian negotiating team is now talking about creating a 20,000-man police force for the autonomous region — a force, incidentally, larger than Israel's, to police a population one-fourth the size. Who are these people going to be? The team members, such as Faisal Husseini and Hanan Ashrawi, are all part of the mainstream PLO, Yasser Arafat's Fatah faction. And Fatah is the group responsible for most of the recent terrorist murders in Israel. This means that tomorrow's "policemen" are going to be today's murderers.

So what happens if, for instance, "rejectionist" Palestinians — the Islamic fundamentalists, or George Habash's PFLP faction — station themselves on the Samaritan highlands with hand-held missiles and begin shelling Tel Aviv, as the PLO shelled Israel's northern border in the years leading up to the Lebanon War, and then flee and hide among the surrounding populace? Will the Fatah police force search for and try to arrest them, or allow Israeli forces to comb the region for the criminals? And if not, will Israel send in the army, knowing that it faces international condemnation for violating the rights of the autonomous entity?

Or what happens if the autonomous Palestinian entity begins equipping itself with conventional and non-conventional weaponry on the scale needed by an army, in defiance of the demilitarization agreement? Will the world move in to stop them, or let Israel do so? Or will it do nothing, as it did when Germany moved troops into the demilitarized Rhineland in the 1930s, and slap sanctions on Israel if it attempts to take any action?

What happens when the autonomous entity declares itself an independent state — and is immediately recognized by most of the countries on the globe (indeed over 100 countries have already extended some form of diplomatic recognition to the Palestinian State declared in 1988)? Does Israel then send in the army, knowing the price will be international ostracization?

The reality is that in every case, Israel would be forced to accept the fait accompli.

Israel's rights

However, it is misleading to think that the whole question comes down to whether Israel's security needs outweigh the Palestinians' legitimate rights.

The heart of the issue is the legitimate rights of the Jews — because this territory is our home.

There is no other people that can legitimately claim this land as its own.

Israel is where our people was born, where Abraham, Isaac and Jacob lived, where Solomon ruled and Isaiah preached.

And Judea and Samaria constitute the heart of this land. Our patriarchs and matriarchs — Abraham, Isaac, Jacob, Sarah, Rebecca and Leah — are buried in the Cave of Machpelah in Hebron; the matriarch Rachel lies buried in Bethlehem. Hebron is also the city where David first ruled, until he was able to move his throne to Jerusalem; and Shiloh was the capital of the Jewish kingdom for 369 years before the seat of power moved to Jerusalem.

But not only was the Jewish people born in Israel, it maintained its connection to the land throughout 1,900 weary years of exile. For 1,900 years, three times a day, our grandmothers and grandfathers, and their grandmothers and grandfathers, prayed that they would be able to return to Zion. And they were sustained by the belief that they, or their children or their children's children, would someday witness that return.

There has never been any other people, in any other land, that has continued to yearn and pray for its return to its homeland for such a long period.

Even Napoleon, when he stumbled upon a synagogue during the fast of the Ninth of Av and saw the people weeping for the Temple which had been destroyed 1,700 years earlier, commented in astonishment: "A people that remembers so long to mourn the loss of its homeland will surely regain that homeland."

But not only did the Jewish people mourn its lost homeland for 1,900 years, it also maintained an unbroken Jewish presence there — despite famine and persecution — throughout the entire time.

The Jewish presence in Yesha is not a usurpation, an ugly break with the past. It is a continuation of 4,000 years of history — a resurrection of the kingdom that was lost 1,900 years ago, a fulfillment of the promises of the prophets. It is the natural continuation of the Zionist enterprise.

In turning our backs on it, we would be turning our backs on the beliefs, the hopes, the prayers and the prophecies of our grandparents. We would be turning our backs on their dream and their struggle for a better future.

Is there another solution?

But even having right on our side is not enough. There must be a clear vision of how to achieve peace in practical terms.

Clearly, appeasement, in the form of "land for peace," is not the answer. As former senior Pentagon official Frank Gaffney said on the subject, "Feeding the tiger doesn't curb his appetite; it simply tells him where to come for more food." And the Arab world shows no signs of having become any less tigerish. There is still terror on our streets. The Arab leaders still refuse to recognize Israel as a state, or even to set foot in the country for the sake of the peace process. They still maintain an economic boycott — not only of Israel, but of American and European firms who commit the heinous crime of doing business with Israel. Most Arab states will not even let citizens of other countries enter their borders if Israel is stamped on their passport!

But if autonomy isn't the answer either, then what is the solution?

The key lies in a simple, basic fact which is somehow usually overlooked in all discussions of the problem: the fact that the land which is usually discussed — Judea, Samaria and Gaza — represents only a fraction of the historic land of Palestine. Even the PLO defines the borders of "Palestine" as the area which the League of Nations mandated to the British after World War I. And this territory under British rule did not just include the land from the Mediterranean Sea to the Jordan River. It also included the region formerly known as Transjordan, which is now the kingdom of Jordan.

This region was lopped off by the British in 1922, in clear violation of the terms of the League of Nations mandate, and a kingdom was established there to be a satellite of Britain by importing King Hussein's family from Saudi Arabia.

Not only does this territory cover almost 80% of mandatory Palestine, but its population is overwhelmingly Palestinian — about 70% by even the lowest calculations. And if we take what the Jordanian foreign minister said at Madrid at face value — that there is no distinction between the Jordanian and the Palestinian people — then the Palestinians are 100% of the population!

That means that de facto, there already is a Palestinian state. However, there is one major problem: It is ruled by a despotic monarch — who is not a Palestinian, but a Bedouin from Arabia. And because it is ruled by a despot, there is no self-government for Palestinian Arabs in eastern Palestine.

So what could be more logical than to fight for Palestinian self-government in eastern Palestine? Not autonomy, but self-government! Jordan, which is already a Palestinian state in fact, should become one in name as well, and democracy encouraged to develop.

Instead of truncating the Jewish state — with all the fears for its security that would entail, as well as the abrogation of the Jews' legitimate rights — in order to establish two countries that would probably not be viable in any event because of their small size, why not establish

Palestinian self-government in Jordan? Why not depose a despot, in accordance with the ethos of the New World Order, instead of supporting a fight against the Middle East's only democracy, waged by the group which invented international terrorism against the innocent civilian?

This vision of peace does not require transferring the Arabs out of Israel. On the contrary — not only should Arabs be able to live in the state of Israel, but Jews should be allowed to live, as they are not today, in the Palestinian state in eastern Palestine. Jews should be able to live in the land east of the Jordan River, where two and a half of the twelve tribes settled when Moses first brought our people into the land of Israel after the exodus.

These Jews would be citizens of Israel, and they would vote for the Knesset in Jerusalem, while the Arabs in Judea and Samaria — as well as the Arabs living inside the green line, if they so chose — would be citizens of eastern Palestine, and vote for their parliament in Amman, the capital of Jordan. Naturally, both sides would be guaranteed civil and individual rights, and if, after a period of time, Jewish or Arab residents of each other's states proved their loyalty to their adopted home, they would be able to obtain citizenship, if they so desired, in their country of residence as well.

This scenario not only supplies the crucial requirement of two states for two peoples, but it also represents a magnanimous territorial compromise: it gives the Palestinian Arabs control over 80% of the land earmarked by the League of Nations to be the Jewish homeland.

But what about Gaza?

Gaza is widely thought to be a pressure cooker, with too many people in too small a space. Even if the Gazans are able to exercise their political rights via a parliament in Amman, wouldn't the appalling conditions there still make it a breeding ground for violence?

The truth is that this myth of population pressure is a smokescreen for the real problem. The population level of Gaza is far from being unsupportable by Western standards. In fact, the population density of Tel Aviv is 40 times that of Gaza!

The real problem is that the people are spread out in shanties — and this a problem that could easily be solved by the construction of modern apartment buildings. As a British parliamentarian once said, a single day's oil revenue from Saudi Arabia would solve the refugee problem permanently.

But so far, Israel has not even been allowed to use its own resources for this purpose. A UN resolution passed in 1977 — pushed through by the Arab states and the Third World, with only Israel voting against — prevents Israel from moving the refugees into permanent housing. And the PLO has even forbidden the Gazans to move into existing apartment complexes built by Israel prior to the UN decision.

All of these problems would seem to be solvable with a modicum of decency and a moderate financial investment. But if one accepts the myth that a viable community in Gaza is not

possible because of overcrowding, how would setting up an independent state there help the problem?

Obviously, if one accepts this myth, then the only answer is for some of the Gazans to leave. No Israeli Government would accept them coming north to Ashkelon, Jaffa or Haifa. And the only place they could reasonably go would be the Sinai — a virtually empty region that once accounted for 90% of the territory of Israel, but which Israel gave up for the sake of peace. The former Gazans could then choose to be citizens of either Egypt or the Palestinian state in Jordan, just as their brethren in Judea and Samaria could be citizens of either Israel or Palestine.

But the problem is not space. The problem is enough good will on the part of the Arabs to either build the infrastructure which Gaza so desperately lacks or move the Gazans into the only available tract of empty land.

No solution will work, either in Gaza or in Judea and Samaria, other than the establishment of a Palestinian democracy east of the Jordan River. Only a democratic Palestine in Jordan can offer real self-determination over a viable tract of land. Autonomy for the Arabs in Yesha is clearly a dead-end street. The Palestinians will not accept any version of it which does not include the promise that it will lead to an independent state — they unanimously say this themselves — and no Israeli government would accept such a state on its borders.

Therefore, such a solution ought to be implemented soon — because what is currently filling the gap between the two sides — between the Arabs' demand for autonomy leading to an independent state and the Israeli government's desire for autonomy which would somehow not lead to such a state — is simply violence. Arabs killing Arabs, Arabs killing Jews, the Israeli army retaliating ... all making it harder with each passing day for either side to conceive of living in peace with the other.

Instead of promoting autonomy, wouldn't it be better to promote an idea which is initially less popular, but which would ultimately save lives?

How can this idea become a reality?

This solution to the Palestinian problem will undoubtedly seem unworkable to many people at first — a pretty daydream which could never come to pass.

So it is worth recalling the fate of another, even more far-fetched idea.

About 100 years ago, when Theodor Herzl — the founder of modern Zionism — looked out of his hotel room and saw the masses of Frenchmen streaming through the streets of Paris screaming "death to the Jews" in the wake of the Dreyfuss affair, he came to the conclusion that the only solution to the judenproblem was a Jewish state. This notion was far more radical and far more ludicrous in the eyes of most Jews at that time than the idea of a Palestinian democracy in Transjordan is today.

It took 50 years, but then there was a state.

If we believe in it and we work for our goal, as Herzl did for his — then a Palestinian state in Jordan could also be a reality. The argument boils down to one which has existed throughout Jewish history — from Abraham's decision to obey God's command to leave the land of his birth, through the Maccabees' decision to revolt against the Greeks, to the argument between the Zionist and the non-Zionist camps 100 years ago as to whether Jews should begin resettling the land of Palestine: should we be active arbiters of our destiny, or should we passively accept what fate deals out?

The first step is to change the parameters of the discussion. And this means stating forcefully and clearly that Yesha is ours. If the Arabs claim Yesha as their own, and we do not dispute their claim, then how can we blame the world for deciding the case in the Arabs' favor?

Trying to win the argument solely on security grounds is futile. Not only does security carry little moral weight against claims of legitimate rights, it is a difficult case to make even on its own merits. Few Americans can even picture, much less understand the needs of, a country smaller than the most of the 50 states, while the fact that Israel has survived four wars has given the average non-Israeli an exaggerated view of Israel's military power.

And what do we lose by stating our claim? International good will? If even the concessions made by the Rabin government aren't enough to gain international acceptance — if the housing freeze, the freeing of convicted terrorists, and all the rest still isn't enough for the US administration — if the United States still can't even accept our claim to all of Jerusalem, much less the Golan Heights and the Jordan Valley, then it seems clear that Israel cannot rely for its survival on the nations of the world. It must protect and defend its own rights.

And even if the Arabs have changed, and no longer wish to destroy Israel, this would only constitute further proof of the efficacy of standing firm. If they have changed, they have changed for only one reason: because we haven't given in — we've continued to populate Yesha with Jews. If we continue to stand firm, eventually they will accept the Jordan River as the border of the state of Israel, which it has been for 25 years.

Already, great progress has been made in changing the parameters of the discussion within Israel. Now that Labor has adopted the Likud's platform of autonomy, Likud will be forced to take a stronger stance on the Land of Israel in order to maintain a distinct identity. It will have to adopt some kind of platform which will prevent autonomy and ensure the sovereignty of the Jewish communities of Yesha.

In short, it will have to advocate the most practical step the government of Israel could take to forcefully state that Judea, Samaria and Gaza are ours — *the annexation of Yesha and the application of Jewish sovereignty there*. Instead of the Jewish settlements being granted autonomy within an autonomous Arab entity, the Arab communities would be given autonomy within the sovereign Jewish state.

The current Labor government, however, will certainly not take such a step. In the interim, therefore, *it is essential to ensure the viability of the existing Jewish communities* — because

the degree to which the settlements are expanded and strengthened is the degree to which autonomy becomes less likely.

Thus during this period of contested autonomy and opposition to the settlements, the fate of the area will be determined by our ability to continue the 10,000 housing units which Rabin didn't freeze and to populate them with another 50,000 Jews — to build playgrounds, day care centers, clinics, schools, swimming pools, basketball courts, — to build up all the institutions which make up a community.

What can the American Jewish community do to help?

The American Jewish community can contribute to this effort in several different ways.

One of the easiest is simply to stop supporting organizations which openly discriminate against Yesha.

Relatively few American Jews — many of whom give generously every year to the UJA — realize that the UJA treats Jews in Yesha as second-class citizens. The residents of Jewish communities over the green line are the *only* Jews in the world who are not eligible for financial assistance from the UJA. They are also the only Israelis who are ineligible for aid, since grants for a variety of community facilities within the green line benefit Jews and Arabs alike.

Furthermore, every one of the settlements was set up with government approval — some by a Labor government, some by the Likud, and some by the National Unity Government. In other words, they had the approval of a broad spectrum of Israelis, as represented by the two major political parties. Why then should the residents of these communities be penalized for carrying out a policy established by an Israeli consensus?

Not long ago, the Council of Jewish Communities in Judea, Samaria and Gaza hosted a high-level official of the UJA, who explained that while donations to the UJA were used to reconstruct Jewish cemeteries in Eastern Europe, they could not be used to feed living Jewish children in Yesha, because there was no consensus over this. But when he was asked whether the settlements would be eligible for funding if a Palestinian state were set up in Yesha, he replied, "Of course! Then there would be no problem!"

The excuse commonly given by UJA officials is that IRS regulations do not permit them to give money over the Green Line — something which lawyers have checked and found false. However, this excuse should not be credible even to the legal layman, since there are registered, tax-exempt organizations in the United States which do give to Jews in Yesha, and there are even organizations which give only to Jews in Yesha. Furthermore, if there were a legal barrier to giving over the Green Line, it would also apply to organizations which help the Palestinian Arabs in Yesha, since US law requires such restrictions to be non-discriminatory.

The UJA's decision to blacklist projects over the green line has been extremely detrimental to the efforts to build a community in Yesha, because it created a situation in which the government must spend more to construct facilities in Yesha than it does to construct the same

facilities anyplace else in Israel — a fact which has been exploited by the Israeli left. If a pool in the Negev development town of Dimona, for instance, were to cost \$500,000 to build, the government could supply half of this amount and tell Dimona to get the rest from the UJA. But in Yesha, this option doesn't exist — so the government has to make up for this lack of supplementary funding.

The present government, however, is highly unlikely to do so, since it has shown all too clearly that its goal is to choke off the settlements, not to help them grow.

Contributions from the Jewish communities of the diaspora will therefore be vital.

If you cannot afford to increase your giving, however, there is still a way to help: Instead of making your annual pledge to the UJA, give your money to an organization which helps Jews *everywhere* in Israel, including Judea, Samaria and Gaza — an organization called the Israel Community Development Foundation. Even if you want to earmark your contribution for Tel Aviv, why let the UJA, which discriminates against fellow Jews, take its hefty administrative cut from your donation?

But contributions alone are not enough. The communities of Yesha need investors — entrepreneurs to set up the businesses without which no community can be economically viable.

In addition, your support of the settlement movement's public relations effort is critical. Talk to your friends, write letters to your congressmen, write letters to your newspaper — remind your fellow Americans, in any way you can, and at every opportunity, that Yesha belongs to us.

Visit Yesha on your vacations, so that the Israeli public will also witness your support. And if you can, buy a house there. You can rent it out to new immigrants, who are in desperate need of affordable housing, and thereby help the population of Judea, Samaria and Gaza grow to critical mass.

Best of all, for those of you who are able, come on aliya yourself, or send your children, to settle throughout the land of Israel. If we can settle a million Jews in Yesha, instead of the 125,000 who live there today, then the Arabs will eventually bow to reality and focus their dreams of self-determination on an attainable goal — Jordan. And then our vision of peace — the vision of Jewish sovereignty west of the Jordan River and a democratic Palestinian Arab state to the east — will not be a dream anymore. It will be a reality.

To obtain additional copies of this article please contact:

*Israel Community Development Foundation
70 West 36th Street
Suite 503
New York, NY 10018*

ביקור של אנשי ציבור משייע ביישובים בכל רחבי הארץ, ושהייה במשך השבת.
בשבת האחרונה התארחו אנשינו ב-12 ערים (בתים, בני-ברך עפולה אופקים, בית-שאן וכו').
הפעילות נעשתה בשיתוף עם "אורות".

2 חוגי - בית

יותר ויותר אנו מתבקשים להגיע לציבורים שונים ומטרננו
להרחיב את הפעילות.

3 תקשורת

יש צוות מצומצם שעוסק בנושא. כמרכן יש צוות שעוסק בהסברה לגרמי חו"ל. בכוונתו להרחיב את הצוותים.
כמרכן קיימנו מספר סדטאות תקשורת לתושבי היישובים ויהיה לכך המשך.
נערכים סיורים ותדרכים לכתבים.

1. מבצע איכלוס

צוות מיוחד העובד מטעמנו, ובשיתוף פעולה עם המועצות ותנועות ההתיישבות, ממשיך ועושה כל מאמץ להביא תושבים נוספים לאזור.
התוצאות מראות שהמאמץ כדאי.

2. צוות אוטונומיה

הצוות מרכז חומר על הנושא ומכין תגובות.
התגובות הן תחת הכותרת: האוטונומיה של רבין - מדינה פלשתינית.

3. בתחום המונציפלי

הפעילות היא בתחומים הבאים (רשימה חלקית):

- א. מינון כלי רכב.
- ב. מרכיבי בטחון.
- ג. איגוד רשויות לכיבוי אש.
- ד. איגוד רשויות לאיכות הסביבה.
- ה. תקציבים.

4. בתחום המשפטי

נעשה מאמץ לעקוב בעין משפטית אחרי פעילות הממשלה. במקום שניתן לפי חוות עורכי הדין מוגש בייצ.

הפעילות המפורטת היא כאמור חלקית ונעשת מתוך מירב אחדות ושיתוף פעולה של גופים שונים,
חלק המפעילות נעשת ע"י מתנדבים שמגיעים להם ברכה מיוחדת. אתם יכולים להשפיע על הכיוון
והפעילות.

ביחד נעשה אנצ'ור, כתיבה לוחית אגה טלבה

אלרי אריאל

אזכ"ל ישיע

International Relations Task Force

Dear Friends,

For years we have all agreed that something must be done in the way of "Hasbara" - an information and education campaign to properly convey our right to "YESHA", Israel's heartland, to the general public in Israel and abroad.

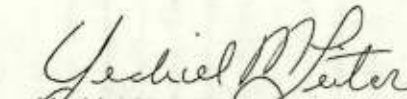
After a period of independent effort in the context of the "International Relations Task Force" (IRTF), the YESHA Council, recognizing its importance, incorporated the IRTF into the Council's overall program.

The plethora of IRTF activities include ongoing relationships with foreign journalists stationed in Israel, immediate and representative responses to fast paced events relating to YESHA, press releases - letter writing - op-ed pieces, hasbara seminars intended to assist the public's handling of the press, newsletter publications, speaker's bureau, liaison work for YESHA to foreign embassies and consulates, maintenance of close contact with major American Jewish Organizations and video hasbara productions.

Intent on augmenting our efforts, we have decided to open our ranks and offer membership in the IRTF to residents and supporters of YESHA. Aside from a growing list of benefits for members such as a free newsletter subscription, free seminar participation, periodic updates, discounts on film productions and IRTF publications, the membership dues will enable us, together with you, to continue our work both in quality and quantity.

As recent events clearly indicate, the "creation of facts on the ground" without the "creation of facts in the minds and hearts of the people," is insufficient. Now more than ever the voice of our Heartland must be heard, presenting a clear and cogent case for Israel's territorial integrity. With your help, it can be done - join now!!!

L. Marc Zell
Chairman

Yechiel M. Leiter
Executive Director

YES! I want to participate in YESHA's hasbara campaign. Enclosed please find NIS 48 (4 shekels a month) for my annual membership dues. Please make checks payable to *Moetzet YESHA - IRTF*.

NAME _____

ADDRESS _____

TELEPHONE () _____

I request more bumper stickers @ NIS 1 each for handling. (minimum order of 5)

AMOUNT REQUESTED _____ @ NIS 1 = TOTAL NIS _____

International Relations Task Force

25 Elul 5752
23 Sept. 1992

Dear Friend,

The New Year is approaching and it is the time to wish each other happiness and good health. It is a time when we pray for ourselves as individuals and also for ourselves as a people. It appears that this new year will be a challenging one for Israel.

We hope that you will include in this year's New Year's Resolutions a personal commitment to take part in the information campaign for YESHA, reaffirming the essence of Zionism - continuing the return of the Jewish People to the Land of Israel. Taking part means using your writing and speaking skills, informing family and friends here and abroad, writing letters to the editor, articles, coming into the office to lend a hand at typing, letter stuffing, telephone calls and stamp licking! It is also inviting your congressman, Ambassador or anyone to visit you in your community. We will give the necessary back up to make the visit a success. **LEND A HAND!**

You made a substantial commitment to YESHA by moving to and helping establish one of her growing communities or by the support you show. It's time to make a substantial commitment to YESHA by participating in the information - education campaign. Not long ago, we sent out a membership appeal. If you misplaced the membership form or didn't yet receive one, it's enclosed here. We hope you will send it in ASAP along with NIS 48 dues for the year. The money will go toward postage, printing costs and for all of our activities. Added together with others, the modest amount of NIS 48 makes a difference in our ability to get the message out. Without it, we may have to pare down our mailing, so if you enjoy hearing from us, please **LET US HEAR FROM YOU!**

Enclosed is "REFLECTIONS FROM THE HEARTLAND." It is the keynote address Yechiel Leiter, Executive Director of the YESHA Council Foreign Desk, prepared for his current visit to the States and England. There, he spoke before a variety of forums, met with people interested in becoming a part of our efforts both in Hasbara and in fund-raising, and met with potential donors. In essence, it is our first position paper.

Also enclosed is the recently published ISRAEL COMMUNITY DEVELOPMENT FOUNDATION (ICDF) pamphlet which outlines the educational, medical, and other social needs of our communities which are discriminated against by other world Jewish charitable appeals. The booklet is in no way a list of charitable targets. The actual list is very long and detailed.

The ICDF, with its American Friends of ICDF affiliate, is the only unified charitable appeal serving YESHA, the Golan Heights, and parts of Jerusalem. It is a sister organization to our hasbara network. Because of the interaction between information and philanthropy, our efforts are coordinated to develop the optimal outcome. We hope that you would use this information to inform others, especially family, who contribute to Israel in some way, but now can contribute to our communities needs. Many people are unaware of UJA, JNF, etc. discrimination against us. It's up to us to help inform.

Enclosed is October's YESHA Report. Comments are welcome. Also you will find enclosed a letter from Moetzet YESHA itemizing upcoming plans for elections and activities.

We at the IRTF wish you and your family a year of good health, happiness, and fulfillment.

Sincerely,
Bob Lang and Avigail Frij